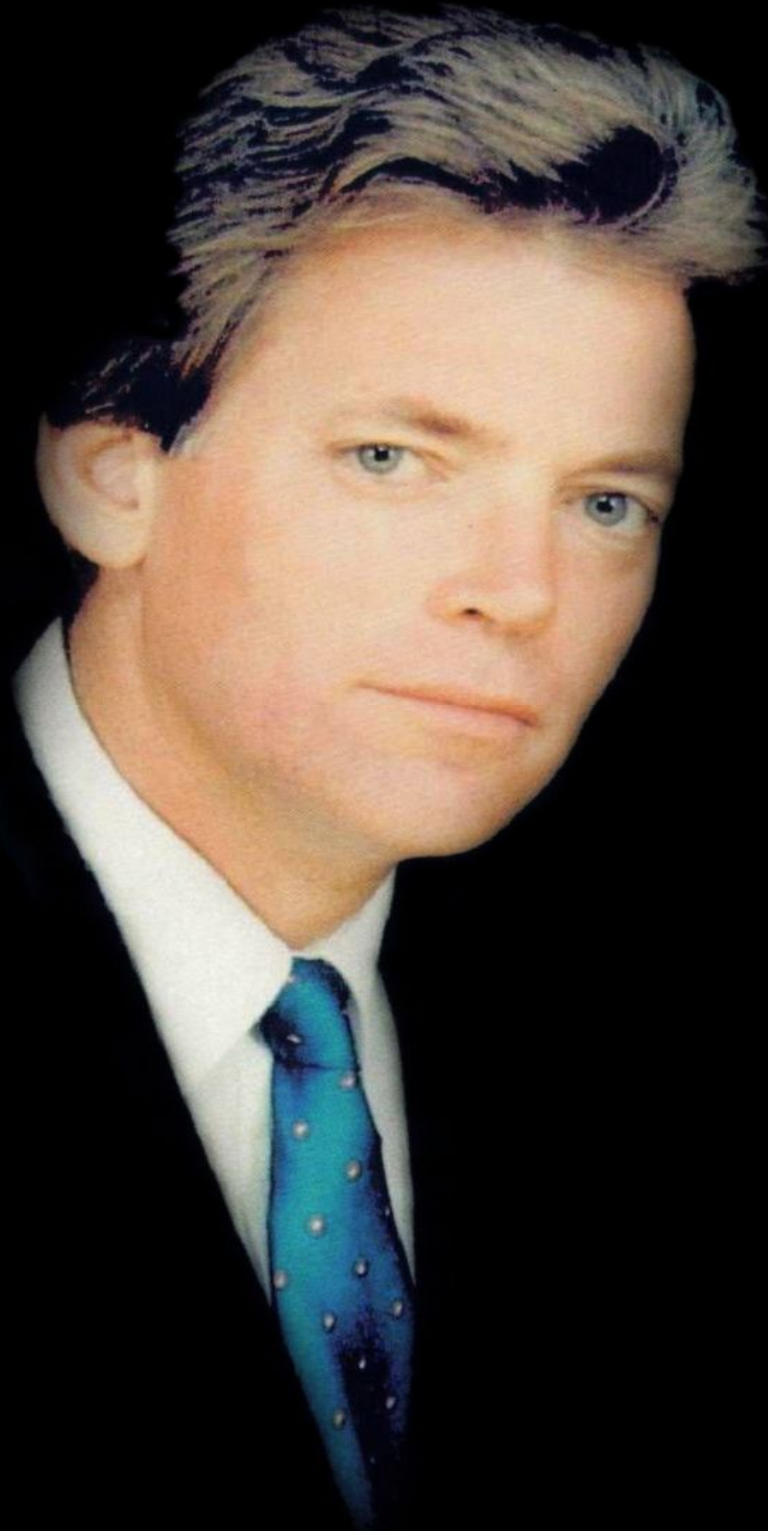

MOJE PREBUDENIE

DAVID DUKE

MOJE PREBUDENIE

CESTA K RASOVÉMU POROZUMENIU

V časoeh všeobecnej lži je hovorenie pravdy revolučným činom

- George Orwell

www.europskenarody.info

2008

Túto knihu venujem môjmu priateľovi, Williamovi Shockleymu – vedcovi, vynálezcovi, aktivistovi a držiteľovi Nobelovej ceny. Dr. Shockley vynášiel tranzistor, položil základy Kremíkového údolia a zaviedol tak elektronický, počítačový a informačný vek. Nielenže statočne bojoval za pravdu, jeho vedecké práce umožnili, že jej šírenie sa stalo nezadržateľným. Nielenže viedol výpravu za naše dedičstvo, dal mu prostriedok k víťazstvu. Budúce generácie si jedného dňa uvedomia jeho dôležitú úlohu v boji za prežitie našich ľudí a zaistenie našej slobody.

Moje Prebudenie je je viac než len strhujúca autobiografia veľmi kontroverzného muža. Je to neveriteľne otvorená kniha, ktorá sa odvažuje postaviť sa najvyzývavejším témam moderných čias.

Kniha Davida Duka nie je pre zbabelcov, alebo pre tých, ktorí sa namyslene držia iba svojich názorov. Je pre tých, ktorí sa neboja byť posilnení faktami a myšlienkami, ktoré môžu dokonale spochybníť vžitú názory. Je to revolučná a evolučná kniha, o ktorej Glayde Whitney (významný genetik na tému správania) hovorí, že “zalomcuje civilizáciou až k jej samotnému jadru“.

David Duke zasväcuje väčšinu knihy svojim pohľadom na rasu a jej dopadu na spoločnosť a jej vývoj, je to však aj napínavý a odhaľujúci príbeh muža, známeho len ako karikatúra namalovaná nepriateľskými médiami.

Na podporu svojich pôsobivých téz ponúka výdatný prieskum a ohromujúce citáty mužov z čias dejín aj súčasnosti. Pre bádateľa poskytuje viac než tisíc odkazov a rozsiahly zoznam literatúry.

Či už ho budete mať radi, alebo nenávidieť, budete ovplyvnení jeho úprimným, úplne otvoreným cvalom ostošesť naprieč politicky správnou scénou našich čias.

Po prečítaní knihy Moje Prebudenie už nikdy nebudete rovnakí ako predtým.

“Viac než len kniha. Je to usilovne zdokumentovaná, akademicky excelentná práca socio-biologicko-politických dejín, ktorá má potenciál vyvolať ohromnú polemiku a zmeniť samotné smerovanie dejín.

(Profesor Glayde Whitney, vedúci prieskumník na poly genetiky správania, vo svojom predslove k Môjmu Prebudeniu.)

OBSAH

Predslov Glayda Whitnea

Úvod autora

ČASŤ I: AMERICKÝ SYN

- 1. Syn Ameriky*
- 2. Útočisko v knihách a prírode*
- 3. Syn juhu*
- 4. Transformácia*

ČASŤ II: RASA A SKUTOČNOSŤ

- 5. Rasa a rozum*
- 6. Otázka inteligencie*
- 7. Dedičnosť alebo prostredie?*
- 8. Rasa a inteligencia*
- 9. Korene rasových rozdielov*
- 10. Evolúcia rasy*
- 11. História rasy*
- 12. Rasa a spoločnosť*
- 13. Rastúci príliv farebných*
- 14. Pohlavie a spoločnosť*

ČASŤ III: ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

- 15. Židovská otázka*
- 16. Židovská supremácia*
- 17. Rasa, kresťanstvo a judaizmus*
- 18. Židia, komunizmus a občianske práva*
- 19. Kto ovláda médiá?*

20. Židovský vplyv v politike
21. Korene antisemitizmu
22. Izrael: židovská supremácia v praxi
23. Skúmanie Holokaustu
24. Židmi vedená cudzia invázia
25. Židovská evolučná stratégia

ČASŤ IV: BOJ ZA PRAVDU

26. Začiatky mojej činnosti
27. Louisiansky biely tiger
28. Vo svete
29. Moja Indická odysea: Prízrak, ktorý ma stále prenasleduje
30. Chuť Izraela
31. Grécko: oslava života
32. Do Európy a domov
33. V žalúdku netvora
34. Rytieri Ku Klux Klanu
35. Klan stúpa
36. Grand Dragon a židovská myseľ
37. Rozčarovanie a nové smery
38. Politické víťazstvo
39. Árijská vízia
40. Čo musíme urobiť hneď

Príloha: Skutočný príbeh za uväznením Davida Duka

Poznámky

PREDSLOV GLAYDA WHITNEYA

Počas dvoch tisícok rokov bol Francois Marie Aroquet jedným z najvplyvnejších sociálnych kritikov osvietenstva. Napriek tomu, že Voltaire považoval za opatrné písať anonymne pod cudzím menom, bol za to 11 mesiacov väznený a rok strávil vo vyhnanstve. Jeden z jeho najslávnejších citátov sa stal pilierom Americkej revolúcie. Bolo to v roku 1770, kedy Voltaire napísal: "Monsieur l'Abe, nesúhlasím s tým čo hovoríte, ale obetoval by som svoj život za vaše právo povedať to."

O 225 rokov neskôr, s vymoženosťou žitia "v krajine slobody", pod ochranou prvého dodatku ústavy, garantujúceho slobodu prejavu a s ďalšími akademickými vymoženosťami v inštitúciách, ktorých jediný účel je hovoriť pravdu, s chvejúcim sa perom píšem tento predhovor.

David Duke má povest' jediného amerického politika, ktorý je zákernejšie osočovaný ako Patrick Buchanan. S celým zriadením proti nemu: tlač, cirkev, štát, vyhral verejný úrad ako štátny zástupca. Vo voľbách o guvernéra porazil prvého kandidáta, republikánskeho guvernéra a súperil s nevieryhodným demokratom s reputáciou úplatkára. Sloganom jeho protivníkov, ktorí mali niekoľkonásobne väčšie finančné prostriedky bolo: "Voľte podvodníka, záleží na tom". A podvodník vyhral. Korupcia bola politickej elite výhodnejšia. Napriek tomu Duke získal viac než 60% európsko-amerických hlasov v obidvoch voľbách.

Počas desaťročí podstúpil Duke nesmierne osočovanie. Ak si prečítate túto knihu, pochopíte, prečo bol mocnými tak napádaný. Spochybňuje všetky nemenné zákonitosti moderného života a robí tak s inteligenciou a citom. Voltaire a David Duke sú bojovníci v konflikte, ktorý je starý ako sama civilizácia.

Harvardský biológ, historik a vedecký filozof Ernst Mayr navrhol teóriu, že ako sa ľudstvo vyvíja od barbarstva k civilizácii, tak aj jeho prístup k vedomostiam je určovaný jednou z dvoch ciest. Jedna vedie k modernej racionalite, vrátane hodnôt postosvietenských slobodných spoločností a pátrania po pravde, ktorá formuje modernú vedu. Druhá vedie k totalite, založenej na dogmatickej autorite. Smerovanie k slobode, ktoré nachádzame už vo filozofiách starovekého Grécka je vlastné západoeurópskej civilizácii. Smerovanie k racionalite a vede vedie k prvému zaznamenanému západnému filozofovi, Thálovi z Milétu (636 - 546 p.n.l.).

Tháles zdôrazňoval, že k získaniu vedomostí a porozumenia by mal človek začať pozorovaním prírody, t.j. udalostí, ktoré existujú v reálnom svete. Až potom by sme mali hľadať prirodzené vysvetlenia prírodných fenoménov. Tretí prijateľný spôsob je pýtanie sa a spochybňovanie existujúcich vysvetlení, zaujímanie rozdielnych stanovísk, sloboda kritiky na zdokonalenie vedomostí a teórií. Tieto tri princípy, ktoré idú späť k začiatkom západného sveta zachytávajú podstatu modernej slobody a vedy. Od čias Tháleasa až po Davida Duka sa tento prístup stal menšinovým a je pod neustálym útlakom.

Cesta k dogme začína tvrdením faktu založeného na autorite. Marxistickí ekonómovia, boaskí rovnostári a freudovské psychoanalytické teórie rovnako dobre ilustrujú dogmatický systém viery. Každý, kto ich spochybní je umlčaný, vyvrhnutý, postavený mimo zákon a označený nálepkou heretik alebo "hater".

David Duke je takýmto človekom. Z autobiografie Davida Duka je zrejmé, že už od počiatku bol inteligentným, vyspelým dieťaťom a slobodným mysliteľom. Neustranný klinický psychológ by v jeho sebaopise spozoroval prvky protikladnej osobnosti. Podstatná charakteristika takéhoto dieťaťa je provokatívny odpor k autorite. Takéto dieťa sa pýta otázky "prečo?" o čosi častejšie. Ak je dostatočne bystré, nachádza potešenie v overovaní si faktov. Študent, ktorý sa hrabe v knižnici pôvodných materiálov je vzácny.

DSM-3, psychiatrický diagnostický návod vraví: "Najpozoruhodnejšia charakteristika je vytrvalosť opačného názoru, napriek tomu, že je pre dieťa alebo dospelujúceho deštruktívny." Hľadači pravdy, meniči paradigiem, inovátori civilizácie zdieľajú túto charakteristiku, či už to je Sokrates, Tomáš Akvinský, Martin Luther, Galileo Galilei, Isaac Newton, William Shockley alebo David Duke.

Je ľahké si predstaviť ako musí byť výnimočné dieťa s tradičným kresťanským pozadím, ale

opozíčními tendenciami hlboko ovplyvnené vyrastaním v južnom meste počas nepokojov občianskeho hnutia. Začínajúc od prijatia kresťanských a amerických ideálov (v ktoré stále verí), ktorým ho naučil domov, kostol, škola a médiá: rovnosť pre všetkých, milujúce bratstvo pre všetkých, pravidlo kto do teba kameňom, ty do neho chleбом... Predstavte si šok pre takéto dieťa, ktoré sa intelektuálne a duchovne stotožňuje s nápisom na Jeffersonovom monumente: *"Nič nie je v knihe viery písané istejšie ako viera, že títo ľudia (černosi) majú byť voľní"* a ktoré neskôr odhalí časť citátu, ktorá bola z nápisu vybratá: *"Nič nie je istejšie ako to, že tieto dve rasy, rovnako slobodné, nemôžu žiť spolu pod jednou vládou."*

David Duke hovorí svoj príbeh prebudenia lepšie ako ho ja môžem parafrázovať. Prebudenie Davida Duka je tu prezentované v troch hlavných prepojených témach jeho objavov čestnej pravdy, ktorá je politicky nesprávna. Jednou z týchto čestných právd je, že z úplného ponorenia do modernej vedy nadobúda presvedčenie, že rasové rovnosťárstvo je vedecky ekvivalentné teórii, že Zem je rovná doska. Odmieťa osočovanie "rasista" a vraví, že skutočné pravdy nie sú tie, ku ktorým sme boli vedení, aby sme im verili. Ďalšou z jeho právd je, že mocná a kohézna, sebe slúžiaca skupina podporuje nečestnú a pokryteckú verziu rovnosťárstva, ktorá je nepriateľská k záujmom Západnej civilizácie. Odmieťa pojem "antisemita" a vraví, že skutočné informácie sú rozdielne od tých, ktoré väčšina z nás nachádza v masmédiách.

V štýle, ktorý môžeme očakávať od úprimného protivníka, ktorý hlása pravdu ako najlepšie vie, Dukova výzva k čitateľovi nie je, aby mu veril, ale aby si informácie overil sám. Na podporu svojho stanoviska uvádza viac než tisíc odkazov a referencií. Rukavica je jasne hodená. Tu je dôkaz, tu sú zdroje: overte si to. Je to silný prístup. Je to prístup Západnej civilizácie majúcej pôvod už v Thálovi. Žiadna dogma, osočovanie, "hate speech" zákony, internetové filtre, kriminalizácia histórie, dokonca ani totálna karanténa zákazu kníh nevydrží jednoduchého sprievodcu tam, kde sa nachádza pravda. Ak ostatní občania budú tento príbeh prebudenia Davida Duka čítať, možno ich prebudí tiež a v procese otrasie civilizáciou do samého jadra. Ako je možné, že píšem predhovor ku knihe, ktorú napísal človek, ktorého som nikdy osobne nestretol?

David Duke nám hovorí o tom, ako sníval, že sa stane vedcom a namiesto toho, vyrastajúc na turbulentnom juhu, obrátil svoj život k politike. Ja som mal na druhej strane šťastie, alebo smolu, že som sa narodil v Montane, v Minesote. Kým som sa prvýkrát stretol s rasovou alebo etnickou rozmanitosťou, bol som dospelý a navyše som nikdy neinklinoval k politike. Fascinovaný prírodou som bol tiež od detstva vnímavým pozorovateľom vtákov a zamerával som sa na vedeckú kariéru na rozhraní evolúcie, genetiky a psychológie. Vyrastajúc v Minesote som sa stal Hubert Humphreyovým liberálom - a ostal som nim dodnes. Rovnosť príležitostí pre každého, rovnaké zaobchádzanie pred zákonom v poriadkumilovnej spoločnosti sú ideály, ktoré ochraňujem.

Jeden z mojich obľúbených starších kolegov, mentor na mojej univerzite ma varoval, že napriek tomu, že sa zaoberám genetikou správania, bolo by prudérnym vyhnúť sa "ľudskému biznisu". Povedal, že keďže som z južanskej univerzity, nemal by som patričnú dôveryhodnosť a nikto z nás nepotrebuje takúto škvrtu. Raz vydal školský článok zaoberajúci sa testovaním inteligencie čiernych a bielych detí - a bol nemilosrdne napadnutý krutými ad hominem útokmi a osobnými hrozbami. Boli to problémy, ktoré som nepotreboval, najmä keď existovalo mnoho iných intelektuálne zaujímavých príležitostí. Bolo ľahké vyšplhať sa na vrchol základného výskumu.

V priebehu rokov som sa venoval výskumu a nasledoval ostatných, vychoval deti a nezaujímal sa o politiku. Stále však existovali debaty na tému rasová diskriminácia pod nálepkou "afirmatívne akcie". Nepripravení, neschopní a strážnení ľudia boli privádzaní do situácií, ktoré boli pre nich nevhodné, kým kompetentní sa odvrátili. S postupom času sa verejná rétorika stávala ešte vzdialenejšou vedeckým skutočnostiam. Technická otázka stále bola prečo, čo boli príčiny veľkej intelektuálnej medzery medzi černochochmi a belochmi?

S objavom vedeckých údajov sa stalo zrejším, že dedičné rozdiely hrali značnú úlohu v tomto rozpore. Na verejnosti sa však stalo politicky nesprávnym čo i len spomenúť, že nejaký rozdiel existuje. Bolo znepokojujúce, že niektorí z mojich rešpektovaných vedeckých kolegov neboli práve najúprimnejší.

Súkromné debaty na vedeckých stretnutiach si záhadne protirečili s verejnými prehláseniami. Vedci jednoducho klamali vynechaním faktov a nie príkazom. Niektorí zastávali názor, že masám nemôže byť zverená pravda. Známy Richard Lewontin vraj napísal: "Niekedy aj vedci vedome klamú, aby presvedčili." Česť bola pre mňa vždy prvou a najvyššou vedeckou požiadavkou. Niektorí z mojich kolegov však zastávali iný názor.

Nazávisle od Davida Duka, moje zistenia viedli v podstate k rovnakým miestam a rovnakým uzáverom aké sú vyjadrené v tejto knihe. Moje vlastné "prebudenie" zahŕňalo druhé veľké uvedomenie si zakázaných oblastí. Malo za následok priateľstvo so širokou rodinou, americkou kresťansko-libanonskou vetvou rodiny. Cez dlhé rozhovory so strýkom Mikeom, milým lekárom, ktorý bol rodinný priateľ, som sa dozvedel o agresii Izraela voči palestínskemu obyvateľstvu. Pomaly som začal chápať medzinárodný rasizmus, ktorý bol aspoň taký zhubný, ako ten, namierený proti Davidovi Dukovi. Zároveň som objavil, že Dukov "rasizmus" nemá pôvod v nenávisti, ale vo vede a v dejinách. Dnes verím, že v západnej vede musí byť priznaný dôležitý rozdiel medzi jednotlivcami a judaizmom, ako skupinovým úsilím. Sú jednotlivci, vedci židovského pôvodu, ktorí pokryli celé spektrum interpretácií a prístupov k rase a dedičnosti. Spomeniem dvoch takých jednotlivcov - Richard Herrnstein, autor *The Bell Curve* (1994) a Michael Levin, autor *Why Race Matters* (1997), ktorý musel za vypovedanie pravdy podstúpiť mnoho hnevu. Z osobných skúseností v akademickom prostredí je občas ťažko veriť, že Židia tvoria len 2 alebo 3% celkovej populácie. Jednotlivci židovského pôvodu sú v značnej menšine medzi úspešnými vedcami. Patria medzi nich moji najlepší študenti a najbližší priatelia.

Organizované židovstvo sa na druhej strane dogmaticky pokúša udržať všeobecnú verejnosť od povedomia faktov nových vedeckých výskumov. Organizácia Anti-Defamation League of B'nai B'rith bola založená v roku 1913 zo svojej materskej organizácie B'nai B'rith. Tá propagovala socialistickú a rovnostársku revolúciu. Bola založená v desaťročí komunistického manifestu a rozšírená po celej Európe.

Od toho času sú židovský šovinizmus, komunizmus a sionizmus prepletené. Ohromenie a zmätok semitizmu a socializmu, ktorý sa objavil na začiatku, trvá dodnes. Antiliberalizmus je v židovskej komunite často mýlený s antisemitizmom. Na ilustráciu - v novinách *Details*, v júli 1997, ktoré vydáva *The Jewish Policy Center*, rabín Daniel Lapin vysvetľuje, prečo sú antisemitizmus a židovský liberalizmus prepletené: "Uvedomili si, že liberalizmus... je z veľkej miery zodpovedný za skutočnosť, že život v Amerike sa stal za posledných 30 rokov horším, drahším a nebezpečnejším. Napriek tomu, mnoho slušných Američanov je znepokojených židovskou podporou liberalizmu a liberálnych vecí. Aj keď Američania sú príliš slušní na to, aby to nechali rozkvitnúť do celonárodného antisemitizmu, táto hrozba stále existuje. Nemôžeme donekonečna ťahať leva za chvost."

V začiatkoch sa židovskí intelektuáli chválili rasovou rozdielnosťou a prevahou židovského národa. Až neskôr si uvedomili, že židovská rozdielnosť môže byť uchránená len vtedy, ak eliminujú povedomie rozdielnosti medzi nežidmi. Franz Boas a iní židovskí intelektuáli verili, že Židia budú chránení len ak odstránia všetky prejavy rasizmu medzi nežidmi. Odtiaľ bol len krok k používaniu iných skupín na podporu svojich myšlienok, ako napríklad založenie NAACP a tajné financovanie čiernych organizácií a kontrolu bielych.

David Duke poskytuje množstvo dôkazov zo židovskej literatúry. *Anti-Defamation League (ADL)* možno bola založená na boj proti fanatizmu, bohužiaľ sa však transformovala do jednej z najfanatickejších organizácií. Oháňaním sa termínmy "rasista" a "antisemita" napáda okamžite každého, kto sa jej znepáči. Peter Brimelow (vo filme *Alien Nation*) zdôraznil, že nová definícia "rasista" sa vzťahuje na každého, kto vyhrá argument nad liberálmi a "antisemita" na každého, kto upadne do nemilosti ADL.

Jedným z najmrazivejších dokumentov, s ktorými som sa stretol počas rokov je správa B'nai B'rith - *Report and analysis* (dostupná na internete na bnibrith.com). Stranu za stranou uvádza legislatívne podnety v mnohých krajinách na stíhanie - čohokoľvek, čo sa im znepáči! To, čomu je venovaný prvý dodatok ústavy, Voltaireov ako aj Thálesov prístup k civilizácii, je tu kompletne znegované. Znepáči sa kniha, zakáže sa jej distribúcia. Väzenie za jej prechovávanie. Prejav - povedzte niečo necitlivé alebo nepopulárne, pôjdete do väzenia a zaplatíte pokutu. Noviny - zrušiť, väzenie, pokuta za prechovávanie a

distribúciu. Otázka "svätej pravdy" dejín - neopovážte sa ju spytovať, väzenie, pokuta, strata pasu a víz. Symboly ako zástava, šperky - väzenie, atď, atď. Tvrdia, že čo nestihli postaviť mimo zákon to monitorujú. Títo istí ľudia sa snažia o uzákonenie novovymyslených zákonov a "hate offenses" v Spojených štátoch. Aktivity uvedené v tomto dokumente, ak nič iné, by ma silno motivovali prečítať si knihu Davida Duka.

S prichádzajúcim tretím tisícročím od narodenia Krista je Západná spoločnosť celá otrávená. Hráme sa so spôsobmi, ktoré nás povedú do ďalších temných vekov, do možného tisícročia cenzorstva, kódexov na prejav a zákonov uväzňujúcich za myšlienky. Rúhači, slobodní myslitelia a čestní ľudia môžu byť utláčani. Myšlienkové zločiny a zákony o nenávisťnom prejave zastupujú ideologické potláčanie čestnej vedy. Ak nevyhrá racionálna sloboda, môžeme spadnúť do ďalšej totalitnej doby temna. Rovnováha dejín nepovzbudzuje k slepému optimizmu. Cesta starovekej gréckej filozofie k slobode a modernej vede, ktorá je jedinečná pre Západnú kresťanskú civilizáciu môže naopak viesť k ďalšej zlatej dobe.

Ako vedec zaoberajúci sa genetikou správania musím uznať, že pri prechádzaní Dukových bohatých údajov o genetike a rase som zistil, že sa zhodujú s najnovšími vedeckými objavmi a poznaním v tejto oblasti. Jeho záber výskumu je pozoruhodný na to, že vyštudoval dejiny a nie biologické disciplíny. Pokiaľ ide o význam rasových právd, ktoré hlása, politika je jeho oblasťou, nie mojou. Je však fascinujúce sledovať ako jeho blízky vzťah k prírodnému svetu prerástol do neskoršieho štúdia vedeckých kníh a článkov až do politického života... S čítaním tejto knihy a prípravou na predslov, mi prichádza na um jediné slovo: silná.

Skutočne, napriek tomu, že tento predhovor môže viesť k určitým ťažkostiam od tých, ktorí nenávidia slobodný prejav, zdá sa, že táto kniha je viac ako len knihou. Je to dôkladne zdokumentovaná, akademicky skvelá práca sociálno-biologických dejín, ktorá má potenciál na zdvihnutie ohromnej vlny kontroverzie a zmeny samotného smerovania dejín. Kniha *Moje prebudenie* má vyhliadky, aby sa stala tým, čím bola kniha *Bohatstvo národov* pre kapitalizmus alebo *Kapitál* pre marxizmus. Dukova notorickosť jej dáva šance, že sa bude čítať. Nebude ľahké ju utuľtať.

Čo z politiky a čo z Davida Duka? Pokiaľ ide o politiku, nemôžem sa vyjadriť. Vedci nikdy nemali k politike blízko. Dejiny môžu zaobchádzať s Davidom Dukom rôznymi spôsobmi. Možno si ho budú pamätať ako proroka Mojžiša, ktorý po prebudení svojho národa ho vyviedol zo zajatia. Možno si ho nebudú pamätať vôbec a civilizácia sa utopí v ďalšej dobe temna. Možno si ho budú pamätať ako Jána Krstiteľa, muža, ktorý prebudil svoj národ a vydláždil mu cestu do budúcnosti.

"*Postav sa a povedz pravdu*", veta z tejto knihy by mohla byť tiež názvom tejto pozoruhodnej autobiografie od pozoruhodného muža. Mal odvahu to prežiť a napísať o tom, položiť na papier výsledky celoživotných štúdií, pohľadov a aktivít. Zostáva nám len dúfať, že tí ostatní nájdú odvahu si to prečítať a diskutovať o tom.

**Glade Whitney, Tallahassee
August 1998**

Glade Whitney je súčasným prezidentom Behavior Genetics Association.

ÚVOD AUTORA

Moje Prebudenie je práca napísaná v autobiografickej forme. Je to príbeh mojej cesty k rasovému porozumeniu, ktorá má svoj počiatok v polovici 60-tych rokov v dobe, keď som bol ešte mladým mužom. Väčšinu základov svojich znalostí som získal na konci zmieneného desaťročia, ale v priebehu posledných 30 rokov sa moje rasové vedomosti o mnoho prehĺbili. Od 60-tych rokov sa stali dostupnými mnohé vedecké a politické materiály. V opisovaní mojej cesty k porozumeniu sa nesnažím čitateľovi vtlačiť dojem, že všetky mnou citované materiály a štúdie boli v 60-tych rokoch dostupné. Do tohto rozprávania vkladám súčasné údaje a dokumentáciu tak, aby mal čitateľ výhodu získania najnovších poznatkov. Aj z dôvodu ucelenosti a usporiadania sa časť II a III sústreďujú na základné oblasti poznania v danom čase, zatiaľ čo v živote sa získané znalosti tak elegantne rozškatuľkovať nedajú.

Zároveň nechcem opomenúť fakt, že keď píšem „objavil som“ alebo „zistil som“ – nerobím si nároky na žiadne ocenenie za originálne objavy, pretože moje vedomosti vychádzajú z nespočetného množstva autorov a ich kníh a článkov. Som ich dlžníkom, rovnako ako som dlžníkom mnohých mojich priaznivcov a priateľov, ktorí mi pomáhali vzdelávať sa odovzdávaním poznatkov a vedomostí získaných ich vlastným prebudením.

Zhromažďujem, organizujem, analyzujem a komentujem materiály odborníkov a spisovateľov od staroveku až po súčasnosť.

Tato kniha môže byť v rozpore s mnohými názormi, ktoré čitateľ v súčasnosti má. To je dôvod, prečo uvádzam mnoho citátov významných autorít, namiesto toho, aby som sa o nich len zmieňoval. Vypovedajú oveľa silnejšie než ja, preto ich odsadzujem a zvýrazňujem tučným písmom. Čo sa týka vždy kontroverznej židovskej témy, zámerne a v prvom rade používam citáty a dokumenty zo židovských zdrojov. Vyzývam vás k ich starostlivému preskúmaniu, pretože vás ohromia.

Pri popise môjho prebudenia v rasových záležitostiach vám ponúkam pohľad na skutočný svet, ktorý je v médiách neznámy. Môže byť vedeckým a prirodzeným základom pre prežitie našich ľudí a nasmerovaním pre ich evolučnú cestu ku hviezdám.

David Duke

ČAŠŤ I.

SYN AMERIKY

KAPITOLA 1

SYN AMERIKY

Narodil som sa v krajine, ktorú postavili naši európski predkovia. Ako mladík som objavil toľkú lásku k svojmu dedičstvu, že som sa rozhodol venovať svoj život jeho záchrane. Po dvadsiatich piatich rokoch aktivít som bol zvolený do louisianskej snemovne reprezentantov, čomu predchádzala najkontroverznejšia kampaň o štátny úrad v amerických dejinách. Práve som bol menovaný. Ako som sa priblížil k stolu, doručili mi dve krabice pošty. Bolo v nich vyše 6000 listov od priaznivcov z celých Spojených štátov a sveta. Jedna pohľadnica bola podozrivo na vrchole tejto kopy. Mala známku z New Yorku. Na adrese stálo len: Duke - Louisiana. Rukou písaný odkaz znel jednoducho: "Ďakujem Vám, že hovoríte za každého politicky nesprávneho európskeho Američana."

Obrovské mediálne pokrytie nepochádzalo z dôležitosti môjho postu, ale z hororu, že muž, ktorý sa odvážil podporovať ochranu práv európskych Američanov môže byť zvolený do verejného úradu. V skutočnosti to nebola moja klanovská minulosť čo ich trápilo. Bola to moja súčasná situácia. Senátor Robert Byrd zo západnej Virgínie bol tiež klansman, stal sa však z neho liberálny demokrat, takže jeho minulosť sa stala len poznámkou pod čiarou, kým moja titulkami. Vedel som, že sa nikdy v médiách nevykúpim, pretože neodvolám svoje názory na rasu. Vedel som však, že tisíce ľudí ma volilo preto, lebo som povedal to, čo oni cítili vo svojich srdciach. Vedel som tiež, že veľa dobrej vôle prišlo, tak ako tá pohľadnica, preto, lebo som si do úradného kresla sadol napriek ohromnej nepravdepodobnosti.

Ako sa šum v miestnosti utíšil, uvažoval som o ceste, ktorá ma priviedla k tomu, že som sa stal najznámejším americkým "rasistickým" zákonodarcom. Myslel som na svoj nepravdepodobný príbeh, keď zablikal telefón. Bol to spojovateľ, oznamoval mi, že mám telefonát od pani Cindy Reedovej z Gentilly Woods (new orleánska komunita, v ktorej som vyrástol). Uvedomil som si, že bola priateľkou rodiny, ktorá na mňa ako dieťa často dozerala. Povedala mi, že je na mňa pyšná. Rozprávali sme sa krátko, spomínajúc na staré časy a potom povedala čosi, čo ma zvlášť dojalo: "Pinky vždy vravievala, že raz budeš prezidentom."

Pinky, spomenul som si, bolo to poriadne dávno. Pinky bola černoška, ktorá vypomáhala v domácnosti našej rodiny a bola jej súčasťou. Starala sa o mňa akoby som bol jej vlastný syn, varila mi, hojila rany a počúvala moje sny. Mal som 11 keď zomrela a myšlienka na ňu ma zohriala pri srdci. Ako sa teda stalo, že napriek mojej detskej láske k Pinky som sa stal hovorcom tých, ktorých odosielateľ pohľadnice nazval "politicky nesprávni európski Američania?" Prečítaním tejto knihy na to nájdete odpoveď. Ukážem vám formujúce časti môjho života - skúsenosti, ktoré vystupujú v mojich spomienkach a hľadanie pravdy, ktorá vyústila do môjho prebudenia.

Vo vyrozprávaní svojho príbehu spochybním rozhodujúce body zriadenia a skritizujem niektoré nedotknuteľné osoby. Nahnevám tých, ktorí oslavujú radšej módu ako nezávislú myšlienku. Dúfam, že pár prístupných ľudí sa zastaví a zamyslí. V tejto knihe ponúkam názor, ktorý otvára oči na dnešný svet, revolučný názor. Ponúkam tiež evolučnú predstavu nového sveta, ktorý by mal byť stvorený zo zajtrajška.

Moje začiatky

Vedomý si sily dedičnosti a genetiky, ktorá nás vytvára, príbeh jednotlivca nemôže vlastne začať jeho narodením, dokonca ani počatím. Gény, ktoré stvorili mňa a každého európskeho Američana, boli kované v dobách ľadových a predávané tisíckami nezlomných generácií. Neexistuje miesto pre ego. Každá vlastnosť, každá šľacha, chromozóm, každý gén a každá molekula, dobrá i zlá bola vo mne predaná od tisícok predkov, z ktorých každý úspešne bojoval za svoj život. Každá generácia žila dostatočne dlho na to, aby predala svoje gény generácii ďalej. Nakoniec, cez večnosť časov, moji predkovia predali svoje

dedičstvo mojej matke a otcovi. Napriek tomu, že to doktor neschvaľoval, matka bojovala ťažko, aby ma porodila, rozhodnutá pridať do toho reťazca ďalší život.

Často mi zvykla hovoriť o okolnostiach môjho narodenia. Po ťažkostiach s mojou sestrou Dotti a dvoch nasledovných potratoch jej doktor tvrdil, že už nebude môcť mať deti. Ak by vraj nejakou náhodou otehotnela, dieťa by neprežilo celých 9 mesiacov. Matka doktora Wilsona nepočúvla. Mala už päťročnú dcéru Dotti a chcela syna, otec tiež dúfal v zachovanie mena Duke.

S matkou a sestrou Dotti

Keď mali rodičia 38, ich výdrž bola odmenená a matka otehotnela. Vedela, že toto je jej posledná šanca a dodržiavala množstvo špeciálnych diét, cvičení a odpočinku s pomocou starej mamy. Mama mi často hovorievala, že stará mama volala nenarodené dieťa "dieťa modlitby" a bola si istá, že z neho vyrastie kazateľ. Netušila o akého kazateľa pôjde.

Po takmer šiestich mesiacoch v posteli, množstve modlitieb a ťažkostí ma matka porodila cisárskym rezom 1. júla o 11:36, v nemocnici St. John v Tulse, v Oklahome.

Zaujímalo ma, prečo toľko ľudí prikladá dátumu narodenia taký význam a pravidelne číta všetky možné horoskopy. Dlh predtým než ľudia rozumeli genetike, predpokladali, že postavenie slnka, mesiaca a hviezd v momente narodenia určuje osud dieťaťa. Ak majú planéty na toto naozaj vplyv, myslím, že je to v dobe počatia a nie narodenia. Tak ako mesiac podmieňuje príliv a odliv, možno ovplyvňuje stretnutie vajíčka so spermou. Samozrejme nie je ani tak dôležité postavenie hviezd ako to, aký druh génov sa spojí v čase počatia. Každý deň nám veda ukazuje, že schopnosti a dokonca správanie nového života sú značne ovplyvnené jeho genetickým kódom. Naše genetické usporiadanie so životnou skúsenosťou z nás robí tých, kým sme. Keď sa zamyslím nad výberom počas tisícok rokov, ktorý vedie k nášmu zrodu, uvedomujem si, aká vzácna je genealógia a zároveň aká je krehká. Ak by sa len jeden z mojich priamych predkov tisíce generácií späť rozhodol pre iného partnera alebo jednoducho počal v iný čas, môj genetický kód by bol iný a ja by som bol úplne iná osobnosť. Je zaujímavé, že naša sexom posadnutá spoločnosť sa zaoberá len aktom samotným a nevedomuje si, že je to voľba partnera, ktorá je skutočne dôležitá, pretože táto voľba ovplyvní nielen kvalitu jeho života, ale aj charakter budúcich generácií.

Narodil som sa blízko geografického stredu Ameriky, rodičom, ktorí sa narodili na severe v Kansase a na juhu v Missouri. Moje korene siahajú k vzniku samotnej Ameriky. Predkom starej mamy môjho otca, Márii Hedgerovej, bol William Bradford, vodca plymouthského osídľovania. Keď som vyrastal na predmestí New Orleansu, kde sme žili, zdráhal som sa prezradiť svoju americkú časť dedičstva priateľom. Spolužiaci a ja sme sa stotožňovali so všetkým, čo bolo južanské (a stále sa stotožňujem). Nemohol som priznať, že mám rodinného príslušníka, aj keď vzdialeného, zo štátu Massachusetts. Bolo to jednoducho ďaleko na severe.

**Na návšteve
Buckinghamského Paláca**

Okrem osobnosti Williama Bradforda, moji skorší predkovia boli jednoduchí ľudia, matkini rodičia boli farmári a roľníci. Ich rodiny obrábali pôdu od Plymouthu cez stredozápad až dole k Missouri a Kansasu. Ďalšia vetva rodiny prišla do Ameriky zo Škótska na počiatku roku 1800. Boli to tiež roľníci. Ako som dospieval, rodičia pochopili, že zo mňa kazateľ nebude. Pre kazateľnicu som bol príliš tichý. Otec ma teda povzbudzoval k čítaniu. Mal som tri a pol roka a trval na tom, aby som si sadol a čítal aspoň hodinu denne. Spočiatku som odporoval. Keď to však prešlo vo zvyk, plne som sa pohrúžil do kníh. Moje prvé spomienky sa viažu na malé kreslo v dome na Kawlaan 6 v Den Hague. Často ma príbeh tak pohltil, že som čítal, až kým ma mama nevolala "okamžite domov, k obedu".

Otec pracoval ako naftový inžinier v Shell Oil Company a keď som mal štyri roky, Shell ho premiestnila s rodinou do Den Hague. Tu som navštevoval holandskú škôlku. Otec a matka si spomínajú, že po mesiaci v holandsky hovoriacej škôlke sa ma pýtali či som rozumel na hodine a ja som im odpovedal "oni tam rozprávajú po anglicky". V mladom veku som sa naučil holandsky tak rýchlo, že som mohol ľahko preskakovať z angličtiny do holandčiny. Rodičia sa ma občas museli dvakrát pýtať na odpoveď v angličtine, pretože som to považoval za zábavu vedieť po holandsky viac ako rodičia.

**Naša holandská chyžná
Ellen**

V 50-tych rokoch bolo Holandsko lákadlom na cestovanie – krajinou bicyklov a festivalov, drevákov, vodných mlynov a tulipánov. Kanály a drevené člny ostali v mojich spomienkach rovnako ako muž s trojkolesovým bicyklom, ktorý cestoval po uliciach predávajúc chlieb, mlieko a čerstvý chutný syr, volajúc hlbokým hlasom: "Brood", "Melken". K udržaniu ducha mesta mi matka kúpila pár drevených topánok, ktoré som nosil po našom malom dvore až kým ma nezačali bolieť prsty. Potom som ich zahodil a chodil bosý.

Rodičia si najali holandskú pomocníčku menom Ellen, pracovitú a milú ženu, ktorú som mal veľmi rád. Brávala ma na dlhé prechádzky, na ktorých mi lámanou angličtinou hovorila legendy a rozprávky, ktoré Holanďania rozprávajú svojim deťom. Každý víkend a niekedy na dlhšie výlety sme naštartovali naše staré auto a vyrazili na rodinné dobrodružstvá po Európe. Boli sme v talianskej Pizze, škótskych kaštieloch alebo kráčali po rakúskych a švajčiarskych ľadovcoch. Išli sme dokonca aj do ruskej zóny vo Viedni.

Spomínam si na malý červený vlak do dedinky Zermatt a očarujúci Matterhorn. Po ceste, pozerajúc na horské, kameňmi vykladané bystriny, mi otec vysvetľoval pôvod skál a efekt ľadovcov a erózie. V starom zámku v Škótsku sme sa šplhali po starých, hrdzavých schodoch. Odrel som sa a zlomil si nos (po prvýkrát), čo mi zanechalo trvalú spomienku na moje detstvo v Európe.

Navštívili sme Gross Glockner, obrovský ľadovec v Rakúsku. Na niektorých trasách sa dalo dostať pod povrch ľadovca do krásnych jaskýň z modrého ľadu. Otec mi rozprával ako prehistorickí predkovia kedysi žili na týchto ľadovcoch, ktoré v dobe ľadovej pokrývali väčšinu Európy. V roku 1955 sme sa vrátili do Spojených štátov na lodi Queen Mary. Usadili sme sa v New Orleanse, kde otec pokračoval v práci pre Shell. Začínalo sa práve ťaženie obrovských naftových rezerv v Louisiane. Žili sme v dvojposchodovom dome v nedávno vybudovanej štvrti, ktorá sa volala Gentilly Woods, čo bola štvrť, ktorá symbolizovala tradičnú predstavu stredných vrstiev v 50-tych rokoch. Pri vysielaní programu *Leave it to Beaver* rodina stále komentovala, že to vyzerá ako naša štvrť.

Väčšina ľudí si pamätá učiteľa, ktorý mal veľký vplyv na ich život. Mojm bola učiteľka v druhej triede pani Zena Stroleová vo William C. Claiborne School. Pani Stroleová mi pomohla prekonať problémy s výslovnosťou, ktoré som mal sčasti vďaka holandskému prízvuku. Okrem otca a matky bola prvou osobou, ktorá so mnou diskutovala dlho po škole o svete, vede a politike. Bola prvou učiteľkou, ktorá využila moje čítanie, ku ktorému ma otec doma tak povzbudzoval. Pani Stroleová dbala na disciplínu, na konci vyučovania si však vždy našla čas na veľké objatie pre každého žiaka.

Od materskej školy až po šiesty ročník na William C. Claiborne School som nikdy nevidel v škole nijaké drogy, pornografiu alebo alkohol. Nikto z mojich spolužiakov nestrielal na nikoho zo závidi, že ten druhý má lepší kabát alebo tenisky. Vlastne som nevidel iné násilie ako príležitostné pästné bitky medzi chlapcami a nikto nikdy nepoužil zbrane (v skutočnosti v tých časoch z obavy, aby nikoho nevolali citlivka, chlapci ani nikoho v súboji nekopli). Krádeže a podvádzanie boli zriedkavé. Keď sa prihodili, nikto sa tým nikdy nechválil.

Vážny druhák

Najväznejším priestupkom bolo prežívanie žuvačky alebo absencia bez priepustky.

Boli sme samozrejme aj roztopašní. Čítali sme s priateľmi Toma Saywera a Huckleberyho Finna a odpozerali dobrodružstvá z týchto kníh. Fantazirovali sme na stránkach Waltera Scotta, naplnených odvážnymi rytiermi v bojoch za slobodu. Milovali sme Toma Waynea, westerny, vojnové filmy a Steeva Reevesa - hollywoodského Herkula. Všetci sme pozerali disneyovky - Davyho Crocketta.

Zosobnil som sa s týmto hrdinom, čiastočne možno preto, lebo mal rovnaké meno. Mal som vlastnú čiapku z mývala, tak ako milióny iných detí a veril som, že ak budem dostatočne odvážny, premôžem aj medveďa, jednoducho uskieraním sa na neho.

O Crockettových politických bojoch som v tom čase vedel málo a nikdy som nesenival o svojej vlastnej politickej kariére. Za poslednú bitku Crocketta a jeho kamarátov som považoval bitku pri Alame, najhrdinskejšiu udalosť amerických dejín. Boli sme mladí. Hrali sme sa na vojakov a radi poľovali, rybárčili a kempovali. Davy Crockett bol pre nás stelesnením hrdinstiev amerických hraníc. Bol som oddaným kresťanom a v ňom som našiel Kristove ideály a sebaobetovanie. Počas dvoch rokov som bez svojej mývalej čiapky takmer nechodil von, dokonca ani v horúcich augustových dňoch. Neskôr som zase napodobňoval jeho drevárske zručnosti v cyprusovom lese neďaleko domu.

Mýtus hraníc a bojovníkov ako Davy Crockett, osídľujúcich západ, bojujúcich s prostredím a budujúcich krajinu v divočine Američania animačne spracovávali v priebehu dvesto rokov.

Ako šesťročný

V 50-tych a skorých 60-tych rokoch nás veľmi inšpiroval. V posledných troch desaťročiach sa tento mýtus zmenil. Deň vďakyvzdania, tradične oslavujúci boj Pilgrimov o vytvorenie tejto krajiny sa stal príležitosťou na rozmazané multikulturálne popíjanie medzi európskymi Američanmi a Indiánmi. Vláda zhrnula celý bielo - indiánsky konflikt do oslavy rozmanitosti a pocitov viny bielych Američanov. Je to jasným znamením, že sme zabudli na naše dedičstvo, keď dovoľíme, aby sa náš najdôležitejší sviatok deformoval v nasledovaní politickej správnosti. Vláda zariadila, aby Američania vedeli o bitke pri Wounded Knee, bitke, ktorá vypukla počas vyjednávania medzi americkou kavalériou a indiánskym kmeňom Dakotov a ktorá zanechala tucty Indiánov mŕtvych, vrátane žien a detí. Dnes však len málo Američanov vie o masakre pri pevnosti Mims,¹ kde 250 belochov, väčšinou žien a detí zomrelo rukami lúpežných Indiánov.² Bol to najhroznejší masaker v amerických dejinách na oboch stranách konfliktu. Knihy, filmy a televízia často zobrazujú

amerických hrdinov indiánskych vojen ako brutálnych kriminálnikov a Indiánov ako morálne vyšších, mierumilovných ľudí, ktorých terorizujú zlí belosi.

Máme si však čo vážiť na charaktere amerických Indiánov: ich porozumenie prírode a neskrotnú dušu proti početnej prevahe. Je len správne, že indiánske deti by sa mali učiť hrdosti na dedičstvo a schopnosti svojich predkov. Vážim si Indiánov za to, že sa postavili za svoje dedičstvo a bránili ho svojimi životmi.

Neplatí ale rovnaké pravidlo aj pre mladých európskych Američanov? Nemali by sa naše deti učiť a rozumieť tomu, čo dosiahli ich predkovia?

Ako desaťročný

Európski Američania priniesli k týmto brehom kresťanstvo a bojovali za princípy, ktoré z nás urobili najslobodnejšiu krajinu na Zemi. Naši ľudia priniesli lekárstvo a zákony, architektúru, prosperitu a bezpečnosť. Na tento kontinent priniesli klasickú Západnú civilizáciu - jej filozofiu, dejiny, poéziu a hudbu. Boli to naši vedci, vynálezcovia a odborníci, ktorí nám dali technológiu, ktorá pomohla pristáť človeku na Mesiaci. Naši významní predkovia priniesli nevýslovné obete a ťažkú prácu, aby vybudovali túto krajinu. Ich rozprávanie je ich hrdým americkým príbehom a je v srdci každého z nás. Médiá nás učia, že bolo čestné od Indiánov chrániť si svoju krajinu a dedičstvo pred masívnou imigráciou tých, ktorí ju mali zmeniť. Avšak tie isté médiá nás dnes učia, že je pre nás nemorálne chrániť si našu krajinu a naše dedičstvo.

Väčšina Američanov sú potomkovia tých mužov a žien, ktorí osídľovali túto krajinu od lesov Maine až k bielym plážam západnej Floridy, od močarísk južnej Louisiany k pastvinám Kentucky a nakoniec až k skalnatému pobrežiu Kalifornie a vrcholom Aljašky. Ak naše deti zabudnú odkiaľ sme prišli, ak sa naďalej poženú za fikciou novej americkej reality, stanú sa cudzincami v krajine, ktorú ich predkovia vybudovali.

Na škole sme s kamarátmi vedeli, že sme synovia týchto ľudí, dediči ducha Davyho Crocketta a Daniela Boona, Georgea Washingtona a Thomasa Jeffersona, Tedyho Rooswelta, Jeffersona Davisa a Roberta E. Leeho. A svojim malým spôsobom sme boli takí bojovníci akými boli oni. Víťali sme hurikány, požiare a katastrofy každého druhu, nie kvôli nihilizmu alebo zatrpknutosti, ale jednoducho preto, že sme túžili po dobrodružstve a vzrušení. Chceli sme byť vystavení veľkým skúškam. Chceli sme mať príležitosť byť hrdinami. Kamaráti a ja sme si volili strany pri hrách basketbalu alebo futbalu a stali sme sa tak okamžití nepriatelia v hre na vojnu. Na každej strane vlakových koľajníc sme sformovali armádu s ťažkým delostrelectvom - granitovými železničnými kameňmi.

Milovali sme vojnové filmy a príbehy o vojakoch a zbraniach. Mali sme radi obrázky bojových lietadiel, ponoriek a lodí, a sami stavali modely britských Spitfires alebo nemeckých Messerschmidtov, ako aj B-52. Páčil sa nám ohňostroj a pravidelne sme experimentovali s rôznymi prípravkami strelného prachu a doma vyrobených rakiet, ktoré len zriedkakedy fungovali tak, ako sme dúfali. Jeden z mojich priateľov stratil tri prsty na ľavej ruke pri vyrábaní domáceho vynálezu. Boli sme oduševnení a pyšní. Vedeli sme, čo znamená česť a húževnato sme sa jej držali. Inšpirovaní príbehmi sme boli často divokí a bez strachu.

Čítali sme príbehy o amerických bojovníkoch, ktorí boli zajatí nepriateľom a mučení, aby vypovedali. Ak by sa rovnaká vec stala raz nám, vedeli sme, že by sme nič neprezradili. Meno, hodnosť a číslo - nič viac. Túžili sme po veľkom teste. Mladí muži z Gentilly Woods chceli dostať príležitosť byť hrdinami. Chceli sme riskovať, prinášať obeť za správnu vec, byť odvážni ako boli naši hrdinovia. Občas sme to s odvahou a túžbou po dobrodružstve prehnali. Môj najlepší priateľ Richard Smith a ja sme sa raz hrali na bicykloch. Potriasli sme si rukami a vzdialili sa k opačným koncom ulice Mirabeau. Uškrnuli sme sa na seba, zamávali a vyrazili oproti sebe. Pedálovali sme tak rýchlo, ako sa len dalo a tvárili sa nebojácne. Každý z nás mohol otočiť bicykel do bezpečia susedovho trávniku, naša česť nám to však nedovolila.

Ešte dnes si spomínam na záblesky kolies a rukoväte, na pohľad úžasu na Richardovej tvári v poslednej sekunde. Preletel som cez bicykel a pristál na sivom asfalte, ktorý sa mi zahryzol do chudých ramien, zodal ruky a každý kĺb na tele. Skleslý z takýchto dobrodružstiev a občas krvavý, som sa vracal domov, moja česť však ostala neporušená.

Na pár minút som bol bojovníkom, akých som videl vo filmoch. Bol som postavou z románov Waltera Scotta - hrdina, ktorý zvíťazí a vracia sa späť domov k svojim, ktorí mu ošetrí rany.

Často som sa vracal domov z takýchto dobrodružstiev a zistil som, že matka mi nemohla vyčistiť oblečenie alebo zahojiť rany. Nemohla zmierniť moje trápenia, pretože v alkohole miernila svoje vlastné.

Fort Mims: Najväčší masaker v amerických dejinách

ÚTOČISKO V KNIHÁCH A PRÍRODE

V lete roku 1956 cestoval otec z New Orleansu do Kansas City. Mal sa tam stretnúť s matkinou sestrou a jej manželom, Mildred a Wally Hatcherovými, ktorí mali priletieť spoločnosťou United Airlines z Los Angeles. Lietadlo sa oneskorilo. Otec sa vyzvedal pri výdaji leteniek, kde mu povedali, že je tam akýsi problém. Nič viac sa nedozvedel. Dlhé hodiny sa prechádzal halami letiska a nakoniec sa pobral do auta a zapol si rádio. Správy oznamovali, že lietadlo mojej tety a strýka sa zrazilo s iným osobným lietadlom nad Grand Canyonom, čo bola najhoršia letecká katastrofa v dejinách. Táto tragédia hlboko zmenila nielen moju matku, ale aj zvyšok rodiny.

Maxine Crick

Matka, Alice Maxine Cricková, vyrastala v dobrej opatere a ochrane v Independence, v Missouri. Jej otec, Thomas Crick, vynálezca, premenil fabriku na výrobu sporákov na jednu z najväčších fábrik v okrese Kansas City. Matka sa vždy zdala byť trochu krehká a slabá po chorobe z mladosti - šarlachu. Počas choroby boli jej sestry, Mildred a Madelaine, stále s ňou, starali sa o ňu, utierali jej pot a modlili sa pri jej posteli. Keď sa matka uzdravila, hrávali s ňou karty a matka stále vyhrávala. Bola to zručnosť, ktorá jej zostala až do infarktu tri roky pred jej smrťou.

Po jej smrti v roku 1993 som našiel matkine stredoškolské tablo. Jej spolužiačky ho vyplnili krásnymi básňami a erudovanými nápismi. Všetky boli napísané krasopisne. Porovnal som jej tablo so svojím a premýšľal som o tom, čo urobil tzv. pokrok vo vzdelaní v tomto storočí. Našiel som aj fotografie mladej Maxine Crickovej. Bola na nich vážna, premýšľavá s plavými vlasmi a zlatým prelivom okolo tváre a jej veľké oči vyzerali hlboko modré dokonca aj na čierno-bielej fotografii. Už vtedy bola dosť vysoká a zdala sa byť takmer až príliš chudá. Fotograf však na film zachytil čosi, čo vystihovalo jej opis, ktorý som našiel na jej table: Bola skutočne "anjelská".

V roku 1932 sa mladý muž, ktorý pracoval počas vysokoškolských štúdií v Central Drugstore začal zaujímať o Alice Maxine Crickovú. Ona na oplátku obdivovala muža v plášti, ktorý vyplňal predpisy, čistil dlážky a robil malinovky. Keď sa obliekol do vojenskej uniformy, vyzeral ako muž veľkého sveta. Jeho meno bolo David Hedger Duke.

Otcova matka, Florence Hedger, ktorá bola profesorkou chémie na kansaskej univerzite a spoluautorkou mnohých učebníc v tomto obore, zomrela, keď mal otec 12 rokov. Jeho otec vyrástol na farme, osem míľ od kansaskej univerzity v Lawrence. Tam sa spoznal a chodil s profesorkou Hedger, ktorú si zobral v roku 1910. Ernest M. Duke zanechal školu v poslednom ročníku, aby mohol užiť otcovu rodinu ako aj svoju novú rodinu. Pracoval ako poštár.

Otec pracoval nepretržite celú školu, aby uživil svoju rodinu. Keďže dom Dukovcov bol malý, otec musel spať pod plachtami v nevyhrievanej chodbe. Zimné rána v Kansase boli občas pod bodom mrazu. Vstával o štvrtej ráno a doručoval noviny *Kansas City Star*, aby mohol ísť na ôsmu do školy a potom opäť doručiť večerné noviny hneď po škole. Všetko peši. Pracoval počas celej strednej a vysokej školy na plný úväzok. S matkou sa vzali po skončení školy v roku 1936. Potom išiel pracovať pre firmu Shell Oil ako naftový inžinier. Počas vojny slúžil v armáde, potom ostal v neaktívnej službe ako plukovník. V aktívnych rezervách ostal až do 60-tych rokov.

Napriek tomu, že vzdialenosť a roky oddelili matkine sestry, ich listy preplnené obrázkami ich mužov a detí boli stále v našej schránke. Otec protestoval proti matkiným dlhým telefonátom a hneval sa keď prišiel účet. A ten prichádzal každý mesiac rovnako vysoký.

Nespomínam si detaily ako matka prijala správu o smrti strýka a tety nad Grand

David H. Duke

Canyonom. Hmlisto si však pamätám čierno-biele obrazy v televízii a veľké čierne titulky v new orleánskych novinách, ktoré ťažili dom ako okovy. Pamätám si na matkin plač a na nášho psa oblizujúceho pramienky slz tečúce po jej tvári a zovretých rukách. Mojej sestre a mne sa to zdalo akoby nastal koniec sveta - koniec nielen pre tetu Mildred a strýka Wallyho, ale aj pre nás. Tri dni a tri noci sme spolu plakali; malé dievčatko, chlapec a ich rozrušená matka na posteli v bolesti. Dotti a ja sme neplakali len za strýka, tetu a osirelých bratancov. Plakali sme za matku. Plakali sme s ňou, tak ako sme sa smiali, keď sa smiala ona. Jej slzy boli rovnako nákazlivé ako jej smiech. Zakaždým keď televízia vysielala správy, slová nás pálili, opakujúc nám znova a znova, že katastrofa bola skutočná, nielen akási hrozná nočná mora vlhkej noci v New Orleanse.

David a Maxine Duke

Poriadok do domu sa vrátil s príchodom otca z Kansas City. Počas jeho neprítomnosti sme s Dotti spávali v matkinom objatí alebo na koberci pri jej posteli. S príchodom otca sme sa museli vrátiť späť do svojich postelí. V izbe ma v nasledujúcich dňoch napadlo, že kým som ja bol požehnaný, moji bratanci boli prekliati. Smrť im zobrala matku a otca, ale ochránila mojich rodičov. Bol som doma, v bezpečí svojej izby, so sestrou, matkou a otcom. Potom však matka odcestovala. Zbalila sa a odišla na pár týždňov do Kalifornie, aby sa postarala o mojich bratancov. Otec si napriek vyťaženi v práci rýchlo osvojil matkinu úlohu. Ráno nás budil, krmil, zvyčajne ovsenými vločkami a kontroloval naše oblečenie do školy.

V Kalifornii, starajúc sa o Mildredine deti, smútila matka rovnako ako v prvých dňoch po nešťastí. Útechu hľadala v alkohole a keď sa vrátila do Louisiany o dva mesiace, bola z nej alkoholička. Stalo sa to všetko veľmi rýchlo. Bol som primladý na to, aby som porozumel, že matka mala podobné problémy už pred katastrofou a smrť tety to len podporila.

Po príchode z Kalifornie matka len zriedka ráno vstávala, aby urobila raňajky a pripravila nás do školy. Bola vynikajúcou hráčkou golfu a tak občas išla do golfového klubu, minula však viac času hraním kariet a pitím ako na ihrisku. Jej stav sa naďalej zhoršoval. Stále viac sa vzdŕaľovala od životov otca, Dotti a mňa. Často, keď som sa jej pokúšal rozprávať o svojich najnovších dobrodružstvách, alebo sa s ňou jednoducho porozprávať po príchode zo školy, jej prejav bol nesúvislý, nezreteľný, a pohyby krčovité. Keďže som sa hanbil, keď ju moji kamaráti videli opitú, nevadil som domov radšej žiadnych spolužiakov. Chcel som jej pomôcť prekonať chorobu. Večer som sa hodiny modlil, kľáčiac pri svojej posteli, plačúci prosiac Boha, aby sa matka uzdravila.

Občas som hľadal skryté fľašky alkoholu a vylieval ich do kuchynského umývadla. Reakciou na drámu v dome som dorástol rýchlejšie než väčšina mojich priateľov. Otec bol celý čas trpezlivý. Miloval matku rovnako ako Dotti a ja a jej stav ho hlboko ranil. Sotva prešiel deň bez toho, aby ju neprosil nech prestane piť. Niekedy to prisľúbila, ale za pár dní alebo týždňov sa vrátil domov a našiel ju v spálni pijúcu whisky s coca-colou.

S matkiným problémom sa vyrovnával ako s každou inou ťažkosťou v živote – zahľbil sa do práce. Vstával okolo 4:30 ráno, pár hodín pracoval doma a potom, práve tak ako v čase matkinho pobytu v Kalifornii, pripravil Dotti a mňa do školy. Potom šiel do práce. Po práci si obliekol stavbársky odev a dozeral na svoju malú stavebnú firmu. Domov sa vracal neskoro večer a pracoval na inžinierskych projektoch firmy Shell, alebo na projektoch ďalšieho domu. Často ma po návrate zo školy brával na stavbu, kde som s ním pracoval ako tesár, inštalatér, elektrikár, pokrývač a maliar. Tieto remeslá sa naučil od otca, ktorý sa to zase naučil od svojho otca. Niektoré nástroje, ktoré sme s otcom používali, používal starý a prastarý otec a mám ich dodnes. Vedomosti o ich používaní sa prenášali generáciami a bol som za ne vďačný. K svojmu otcovi som cítil posvätnú úctu.

Mal som pocit, že dokáže všetko. Navrhoval domy, ktoré potom postavil do najmenšieho detailu z plánov, využívajúc svoju myseľ a svaly. Platil mi dolár na hodinu za moju pomocnú prácu, čo bolo v tých časoch dosť. Takýto štedrý plat mi však dal pod podmienkou, že si z neho polovicu odložím. Do

dvanástich rokov som zručne narábal s hoblíkom, kladivom alebo farbou. Zároveň som mal skromné úspory, z ktorých som si každý cent zarobil sám.

Keď sa matka ponorila do alkoholu, otec našiel upokojenie v práci a ja tiež. Mojm útočiskom sa stali knihy a malá chemická sada. Inšpirovaný filmom *Swiss Family Robinson*, postavil som si dom na starej víbe za domom. Tu som sa oddal knihám a *National Geographic*, *Science Digest*, *Popular Mechanics* a *Scientific American*, čo boli moje obľúbené časopisy. Ako som rástol, nachádzal som svoje najlepšie útočisko v bujných lesoch okolo jazera Ponchartrain vo východnom New Orleanse. Každý týždeň som dve, tri popoludnia počas troch rokov jazdil na svojom bicykli v raji biológov.

Obožiteľníky, plazy a malé cicavce ako nutrie, zajace, veveričky, divé svine, ryby a tisíce druhov hmyzu a vtákov ako aj flóry vyplňali tieto rybníky a cyprusové lesy. Zanedlho som mal zbierku všetkých možných tvorov. Držal som ich za domom alebo v garáži - vodné korytnačky, chameleóny, veveričky, hady, žaby a každý možný druh zvláštneho hmyzu. Naučil som sa rozlišovať, ktoré druhy hmyzu a iných tvorov môžem bezpečne chytiť do rúk a ktoré by ma bolestivo uštipli. Poznal som, ktoré hady boli jedovaté a vedel som ich rozlíšiť od nejedovatých. Vedel som, ktoré by sa mi otočili okolo ruky, ale neuštipli aj keby boli k tomu vyprovokované.

Jeden had sa mi raz otočil okolo ruky a uštipol ma tak bolestivo medzi prsty, že mi z rany vystrekla krv. Utreľ som ju tričkom, ktoré som potom pyšne niesol na svojej ceste domov. Počas rokov sa zo mňa stal expert na uhryznutia. Doblá ma vrana, ktorú som chytil, veverička, raz dokonca aj netopier, ktorého som našiel s polámaným krídlom. Vedel som o nebezpečnosti besnoty, svojim rodičom som však o týchto uhryznutiach nikdy nepovedal, pretože som sa vakcíny proti besnote bál viac ako besnoty samotnej. Raz ma nahnevaná húsenica pohrýzla tak silno, že som sa domov vrátil v pálivej bolesti. Horším ako bolesť bol pre mňa pohľad na krvavé prúžky od uhryznutia na ruke. Hneď po návrate od lekára som však plánoval ďalší výlet do močiarov na druhý deň.

Močiar s nebezpečnými stojatými vodami a riasami, bujnou vegetáciou, jedovatými hadmi, diviakmi a vyhľadovanými komármi si držal väčšinu ľudí od tela. Priatelia a ja sme však mali radi ťažkosti a pravdu povediac aj nebezpečenstvo. Bez ohľadu na to, ako nás komáre, hmyz, moskyty, ostružiny, alebo jedovatý brečtan poranili, neodradili nás od našej blatistej zeme divov. Otriasli sme sa od hmyzu alebo ho zabili na tele. Opuchliny, vyrážky a pravidelné svrbenie boli daňou za to, že sme tam boli, vstupné, na ktoré sme rýchlo zabudli.

Možno, že láska k prírode, ktorú som si vypestoval ako dieťa bola výrazom génov mojich predkov, ktorí žili mnohé generácie na farme. Každý farmár pozná nielen úrodnú pôdu, ale aj prírodný život za poľom a lúkami. Počas dlhých letných dní som sa bicykloval v močiaroch a lesoch neďaleko New Orleansu. Miloval som žiarivé slnko, vlhký vánok povievajúci po rybníkoch, tieň dubových stromov, ktorý mi v horúcich dňoch poskytol odpočinok. Pod ich machom obrastenými vetvami som ležal na prírodnom koberci trávy hustejšej a jemnejšej ako plyšový koberec. S prižmúrenými očami som sa pozeral na lúče slnka, vyzerajúce ako tenké ihly, ktoré prepichávali zelenú klenbu listov a vystreľovali lúče energie do tieňa stromov. Tu, ďaleko od ruchu mesta som počúval kvákanie žiab a spev vtákov a načúval tým najjemnejším šepotom života, ktoré som nachádzal v rákosí alebo brečtanoch. V poloslaných vodách jazera Ponchartrain som sa potápal do hĺbky tri a pol metra nadol k chladnému bahnu na dne a potom vystrelil nahor k svetu kyslíka a vzduchu.

S palicami alebo holými rukami sme s kamarátmi chytali vodné mokasíny a hady ako aj množstvo iných plazov, ktoré sme potom predávali na hadiu farmu neďaleko Slidell. Dvakrát som stretol divé svine, ktoré sa na mňa vyrútili s ostrými klami. Unikol som vbehnutím do riasových vôd. Som presvedčený, že som nebol odvážny čeliac takémuto nebezpečenstvu, len jednoducho zvyknutý na risk. Boli sme v močiaroch a lesoch, pretože sme odpovedali vnútornému lákaniu v nás, ktoré nás tam ťahalo. Nemyslel som na nebezpečenstvo a nič viac a intenzívnejšie ako divé zviera a nikdy som necítil pulz života silnejšie ako v tých dňoch.

Kamaráti a ja sme sa prehánali na bicykloch v blatistej až po ramená vysokej tráve zvanej Dead Man's Road (nazývanej tak preto, lebo polícia tam raz našla telo, ktoré sa nikdy nepodarilo identifikovať). Skryli

sme bicykle do húštin a išli pol míle v blate a močiari, kde sa striedali otvorené stojaté vody a hnedé pieskové duny so suchými porastenými miestami. Nikto, ani poľovníci, sa neodvážil v love za líškou, divou sviňou alebo zajacom, ísť čo i len desať metrov od Dead Man's Road. Porast bol príliš hustý, voda a blato príliš hlboké, nie však pre nás.

Raz som pracoval celý mesiac na vydlabávaní kanoe zo starého polena a pamätám si na sklamanie v deň, keď som ho pustil na vodu a ono nabralo dokonalú rovnováhu, avšak naopak. Chcel som teda urobiť v boku dieru a naplniť ho vodou. Nedarilo sa mi to však, pretože zakaždým odplávalo. O mesiac som našiel staré opustené indiánske kanoe a opravil som ho. Plávalo správne, smerom nahor a nasledujúce dva roky ma nosilo do najvzdialenejších častí močarísk. Po mesiacoch som poznal každý kus pevnej zeme a hĺbku každej stojatej vody. Vedel som, kde bolo blato, stromy alebo piesok a kde sa dala nájsť čistá voda bez rias. Naučil som sa všetko, čo sa dá jesť a kde sa to dá nájsť. Palmy, ryby, divé cibule, jahody, reďkovky, černice - to všetko tam bolo, stačilo si len vziať, čoho som náležite využíval. A ryby! Nikdy som nejedol lepšie ryby. Rybárčenie bolo najkrajšie v najnedostupnejších zátokach a rybníkoch. Všetko, čo som potreboval bola palica alebo len zlomená vetva, kus rybárskeho lanka, korok alebo suché drevo a jeden alebo dva háčiky. Vnádilo bolo vždy veľmi ľahké nájsť. Z teplých, blatistých vôd alebo z bohatej čiernej zeme som mohol kedykoľvek vybrať dážd'ovky na tisíce háčkov.

Ryby som očistil, napichol na konár a nad plameňom si ich opekal. Pokiaľ ide o vodu, na niekoľkých miestach som držal umelé fľaše preťaté na polovicu, pokryté sieťkou, aby sa tam nedostali moskyty a ich larvy. V daždivej južnej Louisiane boli fľaše vždy plné najlepšej destilovanej vody na utíšenie smädu, dar z neba.

Pamätám si, že len dvakrát som videl v týchto odľahlých končinách niekoho iného ako mojich priateľov. Raz ma videl starý Cajun (louisianský potomok francúzsky hovoriacich imigrantov z Acadie, Nového Škótska - pozn. prekl.), ktorý si robil loď z dreva cyprusu. Pozrel na mňa a nepovedal nič, keď som pomalými pohybmi vesla zmizol z dohľadu. Raz sme sa zasa s kamarátom vracali popoludní z močiarov a uvideli sme otcovho spoločníka.

Nahnevaný, celý od blata hľadal syna, o ktorom si myslel, že sa mu stratil v močiarioch. Nemohol pochopiť ako je možné, že sme sa vrátili z toho, čo on volal "Bohom zabudnuté miesto". Nevedel som pochopiť ako mohol niekto volať miesta, ktoré som miloval "Bohom zabudnuté". K miestam a cyprusovým lesom New Orleansu prehovárал Boh tak výrečne, ako v samotnej Biblii.

V tom čase som čítal knihu *Silent Spring*³ od Rachel Carsonovej, ktorá spopularizovala myslenie v prospech životného prostredia v 60-tych rokoch. Od prvých prečítaných slov sa stali myšlienky ekologického zachovania pre mňa tak reálnymi, ako príroda, v ktorej som sa hrával takmer každý deň. Oddane som tiež čítal knihy od Theodora Roosevelta o jeho safari v divočinách Afriky a Amazonu.

Prvýkrát mi poskytli pochopenie, že veda a príroda, ktorú som tak miloval boli vo vzťahu k vláde a spoločnosti ako celok, pretože ľudia mohli prírodný svet rešpektovať alebo zničiť. Politika mala na to výraznejší vplyv, ako sa na prvý pohľad zdalo. Bolo pre mňa nudným porovnávať život, ktorý som nachádzal v prírode a vedu, ktorá vysvetľovala jeho tajomstvá.

Mali sme tiež jasné predstavy o správaní sa muža a ženy. Plač bol pre nás tabu. Bez ohľadu ako to bolelo, muž by nemal plakať. Snáď jedinou výnimkou bol pohreb. Keď som mal 11 a auto zrazilo môjho psa Friskyho, pozbieral som jeho mŕtve telo z cesty a po prvýkrát som pocítil smrť tak blízko. Napriek tomu, že vážil len 6 kíl, pod kožou nebol stuhnutý a na moje prestrašenie, jeho vnútornosti sa prelievali ako voda v igelitovom sáčku. Zdvihol som ho a pochoval za domom. Polovicu môjho mladého života bol Frisky so mnou. Spával pri nohách mojej postele, nasledoval ma do lesov a dokonca aj močiarov s lojalitou, ktorú len ťažko nájdeme u ľudí. Bol som mu rovnako oddaný, ako on mne. Bolela ma myšlienka, že už nebude bežať po mojom boku alebo skúmať močiare neďaleko domu.

Keď som kládol jeho stále teplé telo do tmavozelenej d'ateliny, myslel som na časy, keď ma tešili jeho bystré oči a krútiaci chvost vždy, keď som mal zlú náladu a ako počul môj hlas takmer odšadiaľ zo susedstva a vždy rýchlo pribehol. Keď som kopal vlhký hrob, pot po mne tiekol a nebol som si istý, či to boli slzy alebo len pot, čo ma štípali v očiach. Tej noci ma v hrudi ťažila zvláštna bolesť, horšia ako

čokoľvek iné. Zaryl som tvár do vankúša a plakal. Napriek tomu som bol odhodlaný byť mužom a tak som sa prinútil viac nefňukať a nevydať ani hlások. Zaťal som zuby, ponoril hlavu hlbšie do vankúša a bojoval so slzami. Tie však stále tiekli a zmočili celý vankúš. Rozumel som, že muž môže pociťovať veľkú bolesť alebo trápenie, bolo to však čosi, čo okrem výnimočných situácií neukazuje na verejnosti. Bolo však pár chvíľ, keď sa mi v najsúkromnejších chvíľach mojej mladosti emócie vyliali na rukáv alebo vankúš. Smrť Friskyho bola jednou z tých ojedinelých chvíľ.

V tých časoch sme s kamarátmi považovali za dosť zvláštne ak muž objímal muža, okrem prípadov pohrebov na vyjadrenie sústrasti. Dokonca aj vtedy bol takýto fyzický kontakt čudný. Na pohrebe kamarátovho starého otca som si všimol ako si muži, aj v zármutku, pri takomto úkone držali vzdialenosť. Moja matka samozrejme vyžadovala objatia a bozky ako všetky matky, môj otec ma však zriedka objal a ja som tento dievčenský prejav náklonnosti ani nevyžadoval. Potriasli sme si ruky a toto pevné zovretie rúk vyjadrovalo lásku otca a syna spôsobom, na ktorý dodnes s láskou spomínam.

Matka zdieľala s Dotti, otcom a mnou svoju lásku, obavy, ako aj momenty úzkosti. Najviac si však pamätám na jej milujúcu, citlivú dušu, jej hravosť a smiech. Občas si myslím, že jej citlivosť a idealizmus boli faktormi, ktoré ju priviedli k alkoholu. Keďže život sa neukazoval taký idylický, našla útočisko v alkohole. Dnes, keď kritici tvrdia, že moje politické názory sú výsledkom zlej výchovy, nešťastného detstva a nefunkčnej rodiny zaťaženej alkoholizmom, myslím, že práve naopak - matka ma prinútila starať sa o dôležité veci v živote. Jej alkoholizmus ma napríklad priviedol k môjmu prvému sociálnemu povedomiu.

V rokoch teenagera som premýšľal o ranách, ktoré alkohol spôsobil mojej rodine. Keďže som priamo cítil túto tragédiu, uvedomil som si, že za pochmúrnymi štatistikami obrovských spoločenských strát, boli skutočné rodiny, trpiace ako tá moja. Koľko miliónov manželstiev zruinoval, zničil kariér, spôsobil autonehody a iných škôd? Koľko vlúpaní, vražd a znásilnení alkohol podnietil? Koľko miliónov útokov priniesol? Koľko miliónov stratilo zdravie? Premýšľal som ako filmový priemysel idealizoval pitie alkoholu a robil ho módnym. Vo filmoch si všetci krásni a úspešní ľudia po ťažkom dni dali martini s ľadom alebo whisky. Lekcia je jasná: Ak je niekto v depresii, nech sa napije. Ak sa niekto cíti dobre, nech sa napije. Ak sa niekto potrebuje ukládať, nech sa napije.

Napriek matkinmu utrpeniu som bol aj ja pod určitým tlakom. Pamätám si, ako som toho na jednej oslave po prvý raz vypil príliš veľa a ako mi potom bolo zle. O niekoľko dní, v snahe ukázať sa s kamarátmi akí sme veľkí, chválili sme sa tým, akí sme boli opití. Uvedomil som si, že som sa nechal kontrolovať módou a nie tým, čo je správne. Už predtým, než som dospel do teenagerskeho veku, som si uvedomil, že skutočné víťazstvo nad alkoholom nepochádza od zákona. Masmédiá však podporujú úplne iný systém hodnôt, systém, ktorý nezdôrazňuje vyššiu etiku bystrej mysle a zdravého tela, ale opíjanie sa, alebo užívanie drog.

Posledných pár rokov svojho života žila matka u sestry v Oregone. Vďaka Dottinej starostlivosti a odhodlaniu matky sa nakoniec podarilo zvíťaziť nad alkoholom. Navštívil som ju krátko po mojom zvolení do štátneho úradu v Louisiane v roku 1990 a bola mojím víťazstvom veľmi potešená. Bola pripútaná na lôžko a počas rozhovoru som sedel vedľa nej. Chcel som, aby vedela, že k nej nepocitujem ani najmenší odpor za smutné časy, ktoré mi občas ako dieťaťu priniesla.

Naopak, povedal som, že som jej vďačný. Nielen že mi dala polovicu mojich génov, ale aj vzácny dar - cez jej vlastné neúspechy a slabosti ma priviedla k intenzívnejšej starostlivosti o život a rodinu. V mojom hľadaní útočiska z týchto problémov som objavil krásu v prírode a lásku k vede a knihám. Dala mi viac, ako si myslela a bol som jej za to vďačný. Ďakoval som Bohu, že som jej mohol vyjadriť svoje pocity na sklonku jej života.

Posledný krát som videl matku pár týždňov pred jej smrťou v roku 1993. Hrozný infarkt ju čiastočne paralyzoval a tak nemohla správne rozprávať. Mohla sa však smiať a písať odkazy na malú tabuľu. Napriek tomu, že choroba oslabil jej telo, v očiach mala stále to krásne svetlo, ktoré jedného jej stredoškolskeho obdivovateľa primálo k tomu, aby do tabla napísal o jej anjelskej kráse. O niekoľko týždňov bola pochovaná na národnom cintoríne na vršku s výhľadom na zasnežený Mt. Hood.

KAPITOLA 3

SYN JUHU

V stratenej láske alebo príležitosti je vždy trochu romantiky. Väčšina chlapcov vyrastajúcich na juhu v 50-tych a 60-tych rokoch bola ovplyvnená konfederáciou.

Oslavovali sme narodeniny Roberta E. Leeho a juh pri každom filme "občianskej vojny", ako aj ideály cti a rytierstva, ktoré Robert E. Lee, Jefferson Davis, Nathan Bedford Forrest, Stonewall Jackson a Jeb Stuart stelesňovali. Ďaleko od demagógov alebo budúcich diktátorov, ako boli často označovaní, občianski a vojenski konfederatívni vodcovia boli rozumní, vzdelaní muži, žijúci v rozpore medzi lojalitou a hodnotami. Vedeli, že vstupujú do vojny, v ktorej mal nepriateľ značnú prevahu mužov, zbraní a financií, napriek tomu boli k boju donútení láskou k slobode a zmyslom pre povinnosť na obranu juhu. Robert E. Lee bol napríklad americkým hrdinom, ktorému bolo ponúknuté velenie spojených armád, napriek tomu cítil, že jeho povinnosť ho viaže k jeho rodnej Virgínii.

S kamarátmi sme videli ako negatívne boli vodcovia juhu portretovaní v školských učebniciach. Tieto učebnice boli tlačené v Bostone a Chicagu a nie v New Orleanse alebo v Atlante. Od rodín sme sa dozvedeli, že "občianska vojna" našich učebníc bola vlastne "vojnou za nezávislosť juhu" alebo "vojnou medzi štátmi". Nebola "občianskou vojnou", pretože to nebol zápas o kontrolu vlády národa, ale zápas o nezávislosť jeho časti. Pre synov juhu nebola ich strana v konflikte agresorom. Vedeli sme, že juh jednoducho chcel, aby ho nechali na pokoji, nemal v úmysle vnucovať svoju politiku a myšlienky severu. Abraham Lincoln opatrne vmanévroval juh do výstrelov pri Fort Sumpter.

Lincolnove činy predpovedali, že sa vojna blíži a juh vedel, že nemôže vyhrať, ak má sever dôležité pevnosti na juhu. Zdieľali sme presvedčenie našich otcov, že činy predkov juhu boli konštitučné. Každý štát sa dobrovoľne pridal k únii a konštitúcia nezakazovala žiadnemu štátu zúčastniť sa vojny. Pravdivé demokratické princípy samosprávy dovoľujú ľuďom vybrať si vládu, akú si želajú. Konfederatívna konštitúcia sa podobala konštitúcii Spojených štátov s možno jasnejšou ochranou práv štátov.

Pre nás nebola vojna za nezávislosť juhu nikdy o otroctve. Bola o južanských ľuďoch presvedčených o svojom osude rovnako, ako chceli americké kolónie vládnuť samé, bez britskej hegemonie. Vedeli sme, že otroctvo sa praktizovalo pod pruhmi a hviezdami rovnako ako hviezdami a mrežami. Dokonca aj po Veľkej vojne, ktorá to mala ukončiť, otroctvo pokračovalo v mnohých štátoch únie. Bol to problém uchovávaný v pokrytectve. Americká konštitúcia ticho prijala inštitúciu otroctva, keď vyzdvihla v článku 1, odseku 2 sčítanie černochoch pre dôvody sčítania ľudu. Dokonca aj *Emancipation Proclamation* oslobodila otrokov pod federatívnym zákonom len v oblastiach juhu, na severe však nie.

S kamarátmi sme čítali prejavy juhokarolínskeho senátora Johna C. Calhouna, preslovy veľkého prezidenta konfederácie, Jeffersona Davisa a hrdinské a občas tragické príbehy bitiek od Bull Run až po kapituláciu pri Appomaddox. Milovali sme konfederáciu. Nemali sme však túžbu oživiť ju, pretože sme milovali Ameriku, ktorá sa stala našou vlasťou, juh aj sever. Verili sme, že napriek tomu, že juh mal pravdu, jeho porážka bola signálom od Boha, aby sa krajina zjednotila. Hrdlá nám zovrelo pri počúvaní národnej hymny a pri recitovaní *Pledge of Allegiance* sme stáli rovno a hrdo, s očami naplnenými pýchou a s malou americkou zástavou, ktorá visela v každom rohu našej triedy.

Lojálni Američania na severe by mali pochopiť, čo každý správny južan vie: nájdite zlého južana, ktorý nebude brániť juh a nájdete Američana, ktorý nebude brániť Ameriku. Vedeli sme, že Amerika bola číslo jeden vo svete a boli sme na tento fakt pyšní. Pyšní dost' na to, aby sme v škole pracovali ťažšie a viac sa snažili v športe alebo jednoducho neodhadzovali odpadky, pretože sme cítili, že sme súčasť čohosi, čo je oveľa väčšie ako my. Skutočne sme sa chceli zaslúžiť o svoje miesto v tejto krajine a boli sme pripravení priniesť na splnenie tohto sna obeť.

Dnes sa americký sen stal synonymom zbohatnutia, nie však tam, odkiaľ pochádzam ja. Niektorí chlapci možno ten sen mali, ale pre väčšinu z nás v Gentilly Woods naše sny neboli o peniazoch. Boli to

sny o záležitostiach srdca, nie vrecka. O tom, že sa stanem astronautom alebo morským biológom, hrdinským vojakom, plavcom alebo letcom. Pre niektorých to boli sny o vybudovaní najvyšších budov, napísaní najlepších románov, zložení piesní, ktoré by pohli srdcami miliónov. Atletické deti snívajú o tom, že budú najlepšími vo futbale, baseballe alebo behu. Niektoré sny boli o hrabaní sa v tieni pyramíd, objavujúc ich dlho ukryté tajomstvá, alebo použitie chémie na vytvorenie substancie, ktorá by vzdorovala gravitácii. Pre niektorých sľuboval americký sen chudobu a tvrdú prácu, pretože som poznal pár chlapcov, ktorí boli ochotní vzdať sa všetkého a stať sa misionármi Krista.

A čo ja? Mojím snom v 12-tich bolo stať sa vedcom. Miloval som prírodu, ktorá ma viedla k štúdiu možností človeka. Mal som hmlistú predstavu o tom, že sa stanem astronautom alebo vedcom v americkom vesmírnom programe. V sledovaní tohto cieľa som čítal všetko od biológie, ľudskej genetiky a iných vied zaoberajúcich sa ľudskou psychológiou. Čítal som aj antropológiu, archeológiu a dejiny. Čím viac som čítal, tým viac som zisťoval, že moje inštinktívne a tradičné kultúrne dedičstvá sú pod útokom. Začal som skúmať skúsenosti iných mladých ľudí cez vplyv televízie a iných médií a postupne sa stával liberálnejším vo svojich názoroch. Práve som si začínal uvedomovať politiku, keď vybuchli šesťdesiate roky a rasová integrácia sa vynorila ako najväčší problém americkej politickej scény. Čím viac som čítal a sledoval televíziu, tým viac sympatií som cítil k americkým černochoch.

KAPITOLA 4

TRANSFORMÁCIA

"Nikdy neutekaj od pravdy", zvykla mi hovorievať Pinky. Povzbudzovala ma, aby som sa rodičom priznal k náhodne rozbitej porcelánovej figuríne, ktorú si cenili. "Čo by o tom povedal Ježiš?", pridala. Nakoniec som svoj priestupok priznal a čelil trestu, ale musím povedať, bolo to lepšie ako žiť s klamstvom. Naša čierna pomocníčka Pinky mi bola po sestre a matke najbližšou ženou. Rodičia si ju najali na pomoc v dome a na starostlivosť o Dotti a mňa, nik sa však na ňu nepozeral ako na zamestnanca. Keď zostala dlhšie, vždy som vyžadoval, aby s nami večerala a otec tak isto očakával, že sa k nám k stolu pridá. Veril som, že v tých časoch bolo takéto šťastie s domácou pomocou oveľa bežnejšie na juhu ako na severe.

Matka ma často vozievala do najčernejších častí New Orleansu, do spodnej časti Claiborne Avenue. Bolo to na konci 50-tych rokov, keď bolo ešte možné chodiť bezpečne po uliciach, pred vynálezom "bratstva a lásky", ktoré prinieslo hnutie za občianske práva.

Pinky mala u mňa rovnakú autoritu ako matka a otec. Ak som ju neposlúchol, rodičia ma potrestali akoby som neposlúchol ich. Pinky pomáhala v dome a pripravovala pre mňa jedlo. Rozprávali sme sa o tisícoch a jednej veci. Vždy sa snažila odvodiť každý názor zo silného kresťanského pohľadu.

Dohovárajúci mi za neslušné správanie, vždy dodala: "Čo by na to povedal Ježiš?" Slová mali skôr formu vyhlásenia ako otázky, pretože odpoveď bola vždy jasná: "Ježiš by to neschválil." Pre Pinky neexistovali odtiene sivej k akejkoľvek etickej otázke, len správne alebo nesprávne. Ovplyvnila ma byť rozhodným a húževnatým, premyslieť si problém a potom zaujať konečné stanovisko, radšej ako to hrať na obe strany. Táto črta mi zostala dodnes. Pokiaľ ide o rasové otázky, Pinky mala tradičný, južanský, čierny názor. Trvala na používaní vedľajšej toalety a nie hlavnej a ak sme išli do reštaurácie, vždy používala časť určenú pre "farebných". Bola proti spolčovaniu sa s bielymi inde ako v práci.

Jedného dňa som sa jej spýtal, či nemá so segregáciou problém. Odpovedala jednoducho a výrečne: "Chcem byť so svojimi vlastnými." Napriek tomu, že nebola "mojou vlastnou", keď zomrela, pozeral som v truhle na jej láskavú tvár a videl som kohosi kto ma mal rád a koho som mal rád ja. Bola tou, ktorá ma rozosmievala, potrestala, keď som si to zaslúžil a povzbudila, keď ma videla robiť čosi zodpovedné alebo tvorivé. Po smrti Pinky som cítil, že som stratil kohosi, kto bol viac mojou rodinou ako priateľom. Bolesť z jej smrti bola najhoršou, akú som cítil od leteckého nešťastia nad Grand Canyonom, pri ktorom sa zabil strýko a teta.

Matka a ja sme boli jediní belosi na Pinkinom pohrebe. Hudba a kázanie na pohrebe boli silné. Čisté, nezadržateľné city sa vylievali z kňazových úst, akoby bol ich význam druhotný k spôsobu akým ich prednášal. Plakal smútkom a bolesťou, smial sa hlasno a hlboko, varoval nás pred božím hnevom, krčil sa pred ním, zúrilo v zlosti na diabla, prosil o odpustenie a tento stav predal obecnstvu tak ľahko ako opilec predá opilcovi fľašu whisky. Nikdy som nič podobné nezažil v kostole, ktorý navštevovala moja rodina. V našom kostole boli pocity jemné a držané na uzde, kým v čiernom kostole boli podávané vo svojej nespracovanej podobe. Bol som tým viac fascinovaný ako dojatý. Čo sa v tých dňoch dotklo môjho srdca najviac bola myšlienka, že Pinky už po skončení obradu pri mne viac nebude.

Tón bohoslužby vyznel neprimerane v spojení s mojimi myšlienkami na Pinky. Bolo ťažké spojiť si ju s divokosťou čierneho kostola. Spôsob, akým obecnstvo odpovedalo kňazovi mi pripomínalo situácie, keď Pinky pri žehlení pozerala televíziu a zapájala sa do dialógov, akoby bola súčasťou televíznej hry. "Dobre moja", hovorievala Pinky do televízie žehliac otcove koše. "On tiež, hm, áno, to...a, hah, správne." Ako som rástol, hnutie za občianske práva dozrievalo tiež a kým som mal 11, juh bol v zmätku. Sociálna štruktúra, ktorá existovala stovky rokov, bola úplne obrátená prekvapujúcou rýchlosťou. Spočiatku som veľa nerozmýšľal o rasovej otázke, bol som oveľa viac zaneprázdnený láskou k prírode, vede a únikmi do sveta kníh (väčšinou vedeckých s len malým množstvom politického materiálu).

Inštinktívne, vďaka láske ku konfederácii, som sa zosobnil s tradičným konzervatívnym postojom juhu v opozícii k rasovej integrácii. Hnutie za občianske práva som jednoducho videl ako deštrukciu južanského spôsobu života, ale hlbšie som sa problémom nezaoberal. S postupom hnutia do popredia záujmu na začiatku 60-tych rokov, som začal o téme veľa čítať v novinách a časopisoch a tým rástli moje sympatie k černochoch. Prakticky všetko, čo bolo písané o tomto probléme v knihách, novinách a časopisoch, ako aj v televízii, ma viedlo k presvedčeniu, že hnutie za občianske práva bolo založené na princípoch spravodlivosti a ľudských právach. Média tvrdili, že tieto opatrenia povedú Ameriku k rasovej harmónii a materiálnemu pokroku.

Čítal som články tvrdiace, že neexistuje významný vedecký rozdiel medzi belochmi a černochochmi, okrem farby kože. Tvrdili, že rasové rozdiely v chudobe, zločine, drogovej závislosti a výchovných neúspechoch sú spôsobené len rozdielmi prostredia. Nakoniec boli teda zlé podmienky černochoch zvalené na bielych. Niektorí významní vedci tvrdili, že neexistuje nič také ako rasa, že rasa je čosi náhodné a teda nepodstatné pre spôsob klasifikácie ľudstva. Iní šli tak ďaleko, že tvrdili, že čierna rasa je predkom ľudstva; a teda nadradená možno dokonca aj rase bielej. V jednom článku som čítal, že černosi majú menej telového ochlpenia ako belosi, čo je znak ich revolučného pokroku a nadradenosti. Niektoré príbehy boli o utláčaní černochoch v otroctve, diskriminácii a brutalite voči nim od čias emancipácie. Srdcovú príbehy by vyprovokovali sympatiu a zlosť každého človeka, citlivého k ľudskému utrpeniu.

Zároveň som objavil články o "veľkej civilizácii v Afrike" a "čiernych velikánoch amerických dejín". V celonárodne distribuovaných knihách nedeľnej školy som našiel články o tom, že Boh je proti rasovým rozdielom a diskriminácii. Po prvýkrát v 2000 ročných dejinách kresťanstva sa zdalo, že bol vynájdený nový hriech: rasizmus. Mnohí kňazi rôznych vyznaní začali vystupovať proti rasizmu a segregácii a boli odmenení ohromnou chválou v médiách.

Dokonca aj moje vlastenecké hodnoty boli uvádzané ako dôvod pre rasovú integráciu. Čítal som články vo významných novinách, ktoré udržiavali názor, že rasová rovnosť je hlásaná v konštitúcii Spojených štátov. Pravidelne citované boli slová Deklarácie nezávislosti: *"Držíme sa týchto právd, aby bolo zrejmé, že všetci ľudia sú si rovní..."* K dodatku slov Thomasa Jeffersona v Deklarácii nezávislosti, bola táto veta v týchto článkoch pravidelne opakovaná: *"Nič nie je istejšie písané v knihe viery, než to, že títo ľudia (černosi) majú byť slobodní."* Jedno leto som cestoval s otcom do Washingtonu a videl som tieto slová vyryté veľkými písmenami na inšpirujúcom pamätníku Jefferson Memorial na Potomac. V prejave v Gettysburgu, ktorý bol citovaný takmer tak často ako Deklarácia nezávislosti, Lincoln zjavne vzdal hold konceptu rasovej rovnosti: "Pred siedmimi rokmi naši predkovia priniesli na tento kontinent nový národ, zmietajúci sa v chudobe a oddaný myšlienke, že všetci ľudia sú si rovní." Pre silného patriota, ktorý zosobňoval mužov ako Davy Crockett, Teddy Roosevelt, Thomas Jefferson a Abraham Lincoln boli tieto citáty veľmi presvedčivé. Moja viera, že najväčší hrdinovia Ameriky podporovali rasovú rovnosť pomohla ovplyvniť moje názory.

Integrácia verejných škôl bola v tom čase hlavnou témou a médiá to zobrazovali ako dobrú vec pre Ameriku. Súdiac na základe videného z televízie, integrácia vlastne znamenala, že jedna alebo dve černošské dievčatá budú navštevovať predtým čisto bielu školu. Bieli boli na druhej strane ukazovaní ako ľudia kričiaci rasistické urážky a napádajúci dobre oblečené černošské deti, ktoré boli odprevádzané do školy.

Počas rokov som v televízii videl stovky dramatických portrétov ako bolo černochoch ubližované, ako boli utláčaní, väznení, diskriminovaní, falošne obvinení, lynčovaní, znásilnení, zosmiešnení a zotročení. Keďže som bol idealistom a túžil byť fér, štedrý a rytiersky a pretože som bol pod vplyvom médií, dospel som k záveru, že rasová integrácia pozdvihne černochoch k ich skutočným schopnostiam a zaistí im teda spravodlivosť a pokrok. Nie je zveličovaním tvrdenie, akú významnú úlohu zohrala televízia v 50-tych a 60-tych rokoch k problémom integrácie. Živé televízne vysielanie a neomylní televízni hlásatelia boli väčší ako život sám. V úžase nad technológiou mnohí ľudia nekriticky prijali to, čo im bolo v televízii podávané. Ja som v tom nebol výnimkou.

Ako vždy, veľkú radosť som našiel v knihách a vedeckých časopisoch. Občas som čítal pod perinou s

baterkou, až kým mi ju otec nevzal. Mal som rád chémiu a pokračoval v zbieraní divých zvierat. Keď sme sa presťahovali do Jefferson Parish, ďaleko od močiarov, musel som sa ich vzdať, keďže som ich nemal kde držať. Pustil som na slobodu plazov a obojživelníkov a daroval nejaké priateľom. V škole som hral v basketbalovom mužstve a začínal som objavovať krásy a záhady opačného pohlavia. Boli to pre mňa vzrušujúce časy. Detstvo pomaly odchádzalo a začínal som spytovať prijaté dogmy sveta okolo mňa. Rebeloval, vyzýval a spytoval som všetko. Bez toho, aby som to vedel, prichádzala drastická zmena v mojich názoroch.

Otec často brával auto do Gary's Super Service, malej černochovi vlastnenej garáže v čiernej oblasti na západnej periférii neworleánskej obchodnej štvrte. Ako väčšina chlapcov v tomto veku, fascinovali ma autá a bol som potešený, keď mi Gary ponúkol, že ma naučí čosi o autách ak budem pracovať v jeho garáži. Mesačne som dvakrát týždenne dochádzal po škole k nemu, aby som sa priučil niečomu o autách.

V Garyho garáži som po škole stretával veľa černochovo. Večer som jedával v malej černošskej reštaurácii kúsok od garáže a rozprával sa dlhé hodiny s čiernymi obyvateľmi New Orleansu. Bola to odmeňujúca skúsenosť. Nielenže som sa naučil veľa o autách, ale stretol som aj veľa zaujímavých ľudí.

Zároveň som sa naučil veľa o čiernej rase. Zdalo sa, že postoj liberálov nebol celkom správny, pretože rasové rozdiely boli zjavné a siahali ďaleko za farbu pleti. Bolo by ťažké kategorizovať všetky odlišnosti, ktoré som si všimol. V tom čase som sa ich ani nesnažil usporiadať, ale odlišnosti začínali fyzickým zjavom až k jemnejším charakteristikám ako extrémna averzia k práci v chladnom počasí. V chladných dňoch, keď som sa ja cítil byť svieži, moji čierni spolupracovníci vyzerali letargickí. V čase, keď som pomáhal otcovi s firmou, som často pracoval po boku bielych aj čiernych robotníkov. Mnohí boli potrební len na deň, takže ich otec najímal z ulice neďaleko charity v centre mesta. Niektorí z nich boli dobrými robotníkmi, niektorí horšími. Bieli boli menej vznetliví a živí ako moji spolupracovníci z Garyho garáže.

Černosi tam boli veľmi jednoduchí, takmer ako deti s ich dramatickými emocionálnymi výkyvmi. Rýchlo sa rozosmiali, nahnevali, mali blízko k plaču pri malých sklamaniach alebo problémoch, boli náladoví a temperamentní, aj keď ich nálady boli viac náhodnými ako ohrozujúcimi. Jasne sa pamätám na popískovanie a hmkanie, ktoré často naplnilo dielňu a ako občas takmer tancovali, keď prechádzali z jedného miesta na druhé, alebo sa rytmicky kývali na svoju vlastnú melódiu. Nebolo žiadnym tajomstvom, že vedeli spievať a v Garyho dielni spievali všetci. Mal som rád ich prítomnosť, ja som však nespieval.

Pár mesiacov po tom, čo Gary zavrel svoju dielňu, som v jednej televíznej relácii videl britského antropológa Ashleyho Montagu a okamžite som si prečítal jeho knihu *Man's most dangerous myth: The Fallacy of Race. (Najnebezpečnejší ľudský mýtus: Falošná predstava rasy)*⁴ Predmet ma zaujal natoľko, že som si prečítal aj knihu *Black like me (Čierny ako ja)*,⁵ autobiografiu o belochovi, ktorý si zafarbil kožu, upravil vlasy a poukazoval na nesprávne zaobchádzanie s ním na juhu, a knihu *To kill a Mockingbird*.⁶ Kvôli ich vážnej situácii som s černochovi sympatizoval.

Udalosť, ktorá ma najviac šokovala a posilnila moje rovnostárske názory bolo vybuchnutie bomby v birminghamskom čiernom kostole v roku 1963, kde boli zabití štyri černošské dievčatá. Týždne boli médiá a noviny zaplnené hroznými opismi udalostí, zvukom a obrazom trpiacich pozostalých. Presvedčil som sa, že integrácia bola vznešenou a správnu a že jej oponenti, ako to bolo dokázané krutými výroky a napätými tvármi protestantov pred školami, reprezentovali všetko ignorantské, nevznešené, netolerantné a necivilizované.

Bolo ľahké byť rasovým rovnostárom. Podľa kníh, novín a časopisov, ktoré som čítal, všetci prominentní herci, vedci a politici verili v rasovú rovnosť. Bol som hrdý, že zdieľam svoj názor s týmito ľuďmi, ktorí dosiahli slávu a ktorí tvrdo pracovali, aby nás priviedli k lepšej budúcnosti. Uvedomoval som si zároveň, že biely rasizmus bol možno na hlbokom juhu populárny, avšak držanie sa takýchto názorov mohlo byť pre mladého muža, ktorý chcel byť astronautom, veľmi škodlivé.

Vo veku 13 rokov som bol plachým, idealistickým knihomoľom, zároveň však fyzicky zdatným z čias mojich potuliek močiarmi. Nepochyboval som o tom, že hnutie za občianske práva a integrácia vyhrajú a rasová diskriminácia skončí a všetko sa vyplní tak nádherne ako to rovnostári predpovedali. Na juhu sa rúcali bariéry, najvyšší súd pokračoval v porážaní Jima Crowa a čierna politická registrácia a moc

dramaticky rástli. Jedna vec bola istá, politika ma nezaujímala.

Na hodine občianskej náuky v ôsmej triede na Ganus Junior High School nám učiteľka dala zaujímavú úlohu. Mali sme si vybrať tému, zaoberajúcu sa súčasnými udalosťami a polemizovať o nej, potom o nej urobiť výskum a rozumne si ju v triede ubrániť. "Dôvody rasovej integrácie vo vzdelaní", to bola moja téma. Po tom, čo si každý vybral tému a vyjadril sa k nej, mali sme za úlohu urobiť výskum, ktorý zastáva opačný názor k téme, ktorú sme si pôvodne vybrali. Táto úloha vniesla do mojej mysle nepokoj. V to popoludnie som šiel do školskej knižnice urobiť výskum na tému "Dôvody proti rasovej integrácii vo vzdelaní".

Našiel som veľa kníh zaoberajúcich sa predmetom rasovej rovnosti a integrácie vo vzdelaní. Zjavne som si vybral tému, na ktorú bude ľahké urobiť výskum. Keď som si však tieto knihy prezeral, zistil som, že jedna za druhou sa vyjadrujú za integráciu, dokonca aj malá kostolná knižnica, kde bolo aspoň tucet kníh podporujúcich hnutie občianskych práv a jeho hrdinov, ale žiadna kniha opačného názoru. Prečo? Bolo zrejmé, že existovala opozícia integrácie... Videl som bielych oponentov, zástancov segregácie, ktorí boli na juhu volení. Bieli demonštrovali v New Orleanse, aby zabránili integrácii škôl a každý hlavný politik v tom čase sa postavil proti tomuto princípu. Napriek tomu som nemohol nájsť knihu, ktorá by integrácii oponovala.

Nasledujúci deň som zašiel do knižnice Doubleday na ulici Canal, dúfajúc, že tam nájdem knihy oponujúce nútenej integrácii verejného vzdelania. Našiel som tucet kníh podporujúcich integráciu a dokonca niektoré hlásajúce čiernu nadradenosť. Ale opäť nič, čo by sa stavalo proti integrácii. Dokonca aj knihy, ktoré vraj ponúkali vyvážené názory na tento problém, boli jednostranné vo svojej prezentácii problému integrácie. Nakoniec, aby som pokročil, som sa rozhodol napísať *proti-integračný* názor z *pro-integračných* kníh.

Tieto argumenty boli nevyvážené. Hnutie za občianske práva urobilo argumenty zástancov segregácie banálne a hlúpe. Čítal som, že bieli sú proti integrácii kvôli sexuálnej neistote, že bieli chcú utláčať černochoch, aby ich mohli držať ekonomicky podrobených a vykorisťovaných (marxistický výklad). Niektorí jej oponenti sa domnievajú, že černosí sú menej inteligentní s väčším sklonom k násiliu než bieli – rozdiel, ktorý by, ako tvrdili, viedol k značnému poklesu amerického vzdelania. Liberáli stroho odbili argumenty tvrdením, že žiaden vedecký dôkaz nepodporuje tvrdenie, že bieli sú múdrejší ako černosí a donekonečna opakovali: "Jediný rozdiel je farba pleti."

Bol som v rozpakoch. Musel som ubrániť pozíciu, ktorá nemala žiadny oporný dôkaz a proti ktorej som morálne stál. Keď som otvoril ranné noviny pár dní pred tým, ako mi mala skončiť úloha, uvidel som čosi, čo mi dalo iskru nádeje. *Times Picayune* oznamovali o stretnutí v Municipal Auditorium. Citovali sudcu Leandera Pereza z Občianskeho združenia, ktorý vravel, že integrácia zničí kvalitu neworleánskeho verejného školskeho systému. V článku nebolo veľa informácií, ale fakt, že som sa dozvedel o Občianskom združení zvýšilo moje nádeje na objav informácií z pohľadu zástancov segregácie. Po škole som tam hneď zašiel, očakávajúc, že nájdem pár nejasných, zdiskreditovaných zdrojov na podporu segregácie.

Žena v stredných rokoch, pani Singeltonová, s pehami a okuliarmi ma privítala hlbokým južanským prízvukom, charakteristickým viac pre Mississippi ako New Orleans. Bola zaneprázdnená ukladaním pošty a tak som sa jej rýchlo spýtal, či má nejaké knihy, ktoré oponujú integrácii vo vzdelaní. Jemne rozčúleným spôsobom ukázala na police, ktoré boli vyše dva metre vysoké a ťahali sa po celej stene. "Pozri sa," utrúsila. Čo som videl ma ohromilo. Mali stovky kníh, ktoré podporovali názor, že rasové rozdiely idú oveľa ďalej ako je farba pleti, že viac dedičnosť ako prostredie je kľúčovým faktorom k inteligencii a osobnosti a že existuje historický záznam, že rasová integrácia a medzirasové manželstvá v mnohých národoch, ktoré sa rasovo zmiešali, spomalili pokrok a viedli k zníženiu štandardov spoločnosti.

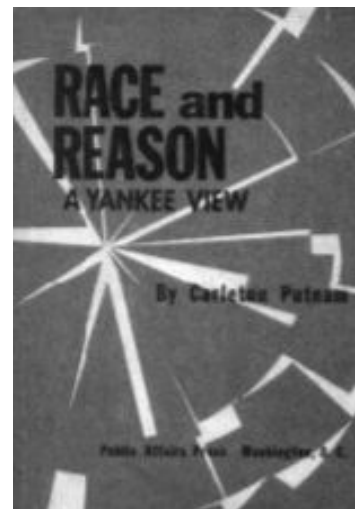
Nachádzal som knihy prominentných genetikov, psychológov, antropológov, historikov, sociológov a pedagógov. Všetci zastávali názor, že bez ohľadu na to, ako veľmi by sme si želali aby to tak nebolo, *na rase záleží*. V knihe od Audrey Shuey, *Testovanie černošskej inteligencie*,⁷ bolo zozbieraných 384 rozdielnych vedeckých štúdií o inteligencii a rase a všetky poukazovali na značné rozdiely medzi rasami.

Ďalšia kniha, ktorá ma upútala, bola *Rasa, nepokoje a revolúcia*⁸ od Teddyho Roosevelta, prezidenta, ktorého som obdivoval za jeho konzervativizmus a patriotizmus.

Všetko toto bolo pre mňa šokom. Našiel som názor odporujúci rasovej integrácii, názor vzdelaný, inteligentný a podporovaný mnohými slávnymi Američanmi, nielen bielymi rasistami. Bol to názor na rasy, ktorý by médiá ani nepriznali, že existuje. Nemal som veľa peňazí - bolo to v roku 1963 a mal som 13 rokov a tak som sa pani spýtal, ktorú knihu by mi odporučila. Vybrala knihu *Race and Reason: Yankee view*⁹ od Carletona Putnama a vložila mi ju do papierovej tašky spolu s ručne napísaným účtom.

Hlas Pinky mi znel v ušiach ako som kráčal dolu ulicou a rozmýšľal som, či môžem zradiť jej pamiatku čítaním takejto knihy. Ubližoval som jej nejako tým, že som uvažoval, že rasy sa líšia? Potom mi však prišlo na um Pinkino nabádanie nikdy nebežať od pravdy, akoby to hovorila priamo predou mnou. Ak nemám utekať pred pravdou, potom sa teda nemusím báť konfrontácie s lžou. Predstavil som si, že kniha *Race and Reason* bude ľahko vyvrátiteľný, plytký výklad rasových predsudkov. Zároveň som mal však zmiešané pocity.

Keď som vychádzal z malej kancelárie na ulici Carondolet, nemal som ani tušenia, že zanedlho budem čítať knihu, ktorá zmení môj život.

ČASŤ II

RASA A SKUTOČNOSŤ

KAPITOLA 5

RASA A ROZUM

Tá kniha ma fascinovala. Čítal som ju v električke, potom počas celej cesty autobusom domov, až som takmer zabudol vystúpiť. Keď som kráčal domov z autobusovej zastávky, konečne som si dočítal pár posledných odstavcov a dal som si pauzu. Zavrel som ju a behom chôdze som o nej premýšľal. Toho večera som zhltoľ večeru a potom som vybehol hore po schodoch do svojej izby, kde som vybral knihu z tašky a čítal, kým som ju nedočítal celú.

Kniha ma nezmenila, ale donútila ma po prvý raz kriticky uvažovať o rasovej otázke a donútila ma zapochybovať o rovnostárskych argumentoch, ktoré som bezvýhradne prijímal. Nebol som pripravený vzdať sa svojej rovnostárskej viery, ale *Rasa a Rozum* ma donútila vziať na vedomie existenciu iných logických a vedeckých argumentov.

Sám seba som sa pýtal: *Čo ak sú veci, o ktorých sa tu píše, pravdivé? Čo ak sú rozdiely, kvalita a povaha rás rozhodujúcim faktorom pre životaschopnosť civilizácií?*

Putnam prorokoval, že masívna rasová integrácia v amerických verejných školách povedie k nárastu čierneho rasizmu, nenávisti a frustrácii, zníženiu štandardov vzdelania, rastúcemu násiliu v školách a k následnej implózií vo veľkých amerických mestách. Obával som sa, že našu zem by mohol postihnúť takýto osud. Chcel som zistiť pravdu bez ohľadu na to, kde by mohla viesť.

Jedno Putnamové tvrdenie ma zvlášť zaujalo. Prehlasoval, že väčšina amerických zakladajúcich otcov nezvratne verila v rasové rozdiely a že dokonca aj prezident Lincoln, veľký emancipátor, opakovane prehlasoval, že verí v existenciu natoľko veľkých rozdielov medzi rasami, že je nutné ich oddelenie. Ak boli Putnamove tvrdenia správne, potom som musel uznať, že média ma v jednej dôležitej veci podviedli. Naša generácia sa učila, že rasová rovnosť bola súčasťou princípov našich zakladajúcich otcov a že ju dokonca zjavne prezentovali v *Deklarácii nezávislosti*:

Držíme sa týchto právd, aby bolo jasné, že všetci ľudia sú si rovní, že boli stvorení svojim stvoriteľom s istými nezadatelnými právami...

Jeffersonova pamätná tabuľa

Väčšina Američanov tieto slová okamžite spozná. Ale znamenajú tieto slová, že Jefferson a ostatní vlastenci, ktorí pripojili pod tento dokument svoje podpisy, verili, že všetci ľudia sú si skutočne biologicky rovní; že stvoriteľ dal bielej aj čiernej rase rovnaké vlohy?

Ako by to mohla byť pravda, pýta sa Putnam, keď ten istý dokument hovorí o Indiánoch ako o „nemilosrdných divochoch“, ktorí masakrovali nevinných bez ohľadu na vek či pohlavie?

Rozpúťaval medzi nami rebélie a snažil sa priviesť na obyvateľov z nášho pohraničia nemilosrdných indiánskych divochov, ktorých známym vojenským pravidlom je masakrovať ľudí každého veku, pohlavia a stavu.

Ktokoľvek, kto by dnes prehovoril rovnakou rečou na celoštátnom zjazde Republikánskej alebo Democratickej strany, by si zaistil všeobecné opovrhnutie.

Ako by mohli skutočne veriť v rasovú rovnosť, keď mnohí signatári vrátane autora, Thomasa Jeffersona, vlastnili čiernych otrokov, ktorí boli považovaní za hmotný majetok? Čo „nezadatelné práva“ ich otrokov? Boli naši zakladajúci otcovia nehanební pokrytci, alebo Deklarácia len hovorí, že práva nás, britských občanov v trinástich kolóniách, boli rovnaké ako práva našich britských súkmeňovcov v Anglicku?

Po opakovanom prečítaní zostávajúcich častí Jeffersonovho prejavu o černošskej otázke sa mi zdalo isté, že keď spisoval Deklaráciu nezávislosti, nemal na mysli rasovú rovnosť. Nešlo o „vytváranie

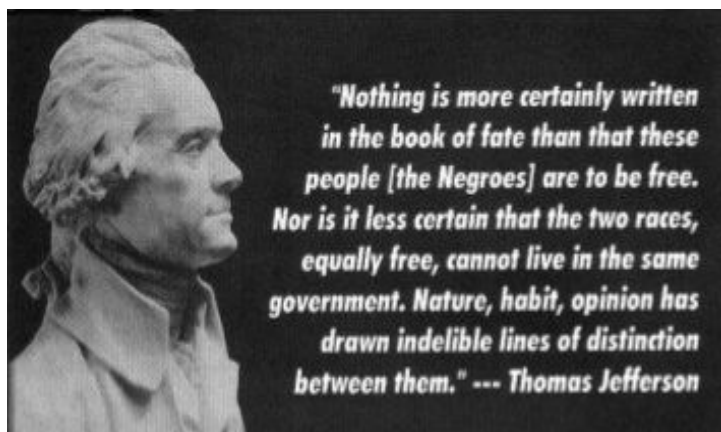
rovností“, oveľa viac šlo väčšine zakladajúcich otcov o snahu podporiť hnutie za občianske práva, ako dokladá Jeffersonová klasická veta, ktorá znie:

Nič nie je v knihe osudov písané s väčšou istotou než to, že títo ľudia (černosi) majú byť slobodní.

Tento citát sa používa v tisíckach kníh, článkov, hier, dokumentov a filmov – viac než akékoľvek iné známe prehlásenie ohľadne rasovej otázky. Na krásnom Jeffersonovom pamätníku vo Washingtone je to vytesané do žuly ako písmo sväté. Nasledujúca veta na stene začína slovom *vzdelanie*. V médiách končí citát slovami „majú byť slobodní.“

Ani články, ani pamätné dosky nepredkladajú ľuďom úplný citát a zámerne ho vytrhávajú z kontextu tak, že sa úplne mení jeho pôvodný význam.

V časopise *Western Destiny* (Osud Západu) Willisa Carta som si po prvý raz prečítal aj zvyšok slávneho Jeffersonovho výroku. Onen citát je len zlomkom Jeffersonovho prehlásenia z jeho autobiografie:

Nič nie je v knihe osudu písané s väčšou istotou než to, že títo ľudia (černosi) majú byť slobodní. Nie je ani o nič menej isté, že tieto dve rasy, rovnako slobodné, nemôžu žiť pod jednou vládou. Ich povahy, zvyky a názory medzi nimi vytvorili nezmazateľné rozdiely.

Ešte je v našej moci viesť proces zrovnoprávnenia a vyhostenia zo zeme mierumilovne a takým pomalým tempom, že sa to zlé bude nepozorovane strácať a ich prácu zastanú slobodní bieli pracovníci.

Pokiaľ to naopak necháme bez povšimnutia, ľudia sa musia triasť pred vyhliadkami, ktoré ich čakajú.¹⁰

Celé Jeffersonove prehlásenie ma omráčilo. Nielenže neveril v rasovú rovnosť, povedal tiež, že príroda stvorila medzi čiernou a bielou rasou neprekonateľné rozdiely; nemohli žiť pod jednou vládou; a že ak nebude čierna rasa vrátená do Afriky, „triasol by sa“ o americkú budúcnosť. Rovnostárske zdroje, ktoré písali o jeho viere v rovnosť, ma nehanebne oklamali. Možno mal Jefferson nesprávny názor, napadlo ma, ale prečo boli jeho slová oproti pôvodnému významu úplne prekrútené? Spomínam si na svoju návštevu rotundy Jeffersonovho pamätníka, keď som v úcte k týmto slovám stál pred veľkolepou sochou samotného Jeffersona. Teraz viem, že tie slová vytesané do žuly sú klamstvom.

Zvyšok týchto pôsobivých slov proste zmizol spôsobom, ktorý spisovateľ George Orwell nazval vo svojej klasickej knihe 1984 „pamäťovou dierou.“¹¹ Keď vláda dokázala nehanebne potlačiť a prekrútiť tak dôležitý historický fakt ako je tento, zaujímalo by ma, či sú tu ohľadne rasy ešte nejaké iné dôležité podvody. Putnam ich predložil oveľa viac.

Washingtonská demonštrácia Martina Luthera Kinga za ľudské práva sa v roku 1964 zhromaždila pri Lincolnovom pamätníku. Vedel som, že Lincoln bol proti otrokárstvu rovnako ako Jefferson, ale čo by si Lincoln myslel o demonštrácii za rasovú integráciu a rasovú rovnosť, ktorá sa zhromaždila na schodoch jeho veľkolepého pamätníka? Tu sú niektoré Lincolnové prekvapujúce názory na túto otázku:

Černošská rovnosť. Nezmysel! Ako dlho pod vládou Boha, ktorý je dost' veľký k stvoreniu a udržaniu tohto vesmíru, budú darebáci rozširovať a tupé stádo hltáť tak úbohú demagógiu, ako je táto?

(*Zobierané spisy Abrahama Lincolna*, vydal Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953, september 1859 (Vydanie III, str. 399)¹²

Prejav v Springfiede, Illinois, 26. júna 1857:

Oddelenie rás je jedinou dokonalou ochranou proti rasovému miešaniu, ale vzhľadom k tomu, že okamžité oddelenie je nemožné, druhou najlepšou myšlienkou je držať ich oddelene tam, kde ešte nie sú spolu... Takáto separácia, ak jej niekedy bude dosiahnuté, musí byť uskutočnená kolonizáciou.... Nie je to jednoduchá vec, ale kde je vôľa, tam je aj cesta; čo teraz kolonizácia potrebuje, je silná vôľa. Vôľa pramení z dvoch prvkov, mravného vedomia a vlastných záujmov.

Veríme, že je mravne správne a zároveň dobré, alebo prinajmenšom nie v rozpore s našimi záujmami, premiestniť Afričanov do ich rodnej zeme a my si nájdeme cestu, ako to urobiť, nech to bude akokoľvek ťažká úloha. (vydanie II, str. 408-9) ¹³

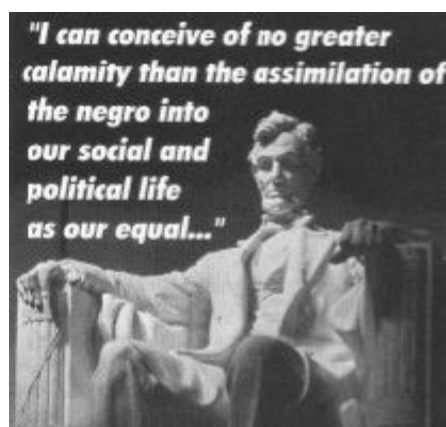
V slávnych Debatách medzi Lincolnom a Douglasom v Charlestone, Illinois, Lincoln hovorí:

Nie som a nikdy som nebol pre akékoľvek zavádzanie spoločenskej či politickej rovnosti medzi čiernou a bielou rasou. Nie som a nikdy som nebol pre právo čiernych byť voličmi alebo porotcami, pre ich zastávanie úradov ani pre svadby s bielymi; a okrem toho ešte dodám, že medzi čiernou a bielou rasou sú fyzické rozdiely, ktoré, ako verím, zabránia týmto dvom rasám žiť pod spoločnou sociálnou a politickou rovnosťou. (Štvrtá debata so Stephenom A. Douglasom v Charlestone, Illinois, 18. september 1858 (Vydanie III, str. 145-461) ¹⁴

V tieni pamätníka muža, ktorý povedal vyššie uvedené slová, sa v roku 1964 konala demonštrácia za ľudské práva. Nebesá sa museli ironicky smiať. Našiel som si text Lincolnovho vyhlásenia rovnoprávnosti a k svojmu zdeseniu som zistil, že dokonca aj jeho reč, ktorá toto vyhlásenie sprevádzala, volala po deportácii čiernych z Ameriky a ich opätovnému poslaniu do Afriky:

...a že snaha usadiť osoby afrického pôvodu s ich súhlasom na tento kontinent alebo inde so súhlasom tamojších vlád bude pokračovať. (Z prehlásenia rovnoprávnosti vydaného 22. septembra 1862 prezidentom Lincolnom) ¹⁵

Nasledujúci text sú slová prezidenta Lincolnu pri príležitosti obradu znovunavrátania do pôvodnej vlasti vo Washingtone D.C.

Žiadal som osídľovanie černochovej a budem v tom pokračovať. Moje prehlásenie rovnoprávnosti bolo s týmto plánom spojené. Tu v Amerike nie je miesto pre dve odlišné rasy bielych ľudí, tým menej pre dve odlišné rasy bielych a čiernych. Neviem si predstaviť väčšiu pohromu, než začlenenie černochovej do nášho sociálneho a politického života ako nám rovným...

V priebehu dvadsiatich rokov môžeme mierovo osídľovať čiernych, dať im náš jazyk, literatúru, náboženstvo a systém vlády za podmienok, ktoré im umožňujú plný rozvoj. To tu nemôže byť nikdy dosiahnuté. Nikdy nemôžeme dosiahnuť ideového zjednotenia s miliónmi jedincov nižšej rasy žijúcich medzi nami, ktorých asimilácia nie je ani možná ani žiaduca,

hoci o tom naši otcovia snívali. (Vydanie V, str. 371-75) ¹⁶

Pozrite sa na náš súčasný stav – krajina zatiahnutá do vojny! – naši bieli muži si navzájom podrezávajú krky... a potom uvažujú o tom, o čom vieme, že musí byť pravda.

Ale za vašu rasu by medzi nami nemohla byť vojna, pretože sa o vás veľa ľudí na oboch stranách nestará... Preto je pre nás všetkých lepšie žiť oddelene...

Vy a my sme rozdielne rasy. Sú medzi nami väčšie rozdiely než aké existujú medzi inými dvoma rasami. Nemusím hovoriť, či je to zlé alebo dobré, ale tieto rozdiely sú veľkou nevýhodou pre nás oboch, keďže si myslím, že množstvo ľudí vašej rasy veľmi trpí životom medzi nami, zatiaľ čo naši trpia vašou prítomnosťou. Krátko povedané, trpia obidve strany. Pokiaľ bude toto priznané,

potom získame rozumný dôvod, prečo by sme mali žiť oddelene. (Prejav o osídľovaní k delegácií černochovo vo Washingtone D.C, 14. augusta 1862 (Vydanie V, str. 371) ¹⁷

Podľa Lincolna bolo jediným uskutočniteľným dlhodobým riešením rasového problému v Amerike vrátenie do pôvodnej vlasti. Tento názor zdieľal spolu s mnohými ďalšími veľkými americkými dejin, medzi nimi boli Thomas Jefferson, James Monroe, James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Henry Clay a dokonca skladateľ našej národnej hymny Francis Scott Key. Všetci boli aktívnymi členmi Americkej osídľovacej spoločnosti (*American Colonization Society*) založenej v roku 1817 vo Washingtone D.C. Aj keď budú mať niektorí Američania problémy tomu uveriť, osídľovanie africkými oslobodenými otrokmi v skutočnosti začalo ešte pred Lincolnovou vraždou. V Afrike bol založený štát Libéria, ktorého meno bolo prevzaté z latinského slova znamenajúceho sloboda. Jeho hlavné mesto Monrovia bolo pomenované podľa prezidenta Jamesa Monroea, veľkého zástancu černošského znovunavrátania. Až donedávna bola liberijska vláda vedená priamymi potomkami amerických čiernych otrokov.

Toto hnutie podporovalo tiež mnoho čiernych vodcov vrátane najznámejšieho čierneho vodcu dvadsiatych a tridsiatych rokov Marcusa Garveya. V roku 1935 prebehla pred Kongresom Spojených štátov petičná akcia 400 000 černochovo požadujúcich návrat do vlasti; jej najvýznamnejšia časť znela:

Dajte šancu nášmu africkému dedičstvu, znalostiam o hospodárení, jednoduchých poľnohospodárskych strojoch a náradí, ktoré sme tu získali a ktoré by nám umožnili v priaznivom podnebí Libérie získať z panenskej pôdy skromné, ale slušné živobytie... Teraz sme príťažou a úprimne veríme, že akákoľvek cena tohto veľkého projektu sa americkým občanom vyplatí. ¹⁸

Argumenty „amerických patriotov“ obhajujúcich rasovú integráciu, ktoré som kedysi bral za samozrejme, sa zrútili. Pokiaľ nesúhlas s rasovou integráciou robí s človeka anti-američana a anti-vlastenca, potom je anti-vlastencom muž, ktorý napísal našu *Deklaráciu nezávislosti*, prezident, ktorý nakoniec oslobodil otrokov a dokonca aj muž, ktorý zložil našu národnú hymnu. Naši zakladajúci otcovia boli nielenže zástancovia separácie v jej klasickej podobe, boli to *bieli separatisti*, ktorí správne predpovedali, že ďalšia prítomnosť Afričanov v Amerike povedie k nevládateľnému sociálnemu stretu.

Verili, že jediným správnym riešením môže byť znovunavrátanie všetkých černochovo zo Spojených štátov a pripravovali spoločnosť k uskutočneniu tejto úlohy. Dokonca v Afrike získali pôdu pre založenie nového národa. Nakoniec sa týchto myšlienok vzdali kvôli ekonomickej sile otrokárov, ktorí sa snažili o zachovanie svojho majetku a neskôr po skončení vojny o južanskú nezávislosť kvôli radikálnym politickým silám, ktoré využívali novo oslobodených otrokov k udržaniu svojej kontroly v Kongrese.

Zdroje Carletona Putnama odvolávajúce sa na našich zakladajúcich otcov boli uvedené v poznámkach vpravo dole. Moja myseľ sa otvorila možnosti, že by mohol mať pravdu vo viacerých veciach než len vo svojich historických citátoch. To ma znepokojilo a donútilo premýšľať o tom, či má rasa zásadnú rolu vo vytváraní a rozvoji kultúry a civilizácie. Pokiaľ je to pravda, potom sa Západná civilizácia zjavne sama ničí imigráciou a rasovým miešaním, ktorými je biela rasa nahradzovaná.

Rovnostári a ich mediálni a vládni spojenci sa očividne angažujú v politike rýchlej zmeny rasového zloženia Spojených štátov. Dokonca aj keby bola ich politika úplne zlá, akonáhle raz dôjde k svojmu úplnému naplneniu, nebude cesty späť. Je to ako keby vedec pracujúci na výrobe lieku proti bolesti hlavy nezodpovedne testoval svoj domnelý liek sám na sebe. Pokiaľ sa látka ukáže byť jedovatou miesto liečivou, nikdy už žiadnu inú nevynájde.

Logika je jasná: pokiaľ má Putnam pravdu v tom, že sú to vrodené rozdiely medzi rasami, čo vytvára ostré rozdiely medzi kultúrami a hodnotami, potom premena Ameriky z prevažne bielej spoločnosti na multirasovú, multikultúrnu spoločnosť prinesie nevyhnutne rasizmus a konflikty. Na druhej strane mi logika hovorila, že pokiaľ majú rovnostári pravdu, spoločenská harmónia a rozvoj budú pokračovať aj so zmenou rasového zloženia.

Putnamové argumenty ohľadom rasovej integrácie boli rovnako presvedčivé ako jeho historické odhalenia. Jeho argumenty som zhrnul vo svojej práci na hodinu občianskej výchovy.

Putnam tvrdí, že rasy sa medzi sebou líšia. Ohľadom rasových rozdielov boli vytvorené tisíce štúdií, ktoré zhodne preukázali hlboké rozdiely v IQ a odlišné vzory chovania medzi čiernymi a bielymi. Množstvo iných štúdií ukázalo veľa dôkazných rozdielov medzi stavbou mozgu a lebky u belochov a černochoch a to, že tieto rozdiely sú koreňom zlého výkonu černochoch vo vzdelávaní a ich asociálneho chovania. Verí, že civilizácia je produktom konkrétnej rasovej skupiny, ktorá ju vytvorila a že demografické nahradenie zakladajúcej rasy vplyvom rasového miešania, imigrácie a rozdielnej miery pôrodnosti životaschopnosť tejto kultúry a civilizácie zníži a napokon zničí.

Putnam tvrdí, že rozhodnutie Najvyššieho súdu o nútenej integrácii verejného školstva bolo vedeckým a intelektuálnym podvodom spáchaným na americkej verejnosti. Ukazuje, že štúdie čierneho sociálneho vedca Dr. Kennetha Clarka boli v jasnom rozpore s jeho neskorším svedectvom pred Najvyšším súdom v spore *Brown verzus školská rada Topeky (Topeka Board of Education)*. Brownové víťazstvo stálo na Clarkovom svedectve, že sebaúcta čiernych detí je segregáciou vážne poškodená.

Dr. Clark dosvedčil, že keď čierne deti dostali na výber hrať sa s bielou alebo čiernou bábikou, vo veľkej miere si vybrali bielu – čo s veľkou pravdepodobnosťou poukazuje na psychické následky spôsobené rasovo separovanou spoločnosťou. Dr. Clark však zamlčal fakt, že hoci v segregovaných školách čierne deti obvykle skutočne dávali prednosť bielym bábikám, jeho štúdie tiež ukázali, že v integrovaných školách bola medzi čiernymi deťmi pravdepodobnosť výberu bielej bábiky dokonca ešte väčšia.¹⁹

Integrácia nielenže poškodí sebaúctu čiernych detí, ale v skutočnosti ublíži rozvoju ich vzdelávania. Integrácia vytvára univerzalistické vzdelávacie prostredie necitlivé k ich špecifickým potrebám a vlohám. Putnam tiež uvádza, že biele deti trpia nižšími štandardmi a väčšou násilnosťou, ktoré sa nachádzajú v čiernej komunite. Parafrázuje Lincolna, keď hovorí, že „čierna aj biela strana budú trpieť.“

Nebol som síce pripravený prijať Putnamov predpoklad rasovej nerovnosti, ale tvárou v tvár týmto prekvapivým historickým dôkazom mi pripadalo neskutočné, ako americké médiá propagujú myšlienku, že naši zakladajúci otcovia verili v rasovú integráciu a asimiláciu. Od chvíle, keď som pochopil, že som bol v tejto otázke podvedený, žiadne rovnostárske prehlásenia som už nepovažoval za platné. Rozhodol som sa celý problém preskúmať skrz naskrz a pokúsil som sa odložiť moju rovnostársku zaujatosť.

Rovnostári prehlasujú, že medzi černochochmi a belochmi nie sú v inteligencii žiadne rozdiely a hneď na to hovoria, že najväčší vplyv na duševné schopnosti a charakter oboch rás má prostredie. Okrem toho zastávajú názor, že rasy sa líšia len farbou kože. Niektorí idú dokonca tak ďaleko, že tvrdia, že niečo také ako rasy vôbec neexistuje. Bolo mi jasné, že pokiaľ chcem objektívne pochopiť rasovú otázku, musím toho ešte veľa prečítať a veľa premýšľať.

Na pamätníku Thomasa Jeffersona som čítal jeho ďalšie slávne slová: „Pred božím oltárom som prisahal večné nepriateľstvo každej forme tyranie voči ľudskému mysleniu.“ Ako som pokračoval v čítaní a nachádzaní obrovského množstva podvodov a klamstiev o rase, moje vlastné nepriateľstvo voči tejto tyranii rástlo spolu s mojím odhodlaním nájsť pravdu, nech už je akákoľvek.

Je farba našej kože jediným rozdielom medzi belochmi a černochochmi ako som sa zúfalo snažil veriť? Alebo existujú hlbšie, podstatnejšie duševné a osobnostné rozdiely, ktoré sú dané viac geneticky než prostredím? Pokiaľ významné vrodené rozdiely existujú, potom sú všetky teórie o rasovej integrácii vážne ohrozené.

Než som mohol zistiť, či vrodené rozdiely medzi inteligenciou a vlastnosťami rás existujú, musel som sa dozvedieť, či sú psychologické rozdiely výsledkom dedičnosti alebo prostredia a to hlavne pri tej najdôležitejšej vlastnosti: inteligencii.

OTÁZKA INTELIGENCIE

Keď som zistil, že oficiálne médiá ma v otázke rasového presvedčenia amerických zakladajúcich otcov podviedli, začal som premýšľať o podstate rasovej otázky. Nebol som však ešte pripravený prijať tézu Carletona Putnama o tom, že čierni sú dedične menej inteligentní a menej schopní rozvíjať civilizáciu. Zdalo sa mi nespravodlivé, že Boh a príroda by vytvorili jednu rasu menej inteligentnú než druhú.

Aby som pochopil rasový problém, musel som sa dostať k jeho podstate. Sú si rasy skutočne rovné v inteligencii a vlastnostiach? Než som sa mohol pustiť do riešenia tejto otázky, musel som spoznať skutočné príčiny ľudského správania a výkonnosti.

Spočívajú korene ľudskej inteligencie a správania v génoch (dedičnosti) alebo v podmienkach (prostredí)? Jedine za predpokladu pochopenia tejto podstaty som mohol dúfať v pochopenie rasovej otázky. Keďže ľudské bytosti vyčleňuje z živočíšnej ríše predovšetkým inteligencia, rozhodol som sa zistiť, čo to inteligencia vlastne je, ako sa meria a aký má dopad na jednotlivca a spoločnosť.

Svoje pátranie po podstate inteligencie som začal čítaním; a ako mám pri svojich výskumoch vo zvyku, so slovníkom v ruke.

Inteligencia

- 1. schopnosti k učeniu, mysleniu, chápaniu a podobným formám duševnej aktivity; schopnosť pochopiť fakty, vzťahy, podstatu vecí, významy atď.**
- 2. prejavovanie veľkých duševných schopností: On píše s *inteligenciou* a dôvtipom.**¹²

Inteligencia je všeobecne definovaná ako schopnosť získať a uplatniť znalosti. Civilizácia je produktom ľudí s dostatočne vysokou inteligenciou, ktorí chápu a uplatňujú poznatky, vytvárajú koncepty a myšlienky, riešia problémy jazyka, hospodárstva, architektúry, dopravy, výroby, distribúcie, ekonomiky a vlády. Inteligencia sa zdá byť ešte dôležitejšia vo vyšších aspektoch toho, čo nazývame civilizáciou: ide o právo, náboženstvo, lekárstvo, filozofiu, literatúru, hudbu, umenie a vedu.

Čo je to IQ ?

Napriek tomu, že intelligenčné testy sú dnes napádané neomarxistami ako nástroj elity, otec moderných intelligenčných testov Alfred Binet, francúzsky psychológ, ich v roku 1905 vyvinul, aby mohol diagnostikovať deti s nízkymi mentálnymi schopnosťami a *pomôcť* im. Takýmto deťom nebolo tradične umožňované vzdelávať sa na verejných školách, ale francúzska vláda schválila zákon, ktorý deťom so zníženým intelektom umožňoval prejsť špeciálnymi vzdelávacími programami. Od roku 1911 začali on a jeho kolega Theodore Simon aplikovať testy aj na dospelých. Ako svoje testy postupne zdokonaľovali, bolo stále jasnejšie, že vďaka nim môžu diagnostikovať deti aj dospelých, ktorí potrebujú liečbu, a rovnako tých, ktorých mentálne schopnosti sú v normálnom rozsahu.

V roku 1912 navrhol nemecký psychológ Wilhelm Stern ako ukazovateľ celkovej inteligencie spojenie medzi mentálnym a biologickým vekom dieťaťa. V roku 1916 predstavil americký psychológ Lewis Terman IQ ako meradlo výsledkov pre svoju veľmi úspešnú Stanfordovú úpravu Binetovej stupnice slávnu „Stanford-Binet“. David Wechsler neskôr vyvinul IQ testy, ktoré sú dnes najpoužívanejšie. Opustil koncept „mentálneho veku“ a namiesto toho použil vzťah IQ jednotlivca s priemerným výsledkom zodpovedajúcim jeho veku – a nazval ho „odchýlkou IQ“.

Kritici IQ testov okamžite poukázali na to, že IQ je len abstraktný pojem, ktorý možno nemá žiadny vplyv na skutočný svet. Citovali Dr. Edwarda Boringa z Harvardu, ktorý v roku 1923 napísal, že

„Inteligencia ako merateľná kapacita musí byť na začiatku definovaná ako schopnosť dobre urobiť nejaký intelligenčný test. Inteligencia je to, čo tie testy testujú.“²¹

Je to v podstate pravda, ale toto by sa dalo povedať o všetkých testoch. Napokon, aj testy na vodičský preukaz určujú len to, ako dobre vie jedinec urobiť testy, nie ako dobre jazdí. Samozrejme, nikto by seriózne netvrdil, že ľudia, ktorí zlyhali v dopravných testoch, budú v priemere jazdiť rovnako dobre ako tí, ktorí nimi prešli s vynikajúcim skóre.

Arthur R. Jensen, profesor vzdelávacej psychológie na University of California v Berkeley, rozvinul prácu priekopníckeho anglického psychológa Charlesa Edwarda Spearmana a dokázal, že všetky testy mentálnej schopnosti spolu navzájom pozitívne korelujú (majú medzi sebou vzájomný vzťah).²² Pokiaľ má človek podpriemerné skóre v jednom type testu, pravdepodobne je podpriemerný aj v inom. A naopak, pokiaľ má v jednom teste nadpriemerné výsledky, pravdepodobne je nadpriemerný aj v inom. Kto má dobrý výsledok napríklad v teste čítania, má zvyčajne dobrý výsledok v matematike. Veľká väčšina vedcov a odborníkov na psychológiu uznáva pojem všeobecnej inteligencie, alebo „g“ inteligencie, ako je akademicky známa.

Najlepší spôsob ako určiť, či je výška IQ dôležitým faktorom úspešnosti, je porovnať veľké množstvo individuálnych testov s neskoršou úspešnosťou ich autorov v škole a v kariére a porovnať mieru ich uplatnenia. To robia vedci na celom svete a všetky zásadné štúdie ukazujú, že IQ v úspešnosti života svoju rolu hrá.

V akom vzťahu je IQ s úspechom v živote

Tucty rozsiahlych štúdií ukázali, že výška IQ je prinajmenšom rovnako dobrým ukazovateľom predpokladu úspechu na vysokej škole ako známky na strednej škole. Väčšina odborníkov na psychológiu súhlasí s tým, že schopnosť učenia priamo súvisí s výškou IQ. Keď som sa tým na začiatku 60. rokov začal zaoberať, našiel som veľké množstvo štúdií, ktoré dokazovali dôležitosť IQ, ale médiá vytvárali dojem, že vedecká obec ho spochybňuje. V roku 1996 bol Výbor Americkej Psychologickej Asociácie (Committee of the American Psychological Association) požiadaný, aby k otázke IQ vydal stanovisko. Výbor zistil, že medzi IQ a schopnosťou učenia existuje silná väzba.²³

Celá rada štúdií ukazuje, že IQ úzko súvisí so školským prospechom; a že dokonca predpovedá osobný úspech, postavenie v práci a príjem lepšie, než má jeho rodina a sociálno-ekonomické prostredie. Dr. Arthur Jensen – považovaný za veľmi významnú autoritu na praktické uplatňovanie IQ – napísal vo svojej najnovšej knihe *The G factor*:

Od vzniku Binetovho konceptu prebehli nespočetné štúdie zamerané na platnosť mentálnych testov predpovedajúcich úspešnosť detí v škole. Psychologický súhrn (The Psychological Abstracts) obsahuje okolo 11 000 citátov ohľadom vzťahu výkonu vo vzdelávaní a „IQ“. Pokiaľ v aplikovanej psychometrii existuje nejaký nesporný fakt, potom je to skutočnosť, že IQ testy majú v mnohých kritériách vzdelania vysoký stupeň predurčujúcej platnosti ako napríklad vo výsledkoch školských vedomostných testov, školskom a univerzitnom prospechu, študijných prepadnutiach, počet rokov školskej dochádzky, pravdepodobnosť prijatia na vysokú školu a pravdepodobnosť dosiahnutia bakalárskeho titulu. S rovnosťou príležitostí k vzdelávaniu pre celú populáciu, ktorá sa v posledných desaťročiach zvyšuje, sa IQ stalo ešte lepším ukazovateľom predpokladov študijných výsledkov, než ako tomu bolo v prvej polovici tohto storočia.²⁴

Veľké množstvo štúdií ukazuje predpokladanú koreláciu medzi pracovným postavením otca a jeho syna, keď sa dostane do stredného veku.²⁵ Väčšina ľudí by tieto výsledky pripísala na vrub zhodnému prostrediu, v ktorom syn a otec žijú. Úspešný a bohatý otec je samozrejme schopný pre svojho syna urobiť viac než chudobný a nezamestnaný. Je pozoruhodné, že výskumy preukázali, že IQ je lepším ukazovateľ konečného sociálno-ekonomického postavenia dieťaťa, než sociálno-ekonomický status jeho rodičov. Vedec R. B. McCall napríklad ukázal, že IQ teenagera a jeho konečné postavenie v práci v dospelosti koreluje s pracovným postavením jeho otca takmer dvojnásobne.²⁶

Bellova krivka: Inteligencia a triedne zloženie v americkom živote, vydaná v roku 1994 Richardom J. Herrnsteinom a Charlesom Murrayom ukazuje, že IQ dieťaťa má na jeho neskorší sociálno-ekonomický status omnoho väčší vplyv než majetok jeho rodiny.²⁷ Je oveľa pravdepodobnejšie, že chudobné dieťa s vysokým IQ dosiahne vysoké sociálno-ekonomické postavenie, než že to isté postavenie dosiahne bohaté dieťa s priemerným IQ. *Bellova krivka* tiež ukazuje, že IQ má silný vzťah s množstvom faktorov vzdelávania, ako je študijný prospech, dosiahnuté vzdelanie, príjem, obchodné úspechy; a dokonca sociálne faktory ako sklony k zločinnosti, asociálnemu správaniu a sociálnej závislosti.

Ďalšia známa štúdia skúmala kariéry bratov s podobným vzdelaním, ktorí vyrástli spoločne v Kalamazoo v Michigane. Kalamazoo testuje všetkých svojich študentov verejných škôl od roku 1924 a tieto testy priniesli množstvo poznatkov. Štúdie ukázali, že z bratov, ktorí mali rovnaké vzdelanie a rovnaký rodinný život, mali mladší bratia s IQ nižším o 15 bodov v strednom veku o 14 percent nižší príjem ako bratia s vyšším IQ.²⁸

Pracovný výkon a produktivita koreluje s IQ rovnakým spôsobom ako osobný úspech a príjem. John E. Hunter, priemyselný psychológ na Michiganskej štátnej univerzite, v časopise *Journal of Vocational Behavior* z decembra 1986 odhalil, že vysoko náročná pracovná činnosť koreluje s IQ koeficientom 0,58. Dokonca aj pri nekvalifikovaných zamestnaniach koreluje inteligencia s celkovými pracovnými výkonmi koeficientom 0,23.

[Korelácia je vyjadrenie vzťahu medzi dvoma veličinami. Korelácia +1 vyjadruje úplnú vzájomnú závislosť a korelácia 0 znamená, že medzi veličinami žiadny vzťah neexistuje. Keď je korelácia -1, znamená to, že jedna veličina sa zväčšuje a druhá znižuje.]

Hunter tvrdí, že vo všetkých zamestnaniach inteligencia predpovedá výkonnosť, ale tento faktor je vo vysoko náročných zamestnaniach dokonca ešte dôležitejší. Od klasických štúdií uvedených vyššie, až po najnovšie výskumy z 90. rokov, výsledky zostávajú v drvivej väčšine zhodné; na inteligencii *záleží*.^{29 30 31}

Napriek najušľachtilejšiemu jazyku, ktorý používajú rovnostársky politici a americká vláda, vojenski velitelia pohotovo uznávajú spojitosť medzi IQ a neskorším výkonom. Vojenski predstavitelia dávajú každému nováčikovi podstúpiť to, čo oni nazývajú Kvalifikačný Test Ozbrojených Síl (AFQT). Nenazývajú ho IQ testom, ale merajú sa ním mentálne schopnosti a v podstate to inteligenčný test je. Linda Gottfredson poukázala na to, že je zákonom zakázané (okrem prípadu vyhlásenia vojny) brať do armády brancov pod úrovňou 10 percentilov. (10 percentných bodov pod normálom).

Tento zákon bol zavedený kvôli vysokým nákladom na výcvik a vysokým stratám medzi takýmito mužmi počas mobilizácie síl v Druhej svetovej vojne.³⁴ Správa ministerstva obrany uvádza: „Ľudia s vysokým skóre v AFQT majú vyššiu pravdepodobnosť, že dosiahnu zdatnosť skôr, než ľudia s nízkou úspešnosťou.“³⁵

Príkladom toho, ako silno IQ ovplyvňuje rôzne spoločenské oblasti, sú počty dopravných nehôd. Austrálsky psychológ Brian O'Toole poukázal na silnú negatívnu koreláciu medzi IQ a počtom smrteľných dopravných nehôd. V štúdií vykonanej na 46 166 mužoch, ktorí predtým slúžili v austrálskych ozbrojených silách zistil, že tí, ktorých výsledky vo všeobecnom armádnom klasifikačnom teste zodpovedali IQ medzi 80-85, mali *trikrát* väčší počet smrteľných dopravných nehôd než tí, ktorí dosiahli 100-115 bodov.

Počet smrteľných automobilových nehôd na 10 000 obyvateľov u austrálskych mužov vo veku 20 až 34 rokov	
Hodnota IQ	Úmrtnosť
100 – 115	51,5
85 – 100	92,2
80 – 85	146,7

Tieto čísla by mohli byť u nižších hodnôt IQ dokonca ešte extrémnejšie, ale tí, ktorých testy vykazovali IQ menšie než 80, boli zo služby v armáde vylúčení, takže pre túto skupinu neexistujú žiadne záznamy.³⁶ O'Toole napísal: „Ľudia s nižšou inteligenciou horšie vyhodnocujú riziko a aj za volantom riskujú častejšie než inteligentní ľudia.“³⁷

Keď som sa v polovici 60. rokov hlbšie ponoril do problematiky IQ, bol som ohromený rozdielnosťou toho, čo o inteligencii tvrdili médiá a toho, čo tvrdila vedecká literatúra. Začal som čítať publikácie viacerých psychológov, ktorí dosť presvedčivo prehlasovali dôležitosť IQ, zdalo sa však, že týmto vedcom a ich štúdiám venovali médiá len minimum pozornosti. Namiesto toho stále dokola opakovali, že IQ v skutočnosti nič neznamená.

Médiá zároveň naznačovali, že v silné puto medzi inteligenciou a dedičnosťou veria len „rasisti“. Existuje množstvo dôkazov, že gény majú na inteligenciu veľký vplyv, ale médiá ich vo veľkej väčšine stále ignorujú a neustále ako papagáj opakujú, že „neexistuje žiadny vedecký dôkaz o tom, že inteligencia je dedičná.“ Väčšia nepravda nebola nikdy vyslovená.

DEDIČNOSŤ ALEBO PROSTREDIE?

Ak inteligencia silne ovplyvňuje úspešnosť a neúspešnosť jedinca, je úplne jasné, že inteligencia populácie vyjadrená výškou IQ určuje kvalitu národa. Došiel som k presvedčeniu, že výška inteligencie národa je omnoho dôležitejšia než jeho prírodné zdroje. Zostávala mi otázka, či by bolo možné ľudskú inteligenciu výrazne zvýšiť vzdelávaním a výchovou, alebo či je to primárne dedičná záležitosť. Kvôli tejto téme sa ľudia hádajú už od vzniku civilizácie.

Už v raných civilizáciách zaujímala náuka o dedičnosti a jej vplyve na formovanie ľudského charakteru výsadné miesto. Ako sa človek naučil zdomáčniť a pestovať rôzne druhy rastlín a zvierat s rôznymi vlastnosťami, zostával len krok k tomu, aby uplatnil zákony dedičnosti aj na ľudí.

Touto otázkou sa vo všetkých epochách zaoberali aj veľkí myslitelia. V jednej z najstarších a najslávnejších prác západnej civilizácie, v klasickom gréckom diele *Odysea*, autor píše:

Krv vašich rodičov sa vo vás nestratila, ale pokračuje v línii mužov, ktorí sú vládcovia a chránenci Dia. Žiadny hlupák by nemohol splodiť synov, ako ste vy.³⁸ – *Odysea*

Francúzski jakobíni a anglickí empirici ako Berkeley, Locke a Hume³⁹ odporujú enviromentalistickému postojú používajúc termín *tabula rasa*, ktorý má označovať myseľ novorodenca čistú ako „nepopísaná doska“ pripravenú prijať svet okolo seba. Podľa ich názoru vychádza naše ja zo srdca. Sú naše charaktery, vlastnosti, nadanie a inteligencia závislé na prostredí, v ktorom vyrastáme, alebo o nich rozhodujú gény, ktoré dedíme?

Pred viac než sto rokmi študoval priekopník psychológie, sir Francis Galton, niekoľko rodín, kde sa rodili generácie génirov. Galtonov výskum preukázal, že inteligencia a úspešnosť je v prvom rade záležitosťou génov.⁴⁰

Galton dokázal, že vysoká či nízka inteligencia sa vyskytuje v rodinách po celé generácie. V tom čase neexistovali žiadne metódy merania duševných schopností, preto svoje závery založil na tom, čo nazval *eminencia*, čo znamená významné úspechy. Hoci členovia vyšších vrstiev majú medzi eminenciou neúmerne zastúpenie, zistil, že medzi samotnou vyššou vrstvou – aj keď sú všetci jej príslušníci bohatí a navštevujú najlepšie školy – existuje v určitých rodinách dedičný výskyt intelektuálnych schopností, rovnako ako v iných rodinách mentálna retardácia či dokonca kriminalita.

Niekoľko desaťročí po Galtonovej štúdií prevzalo myšlienku významu dedičnosti na duševné schopnosti a jej dramatický dopad na sociálnu politiku aj množstvo ďalších vedcov. V jednom z najkontroverzných prípadov týkajúcich sa diskusie o genetickom vplyve a vplyve výchovy rozhodoval americký Najvyšší súd. V prípade *Buck vs. Bell*, ktorý schvaľoval sterilizáciu mentálne postihnutých, napísal vrchný sudca Oliver Wendell Holmes Jr. pravdepodobne jedno z najkontroverzných viet v histórii súdnictva „Tri generácie imbecilov stačili“. Holmes založil svoj rozsudok na presvedčení, že inteligencia – alebo jej nedostatok – je dedičná.⁴¹

V protiklade k zástancom teórie dedičnosti, marxizmus postavil ústrednú časť svojej náuky na environmentálnom determinizme. Tak vyvstane prvá teória o vplyve prostredia spojená s utópiou robotníckeho raja. V roku 1948 Sovietsky zväz v podstate zakazuje genetickú vedu; všetci genetici, nielen tí skúmajúci človeka, sa vrátili k lamarkizmu, pred-darwinovskej teórii pomenovanej po francúzskom prírodovedcovi Jeanovi Lamarckovi. Ten zastával názor, že vlastnosti získané zvykom, využívaním a nevyužívaním, je možné zdediť. Sovietsky vedec T. D. Lysenko, ktorý celkom vážne tvrdil, že behom krátkodobého ovplyvnenia prostredia na jar rastúcej pšenice by bolo možné vypestovať pšenicu, ktorá porastie v zime, sa stal cárom sovietskej biológie a bol svedkom popráv tých vedcov, ktorí svojimi výskumami jeho bláznivú vieru popierali. Lamarcka aj Lysenka dnes genetici odmietajú.^{42 43 44}

Je dosť zaujímavé, že veľa moderných amerických „konzervatívov“ dnes už tiež prijalo myšlienku vplyvu prostredia, a vinu za moderné sociálne choroby zvalujú na prísne liberálnu politiku „Veľkej Spoločnosti“. Je to niečo podobné, ako keby liberáli dávali choroby tejto spoločnosti, ako je kriminalita a chudoba, za vinu konzervatívnej politike predchádzajúcej vlády. Niektorí konzervatívci prešli od Horatia Algera, sociálno-darwinistického filozofa (ktorý stručne povedal, že tí najlepší – v zmysle najsilnejší a najbystrejší – sa v slobodnom systéme dostanú nahor), až k základnému princípu komunizmu: že všetci sú si rovní, takže za priaznivých podmienok sa môže dostať nahor každý.⁴⁵

Ako mladík som ochotne prijal stanovisko „environmentalizmu“, ktoré hlásali americké masmédiá. Dnes, rovnako ako vtedy, každý, kto číta dennú tlač či týždenníky alebo mesačníky a sleduje televíziu, bude zavalený environmentalistickými polemikami. Násilné kriminálne chovanie zločincov sa pripisuje prostrediu, v ktorom ako deti a dospievajúci žili, ďalej ich chudobe, päťkám v škole, drogovej a alkoholovej závislosti, zlým pracovným návykom nezamestnanej osoby, tomu, že boli piate nemanželské dieťa, boli obeťami sexuálneho obťažovania a za nízke IQ dieťaťa a môže škola, ktorá zlyhala.

Environmentalistickým argumentom človek podliehal veľmi ľahko, pretože ponúkali toľko nádeje. Hovorili sme si, že len stačí zmeniť prostredie, v ktorom deti žijú a vyriešime všetky veľké problémy modernej spoločnosti. Bolo tak krásne a humánne myslieť si, že všetci ľudia sú vo vnútri v skutočnosti čistí a morálne dobrí, len ten zlý svet ich skazil. Bolo to omnoho krajšie než uvažovať o tom, že niektorí ľudia sú – znie to hrozne – geneticky predurčení k neúspešnosti.

Prijatím environmentalistického postoja som sa cítil ušľachtilejší, chápaný a súcitiaci s menej šťastnými a utlačovanými. Bol to presne ten typ myslenia, ktorý vedie k tomu, že nakoniec sa na zločinca pozerá ako na obeť. Lenže ako som sa v tejto veci vzdelával, narážal som na stále väčšie množstvo dôkazov ukazujúcich na to, že väčšiu váhu má dedičnosť.

Raz prišiel na našu školu na prednášku lektor obhajujúci tvrdenie, že vlastnosti a výšku IQ určuje prostredie. Použil starý environmentalistický príklad, že z dieťaťa, ktoré bude od narodenia zamknuté na záchode, vyrastie úplný idiot. Pravda, pomyslel som si, ale jeden z mojich spolužiakov sa neostýchal a zaprotestoval: „Ale keď pošlete Coacha (to bol jeden mimoriadne nechápavý atletický tréner) na Harvardskú univerzitu, tak sa zaručene nevráti ako génius.“

Toto prehlásenie môjho spolužiaka sa dotklo priamo jadra otázky inteligencie. Narodili sme sa všetci, okrem detí s vrodenným Downovým syndrómom alebo iným duševným postihnutím, s rovnakou inteligenciou? Môžeme byť skutočne všetci tým, čím byť chceme, napríklad šprintérom svetovej triedy alebo jadrovým fyzikom?

Štúdie dvojčiat

Jedným zo spôsobov, ktorým veda dôrazne odpovedala na túto otázku, je výskum identických dvojčiat vyrastajúcich oddelene. Identické dvojčatá majú pochopiteľne rovnakú genetickú výbavu, zatiaľ čo dvojvaječné dvojčatá sú si geneticky podobné ako všetci iní súrodenci, ktorí sa geneticky zhodujú zhruba na polovicu. Pokiaľ sú environmentálne argumenty správne, mali by tieto identické dvojčatá, od narodenia oddelené a adoptované rôznymi rodinami, vykazovať podobné rozdiely ako dve náhodne adoptované, nepríbuzné deti. Navyše, ich inteligencia a správanie by sa mali líšiť ďaleko viac, než je tomu u dvojvaječných dvojčiat vyrastajúcich spoločne.

Existuje mnoho štúdií dvojčiat, vrátane vyčerpávajúcej štúdie Dr. Thomasa J. Boucharda Jr. z University of Minnesota, ktorej sa dostalo celosvetovej pozornosti. Táto štúdia dokázala, že IQ identických dvojčiat, ktoré vyrastali oddelene, si bolo vzájomne oveľa podobnejšie, než tomu bolo u náhodne adoptovaných detí, a že si bolo dokonca ešte podobnejšie než u dvojvaječných dvojčiat vyrastajúcich v jednom domove a navštevujúcich jednu školu. Ani jediná štúdia dvojčiat tieto výsledky nikdy nevyvrátila.^{46 47}

Dovoľte mi túto dôležitú vec zdôrazniť – identické dvojčatá vyrastajúce v úplne *rôznych* prostrediach – s *rôznymi* rodičmi, *rôznymi* školami, *rôznou* stravou, *rôznym* politickým a náboženským presvedčením –

majú podobnejšie IQ než dvojvaječné dvojčatá vyrastajúce v *rovnakej* rodine. Keby bola inteligencia ovplyvnená v prvom rade faktorom prostredia, tak by si boli dvojvaječné dvojčatá vyrastajúce v rovnakom rodinnom, sociálnom a vzdelávacom prostredí inteligenčne omnoho bližšie než dvojčatá vyrastajúce oddelene.

Vyhľadal som a prečítal množstvo ďalších štúdií dokazujúcich dedičné vplyvy na inteligenciu a zistil som, že tí, ktorí sa sústredili na jednovaječné a dvojvaječné dvojčatá, priniesli ďalšie presvedčivé dôkazy. Keďže dvojvaječné aj jednovaječné dvojčatá sa narodili v rozpätí len niekoľkých minút a zvyčajne vyrastali v rovnakom prostredí, existovala možnosť skúmať vplyv dedičnosti, zatiaľ čo faktory prostredia boli nemenné.

IQ identických dvojčiat spolu koreluje oveľa viac než IQ dvojvaječných dvojčiat. Celkovo sa korelácia u identických dvojčiat vyrastajúcich spolu pohybuje okolo 0,85 v porovnaní s 0,60 u dvojvaječných dvojčiat. Psychológovia Bouchard a McGue zhodnotili viac než 100 štúdií zahrňujúcich 40 000 súrodeneckých párov, prakticky všetky poznávacie štúdie, ktoré vo vedeckej literatúre našli. Došli ku koreláciám IQ:

IDENTICKÉ DVOJČATÁ VYRASTAJÚCE SPOLU	+0,86
IDENTICKÉ DVOJČATÁ VYRASTAJÚCE ODDELENE	+0,75
DVOJVAJEČNÉ DVOJČATÁ VYRASTAJÚCE SPOLU	+0,60

Všetky tieto štúdie porovnávali jednovaječné a dvojvaječné dvojčatá – napriek tomu sa zistilo, že identické dvojčatá vyrastajúce oddelene majú podobnejšie IQ než dvojvaječné dvojčatá vyrastajúce spoločne! Ďalším vynikajúcim zdrojom poznatkov sú štúdie adoptovaných detí. IQ adoptovaných detí je bližšie ich biologickým rodičom než náhradným rodičom, u ktorých vyrastali.

Tieto vedecké výskumy umlčali takmer všetkých agresívnych rovnostárov. Bohužiaľ americké masmédiá stále propagujú nevedecké a zdiskreditované pohľady neomarxistov a krajných ľavičiarov, ako sú R. C. Lewontin, Steven Rose, Stephen Jay Gould a Leon Kamin. Médiá sa skoro nikdy nezmieňujú o politickom zameraní týchto mužov, napríklad o niekdajšej pozícii Kaminského ako editora týždenníka Americkéj komunistickej strany v Novom Anglicku. Podobne ignorujú Lewontinovú vedúcu rolu v pro-marxistickej, vietnamskej ére „vedy pre ľudí“ a Gouldové samoľúbe popisovanie, ako sa od mužskej časti svojej rodiny učil marxizmu. Väčšina verejnosti je stále úplne nevedomá vedúcej úlohy genetiky vo vymedzení inteligencie, ale vedecká komunita si toho všimla.

Snyderman a Rothman uskutočnili medzi vedcami zapojenými do psychologických výskumov rozsiahly prieskum a zistili, že v polovici 80. rokov veľká väčšina týchto vedcov verila, že IQ je hlboko ovplyvnené dedičnosťou.^{48 49 50 51}

Mozog a inteligencia

Zistenie, že IQ je v prvom rade záležitosťou dedičnosti, ma priviedlo k otázke *Čo to presne dedičnosť je?* Zdalo sa, že sú to gény, ktoré vytvárajú zloženie a chémiu mozgu a všetku jeho zložitosť. Marxistický lamarckizmus vyžadoval vo veci dedičnosti vieru, že na rozdiel od ostatných ľudských orgánov, mozog nie je výsledkom pôsobenia génov. Vedci sa domnievajú, že takmer jedna tretina génov sa podieľa na činnosti mozgu, a tieto gény sa samozrejme líšia. Inteligencia je napokon rovnako fyzická ako telesná výbava, ktorá človeku umožňuje bežať s futbalovou loptou alebo strieľať koše v basketbale. Korene má vo veľkolepej inteligenčnej štruktúre zvanej mozog.

Je ťažké predstaviť si našu myseľ ako entitu fyzickej podstaty. Ved' predsa, myšlienky nemajú žiadnu fyzikálnu podstatu; nemôžeme ich ochutnať, cítiť, dotknúť sa ich, počuť ich, alebo vidieť, s výnimkou našich vlastných predstáv. Napriek tomu je mozog rovnako hmotný ako svaly v našich rukách a nohách. Jeho stavba rozhoduje o celej našej osobnosti a inteligencii. Všetky naše myšlienky sú dôsledkom fyzikálnych, chemických a elektrických procesov v našich mozgoch.

Naše duševné schopnosti sú úplne závislé na stavbe, tvare, rozmeroch a objeme mozgu. Ak by nebola stavba mozgu dôležitá, potom by sme mohli naučiť každého psa čítať Dostojevského a každého orangutana chápať organickú chémiu. Primitívna stavba a obmedzená veľkosť ich zvieracích mozgov im neumožňuje mať vysokú inteligenciu. Kvôli štruktúre mozgov niektorých ľudí, sa nie každý môže naučiť čítať a písať, tým menej rozumieť základom organickej chémie.

Medzi mozgom človeka, psa, alebo orangutana sú obrovské rozdiely – čo vysvetľuje ich rozdielnu inteligenciu. Aj medzi stavbou mozgu psa a orangutana sú veľké rozdiely a každý zoológ vám povie, že orangutan je múdrejší než pes. Cvičitelia psov vám potvrdia, že medzi jednotlivými rasami psov sú výrazné rozdiely v temperamente aj v ostatných charakterových aspektoch.⁵²

Keď som sa s informáciami o inteligencii psov stretol po prvý raz, zaujímalo ma, či by sa rozdiely medzi plemenami mohli rátať za mentálne rozdiely. Rozumné mi pripadalo len jedno vysvetlenie: Rozdielne genetické dedičstvo má za následok fyzické rozdiely v stavbe mozgu. Aj keď mozog človeka je väčší a zložitejší než mozog psa alebo vyšších primátov, všetky podliehajú rovnakým fyzikálnym zákonom. Každý ľudský mozog je rovnako jedinečný ako odtlačok prstu. Mozgy sú samozrejme omnoho zložitejšie a rozmanitejšie než odtlačky prstov. Neurológ Paul Glees vo svojej klasickej učebnici *Ľudský mozog* píše, že mozog je „podpisom geneticky jedinečnej osobnosti.“⁵³ Väčšina vedcov súhlasí s tým, že mozog sa vyvíjal z toho dôvodu, že väčší a zložitejší mozog dovoľuje riešiť problémy a učiť sa novým zručnostiam. Jasne to dokazuje skutočnosť, že opica má väčší mozog a je považovaná za inteligentnejšie zviera než žaba, ktorá má malý mozog.

Dokonca aj Charles Darwin citoval veľa štúdií na podporu jeho tvrdenia, že „presvedčenie o existencii úzkeho vzťahu medzi veľkosťou mozgu a vývojom jeho intelektuálnych schopností podporuje porovnanie lebiek divošských a civilizovaných rás, praľudí a moderných ľudí, a analógia medzi všetkými stavovcami.“

A čo nám o tom hovoria zasvätené médiá? Roky potom, čo som čítal prvý článok o súvislosti medzi veľkosťou mozgu a inteligenciou, som čítal *Nemerateľnosť človeka*.⁵⁴ Jej autorom je otvorený marxista Stephen Jay Gould. Ten analyzoval a pokúsil sa spochybníť výskumy veľkosti mozgu z 19. storočia a preto zahájil polemiku o súvislosti medzi veľkosťou hlavy a inteligenciou. Pritom ignoroval novšie – a vedecky dokonalejšie – štúdie ľudských mozgov zhotovené vedcami ako Todd, Vint, Simmons a Connoly.⁵⁵ Od vydania Gouldovej knihy vyšlo množstvo štúdií dokazujúcich silnú koreláciu medzi veľkosťou mozgu a inteligenciou.

S možnosťami moderného vyšetrenia OMR (obrazu magnetickej rezonancie) je teraz možné robiť extrémne presné meranie mozgov živých ľudí. V zlomovej štúdiu Texaskej univerzity bolo rozdelených 40 študentov na dve skupiny – jednu s IQ nad 130 a druhú s IQ pod 103. Do tej doby nebola nikdy podobná štúdia uskutočnená. Medzi veľkosťou mozgu a inteligenciou bola zistená pozoruhodná korelácia 0,35, väčšia než u ďalších štúdií, ktoré sa zaoberali meraním hlavy.⁵⁶ Tým pádom mi bolo jasné, že inteligencia je dedičná proste preto, že závisí na špecifických vlastnostiach ľudského mozgu.

Ego a IQ

Najväčšou prekážkou v debate o genetickej podstate inteligencie je náš vlastný egoizmus. Napriek tomu, že ľudia všeobecne zvaľujú vinu za svoje zlyhania na vonkajšie vplyvy, úspechy všetci pripisujeme sami sebe. Nechceme uvažovať o tom, že naše možnosti sú obmedzené základnými genetickými limitmi a samozrejme príliš nechceme pripisovať naše úspechy génom (niečomu nad čím nemáme kontrolu). Nechceme si pripustiť, že niekto iný je skutočne inteligentnejší než my. Ochotne uznávame fyzickú veľkosť a nadradenosť atletickej hviezdy, ale odmietame uznať mentálnu nadradenosť.

Iste, množstvo ľudí dokáže uznať lepšie súperove vzdelanie alebo skúsenosti, ale väčšina ľudí nie je ochotná priznať konkurentove lepšie duševné schopnosti. Stovky ďalších serióznych vedeckých štúdií sa však naďalej pridávajú k dôkazom o genetických rozdieloch v intelektuálnych schopnostiach. Všeobecná inteligencia je skutočne najviac dedičným osobnostným rysom zo všetkých.^{57 58}

Ako som čítal štúdie o IQ a pochopil jeho obrovský dopad na naše životy, uvedomil som si, prečo je otázka IQ pre rasových rovnostárov tak dôležitá. Väčšina ľudí – nie len vidiecki bieli „rasisti“, ale aj samotní vodcovia rovnostárov – ochotne stotožňujú hodnotu človeka s vysokou inteligenciou. Pokiaľ niekto predloží argument, že jedna rasa je inteligentnejšia než druhá, rovnostár to okamžite postaví do roviny, akoby dotyčný povedal, že čierna rasa je „podradná“. Je zvláštne, že liberáli, ktorí odmietajú IQ testy ako bezvýznamné, vidia medzi nízkym IQ a podradnosťou akúsi spojitosť.

Inteligenciu je však treba vidieť len ako časť, hoci dôležitú časť, celého obrazu. IQ je len jednou z vlastností, z ktorých sa ľudská bytosť skladá. Človek môže mať mimoriadne schopnosti aj bez toho, aby mal mimoriadne IQ. Spôsob akým osoba žije – jeho zodpovednosť, pracovitosť, poctivosť, odvaha, morálka a tisíc ďalších vlastností – má v hodnotení jeho ceny tiež obrovský význam. Povedať, že čierna rasa je v porovnaní s bielou podradná, pretože čierni majú v priemere nižšie IQ, je to isté ako povedať, že bieli sú v porovnaní s čiernymi menejcenní, pretože priemerný černochoch je rýchlejší v behu na 100 metrov.

Nech už je ich inteligencia akákoľvek, černosi sú dobre geneticky vybavení pre svoje životné prostredie v Afrike. Povedať, že ich dedičné schopnosti prispôbiať sa skôr tomuto prostrediu než prostrediu počítačov a leteckého inžinierstva z nich robí „podradné“ ľudské bytosti, je úplne neobjektívne. Podradní by boli snád v tom, čo hodnotíme my, ale nie v tom, čo je pre nich prirodzené.

V dobe, keď som tomuto všetkému začínal rozumieť, uvedomil som si zároveň, že západná civilizácia je založená na vysokom IQ. To je to vysoko-oktánové geneticky-vytvorené palivo našej kultúry a našich technológií. Došiel som k záveru, že pokiaľ je medzi IQ černochoch a belochoch výrazný rozdiel, bude to mať pre našu spoločnosť závažné dôsledky. Ako som sa o IQ dozvedal stále viac faktov, zistil som, že proti tomu, aby sa otázka dôsledkov rasových rozdielov dostala na verejnosť, existuje skutočný politický odpor. Teraz, keď som dokonale pochopil súvislosť medzi inteligenciou, dedičnosťou a prostredím, som sa do otázky rasovej rovnosti úplne ponoril a prahol som po zistení pravdy.

Pokiaľ ide o mňa, nikdy mi nerobilo problém porovnávať sa s mnohými mimoriadne nadanými ľuďmi a uznať ich duševnú nadradenosť. Mám slušné IQ, ale keď som čítal o genialite ľudí ako Thomas Edison, Francis Galton, Isaac Newton a William Shockley a porovnával, je ťažké byť egoistický. Každá ľudská bytosť má predpoklady byť v niečom podpriemerná a v niečom nadpriemerná. Som pokojný, pretože to neznižuje môj vlastný zmysel sebaúcty, keď viem, že mnohí muži a ženy sa narodili ako inteligentnejší alebo fyzicky silnejší ako ja.

Moja sebaúcta sa však ani nezvyšuje s vedomím, že na tejto planéte je nespočetné množstvo blbcov. V ranom veku som sa proste rozhodol hľadať pravdu a to nielen preto, že to bolo dôležité pre pravdu samotnú, ale aj preto, že som veril, že na základe neskreslenej pravdy môžeme nájsť riešenie obrovských problémov, ktorým tento národ a Zem čelia.

Toto všetko mi dalo dobrú východiskovú pozíciu: Akonáhle som raz pripustil silu génov a opodstatnenosť IQ ako dôležitého meradla mentálnej úrovne, cítil som, že som pripravený pustiť sa do ďalšej emóciami nabitej otázky, toho či existujú alebo neexistujú významné rozdiely medzi inteligenciou a správaním černochoch a belochoch.

Slová Thomasa Jeffersona ma inšpirovali, keď som sa ponáral do skúmania najkontroverznejšej témy, aká v Amerike existuje. „Neexistuje pravda, ktorej by som sa bál, alebo ktorú by som chcel pred svetom utajiť.“

RASA A INTELIGENCIA

Bolo pre mňa jednoduché pochopiť, prečo rovnostári nesúhlasia so štúdiami ukazujúcimi, že IQ je prevažne dedičné, pretože ukazujú, že černosi sú v IQ testoch zvyčajne veľmi neúspešní. Prirodzeným záverom je to, že pokiaľ je IQ predovšetkým dedičné a čierni majú IQ podstatne nižšie, potom musia byť rozdiely medzi rasami genetické.

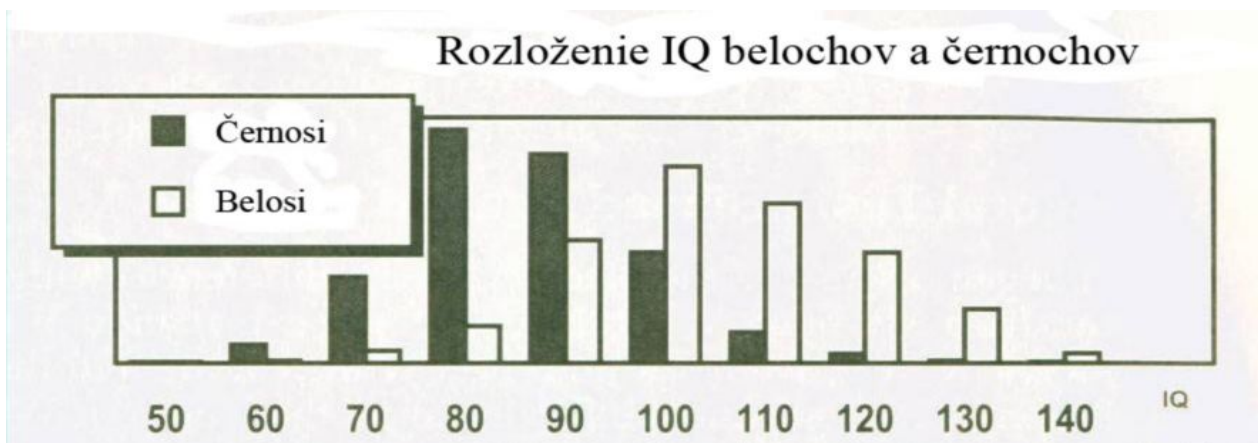
Zistil som, že existujú stovky štúdií dokumentujúcich rozdiely v IQ medzi černochochmi a belochmi. Dr. Audrey Shuey vo svojej vyčerpávajúcej práci *Testovanie inteligencie černochochov* zhrnul viac než 30 rozličných štúdií IQ porovnávajúcich inteligenciu černochochov a belochov.⁵⁹ Tieto štúdie ukazovali, že priemerná úspešnosť černochochov v IQ testoch je o 15 až 20 bodov nižšia než u priemerných belochov – vedecky povedané, sú jednu až jeden a pol štatistickej odchýlky pod bielym štandardom.⁶⁰

Skutočnosť, že medzi belochmi a černochochmi existujú v IQ výrazné rozdiely, môže byť ilustrovaná aj faktom, že černošské aktivistické skupiny presadili v mnohých školách zákaz združovania do skupín, prehlasujúc to za „znovuobnovenie segregácie na školách“.

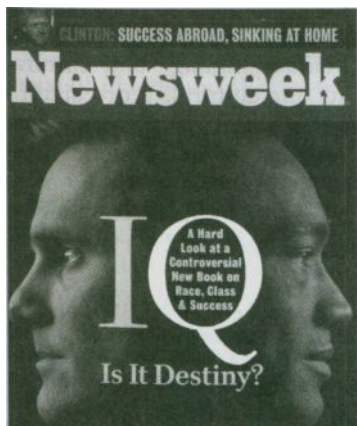
V Kalifornii je dokonca zakázané používať IQ testy ako pomocný ukazovateľ pri výbere študentov, pre ktorých by bolo vhodné zaradenie do špeciálnej triedy pre vzdelávateľne a mentálne retardovaných. Odvážna čierna matka žalovala štát v snahe zmeniť zákon tak, aby jej retardované dieťa mohlo dostať zvláštnu pomoc, ktorú potrebuje. V prípade *Larry P. verzus Wilson Riles* sudca rozhodol, že testy sú zaujaté, a to len preto, lebo väčšina černochochov dosahuje veľmi slabých výsledkov. Tak sa v štáte Kalifornia stalo oficiálnou politikou, že tieto testy spolu s vytváraním zoskupení vo vzdelaní sú „rasistické“ a zakázané proste len preto, že výkony čiernych sú podstatne nižšie než výkony bielych.⁶¹ Tento prípad je vynikajúcou ukázkou toho, ako môžu snahy o umelé „zrovnoprávnenie“ rás uškodiť bielym aj čiernym.

Musím zdôrazniť, že medzi černochochmi a belochmi sa porovnávajú priemery oboch skupín. To, že černosi ako skupina vykazujú nižšie výsledky než belosi neznamena, že neexistujú jednotliví černosi, ktorí dosahujú najvyšších hodnôt a niektorí belosi, ktorí dosahujú najnižších hodnôt. Keď však porovnáme zvonovité krivky výkonov v IQ podľa rasy a pozrieme sa na rozdiely medzi belochmi a černochochmi na rôznych úrovniach, stáva sa zrejším, že rozdiely medzi rasami sú hlbšie vo vysokých a nízkych krajných hodnotách. Napríklad polovica černochochov má výsledky v spodnej časti oproti štvrtine belochov.

V Amerike sa považuje IQ 115 za minimálnu hranicu nutnú k výbornému prospěchu na vysokej škole alebo pre vrcholové manažérske a odborné práce. Tak vysokých hodnôt dosahuje len 2,5 percenta černochochov oproti 16 percentám belochov. IQ nad 130 má na obyvateľa zhruba 20 krát viac belochov než černochochov a niečo medzi 50 až 100 krát viac belochov má IQ vyššie než 140.⁶² Podľa názoru mnohých psychológov je toto skupina, ktorá je zodpovedná za najväčšie civilizačné úspechy.

Černošské zastúpenie nízkeho IQ na konci stupnice má silný dopad na spoločnosť. Najmenej 25 percent černochoch má IQ pod 75 a väčšina psychológov klasifikuje IQ medzi 70-75 ako „hranicu retardácie“. Prakticky nikto s takým IQ nezmaturoje na strednej škole a dokonca ani nezvládne väčšinu učiva základnej školy; nikto sa nedostane do armády a málokto si dokáže nájsť dobré zamestnanie.^{63 64 65 66}

Po zistení pravdy o rasových rozdieloch v IQ a jej predstavení verejnosti, som bol médiami roky odsudzovaný ako „rasista“, pretože som si dovoľil povedať, že 20 percent černochoch má IQ pod 75. V októbri 1994, mnoho rokov po mojom prvom vyjadrení k tejto veci, priniesol magazín *Newsweek* na titulnej stránke správu o vydaní *Bellovej křivky*⁶⁷, prelomovej knihy o IQ a rasových rozdieloch. *Newsweek* vecne konštatoval, že 25 percent (skôr než 20 percent) černochoch spadá do najnižšej kategórie.⁶⁸

Trvalo to 24 rokov, ale *Newsweek* moje radikálne rasové názory dokonca ešte zatienil. Pokračoval rozhodným tvrdením, že „pokiaľ sú černosi ako skupina oproti belochom podradní, sen o plne integrovanej spoločnosti je mŕtvý.“

Veda uznávala jasné fakty o rozdieloch v IQ belochov a černochoch už v roku 1964, ale média sa o týchto faktoch nikdy nezmiňovali.

Arthur Jensen ukázal v 11 rozsiahlych štúdiách o rozdieloch v IQ černochoch a belochov, že existuje silná korelácia medzi rozdielmi v mentálnych testoch a rozsahom „g“ inteligencie (všeobecná inteligencia je daná schopnosťou abstraktne myslieť a riešiť problémy). Černosi robia pomerne dobre testy mechanického zapamätávania (opakovanie série čísel alebo písmen), ale to s g koreluje len málo.^{69 70 71 72}

Média tieto fakty zamietli pod koberec, liberálni psychológovia tvrdili, že IQ v skutočnosti nič neurčuje a neznamená a potom dodali – ako prevenciu pre prípad, že by niekto veril, že IQ znamená veľa – že IQ testy sú voči černochoch kultúrne zaujaté.

Sú mentálne testy voči černochoch zaujaté?

Keď som začal o rozdieloch v IQ medzi černochochmi a belochmi diskutovať so svojimi učiteľmi a priateľmi, často som počúval nasledujúce vysvetlenie zlých IQ výsledkov černochochov. Bolo mi povedané, že IQ testy odrážajú bielu kultúru a preto černochoch znevýhodňujú. Tvrdili napríklad, že keby boli bielym deťom kladené otázky o *chitlins* (tenké varené prasačie črievka používané ako pokrm), robili by testy s rovnako zlými výsledkami ako čierne deti, ktoré majú odpovedať na otázky používajúce termíny ako tenis. Niektorí rovnostárski psychológovia dokonca zúfalo tvrdili, že čierne deti by boli lepšie, keby boli testované v „čiernej angličtine“. Niektorí zašli tak ďaleko, že skúšali typové testy, ktoré by cielene zvyšovali úspešnosť čiernych, ale bohužiaľ, keď tie isté testy robili bieli, stále boli omnoho úspešnejší než černosi.

Okrem toho, kultúrnu alebo *jazykovú* zaujatosť ako dôvod nízkeho IQ čiernych popierajú štúdie, ktoré ukazujú, že hispanci, ktorí sú v priemere chudobnejší než černosi a majú zrejme jazykové a kultúrne handicap (mnohí z nich sú v našej kultúre nováčikmi), mali v abstraktnej časti IQ testov podstatne lepšie výsledky než černosi. Rovnako tak boli trvale lepší vo verbálnej časti. Americkí Indiáni, ktorí sú v porovnaní s černochochmi chudobnejší a všeobecne izolovanejší od hlavného prúdu americkej kultúry a vzdelávacích centier, robia IQ testy tiež lepšie než černosi. Arthur Jensen píše v knihe *Zaujatosť v mentálnych testoch*:

V kombinácii dvanástich SES (sociálno-ekonomický status) a iných environmentálnych ukazovateľov spadá populácia amerických Indiánov hlboko pod černošské štandardy, rovnako ako černosi spadajú hlboko pod belošké... ale ukazuje sa, že Indiáni v testoch inteligencie skórujú vyššie než černosi...

V neverbálnom teste predloženom v prvej triede, kde by mal byť zotrený vplyv vzdelania, prekonal indiánske deti černošské priemerným ekvivalentom 14 IQ bodov... to odporuje teórii, že rozdiely v IQ medzi etnickými skupinami odrážajú iba rozdiely SES. ⁷³

Černosi si vedú lepšie v tých častiach IQ testov, kde je širšie zastúpenie kultúrnej zložky a horšie v tých, kde žiadna kultúrna zložka nie je. Černosi sú zďaleka lepší vo verbálnych častiach IQ testov než v častiach so symbolmi, ktoré merajú schopnosti abstraktného myslenia. Pokiaľ by za rozdiely vo výsledkoch IQ testov černochoch a belochoch mohla kultúrna predpojatosť, potom by mali byť najväčšie rozdiely v kultúrne zameraných verbálnych testoch. Ale opak je pravdou. ⁷⁴

V priebehu posledných rokov poskytujú testy času automatickej odpovede silný dôkaz, že IQ testy nie sú kultúrne zaujaté voči černochoch. Arthur Jensen a taktiež ostatní zistili, že rýchlosť automatického rozhodnutia silne koreluje s IQ. Pri týchto testoch sedí skúšaná osoba pred množstvom svetiel a reaguje na to, ktoré sa rozsvieti. Rýchlosť mentálnej reakcie silne koreluje so skóre IQ testov a je vyššie u bielych a ázijských detí než u čiernych. Človek by ťažko hľadal vysvetlenie, ako by mohol byť reakčný čas na rozsvietenie svetla kultúrne zaujatý. ^{75 76}

Zistil som, že písomné IQ testy v skutočnosti inklinujú k preceňovaniu mentálnych schopností černochoch, pretože významná časť väčšiny IQ testov je ústna s väčším dôrazom na pamäťové a skúsenostné zložky než na abstraktné myslenie a riešenie problémov. Pokiaľ by testy dokázali lepšie vyčleňovať priestorové myslenie, rozdiel by bol dokonca ešte väčší.

Keby bol IQ test, SAT (Scholastic Aptitude Test – školský test schopností) alebo kvalifikačný test ozbrojených síl zameraný proti určitej skupine, nemohol by presne predpovedať výkonnosť tejto skupiny. Keby napríklad mali černosi nižšie IQ než belosi, ale v škole boli lepší, než by odpovedalo ich IQ, naznačovalo by to, že testy vyhodnocujú schopnosti černochoch nesprávne a sú proti nim zaujaté.

Realita je však taká, že IQ testy predpovedajú výkonnosť černochoch a belochoch ako skupín dosť dobre. V skutočnosti sú univerzitné SAT testy tak trochu zaujaté proti bielym, pretože bieli majú na univerzitách o niečo lepšie výsledky, než naznačujú testy a čierni o niečo horšie. Je nepravdepodobné, že by ich tvorcovia testov úmyselne navrhovali tak, aby zvýhodňovali černochoch; pretože ak by vedeli ako to urobiť, využili by to oveľa viac!

Niektorým černochochom s relatívne vysokým IQ často chýbajú iné charakterové vlastnosti potrebné k dobrým výsledkom v niektorých životných aktivitách.

Najprestížnejšia vedecká inštitúcia v Amerike, Národná akadémia vied, zisťovala prostredníctvom svojej výskumnej časti, Národnej rady pre výskum, či sú IQ testy a iné inteligenčne založené testy ako SAT zaujaté voči černochoch. Uvádza:

Na vysokoškolskej úrovni sa u belochoch zvyčajne nachádza rovnováha, ktorá vyúsťuje buď do predpovedaných stupňov pre černochoch, ktorí majú tendenciu pohybovať sa okolo stupňov, ktoré skutočne dosahujú, alebo... dosahujú o niečo lepšie stupne, než aké odpovedajú skutočnosti...

...Výsledky nepodporujú názor, že tradičné využitie skóre s testov používané pre prognózy úspechu černochoch systematicky podceňujú ich skutočné schopnosti. Pokiaľ sú tu nejaké náznaky, tak práve opačné... ⁷⁷

Zistenie, že testy sú zamerané proti bielym, hoci len ľahko, opäť raz ilustruje skutočnosť, že pravda je v tejto veci presne opačná, než ako ju Američanom neustále popisujú masmédiá. Rozdiel v IQ černochoch a belochoch nie je výsledkom kultúrnej zaujatosti testov alebo diskriminácia. Je to *skutočnosť*.

IQ černochoch je značne nižšie, ale...

Akonáhle začali byť štúdie o rozdieloch v IQ medzi rasami vo vedeckej komunite stále viditeľnejšie, rasoví rovnostári prešli na inú stratégiu. Mnohí z nich opustili argumenty, že IQ *je nezmysel* a *testy sú zaujaté*. Prišli s tým, že pokiaľ majú černosi nižšie IQ než belosi (čo sa stalo úplne nepopierateľným), je

to proste preto, že vyrastali v „zanedbaných“ podmienkach. Rovnostári obvinili z nízkeho IQ černochovo sociálno-ekonomické faktory ako chudobu a nízky stupeň vzdelania rodičov.

Avšak mnohé štúdie černochovo a belochovo berú sociálno-ekonomické faktory do úvahy. Tieto štúdie sa zhodujú v tom, že dokonca aj tí černosí, ktorí pochádzajú z dobre vzdelaných rodín s vysokým príjmom, stále vykazujú značne nižšie IQ než belosi.⁷⁸

Skóre v SAT veľmi vysoko koreluje s IQ a tvorcovia testov zbierajú informácie o príjme, vzdelaní a rase rodičov. Ukazuje sa, že čierni študenti z domácností s príjmom vyšším ako 70 000 dolárov ročne a s aspoň jedným vysokoškolsky vzdelaným rodičom – majú v SAT *nižšie* skóre než bieli študenti z domácností s ročným príjmom menším než 20 000 dolárov a s oboma rodičmi bez dokončeného vysokoškolského vzdelania.^{79 80}

Skupina prostredím najviac znevýhodnených belochovo, ktorá robila SAT – mala vyššie skóre než prostredím najviac zvýhodnená skupina černochovo.

Psychologické údaje geneticky vysvetľujúce nízke IQ černochovo sú rozsiahle a silné. Štúdie IQ černochovo, belochovo a aziatovo silne korelujú s mnohými sociálno-ekonomickými faktormi vrátane rodinného príjmu, vzdelania rodičov a ich pracovného postavenia a kvality školy. Skupiny belochovo s nízkym príjmom, nízkym vzdelaním rodičov a ich horším pracovným postavením zhodne skórovali v IQ testoch lepšie než černosí z rodín s vysokým príjmom, vysokým vzdelaním a dobrým pracovným postavením.^{81 82}

Negatíva vyplývajúce z ignorovania rasových rozdielov

Argument, že podmienky prostredia spôsobujú rozdiely v IQ medzi rasami pripúšťa, že rozdiely *skutočne* existujú. Pokiaľ medzi IQ čiernych a bielych detí existujú *skutočné* rozdiely – nech už z akéhokoľvek dôvodu – potom je to rozhodne dôvod k ukončeniu integrácie škôl, pretože pre deti je zďaleka lepšie združovať sa do skupín odpovedajúcich ich prirodzeným schopnostiam.

Dobrym príkladom negatív spôsobených ignorovaním rozdielov v IQ je trieda, kde sú pohromade veľmi bystré a veľmi spomalené deti. Výučba je pre mentálne pomalšie deti príliš náročná, a tie preto nie sú vôbec schopné udržať krok a sú frustrované. Na druhej strane je vyučovanie príliš pomalé pre bystré deti, ktorých potenciál zostáva nevyužitý.

Pokiaľ tieto mentálne rozdiely v triede kopírujú rasové zastúpenie, človek si dokáže predstaviť, aké napätie a neznášanlivosť môže medzi oboma skupinami vzniknúť.

Napriek tomu, že medzi schopnosťami učenia jednotlivých rás sú jasné rozdiely, vláda operuje s falošným predpokladom rovnosti. Keď Kalifornia zakázala afirmatívne programy pre vstup na univerzity, u černochovo a mexikáncovo nastal dramatický pokles prijatia⁸³ na najlepšie vysoké školy. Rovnostári tieto výsledky oplakávali ako nespravodlivé voči černochovo a mexikáncom. Čo však v skutočnosti nižší počet menším dokazuje je to, že po celú dobu boli neveriteľne diskriminovaní lepšie kvalifikovaní belosi.

Je to už viac než 80 rokov od doby, kedy sa konala prvá štúdia týkajúca sa belochovo aj černochovo. V 90. rokoch skórujú černosí v IQ testoch oproti belochovo s rovnakým rozdielom ako v 20. rokoch, o 15 až 20 bodov menej. Za 70 rokov sa životné štandardy, príležitosti k vzdelaniu a zamestnaniu pre černochovo v priebehu masívnej školskej a spoločenskej integrácie prenikavo zlepšili. Napriek tomu sa sociálno-ekonomický pokrok černochovo neodrazil v priblížení ich IQ k hodnotám belochovo.

Taktiež je jasne dokázané, že rozdiel v IQ sa nezmenšil zvýšením stimulácie k vzdelávaniu černošských detí v ranom veku ani integráciou verejného školstva.⁸⁴ Pokiaľ to všetko malo nejaký účinok, tak len k zvýšeniu rozdielu.⁸⁵ Program za mnoho miliárd dolárov, s názvom Hlavný začiatok, environmentálne obohacujúci predškolačkov, ktorý mal za cieľ v prvom rade pomôcť čiernym obstať vo vzdelávaní, vyústil v nulový prínos pre čiernych študentov a minimálny prínos pre bielych. Rozsiahla a vynikajúca štúdia uskutočnená J. Currieovou a D. Thomasom ukázala, že Hlavný začiatok bol biednym

zlyhaním.⁸⁶ Hlavný začiatok je najdrahší a najrozšírenejší program na zlepšenie študijných výsledkov „znevýhodnenej“ mládeže.

Štúdia Sandry Scarrovej

Genetický pôvod nižšej inteligencie černochovo môžeme vidieť taktiež v množstve štúdií mapujúcich ich predkov. Jedna z prvých významných štúdií sa uskutočnila už v roku 1916 vo Virgínii.

Veľké skupiny čiernych školákov boli rozdelené do skupín podľa počtu čiernych a bielych prarodičov. Všetci skúšaní černosi, či už čisto alebo sčasti čierny, vyrastali v prostredí čiernej komunity. Černosi so štyrmi čiernymi prarodičmi skórovali v IQ testoch najhoršie. Černosi s tromi čiernymi prarodičmi a jedným bielym – o niečo lepšie; černosi s dvoma bielymi prarodičmi – ešte lepšie; a černosi s tromi bielymi prarodičmi skórovali v IQ testoch zo všetkých čiernych detí najlepšie.⁸⁷ Najnovšie štúdie z 90. rokov priniesli presne tie isté výsledky.

Jednu z najkonkrétnejších štúdií rasy a prostredia vytvorili psychológovia Sandra Scarrová, Richard Weinberg a I.D. Waldman. Všetci traja sú veľmi dobre známi svojimi environmentálnymi názormi. Vo svojej štúdii analyzovali biele, čierne a rasovo zmiešané adoptované deti vo viac než 100 bielych rodinách v Minnesote. Táto štúdia bola snom rovnostárov, pretože adoptívni rodičia mali vysoký stupeň príjmu aj vzdelania a boli dostatočne anti-rasisticky, aby si do svojej vlastnej rodiny adoptovali čierne dieťa.

Scarrová je silnou obhajkyňou rasovej rovnosti a zastávala názor, že prostredie hrá v rozdieloch IQ medzi rasami takmer výhradnú rolu. Scarrová uznáva význam dedičnosti spôsobujúci individuálne rozdiely v rámci jednej rasy, ale tvrdí, že medzirasové rozdiely sú predovšetkým záležitosťou prostredia.

Do štúdie boli zahrnuté adoptované biele, čierne a miešané deti, ako aj biologické deti bielych adoptívnych párov. Deťom bolo vo veku 7 rokov testované IQ a všetky skupiny, vrátane čiernych a mulatov, skórovali nadpriemerne. Scarrová a Weinberg vydali spis, prehlasujúci, že dokázali takmer výlučný vplyv prostredia na IQ v rámci všetkých rás, napriek tomu, že museli pripustiť, že biele deti, či už adoptované či nie, skórovali oveľa vyššie než čierne a miešané deti a že miešané deti skórovali lepšie než čierne.⁸⁸

O desaťročie neskôr, keď deti dosiahli priemerný vek 17 rokov, štúdia pokračovala a znova im bolo merané IQ. Ako dospelí, čierne deti klesli späť k priemernému IQ 89, ktoré je pre černochovo v testovanom regióne Spojených štátov bežné. Biele adoptované deti skórovali priemerne na 106 bodoch, o 17 bodov vyššie oproti čiernym deťom, čo súhlasí s obvyklými výsledkami štúdií rozdielov IQ medzi belochmi a černocho. V súlade s genetickou teóriou, polobiele a poločierne miešané deti skórovali takmer presne medzi adoptovanými belochmi a černocho.⁸⁹

Výsledky štúdie medzirasových adopcií v Minnesote

Rodičovské IQ	Biologické deti	Biele adoptované deti	Adoptované deti miešaných rodičov	Adoptované deti čiernych rodičov
IQ 115.35	109.4	105.6	98.5	89.4

Scarrová a Weinberg neochotne publikovali údaje z tejto časti výskumu, ale čakali takmer štyri roky, než to urobili, skoro akoby boli v rozpakoch z toho, čo zistili. Aj keď to bolo mučením zdravého rozumu, stále tvrdili, že v IQ hrá dominantnú rolu prostredie. Vo svojom ďalšom výskume však, na rozdiel od prvého vyjadrenia pripustili, že gény majú tiež dôležitú rolu. Richard Lynn a Michael Levin pri svojom opätovnom rozbere údajov Scarrovej presvedčivo dokázali, že v úrovni inteligencie týchto adoptovaných detí hrajú jednoznačnú rolu gény.^{90 91}

Štúdie IQ Afričanov

Genetické testy ukazujú, že takmer všetci americkí černosí majú nejaké belošké gény, zatiaľ čo iba jedno percento belochov má černošské gény.^{92 93} Je to zrejme dôsledkom skutočnosti, že americká spoločnosť klasifikovala každú osobu so sebamenším množstvom černošskej krvi ako černocha a každého prísne separovala. IQ skóre v Afrike (kde sú zjavne oveľa čistokrvnejší černosí) je dokonca ešte nižšie.

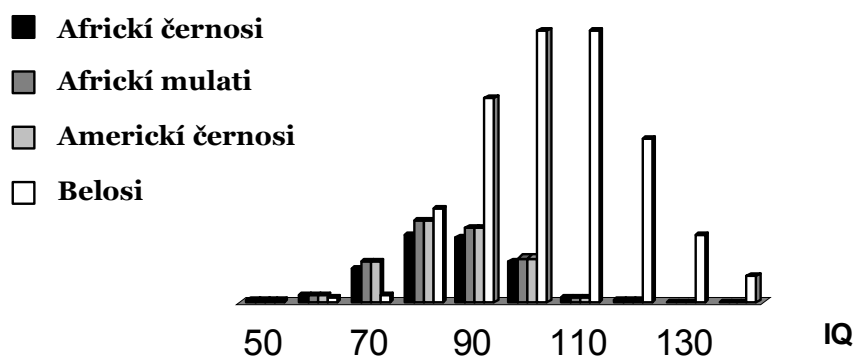
Kým americkí černosí sa pohybujú jednu štatistickú odchýlku pod belošským IQ (okolo 85), čistokrvní černosí v Afrike s rovnakým vzdelaním ako belosi – v priemere asi o dve štatistické odchýlky pod belochmi (pod 75).^{94 95 96}

Profesor Richard Lynn v roku 1991 zhrnul štúdie IQ v Afrike, kde sa v černošskom genofonde nachádza zďaleka menej bielych génov než v Spojených štátoch. Zistil, že subsaharskí africkí černosí majú IQ pod 75, čo sú takmer dve štatistické odchýlky pod bielym normálom. Podľa európskych štandardov tieto čísla znamenajú, že minimálne 50 percent čiernych Afričanov by bolo klasifikovaných na hranici mentálnej retardácie, alebo pod ňou (takmer dvojnásobok v porovnaní s černochochmi v Spojených štátoch). Od vydania Lynnovej správy z roku 1991 potvrdili túto prácu tri novšie štúdie. Tie použili Ravenovu progresívnu maticu (Raven Progressive Matrices), nekultúrno-špecifický test, ktorý presne meria neverbálnu časť všeobecnej inteligencie. Čierny Zimbabwan, Fred Zindi, viedol jednu zo štúdií, ktorá porovnávala 204 Zimbabwijcov vo veku 12 až 14 rokov a 202 anglických študentov odpovedajúceho pohlavia, úrovne vzdelania a triedneho pôvodu. Anglickí študenti skórovali v IQ testoch v priemere na 97, kým černosí s porovnateľnými predpokladmi v priemere na 70.^{97 98 99 100}

Pokusy poprieť dôležitosť rasy

Niekoľko štúdií malo údajne dokázať, že správne stimulovaním prostredím by sa u IQ čiernych detí dosiahlo podobných hodnôt, aké majú biele a ázijské deti. Najslávnejší z nich bol Milwaukee projekt a v dobe svojho rozkvetu pochopiteľne prilákal značnú mediálnu pozornosť. Tvrdilo sa, že vhodnými zásahmi a stimuláciou v ranom detstve u nerovnoprávných, v chudobných štvrtiach bývajúcich čiernych detí, narástlo ich IQ v porovnaní s kontrolnou skupinou o 30 bodov.¹⁰¹ *The Washington Post* triumfálne napísali, že úspech projektu „raz a navždy“ objasnil otázku, či sú deti z chudobných sociálno-

Africké verzus Americké IQ

ekonomických podmienok brzdené prostredím alebo dedičnosťou.

Nanešťastie pre rovnostárov, ich euforická mediálna bublina praskla, keď bol šéf projektu Milwaukee, Rick Haber, odsúdený a uväznený za spreneveru štátnych peňazí. Hoci to na výsledky projektu nemá priamy dopad, vytvára to otázku ohľadne dôveryhodnosti jeho šéfa. Howard L. Garber, dlhoročný Haberov spolupracovník, zverejnil v roku 1998 správu o projekte, ktorá odhalila, že zvýšené hodnoty IQ boli umelo vytvorené, dosiahnuté intenzívnym precvičovaním úloh podobných tým v Stanford-Binetovom teste a že IQ detí vždy po ukončení programu kleslo a zvýšenie nikdy neprerástlo do akademického

úspechu. Ich schopnosti nakoniec zodpovedali úrovni kontrolnej skupiny, čo sa, samozrejme, nikde neprezentovalo.^{102 103}

Herman Spitz vo svojej knihe *Zvyšovanie inteligencie* dokumentuje tucty podobných programov, ktorých snaha pozdvihnúť IQ černochoch trápne zlyhala. V počiatkových štádiách im média dávajú obrovský priestor a fantastické recenzie, ale len málo priestoru sa dostane ich konečnému fiasku. Ich propagácia je rovnaká ako u lisenkizmu v Sovietskom zväze. V priebehu rokov už vyšlo množstvo mediálnych bômb o významných úspechoch podporných programov, ktoré boli v počiatkovom štádiu. S trápnu pravidelnosťou bolo týmto vychvaľovaným programom umožnené v tichosti sa stiahnuť s hanbou, zatiaľ čo média vytrubovali zvesti o zázračných výsledkoch ďalších podobných pokusov.^{104 105}

106

Iným príkladom mediálneho „dôkazu“, že čierne-biele rozdiely sú environmentálne, je pôsobenie chicagskej čiernej učiteľky Marvy Collinsovej. Jedna z najslávnejších osôb amerického vzdelávania, Collinsová, získala širokú mediálnu pozornosť vrátane pochlebujúcich článkov v *The New York Times* a obrovskú chválu v televíznej show *60 minút*. Tvrdila, že zdanlivo „nevzdelávateľné“ mestské deti vo veku medzi 5 až 10 rokmi dosiahli pomocou jej vzdelávacích metód v štandardných testoch prenikavé zlepšenie a boli schopné prečítať a pochopiť Tolstoj, Platóna a Shakespeara. Napriek takýmto neuveriteľným tvrdeniam média od Collinsovej nikdy nechceli jasné vedecké dôkazy potvrdzujúce jej výroky a jej „zázraky“ neboli ani úspešne zopakované žiadnymi inými psychológmi alebo pedagógmi v kontrolných štúdiách. Tento druh zázračných príbehov, tak obľúbený v masmédiách, nikdy nedovolí dôkladné preverenie zo strany vedeckých žurnálov. Má k tomu dobré dôvody.¹⁰⁷

Zakázaná téma

Verejne povedomie o rozdieloch v IQ belochov a černochoch je nežiaduce. V roku 1986 Americká psychologická asociácia vážne debatovala o tom, či by nemali byť všetky výskumy o rozdieloch medzi černochochmi a belochmi zakázané.¹⁰⁸ Už omnoho skôr, v roku 1962, hlasovala Americká asociácia antropológov za odsúdenie vynikajúcej knihy, ktorá stála na počiatku môjho hľadania rasovej pravdy: *Rasa a rozum*.¹⁰⁹

Ešte pred zahájením hlasovania požiadal uznávaný prezident asociácie, Dr. Carleton Coon, aby zdvihli ruku všetci, ktorí knihu čítali. Zdvihli sa len dve alebo tri ruky. Keď asociácia zavrhuje rezolúciu odhlasovala, Coon na protest rezignoval. Takéto luddistické uvažovanie (Luddizmus - hnutie vo Veľkej Británii zo začiatku 19. storočia, ktoré bolo namierené proti zavádzaniu strojov ako predpokladaného pôvodcu nezamestnanosti.) by malo spustiť poplach v mysliach všetkých tých, ktorí hľadajú pravdu, pretože jasne pripomína snahy stredovekej cirkvi zakázať astronomické bádania, ktoré ohrozovali náboženský výklad usporiadania vesmíru. Čo je to za pravdu, že musí svojich oponentov umlčovať?

Vedecké dôkazy o základných rasových rozdieloch sú jasné a nezvratné. Môžem len hádať, ako sa Galileo alebo Koperník cítili, keď pri svojom pozorovaní oblohy preukázateľne videli, že Slnko neobíha okolo Zeme. Dôkazy, že stredom solárneho systému je Slnko, boli tak jasné, že niektorí duchovní sa na to odmietli pozrieť. Jeden z duchovných, ktorý bol v spore s Galileom, kardinál Bellarmino, sa odmietol pozrieť cez ďalekohľad, pretože ako povedal, len diabol by mu mohol dovoliť vidieť veci, o ktorých Galileo tvrdil, že tam sú. Fľaša s úzkym hrdlom, ktorá symbolizovala jeho obmedzenosť, sa stala známou ako Bellarminova fľaša. Bellarminova zaujatosť presne odpovedá viere rovnostárskych veriacich, ktorí sa odmietajú pozrieť na horu dôkazov, ktoré stoja v protiklade k ich presvedčeniu.

V Amerike roku 1964 a v Amerike dneška neexistuje viac ponižujúci a kompromitujúci prívlastok než „rasista“. Toto slovo sa nepoužíva k označeniu človeka, ktorý rozumie podstate rasy; bol to a stále je termín spojený s nenávisťou, útlakom a ľudskou beštialitou. Tak ako boli Galileove fakty o slnečnej sústave spojované s diablom, tak sú dnes fakty o rase spojované s Hitlerom.

Pre mňa osobne nemalo porozumenie vrozeným rasovým rozdielom nikdy čo dočinenia s nenávisťou a v slovách vedcov, ktoré som čítal, som taktiež žiadnu nenávisť nevycítil.

Jednoducho len hľadali pravdu. A to isté robil predčasne vyspelý 14-ročný chlapec, ktorý vo svojej izbe čítal dlho do noci.

Čo je to predsudok ?

Keď som napísal správu vysvetľujúcu argumenty proti rasovej integrácii škôl, niekoľko mojich oveľa liberálnejších spolužiakov ma obvinilo z predsudkov a fanatizmu. Tie slová sa ma dotkli. Necítil som žiadnu zlosť ani nenávisť voči černochoťom alebo komukoľvek inému a nemohol som pochopiť, prečo by som mal byť nazývaný zaujatým len kvôli skúmaniu a zverejneniu jedného vedeckého a politického stanoviska.

Keď som sa so svojimi zisteniami zveroval komukoľvek, kto počúval, spolužiakom, učiteľom, susedom, odozvou sa mi ako mantra vracali slová ako „predsudok“ – „nenávisť“ – „fanatizmus“. Keď som si slová „predsudok“ a „fanatizmus“ vyhľadal v slovníku, zistil som, že ma moji ohovárači mnohokrát urazili, keď ma z týchto vecí obviňovali.¹¹⁰

predpojatosť

predčasne vyneseny, alebo nedostatočne uváženy či overeny posudok.

predsudok

vopred daný negatívny názor alebo pocit vznikajúci bez znalosti, bezmyšlienkovite alebo bezdôvodne.

fanatik

osoba, ktorá je extrémne neznášanlivá k inej viere, presvedčeniu alebo názoru.

V bežnom použití znamená výraz *predsudok* iracionálnu nenávisť alebo odpor voči černochoťom alebo iným rasovým skupinám. Každý, kto verí v rasové rozdiely, aj keď na vedeckom a rozumovom základe, zistí, že je označený týmto hanlivým výrazom. Väčšina rovnostárov myšlienku (dedičných rasových rozdielov) vopred odsúdila, tak ako som to urobil kedysi ja, kým som si prečítal stanoviská oboch strán a sami sú plní nenávisťou (fanatizmu) voči tým, ktorí s nimi nesúhlasia. Voči nim tlač slovo *predsudok* nikdy nepoužíva.

Uvedomil som si, že kým som zapáleno veril v rasovú rovnosť, bol som to ja, kto vykazoval predsudky v pravom zmysle slova, pretože dovtedy som na základe liberálnej tlače videl a nachádzal iba argumenty pre rovnosť. Kým som si neprečítal knihu *Rasa a rozum*,¹¹¹ čítal som len knihy, časopisy a novinové články zastávajúce názor o rovnosti. A to nepočítam stovky TV programov, filmov, kázaní a prejavov, v ktorých som videl a počul podporu rovnostárskych princípov. Mal som v téme *predsudky*, až kým som si nevypočul obe strany.

Väčšina tých, ktorí ma nazývali fanatickým a zaujatým, si nikdy neprečítala ani *jedinú* knihu či článok spochybnujúci rasovú rovnosť. Proste v tejto veci nemajú otvorenú myseľ.

Niet pochyb o tom, že niektorí bieli, ktorí stoja proti černochoťom, sú fanatici, to znamená že majú predsudky vo svojom presvedčení a sú netolerantní k odporcom. Ale vzhľadom k tomu, že masmédiá prezentujú iba jednu stranu, argumenty o rasovej rovnosti, fanaticov nájdeme s oveľa väčšou pravdepodobnosťou medzi rovnostármi.

Dokonca aj veľmi známi vedci a verejne činné osoby čelili veľkým problémom, dokonca aj fyzickému napadnutiu, keď vyjadrili svoje názory na rasové rozdiely.^{112 113 114 115 116}

V akademickej komunite nebolo žiadnemu rovnostárskemu vedcovi zabránené prehovoriť, ani nebol napadnutý tými, ktorí sú presvedčení o rasových rozdieloch, rasovým voľnomyšlienkárom sa to však rozhodne stáva.

Je tiež iróniou, že najväčšiu podporu rasovej rovnosti černochoch a belochoch možno nájsť v najbelších oblastiach Ameriky a najskeptickejšie sú oblasti zeme s najväčšou prítomnosťou čiernych. Uvedomil som si, že ako belochoch rovných (a niekedy dokonca nadradených) posudzujú černochoch na základe predpojatosti predovšetkým tí, ktorí s nimi majú minimálne osobné skúsenosti – kým bieli, ktorí žijú a pracujú medzi nimi si na nich vytvárajú názor na základe *skúseností*. Napriek tomu, že väčšina bielych Južanov vyrastá na stálom toku rovnostárskej mediálnej propagandy, častejšie zvažujú obe strany otázky, kým si na rasové rozdiely urobia názor. Robia to, čo by sa dalo nazvať *oneskoreným súdom*.

Väčšina rasových rovnostárov to myslí dobre. Myslia si, že sú osvietení, že to prinesie dobro a že boh je na ich strane. To sú však tie isté dôvody, ktoré odsúdili Galileovu astronómiu ako prácu „diablovej“ nenávisťi k bohu. V skutočnosti majú rovnostári na popísanie tých, ktorí spochybňujú rasovú rovnosť, zvláštne, emocionálne zafarbené slovo: *nenávisť*. Rovnostári milujú nenávisť k *nenávisťným*.

Posledné slovo používané k popísaniu presvedčenia o rasových rozdieloch je *rasizmus*. Slovo rasizmus je však dvojzmyselné, pretože nie je definované ako prosté presvedčenie o dedičných rasových rozdieloch. Vo väčšine slovníkov je definované aj tak, že je to „zvyčajne myšlienka nadradenosti jednej rasy, ktorá má právo ovládať iné“, alebo ako „nenávisť a netolerancia k inej rase alebo rasám.“¹¹⁷ Pochopenie, že rasové rozdiely existujú, ešte neznamená nutne túžbu ovládať alebo nenávidieť iné rasy. Toto slovo sa používa podobne ako slovo kacír v stredoveku. Astronómovia, ktorí tvrdili, že stredom slnečnej sústavy je slnko a nie Zem, boli označení za kacírov, pretože podľa knihy Genesis sa zdalo, že Zem stredom je. Pochopiteľne, že s astronóma veriaceho v heliocentrizmus to ešte nerobilo človeka nenávidiaceho boha, rovnako ako viera v rasové rozdiely neznamená, že človek nenávidí iné rasy.

V neskorších rokoch vedeckého výskumu zistili Snyderman a Rothman, autori knihy *Spor o IQ: Média a verejná politika*, že 53 percent respondentov verí, že rasové rozdiely spôsobuje prostredie aj gény.^{118 119 120 121} V období dvadsiatich rokov došlo množstvo vedúcich vedcov v tichosti k rovnakým názorom, ako opovrhovaní muži Carleton Putnam, William Shockley a Arthur Jensen v 60. rokoch.

Hlavným činiteľom rasových rozdielov je dedičnosť a nie prostredie, takže genetické rozdiely by sa mali prejavovať vo fyziológii mozgov rôznych rás. Preto sa môj ďalší výskum zamerával na skúmanie fyzických rozdielov medzi rasami.

KORENE RASOVÝCH ROZDIELOV

Keď som mal 10 rokov, choval som v našej garáži vo veľkej drevenej bedni, ktorú som sám urobil, biele potkanie samice. Bedňa mala drevený rám a navrchu drôtené pletivo, ktoré tam moc nepasovalo. Jedného jarného dňa som zistil, že jedna z mojich potkaních samíc vykazuje známky gravidity. Hoci som to nemohol pochopiť, domnieval som sa, že som omylom zamenil potkanieho samca za samicu. Nechápal som, prečo samec vyzeral ako samica, keďže s bielymi potkanmi som mal dosť skúseností. Choval som ich a predával do miestneho chovproduktu a Woolworthovho obchodu neďaleko môjho domu.

Keď sa mláďatá napokon narodili, pripomínali malé ružové vaky so štyrmi odstavajúcimi nohami a dychtivými ústami, ale len s nevýraznými zavretými očami a ušami. Každý deň som sa s nimi hrával, ale ako postupne vyrastali, zdali sa byť rozhodne iní než ich matka a druhý potkan, o ktorom som sa domnieval, že musí byť ich otec. Ako im začala vyrastať nová srst', nebola biela, ale sivá. Navyše aj ich správanie začínalo byť stále podivnejšie.

Keď boli niekoľko týždňov staré, čo odpovedá ľudskému teenagerskému veku, boli mláďatá stále divokejšie a nekontrolovateľnejšie bez ohľadu na to, ako často som ich držal v rukách. Začínali sa odlišovať omnoho viac než len sivou farbou svojej srsti. Ich divokosť došla do takého štádia, že kedykoľvek som strčil ruku do kliečky, lietali všade piliny, ako sa rozprchlí v strachu pred tými istými ľudskými rukami, ktoré sa s nimi od narodenia láskyplne hrali a hladkali ich. Boli rýchlejší, popudlivejší, hryzavejší a fyzicky lepší než zdomácnené chovné kusy. Domáce biele potkany sú veľmi pasívne, pomaly sa pohybujúce, rozvážne tvory, zatiaľ čo ich divokí príbuzní sú vznetliví, bleskovo rýchli, agresívni a prudkí. Napokon som došiel k záveru, že oba potkany v krabici sú skutočne samice a že sa k nim prehryzol nejaký divý potkan, ktorý sa s jednou z nich spáril.

O niekoľko rokov neskôr, keď som študoval fakty o ľudskej rase, som plne pochopil, že rozdielne druhy potkanov sú genetickým ekvivalentom ľudských rás. Rozdielne rasy možno medzi sebou krížiť, dokonca aj keď sú medzi nimi veľké genetické rozdiely. Rozdiel medzi rasami môže mať fyzického alebo psychického rázu a odrážať sa v spoločenskom a individuálnom správaní. Správanie týchto polobielych, polodivokých potkanov pochopiteľne nebolo výsledkom prostredia. Poskytoval som im tú istú stravu ako mojím bielym potkanom. Boli kojené svojou bielou matkou a vyrastali s dvoma bielymi samicami za neustálych ľudských zásahov, ich správanie však bolo *divoké*.

Ako teenager hľadajúci odpoveď na rasovú otázku som sa ohliadol za príhodou s potkanmi, ktorá sa stala niekoľko rokov predtým. Bolo jasné, že rozdielne správanie mojich potkanov bolo výhradne výsledkom génov. Skutočnosť, že prostredie rasovo zmiešaných potkanov bolo rovnaké ako u plne domestikovaných jedincov naznačovala, že medzi mozgami a hormónmi domestikovaných bielych potkanov a polodivokých, sivých potkanov, boli fyzické rozdiely. Tieto genetické rozdiely mali veľký vplyv na prejavy správania.

Detstvo mi poskytlo množstvo jasných dôkazov o sile dedičnosti medzi zvieratami. Keď som bol na základnej škole, mal som tucty zvierat, ktoré som chytil v močiaroch a lesoch v blízkosti domova. Niektoré z nich bolo možné pri chovaní od narodenia zdomáčniť, kým iné nie, a to aj napriek tomu, že sa im odo mňa dostávalo rovnakej starostlivosti. Keď som uvažoval o dedičnosti a prostredí, na myseľ mi prišla ďalšia nezabudnuteľná príhoda z detstva. Kamarát zo susedstva našiel malé, hladné, novorodené mačiatko krátko potom, čo jeho fena porodila štyri šteňatá. Slabé a citlivé mača so slabo otvorenými očami vyzeralo, že zomrie. Kamarát urobil pokus. Vzal matke jedno šteňa, malé mača o neho celé dôkladne obtrel a potom ich oboch uvelebil medzi ostatné šteňatá.

K jeho prekvapeniu matka mačiatku dovolila piť. Po pár týždňoch sa stalo zdravým a silným. S obľubou som chodil do kamarátovho domu a vychutnával si ten nezvyčajný pohľad na to, ako mača pije a vyrastá medzi šteňatami.

Napriek tomu, že mača bolo kojené fenou a kamarát s ním zaobchádzal rovnako ako so šteňatami, malo viditeľne inú povahu než zvyšok vrhu. Mača stopovalo koristiť a potom ju znenazdajky chytilo, kým šteňatá bezhlavo behali za svojim cieľom. Pri bitkách so šteňatami používalo mača ako svoju hlavnú zbraň pazúry, kým šteňatá dávali prednosť zubom. Mača sa nikdy nepokúsilo napodobniť ostrý štekot svojich adoptívnych bratov a sestier, namiesto toho dávalo prednosť zúrivému mačaciemu syčaniu a túžobnému mňaučaniu. Po väčšine svojho mladého života stráveného v spoločnosti psov, kedy nikdy nevidelo inú mačku, vyzeralo a správalo sa úplne presne ako normálna mačka. A mimochodom, keď sme naňho volali, nikdy neprišlo.

Keď som o týchto veciach spätne premýšľal, snažil som sa ich previesť do jednoduchšej podoby. *Prečo pes šteká a mačka mňaučí?* Pýtal som sa sám seba. A sám som si odpovedal: *Pretože psi mozog je zostavený tak, že ho núti štekať a správať sa ako pes a mozog mačky je zostavený tak, že ju núti mňaučať a chovať sa ako mačka.*

Keďže som chcel svoju teóriu rozšíriť, zavolať som jedného kamaráta zo školy, ktorého rodina už viac než 30 rokov chovala psov a mala ich celú svorku. Vysvetlil mi, že rôzne plemená psov majú výrazne odlišné vlastnosti. Zúrivosť, agresivita, pasivita, poslušnosť, stoicizmus, podráždenosť, inteligencia – všetky tieto vlastnosti sa u každého plemena psov ostro líšia. Vysvetľoval napríklad, že čivava má extrémne popudlivú a hyperaktívnu povahu, zatiaľ čo bernardín je vyrovnaný a pokojný. Hovoril o prirodzene zúrivej agresivite pitbula v porovnaní s prirodzene priateľskou povahou zlatého retrívrá.

Vysvetľoval mi, že rodičia malých detí si často vyberajú zlatého retrívrá, pretože je výnimočne priateľský a pre deti bezpečný. Povedal, že dokonca aj keď deti zlatého retrívrá týrajú, málokedy na to odpovie útokom.

Prečítal som si tiež zaujímavú brožúru o histórii psích plemien a zistil som, že psi nielenže majú vlastnosti závislé na ich plemene, ale že boli človekom šľachtení práve kvôli týmto fyzickým vlastnostiam a fyzickým charakteristikám, ako sú napríklad veľkosť alebo farba. Každý tréner psov by sa vám vysmial, keby ste povedali, že jediný rozdiel medzi psími plemenami je farba srsti. Pokiaľ nie sú odlišné vlastnosti psov spôsobené výhradne tréningom, *musia* byť spôsobené stavbou ich mozgov.

Vyzbrojený novo získanými znalosťami som sa svojej učiteľky biológie spýtal, ako súvisí rozdelenie plemien u psov s rozdelením rás u ľudí. Učiteľka sa zarazila a povedala mi, že podobnú otázku jej ešte nikdy žiadny študent nedal, ale že *plemeno* a *rasa* sú dve slová označujúce jedno biologické triedenie: poddruh. Všetci psi sú príslušníci druhu *Canis familiaris* a ďalej sa delia na najmenej 140 rôznych plemien (poddruhov, čiže rás).

Zopakovala to, čo som už vedel – že obvykle sa skúšalo u obidvoch skupín, nech už to boli rôzne druhy alebo poddruhy toho istého druhu, či sa dajú krížiť. Rôzne plemená psov, rovnako ako rôzne rasy ľudí, sa aj napriek zjavným rozdielom medzi sebou dajú krížiť.

Napriek tomu, že vyučovala biológiu, ktorá zahŕňa aj biológiu človeka, bolo jej veľmi nepríjemné porovnávať rozdiely ľudských rás s rozdielmi plemien koní alebo psov. Bolo to akoby som vstúpil na zakázané územie, ale nepovedal som k tejto otázke nič kacírskoho. Pochopenie rozdielov, ktoré odlišujú človeka od ostatných druhov a pochopenie rozdielov medzi ľuďmi mi pripadalo dôležité. Ako môžeme začať chápať svet okolo nás bez toho, aby sme pochopili, čo z nás robí to, čím sme?

Zatiaľ som vedel, že existuje nie menej než tisíc vedeckých štúdií dokazujúcich existenciu významných rozdielov medzi IQ bielej a čiernej rasy, že rozdiely v IQ majú veľký dopad na sociálno-ekonomický úspech jednotlivca a že existuje množstvo dôkazov, že príčinou týchto rozdielov je predovšetkým dedičnosť a až potom prostredie. ^{122 123 124 125 126 127 128}

Mozgy černochov a belochov: Fakty

Knihy a články o IQ ma priviedli k ďalším štúdiám dokazujúcim existenciu významných rozdielov medzi mozgami černochov a belochov. Údaje o rasových rozdieloch v štruktúre mozgu sú v skutočnosti ešte jasnejšie než údaje vychádzajúce z psychologických testov.

Zistil som, že mozgy černochoch a belochoch sú už po desaťročia vážene, porovnávané a skúmané a že mozgy černochoch sa stabilne ukazujú ako menšie než mozgy belochoch a aziatov. Príkladom markantných rozdielov je to, že hoci černosí sú fyzicky omnoho väčší než aziati, majú druhí menovaní fyzicky väčšie mozgy.¹²⁹

V obľúbenej a médiami propagovanej rovnostárskej knihe *Nemerateľnosť človeka*,¹³⁰ Stephen Jay Gould tvrdil, že výskumníci z 19. storočia používali k meraniu mozgov černochoch a belochoch nesprávnu metodológiu a zatajili, že v skutočnosti žiadne rozdiely neexistujú. Gould však starostlivo vynechal veľkú väčšinu posledných štúdií, ktoré vnútorné rozdiely medzi mozgami černochoch a belochoch dokazujú.^{131 132}

Desať rokov pred vydaním Gouldovej knihy ukázal John C. Caruthers v knihe *Mysel človeka v Afrike*, že päť štúdií, ktoré na základe modernej metodológie uskutočnili Todd, Pearl, Vint, Simmons a Conolly, rozdiely v mozgoch dokázalo. Gould sa zmienkam o týchto najnovších štúdiách opatrne vyhol, s výnimkou dvoch stručných viet o Pearlovi, v ktorých ho pochválil za tvrdenie, že rozdielnu veľkosť mozgov rôznych rás by mohla vysvetliť strava. Pearlové údaje o rozdieloch v mozgoch Gould pohodlne vynechal. Caruthers poukazuje na to, že mnoho vedeckých štúdií ukazuje mozgy černochoch ako v priemere o 2,6 až 7,9 percenta menšie než mozgy belochoch.¹³³

Súčasne s Gouldovou prácou prebehla v roku 1980 štúdia váhy mozgov, dokazujúca, že mozgy čiernych detí boli v priemere o 8 percent menšie a ľahšie než mozgy bielych.¹³⁴ Doplnujúce štúdie Bromana a spol. a Osborna z 80-tych a 90-tych rokov trvale ukazovali významné rozdiely medzi veľkosťou beloškých a černoškých mozgov.^{135 136 137}

Štúdie priamo porovnávajúce mozgy belochoch a černochoch sa na určitú dobu skončili v 50-tych rokoch, kedy sa skúmanie podobných rozdielov začalo považovať za neslušné, necitlivé a politicky nesprávne.¹³⁸ Po dlhej pauze priniesla séria novodobých štúdií fyziológie mozgov tie isté dôkazy o rozdieloch vo veľkosti mozgov černochoch a belochoch ako štúdie z minulého storočia.¹³⁹

Pravdepodobne najrozsiahlejší výskum zo všetkých uskutočnil Národný perinatálny (týkajúci sa obdobia 10 dní po pôrode – pozn. prekl.) projekt, ktorý sledoval viac než 14 000 matiek a detí. Projekt mal celoštátny rámec a sledoval matky a deti od počatia cez narodenie a rané detstvo. Predmetom štúdie bolo zistiť hlavné vzťahy medzi detskou úmrtnosťou, zdravým, inteligenciou a ostatnými stránkami vývoja dieťaťa. Deťom bolo testované IQ vo veku 4 a 7 rokov. Podrobné merania tiel a hláv sa robili pri narodení a vo veku 8 mesiacov, 1 rok, 4 roky a 7 rokov.

Dr. Arthur Jensen analyzoval rozsiahle údaje zo štúdie a našiel niekoľko prekvapujúcich vecí. Dokonca aj v rámci rodín mali súrodenci s vyšším IQ obvykle väčšie rozmery hlavy. Štúdia taktiež podporila množstvo skorších štúdií, ktoré ukazovali, že černosí majú v priemere menšie hlavy než belosi a tomu odpovedá ich nižšia inteligencia. Štúdia obzvlášť potvrdila koreláciu medzi veľkosťou hlavy a inteligenciou a to, že čierne aj biele deti, ktoré mali približne rovnaké IQ, mali v priemere malé rozdiely vo veľkosti hláv.¹⁴⁰ Pokiaľ fyzická veľkosť mozgu koreluje s IQ, potom to silne naznačuje, že inteligencia závisí na fyzickej štruktúre mozgu a preto je súčasťou dedičnosti.

Skoršie štúdie ukazovali rozdiely v viac zvrásnenej oblasti mozgu, rozdiely v počte prednej oblasti lalokov a rozdiely medzi tvarom a štepením závitov mozgov černochoch a belochoch. V roku 1950 Conolly napísal:

Černošský mozog je v priemere relatívne dlhší, užší a plochejší než belošský. Čelná oblasť, ... je väčšia u bielych mužov než u čiernych, zatiaľ čo temenná je väčšia u černochoch než u belochoch... Dá sa povedať, že zadné časti predných lalokov v beloškých mozgoch sú pravidelnejšie, jednotnejšie než v černoškých...Belošský mozog je zrejme viac členený a má viac závitov...¹⁴¹

Dôležitosť čelných mozgových lalokov na osobnosť, bola zvýraznená vo filme *Prelet nad kukučím hniezdom*¹⁴² a taktiež vo filme Jessicy Langesovej o farmárke Frances nazvanom *Frances*.¹⁴³ Niektorým obzvlášť agresívnym, mentálne chorým pacientom sa po mnohé roky robila „frontálna lobotómia“, operácia, pri ktorej je oblasť čelných lalokov neutralizovaná alebo odstránená. Pacientova pamäť zostala nedotknutá, ale jeho povaha, sila vôle a motivácia boli výrazne zoslabené. Ward C. Halstead, biopsychológ a profesor experimentálnej psychológie na katedre medicíny chicagskej univerzity, napísal:

„Čelné mozgové laloky sú najdôležitejšou časťou pre biologickú inteligenciu. Sú to orgány civilizácie – základy ľudskej nadeje pre budúcnosť.“¹⁴⁴

Väčšina vedcov, ktorí skúmali oblasť čelných lalokov, či už robili nejaké rasové porovnania alebo nie, zistila, že táto časť mozgu je zodpovedná za zmiernenie motivácie alebo iniciatívy a potlačuje primitívne pudy. Väčšie množstvo závitov (štepencia) na predných lalokoch naznačuje väčšiu komplexnosť a kapacitu; možno je to záležitosť evolučného vývoja. U nižších cicavcov, ako je napríklad králik, sú čelné laloky hladšie. Profesor Connolly tiež napísal: „U primátov existuje istá korelácia medzi typom závitov a ich postavením na vývojovom rebríčku.“¹⁴⁵

Nedávne štúdie mozgov zločincov odsúdených za násilné, impulzívne zločiny ukazujú menšiu aktivitu ich čelných lalokov a mozgovej kôry. Takže sa zdá, že oblasť čelných lalokov ovplyvňuje nielen iniciatívu, ale aj sebaovládanie človeka.

V polovici 60-tych rokov som mal o niečo menej dôkazov o základných rasových rozdieloch, než koľko je ich k dispozícii dnes, ale dôkazy z rokov 1860 až 1960 boli početné a nezvratné; len boli málo zmieňované v populárnych tlačovinách. Po druhej svetovej vojne sa ten, kto sa odvážil verejne prehovoriť o rasových rozdieloch, stretol s mediálnym tichom alebo urážkami. V priebehu rokov však bola dôležitá rola DNA a génov vo všetkom od schizofrénie až po obezitu a po novom dokonca homosexualitu stále viac dokumentovaná. Celá nová akademická disciplína zvaná genetika správania sa rýchlo rozrastá.^{146 147}

V ľudskom tele nie je samozrejme žiadny dôležitejší orgán než mozog. Ten je tým, čo nás skutočne odlišuje od našich blízkych i vzdialených príbuzných na evolučnom rebríčku. Veľkosť a stavba mozgu je antropológmi objektívne používaná ako barometer vývojového stupňa. Je iróniou, že tí istí antropológovia, ktorí sledujú evolučný vývoj ľudstva podľa jeho zväčšujúceho sa lebečného objemu, často tvrdia, že rasové rozdiely vo veľkosti mozgu a morfológie moderného človeka nie sú dôležité. Avšak dôkazy sú jasné. Veľkosť, fyziológia, morfológia a chemické zloženie mozgu má veľa spoločného s psychologickými rozdielmi u jednotlivcov a s mnohými vlastnosťami, ktorými sa od seba rasy odlišujú. Veda objavila dôležité genetické vplyvy na inteligenciu, správanie a úspešnosť jednotlivých rás. Hĺbku týchto rozdielov začíname chápať až teraz.

Ústupky rasového rovnostárstva

Línia obrany rasových rovnostárov často postupuje takto:

- 1. Černosi v skutočnosti nie sú menej inteligentní (bežný argument). Ale...keď kritici poukážu na to, že stovky štúdií zhodne dokazujú výrazne nižšie skóre IQ černocho, rovnostári prehlásia že:**
- 2. Rozdiely v IQ sú výsledkom rasovo zaujatých testov. Ale...keď sa dokáže, že testy nie sú rasovo ani kultúrne zaujaté, potom prehlásia že:**
- 3. Nižší priemer IQ černocho je jednoducho dôsledok sociálno-ekonomických faktorov. Ale...keď sa ukážu ostré rozdiely dokonca aj za rovnakých sociálno-ekonomických podmienok belocho a černocho, ustúpia k prehláseniu že:**
- 4. Stimulácia prostredia mladých černocho v programoch ako Hlavný začiatok zdvihne IQ čiernych detí na úroveň bielych. Ale...keď sa ukáže, že Hlavný začiatok nevyústil v absolútne žiadne zvýšenie černoškého IQ, začnú tvrdiť že:**
- 5. IQ v skutočnosti aj tak nič neznamená. Ale...keď sa ukáže, že stovky sociálnych vedcov dokázali, že IQ má obrovský dopad na vzdelanostný a sociálno-ekonomický úspech – napokon ustúpia na rovnostársku obranu, ktorá uznáva biologický pôvod inteligencie: potom z rozdielov v mentálnom vývoji černocho a belocho obvinia zlú výživu.**

Posledná rovnostárska obrana je zaujímavá v tom, že uznáva dôležitosť inteligencie a jej korene v biológii a stavbe mozgu. Miesto toho, aby sa pokúsili spochybníť prirodzenú rolu génov v stavbe a vývoji mozgu, rovnostári proste tvrdia, že výživa a ostatné biologické faktory pôsobiace na matku a malé dieťa významne ovplyvňujú vývoj mozgu. Tvrdia, že černosí, keďže sú chudobnejší než belosi, majú horšiu stravu a preto je vývoj ich mozgov pozadu.

Európske deti, ktoré vyrastali v strednej Európe behom posledných rokov druhej svetovej vojny a niekoľko rokov po nej v strese a hlade, nevykazujú žiadne známky zníženého IQ. Ich priemerné IQ bez problémov zodpovedá priemeru v období pred vojnou aj po nej.

Vedecké štúdie zamerané na stravu ukazujú, že medzi výživou čiernych a bielych detí je malý rozdiel. Robert Rector v prieskume amerického ministerstva poľnohospodárstva dokázal, že černošské predškolské deti konzumujú v priemere viac proteínov než priemerné biele deti.¹⁴⁸ Deti z rodín 75 percent pod hranicou chudoby konzumujú rovnaké množstvo hlavných vitamínov ako deti 300 percent nad hranicou chudoby.¹⁴⁹

Argument, že mozgy mladých černochoch sú podvyživené je takmer až komický, keď sa človek pozrie na absolútnu dominanciu černochoch na ihriskách, v basketbale a futbale (americkom). Je ťažké si predstaviť, že tá istá strava, ktorá umožňuje černochoch vyvinúť zdravé tela, ktoré im umožňujú reprezentovať v týchto hlavných športoch 15 krát viac než zodpovedá ich zastúpeniu v populácii v porovnaní s belochmi, necháva v rovnakej dobe *hladovať ich mozgy!*^{150 151 152}

Rasové rozdiely sú samozrejme zjavné aj vo fyzickej oblasti. V 60-tych rokoch dominovali černosí v mužských šprintoch na Olympiáde a s integráciou športov sa dramaticky zvýšilo ich zastúpenie v profesionálnom basketbale a futbale. V dobe, kedy toto píšem, tvoria černosí približne 80 percent hráčov národnej basketbalovej asociácie, 66 percent národnej futbalovej ligy a 100 percent z 50 špičkových šprintérov celého sveta, ktorí súťažia na profesionálnych a olympijských 100 a 200 metrových tratiach. Platí to aj napriek tomu, že kvalitne organizované súťaže sú omnoho bežnejšie v bielych národoch a je v nich oveľa viac vysokoškolských atlétov.

Niekoľko môže namietnuť, že nadvláda černochoch v basketbale čiastočne vyplýva z väčšej túžby vyrovnáť sa belochom. Určite existuje rovnaké množstvo mladých belochov, ktorí túžia získať multimiliónové príjmy a popularitu profesionálneho hráča basketbalu, ale černochoch má 29 krát väčšiu pravdepodobnosť, že bude hrať v NBA než beloch. Zdá sa byť logické, že odlišné výkony černochoch a belochov majú anatomický a fyziologický základ. Vedci zaoberajúci sa touto otázkou hovoria presne to isté.

Medzi bielou a čiernou rasou sú početné fyzické rozdiely. Černosí majú väčšie tie svaly, ktoré im umožňujú vyraziť väčšou rýchlosťou než belosi. Tiež majú menej telesného tuku, menšie telové dutiny, dlhšie ruky v pomere k výške a nespočetné množstvo ďalších rozdielov prispievajúcich k ich úspešnosti v športoch, kde človeka favorizuje rýchly beh a schopnosť odrazu. Sú úspešní v športoch, kde sú tieto vlastnosti najdôležitejšie, avšak tam, kde je treba silu a iné charakteristiky majú nevýhodu. Belosi a aziati dominujú silovým športom ako vzpieranie či gymnastika a vyššia hmotnosť kostí, ktorá má za následok nižšiu schopnosť pohybovať sa vo vode znevýhodňuje černochoch v plávaní a iných vodných športoch.

Pre prominentnú osobu je debata o týchto jasných a prirodzených rozdieloch medzi rasami rovnakým tabu ako debata o rozdieloch v mozgoch alebo duševných rysoch, ktoré sú pre charakter spoločnosti či civilizácie tak kritické. Športový komentátor ako napríklad Jimmy the Greek a basebalový popredný zamestnanec Los Angeles Dodger, Al Campanis, boli vyhodení či verejne ponižovaní za hlasné vyjadrenie toho, čo vie väčšina ľudí na základe prostého pozorovania. Tvrdé potlačovanie podobných právd odhaľuje hĺbku netolerance rovnostárskeho náboženstva. Keď som po prvý raz premýšľal o týchto veciach a dozvedal sa vedecké argumenty o podstate rasových rozdielov, pripadalo mi to ako detská rozprávka *Cisárovo nové šaty*. Každý vie, že cisár má na sebe len spodky, ale nikto si nedovolí nič povedať. Až úprimnosť malého chlapca rozbije bublinu popierania.

Len keby to bolo tak jednoduché, pomyslel som si. Rasový obrázok sa mi skladal dohromady. Rasy sú úplne rozdielne; jasne som videl, že cisár žiadne šaty nemá. Ale vidieť cisára rasovej rovnosti v novom

svetle mi nestačilo. Chcel so vedieť, *prečo* cisár nemá žiadne šaty. Chcel som vedieť viac o rozdieloch v správaní medzi rasami a o tom, ako tieto rozdiely vznikli. Už som toho poznal dost' na to, aby som vedel, že moje ďalšie pátranie povedie k procesu samotnej evolúcie.

KAPITOLA 10

EVOLÚCIA RASY

V skúmaní rasovej otázky som venoval veľa pozornosti vplyvu dedičnosti na inteligenciu, ale dôkazy ukazovali veľký vplyv genetiky na ľudské správanie aj v mnohých oblastiach mimo IQ.

Populárna verzia psychológie podávaná liberálnymi médiami pokračuje v tvrdení, že všetky ľudské vlastnosti vytvára výchova či prostredie. To, že zločinné správanie vychádza zo zlého prostredia alebo nefunkčnej rodiny, je istý druh viery. Zdá sa, že za každý spoločenský problém môže chudoba, nedostatočné vzdelanie, alebo zlí rodičia. Niektorí dokonca zvaľujú vinu za vysoké počty lúpeží a vražd na dostupnosť zbraní.

Len málo Američanov vie o množstve štúdií dokazujúcich, že sklony ku kriminalite môžu byť dedičné. Jedna rozsiahla štúdia analyzovala údaje zo 14 427 adopcií v Dánsku v priebehu rokov 1924-1947. Údaje po dvoch desaťročiach odhalili, že biologické deti zločincov, aj keď boli adoptované nekriminálnymi partnermi, spáchali oveľa viac zločinov než adoptované deti, ktorých genetickí rodičia boli bezúhonní.

Každá veľká štúdia adopcií a kriminality v 20. storočí ukazuje podobné výsledky. Štúdie jednovaječných a dvojevaječných dvojčiat ukázali, že jednovaječné dvojčatá sú si v kriminálnom správaní viac než dvakrát podobnejšie než dvojevaječné dvojčatá.¹⁵³

V množstve vedeckých výskumov uskutočnených v 90-tych rokoch bolo vďaka magnetickej rezonancii a elektrickému skenovaniu dokázané, že v priemernom fungovaní mozgov zločincov a bezúhonných ľudí existujú rozdiely.^{154 155} Nasledujúci výňatok je prevzatý zo *Žurnálu biologickej psychiatrie* z roku 1997, pojednávajúcom o štúdiu mozgov 41 vrahov, ktorí boli zbavení obvinenia z dôvodu duševnej choroby a 41 mozgov vekom a pohlavím odpovedajúcich bezúhonných ľudí. Štúdia odhalila medzi zločincami a bezúhonnou skupinou rozdiely v stavbe mozgu.

Tieto predbežné nálezy poskytujú prvé náznaky neobvyklých kortikálnych a subkortikálnych mozgových procesov, ktoré by mohli zapríčiniť násilné vraždy spôsobené duševnou chorobou vrahov.¹⁵⁶

Množstvo štúdií ukazuje, že extroverzia, introverzia, altruizmus, egoizmus, samolúboosť, nepoctivosť, pravdovravnosť a veľa ďalších charakterových rysov má silný dedičný základ. Vždy som veril, že tento druh charakterových rysov je skôr výsledkom prostredia než génov, keď som si však prečítal tento vedecký žurnál, uznal som dôkazy za presvedčivé. Kým som sa ako teenager dozvedal tieto veci, William Hamilton a ďalší založili nový vedný obor nazvaný sociobiológia. Ten vychádzal z myšlienky, že väčšinu spoločenského správania jednotlivcov a skupín výrazne ovplyvňuje dedičnosť.¹⁵⁷ V priebehu troch desaťročí od doby, kedy som sa touto otázkou uprostred 60-tých rokov začal zaoberať, sa z toho, čo sa nazýva *genetika správania*, *sociobiológia* a poslednou dobou *evolučná psychológia*, stala rešpektovaná vedná disciplína.

Od obdobia začiatku druhej svetovej vojny až do 60-tych rokov médiá asociovali genetické a rasové povedomie s obrazom nemeckého nacizmu. Kým médiá sa u verejnosti snažili tieto veci spochybniť, vedecký svet zhromažďoval údaje o génoch a ich významnej sociálnej roli. Masmédia dôležité objavy vedcov ignorovali. Avšak, ako sa stal narastajúci počet dôkazov o sile ľudských génov známym, zásadné objavy už nemohli byť pred verejnosťou dlhšie skrývané.

Gény sú priamo zviazané s určitými druhmi chorôb ako rakovina, s duševnými chorobami ako schizofrénia a depresia; a samozrejme s inteligenciou a správaním. Preukázal sa vplyv génov u sociálnych problémov ako je alkoholizmus a homosexualita, a znovu sa potvrdil, prinajmenšom vo vedeckých kruhoch, vplyv génov na kriminalitu. Boli objavené zásadné rozdiely v stavbe mužského a ženského mozgu. Vďaka genetike sa objavilo toľko možností k zlepšeniu ľudského života, že mnoho vlád spojilo

sily v možno najambicióznejšom vedeckom projekte všetkých čias: Projekte ľudského genómu s cieľom rozpoznať všetky ľudské gény.

Štúdie identických dvojčiat, ktoré boli zahájené v 20-tych rokoch, začali byť náhle psychologmi a genetickmi znovu vyhľadávané. V 60-tych a 70-tych rokoch bola verejnosť ohromená tým, čo väčšina psychologov vedela už takmer celé storočie, totiž že identické dvojčatá – od narodenia oddelené a žijúce v úplne odlišných prostrediach a kultúrach – majú nápadne podobné osobnostné vlastnosti a návyky. Tlač zaplnili úžasné príbehy identických dvojčiat, ktoré napriek tomu, že vyrastali tisíce míľ od seba, fajčili tú istú značku cigariet, pracovali v rovnakom zamestnaní a mali takmer rovnaké osobné návyky.

Bohaté množstvo dôkazov bolo nahromadené taktiež porovnávaním osobnostných rozdielov medzi identickými dvojčatami a dvojvaječnými dvojčatami. Nižšie je tabuľka ukazujúca výsledky niekoľkých z veľkého množstva posledných štúdií o genetickej podstate správania a dedičnosti charakterových vlastností.

Charakterové vlastnosti sú z veľkej časti podmienené geneticky

Nasledujúca tabuľka ukazuje, že množstvo charakterových vlastností je silne ovplyvnených dedičnosťou. Pokiaľ u faktoru neexistuje žiadna korelácia dedičnosti, je znázornená ako plus alebo mínus 0. Pokiaľ je vlastnosť zo 100% zapríčinená dedičnosťou, je znázornená ako 1,00. Teoreticky dokonalá vyváženosť dedičnosti a prostredia je vyjadrená 0,5.

Agresivita	Plomin 1990 ¹⁵⁸	0,46
	Rushton, Fulker a spol. 1986 ¹⁵⁹	0,50
	Tellegen, Lykken a spol. 1988 ¹⁶⁰	0,44
Odcudzenie sa	Plomin 1990	0,48
	Tellegen, Lykken a spol. 1988	0,45
Emočná reaktivita	Floderus-Myrhed 1980 ¹⁶¹	0,56
Altruizmus	Rushton, Fulker a spol. 1986	0,50
	Keller a spol. 1992 ¹⁶²	0,37
Opatrnosť	Plomin 1990	0,50
Extroverzia	Plomin 1990	0,30 - 0,50
	Bouchard 1984 ¹⁶³	0,54
Uznanie pravidiel/autorít	Tellegen, Lykken a spol. 1988	0,53
Sebaovládanie	Tellegen, Lykken a spol. 1988	0,58
Pracovné zásady	Keller a spol. 1992	0,40
Reakcia na stres	Tellegen, Lykken a spol. 1988	0,53
	Rushton 1992	

Rasové rozdiely v osobnosti

Práve tak ako všetky štúdie IQ dokazujú značné rozdiely v IQ medzi bielou a čiernou rasou, aj psychologovia hovoria o významných charakterových odlišnostiach. Na strednej škole som si predplatil niekoľko rasovo uvedomelých publikácií. Tie sa často odvolávali na vedecké štúdie rasovej otázky. Mal som vo zvyku vyhľadávať si v žurnáloch a knihách články, ktoré sa dali nájsť v univerzitnej knižnici kúsok od môjho domu. Každý mesiac som chodil do Tulane alebo LSU a robil si xeroxové kópie článkov, ktoré ma zaujímali. V priebehu rokov som si zvykol tieto články čítať a od týchto raných dní som našiel ešte oveľa viac potvrdzujúcich dôkazov. Hojné množstvo materiálov však bolo k dispozícii už aj vtedy.

Jedna zo zaujímavých publikácií, ktoré som čítal, bol *Psychologický bulletin*. Našiel som niekoľko článkov zo začiatku 60-tych rokov, ktoré preberali väčšie tendencie černochoch k impulzívnejšiemu a neviazanejšiemu správaniu, v porovnaní s bielymi. Dreger a Miller nazvali niektoré černošské osobnostné

rysy ako „realite vzdialené a impulzívne riadené fantázie“.¹⁶⁴ V neskorších rokoch priblížili početné články aj ďalšie černošské osobnostné rozdiely. Extrémny liberál, Thomas Kochman, potvrdil jasné rozdiely medzi vlastnosťami černochoch a belochov a vyznal sa zo svojho uprednostňovania černošských vlastností. Tvrdil, že čierni muži chápu ignorovanie ako najväčšiu urážku a doporučoval, aby biele ženy reagovali na černošskú sexuálnu agresiu rovnako drzou odpoveďou ako čierne ženy. Šiel dokonca tak ďaleko, že tvrdil, že spôsob správania bielych žien spôsobuje násilné útoky čiernych mužov.

Kochman tiež poznamenal, že černosi majú „prudké a spontánne emocionálne správanie“ a že černošský „rytmický spôsob chôdze“ je „reakciou na vnútorné popudy“. Belošský spôsob debaty kritizoval ako „tichý, vecný, neosobný a nepodnetný ...chladný, kľudný a bez afektu,“ kým černošský prístup k diskusii popísal ako „živý, konfrontačný, búrlivý (a) hlučný...“ Černosi nielenže predkladajú argumenty, ale vedú „osobnú debatu o probléme“.¹⁶⁵

Po množstve osobných skúseností s černošským štýlom argumentácie pri mnohých príležitostiach som musel s Kochmanovým hodnotením súhlasiť. Namietam však voči jeho názoru, že takéto primitívne a emocionálne správanie obohatí našu kultúru. Po prečítaní Kochmana som si predstavil obvyklé spravodajské reportáže, v ktorých čierni muži argumentovali presne tým spôsobom, ktorý popísal, „vášnivo, konfliktne a hlasito“, hlavne v ich Saturday Night Specials. Naše nemocnice sú plné obetí takéhoto vášnivého a neviazaného spôsobu argumentácie.

Mnohé štúdie preukázali vyšší stupeň impulzivnosti, agresivity a emocionálnosti u černochoch než u bielych.¹⁶⁶ V Trinidade prebehla štúdia porovnávajúca černochoch a europoidných prisťahovalcov z Indie. Štúdiu v Trinidadu viedol Walter Mischel. Ten vzal biele a čierne deti a nechal im vybrať, či si radšej vezmú kúsok sladkosti hneď, alebo väčší kus až za týždeň. Černosi si takmer vždy vybrali okamžité uspokojenie, zatiaľ čo bieli si obvykle týždeň počkali na väčšiu odmenu. Neschopnosť černochoch odložiť uspokojenie bola v porovnaní s belochmi tak obrovská, že Mischel uviedol, že akékoľvek meranie bolo „zbytočné“. Mischel sa tiež pokúsil porovnať rodinné vzory černochoch a europoidov, ktorí by podľa východoindických zvyklostí mali mať takmer vždy ženami vedenú domácnosť, ale nemohol nájsť dostatok domácností bez otcov na to, aby mohol uskutočniť zmysluplnú štúdiu.¹⁶⁷

Iné knihy ako napr. *Znovu navštívenie nenebeského mesta* od Edwarda Banfielda hovorili o obyvateľoch stredov miest vrátane veľkého množstva černochoch, ktorí majú slabú vôľu odložiť uspokojenie a extrémne sa orientujú na prítomnosť.^{168 169} Väčšina ľudí, ktorí zaznamenali tieto psychologické rozdiely medzi rasami, ich pripisovala kultúrnym koreňom, ale veľa nových štúdií dokázalo, že podobné tendencie majú dedičný aspekt.

Jedno z najzaujímavejších hľadísk štúdií kriminálneho správania, ktoré som čítal, bolo jeho spojenie s testosteronom.¹⁷⁰ Vedci už dlho poukazujú na to, že muži sú zhruba desaťkrát častejšie než ženy uznaní vinnými z násilných zločinov a že veľké množstvo zločinov súvisí s vysokou hladinou testosteronu v puberte. U mladých zločincov sú tiež nachádzané vyššie priemerné hodnoty testosteronu než u bezúhonných rovnakého veku. Je dosť zaujímavé, že mladí černosi majú výrazne vyššiu hladinu testosteronu než mladí belosi. Celosvetovo majú černosi asi o 300 percent vyššiu zločinnosť než bieli.¹⁷¹

Vyššie hladiny testosteronu môžu mať tiež podiel na vyššej sexuálnej agresii, rovnako ako môže k znásilneniam a napádaniam žien prispievať nestabilita vo vzťahoch. Bez problémov možno vidieť aj to, ako je tým ničená rodina. V priebehu čítania som sa dozvedel, že v Afrike, rovnako ako vo všetkých čiernych spoločnostiach nového sveta, sú promiskuita a nemanželské pôrody omnoho bežnejšie než v európskych spoločnostiach. V Spojených štátoch napríklad, sa počet nemanželských pôrodov rýchlo približuje k 75 percentám všetkých novorodencov.

Večný sociálny problém neprítomnosti černošských otcov v Amerike je obdobný aj v celosvetovom merítke. Vo vedeckej štúdií o afrických manželstvách popisuje Patricia Draperová rodičovskú rolu čiernych otcov v Afrike a Amerike:

Psychologický, sociálny a priestorový odstup manželov/otcov im spolu s ich oslobodením sa od priamej ekonomickej zodpovednosti im uľahčuje väčšinu aspektov rodičovskej úlohy v tom zmysle, ako je chápaná na západe.¹⁷²

Chcel som pochopiť dôvody, prečo u černochoch existujú rozdiely. Preto som sa pozrel na evolučné aspekty formovania hlavných rás. Než som to však urobil, musel som odpovedať na omnoho viac súvisiacu otázku. Ashley Montagu vo svojich knihách a článkoch uvádzal, že rasa je proste kultúrny mýtus. Tento pohľad bol v médiách často papagájovaný a je papagájovaný až do súčasnosti. Je rasa *skutočná* alebo je to len spoločnosťou vymyslený *výmysel*?

Rasová skutočnosť

*Najnebezpečnejší mýtus človeka: lož o rase*¹⁷³ Ashleyho Montagu ma ohromoval v dobe, keď som sa ešte nedostal k vedeckým štúdiám o rase aj z druhej strany. „Mýtus o rase“ je v podstate názor tvrdiaci, že farba kože, typ vlasov a ďalšie vlastnosti ovplyvňujúce rasové triedenie sú len doplnkové ľudské vlastnosti a sú rovnako nepodstatné ako rôzne typy odtlačkov prstov.

Po takmer tridsiatich rokoch mediálnej propagácie „mýtu o rase“ tento argument vybrúsil k dokonalosti rasový kritik Jared Diamond. Urobil to vo veľmi obľúbenom časopise *Discover* v roku 1994.¹⁷⁴ Diamond vybral niekoľko vlastností ako neznášanlivosť laktózy alebo vzory odtlačkov prstov, ktoré sa geograficky líšili medzi ľudskými populáciami a iba na základe týchto vlastností navrhoval, že Švédci by mohli byť zaradení do tej istej „rasovej kategórie“ ako Ainu z Japonska alebo Krováci z Afriky. Tvrdil, že delenie na rasy je preto nezmyselné. Ďalší médiami obľúbený popierač rasy je Cavalli-Sforza, ktorý v predhovore k svojej hlavnej práci *História a geografia ľudských génov* vyjadril podporu argumentom Diamonda a Montagu.¹⁷⁵ Je veľmi zaujímavé, že keď sa pozriete do Cavalli-Sforzovej knihy na mapy svetového rozloženia génov, uvidíte rovnaké geografické hranice, ktoré odrážajú umiestnenie tradičných rasových skupín.

V 60-tych rokoch som si spätne uvedomil, že argument „mýtu o rase“ je úplne rovnaký ako argument, že tucty rôznych plemien psov sú mýtus, pretože možno nájsť niektoré zhodné vlastnosti, ktoré existujú u rôznych plemien. Dlho a ťažko som o celej veci premýšľal, až som sa sám seba spýtal: „Keď možno nájsť u rôznych plemien psov niektoré rovnaké vlastnosti, znamená to, že tu nie sú žiadni bernardýni alebo čivavy?“ Keby bol Ashley Montagu napadnutý psom, myslím, že by mu veľmi záležalo na tom, či je to doberman alebo pudlík. Trval by stále na tom, že rozdiely medzi psími plemenami neexistujú, až by mu doberman začal trhať mäso? Dokonca aj Montagu by pripustil, že doberman predstavuje potenciálne oveľa väčšie nebezpečenstvo než pudlík. Pokiaľ to chce Diamond brať technicky, množstvo ľudských vlastností alebo súborov vlastností existuje aj u iných cicavcov. V skutočnosti človek zdieľa 98,5 percent génov s šimpanzami. Keď sa budeme držať Diamondovej logiky, medzi ľuďmi a šimpanzmi neexistuje žiadny rozdiel, pretože môžeme nájsť ľubovoľne vybrané genetické znaky, ktoré zdieľame.

Mnoho vedcov prišlo v nedávnej dobe so skutočnosťou, že DNA černochoch a belochoch sa líši menej než jedným percentom a že taký malý rozdiel nemôže znamenať veľké rozdiely medzi rasami. Avšak, s rozdielom len 1,5 percenta medzi DNA šimpanzov a ľudí, majú ľudia mozgy zhruba dvakrát väčšie než tie šimpanzie. Malé rozdiely v DNA môžu zapríčiniť veľké rozdiely v biologických štruktúrach.^{176 177 178} Stavbu organizmu riadi len malý počet génov. Je to niečo podobného, ako keď malé množstvo stavebných plánov zapríčiňuje obrovské rozdiely v použití dreva, ocele, betónu a skla pri stavbe domu.

Tvrdenie, že rasy sú rovnaké, pretože fyzickú stavbu černochoch a belochoch utvárajú podobné gény je rovnaké ako tvrdenie, že chata postavená z dreva, ocele a skla je to isté čo mrakodrap postavený z tých istých materiálov. Obrovské množstvo základných génov, ktoré vytvárajú rasy, nezdieľajú len tieto rasy, ale tiež všetky cicavce a dokonca aj iné druhy. To čo vytvára dôležité rozdiely je malé percento génov, ktoré ovplyvňuje stavbu a zloženie týchto životných foriem.

Rasa je viac alebo menej rozdielna kombinácia dedičných fyziologických, morfológických a psychologických vlastností. J. Phillippe Rushton to charakterizuje týmto spôsobom:

Rasa je to, čím zoológovia označujú rôznorodosť alebo podskupiny druhov. Každá rasa (odroda) je charakterizovaná viac či menej rozdielnou kombináciou vrodenej morfológických a psychologických vlastností. U rastlín, hmyzu a neľudských cicavcov zoológovia bežne a neustále

študujú procesy rasového odlišovania. Vytváranie novej rasy prebieha, keď sa jednotlivci po viacerých generáciách množia v jednej skupine medzi sebou oveľa častejšie než s jednotlivcami z inej skupiny.

Tento proces je najzreteľnejší, keď títo jednotlivci žijú na geograficky rôznorodých územiach, pretože sa u nich vyvinie jedinečná, rozpoznateľná adaptácia (ako farba kože) zvyhodňujúca ich v ich špecifickom prostredí. Odlišovanie však prebieha aj za menej extrémnych okolností. Zoológovia a evolucionisti poukazujú na podobné odlišnosti u populácií ako u rás. (Vo formálnom biologickom názvosloví sa rasy nazývajú poddruhy). U väčšiny druhov cicavcov zoológovia rozlišujú dve aj viac rás (poddruhov).¹⁷⁹

Rozdiely medzi hlavnými ľudskými rasami zahrňujú viac než 50 fyziologických a sociálnych premenlivých faktorov. Okrem zrejmých rozdielov, ako farba kože alebo typ vlasov, ide o veľkosť mozgu, stavbu lebky a chrupu, inteligenciu, svaly, hladinu hormónov, sexuálne štandardy, temperament, dĺžku života a široký okruh osobnostných vlastností. Ako správne podotýka Rushton, „pokiaľ by bola rasa len voľný, spoločenský koncept nemajúci žiadny biologický význam, potom by konzistentné vzťahy neexistovali.“¹⁸⁰

Veda už dávno stanovila rôzne druhy a poddruhy ako rozpoznateľné skupiny majúce rovnaké dedičstvo. Pozrime sa do *Random House Webster's Dictionary*, čo o tejto veci hovorí.

druhy

Biol. Hlavné členenie tried alebo podtried, považované za základnú kategóriu biologického členenia, zahrňuje príbuzných jednotlivcov, ktorí **sú si navzájom podobní**, sú schopní sa medzi sebou vzájomne množiť, ale nie sú schopní sa množiť s príslušníkmi iného druhu.

rasa

1. Skupina osôb **spojená spoločným pôvodom alebo dedičnosťou**.

Populácia je tak príbuznená.

plemeno

Geneticky. **Relatívne homogénna skupina zvierat jedného druhu, vyšľachtená a chovaná ľuďmi.**

rodokmeň; pôvod, vlohý: **Pochádza z kvalitného ľudského plemena.**

urážka: **bastard** (myslené na človeka)

Napriek tomu, že veľa vedcov hovorí o existencii väčšieho množstva ľudských rás, väčšina uznáva existenciu prinajmenšom troch základných skupín: mongoloidná, europoidná a negroidná. Očividné rozdiely v rysoch tváre, stavbe kostí a lebky, farbe kože a typu vlasov umožňujú u týchto troch hlavných rás ľahké rozlíšenie. Krv, spermie a molekulárne informácie umožňujú určiť rasu alebo odhadnúť rasové zmiešanie jednotlivca. Vedeckí výskumníci dokážu určiť rasu len na základe častí kostry alebo zle rozložených zvyškov tela a rasu zločincov možno vystopovať podľa vlasov, spermií, kože alebo krvi. Prípad O. J. Simpsona dal svetu lekciu z genetickej rasovej identifikácie.

Popieranie rasovej pravdy je dobrým príkladom toho, akí sú rovnostári majstri falšovania. Záplava vedeckých dôkazov dokazuje existenciu rysov a vlastností definujúcich geneticky odlišné rasy ľudí, rovnako ako sú geneticky odlišné rasy psov alebo mačiek, alebo ako som zistil o roky skôr vo svojej garáži – domestikované a divé druhy potkanov. Človek nepotrebuje molekulárne štúdie aby vedel, že rasy existujú; všetko, čo pre to musí urobiť, je používať vlastné oči a trocha zdravého rozumu.

Predstavte si napríklad mimozemšťana, ktorý by o ľudstve nič nevedel a nemal by žiadne predsudky o rase, ktorý by pristál na Zemi, aby na nej študoval vyššie formy života. Po spozorovaní všeobecných rozdielov medzi ľuďmi by ich okamžite rozdelil do rôznych skupín, rovnako ako zvyšok cicavcov a

ostatných životných foriem. Urobil by to presne tak ako genealogicky určujeme triedy, druhy a poddruhy (rasy alebo plemena) v kráľovstve zvierat podľa ich fyzických vlastností, vzhladu a genetických daností. Keď prišli *Times-Picayune* so svojim článkom „Bieli/černí: mýtus o rase“, právnik mojej kampane, James McPherson, vtipkoval, že to rovnako tak mohli nazvať „Ľahkí/ťažkí, mýtus o váhe.“

V škole som zistil, že antirasová zaujatosť sa stala pre niektorých ľudí takmer náboženstvom. Papagájovali aj tie najhlúpejšie a najnezmyselnejšie predstavy o rase. Jeden z nich mi napríklad tvrdil, že nič také ako rasy neexistuje, pretože sú tu jedinci, ktorí môžu byť rasovo zmiešaní alebo ktorí nie sú čisto jednej alebo druhej rasy. To je rovnaké tvrdenie, ako keby niekto povedal, že neexistuje žiadny deň alebo noc, pretože každý deň je niekoľko minút šero, u ktorého nie je možné povedať, či je to noc alebo deň.

Dokonca aj jeden môj stredoškolský učiteľ zastával názor, že medzi rasami nie sú žiadne rozdiely, pretože niektorí bieli sú tmavší než niektorí černosi a niektorí černosi sú bystrejší než niektorí bieli. Snaha poprieť rozdiel v celej skupine citovaním individuálnych výnimiek je najnelogickejšia vec, akú si dokážem predstaviť. Je to to isté ako tvrdiť, že niektoré deti na základnej škole majú lepšie znalosti než niektorí vysokoškolskí študenti, a preto nie sú medzi znalosťami vysokoškolských študentov a študentov základných škôl žiadne rozdiely.

Počul som ľudí hovoriť, že individuálne rozdiely vnútri rasy sú väčšie než priemerný rozdiel medzi rasami, takže rasa je nepodstatná. Človek by mohol tento nezmyselný argument ľahko dotiahnuť až do konca a tvrdiť, že keď majú niektorí ľudia bohužiaľ nižšiu inteligenciu než niektorí psi, potom nie je medzi ľudskou a psou inteligenciou žiadny rozdiel. Rasoví rovnostári sú rovnako hlúpi ako tí v bájke o cisárových nových šatoch; rovnako ako v nej nemá nikto odvahu vstať a povedať pravdu!

Veľakrát som prednášal argumenty v škole, často v debatách s učiteľmi. Jedna učiteľka mi povedala, že k rase nie je možné nič vzťahovať, pretože je nemožné s určitosťou vedieť, kto je černochoch a kto beloch. Ja som jej na to jednoducho odpovedal, že vláda nemá s rozlišovaním černochoch a belochoch pre podporné programy a nútenú rasovú integráciu škôl žiadne problémy a že aj ona zrejme verí, že čierni a bieli môžu byť identifikovaní a preto „integrovani“.

Zďaleka najpopulárnejšie rovnostárske tvrdenie znie, že černosi a belosi sa líšia len farbou kože. Keby to bola pravda, človek by bol úplný idiot, ak by veril v rasové rozdiely v inteligencii a v ich priamy dopad. Ale predstava, že farba kože je jediným rozdielom, je úplne absurdná. Iste, médiá stále opakujú ako sväté zaklínadlo „sme všetci rovnakí až na farbu kože“, ale ako je potom možné, že všetci zo špičky 16 semifinalistov v 100 metrových šprintoch na olympiáde 1996 boli černosi, keď na celom svete sa účastní organizovaných traťových a poľných behov stokrát viac belochoch? Pokiaľ je jediným rozdielom černochoch tmavšia farba kože, ako môže farba kože zariadiť, že niekto je rýchlejší v behu? Sú to genetické vlastnosti černochoch, ktoré z nich robia v priemere rýchlejších šprintérov a túto schopnosť možno *asociovať* s farbou kože. Pokiaľ sú tu rozdiely, ktoré robia z jednej skupiny rýchlejších bežcov, potom je logické, že tu môžu byť rozdiely, ktoré urobia z inej skupiny rýchlejších mysliteľov.

V tejto knihe som už uviedol, že IQ je primárne dedičné a že černosi a belosi sa v IQ dramaticky odlišujú – dokonca aj keď pochádzajú z rovnakých sociálno-ekonomických podmienok. Ukázal som, že existuje hojné množstvo dôkazov o rozdieloch vo veľkosti mozgov Afričanov v porovnaní s Európanmi alebo Aziatmi. Má fakt, že belochoch s inteligenciou v oblasti geniality je na osobu najmenej 40 krát viac než černochoch, čo dočinenia s tým, že majú svetlejšiu kožu než černosi? Svetlejšia koža nemá na mozog žiadny priamy dopad. Inteligencia je samozrejme tvorená inými genetickými rozdielmi než je farba kože, ale napriek tomu môže existovať asociácia medzi farbou kože a veľkosťou a stavbou mozgu ako reprezentácia rasového dedičstva. Takže aj keď svetlejšia koža nikoho nerobí bystrejším, môže byť asociovaná s ostatnými rasovo genetickými vplyvmi, ktoré ho bystrejším robiť môžu.

Až do nedávnych dôb americká spoločnosť kompletne separovala ľudí s akoukoľvek zrejmom časťou černošskej krvi, dokonca aj keď boli len osminoví alebo šestnástinoví černosi. Je to len zvláštna náhoda, že černosi so svetlou kožou a beloškými rysmi majú medzi všetkými černochochmi, ktorí dosiahli v akademických a vedných disciplínach dobrého postavenia, obrovskú prevahu? Alebo je to proste tak, že ich svetlejšia koža a belošské rysy tváre sú signálom ich prevládajúcej belošskej genetickej zložky, ktorá

ich inteligenciu približuje bielej norme? Ako som už uviedol skôr, v opakovaných testoch inteligencie mulatov a čistokrvných černochoch boli mulati niekde medzi belochmi a černochochmi, aj keď boli faktory prostredia kontrolované.

Áno, belosi, černosí a aziati majú samozrejme rozdielnu farbu kože a typy vlasov, ale zároveň stavbu kostí a lebky, krvných skupín a DNA. Posledné štúdie DNA ukazujú, že predkovia černochoch a belochov sa rozdelili najmenej pred 110 000 rokmi (mnoho vedcov hovorí 200 000) a belosi a aziati zhruba pred 40 000 rokmi. Poddruhy, čo je vedecký termín pre rasy, vždy odrážali geografickú a genetickú rozdielnosť druhov. Európania, Aziati a Afričania sa pochopiteľne vyvíjali na rôznych kontinentoch za rôznych podmienok. Došiel som k záveru, že rasa je rozhodne *skutočná* a rasové rozdiely sú *vrodené* a hlboké. Ďalej som chcel lepšie pochopiť, ako rasové rozdiely vznikli a aký môžu mať dopad na modernú spoločnosť. Aby som sa to dozvedel, musel som hľadať odpoveď v evolučnej teórii.

Evolúcia rás

Pri snahe pochopiť vývoj rás som sa poučil genetickým vývojom psov. Všetky psie plemená sú príslušníkmi jedného druhu, *Canis familiaris*, rovnako ako sú všetci ľudia príslušníkmi druhu *Homo sapiens*. Rôzne druhy psov nazývame „plemená“ a rôzne druhy ľudí nazývame „rasy“. Jediný rozdiel v týchto termínoch je ten, že plemeno zvyčajne označuje genetickú selekciu spôsobenú ľuďmi, zatiaľ čo rasy značia genetickú selekciu spôsobenú tlakom prostredia.

Výberový chov jedného druhu vytvoril rôzne druhy psích plemien v relatívne krátkom čase, zhruba za päť alebo šesť tisíc rokov. Ľudia vyberali psov podľa určitých fyzických a psychických vlastností, oddeľovali ich od ostatných psov a vytvorili obrovské rozdiely medzi psími plemenami, ktoré dnes vidíme. Kým vznikli čierna a biela rasa, tak ako ich poznáme, vzdialení predkovia ľudí boli rozptýlení po celej Zemi. Populácie sa stretávali s úplne odlišným prostredím, ktorému sa prispôbovalo mnoho vlastností, z ktorých najrozpoznaiteľnejšie sú fyzické vlastnosti ako farba kože, typ a farba vlasov a farba očí.

Keď som pochopil fakty o rasových rozdieloch, uvedomil som si, že poznaním evolučných síl, ktoré vytvorili rozdielne rasy, môžeme pochopiť rysy a správanie rôznych rás vrátane našej. Množstvo antropologických teórií sa snaží určiť pôvod a vek moderného ľudstva a rôznych jeho rás. Dve hlavné teórie sa nazývajú hypotéza samostatného vzniku a multiregionálna hypotéza.

Multiregionalisti tvrdia, že paralelná evolúcia rás prebiehala od doby, keď sa na evolučnom rebríčku objavil *Homo erectus*. Podľa tejto teórie sa *Homo erectus* objavil v Afrike a rozšíril sa po celom starom svete. V rôznych oblastiach, formovaný rôznymi podmienkami prostredia, sa samostatne vyvinul v *Homo sapiens*. *Homo erectus* sa nezávisle vyvinul v mongoloidnú rasu v Ázii, europoidnú rasu v Európe a negroidnú rasu v Afrike. Antropologické artefakty túto teóriu podporujú, pretože pozostatky *Homo erectus* nájdené vo východnej Ázii vykazujú charakteristiku zubov podobnú tej, ktorú má moderná rasa obývajúcna tieto oblasti. DNA a ostatné genetické dôkazy však podporujú protichodnú teóriu.

Genetici zastávajú názor, že keď predkovia ľudí dosiahli v Afrike archaického stupňa *Homo sapiens*, vyvinuli sa oddelene do dvoch rôznych genetických skupín, africkej a neafrickej, zhruba pred 120 000 rokmi. Neskôr, zhruba pred 40 000 rokmi, došlo k rozdeleniu Európanov a Aziatov.

Posledné výskumy DNA podporujú teóriu, že oddelenie rás nastalo po dosiahnutí vývojového stupňa *Homo sapiens*, ale toto tvrdenie má do istoty ďaleko. Nech už dosiahli rôzne rasy stupňa *Homo sapiens* oddelene alebo nie, biela a čierna rasa sa oddelili najmenej pred 110 000 rokmi aj podľa teórie samostatného vzniku. Aziati a belosi, ktorí sa oddelili iba pred 40 000 rokmi, sú si oveľa podobnejší než černosí a belosi. Napriek tomu, že vedci sa dohadujú o presnejšom časovom období, existuje len málo pochyb o tom, že hlavné rasy už existujú dosť dlho, mnoho desiatok tisíc rokov, čo je viac než dosť času na to, aby geografické a klimatické podmienky vytvorili hlboké rozdiely, ktoré existujú.

Keď som uvážil, že obrovské rozdiely medzi psami vznikli selektívnym množením iba za 5 000 rokov, bolo rozumné pripustiť, že premenlivé prostredie by mohlo ľahko vytvoriť rozdiely, ktoré vidíme u

ľudí.¹⁸¹ Napríklad 100 000 rokov je doba zahrňujúca viac než 5 000 ľudských generácií. K priemernému zvýšeniu populačného IQ o 15 bodov by bolo treba priemerné navýšenie len o malinký zlomok percenta (0,003) každú generáciu. To je v priemere menej než jedna stotina IQ bodu na generáciu. Päť tisíc generácií je prinajmenšom dvakrát väčší počet generácií než koľko je treba k vytvoreniu veľkých rozdielov, ktoré vidíme u psích plemien.

Geograficky oddelené skupiny ľudí čelili výrazne odlišným klimatickým vplyvom, ktoré vytvorili to, čo rozoznávame ako hlavné ľudské rasy.^{182 183 184}

Účinky podnebia na vývoj rás

Čierna rasa sa vyvíjala v relatívne teplých, tropickejších oblastiach subsaharskej Afriky, zatiaľ čo európska a ázijská rasa majú korene v chladnejších, tvrdších oblastiach Európy a Ázie. Samozrejme, podmienky v týchto dvoch oblastiach boli výrazne odlišné. To vysvetľuje svetlejšiu kožu belochov, keďže chladnejšie, vlhkejšie podnebie a menej slnečného svitu v Európe vytvorilo svetlejšiu kožu vhodnú pre vstrebávanie potrebného vitamínu D. U tropickej, tmavej kože, je dôležitá ochrana tela pred škodlivým slnečným žiarením. Ďalší príklad klimatickej adaptácie možno vidieť vo vyvinutí šikmých očí u Aziatov. Tie sú pravdepodobne evolučnou odpoveďou na extrémne chladné a veterné počasie severovýchodnej Ázie.

Svetlejšia koža je len jedným z mnohých genetických prispôsobení slúžiacich k prežitiu u Európanov a Severoázijcov. Tvrdé a studené podnebie rozhodne podporilo aj selekciu psychologických a osobnostných vlastností, ktoré uľahčovali prežitie. Studené podnebie zvyhodňovalo mentálne zdatných, rovnako ako tých so svetlejšou kožou.

Môj záujem o vplyv účinkov evolúcie na rasy povzbudil profesor Carleton Coon, ktorý bol v dobe môjho skúmania prezidentom Americkej asociácie antropológov a popredným svetovým antropológom. Prečítal som si všetky jeho knihy, ktoré som zohnal, vrátane týchto: *Žijúce ľudské rasy*,¹⁸⁵ *Príbeh človeka*,¹⁸⁶ *Pôvod rás*¹⁸⁷ a *Európske rasy*.¹⁸⁸ Neskôr som čítal jeho klasické diela *Národy lovcov*¹⁸⁹ a v roku 1982 *Rasové adaptácie*.¹⁹⁰ Coon vo svojich knihách písal o značnom dopade extrémne studeného podnebia na prehistorických ľudí. Dve jeho knihy, ktoré na mňa mali obrovský vplyv, boli *Človek lovec*¹⁹¹ a *Lovci zo severského ľadu*.¹⁹²

Počas môjho čítania sa mi začínal vybavovať široký obraz života, ktorý panoval v prehistorických dobách na severnej pologuli. Väčšinu z posledných dvesto tisíc rokov sa severný svet nachádzal v obdobiach nastupujúcich a ustupujúcich ľadových dôb. Severná pologuľa je momentálne v období kľudu medzi dobami ľadovými. Prežitie bolo pre prehistorického človeka v Európe oveľa obtiažnejšie, dokonca aj v obdobiach tohto kľudu, než pre človeka v miernom africkom podnebí. Počas posledných viac než 80 000 rokov zažívala Európa omnoho nižšie teploty než dnes. Moderní Európania sa objavili zhruba pred 35 000 rokmi a zažili kotel Würmovho ľadovca (24 000-10 000 p.n.l.). Teploty v Európe a Ázii boli pravdepodobne o 18 stupňov (Fahrenheita) nižšie než dnes.

Raz som šiel s otcom na výlet do Kansas City a cestou do Lawrence sme zažili snehovú búrku. Keď som čítal o útrapách prehistorických Európanov, myslel som na mrazivú zimu a míle a míle ničoty, v ktorých som videl len sneh a ľad. S myšlienkami na tento obraz som premýšľal o tom, aké ťažké muselo byť pre prehistorických Európanov prežiť také mrazy. A teploty Würmovho ľadovca museli byť oveľa nižšie než tie v Kansase.

Keď predkovia moderného človeka migrovali ďalej na sever, potrebovali k prežitiu veľa životných schopností a kvalitu správania. Na rozdiel od Afriky boli pre prežitie nutné technológie na výrobu tepla, kvalitné oblečenie a stabilné obydlie. Schopnosť ovládať oheň sa stala základnou zručnosťou zaisťujúcou prežitie. Život v podmienkach smrtiacej zimy vyžadoval schopnosti, ktoré v trópech neboli potrebné. Nedostatok jedlých rastlín a drobnej zvere, tak ako aj zimná migrácia vtákov na juh, predstavovali mimoriadny problém, pretože raní ľudia sa museli spoliehať len na stravu zloženú z vajec a mäsa zvieracích mláďat. Tie sa v chladných mesiacoch vyskytovali len vzácné.

V Afrike existovalo veľa druhov jedlých plodín, rovnako ako drobné hlodavce, hmyz a ďalšie rozmanité zdroje potravy. Naproti tomu pôda v Európe sa každoročne menila na zmrznuté more snehu a ľadu a väčšina stromov zhadzovala listie. V najmiernejších mesiacoch sa obyvatelia museli pripravovať na tvrdé obdobia odkladaním uspokojenia a zhromažďovaním zásob jedla a materiálu. Keď už nastali chladné podmienky, hlavným zdrojom potravy bol skôr lov veľkej zvere než hromadenie zásob.

PREHISTORICKÉ EURÓPSKO-ÁZIJSKÉ PODMIENKY	PREHISTORICKÁ SUBSAHARSKÁ AFRIKA
potreba stabilného obydli -- nevyhnutná	minimálne obydlie nutné na prežitie
zima – extrémne tvrdé podnebie	žiadna zima – príjemné podnebie
teplo, kvalitné oblečenie -- nevyhnutné	K prežitiu nie je nutné žiadne oblečenie
schopnosť zapáliť/udržať oheň – nevyhnutné	oheň nie je k prežitiu nutný
dlhé obdobia nedostatku zdrojov	prebytok zdrojov
obdobia malého množstva vegetácie a malých zvierat alebo vtákov – nutný lov	Zhromažďovanie jedla je v tropickej klíme menej problematické – zber uprednostňovaný
Pre prežitie nutná predvídavosť, plánovanie a odkladanie uspokojenia	malé výkyvy počasia, uprednostňované okamžité uspokojovanie potrieb
Pri nedostatku zdrojov je v mužmi zásobovanej spoločnosti lovcov – uprednostňovaná monogamia	V ženami zásobovanej spoločnosti zberačov je uprednostňovaná polygamia
V mužmi zásobovanej spoločnosti je uprednostňovaná menšia sexuálna a fyzická agresia	Ženami zásobovaná spoločnosť uprednostňuje mužskú agresiu a sexuálnu útočnosť
Promiskuitné správanie vyúsťuje do bojov, ktoré často vedú k smrti partnerky a detí	Smrť v bojoch so sexuálnym podtextom nie je kritická pre prežitie partnerky a detí

Keďže lov poskytoval viac zdrojov, ženy a deti sa stali závislými na zaopatrení mužov, čo viedlo k vytvoreniu silného puta medzi mužom a jeho najužšou rodinou. Pokiaľ mali partnerky a deti prežiť, museli sa o ne európski a ázijskí muži postarať.

Rodinné vzory Európanov a Afričanov

V tropickom africkom podnebí záviselo prežitie skôr na zbere než na love. Hojná vegetácia a veľké množstvo drobnej zvere poskytovali oveľa väčšie zdroje potravy, než aké boli v severskom podnebí. Africká matka mohla nakrmiť seba a svoje deti aj s malou pomocou otca. Keď prišli pekné jesenné dni, obyvateľom trópov nič nebránilo v tom, aby ležali na lôžku z listia a uspokojovali s partnermi svoje sexuálne potreby, na studenom severe by však takéto požitky ovplyvnili prežitie v nasledujúcich zimných mesiacoch.

Na severe prežili tí, ktorí lepšie ovládali svoje sexuálne a iné potreby okamžitého uspokojenia. Keď prišli krásne teplé dny, museli využiť drahocenný čas a dobré počasie k príprave na extrémne náročné zimné dni, ktoré prišli neskôr. Keď nastali mesiace zlého počasia, museli si jedlo deliť, aby zahnali hlad.

V prehistorickej Európe záležalo hospodárenie na niekoľkých základných zvieratách. Najdôležitejší boli pravdepodobne mastodonti a rôzne druhy jeleňov a sobov. Dnes vyhynutý mastodont bol najväčšie zviera, aké kedy chodilo po Zemi zároveň s človekom.

Obrovské chlpaté zviera prispôsobené nízkym teplotám Európy a severnej Ázie, ktoré bolo zhruba dvakrát väčšie než veľký slon africký, s obrovskými klami, dokázalo ľahko zdvihnúť váhu odpovedajúcu malému automobilu. Ulovenie takého zvierat'a si vyžadovalo technologicky účinné zbrane, ako aj účinnú

skupinovú spoluprácu a plánovanie. Väčšina prehistorického hospodárstva spočívala na produktoch získaných z mastodonta. Mäso a tuk, silná koža na oblečenie, obuv a obydlie, kosti a šľachy na nástroje a zbrane, olej do lúčok, orgány používané na vlákna a nádoby – mastodont poskytoval toto všetko a ešte oveľa viac. Samozrejme že lovci boli výhradne muži. To isté platilo pre jelene a ostatnú zver.

Keďže potrava pochádzala skôr z lovu než zo zberu, ženy a deti boli na mužoch veľmi závislé. Muži boli zároveň závislí na ženskej príprave a spracovaní úlovku, rovnako ako na zhromažďovaní potrieb pre kmeň, čo bola práca, ktorá sa dala vykonávať zároveň so starostlivosťou o dieťa. Keby mal muž náhodou sexuálny kontakt s niekoľkými ženami a potom by ich opustil, aj spolu s dieťaťom, ich šanca na prežitie by sa výrazne zmenšila. Dr. Edward Miller z *University of New Orleans* sa týmto konceptom zaoberal vo svojom prevratnom spise „*Otcovské zaopatrenie verzus materský dohľad v ľudských populáciách*.“¹⁹³

Keď zostala v týchto dobách rodina bez otca, ostatní sa s nimi o lov podelili, najesť však dostali pravdepodobne až ako poslední. Keby mal muž viac partneriek a kopy detí, bolo by preňho obtiažne postarať sa o ne, dokonca aj keby sa o to snažil. V Afrike, kde sa ženy o seba a deti postarali, neboli pevné väzby s mužmi a ich podpora pre prežitie tak dôležitá.

V skutočnosti mužské väzby, empatia a čas strávený so ženou a deťmi znižujú mužskú príležitosť spojiť sa s viacerými ženami. Bol to environmentálny a sociálny systém odmeňujúci mužskú sexuálnu agresivitu a neveru. Evolučný úspech pre afrických mužov znamenal okamžité uspokojenie svojich vlastných sexuálnych potrieb s toľkými ženami, s koľkými to bolo možné. Tak boli podporované mužské gény smerujúce k sexuálnej dominancii, agresii a gény prospešné v boji, ktorý prichádzal v dôsledku intenzívneho boja mužov o ženy.

Biológovia nazývajú stratégiu mať len málo potomkov a zároveň veľké rodičovské investície „K“ stratégiou a stratégiu mať oveľa viac detí, ktorú pochopiteľne sprevádza oveľa menšia rodičovská investícia do jedného dieťaťa, „r“ stratégiou. Tropické podnebie Afriky podporovalo mužskú r stratégiu a zvýhodňovalo mužov, ktorí sa ňou riadili. Keďže ženy zaisťovali obživu, účinnou reprodukčnou stratégiou mužov bolo stať sa otcom toľkých detí, koľkých len bolo možné, pretože tak mali najviac šancí, že ich gény prežijú. Keby boli muži v tvrdom a na zdroje obmedzenom prostredí studeného podnebia otcami mnohých detí s mnohými ženami, pravdepodobne by sa o ne neboli schopní postarať. Bolo by dosť možné, že by o ne prišli o všetky. Muži žijúci v páre s menej deťmi mohli samozrejme rodine poskytovať viac starostlivosti, čo zvyšovalo šancu na prežitie o mnoho percent. Európske prostredie teda podporovalo K reprodukčnú stratégiu.^{194 195}

Agresivita ako reprodukčná stratégia

V spoločnosti, kde sa muži agresívne snažia rozmnožiť s čo najviac ženami, sú veľké predpoklady k násiliu. Snahy množiť sa s ženami iných mužov viedli k riziku odplaty. V každej biologickej skupine, kde samci často bojujú o samice, sú preferované samčie gény, ktoré zaisťujú úspech v boji. Pri boji zblízka je o víťazovi obvykle rozhodnuté veľmi rýchlo. Zvýhodnení sú tí, ktorí majú svaly prispôbené viac pre rýchle úskoky než pre silu. Bojovník s dlhšími rukami, než má jeho nepriateľ, je v jasnej výhode. Môže ľahko udrieť svojho nepriateľa, zatiaľ čo sa vyhýba jeho ranám. Silnejšia lebka mu umožňuje odolávať ranám do hlavy, ktoré by ho inak mohli omráčiť a urobiť zraniteľným.¹⁹⁶ Plochý nos so širokými nozdrami umožňuje väčší prietok vzduchu, ktorý je treba pri záťaži rýchlych pohybov, a tiež ho možno ťažšie zlomiť než dlhší nos Európanov, ktorí ho potrebujú k ohrievaniu studeného vzduchu, rovnako ako k odfiltraniu vírusov a baktérií.^{197 198}

V prehistorickej Európe bolo mnoho dôvodov k bojom, vrátane bojov o ženy a teritoriálnych konfliktov, ale zodpovednosť mužov za ženy a deti iste viedla k sebaovládaniu. Napriek tomu, že Európan alebo Aziat mohol sexuálne túžiť po žene patriacej niekomu inému, mal veľa dôvodov ovládať svoje emócie a sexuálne túžby, pretože pokiaľ by bol zabitý či vážne zranený v boji, mohli by spolu s ním zomrieť aj jeho deti. Až do nedávnych čias bola väčšina manželstiev zaisťovaná rodičmi a dá sa predpokladať, že rodičia pre svoju dcéru vyberali muža s predpokladmi k vernosti.

Veľa štúdií ukazuje, že dokonca aj v modernom svete sú ženy ohľadne sexuálnych stykov omnoho vyberavejšie a zdržanlivejšie než muži.^{199 200 201} Obzvlášť to platí medzi európskymi a ázijskými ženami. V prehistorickej Európe bol pre prežitie ženy výber správneho partnera zásadný. Pokiaľ ju partner nedokázal ochrániť, ona a jej deti čelili oveľa väčšej núdzi a možnosti smrti.

V Afrike, hoci aj tu by mohlo byť pre ženu výhodné, keby jej partner pomáhal, to pre jej prežitie nebolo dôležité. Výskumy černochovo po celom svete ukazujú, že čierni muži a ženy nadväzujú sexuálne vzťahy skôr, majú viac sexuálnych partnerov, väčšiu frekvenciu sexuálnych stykov, viac slobodných matiek, väčšiu polygamiu, väčšiu hladinu testosterónu u mužov, nápadnejšie druhotné pohlavné znaky a oveľa väčší počet pohlavne prenosných chorôb.

Napríklad len v Spojených štátoch je u afroameričanov 50 krát väčšia pravdepodobnosť, že majú syfilis,²⁰² a v niektorých oblastiach neuveriteľná 100 krát väčšia pravdepodobnosť kvapavky.²⁰³ U černochovo je 14 krát väčšia pravdepodobnosť, že majú AIDS, než u nehispanických belochov.^{204 205} „Nemyslím si, že by existovali ešte nejaké pochybnosti o tom, že epidémia v našej zemi sa stáva stále viac epidémiou farebných,“ povedal vojenský doktor generál David Satcher.²⁰⁶

Fyzický vzhl'ad

V chladnejšom podnebí boli rozhodujúcimi fyzickými faktormi pre prežitie skôr sila a výdrž než rýchlosť. Človek musel byť dosť silný, aby mohol stavať komplexy ťažkých stavieb z dreva alebo z kameňa a niekedy dokonca aj z ľadu. Pre Európanov tak malo evolučný zmysel získať o niečo viac izolačného telesného tuku a väčšie telesné dutiny než Afričania, pretože to je hlavná telesná ochrana v zimnom období. Afričania majú menšie percento telesného tuku, ruky a nohy vzhl'adom k telu proporcionálne dlhšie, menšie telesné dutiny a menšie hlavy. To ich robí fyzicky zdatnejšími v behu, skákaní a boji.

V modernom svete ilustruje fyzické rozdiely rás vzniknuté rôznorodosťou prostredia černošská dominancia v boxe. Čoskoro na to, čo bolo černochovo dovolené zúčastňovať sa organizovaného športu, potvrdili v ňom svoju nadradenosť. Čierni atléti majú svaly, ktoré im dávajú obrovskú rýchlosť, kým bieli dominujú v športoch, ktoré vyžadujú maximálnu silu a výdrž. Vzpieranie, napríklad, presvedčivo ovládajú Európania a Aziati.

V dobe, kedy som sa ponoril do evolučnej otázky, bol jednou z najsledovanejších športových udalostí histórie zápas Mohammeda Aliho s Chuckom Wepnerom. Dodnes si pamätám štatistické rozdiely. Wepner meral šesť stôp a šesť palcov, ale čo je zaujímavé, Ali, ktorý bol o tri palce menší, mal o šesť palcov väčšie rozpätie rúk. Wepner bol však oveľa silnejší a zdvihol by oveľa väčšiu váhu než Ali. To sa stalo zjavným v boji, kde Wepner zasadzoval omnoho silnejšie údery, Alimu však jeho rýchlosť dovoľovala jednoducho udrieť, uskočiť, poskakovať a tancovať okolo svojho pomalšieho európsko-amerického protivníka. Napriek Aliho evolučnej výhode vytrval Wepner odvážne v boji 15 kôl a bol inšpiráciou k nafilmovaniu série filmov o *Rockym*, ktorý bol založený na jeho postave.

Bol som pravdepodobne jediný človek v blízkom okolí, ktorý, keď šiel ich zápas v TV, premýšľal o evolučných rasových rozdieloch medzi Alim a Wepnerom.

Korene vyššej inteligencie

V extrémne chladnom a nehostinnom prírodnom prostredí je vyššia ľudská inteligencia výraznou výhodou. Európa si pre prežitie vyžadovala kvalitnejšie technológie. Pokiaľ je spoločnosť závislá prakticky výhradne na love, vývoj moderných zbraní, pascí a dômyselných stratégií môže byť tvárou v tvár vydesenému zvierat'u kriticky dôležitý. Účinný lov, rybárčenie a chytanie do pascí si v takomto prostredí vyžaduje vyvinuté dorozumievacie schopnosti. K vymýšľaniu a zostrojovaniu dômyselných pascí je nutná vyššia inteligencia. K vytvoreniu nástrojov je treba založiť oheň, čo v chladnom a vlhkom prostredí nie je zrovna ľahká úloha, môže to však byť hranica medzi životom a smrťou.

Keby boli ťažké obydlia vybudované na ochranu pred zimou postavené nekvalitne a na svojich obyvateľov spadli, mohli by kľudne zomrieť. Pokiaľ v Afrike odniesol privalový dážď chatrč z listia alebo slamy, obyvatelia mohli ľahko na druhý deň postaviť ďalšiu. Keď sa africký domorodec v dažďovom pralese stratil, mohol sa živiť rastlinami a zvieratami, až kým nenašiel cestu späť, zatiaľ čo keď sa v zime stratil Európan, mohol zamrznúť.

Množstvo odborníkov na prehistorickú Európu verí, že schopnosť navigácie na dlhých zimných lovoch v neznámych krajoch zvýhodňovala v boji o prežitie Európanov a Aziatov s dobrou schopnosťou priestorového uvažovania. Stopovanie sobov a iných arktických druhov zvierat na veľkú vzdialenosť si vyžadovalo zvažovanie minulej skúsenosti a vyvinutie stratégie k predvídaní pohybu stáda.

Rodičia a potenciálne nevesty sa prirodzene snažili zvoliť partnerov, o ktorých si mysleli, že budú svojej žene a deťom verní. Ženská inteligencia potrebná k odhaleniu neverného partnera sa stala dôležitou genetickou výhodou. Pre ženu a jej rodičov bolo rozhodujúce, či nemá potenciálny partner bokom nejakej ďalšie rodiny. Keby mal muž ďalšie ženy a deti, musel by si s príchodom zimy vybrať, komu poskytne slabnúce zásoby. Pre muža bolo evolučne dôležité poznať, či ho jeho partnerka nepodviedla, aby sa tak vyhol zaopatrovaniu ženy a detí, ktoré nenesú jeho gény.²⁰⁷

Dôležitým intelligenčným aspektom je schopnosť abstraktného uvažovania. Predstava zimy počas teplej jari alebo letného dňa je abstraktným myslením, rovnako ako predstava budúcnosti.²⁰⁸ V tvrdom podnebí musí byť každý schopný myslieť na zajtrajšok a čo je dôležitejšie, aj na vzdialenú budúcnosť akou je nasledujúca zima. V tropických oblastiach je život oveľa bezprostrednejší. Bez vyhliadky na krutú zimu tu bola malá potreba plánovať budúcnosť. Keď niekto žije len prítomnosťou, je u neho menej pravdepodobné, že bude ovládať a potlačovať svoje impulzívne jednanie a odkladať uspokojenie.

Na dlhých, zimných lovoch studeného severu musel byť lovec často dlhú dobu ticho, ovládajúci sa a mimo občasné hľadanie stád či mastodontov bol zrejme dlho sám. To viedlo skôr k zdržanlivosti a introverzii než k zhovorčivosti a extroverzii. Tento evolučný model je reprezentovaný v silnom, pokojnom prototypu klasického Európana. Odráža sa v tom naša záľuba v stoických westernových hrdinoch, ktorí sú reprezentovaní mužmi ako Gary Cooper alebo John Wayne, či už klasický Clint Eastwood. Túto charakteristiku správania môžeme prirovnať k zvláštnemu spôsobu vyjadrovania bežného čierneho atléta alebo sexuálne vyzývavej hojdavej chôdzi čiernych mužov, či už idú po africkej dedine alebo po chodbe americkej strednej školy.

Napriek tomu, že Európania predstavujú široký okruh osobnostných typov, celkovo sú naši ľudia kľudnejší, zdržanlivejší a viac sa ovládajú. Rozdiel medzi rasami je vidieť vo všetkom, v zložitých hudobných melódiách Mozarta v porovnaní s primitívnymi rytmickými údermi, v decentnej móde v porovnaní s krikl'avým oblečením, v premyslenej a rozvážnej reči v porovnaní s hlučnou a divokou povahou, ktorú obdivoval Kochman vo svojej štúdií černošskej osobnosti.

Na studenom severe boli Európania zdržanlivejší a menej agresívni, takže sa u nich vyvinul silný zmysel pre spoločnosť a sociálnu spravodlivosť. U afrických zberačských kmeňov sa musel každý postarať sám o seba. Mohol jesť a uspokojovať svoje potreby, kým ostatní zbierali plody, a to nikoho inteligenciu nezvyšovalo. Bolo preňho menej zásadné o niečo sa deliť alebo vyvíjať vyšší systém sociálnej spravodlivosti a starať sa o všeobecnú prosperitu. Osamelý lovec nemohol niekedy aj celé týždne uloviť a priniesť domov žiadne zviera, ale keď zabil soba, mohol odvrátiť smrť hladom hroziacu celej skupine. Tlak na skupinu vytváral silný skupinový altruizmus, sociálne povedomie a európsku etiku.

Úspešné ulovenie veľkého mastodonta stálo celú skupinu nesmierne úsilie. K jeho uloveniu bolo treba plánovanie, koordinácia a efektívna a presná komunikácia. Existovalo tu veľké riziko smrti. Za týchto okolností boli zvýhodňované gény altruizmu a sebaobetovania, pretože za účelom prežitia celého kmeňa musel na seba každý lovec vziať riziko. Po zabití koristi musela pri spracovávaní a uchovávaní drahocenných produktov existovať dobre organizovaná deľba práce.

Nutnosťou pre prežitie sa stal oheň. V drsných podmienkach je oveľa jednoduchšie oheň udržiavať než ho zapáľovať. Niektoré praveké skupiny pravdepodobne zapálili oheň na jeseň, keď bolo teplo a sucho a potom sa ho snažili po celú zimu udržať. K tomu bola nutná skupinová spolupráca,

zodpovednosť, spoľahlivosť, citová zdržanlivosť a sebadisciplína. Keby len jeden člen skupiny zodpovedný za udržiavanie ohňa z dôvodu hlúposti či nespoľahlivosti zlyhal, celá skupina mohla zomrieť. Keby vyčerpaný lovec nevstal vo chvíli, keď naňho prišiel rad; neodložil svoju okamžitú potrebu spánku a silou vôle nezostal hore, aby dával pozor na oheň, mohlo za to byť zaplatené mnohými životmi.

Verím, že tieto evolučné sily patrili medzi tie, ktoré vytvorili inteligenciu, sebaovládanie, altruizmus a zmysel pre sociálnu spravodlivosť Európanov. Z tvrdých podmienok Európy vzišli naše právne systémy, formy našich vlád, princípy našej samosprávy a slobody, rovnako ako naše sociálne povedomie.

V spoločnosti lovcov, kde je nízka pôrodnosť a vysoká úmrtnosť, musia ženy a muži chrániť a starať sa o každé dieťa. V Afrike, kde boli muži hnaní viac sexuálnym pudom než láskou k rodine a kde sú najväčšie tí s najväčším počtom sexuálnych úspechov, znamenali pre mužov s množstvom sexuálnych partneriek a detí každé jednotlivé dieťa a jednotlivá žena oveľa menej. Keď je ľudských životov príliš, strácajú hodnotu.

Na druhej strane, pre malú skupinu čeliacu tvrdým podmienkam a bojujúcu o prežitie sa stáva každý život drahocenným. S jeho vzácnosťou prichádza aj ocenenie krásy života. Naši predkovia ju dokázali oceniť. Človek, ktorý má veľké množstvo sexuálnych partnerov, si pri hľadaní partnera nevyberá toľko ako ten, kto si zvolí jedného na celý život. A v drsnom podnebí si ženy a ich rodiny museli vyberať verných a spoľahlivých partnerov. Tak sa vyvinula naša rasa a tak vznikla prvotná rodina.

Tu je tabuľka obsahujúca čiastočný prehľad súčasných rasových rozdielov, ktoré vznikli rozdielnosťou chladného európsko/ázijského podnebia a tropickej Afriky:

AFRIČANIA	EURÓPANIA
Fyzické vlastnosti	
Tmavšia koža	Svetlejšia koža
Čierne vlasy a tmavé oči	Niektorí so svetlými vlasmi a očami
Kučeravé vlasy	Tenšie vlasy/rovné a vlnité
Svaly vhodnejšie pre rýchlosť	Svaly vhodnejšie pre silu
Menej telesného tuku a telových dutín	Viac telesného tuku a väčšie telové dutiny
Široký plochý nos rýchlo sajúci vzduch	Dlhší nos k ohriatiu studeného vzduchu
Dlhšie ruky v pomere k výške	Kratšie ruky v pomere k výške
Vyššia hladina testosteronu u mužov	Nižšia hladina testosteronu u mužov
Rozdiely v mozgoch	
Menšia lebka	Väčšia lebka
Menší mozog – údaje s pitvy	Väčší a ťažší mozog – údaje s pitvy
Menší mozog – vnútorná veľkosť lebky	Väčší mozog – vnútorná veľkosť lebky
Menší mozog – vonkajšia veľkosť hlavy	Väčší mozog – vonkajšia veľkosť hlavy
Menej kortikálnych neurónov v mozgu	Viac kortikálnych neurónov v mozgu
Silnejšia lebka/nížší uhol tváre	Slabšia lebka/vyšší uhol tváre
Menšia plocha čelných lalokov/moz. kôry	Väčšia plocha čelných lalokov/moz. kôry
Mozog s menej závitmi a rýhami	Mozog s viac závitmi a viac štiepený
Väčší chrup / silnejšia čeľusť	Menší chrup / slabšia čeľusť
Inteligencia	
Skóre v IQ testoch: nižšie	Skóre v IQ testoch: vyššie
Rýchlosť rozhodovania: pomalšia	Rýchlosť rozhodovania: rýchlejšia
Kultúrne výdobytky: malé	Kultúrne výdobytky: veľké
Genialita: extrémne výnimočná	Genialita: omnoho častejšia
Retardácia: častejšia	Retardácia: omnoho zriedkavejšia

Duševné choroby: častejšie	Duševné choroby: menej časté
Reprodukčné správanie	
Dvojvaječné dvojčatá častejšie	Dvojvaječné dvojčatá o polovicu menej
Hladina hormónov vyššia	Hladina hormónov nižšia
Druhotné pohlavné znaky vyvinutejšie	Druhotné pohlavné znaky menej vyvinuté
Frekvencia pohlavných stykov vyššia	Frekvencia pohlavných stykov nižšia
Zhovievavý prístup vyšší	Zhovievavý prístup nižší
Pohlavne prenosné choroby viac	Pohlavne prenosné choroby menej
Osobnosť	
Agresivita vyššia	Agresivita nižšia
Impulzivnosť vyššia	Impulzivnosť nižšia
Družnosť vyššia	Družnosť nižšia
Dominancia vyššia	Dominancia nižšia
Úroveň aktivity vyššia	Úroveň aktivity nižšia
Opatrnosť nižšia	Opatrnosť vyššia
Odklad uspokojenia nižší	Odklad uspokojenia vyšší
Sociálna organizácia	
Nemanželské pôrody oveľa viac	Nemanželské pôrody oveľa menej
Polygamia omnoho vyššia	Polygamia omnoho nižšia
Kriminalita omnoho vyššia	Kriminalita omnoho nižšia
Stabilita manželstva nižšia	Stabilita manželstva vyššia
Rýchlosť dospievania	
Obdobie vývoja kratšie	Obdobie vývoja dlhšie
Vývoj kostry skorší	Vývoj kostry neskorší
Motorický vývoj skorší	Motorický vývoj neskorší
Rast zubov skôr	Rast zubov neskôr
Vek prvého sex. styku skorší	Vek prvého sex. styku neskorší
Vek prvého otehotnenia skorší	Vek prvého otehotnenia neskorší
Dĺžka života kratšia	Dĺžka života dlhšia

(Väčšina údajov v tejto tabuľke pochádza z vyššie citovaných prác J. Phillippe Rushtona a Edwarda Millera)

Rasy sa vyvinuli úplne rozdielne. Tieto rozdiely môžeme vidieť v rasových hraniciach moderného sveta a spoločnostiach, ktoré v nich žijú. Európska rasa sa vyvinula v ľuď, ktorí sa potopili na dno oceánu, vyleteli do vesmíru, preskúmali bunku aj atóm, zanechali stopy na Mesiaci a vylúštili tajomstvo nášho genomu. Jedinečný genotyp, ktorý vytvorilo chladné podnebie Európy, umožnil európskemu človeku urobiť všetko to, čo urobil. V pochopení tejto veci sa skrýva kľúč k tomu, čo všetko ešte urobí.

Morálno-náboženský zápas

V dobe, kedy som začínal chápať základné koncepty evolúcie života a stával sa rasovo uvedomelým, som navštevoval Clifton Ganus Junior High, súkromnú školu v New Orleans vedenú cirkvou. Tam učili antievolučnú, kreacionistickú náuku (kreacionizmus – náuka o stvorení sveta bohom. Popiera evolučnú teóriu a tvrdí, že organizmy sa nevyvíjali, ale boli stvorené už ako hotové; pozn. prekl.).

Napriek tomu, že tu bolo množstvo opačných teórií o evolúcii, rozhodne som veril, že všetok život na Zemi sa vyvinul a stále prechádza zmenami. Môj otec ako verný kresťan a vedecky mysliaci človek

zastával názor, že myšlienka evolučných základov vyššieho života sa vierou v boha nevylučuje. Jednoducho sa na prírodu pozeral ako na nástroj božieho diela. Keď som bol ešte veľmi malý, otec mi po prvý raz prečítal prvú slohu z básne Williama Henryho Carrutha *Každý svojimi slovami*.²⁰⁹ Ešte dnes ju viem naspamäť:

**Ohnivá hmla a planéta,
krištál' a bunka,
medúza a jašter,
a jaskyne, kde prebývajú praľudia,
potom zmysel zákona a krásy,
a tvár vytvorená z hrudy hlíny,
niektorí to nazývajú evolúciou a iní bohom.**

V náboženskej triede mojej fundamentalistickej školy som detailne spoznal kreacionistickú vieru, že boh stvoril ľudstvo aj celú prírodu naraz. V tej dobe nikto z najfundamentálnejších kresťanov nikdy nepopieral, že boh vytvoril medzi jednotlivými rasami rozdiely. V skutočnosti bola väčšina hlavných kresťanských vyznaní až do 60-tých rokov segregovaná. To až tisíc deväťsto šesťdesiat rokov neskôr sa zistilo, že Ježiš to všetko myslel zle.

Ako roky plynuli, stalo sa dogmou našej doby rovnostárstvo. Rovnostármi sa stali nielen mnohí evoluční antropológovia, ale aj kreacionisti. Dnes je spoločným názorom kreacionistov, že boh nás stvoril všetkých rovnakých. Napriek tomu kreacionistické stanovisko v skutočnosti dokazuje, že boh je tvorcom rasy. Pokiaľ niekto zastáva názor, že boh stvoril prírodu a ľudstvo tak ako sú, potom musí uznať, že boh stvoril odlišné rasy; dávajúc im rôzny vzhľad, sklony k určitému správaniu a mentálne schopnosti. Okrem toho ich ešte všetky oddelil na rôznych kontinentoch. Keď sa na to pozrieme z kreacionistického pohľadu, popretie rasovej skutočnosti a rasových rozdielov je popretím božieho diela.

Existenciu rasy podporuje aj svätá Biblia. Keď kreacionista používa Starý zákon ako svojho sprievodcu stvorením a ako svojho sprievodcu božieho pohľadu na rasu, musí okamžite vidieť, že Starý zákon je v skutočnosti rasovým zákonom. Je to história jedného národa: Izraelitov neustále bojujúcich s rôznymi rasovými skupinami na Strednom východe. Zdôrazňuje ich vlastný rodokmeň a opakovane zakazuje miešanie ich semena (ekvivalent vedeckého konceptu genetiky) s ostatnými. Oveľa viac som k tejto problematike napísal v kapitole Rasa, kresťanstvo a judaizmus, ale či sa na to človek pozrie z evolučného či kreacionistického pohľadu, existenciu rasy podporujú oba.

S údivom som sa pozeral na to, ako média dokázali usmerniť vedeckú komunitu – ktorá sa hlásila k evolúcii, a úplne protichodnú kreacionistickú komunitu – do koryta prakticky rovnakej rovnostárskej dogmy. Keď som maturoval na strednej škole, ich víťazstvo bolo úplné.

Intelektuálna, sekulárna komunita označila každého, kto sa odvážil verejne podporiť myšlienku rasovej odlišnosti, ako antivedca. Ktokoľvek si v náboženskej komunite dovoľil povedať pravdu o rase, bol obvinený, že sa stavia proti samotnému bohu. Rovnostárstvo sa de facto stalo náboženstvom zaštiteným v mene vedy aj viery. Prosté poznanie rasových rozdielov sa stalo rovnakým morálnym priestupkom ako nevera, či ešte skôr vražda. Lenže rasoví kacíri sa len tak ľahko nevzdali a každým ďalším dňom sa objavujú ďalšie dôkazy o významných, geneticky-vrodených, fyzických a psychických rozdieloch medzi rasami. To isté sa týka pravdy o rozdieloch medzi pohlaviami. Dnes je myšlienka nemenných rozdielov zapríčinených stavbou mozgu muža a ženy v spoločnosti široko prijímaná. (Viz. kapitola Pohlavie a spoločnosť.) Zajtra bude to isté platiť o rase.

Evolučný rebríček

Keď som začal chápať evolučné rozdiely medzi rasami, prirodzene ma napadla otázka, či európska a ázijská rasa predstavujú vyšší stupeň ľudskej evolúcie než africká rasa. Na takéto otázky sa ťažko odpovedá, pretože sa určuje subjektívna hodnota toho, čo je rozvinuté a čo je primitívne a je treba

vyhodnocovať množstvo aspektov rasy a evolúcie. Keď je však človek tak objektívny, ako je to len možné, môže nájsť približnú hranicu. Znova si predstavme, že sme v koži mimozemšťanov z ďalekej galaxie, ktorí nás tu na Zemi študujú.

V prírode by sme rozlišovali kmene, triedy, druhy a rasy (poddruhy) a takto by sme klasifikovali aj ľudstvo. Našli by sme presvedčivé dôkazy o vysokom veku Zeme – napríklad dobu geologickej činnosti, ktorá zapríčinila dvíhanie morského dna, z ktorého vznikol Mount Everest, najvyšší bod na Zemi. (Vieme, že skala na najvyšších vrcholoch Mt. Everestu bola kedysi morským dnom, pretože sú v nej fosílie morských živočíchov.)

Tiež by sme sa vďaka DNA, chromozómom a génom mohli pozrieť na genetickú príbuznosť všetkých živých tvorov. Všimli by sme si, že fosílie v najstarších geologických vrstvách predstavujú najprimitívnejšie organizmy a najzložitejšie a najinteligentnejšie formy života sa nachádzajú v najmladších geologických vrstvách. Tiež by sme si museli všimnúť, že najbližší príbuzní človeka sú najvyvinutejšie primáty, ktoré sú nám stavbou DNA relatívne blízke. Šimpanzy, napríklad, zdieľajú s človekom 98,5 percenta DNA.

Taktiež by sme si všimli, že nižšie primáty ako lemuri majú nižšiu inteligenciu a menšiu lebku než vyššie primáty ako šimpanzy, ľudoopy a ľudia. Lemuri majú dlhšie rypáky; a takú stavbu a lebečné svalstvo, ktoré podporujú vývoj menšieho mozgu vzhľadom k telesnej hmotnosti. Ďalším rozdielom nižších evolučných druhov je podstatne rýchlejšie dospievanie a skoršia reprodukcia než u vyšších primátov. Rovnako ako by sme určili vyšší vývojový stupeň u vyšších primátov než u nižších primátov, zaradili by sme určite nižšie primáty na vyšší stupeň než väčšinu ostatných cicavcov a plazov a rovnako tak plazy nad hmyz.

Život na planéte Zem reprezentuje mnoho evolučných stupňov od najjednoduchších aminokyselín po jednobunkové rastliny a zvieratá; až k samotnému ľudstvu. Medzi ľudskými rasami by sme rozhodne klasifikovali Európanov a Aziatov s väčšími mozgami ako evolučne najvyspelejších. Na evolúciu človeka by sme sa mohli pozerat' rovnako ako na evolúciu moderných automobilov. Tie sa vyvíjali od drevených, ľudmi ťahaných vozíkov či konských záprahov až po počítačmi riadené moderné automobily. Samozrejme, že evolúcia človeka od jeho primitívneho statusu až po ten moderný prebehla vďaka prírode, alebo ako by niekto povedal, vďaka božiemu aktu cez prírodu.

Keď sa pozrieme na antropologické dôkazy od primitívnych foriem cez *Homo habilis*, *Homo erectus* a *Homo sapiens*, ľahko si všimneme, že evolučný vývoj sa meria veľkosťou mozgu a s ním spojeným technologickým rozvojom.²¹⁰ Pokiaľ sú postupné prechody vo veľkosti mozgu od australopiteka s malým mozgom po ľudí s veľkým mozgom dôležité, môžeme ešte veriť, že rozdiely vo veľkosti mozgu nesúvisia s rozdielnosťou ľudských rás? Myslím, že môžem s istotou povedať, že náš hypotetický mimozemšťan by zistil, že Európania a Aziati sú na evolučnom rebríčku vyššie než Afričania.

Tiež ma zaujímalo, ako vyznieva pre európsku a ázijskú rasu ich porovnanie na evolučnom rebríčku. V posledných rokoch boli nájdené dôkazy, že severovýchodní Aziati ako Japonci a Číňania by mohli v niektorých smeroch Európanov prevyšovať. Aj keď majú väčšie kultúrne a jazykové bariéry než domáci černoši, dosahujú v západných národoch veľkých vzdelanostných a sociálno-ekonomických úspechov. Množstvo štúdií ukazuje ich priemerné IQ ako rovnaké alebo dokonca ľahko vyššie než európske. Ich vysoké priemerné IQ dokazuje, že sú schopní vyvinúť vysoko organizovanú a produktívnu civilizáciu, čo aj urobili.

Nepovažujem za ponížujúce voči vlastnej rase uznať vysoké priemerné IQ ázijskej rasy. Obe rasy sú na evolučnom rebríčku rozhodne vysoko. Je tu však niekoľko dôkazov, že isté genetické faktory umožňujú Európanom vytvárať viac zásadných tvorivých úspechov.

Napriek tomu, že Aziati majú o niečo vyššie IQ, ich populačné rozloženie IQ sa zdá byť viac v oblasti okolo priemeru. Majú menej jedincov s extrémne nízkym IQ a menej jedincov s extrémne vysokým IQ. To z nich robí schopnú a stabilnú pracovnú silu. Európania majú oproti nim hladinu IQ široko rozptýlenú. Inými slovami, máme na osobu ďaleko viac génirov než Aziati, ale tiež je treba poznamenať, že bohužiaľ máme aj oveľa viac slabomyseľných. Samozrejme z toho, že máme oveľa viac génirov, nemáme žiadny

prospech, pokiaľ sú prehlasovaní obrovským počtom tých s extrémne nízkou inteligenciou. Nie je to pre nás žiadna výhoda, keď na našich školách násilím presadzujeme rovnosť a nemáme adekvátne programy k rozvinutiu skrytých talentov géniov medzi nami.

Je dosť zaujímavé, že aj keď ázijská populácia Európanov početne výrazne prevyšuje, my ich výrazne prevyšujeme v kľúčových úspechoch, a to platí aj na sklonku 20. storočia. Staré porekadlo, že orientálec nedokáže vymyslieť rádio ani televíziu, ale zaručene dokáže vyrobiť televízor rýchlejšie, lacnejšie a efektívnejšie, má zrejme určitý reálny základ.

Samozrejme existuje mnoho Aziatov s veľkými duševnými schopnosťami a posledným sudcom evolučnej zdatnosti bude sám čas. Dnes sa Aziati zdajú byť oveľa menej prístupní rovnostárskej propagande, ktorá infikovala západ, a ich genetickému dedičstvu hrozí v ich krajinách oveľa menšie nebezpečenstvo – na rozdiel od Európy a Ameriky. Japonci a Číňania si tiež vytvorili určitú sociálnu a vládnu politiku, ktorá má eugenický účinok, rovnako ako vzdelávacie programy navrhnuté tak, aby vzdelávali všetky IQ skupiny podľa ich predpokladov.

Nech už majú akékoľvek kvality, a majú ich dosť, Aziati sú od Európanov stále odlišní a ich odlišný genotyp sa presadzuje ich jedinečným fyzickým vzhľadom a ich psychologickými a kultúrnymi charakteristikami. Európania sa na ne môžu pozerat' s rešpektom, s akým, ako dúfame, sa pozerajú oni na nás. Nie je žiadnych pochyb, že mnoho jednotlivých Aziatov sa môže západným národom hodiť. Naše národy môžu dokonca asimilovať ich obmedzené množstvo v našom genofonde bez dramatických dopadov na naše vlastnosti. K tomu určite došlo v histórii východnej Európy. Ale pokiaľ bude príliv neeurópskych imigrantov na západ pokračovať, stratíme svoje evolučné a charakteristické vlastnosti. To by bolo tragickou udalosťou pre nás aj pre všetkých ľudí na celej planéte. Naš význačný rasový charakter sa zaslúžil o veľkú väčšinu vedeckých a umeleckých výtvorov západnej civilizácie, civilizácie, ktorú možno popísať ako ozdobu tohto storočia, svetovej civilizácie, ktorej technologické, umelecké a politické smery získali celkovú prevahu. Táto civilizácia zlepšila životy inteligentných a tvorivých ľudí všetkých rás na celom svete. Neexistuje žiadna záruka, že nejaká ďalšia rasa bude v rozvoji tejto dokonalosti pokračovať. Na to nám môže odpovedať iba čas.

Bez ohľadu na evolučnú zdatnosť je všetkým rasám vlastné uprednostňovať spoločnosť a kultúru svojej vlastnej rasy. Milujem vzhľad a ducha mojich vlastných ľudí; v našej svetlej koži, vznešených vlastnostiach a estetickom vzhľade nachádzame náš vlastný pojem o kráse. Nech už je celosvetovo ctený vzor anjelskej krásy stelesnený ako severský boh a Adam v Sixtínskej kaplnke alebo ako blondínka, naša rasa nepotrebuje pre svoje prežitie hľadať žiadne ospravedlnenia. Napokon, to nepotrebuje žiadna rasa.

Nakoniec vždy rozhoduje evolučná zdatnosť a tou je evolučný úspech. V súčasnosti sa zdá, že naši ľudia sú rozhodnutí dovoliť zmiznutie nášho genotypu z povrchu planéty, dokonca aj v našich vlastných materských krajinách.

Takto definuje *The Random House Webster's Dictionary* tri dôležité termíny:

genotyp

1. genetická stavba organizmu alebo skupín organizmov s ohľadom na jednotlivé vlastnosti, súbor vlastností alebo celý komplex vlastností.

2. všetky gény prenesené z rodičov na potomkov. Porovnanie: **fenotyp**.

[< G Genotypus (1909); viz. GEN, -O-, TYPE]

genocída

zámerné a systematické vyhladzovanie národnej, rasovej, politickej alebo kultúrnej skupiny.

[1940-45; < Gk géno(s) rasa + -CIDE]

Rasová samovražda

zánik rasy alebo národa následkom nechoty alebo odkladania potreby jeho členov mať deti, počet narodení je nižší než počet úmrtí.

Rasovú samovraždu možno urýchliť aj tým, že rasa prijíma do svojej spoločnosti veľké množstvo cudzorasových imigrantov a rasovým miešaním stráca zvyšky svojich génov.

Popri podpore myšlienky prežitia mojej vlastnej rasy zároveň chápem, že tento cieľ zdieľajú všetky rasy. Keby som bol Afričan, pochybujem, že by som sa staral o evolučný rebríček a o to, na akej pozícii v tabuľkách sú moji ľudia. Miloval by som to, čo je mi vlastné a všetko, čo sa toho týka. Afričan môže byť horší vo veciach, ktoré mu k ničomu nie sú a môže byť lepší v tom, čo je mu vrozené. Pokiaľ je osudom čiernej rasy žiť bližšie k prírodnému svetu, nech je teda tak. Nech už ho čaká akýkoľvek osud, človek sa musí rozhodnúť sám a sám si vytvárať svoj osud vlastnými rukami, rovnako ako my ten svoj.

Strach z vyhasnutia nebeských snov

Akonáhle som raz pochopil, že naša rasa bola pre evolučný pokrok ľudstva životne dôležitá, odhalil som nové obzory. Ocenenie životného prostredia, ktorého som nadobudol ako mladý chlapec v močiaroch a lesoch Južnej Louisiany, mi teraz pomohlo pochopiť, že človek je nedeliteľnou súčasťou tohto prostredia. Pochopenie rasy je jednoducho pochopením toho, čo Garrett Hardin nazýva „ľudskou ekológiou“.

Uznať rasové fakty nie je nič nemorálneho. V skutočnosti nie je nič morálnejšieho než pracovať v prospech prežitia svojho vlastného druhu. Nie je absurdné, že niektorí naši ľudia po celom svete tvrdo bránia jedinečnú rasu veľrýb, zatiaľ čo odsudzujú tých, ktorí sa snažia zachrániť jedinečnú rasu ľudí? A ďalej, nie sú kvalitné morálne vlastnosti, ktoré ženú vpred niektorých rovnostárov, výtvorom tej istej rasy, ktorú chcú rozpustiť v multirasovej polievke? Tieto vlastnosti vychádzajú z najvyšších ideálov civilizácie a kultúry, z ideálov vytvorených európskymi ľuďmi.

Chovatelia čistokrvných dostihových koní by sa zdesili, keby videli, ako sa kone po stáročiach chovania k podávaniu čo najvyššej rýchlosti náhodne krížia s koňmi, ktorí dokážu bežať len polovičnou rýchlosťou. Predstavte si, že by na Zemi zostal len jediný pár plnokrvných koní. Neurobili by ľudia všetko pre to, aby takéto nádherné konské plemeno zachránili? Naši ľudia sú takýmito čistokrvnými koňmi civilizácie. Nemali by sme zachrániť naše jedinečné genetické vlastnosti, to jedinečné dedičstvo, ktoré na Zemi vytvorilo toľko krásy?

Odporcovia rasového povedomia neustále papagájujú, že byť rasovo uvedomelý je nenávistné a primitívne, a bielym ľuďom je tvrdené, že zachovanie našej rasovej integrity je priamo odporné. Ale o koľko je rasovo zmiešaný čierny a hnedý svet morálne vyššie v porovnaní s európskym svetom? Ktoré oblasti planéty sú zaplavené najbrutálnejšími zločinmi vrátane únosov, znásilnení, lúpeží a vražd? Ktorá rasa sa viac stará o ľudské práva a spravodlivosť? U ktorej rasy je obvyklejší systém politickej slobody a u ktorej rasy prevláda despotizmus? Ktorá má lepšiu lekársku starostlivosť pre chorých a trpiacich a lepšie sa o nich stará? Ktorá ponúka svojim deťom lepšiu príležitosť k vzdelávaniu? Ktorá ponúka ženám väčšie možnosti a lepšie zaobchádzanie? Ktorá rasa vedie naše lety do vesmíru? Kde sú presvedčivé dôkazy, že zničenie bielej rasy skutočne prinesie viac humanity, viac lásky, bratstva a všetkých tých rovnostárskych fráz? Predstavuje snáď šesť tisíc vražd ročne v rasovo rôznorodom Rio De Janeiru²¹¹ príkladnú morálku v porovnaní s rasovo homogénnejšími mestami ako Tokio v Japonsku alebo Berlín v Nemecku, kde dôjde k vražde len výnimočne?

Ako som zistil, rasoví rovnostári používajú argumenty, aké mali komunisti, keď sľubovali Rusom a ostatným východoeurópanom slobodu a rovnosť, ale namiesto toho stvorili národy otrokov. Keď som mal 15, došiel som k názoru, že pokiaľ skutočne chcem spoločnosť plnú lásky a slušnosti, ktorých si rovnostári tak cenia, musím brániť svoj genotyp. Stalo sa tiež zrejším, že právo našich ľudí na záchranu nášho dedičstva a národov je najzákladnejším právom zo všetkých, právom na život.

Od dôb, keď som bol malým chlapcom, som počúval tvrdenia médií, že najhroznejším činom 20. storočia bol neúspešný pokus o likvidáciu židovského národa v priebehu druhej svetovej vojny. Pokus o likvidáciu rasy by mal byť pre každého rovnako odporným zločinom. Komentátori v skutočnosti tvrdia, že to, čo urobilo zverstvú voči Židom tak hroznými, nebol sám o sebe obrovský počet zavraždených,

pretože v Rusku a Číne došlo k väčším masakrom, ale fakt, že tu prebehol pokus o likvidáciu židovského národa. Ale prečo nie je eventúálna likvidácia nášho európskeho genotypu, genocida našej rasy, o nič horšia než to, o čom sa tvrdí, že sa malo stať Židom? Konečný výsledok je rovnaký.

Keď som rozpoznal krízu, pred ktorou stojíme, začal som sa zaoberať tým, aké majú naši ľudia možnosti. Pokiaľ náš genetický pokrok, vytvorený vďaka dobám ľadovým, dosiahol také veľké úspechy, potom nám rozvíjanie našej genetickej kvality ponúka veľkú nádej do budúcnosti.

Environmentalisti, nech už sú to kapitalisti alebo komunisti, demokrati či totalitári, tvrdia, že cesta k lepšiemu svetu vedie cez lepšie sociálne zriadenie. Je fakt, že celá ľudská história je o pokroku, ktorého človek dosiahol vďaka nástrojom, ktoré vytvoril. Ťažké podmienky doby ľadovej vytvorili geneticky výnimočných ľudí, ktorí začínali bez písanej reči, bez škôl, bez domestikovaných zvierat, bez zložitých architektonických stavieb. To všetko neskôr vytvorili z ničoho len vďaka svojej inteligencii a vrodeným schopnostiam. Keby mali environmentalisti zaoberajúci sa správaním pravdu, prehistorický človek by nikdy nemohol vybudovať prvú civilizáciu, pretože jeho prostredie bolo príliš primitívne a nevzdelané, než aby bolo niečo takéto možné. Naše gény nakoniec vytvorili civilizáciu z ničoho, ale tá ďalej niesla naše drahocenné genetické dedičstvo.

Vymoženosti európskych ľudí kontrastujú so stáročia dlhou neschopnosťou africkej rasy aspoň úspešne okopírovať to, čo Európania vymysleli. Obrovským pokladom našej rasy boli vždy skôr naše gény než naše zlato alebo prístroje.

Veľký paradox

Ešte na strednej škole som si prečítal klasickú knihu Elmera Pendella *Pohlavie verzus civilizácia*.²¹² Pendell bol odborník na ľudskú populáciu a napísal mnoho kníh o nebezpečenstve preľudnenia. Poukazoval na to, že problém preľudnenosti nie je možné uspokojivo vyriešiť bez vyriešenia problému ľudskej kvality. Vysvetlil tiež vzájomné väzby ľudskej evolúcie a civilizácie, ktoré som nazval veľký paradox. Pendell hovoril, že doba ľadová vytvorila úžasné intelektuálne nadanie moderného, čiže kromaňónskeho človeka, pravzoru moderného Európana. Ako doby ľadové ustupovali a podnebie sa stávalo miernejším, tieto geneticky nahromadené schopnosti umožnili rozkvet prvých svetových civilizácií.²¹³ V priebehu času vyústil rozum spolu s nahromadenými znalosťami v najvyššie kultúrne a technologické úspechy. Je iróniou, že v tejto dobe civilizačného vzostupu je podporovaná dysgenická selekcia, ktorá v mnohých smeroch potlačuje eugenický dopad prehistorickej doby.

Rovnaké zdieľanie a sociálna spravodlivosť, ktoré pomáhali prežiť malým, kvalitným skupinkám lovcov, vedú pri aplikácii na väčšiu spoločnosť k degenerácii. Najmenej inteligentní a vhodní sa rozmnožujú rýchlejšie než tí najlepší. Tí, ktorí robia problémy sa množia rýchlejšie než tí, ktorí ich dokážu riešiť. Keďže tí najinteligentnejší našli záľubu vo svojom obchode, náboženstve či vládných aktivitách, rovnako ako v umení či iných radovánkach, ktoré si možno kúpiť svojím bohatstvom, mali menšie rodiny. Najmenej inteligentní naďalej nachádzali potešenie v sexe, a tak ďalej rozširovali svoje rady.

Civilizačná organizovanosť znamenala aj zmenu vo vedení vojen. V najprimitívnejšej spoločnosti mohla vojna zničiť celý jej genetický fond a ten mohol byť nahradený inteligentnejšou a úspešnejšou skupinou. Vojny civilizácií smerovali k tomu, aby fyzicky a mentálne nezdraví jedinci zostávali doma, kým do boja odchádzali najschopnejší a najzdravší, ktorí kvôli svojej mladosti častokrát ešte ani nemali deti. Vo vojnách zvyčajne viedli jednotky tí najlepší a najodvážnejší, a tí mali aj najvyššie straty.

Ako civilizácie zvyšovali svoju moc a rozširovali sa na územia ďaleko mimo pôvodnej hranice ľudí, ktorí ich vybudovali, výpravy privádzali späť otrokov z rad porobených národov, rovnako ako Egyptania priviedli do srdca Egypta Núbijcov. Gény týchto necivilizovaných národov boli často absorbované genetickým fondom dobyvateľov.

Nahromadenie bohatstva a vedomostí viedlo po generácie, niekedy dokonca po stáročia, k pokusom o zblížovanie civilizácií. Avšak civilizácie boli podkopávané dysgenickým, cudzím genetickým základom až do tej doby, kedy sa zrútili a to obvykle omnoho rýchlejšie než vyrástli a ich spoločnosti boli ovládnuté

vitalnejšími národmi. Geneticky oslabení ľudia boli nakoniec odsúdení k životu v ruinách predchádzajúcich úspechov.

Takže veľkým paradoxom človeka je to, že napriek všetkým nástrahám drsnej prírody v priebehu vekov stvorí vďaka svojim geneticky daným schopnostiam civilizáciu. Potom zákonitostí a procesy civilizácie, ktorú stvoril, zvráti evolučný proces, geneticky ho oslabujú a nakoniec ho vrhajú späť k barbarstvu. Spočiatku môže byť zistenie o cyklickom osude úpadku civilizácie sklúčujúce, avšak keď človek tento proces pochopí bezo zvyšku, vidí možnosť, ako sa z neho poučiť.

Uvedomil som si, že vyriešenie veľkých výziev, ktoré má ľudstvo pred sebou, nezáleží na nástrojoch alebo výtvoroch našej rasy, ale na kvalite našej rasy. Ak budú naši ľudia postupovať na evolučnom rebríčku, budú stále inteligentnejší, zdravší a raz prekročia vývojovú hranicu tak, že im chôdza po Mesiaci bude pripadať rovnako prostá, ako keď dieťa prejde cez obývačku. Ak sa namiesto skvalitňovania výtvorov človeka sústredíme na skvalitňovanie ľudstva samotného, vedľajšia galaxia nám raz môže pripadať tak blízko, ako blízko nám v súčasnej dobe pripadá susedné mesto. Nespútaná sila génov jedného dňa prerazí všetky bariéry, dokonca aj zdanlivo neprekonateľnú rýchlosť svetla, pretože pokiaľ budeme dostatočne vyspelí, budeme môcť vyriešiť všetky problémy. Verím, že vesmír je konštituovaný tak, že *možné je všetko*. Vezmime si úspechy, ktorých ľudstvo dosiahlo so svojim súčasným stupňom IQ: posielala sondy ku hviezdám a upravuje genetickú informáciu. Nedokážeme si ani len predstaviť, čo by vo vzdialenej budúcnosti mohli dokázať ľudia s IQ zodpovedajúcim tretej mocnине súčasnej hodnoty.

Podstata rasy pre mňa prekročila hranicu samotného prežitia môjho dedičstva a všetkého, čo na našej civilizácii milujem; stala sa kľúčom ku hviezdám. Teraz som už chápal, že záchrana mojej vlastnej rasy a jej civilizácie je len predpokladom pre jej pokračujúcu evolúciu k vyššiemu stupňu. Ako to výstižne povedal Nietzsche – človek musí smerovať k „nadčloveku“. Zápas našej rasy mi pripadá podobný mužovi, ktorý robí dlhý, obtiažny výstup na vysokú horu. Musí prekonať posledný výbežok a potom sa pred ním rozprestrie celá obloha. Drží sa najvyššieho kusu skaly a vyťahuje sa hore, ale pod ním sú tí pomalší, ktorí ho držia za nohy a sťahujú ho späť.

My sme tým horolezcom. Dokázali sme preskúmať dno oceánu a chodiť po Mesiaci. Odhalili sme tajomstvo letu, vyliečili nevyliečiteľné choroby a dokonca odhalili mnohé tajomstvá samotného života. Začali sme tiež neistými snahami pochopiť a usmerňovať náš vlastný vývoj. Budúcnosť čaká, heroická a veľkolepá, žiarivá ako najjasnejšie hviezdy na bezoblačnej nočnej oblohe. Naše prsty sa zatínajú do onoho najvyššieho kusu skaly osvieteného svetlom, zatiaľ čo sila genetického úpadku nás sťahuje späť. Buď uznáme vplyv rasy a silu génov a vystúpime na vrchol novej éry, alebo spadneme do priepasti a už nikdy nevstaneme z mŕtvych.

Keď som ako teenager začínal týmto veciam rozumieť, nepozeral som viac za bezoblačných nocí na Mliečnu dráhu len ako divák na veľký kozmický portrét. Bol som súčasťou tohto umeleckého diela. Moje gény a dokonca aj moje atómy boli súčasťou planéty Zem a všetkých jej životných foriem, dokonca aj súčasťou kozmu. Zistil som, že zmyslom môjho života je pomáhať ako najlepšie dokážem, aby stále ešte primitívny zárodok ľudstva dosiahol dospelosti. Bez ohľadu na to, aký nepatrný môže byť môj prínos, chcel som pomáhať budovať komunitu ľudí mojej rasy, ktorí mali rovnakú víziu: Pokračovať vo vyššej evolúcii ľudstva k ďalšiemu evolučnému kroku smerom ku hviezdám. Keď som mal 16, vedel som, že musím stáť na strane evolučného pokroku, nie na strane degenerácie a barbarstva.

KAPITOLA 11

HISTÓRIA RASY

Rasová otázka je kľúč k svetovým dejinám ... rasa je všetko, žiadna iná pravda neexistuje – Benjamin Disraeli.

Veda neúprosne smeruje k rasovej pravde. Rasa je proste genetika platiaca u ľudských plemien a prejavuje sa v našich krvných typoch a genotypoch, vo fyzickom vzhľade a mentálnych schopnostiach, v správaní a temperamente, v ľudských úspechoch a neúspechoch. Vypovedá o živote človeka viac než kultúrne prostredie, pretože rasa je motor, ktorý robí naše kultúry tým, čím sú. Kultúra je len pozlátka odrážajúce hlbšie genetické korene ľudí. Rasa zaisťuje na planéte rozmanitosť, ktorá ovplyvňuje všetky aspekty života. Hlasy vedy sa stále viac vyslovujú pre rasu – a historické a sociologické štúdie nám hovoria o tejto veci rovnako.

Nedávno mi zavolať rozrušený kamarát a povedal mi ako Jimmy, jeho prváčik, prišiel zo školy a nedočkavo otcovi rozprával, že sa učili, odkiaľ pochádza civilizácia. Sedemročný chlapec dovedol svojho otca k rozsvietenému glóbusu, okamžite ukázal na srdce afrického kontinentu a hrdlo prehlásil: „Tu žijú černosi a odtiaľ pochádza prvá civilizácia!“ Kamarát sa svojho dieťaťa, udivený jeho slovami, spýtal: „Jimmy a môžeš mi povedať, odkiaľ pochádzajú bieli?“ „To neviem,“ odpovedal malý modrooký chlapec.

Rozhodujúcim meradlom pre civilizáciu nie sú IQ testy alebo psychologické štúdie, ale presný barometer historickej výkonnosti. V dobe môjho počínajúceho rasového prebúdzania existovalo množstvo smiešnych rečí o „veľkých černošských civilizáciách“. Neopodstatnené tvrdenia afrocentristov, ktoré v 60-tych rokoch vyzerali tak absurdne, sa dnes často učia v štátnych školách.

Afrocentrizmu, alebo myšlienke, že civilizácia má pôvod v čiernej Afrike sa darí, napriek tomu, že neexistuje ani najmenší dôkaz, že v subsaharskej Afrike niekedy vznikla čo i len jediná civilizácia. Staroveký Egypt je označovaný za černošskú civilizáciu aj napriek skutočnosti, že najstaršie egyptské múmie majú preukázateľne europoidne znaky, čo potvrdzuje nespočetné množstvo antropológov aj archeológov. Každý novodobý lekárske výskumník kompetentný k rasovej identifikácii nedokonale rozložených ľudských pozostatkov ich okamžite identifikuje ako belošské. Dokonca ani skutočnosť, že predmetom umenia a hieroglyfov v egyptských hrobkách sú belosi s úzkymi nosmi, svetlou pokožkou a rovnými vlasmi neodradila rovnostárov od toho, aby sa upínali k fantáziám o tom, že staroveký Egypt bol príkladnou ukážkou úspechov černošskej histórie. Zašli dokonca tak ďaleko, že kráľovnú Kleopatru, ktorá mala výhradne gréckych predkov (poslední z Ptolemaiov, ktorí vládli v rokoch 330 – 30 p.n.l.) popisujú ako africkú černošku.

Niektorí dodávatelia „černošskej histórie“ zo všetkou vážnosťou obvinili Grékov, že ukradli filozofiu a civilizáciu z Afriky. Človek by si asi ťažko vedel predstaviť, ako sa kradne civilizácia. Keď jeden národ prevezme cudzie vynálezy a myšlienky, bráni to ich tvorcom, aby ich aj naďalej využívali? A pokiaľ je národ dostatočne nadaný na to, aby vytvoril vznešenú civilizáciu, umenie, filozofiu a matematiku, čo mu bráni, aby v tom pokračoval a znova naplnil fontánu ľudského úspechu?

Nepopierateľným faktom je to, že čierna Afrika nikdy nevytvorila a dokonca ani nebola schopná prevziať rozvinutú civilizáciu. Jeden z najuznávanejších historikov 20. storočia, Arnold Toynbee, vytvoril zoznam 33 historických civilizácií. Väčšina je európska, niektoré sú ázijské, ale žiadna nie je černošská.

Biedny černošský historický prínos koreluje s dôkazmi o silných rozdieloch v inteligencii černochoch a belochoch. V amerických školách sa deti povinne učia o veľkých činoch čiernych Američanov. Učitelia s priamočiarou nehanebnosťou popisujú najdôležitejšie černošské príspevky modernému svetu a potom uvádzajú príklady ako semafor a papierová taška.

Samotný fakt, že tieto veci sú uvádzané ako veľké černošské úspechy, prezrádza úplný nedostatok ich úspechov. V knihe Michaela Harta *100: Prehľad najvplyvnejších ľudí v histórii*²¹⁴ nenájdete ani jedného černocha. Snáď ešte veľavravnejšie je to, že v zozname 1500 veľkých úspechov v *Kronike vedy a objavov*²¹⁵ Issaca Asimova nie je možné nájsť ani jediný černošský prínos. Asimov mal ďaleko od rasistu, verejne vyjadroval svoju vieru v rasovú rovnosť a sám seba popisoval ako liberála.

Môže sa snáď vynález semafora alebo papierovej tašky čo i len vzdialene rovnať s vynálezom Pytagorovej vety, prvého lietadla alebo parného stroja, so stavbou pyramíd, architektúrou Panteónu či rímskych akvaduktov, tlačiarenským lisom, vývojom vakcíny proti kiahňam, s vývojom genetického inžinierstva, vynálezom tranzistora alebo s matematikmi a géniami, ktorí dostali človeka na Mesiac? Takéto porovnanie tvrdenie o rasovej rovnosti rozhodne nepodporuje. Skôr naznačuje rozdiely v inteligencií, ktoré idú ešte oveľa ďalej, než kam dosahujú obyčajné IQ testy.

Musíme si uvedomiť, že väčšinu všetkých najväčších úspechov ľudstva vytvorilo štyri až päť percent najinteligentnejšej časti populácie. Ako ukazuje *Bellova krivka*²¹⁶ a všetky ostatné štúdie IQ, keď má jedna skupina v priemere o 15 percent nižšie IQ než druhá, neznamená to, že slabšia skupina bude mať o 15 percent menej génirov než inteligentnejšia skupina. Percento génirov sa bude líšiť v pomere 44 ku 1 v prospech inteligentnejšej skupiny. Niektorí výskumníci tvrdia, že tento pomer je až 100 ku 1 v závislosti na tom, ako vysoko je nastavená hladina IQ génirov.

Zvyčajnou odpoveďou rasových rovnostárov na fakt, že černosí majú len mizivé percento veľkých úspechov je to, že čierne spoločnosti neboli dost' pokročilé alebo že boli „utlačované“. Takýto argument samozrejme ponúka jedinú otázku: čo by mohlo spôsobiť tento nedostatok pokroku či trvalý „útlak“ trvajúci tisíce rokov? Pokiaľ medzi rasami existujú rovnaké predpoklady k vytvoreniu toho, čo nazývame civilizáciou, prečo černosí nevytvorili ani jedinú? V celej čiernej Afrike ležiacej pod Saharou nikdy nevyvinuli žiadne písmo a nikdy nepoužívali koleso! Dnes je tam iba jeden prosperujúci národ, Juhoafrická republika, ktorý s pokračujúcim odstraňovaním schopných bielych vodcov klesá do rovnakého úpadku ako zvyšok čiernej Afriky.

Bieli v Afrike zaist'ovali investície, vládu, vzdelanie, medicínu, výchovu a komunikácie 200 rokov. Ale 40 rokov po odchode Európanov sústavne upadajú prakticky všetky čierne africké národy v príjmoch, vzdelaní, zdravotnej starostlivosti, hygiene, občianskych právach a ďalších sociálnych oblastiach. Rozklad niektorých štátov ako Sudán a Zaire je pomalší len vďaka skutočnosti, že už sú na tak nízkej úrovni, že proste nie je príliš možností ako klesnúť ešte nižšie. Vo svojej totálnej beznádeji pozýva množstvo afrických štátov Európanov späť a západné investície a pomoc majú súčasne hrozné podmienky, aspoň čiastočne, zlepšiť.

Katastrofálnu sociálnu situáciu v Afrike nemožno zvažovať na nedostatok zdrojov. Tento kontinent je najväčším náleziskom nevyužitých zdrojov na svete. V dobe, kedy množstvo štátov Starého sveta svoje zásoby vyčerpalo, mala Afrika skvelú šancu, ktorú zahodila. Od 70-tych do 90-tych rokov klesol podiel Afriky na svetovom trhu o 50 percent, jej hrubý národný produkt klesá o 2 percenta ročne, produkcia potravín klesla o 20 percent, zvýšila sa podvýživa, vzrástol počet genocídnych vojen, z AIDS sa stala pandémia a kontinent má stále menej demokratickú podobu, než mal napríklad len pred 25 rokmi.²¹⁷

Mrakodrapy, ktoré v Nigérii kedysi postavili a udržiavali Európania, majú dnes prerušované dodávky prúdu a ich toalety pretekajú. Hygienické opatrenia, nemocnice, výroba energie a telefónne siete, všetko je závislé na finančnej pomoci a v chode, aj keď len základnom, musia všetko udržiavať privezení Európania. Európski kolonialisti, ktorí kedysi zastavili krvavé vojny medzi kmeňmi, už neboli k dispozícii, aby zabránili Hutom a Tutsiom vo vyvraždení 600 000 až 1 000 000 ľudí v Zaire. Európski kolonialisti, ktorí v Afrike pred viac než 100 rokmi zakázali otroctvo, tam už dnes nie sú v dostatočnom počte na to, aby mohli zabrániť dnešnému zotročovaniu *desiatok tisíc* Afričanov.

Otrokárstvo je vo všetkých krajinách sveta formálne zakázané, v Afrike je však stále široko rozšírené. V určitej miere existuje prakticky v každej africkej zemi. Predovšetkým Sudán, Ghana a Mauritánia sú známi ako prední svetoví obchodníci s otrokmi. V Núbijských horách v Sudáne bolo v priebehu 90-tych rokov predaných do otroctva 30 000 afrických detí, každé za cenu dvoch kurčiat.²¹⁸

Rasoví rovnostáři obviňují z africké katastrofy Europeanov a bílý rasismus. Někteří tvrdí, že Europeania Afriku dostatočně nepřipravili na nezávislost. Lenže ešte než sa dekolonizácia rozbehla, niektoré európske štáty trvali na tom, že Afrika potrebuje k rozvinutiu samostatnosti viac času. Takéto tvrdenia boli bielymi liberálmi na západe a bezvýznamnými revolucionármi v Afrike zavrnuté ako rasistické a povýšenecké. Samotná predstava potreby prípravy na samostatnosť samozrejme vyvoláva otázku, kto pripravoval na nezávislosť európske národy?

Rovnostáři majú pochopiteľne pre černošské historické zlyhanie vždy nejaké ospravedlnenie. Poslednou obranou neexistencie africkéj kultúry je tvrdenie, že klimatické a ekologické faktory podporovali rozvoj civilizácie v Eurázii, kým v Afrike mu bránili.²¹⁹

Jared Diamond však neodpovedá na otázku, prečo obyvatelia Afriky ani po stáročiach arabskej kolonizácie neprevzali civilizačné vymoženosti (potom, čo sa medzi kolonistov začlenilo domorodé černošské obyvateľstvo) a prečo sa v Afrike zažala iskra civilizácie až vtedy, keď ju tam zapálili a udržovali Europeania.

Rasa a národ

Keď je rasa dobrá, má aj dobré postavenie – *Ralph Waldo Emerson*

Keď som si začal byť viac vedomý hlbokých biologických rozdielov medzi rasami a lepšie som chápal dopad týchto rozdielov na vzdelanie, kriminalitu, chudobu a ostatné sociálne otázky; začal som čítať literatúru o historických faktoch týkajúcich sa rasy a kultúry.

Pokiaľ má rasové zloženie tak veľký dopad na školstvo, aký veľký dopad musí mať na národ? Možno podľa rasy určiť vývoj a situáciu národa? Jeden môj kamarát zo strednej školy, George Cardella, pochádza z Kolumbie. Dlho mi rozprával o životných podmienkach v Južnej Amerike. Jeho popis tamjších úbohých životných podmienok a bezvýznamnej hodnoty človeka ma často prekvapoval. Bol si vedomý svojich svetlých očí a španielskych predkov a o rasových skutočnostiach aj o životných podmienkach jeho aj ostatných juhoamerických národov hovoril otvorene.

Na hodine zemepisu učiteľ poukazoval na to, že Južná Amerika má geograficky väčší potenciál pre rozvoj než Severná Amerika. Má väčšiu rozlohu, pokiaľ ide o oblasti v miernom pásme, bohatšie zdroje, variabilnejšie podnebie a topografiu, a bola tiež intenzívne osídľovaná a využívaná skôr než Severná Amerika. Prirodzene vyvstáva otázka: „Prečo sú teda ľudia na juh od Rio Grande zvyčajne omnoho chudobnejší, omnoho menej zdraví, menej vzdelaní a menej slobodní než v Spojených štátoch a Kanade?“

Južná Amerika bola silne kolonizovaná a na niektorých miestach boli vysoké školy dokonca skôr než stál Jamestown a Plymouth. Španieli a Portugalci, národy s bohatým európskym kultúrnym dedičstvom, tento región osídlili. Moderné obdobie objavovania Ameriky zahájil Krištof Kolumbus v tom istom roku, kedy došlo ku konečnému porazeniu Maurov a ich vyhnaniu z celého Španielska po boji trvajúcim stovky rokov. Španielski dobyvatelia boli zdatní a odvážni, zocelení ťažkosťami vojny a boja za slobodu, ktorý trval celé generácie. Národná jednota zrodená z víťaznej vojny z Maurami sa náhle presunula k cieľi dobiť a scivilizovať nové zeme v Novom svete.

Netrvalo dlho a hnedovlasá, zelenooká kráľovná Izabela ovládala územie o rozlohe väčšej než celá Európa. Španieli a Portugalci bezohľadne využívali pôvodné obyvateľstvo Ameriky a hoci týchto domorodcov nezabíjali vo vojne, často ich posielali na smrť choroby. Objavy nálezísk drahých kovov ako zlata a striebra a obrovských parciel, ktoré boli vtedy v držaní španielskeho trónu, povzbudzovalo Španielov k začleňovaniu sa medzi domorodých obyvateľov a využívaniu ich k získavaniu zdrojov. Španielski vládcovia tvorili v obrovskom impériu len malú kvapku v mori farebných. Keďže fyzické a psychické vlastnosti Indiánov odpovedali potrebám otroctva len veľmi málo, v niektorých oblastiach bola potreba pracovných síl uspokojená dovozom čiernych otrokov z Afriky.

Či už šlo o dobyvateľov alebo misionárov, ich prvotným cieľom bolo využitie možností: dobyvatelia sa starali o pestovanie bohatej úrody a misionári o duše obyvateľov. Život v zemi s malým množstvom bielych žien, ale množstvom indiánskych dievčat a čiernych otrokýň bežne prinášal miešanie a

medzirasové manželstvá, hoci na takéto zväzky sa väčšina príslušníkov aristokracie pozerala zvrchu. Šľachta často posielala svojich synov a dcéry domov do Španielska, aby si našli manželky a manželov tam.

Španieli vybudovali Mexiko a ostatné kolónie v Strednej a Južnej Amerike k svojmu obrazu. Postavili školy, vládne budovy aj kostoly a priniesli Novému svetu umenie, technológiu a kultúru európskej civilizácie. Mimo Španielsko a Portugalsko mali svoje územia na západnej pologuli aj Veľká Británia, Francúzsko a Holandsko. Na tejto obrovskej ploche tvorili bieli väčšinu iba v 13 amerických kolóniách a v Kanade.

V Severnej Amerike, kde bola prítomnosť nebielych, či už ako otrokov alebo slobodných, prebiehal spoločenský styk výhradne medzi bielymi. Do Severnej Ameriky prišli Európania v počte stoviek tisíc, brali si zo sebou svoje rodiny a farmársky život si tiež vyžadoval početné rodiny, takže bol všade dostatok žien. Výnimkou boli len novo preskúmané územia. Tak sa Amerika a Kanada stali výhradne bielymi národmi, zatiaľ čo Karibik, a Stredná a Južná Amerika zostali prevažne nebiele, s výnimkou nepočetnej bielej vedúcej vrstvy.

Bolo mi jasné, že obrovské rozdiely medzi Kanadou a americkými kolóniami a zvyškom Ameriky boli proste v rase. O niektorých z týchto vecí som debatoval so svojou stredoškolskou učiteľkou, pani Weirovou. Bola to zarytá rovnostárka, ktorá sa rozčuľovala, že sú tu aj iné faktory, ktoré som do svojich predpokladov nezahrnul. Jej prvý protiargument znel, že Severná Amerika bola prevažne protestantská a ako taká vedená k vytváraniu pracovných a etických hodnôt tohto vyznania. Moja odpoveď bola jednoduchá: „Renesancia západnej civilizácie vznikla v severnom Taliansku, v čisto katolíckej spoločnosti. A Quebec, severoamerické mesto, nebol protestantský, ale jeho životná úroveň bola oveľa bližšie k protestantskej Amerike než Mexiku alebo Brazílii.“

Ďalej sa snažila tvrdiť, že tieto výrazné rozdiely vytvárala demokratická tradícia Severnej Ameriky v porovnaní s autokraciou Južnej Ameriky. Ja som poukazoval na to, že história je plná príkladov, kedy sa z tyranie stala demokracia a kedy demokracia o svoje slobody prišla. Európske aristokracie sa rozhodne premenili na veľké a moderné národy. Mnohé vládne ústavy národov v strednej a južnej časti pologule vznikli priamo podľa našej americkej ústavy, ale ani tieto zákonné prostriedky ich neuchránili pred chudobou, obrovskou korupciou, tyraniou a atentátmi, neustálymi revolúciami, negramotnosťou, epidémiami a primitívnym životným štýlom a podmienkami.

Spýtal som sa jej: „Keď zvážime, že v Karibiku a Amerike sú tucty národov, a že tu za stáročia prebehli stovky revolúcií a zásadných politických zmien, dá sa vôbec uveriť tomu, že ani raz nezvolili tú správnu cestu?“ Keďže mlčala, vyhrkol som: „Možno že to, čo v skutočnosti utvára alebo ničí národ nie sú jeho inštitúcie, ale rasa jeho príslušníkov.“

V mnohých rozdieloch medzi národmi Ameriky je existencia rasového faktoru viditeľná. Kostarika je známa ako najrozvinutejší národ v Strednej Amerike. Má povest' najmenej skorumpovaných úradov, najvyššieho životného štandardu a najväčšej gramotnosti v regióne. Taktiež sa môže pochváliť tým, že je najbelším národom v Strednej Amerike.

Najrozvinutejšie štáty Južnej Ameriky sú Argentína, Uruguay a Chile – národy s najväčším percentuálnym zastúpením Európanov. Vplyv rasy môžeme vidieť dokonca aj vo vnútri týchto národov. Napríklad Brazília pripomína dva rozdielne národy, keď ten na severe zodpovedá černošským krajinám a ten na juhu je viac európsky. Keď som v roku 1991 navštívil Brazíliu, hneď som si všimol, že ako sa človek približoval k starým územiám plantáží čiernych otrokov, obyvateľstvo bolo stále černejšie a chudobnejšie a stále belšie a bohatšie v horských oblastiach. (To isté platí v Louisiane pre staré plantáže „obcí pri rieke“ v porovnaní s belšími oblasťami.)

Bolo mi jasné, že ak sa demografia Ameriky zmení a priblíži sa k Južnej Amerike, dopadneme ako tamojšie spoločnosti. Prídeme o naše vzácne dedičstvo a spôsob života. Bol som presvedčený, že rasa je dominantnou spoločenskou silou ovplyvňujúcou všetky aspekty našich životov. Či už to uznáme alebo nie, prijmeme alebo nie, rasa ovplyvňuje národy – rovnako ako to robia jednotlivci – spôsobom, ktorý rovnostári nedokážu uspokojivo vysvetliť.

Lekcie z rasy, ktoré nás učia dejiny západnej časti pologule, sa vzťahujú na dejiny všetkých národov a všetkých kultúr. Človek sa môže pozrieť dokonca až do prehistórie a vždy nájde kmene, ktoré mali špecifické gény a určité vlastnosti, vďaka ktorým boli výnimočné. Národy vznikli z ľudí, ktorí mali spoločné dedičstvo. Neboli vždy jednorasové, vždy však boli utvárané dominantnými ľuďmi, ktorí pretvárali zem podľa vlastných názorov, vlastnej kultúry, hodnôt, jazyka a umeleckých predstáv. Národy neboli prísne geograficky rozdelené, pretože hranice boli často zle a nejednoznačne definované, ale boli rozdelené ľuďmi, ktorí v nich žili. Či už to boli povedzme Asýrčania, Egyptania, Židia, Gréci, Rimania alebo Francúzi, tieto národy vznikli z rás alebo etník, ktoré ich tvorili. Napríklad výraz *Francúzsko* pochádza z pomenovania ľudí, ktorí prebudovali zem po páde Rímskej ríše, Frankov. Človek môže vystopovať históriu národov podľa rasovej histórie a charakteru ich obyvateľov.

Jednou z prvých historických kníh, ktoré mi dal otec k prečítaniu, keď som bol ešte na základnej škole, bola klasika od H. G. Wellsa *Prehľad histórie*.²²⁰ Jej témou je vzostup a pád národov. Veľké národy sa vyznačovali silou, inteligenciou a ctížiadosťou. Vytvorili silnú spoločnosť a podrobili si menej schopných susedov. A potom začal proces absorbovania podrobených národov do národného štátu. Cesta, ktorá pôvodne viedla k víťazstvu a nadvláde, prestáva postupným prijímaním porazeného obyvateľstva plniť svoj účel. Tento proces sa periodicky opakuje. Na scénu prichádzajú ďalšie podrobené národy a opäť sú pohltené tými, ktorí ich porazili. Tento vzorec som jasne videl už pri štúdiu histórie Ameriky, ale teraz, keď som sa čítaniu historickej literatúry venoval viac, mi bolo jasné, že rasový faktor hrá rolu pri vzostupe aj páde všetkých civilizácií. V skutočnosti bola každá upadajúca civilizácia rasovo odlišná od zakladajúcej populácie. Jedinou možnosťou pre prežitie národa je rasová jednota – prežitie jeho špecifickej populácie ako typickej genetickej entity, ako základu budúcej generácie. Inak by takýto národ nemalo cenu brániť.

Historici ako Toynbee, Durant a Spengler opisujú vznik a zánik národov. Je zaujímavé, že každá veľká civilizácia, ktorá sa na Zemi objavila, nakoniec upadla do záhuby a rozkladu. Tá naša je proste poslednou z mnohých civilizácií, ktoré vznikli a potom postupne upadali. Základnou historickou otázkou zostáva, prečo civilizácia týmto cyklom prechádza. Existuje mnoho teórií, prečo civilizácie upadajú: ekonomický pokles, politický rozpad; vojenská slabosť a porážka; morálny úpadok vychádzajúci z prerušenia náboženskej tradície; triedny boj; degenerácia z konzumu. Teórií je rovnako veľa ako historikov, ale jeden faktor je prítomný vo všetkých vzostupoch a pádoch civilizácií, ktoré poznáme: *rasový faktor*. Rasová skupina, ktorá vybudovala pôvodnú civilizáciu, stratí svoju dominanciu a často aj genetickú integritu.

Než som zistil fakty o rase, mal som tiež svoju teóriu založenú na tom, čo som čítal. Založil som si ju čisto na symptómoch úpadku miesto na pochopení skrytých faktorov spôsobujúcich tieto symptómy. Kniha napísaná pred viac než sto rokmi francúzskym vedcom, grófom Arthurom de Gobineauom, predkladala hypotézu úpadku civilizácií, o ktorej som musel týždeň premýšľať a ktorá ma nakoniec priviedla k môjmu rasovému svetonázoru. De Gobineauova *Nerovnosť rás*²²¹ bola napísaná skôr než Darwinov *Pôvod druhov*²²² a oveľa skôr, než vznikli základy modernej biológie a psychológie, ale ponúkala prekvapujúce tézy o tom, že populácie prešli zmenami svojho biologického charakteru a že civilizácie boli v konečnom dôsledku produktom biológie: rasových vlastností ich zakladateľov.

De Gobineau tvrdil, že civilizácie upadli v dôsledku zmeny vrodených vlastností ich zakladateľov. Znížila sa rasová kvalita národa. Nazýval to intra-rasovým a inter-rasovým oslabením kultúru vytvárajúcej rasy. O inter-rasové oslabenie šlo v tom zmysle, že kozmopolitná povaha ríše spôsobila rasové miešanie s cudzími národmi a klesajúcu pôrodnosť zakladajúcej rasy sprevádzanú preľudnením rasových miešancov. De Gobineau rozpoznal aj inter-rasové oslabenie: vládnuca rasa, najinteligentnejšia a najproduktívnejšia obyvateľia, mala najmenej detí, zatiaľ čo najnižšie elementy boli extrémne plodné.

De Gobineau písal v polovici 19. storočia, ešte pred rozvojom modernej biológie, čo nutne znamená, že jeho kniha obsahuje chyby. Napriek tomu sú jeho teórie pozoruhodne prepracované. De Gobineau bol na svoju dobu dosť scestovaný a mal dobré možnosti pozorovať a dávať si dohromady to, s čím sa stretával.

Ak človek raz pochopí rasu, je preňho ľahké rozpoznať v histórii národov rasovú zložku a jej rolu v súčasných spoločnostiach na celom svete. Klasickým príkladom rasovej histórie je štúdium egyptskej civilizácie. Dodávatelia „černošskej histórie“ prinášajú absurdné tvrdenie, že Egypt bol černošskou civilizáciou. Poukazujú na to, že negroidné rysy posledných faraónov toto tvrdenie dokazujú. Je skutočne pravdou, že posledný faraón možno bol čiastočne čierny. Po 3 000 rokoch mohla do vládnuceho rodu preniknúť časť černošských génov. Tento fakt však nerobí podstatu egyptskej civilizácie černošskou o nič viac, než keby Jessy Jackson (černošský kazateľ a bojovník za práva černochohov; pozn. prekl.) po zvolení do funkcie prezidenta Spojených štátov nechal podpísať pod Deklaráciu nezávislosti černochohov. Keď sa v egyptskej kráľovskej rodine objavili černošské gény, znamenalo to koniec egyptskej civilizácie (rovnako tak by zvolenie Jessyho Jacksona napísalo podobný epitaf Amerike).

Stále prežívajú tisíce hieroglyfov popisujúcich tvorcov egyptskej civilizácie ako bielych ľudí (niektorí s hrdzavými vlasmi a svetlými očami). Najstaršie dochované múmie sú pozostatkami belochohov. Egyptská civilizácia do istej miery pripomína starý Juh. Rovnako ako si biela aristokratická spoločnosť Juhu kupovala od afrických obchodníkov čiernych otrokov, egyptskí belosi si privádzali čiernych otrokov na prácu z dolného Nílu. V priebehu tisícok rokov zanesli zákonné aj nezákonné sexuálne styky medzi rasami černošské gény dokonca aj do kráľovskej rodiny. Zavŕšenie tohto procesu časovo dokonale súhlasí so zánikom najstaršej dynastie, ktorú kedy svet videl a s pádom egyptskej civilizácie.

Dnešný Egypt má rôznorodú populáciu od čistokrvných černochohov cez väčšinové zmiešané obyvateľstvo až po malú bielu menšinu. Svetlejší obyvatelia tvoria vzdelanostnú, vedeckú, politickú a obchodnú elitu. Len málo národov prešlo tak veľkým úpadkom ako kedysi veľký Egyptský národ. Egyptský národ je dnes jedným z najchudobnejších na Zemi s chudobou a kriminalitou vymykajúcou sa kontrole. Počet žobrákov sa len v samotnej Káhire odhaduje na 60 000 a tisíce detí sú úmyselne oslepované alebo mrzačené a nútené žobrať na uliciach pre svojich bezcitných pánov. Rasový príbeh Egypta je jasnou a pozoruhodnou ukážkou negatívneho dopadu miešania s čiernou rasou. Dokonca aj národy, ktoré prešli menej dramatickým rasovým miešaním než Egypt, prišli o hybnú silu svojich kultúr.

Staroveké Grécko bola pravdepodobne kultúrne a umelecky najrozvinutejšia civilizácia, ktorú svet kedy videl. Za posledné dve tisícročia zmizlo zhruba 98 percent gréckeho umenia, ale stále obdivujeme jeho architektúru, sochy, obrazy, básne, piesne, hry, filozofiu a literatúru. Gréci boli nielen veľkí myslitelia a umelci, ale tiež veľkí bojovníci, ktorí si podrobili prakticky celý vtedy známy svet. Alexander Veľký, skutočne árijský Macedóнець, rozšíril v jednu chvíľu svojho krátkeho života grécku ríšu až na indické pláne. Toto všetko Gréci dokázali napriek tomu, že celkový počet obyvateľov Atén a Sparty nikdy neprekročil 250 000. Grécka civilizácia je nazývaná zlatým vekom a grécky národ bol vďaka veľkému počtu svetlovlasých ľudí nazývaný zlatým národom. Grécka literatúra je plná popisov svetlovlasých bielych ľudí. Podľa dobových sôch to boli vysokí krásni ľudia, ktorí sa starali o svoje zdravie rovnako ako o svoju tvorivú myseľ.

Gréci, rovnako ako Španieli v Južnej Amerike, neboli príliš početní, ale dokázali dobyť a spravovať omnoho väčšie národy a územia. Alexander riešil demografický problém tak, že nútil svojich vojakov a námorníkov, aby sa na územiach ovládaných Gréckom ženili so ženami z tamojších vládnučich tried. Raz si na masovom obrade vzalo 10 000 gréckych vojakov 10 000 perzských žien. Hoci tieto zväzky boli neskôr zrušené, symbolizovali stratégiu gréckeho imperializmu.

Alexander si myslel, že si zaistí oddanosť podriadených národov tým, že proste vytvorí viac Grékov. Ale Gréci sa vracali domov s cudzími nevestami a tak zahájili proces, ktorý podkopával celú ich civilizáciu. Cudzie národy z celej stredozemnej oblasti imigrovali do Grécka z tých istých ekonomických a sociálnych dôvodov, z akých Mexičania prekračujú Rio Grande. Grécke mestá sa stali kotlom rôznych rás, tak ako veľké obchodné centrá dnešného sveta. Po stáročiach si len málo Grékov zachovalo fyzické vlastnosti, ktoré sú popísané v Odysei a naveky zachytené v sochách, ktoré dodnes obdivujeme. Národ sa rozpustil v záplave cudzích génov a životaschopnosť civilizácie slabla, až zostala zachovaná len v písomnostiach, pozostatkoch a rozvalinách minulosti.

Od pádu gréckej civilizácie bol polostrov opakovane zasiahnutý migráciou zo severu a niektorí obyvatelia v sebe dodnes nosia gény pôvodných Grékov. Tento národ, hoci je len tieňom niekdajšej veľkoleposti, nachádza svoj najväčší zmysel v slávnej antike.

Veľká rímska civilizácia pripomína v mnohých smeroch Grécko. Zakladajúci Rimania boli nazývaní patricijmi. *Random House Webster's Electronic Dictionary* definuje patricijov nasledovne:

patricij

1. človek vznešeného alebo vysokého pôvodu; aristokrat.
2. osoba ušľachtilá, vzdelaná a kultivovaná.
3. **rodený člen aristokracie starovekého Ríma majúci také privilégia ako výhradné právo na držanie určitých úradov.**
4. (v neskoršej rímskej a byzantskej ríši) **nededičný čestný titul** alebo hodnosť udeľovaná cisárom (**významná osoba**)

Kým rímska ríša ovládala celý známy svet, samotné mesto Rím sa stalo New Yorkom staroveku. V dobe rímskeho úpadku písali kronikári o tom, že si pri prechádzaní jeho ulicami pripadajú, akoby to bola cudzia zem plná cudzokrajných ľudí a jazykov. Človek môže vysledovať priau úmeru úpadku rímskej moci a toho, ako sa patricij (ako ukazujú štyri definície) stával z dedičného titulu čestným titulom.

Ďalším ukazovateľom genetického základu pôvodnej rímskej civilizácie je bežné židovské slovo *gojímovia*, ktoré pochádza z rímskeho výrazu *gens*, výrazu označujúceho pravé rímske rodiny, ktoré dlhodobo budovali a ovládali Rím. Pre vtedajších Židov znamenali výrazy *gens* alebo *gojim* nepriateľa, ktorý si ich v Palestíne podrobil. Slovo *gens* je základom slov ako *gentleman*, *gent* (pán), *gény*, *genetika*, *genocída*, *genus* (rod) a ostatných výrazov súvisiacich s rodom.

gens (jenz), pl. gentes

1. skupina rodín v starovekom Ríme pochádzajúca z rovnakých predkov a spojená rovnakým menom a náboženskými obradmi.
2. *Antropol.* Skupina pochádzajúca z rovnakých predkov v mužskej línii; klan.
3. *gens* rasa, národ. Viz. ROD, POHLAVIE

gentleman

1. muž z dobrej rodiny, dobrého pôvodu alebo sociálneho postavenia.

Rím nikdy neupadol tak hlboko ako moderný Egypt, pretože rasová zmena tohto národa prebehla v oveľa menšej miere. Taliansko sa našťastie dočkalo nových zdravých európskych génov pochádzajúcich od barbarských nájazdníkov a dobyvateľov zo severu, ktorí síce neboli tak kultúrne vyspelí, mali však rovnaký genetický potenciál ako pôvodní Rimania a ich patricijskú podstatu. *Barbar* je výraz, ktorý slabo popisuje týchto dobyvateľov, keďže mali pevné morálne zásady, rodinný život a bohaté kultúrne dedičstvo, rovnako ako inteligenciu dostatočnú k tomu, aby dokázali poraziť vycvičené a skúsené rímske armády.

Keď renesancia s konečnou platnosťou položila základné kamene našej modernej západnej civilizácie, nenachádzala svoje primárne impulzy v meste Rím s celou jeho históriou, v centre vzdelanosti a prosperity, ale v severotalianských mestách ako Florencia, Padova a Benátky. Rím stále obsahoval veľké množstvo pôvodnej rímskej krvi, už to však nebol Rím Rimanov; teraz to už bolo medzinárodné mesto, kotol rás z celého sveta vrátane germánskych, egyptských, semitských a ďalších prvkov. Renesancia našla svoju hybnú silu tam, kde naďalej dominovali pôvodné rímske gény. Dokonca aj dnes sú severné provincie ekonomicky najsilnejšími a najväčšími časťami celého Talianska. HDP na osobu je v severnom Taliansku porovnateľný s najsilnejšími európskymi ekonomikami.

Človek môže vidieť rasový prejav renesancie v Michelangelovej majstrovskej freske árijského zobrazenia Boha a Adama na strope Sixtínskej kaplnky. Pre mnohé vzdelávacie a kultúrne inštitúcie v Amerike sa stalo každodennou prácou falšovanie histórie. Nielenže urobili z Kleopatry černošku, černošský vzhľad dali aj slávnemu kartagínskemu vojvodcovi Hanibalovi. Spoločnosť Budweiser Beer vydala „vzdelávaciu“ sériu plagátov nazvanú „Veľkí králi Afriky“, kde je zobrazený Hanibal nápadne podobný čiernemu boxerskému promotérovi Donovi Kingovi.

Nová verzia Hanibala, ktorá sa učí na amerických školách

Hanibal bol samozrejme biely. Dostupné zdroje popisujú jeho vzhľad takým spôsobom, že nemôže byť najmenších pochyb, že bol rovnako biely ako kartagínsky národ, ktorý viedol. A čo viac, na jeho posmrtnej maske je vidieť europoidný úzky nos aj pery a vysoké čelo. Táto maska nevykazuje žiadne negroidné rysy. Černošské privlastňovanie si slávnych Európanov nekončí Kleopatrou alebo Hanibalom. Zašli dokonca až k tak smiešnym tvrdeniam, ako že Ludwig van Beethoven bol černoš, ako sa vlastne afrocentristickí zúfanci snažia nanútiť každému, kto má kučeravé vlasy a tmavšiu kožu.

Liberálni historici sa správajú, akoby rozvinuté národy vznikli len nejakou náhodou. Pre nich sú úspešné národy iba tie spokojné, ale spokojní ľudia môžu byť negramotní

a chudobní ale aj vzdelaní a bohatí.

Svet pozná pochopiteľne množstvo príkladov národov s bohatou prírodou, ktoré trpia kultúrnou a ekonomickou biedou a národy s chudobnými prírodnými zdrojmi, ktoré sú kultúrne aj ekonomicky rozvinuté. Možno nájsť národy s dlhou históriou, ktoré sú dnes buď rozvinuté, alebo zaostalé. Krátka národná história môže zaznamenať veľké úspechy aj úplné zlyhania. Spoločnosti môžu byť nábožensky jednotné alebo rozpoltené. Sú tu chudobné nábožensky zamerané národy, bohaté ateistické a naopak. Žiadne právne nariadenie ani zákony v knihách nám nepovedia, aký slobodný a zákony dodržiavajúci je národ v skutočnosti, ale rasa nám toho povie dosť. Sú tu pomerne izolované bohaté a rozvinuté štáty aj štáty so silnými kultúrnymi a ekonomickými stykmi, ktoré sú chudobné.

Existuje nejaký väčší, dobre fungujúci, kompletne čierny národ, kde je nízka kriminalita, dobrá úroveň školstva a slobodná a neskorumpovaná vláda? Existuje nejaký taký národ s dlhou priemernou dĺžkou života a s nízkou detskou úmrtnosťou, alebo s nízkou negramotnosťou a vysokým životným štandardom?

Dopad rasy na históriu a súčasné sociálne podmienky môže byť dobre ilustrovaný porovnaním dvoch národov: Haiti a Islandu. Island leží v Arktickom kruhu. Má snáď najmenej pohostinnú geografickú polohu zo všetkých národov na Zemi. Je izolovaný a pretrvávajúce zimné podmienky tam trvajú takmer tri štvrtiny roka. Nerastú tu žiadne lesy, takže sa tu nevyrábajú žiadne drevené ani papierové výrobky. Nie je tu žiadna ropa, žiadny zemný plyn ani uhlie. Väčšinu zeme tvorí temná sopečná pustina a ľadovce, takže tu USA v rámci vesmírneho programu trénovali pristátie na Mesiaci.

Poľnohospodárstvo je kvôli skalnatej pôde, snehu a krátkej vegetačnej dobe takmer nemožné. Malý ostrov v severnom Atlantiku navštevuje len málo turistov. Je to ostrov mrakov, mála slnečného svitu a dlhých zimných nocí. Jediný islandský zdroj tvorí rybolov v chladných vodách, v ktorom Island súťaží s mnohými inými národmi. Islandčania majú prírodné vulkanické gejzíry, ktoré vynaliezavo používajú k vyhrievaniu svojich domovov a obchodov.

Porovnajme tento ostrov s ostrovom Hispaniola a národom Haiti, druhou najstaršou republikou na západnej časti poglobule. Je to veľký ostrov, ktorý je tak bohatý, že to presahuje aj fantázie básnikov.

Skutočný Hanibal

Teplý a krásny, s plážami, horami a čistou vodou, ktorého reliéf je snom všetkých turistov. Je to ostrovná brána do Karibiku, Spojených štátov, Mexika a Južnej Ameriky – miesto, kde prirodzene prekvitá medzinárodný obchod. Husté pralesy a bohaté nerastné zdroje sú pre tento ostrov požehnaním. Morské produkty v okolitých vodách sú bohaté a cenné. Mierne počasie poskytuje ostrovu dlhé a plodné vegetačné obdobie a úrodnou pôdu.

V 18. storočí bolo Haiti najväčším producentom cukru na svete. Univerzity a ostatné centra vysokého učenia ostrovu zaisťovali, že držal krok s ostatným svetom a stal sa jednou z najbohatších francúzskych zámorských kolónií – bohatší než ktorákoľvek z 13 pôvodných amerických kolónií. Haiti sa začalo hovoriť klenot Karibiku.

Celý rozvoj tejto zeme sa zastavil na konci 90-tych rokov 18. storočia, keď rovnostárstvo predstavené bielymi predstaviteľmi Francúzskej revolúcie vyvolalo čiernu revoltu, pri ktorej napokon čierni revolucionári zavraždili takmer všetkých 40 000 bielych mužov, žien a detí žijúcich na ostrove. 200 rokov od revolúcie sa čierne Haiti pod jedným skorumpovaným a diktátorským režimom za druhým stalo jednou z najnebezpečnejších, najpoverčivejších a najzaostalejších miest na Zemi. Veľká väčšina obyvateľov je negramotná a základnú školu dokončí menej než 3 percenta populácie. Je tu jeden z najnižších príjmov na obyvateľa na svete, veľká zločinnosť a problémy s drogami, masívna devastácia prostredia, zanedbateľná vzdelanosť, veľká detská úmrtnosť a primitívna zdravotná starostlivosť, a tunajším dominantným náboženstvom je voodoo.

Snahy amerických misionárov a učiteľov sa ukázali ako neúčinné a opakované vojenské invázie taktiež zlyhali. V tomto storočí bola trikrát vyslaná americká námorná pechota, aby priniesla na Haiti „demokraciu“. Prvá misia prišla v roku 1915. Námorníci tu zostali 19 rokov, postavili nemocnice, elektrárne, školy, moderné telefónne ústredne, viac než 200 mostov a tisíc mil' dláždených ciest. Po ich odchode sa na ostrov vrátil totálny rozklad a despotizmus. V roku 1958 sa námorníci vrátili a opäť začali s celým procesom, s rovnakými výsledkami. V roku 1994 sa Američania vrátili na Haiti do tretice, tentoraz s 23 000 vojakmi ako súčasť mierových jednotiek Spojených Národov. Predpokladá sa, že na Haiti zostane najmenej do konca storočia aspoň 500 vojakov, aby zabránili návratu starých čias.

Dokonca aj cez túto masívnu podporu a vojenskú silu USA a OSN je Haiti politicky skorumpované, decimované AIDS a ostatnými chorobami a trpí obrovskou kriminalitou. Haiti sa blíži k prahu konca 20. storočia, ale hlavné mesto Port-au-Prince smrdí ľudskými výkalmi a hnijúcimi odpadkami.

Na začiatku 20. storočia odcestoval na Haiti člen Kráľovskej geografickej spoločnosti (Royal Geographic Society), Hesketh Prichard, študovať dopady stopercentne černošskej vlády v zemi. Pri svojom príjazde cítil k domorodcom silné sympatie a chcel vidieť, ako si počínajú pri zavádzaní bielej civilizácie, ale bez bielej nadvlády nad sebou. Zistil, že hoci má Haiti francúzske zákony a na papieri buduje civilizáciu, je to všetko len nenaplnená ilúzia. Haitská armáda mala napríklad 6500 vojakov, ale rovnaký počet generálov, všetkých s naduto ozdobenými uniformami. Mali nemocnice so zablatenými podlahami, vlakové stanice a dráhy, ale žiadne funkčné vlaky, elektrárne nedodávajúce žiadnu energiu, súdy, zákony a ústavné práva, ale vládla len korupcia a despotizmus. Boli tu katolícke kostoly, ale v nich prebiehali primitívne obrady voodoo a obetovali sa zvieracie obete. Napriek tomu, že Prichard považoval miestnych ľudí za všeobecne veselých, zistil, že majú sklony ku krutého mučeniu a zverstvám.

Prichard to uzavrel tým, že pre Hait'anov je pozlátka civilizácie rovnako dôležité ako jej podstata. Keď sa môžu obliecť a hovoriť ako Európania a majú európsky vyzerajúce inštitúcie, potom vidia sami seba ako Európanom rovných.

Odporujú na základnú otázku „môžu si Hait'ania vládnuť sami?“ napísal Prichard nasledujúce:

Súčasný stav Haiti dáva na túto otázku najlepšiu odpoveď a vzhľadom k tomu, že tento experiment trval celé storočie, možno aj konečnú. Táto odpoveď sa v skutočnosti nachádza už storočie tam vonku. Černoch dostal svoju šancu, spravodlivé podmienky a žiadnu zaujatosť.

Dostal pre seba tú najkrajšiu a najúrodnejšiu časť Karibiku; dostal výhodu vynikajúcich francúzskych zákonov; zdedil vybudovanú zem s Cap Haitien (jedno krásne mesto na severnom pobreží Haiti) ako svojim Parížom...

Bola tu šira prosperujúca zem, zem lesov, vôd, miest a plantáží a uprostred toho všetkého bol ponechaný čierny muž, aby si svoju vlastnú spásu zariadil sám. A čo zo šancou, ktorá mu bola daná, urobil?... Ako čierny muž na konci storočného pokusu riadi svoju zem? Aký pokrok urobil? Absolútne žiadny.²²³

Island je na druhej strane, dokonca aj so všetkými svojimi nevýhodami, jedným z najlepších miest pre život na Zemi. Tento národ vydáva viac kníh a časopisov na osobu než akýkoľvek iný štát sveta. Má jednu z najvyšších gramotností a nízku detskú úmrtnosť, najnižšiu kriminalitu a problémy s drogami, vysoký životný štandard, najlepšiu lekársku starostlivosť a najdlhšie stojaci slobodne volený parlament na svete: Althing.

Predstavme si, že by boli všetci Islandčania nejakým neveriteľným spôsobom premiestnení na Haiti a všetci Haitčania na Island. Do piatich rokov by Islandčania na Haiti žili v raji, ktorý by si vybudovali, kým na Islande... Mám tušenie, že väčšina Haitčanov by bola mŕtva.

Dospel som k záveru, že liberáli mali ohľadom dopadu prostredia na jednotlivca aj skupiny pravdu. Prostredie nás sformovalo a hlboko ovplyvnilo, nepoznamenalo však náš genetický kód v evolučnej milisekunde krátkeho života jednotlivca, ale v priebehu tisícok rokov. To je ten dôvod, prečo dobre mienené snahy zlepšiť život niektorých ľudských rás zmenou prostredia vždy zlyhajú. A snahy utlačovať iné rasy, rovnako ako národy v niekdajšom sovietskom bloku, tiež nakoniec zlyhajú.

Na Zemi existuje mnoho kedysi necivilizovaných plôch, ktoré aj po najmenšom kontakte s civilizáciou okamžite ekonomicky, sociálne a vedecky rozkvitli. Na druhej strane, iné územia ležiace po tisíce rokov na hranici civilizácie nikdy nedokázali prijať a udržať ani jej najzákladnejšie vlastnosti. Perfektným príkladom je pôvodný Sudán, ktorý sa rozpína naprieč severnou Afrikou až na juh k Sahare. Bohatý na pastviny, nerasty, lesy, močiare a dokonca s prirodzenými prímorskými prístavmi na východe, ktoré priniesli obchod a znalosti z civilizovaného sveta, zažil Sudán svoje jediné svetlé historické body ako koloniálna základňa Egypta, arabských moslimov a neskôr Európanov. Porovnajme dnešný Sudán s potomkami rímskych dobyvateľov v Británii a Francúzsku. Tieto národy nielenže prevzali atribúty rímskej civilizácie; časom ju ďaleko prekonal.

Sudán je na tom po minimálne šiestich tisícoch rokov od stretnutia s civilizáciou sotva lepšie než v dobách faraónov; v skutočnosti je na tom pravdepodobne oveľa horšie. V posledných tridsiatich rokoch od koloniálneho oslobodenia tu kvalita života výrazne upadla súčasne s tým, ako boli inštitúcie a organizácie zriadené západom opustené. Stavba génov je oveľa mocnejšia než ľudské inštitúcie, pretože inštitúcie prichádzajú a odchádzajú, ale gény sa utvárajú po tisícročia.

Sú to samotné gény, ktoré vytvárajú povahu spoločností, v ktorých sa vyvíjajú. Každý národ povstáva alebo upadá v súlade so svojimi génmi. V priebehu doby sa gény prenesú cez všetky výhody aj prekážky. Ľudské gény môžu z národov s najchudobnejšími zdrojmi urobiť národy bohaté, alebo naopak z bohatých chudobné. Môžu viesť ku vzniku veľkých univerzít či zničiť to, čo bolo kedysi veľkolepé. Môžu dostať

Návrat Afričanov k pôvodnému spôsobu života v Karibiku

pod tyranu kedysi slobodného človeka alebo vykresáť z najhoršieho útlaku slobodu. Sociálne usporiadanie vytvorené jednou rasou môže byť vnútené inej rase, ale gény sa časom, pokiaľ prežijú, presadia. Sila génov stojí za vesmírnymi letmi aj za biedou, za civilizáciou aj za džungľou.

Slávny americký senátor z Mississippi, Theodore Bilbo, raz napísal, že ak by cudzí národ dobyl Ameriku a zotročil si jej obyvateľov, zničil jej budovy, jej úrodu, jej školy, jej farmy a jej ekonomiku, tak pokiaľ zostane naše biele dedičstvo nedotknuté – dokážeme všetko znova vybudovať a ešte lepšie než predtým. Varoval však, že ak by bolo naše dedičstvo stratené, bol by navždy stratený aj náš národ.

Je pravdou, že keď píšem o veciach, ktoré milujem a chránim, môžem byť len subjektívny, pretože moje hodnoty sú hodnotami mojich ľudí. Niektorí ľudia sa na výhody civilizácie pozerajú inak. Sloboda, krása, láska, vymoženosti, to všetko sú veci závislé na pohľade pozorovateľa. Indiáni žijúci divoko a slobodne v amerických lesoch a pastvinách mali svoju vlastnú predstavu o tom, čo je dobré a táto predstava bola určite omnoho vznešenejšia než masový alkoholizmus, ktorý je dnes medzi Indiánmi rozšírený.

Afričanove rytmické bubnovanie, jeho sexuálne a psychické uspokojenie, bosé nohy na horúcej pôde a tvrdý spánok pod šírou oblohou vždy odpovedali potrebám jeho duše. Mohol by snáď niekto poprieť, že takéto veci sú pre srdce mladého Afričana oveľa lepšie než uväznenie v americkej väznici, otrocká závislosť na kokaíne a heroíne alebo strelné rany utrpené v hlbokoj noci?

Osudom týchto národov bude vždy žiť život predovšetkým podľa svojich prirodzených potrieb a svojej duše. Gény nakoniec zvíťazia. Európania si vytvorili a zastávajú európske normy civilizácie; zatiaľ čo Afričania si vytvorili normy úplne odlišné. Podľa našich západných štandardov nemôžu tieto spoločnosti uspieť, ale keď to bude černochoom umožnené, vytvoria spoločnosť odrážajúcu potreby ich vlastnej duše, a jedine taká môže ich ľud skutočne uspokojiť. Staré európske príslovie hovorí „všade dobre, doma najlepšie“. Verím, že to platí pre všetkých ľudí a pre všetky ľudské rasy.

V dobe Francúzskej revolúcie usiloval Ernst Arndt, nemecký patriot, o odpor proti falošnej revolučno-rovnostárskej ideológii a vo svojom diele *Katechizmus pre teutónskeho bojovníka (Catechism for the Teutonic Armyman)* napísal, že sloboda znamená právo žiť vo svojej vlastnej otcine v súlade so zákonmi a tradíciami svojich predkov (Hans Günther, *Náboženstvo Indo-Európanov*).

Keď som si prezeral niektoré zo svojich vysokoškolských zápisníkov, našiel som určité aforizmy, ktoré som si ohľadom rasy a histórie písal. Myslím, že dnes sú rovnako aktuálne ako vtedy.

- **Ľudia tvoria národ. Robia to v súlade so svojimi genetickými vlohami. Skladajú hudbu, píšú zákony, robia obchod a ekonomiku, obetujú tomu svoju myseľ a dušu.**
- **V bitke medzi génmi a kultúrnosťou vždy víťazia gény.**
- **V boji medzi vplyvom dedičnosti a prostredia vždy zvíťazí dedičnosť, okrem prípadu, kedy prostredie zničí jedínú vec, ktorú človek nemôže obnoviť: jeho genetickú integritu.**
- **Pokiaľ je ľud geneticky stvorený k tomu, aby bol slobodný, žiadna tyrania ho nemôže utláčať navždy.**
- **Pokiaľ sú geneticky uspokojení k životu v tyranii, môže im byť demokracia vnútená. Keď ich však necháte napospas sebe samým, čoskoro sa vrátia k svojmu prirodzenému stavu.**
- **Ľudské prostredie je rovnako dôležitým pojmom ako prírodné prostredie.**
- **Rasy majú schopnosť vytvoriť kvalitné sociálne prostredie, ale kvalitné sociálne prostredie nemôže nikdy vytvoriť kvalitné rasy.**
- **Inteligentní ľudia robia vysoké školy a univerzity. Vyššie vzdelávacie inštitúcie len odrážajú kvalitu národa.**
- **Jediný spôsob ako zlepšiť spoločnosť je zlepšiť genetické vlastnosti ich príslušníkov. Najistejší spôsob ako zničiť spoločnosť je mať programy a politiku systematicky podporujúcu vyššiu pôrodnosť geneticky najmenej schopných oproti geneticky najschopnejším.**
- **Je to hriech proti kvalite krvi, ktorý spôsobuje hriech proti duchu.**
- **Rozšírenie rasového miešania je genocída.**
- **Nízka pôrodnosť je rasová samovražda.**
- **Masívna imigrácia cudzích rás napokon znamená genocídu.**
- **Integrácia rás je rýchla genocída.**
- **Geografické oddelenie vytvára rasy a podporuje ich prežitie.**

Dejiny a geografia ku mne prehovorili. Akoby ku mne všetky tieto myšlienky prichádzali od spisovateľov a cestovateľov z najranejších civilizácií, ktorí písalí a zvažovali tieto pravdy, rovnako ako od

veľkých mysliteľov 19. a 20. storočia. Teraz som videl rasový obrázok úplne inak, než keď som so svojim pátraním začínal. Amerika a väčšina bielych národov idú podobnou cestou ako úpadkové civilizácie minulosti a úpadkové rasovo zmiešané spoločnosti súčasnosti. Keď sa predošlé biele ríše degenerovali a rozpúšťali sa v nesúrodej rasovej zmesi, vždy tu boli naše rasové materské zeme, z ktorých prišli nové generácie a civilizáciu vybudovali znova.

Tentoraz sú však samotné materské zeme našich ľudí – celá dôležitá zásobáreň nášho genofondu – v ohrození. Pokiaľ celá západná civilizácia podľahne čiernej genetickej záplave, už tu nebude existovať žiadne lono, z ktorého by mohli byť naši ľudia znovuzrodení. Zistil som, že tentoraz nebojujeme len za svoju civilizáciu, ale tiež za zachovanie našej formy života na planéte.

Nastal čas pozrieť sa na sociálne, ekonomické a politické dopady vplyvu rasy na môj vlastný národ.

KAPITOLA 12

RASA A SPOLOČNOSŤ

Presvedčil som sa.

Veda hovorí jasne a výrečne:

Rasa je skutočná.

Je telom a krvou; mozgom a hormónmi.

Je v každej bunke, v našej DNA a v každom kúsku našej bytosti.

Vytvára biedu aj bohatstvo, zločin aj priateľstvo, povery aj vedu, nevedomosť aj vzdelanie, tyranu aj slobodu.

Skladá Mozartove melódie alebo oplzlosti rapových piesní.

Vytvára žiarivé mestá nádeje alebo chatrče plné chorôb.

Vyrezáva a vypaľuje Amazónsky prales alebo vysádza milióny stromov.

Rodí Afrodity, alebo deti, ktoré sa narodili matke závislej na kokaíne.

Vynáša ľudstvo na Mesiac alebo ho odnáša do pekiel.

Farbí nielen našu kožu, farbí celý svet.

Vyjadruje sa miliónmi spôsobov, otvorene aj nenápadne; nenávisťne aj ušľachtilo, hrubo aj kultivovane.

A riadi naše životy, či si jej silu chceme alebo nechceme pripustiť.

Je ako príliv a odliv.

Má svoju vlastnú cestu.

Bez ohľadu na to, o aké sociálne podporné programy a vzdelávacie a afirmatívne akcie sa bude vláda snažiť, rasy nie je možné neustále obmedzovať zákonmi ani urobiť sebe rovnými.

Bez ohľadu na to, ako sa budú média snažiť poprieť jej silu alebo dokonca jej existenciu, rasa sa presadzuje v zakorenených sociálnych problémoch u nebielych rás medzi nami, v technologických zázrakoch našich vlastných ľudí a v priepastných kultúrnych rozdieloch medzi nami.

Iba keď pochopíme a uznáme silu rasy, môžeme vyriešiť problémy, ktoré spôsobuje, rovnako ako využívať jej veľkolepé možnosti.

K pochopeniu rasy som sa dostal vďaka čítaniu všetkých psychologických, biologických, historických a antropologických publikácií, ktoré sa mi dostali do ruky. Každý tematický okruh dopĺňoval ďalší a posilňoval rasovú myšlienku. Nielenže som bol presvedčený o zásadných rasových faktoch, našiel som aj inšpiráciu, pretože od tej doby som veril, že pochopenie rasy je kľúčom k rozvoju civilizácie a dokonca k evolučnému pokroku samotného ľudstva. Pochopil som tiež, že ignorovanie týchto faktov by mohlo mať pre spoločnosť katastrofálne dôsledky. V 60-tych rokoch sa Amerika so všetkou vervou pustila do programu sociálneho a politického zrovnoprávnenia čiernej rasy. Čo bolo výsledkom? Carleton Putnam a iní vzťahovali historické fakty a evolučnú realitu na novú americkú sociálnu politiku. Keďže som vedel, že súčasné sociálne zmeny sú založené na falošnej dogme rasovej rovnosti, začal som veriť, že táto politika je predurčená k neúspechu.

Rovnosťárstvo bolo niečo viac než len moderná povera vnucovaná mediálno-politickým zriadením. Jeho zásady boli extrémne zraniteľné voči tvrdým výzvam a diskusii. *Ale, divil som sa, kde tá diskusia je?*

Obhajcovia rovnostárstva obsadili čelné miesta v akademickom svete, v politike a v médiách. Napriek tomu, že väčšina členov akademickej komunity vedela o jeho absurdnosti, málokto sa odvážil otvorene prehovoriť. Mnohí z nich našťastie pokračovali vo svojom výskume, väčšinou sa však vyhýbali pomenovávaniu rasových vplyvov, ako len mohli. Ako stále ďalší a ďalší psychológovia znovu objavovali obrovský vplyv dedičnosti na inteligenciu a správanie, väčšina z nich hovorila o tom, ako gény ovplyvňujú

jednotlivcov, zatiaľ čo rasovej otázke sa opatrne vyhýbali – napriek tomu, že ich práce vrodene rasové rozdiely potvrdzovali.

Pokiaľ dedičnosť chápeme ako primárny činiteľ mentálnych schopností a charakteru osobnosti, potom môže byť výrazne nižšie IQ černochovo a ich spoločenská dysfunkcia vysvetlené iba geneticky danými rasovými rozdielmi, nie prostredím. Uznanie silného vplyvu dedičnosti na správanie skupiny a jej úroveň je ranou zasadenou mýtu o rasovej rovnosti, proti ktorej rasoví rovnostári bojujú so zúrivosťou hraničiacou s náboženskou hystériou.

Niektorí z mála akademikov, ktorí sa odvážili debatovať o rase čo i len tým najnevinnejším spôsobom, ako profesor Arthur Jensen, sa stretli s akademickou neznášanlivosťou a fyzickým zastrašovaním. Vedeckým pionierom, ako bol držiteľ Nobelovej ceny William Shockley, bolo fyzicky znemožňované prejsť na niektorých z najprestížnejších amerických univerzít. Dr. Edward O. Wilson, popredný sociobiológ na Harvardskej univerzite, ktorý sa rasovej otázke taktne vyhýbal ako len mohol, sa stal obeťou násilného útoku.

Aj napriek zúfalému odporu, napokon vo vedeckej komunite zvíťazili sociobiológovia, genetici správania a zástancovia teórie dedičnosti, hoci len málo z nich si dnes dovoľí bez hanby objasňovať rasové otázky. Medzi vedeckým pohľadom na rasu a pohľadom predkladaným médiami je obrovský rozdiel. Vedecky vyvrátené názory marxistov ako Gould, Kamin a Lewontin sú v konzumne zameraných časopisoch ako *Discover* a *Smithsonian* stále prezentované ako hlavný prúd vedeckých názorov.²²⁴ V každom prípade však genetici správania urobili veľký pokrok vo vzdelávaní verejnosti ohľadne genetickej podstaty ženského a mužského správania. Biologicky vrodene rozdiely v správaní dostali populárne názvy ako *pravomozgové* a *ľavomozgové*.

V oblasti politiky zostáva uznanie rasovej pravdy oveľa vzácnejším javom než vo vede. Každý politik sa rýchlo naučí, že rovnostársky pohľad nesmie nikdy spochybníť. Urobiť to by znamenalo politickú samovraždu. Americký tradičný, rasovo členený sociálny systém bol rýchlo odstránený a potom znovu vybudovaný na falošnom predpoklade rasovej rovnosti. Carleton Putnam,²²⁵ Dr. William Shockley,²²⁶ Dr. Arthur Jensen²²⁷ a mnohí ďalší dokázali, ako nové sociálne experimenty zlyhávajú a smerujú k vážnemu poškodeniu americkej spoločnosti, avšak mediálne a vládne zriadenie novú rasovú politiku naďalej neobľomne podporovalo a rozširovalo.

Oblasti s veľkou černošskou populáciou, ako tie na juhu a vo veľkých mestách na severe a na západe, rýchlo upadli. Sociálny kolaps dopadol ako prvý na čiernu komunitu. Keď biely dohľad a kontrola zoslabli, čierna kriminalita narástla na neúnosnú mieru. Školy upadli do podpriemeru. Nepovolené drogy a závislosť na nich sa vymkli kontrole. Vzástol počet nemanželských detí a černošské rodiny sa začali rozpadáť. Počty ľudí odkázaných na sociálne dávky prudko vzrástli. Pohlavné choroby dosiahli rozmerov epidémie.

Všetky tieto spoločenské pohromy boli presným opakom toho, čo sľubovali rovnostári že sa stane, keď nastane politická a spoločenská rovnosť. Pozlátko európskeho štýlu kultúry a morálky vnučované po stáročia černošskej komunite sa po spoločenskom zrovnoprávnení okamžite rozpadlo.

Bieli ľudia týmito zmenami samozrejme tiež utrpeli. Kvalita verejného vzdelávania sa v dôsledku integrácie rýchlo znížila. Milióny bielych museli opustiť verejné školy a nakoniec aj mestá, ktoré postavili, kvôli šíreniu zvykov z okrajových štvrtí. Milióny ďalších sa stali obeťami rastúcej čiernej kriminality. Bieli začali platiť výrazne vyššie dane a poplatky nutné k podporovaniu stále závislejšej a nefunkčnejšej čiernej komunity, a s tým, ako získali menšinami volené politické strany na sile, sa zmenilo rozloženie politickej moci.

Federálna vláda zároveň zintenzívnila svoje snahy odobrať európskym Američanom všetky podpory. Nútené zmiešané autobusy zvýšili rasovú integráciu. Diskriminácia lepšie kvalifikovaných európskych Američanov, eufemisticky nazývaná „pozitívna diskriminácia“ sa stala oficiálnym postupom v súkromnom i verejnom sektore. Vládou financované programy bývania menším systematicky ničia biele komunity po celej Amerike. Rokom 1965 začala federálna politika diskriminácie európskych imigrantov a uľahčovania prílivu nebielych imigrantov. V rovnakej dobe bolo umožnené prekročiť americké hranice obrovskému

množstvu nebielych ilegálnych imigrantov. Nekontrolovaná imigrácia spolu s vysokou pôrodnosťou menšín premenili veľkú časť Ameriky na prostredie a spoločnosť pripomínajúce Tretí svet. Európski Američania sa dokonca priblížili stavu, kedy budú vo svojej vlastnej krajine menšinou.

Hoci táto politika poškodzuje ako čiernu tak aj bielu spoločnosť, pravdu o rasovej rovnosti nikto nespýtuje. Napriek obetovaniu svojich škôl, štvrtí, miest, daní a dokonca mnohých životov na oltár rasovej rovnosti, bieli ľudia neboli za svoje snahy ocenení, práve naopak, boli *obvinení* z neustálych černošských neúspechov. Európskym Američanom bolo povedané, že zhoršujúce sa problémy môžu byť vyriešené jedine ešte väčšími výdajmi na sociálne programy a vzdelanie. A rovnostári nám povedali, že liekom na americké problémy je viac integrácie, multikulturalizmu a „rozmanitosti“.

Podľa mediálno-vládneho zriadenia sa bieli ľudia nikdy neobetovali dostatočne. Do konca 20. storočia sa väčšina základných rodinných hodnôt medzi černochochmi rozplynula v priamej úmere k dosiahnutiu ich väčších spoločenských a politických práv. V dobe, kedy toto píšem, sa viac než 70 percent čiernych detí narodí ako nemanželských a viac než tretina všetkých mladých čiernych mužov v Amerike je vo väzení, v podmienke, alebo podmienienečne prepustená. Pravdepodobne najničivejším dopadom hnutia za občianske práva bola epidémia zločinu, ktorý uprel miliónom ľudí ich najzákladnejšie občianske právo zo všetkých – právo nebyť fyzicky napadnutý, znásilnený, olúpený a zavraždený.

Černošská kriminalita

Vy nemôžete belochovi nič ukradnúť, pretože on už to ukradol vám. Dlží vám všetko čo chcete, dokonca aj svoj život.

Všetky obchody sa vám otvoria, keď poviete magické slová. Tie magické slová sú: Ruky hore a oprieť o stenu, skurvysyni, toto je prepadnutie!

Alebo v noci rozbite výklad (to sú magické činy), rozbíjajte výklady vo dne, kedykoľvek, všetci spoločne, pod' me rozbiť výklady a vybrať tie sračky, čo tam sú.

Žiadne platenie. Žiadne účty. Proste si vezmite čo chcete.

- Od oslavovaného čierneho básnika Imamu Amiri Baraka (LeRoi Jones) ²²⁸

Pravdepodobne najzhubnejším dopadom novej, rasovo zaslepanej politiky je kriminalita, akú Západná civilizácia nikdy predtým nezažila.

Než som sa stal ako mladík rasovo uvedomelým, nikdy som o čiernej kriminalite moc nepremýšľal. Žijúc v úplne bielej štvrti a navštevujúc úplne biele školy a kostoly som nemal z kriminality žiadny strach, pretože som sa s ňou nestretol. Pokiaľ som sa neskoro v noci vracal domov matne osvetlenými ulicami v našej štvrti, jediné, čoho som sa bál, bol otcov trest za neskorý príchod. Otázka kriminality moju myseľ nikdy neznepokojovala. Od doby nanútených radostí integrácie a rozmanitosti si je samozrejme každé dieťa vedomé prítomnosti kriminality takmer ešte skôr, než sa naučí abecedu.

Keď nepočítam našu gazdinú Pinky, väčšinu svojich kontaktov s černochochmi som zažíval pri občasnej práci v Garyho garáži, ktorá bola v Clio Street, černošskej časti New Orleans na periférii obchodnej štvrte. To bolo ešte predtým, než hnutie za občianske práva prinieslo sociálne zmeny, ktoré mali dopad na spôsob života černochochov aj belochochov.

Vedel som samozrejme, že čierne štvrte New Orleans sú oveľa nebezpečnejšie. Niekedy, keď som potreboval dokončiť nejakú prácu, zostával som tam až do zotmenia. Skutočný strach zo zločinu som zažil po prvý raz v živote, keď som vyšiel z dielne a prechádzal blokom plným všelijakej spodiny smerom k St. Charles Avenue k zastávke električky. Počas prechádzania týmto krátkym úsekom som občas vídaval hrozivo uprený pohľad alebo počul drzý komentár či videl dve tmavé tváre plaziace sa tieňom. Zvonenie električky bolo často sprevádzané mojím úľavným vydýchnutím a bol som rád, keď som z tej tmavej ulice odchádzal preč.

Jedným z dôvodov, prečo som prestal chodiť do dielne bolo to, že *Times-Picayune* a televízne správy stále častejšie hovorili o zločinnosti v okolí miesta, ktoré som navštevoval. Po značne medializovanej

lúpeži a vražde poslíčka, ku ktorej došlo len jednu ulicu od dielne, ma tam už otec nikdy nenechal ísť, aspoň nie samého. Niektoré soboty, keď mal nejakú prácu, ktorú bolo treba urobiť, som jazdieval do dielne s ním.

Knihy, články v časopisoch a televízne vystúpenia len zriedkakedy zmieňovali „černošskú kriminalitu“ a namiesto toho hovorili o rastúcej „zločinnosti“. Keď už niekedy médiá vysokú černošskú kriminalitu zmienili, nikdy výslovne nehovorili o jej neuveriteľne obrovskej disproporcii v porovnaní s belochmi. Väčšina bielych Američanov si toho nie je vedomá dokonca ani dnes. Médiá vysvetľujú černošskú kriminalitu jednoducho chudobou a rasizmom. Hovoria, že sú to v skutočnosti bieli, kto za to môže – že utlačanie černochoch bielym sociálnym systémom spôsobilo chudobu, ktorá sa obrátila proti nám – a spôsobuje kriminalitu. Vtedy som toto vysvetlenie prijímal ako logické, koniec koncov, v tradičných médiách som nevidel žiadne dôkazy o opakoch.

Tri roky potom, čo som prvý raz čítal *Rasu a rozum*, teda tri roky od mojich 16-tych narodenín, som toho už o rasových rozdieloch vedel dosť. Veľkú mahagónovú knižnicu vo svojej izbe som naplnil knihami a článkami. Ďalšiu knižnicu by som pravdepodobne naplnil materiálmi, ktoré som si prečítal alebo požičal vo verejnej knižnici a v mestskej knižnici.

Vedel som o rasových rozdieloch v IQ a o tom, ako nižšie IQ silne koreluje s vyššou mierou kriminality. Vedel som tiež o rozdieloch vo veľkosti mozgov černochoch a belochoch aj o hormonálnych rozdieloch, tak ako aj o vyššej hladine testosteronu čiernych mužov. Bol som si tiež vedomý existencie štúdií dokazujúcich rozdielne vzorce správania černochoch a belochoch, ktoré nebolo možné uspokojivo vysvetliť prostredím. Pochopil som aj základné evolučné rozdiely, ktoré boli súčasne vytvárané počas desiatok tisíc rokov dobami ľadovými v Európe a tropickými podmienkami v subsaharskej Afrike. Tieto evolučné charakteristiky sa zdali byť v súlade s historickým záznamom civilizácie. Vedu a históriu som mal oveľa radšej než politiku, preto som sa na ne sústredil a každý deň som sa zavrtával do svojich kníh a článkov o rase. Teraz, keď som býval ďaleko od lesov a močiarov New Orleans, som trávil čítaním oveľa viac času.

Začal som sa tiež horlivejšie zaujímať o dopady rasy na každodenný život. Väčšina kníh, ktoré som našiel v knižniciach, podporovala liberálny postoj, ale Občianske združenie malo jednu z najlepších knižníc na Juhu s materiálmi o vzťahoch medzi rasami a konzervatívnych postojoch. Mnohí autori tvrdili, že obrovský nárast kriminality súvisí so zmenami černošského a belošského sociálneho usporiadania, varujúc pred budúcim nebezpečenstvom hroziacim národu. Nastávajúca rasová katastrofa bola pre mňa zrejmejšia s tým, ako počas jedného leta narástol počet policajných sirén pretínajúcich daždivé, kedysi pokojné noci New Orleans.

V rovnakej dobe, kedy černosí získali vďaka hnutiu za občianske práva obrovský ekonomický profit, vzrástla černošská kriminalita. V 60-tych rokoch tvorili černosí zhruba 11 percent obyvateľov, ale podieľali sa na spáchaní najmenej polovice všetkých násilných trestných činov. Médiá vykrikovali, že explóziu kriminality spôsobila chudoba a oprávnený hnev černochoch z „bieleho rasizmu“. Žiadny z týchto vedátorov a sociálnych vykladačov však nedokázal vysvetliť zásadné nezrovnalosti. Ak bola hlavnou príčinou kriminality chudoba, ako je možné, že bieli, tvoriaci takmer 90 percent populácie a najmenej dve tretiny ľudí pod hranicou chudoby, spáchali len polovinu zločinov? Raz som svojmu učiteľovi povedal, že to nie je len chudoba, čo spôsobuje kriminalitu; niekedy porušuje zákony aj stredná a vyššia trieda. „Nemalo by veľkú väčšinu zločinov spáchať deväť desiatín obyvateľstva a dve tretiny chudobných?“ Pýtal som sa.

Nasledujúce riadky vysvetľujú všetky černošské problémy a trestané, rasovo hriechne myšlienky, ktoré sú údajne bielou rasistickou nespravodlivosťou. Ale ja som si povedal: *Čo tu nie sú milióny bielych, ktorí boli niekým podvedení alebo týraní a ktorí zažili rozbité rodiny, alkoholizmus, zneužívanie v detstve a iné príkoria, a napriek tomu ako teenageri nevyšli do noci, aby znásilňovali staršie ženy?* (V tej dobe bolo množstvo starších žien žijúcich osamote blízko môjho domova brutálne znásilnených a zneužitých čiernymi násilníkmi). Pokiaľ je útlak a rasizmus príčinou kriminality, pýtal som sa, prečo bola za Jima Crowa černošská kriminalita omnoho nižšia než dnes? Keď som tieto témy zmienil pred mojimi učiteľmi,

mali len chabé odpovede. Okrem toho, pokiaľ niekto uznáva, že kriminalitu spôsobuje chudoba, potom musí byť položená otázka: čo spôsobuje chudobu? Murray a Herrnstein v *Bellovej krivke*²²⁹ a mnoho ďalších bádateľov dokázali, že nízke IQ silne koreluje s chudobou a kriminalitou. K nezamestnanosti a chudobe tiež prispieva neschopnosť odložiť uspokojenie. Nižšie IQ černochoch a ich nízku schopnosť odložiť uspokojenie som už v tejto knihe popísal dostatočne. Aj keby človek prijal argument o útlaku a chudobe, rozhodne by to nevysvetľovalo, prečo sú tieto rozdiely tak obrovské.

V roku 1904, kedy boli černosí zatváraní do väzení omnoho menej než dnes, tvoril priemerný majetok černochoch na osobu iba 2,5 percenta bieleho majetku. Dnes zodpovedá majetok černochoch zhruba 20 percentám majetku bielych. Miera zločinnosti sa však neznížila. Okrem toho, medzi rokmi 1930 až 1990 klesol počet černochoch žijúcich v chudobe z viac než 90 percent na približne 30 percent.²³⁰ V priebehu tej istej doby vzrástol počet čiernych väzňov z 25 percent všetkých uväznených na dnešných viac než 50 percent.^{231 232} Posledné analýzy ukázali, že priemerná hodinová mzda bielych je iba o tretinu (133 percent) vyššia než priemerná mzda černochoch, samozrejme černošská kriminalita je omnoho vyššia než len o jednu tretinu.²³³

Od môjho prvého prieskumu v 60-tych rokoch sa černošská zločinnosť neustále zvyšuje. Najnovšia štatistika zločinnosti ukázala, že černosí so zhruba 12 percentným podielom v populácii figurujú v 62 percentách zatknutí za lúpež,^{234 235} 57 percentách zatknutí za vraždy a 50 percentách všetkých prepadnutí a znásilnení.²³⁶ Počet kriminálnych činov na osobu je u černochoch oveľa vyšší než u belochoch, napriek tomu však väčšina černochoch a belochoch nemá o obrovskej závažnosti tohto rozdielu ani najmenšieho poňatia.

Hoci som vedel o značných evolučných rozdieloch medzi bielou a čiernou rasou, černošská kriminalita zďaleka prekonala moje očakávania. Tušil som, že čierni páchajú o 25 až 50 percent viac trestných činov na osobu než bieli, alebo možno aj dvakrát viac zločinov. O 100 percent vyššia černošská kriminalita mi pripadala extrémne vysoká, moje odhady sa však ukázali byť ešte silne podhodnotené. Pravidelné štatistické správy FBI z 90-tych rokov ukazujú, že černosí páchajú na hlavu 1200 percent čiže 12 krát viac lúpeží než bieli a 900 percent čiže 9 krát viac vražd. Aj napriek týmto šokujúcim číslam vláda pravdivé informácie o skutočnom rozsahu rozdielov medzi černošskou a belošskou kriminalitou potlačuje. Pri porovnávaní kriminality na osobu medzi belochochmi a černochochmi sú do „bielej“ skupiny zahrnutí aj Mexičania, Portorikánci a ďalšie hispánske skupiny, ktoré prevažne nemajú európsky pôvod.

V Kalifornii, kde niektoré kriminálne záznamy často rozlišujú belochoch, černochoch a hispáncov, je počet napadnutí čiernymi mužmi vo veku 15 až 24 rokov 598 na 100 000 obyvateľov, zatiaľ čo belošský, nehispánsky priemer je len 27 na 100 000. To znamená o 2200 percent (22 krát) vyšší počet napadnutí černochochmi.²³⁷

Liberálne médiá majú pre vysvetlenie vyššej zločinnosti v Spojených štátoch v porovnaní s Európou všemožné vysvetlenia. Najobľúbenejším argumentom je to, že väčšia dostupnosť zbraní spôsobuje väčšie množstvo vražd. Ukazujú, že pomer vražd je v Amerike 9,3 na 100 000 obyvateľov v porovnaní s 4,5 vo Francúzsku, 4,7 v Nemecku, 4,8 v Británii, 2,3 v Rakúsku a podobne nízke čísla sú aj v ostatných krajinách. Čiže Amerika má oproti Európe dvojnásobný počet vražd. Obhajcovia zákonov na kontrolu zbraní tvrdia, že za tieto nízke čísla v Európe môžu tamojšie prísne zákony ohľadom držania zbraní.

V Spojených štátoch spáchajú 55 percent vražd černosí, kým bieli 43 percent. Pri zastúpení 12,1 percenta v populácii je černošský počet vražd 44,9 na 100 000. „Belosi“, medzi ktorých sú zahrnutí Portorikánci, Mexičania a ostatní hispánci so sporným európskym pôvodom, majú 4,78 vražd na 100 000 obyvateľov. Keď človek vezme v úvahu vyššiu zločinnosť medzi hispáncami a skutočnosť, že niečo medzi jednou štvrtinou až jednou tretinou väzňov vo federálnych väzniciach nie sú americkí občania, tak zistí, že zločinnosť európskych Američanov je rovnaká alebo dokonca ešte nižšia než u európskych národov. Dokonca aj keď započítame hispáncov, počet vražd spáchaných bielymi Američanmi je o niečo nižší než v Británii – kde sú jedny z najprísnejších zákonov na kontrolu zbraní na svete. Keď z belošských vražd odoberieme hispáncov, tak bieli Američania majú aj so svojimi miliónmi zbraní dokonca ešte menej vražd, než je európsky priemer. Môžu sa porovnávať so Švajčiarskom, úplne bielym národom, kde

prakticky každý dospelý muž musí mať podľa zákona o národnej obrane doma zbraň – a počet vrážd je tu iba 3,2 na 100 000 obyvateľov.

Porovnajme si v rámci Spojených štátov oblasti s prísnejšími zákonmi na kontrolu zbraní, ako je New York a štáty s veľkým množstvom zbraní, ako je Utah. V Utahu, kde sú najliberálnejšie zákony ohľadom zbraní a kde je jedna z najbelších populácií v Amerike, je počet vrážd nižší než 1 na 100 000 obyvateľov.²³⁸ Možno je to politicky nekorektné tvrdenie, ale fakty nám hovoria, že to nie je veľké množstvo zbraní, čo spôsobuje zvyšovanie kriminality – je to veľké množstvo určitých rasových menšín.

Vysoká černošská zločinnosť sa neobmedzuje len na Spojené štáty. Je evidovaná po celom svete. Profesor J. Phillippe Rushton, profesor psychológie na University of Western Ontario v Kanade skompiloval údaje o zločinnosti podľa INTERPOLU, medzinárodnej policajnej organizácie združujúcej viac než 100 národov. Podľa skúmaných údajov 23 prevažne afrických zemí a 41 prevažne bielych národov bol u černošských národov priemerný počet rôznych spáchaných trestných činov v priemere 243 na 100 000 obyvateľov a 74 u prevažne bielych národov. Dokonca aj tento počet bielych zločinov je značne nafúknutý, pretože černosi značne ovplyvňujú celkovú kriminalitu v štátoch ako sú Spojené štáty, Kanada, Veľká Británia a Francúzsko.²³⁹

Po takmer 40 rokoch občianskych práv, ekonomických a vzdelanostných príležitostí, politickej slobody a nekonečných vládnych programov narástla černošská kriminalita do takých rozmerov, že *Washington Post* napísali, že 50 percent všetkých mladých (od 18 do 35 rokov) čiernych mužov v hlavnom meste sú zločinci majúci čo do činenia so súdnym systémom. Sú medzi nimi väzni, ľudia podmienene prepustení alebo v skúšobnej lehote, rovnako ako ľudia obvinení z ťažkých zločinov, na ktoré je vydaný zatykač.²⁴⁰

DC má 48 856 čiernych mužov v tomto vekovom rozpätí a 24 377, čiže takmer 50 percent je vo väzení, podmienene prepustených alebo v skúšobnej lehote, čaká na súd alebo bol vydaný príkaz k ich dodaniu do väznice k určitému dátumu. To všetko podľa štúdie vzťahujúcej sa k prvému štvrtroku 1997. (Washington Post, 26. august 1997)

Tieto čísla nezahrňujú tých, ktorým vypršal trest alebo lehota. Nezahrňajú tiež tých, ktorí spáchali zločin, ale neboli identifikovaní. Keď človek vezme do úvahy, že páchatelia väčšiny zločinov nie sú nikdy dopadnutí, je jasné, že veľká väčšina mladých čiernych mužov vo Washingtone D.C. sú zločinci. Takéto prehlásenie môže znieť veľmi tvrdo, je to však holá pravda. Vo vydaní *Atlantic Monthly*²⁴¹ z júla 1995 poukázal Adam Walinsky vo svojom článku na to, že jedna štúdia z Washingtonu D.C odhaduje, že tu bolo zatknutých viac než 75 percent čiernych mužov a že 85 percent čiernych mužov je tu v priebehu svojho života zatknutých za nejaký zločin. Celonárodne má v súčasnosti problémy so zákonom zhruba jedna tretina mladých čiernych mužov a najmenej 50 percent je do svojich 35 rokov zatknutých za nejaký zločin.

Čím šokujúcejšie sú obrovské rozdiely v kriminalite belochov a černochoch, tým účinnejšie tieto fakty politické a mediálne zriadenie schováva pred verejnosťou. Nielenže skresľujú príčiny kriminality vecami ako zbrane, chudoba a rasizmus; oni o hroznej realite epidémie čiernej kriminality úmyselne klamú. Mnohí ľudia majú hmlistú predstavu o černošskej kriminalite, pretože často vidia čierne tváre zatýkaných alebo hľadaných v televíznych reláciách, ktoré sa spoliehajú na fotky alebo zábery z kamier. Väčšina televíznych programov je tvorená napínavými seriálmi a filmami, a v týchto často veľmi emocionálne zameraných programoch je percento čiernych zločincov silne podhodnotené. Televízia a filmy často vykresľujú justičný systém ako rasistický a nespravodlivý k černochoch, a zločiny z nenávisti sú takmer vždy popisované ako bezprávie bielych voči černochoch alebo iným obetiam z radov menšín.

V roku 1983 vydali Robert a Linda Richterovi štúdiu ukazujúcu, že v hlavnom televíznom vysielacom čase tvorí tých, ktorí sú zobrazení ako zločinci, iba okolo 10 percent černochoch.²⁴² A čo je ešte dôležitejšie – všimnite si, že pokiaľ sa v programe jedná o obeť rasizmu, takmer vždy ide o černocha prenasledovaného zvrhlými bielymi rasistami. Stalo sa televíznym a filmovým štandardom, že keď má zločin rasový motív, vinníci sú zlí belosi.

Zistil som, že okolo čiernej zločinnosti panuje mnoho mýtov. Prevládajúcim mýtom je to, že väčšina černošských zločinov je páchaná voči iným černochoch a na bielu spoločnosť má teda len malý dopad. Toto presvedčenie neguje pomerne nedávna štatistika kriminality z roku 1987, podľa ktorej sú iba 3 percenta belošských zločinov spáchané voči černochoch, ale viac než 50 percent černošských zločinov je spáchaných voči bielym. V roku 1987 malo 52,2 percent zločinov spáchaných černochochmi biele obete. Medzi rokmi 1979 až 1986 bolo 2 416 696 z celkových 4 088 945 napadnutí spáchaných černochochmi voči bielym obetiam: to dáva medzirasový pomer 59 percent. Proporciónálne to znamená, že černosí sú najmenej o 2 500 percent (25 krát) častejšie páchatelmi zločinov voči belochoch než naopak.²⁴³ Pre tých, ktorí tvrdia, že bieli by sa nemali nad čiernym zločinom znepokojovať, tieto čísla znamenajú najmenej 2,5 milióna bielych obetí černošských útokov za iba sedem rokov, a to sa do toho ešte nezapočítavajú milióny zločinov, ktoré sa už stali tak bežnými, že ich často nikto ani nehlási.

Pre vraždy platia podobné čísla. Podľa správy FBI o zločinnosti pre rok 1993²⁴⁴ je o 2 200 percent (22 krát) pravdepodobnejšie, že černochoch zabije belocha než beloch černochocha. Pri ozbrojených lúpežiach sa stalo obeťami belochoch 7 031 černochochov, zatiaľ čo čiernym útočníkom padlo za obeť 167 924 belochoch.²⁴⁵ Hoci sú tieto čísla šokujúce, musím opäť poznamenať, že vďaka vládnej metóde zaznamenávania vysokého percenta černošskej medzirasovej kriminality vyzerajú tieto čísla ešte oveľa nižšie, než aké sú v skutočnosti.

Množstvo zločinov klasifikovaných ako „belošské“ voči černochoch nie sú vôbec spáchané bielymi, ale Mexičanmi, Portorikáncami a ostatnými hispánskymi menšinami, ktoré sú štatisticky zahrňované medzi belochoch. Napríklad strelba mexických miešancov na černochoch pri drogovom kšefte je nezmyselne klasifikovaná ako zločin belochoch voči černochoch. Znásilnenie černošky čiernym, španielsky hovoriacim Portorikáncom bude klasifikované ako znásilnenie černošky belochoch, a keď ten istý Portorikáнець znásilní bielu ženu, bude to klasifikované ako znásilnenie belošky belochoch.

Ešte tragickejšia je obrovská miera černošských znásilnení bielych žien. Americký inštitút pre podnikanie (*American Enterprise Institute*) analyzoval štatistiky znásilnení FBI pre rok 1991 a zistil, že kým za tento rok prebehlo v Amerike iba 100 znásilnení čiernych žien belochochmi, došlo k 20 204 znásilneniam bielych žien černochochmi. To je 200 bielych žien znásilnených černochochmi na jednu čiernu ženu znásilnenú belochochmi.^{246 247} Hoci je tento pomer černošských a belošských znásilnení tak nehanebný, množstvo nahromadených dôkazov nasvedčuje tomu, že skutočné čísla sú ešte oveľa závažnejšie než aké udáva FBI.

Štúdia znásilnení v Denvery z roku 1974, meste kde je relatívne malá černošská populácia, ukázala, že znásilnenia bielych žien černochochmi tvoria 40 percent všetkých znásilnení a že nebol zdokumentovaný ani jediný prípad znásilnenia černošky belochoch.²⁴⁸

Dr. William Wilbanks, kriminológ z *Florida International University*, prešiel obrovské množstvo záznamov o znásilneniach a zistil, že v roku 1988 bolo evidovaných len desať prípadov znásilnení černošky belochoch.²⁴⁹ Aj keď vezmeme najnižšie možné čísla černošských znásilnení, dokáže si niekto z čitateľov predstaviť tú búрку hnevu, keby bieli v Amerike znásilnili desať čiernych žien na každú jednu bielu ženu znásilnenú černochochmi? Belošské znásilnenia černošiek v tomto množstve by vyvolali národný škandál, kongresové vyšetrovanie, pochody za občianske práva, žiadosť o nočné hliadky a masívne mediálne útoky. Obrovský počet černošských znásilnení bielych žien sa však stretáva s mediálnym mlčaním.

Ďalšou médiami vytvorenou verejnou predstavou je to, že sa nekladie dostatočný dôraz na zločinnosť „bielych golierov“, ktorá je menej sledovaná, pretože, ako média tvrdia, je prevažne belošská. V skutočnosti je u takzvaných zločinov „bielych golierov“, ako je sprenevera, falšovanie peňazí, falšovanie a obchodovanie s kradnutým tovarom o 300 percent (3 krát) väčšia pravdepodobnosť, že budú zatknutí černosí než belosi.^{250 251 252}

Pravdepodobne najbežnejším akceptovaným rasovým mýtom o zločinnosti je v médiách aj na množstve univerzít to, že Amerika má rasistický súdny systém. S čiernymi zločincami sa, ako hovoria, zaobchádza oveľa tvrdšie než s bielymi. Poukazujú na to, že tí ktorí zabijú belocha dostanú trest smrti

s omnoho väčšou pravdepodobnosťou než tí, ktorí zabijú černocho. Tí, ktorí stále opakujú tento jediný fakt, vynechávajú zďaleka dôležitejšie štatistiky:

- **Napriek tomu, že černosi sa dopúšťajú omnoho viac vražd než bieli, bieli tvoria od znovuzavedenia trestu smrti väčšinu popravených. Bieli vrahovia majú zhruba o 50 percent väčšiu šancu než čierni vrahovia, že budú odsúdení k trestu smrti.**
- **Belosi, ktorí zabijú belocha budú k trestu smrti odsúdení s väčšou pravdepodobnosťou než černosi, ktorí zabijú belocha.**
- **Belosi, ktorí zabijú černocho majú väčšiu pravdepodobnosť, že sa u nich bude viac volať po treste smrti než černosi, ktorí zabijú belocha.**

Typický príklad skresleného spravodajstva ohľadom tejto veci nachádzame v článku na titulnej strane *Atlanta Journal and Constitution* z 30. apríla 1989.²⁵³ Tento článok s provokatívnym titulkom „Černosi za tie isté zločiny posielaní do väzenia častejšie než bieli“ bol rozpísaný na niekoľkých stranách a obsahoval dokonca mapy niektorých okresov v Georgii, kde boli černosi posielaní do väzenia aj viac než dvakrát častejšie než bieli, ktorí spáchali rovnaké zločiny.

Na štyridsaťšesťpalcovom výtlačku si čitatelia prečítali štúdiu ignorujúcu predchádzajúce odsúdenia. Ignorovaním predchádzajúcich odsúdení sa samozrejme štúdia stala úplne bezcennou, pretože recidivisti obvykle dostávajú dlhšie tresty než tí, ktorí majú čistý register. U černochoch je oveľa väčšia pravdepodobnosť, že ide o recidivistov, čo prirodzene vedie k ich odsúdeniu na dlhšiu dobu. Je to podobný prípad ako „dokazovanie“ diskriminácie černochoch pri získavaní hypotéky na bývanie porovnávaním nižšieho počtu úspešných žiadostí černochoch oproti belochom. Väčšina týchto správ pokojne ignoruje skutočnosť, že príjmy a majetok černochoch sú obvykle oveľa nižšie než u bielych uchádzačov.²⁵⁴

Dôkazy v skutočnosti ukazujú, že černosi majú omnoho väčšie sklony než bieli, oslobodiť zjavne vinného čierneho obžalovaného na súde za ťažký zločin. Čierna porota odsudzuje černochoch na tresty, ktoré sú hlboko pod národným priemerom.²⁵⁵

Úplne nelogické tvrdenia o „rasistickom systéme“ sa používajú na ospravedlnenie aj tých najbrutálnejších černošských zločinov, ako tomu bolo pri oslobodení O. J. Simpsona, obvineného zo strašnej vraždy jeho bielej ženy a jej známeho. V najsledovanejšom súde týkajúceho sa vraždy v 20. storočí nestál proces na tom, či je obžalovaný vinný či nevinný, ale na tom, či mal jeden z policajných detektívov rasistické názory.

Žalobcovia v mnohých veľkých mestách zisťujú, že je stále obtiažnejšie odsúdiť čierneho zločinca pred čiernou porotou. V nekonečnej prehliadke občiansko-právnych sporov vo väčších mestách inklinujú čierne poroty k tomu, aby vynášali tie najabsurdnejšie rozsudky v prospech čiernych žalobcov proti bielym obžalovaným. Keď stoja černosi a belosi na občianskom či kriminálnom súdnom konaní vzájomne na opačnej strane, alebo keď sa záujmy černochoch a belochov stretnú, bieli nájdu pred súdom spravodlivosť len málokedy. Najúspešnejší právni zástupcovia poisťovní odmietnu potenciálnych bielych porotcov a usilujú o ustanovenie čiernych porotcov, ktorí sú známi svojimi liberálnymi, často poburujúcimi rozsudkami. Mnohí vedúci pracovníci poisťovní mi povedali, že tento fenomén je jedným z hlavných dôvodov pre vyššie poisťné sadzby. Černosi sú ďaleko náchylnejší, ako oni hovoriajú, „povedať to na toho chlapa.“

Tradičný anglosaský právny systém je so svojou prezumpciou nevinu použiteľný len vďaka prirodzenej bezúhonnosti občanov. Právny systém, ktorý je založený na prirodzenej tendencii ľudí dodržiavať zákony môže byť omnoho voľnejší než ten, ktorý sa snaží udržiavať poriadok v spoločnosti, kde je oveľa viac násilia a sexuálnej agresie a kde je účinnejšie presadzovať kontrolu a represiu. Keď polovicu mladých čiernych mužov vo Washingtone D.C. tvoria kriminálnici, spoločnosť má neprijateľnú voľbu drakonických zákonov alebo barbarizmu na uliciach; tradičný systém je proste neúčinný. Naš právny systém v minulosti fungoval dobre, pretože väčšina ľudí by sa nikdy nedopustila lúpeže, znásilnenia ani vraždy, bez ohľadu na to, aké boli zákony. Teraz sa naše ulice hemžia tými, ktorých udrží na uzde *jedine* zákon a civilizácia začína byť nahradzovaná zákonmi džungle. Keď sa stal americký

spoločenský a právny systém pre nerovných ľudí rovným, boli uvoľnené sily pekla vytvárajúce v našej zemi taký barbarizmus, aký okrem období vojen európska civilizácia nikdy v histórii nezažila.

Keď som po prvý raz preskúmal kriminálne štatistiky, začal som presne chápať, ako mi bol rovnostárstvom vymývaný mozog. Keď som premýšľal o rasovej otázke po bombovom útoku na birminghamský kostol v roku 1963, všetko čo som si vybavoval boli školské fotografie štyroch malých čiernych dievčat, ktoré boli zabitú. Bol to istotne ohavný zločin, bol to čin politického teroru protestujúci proti odstráneniu južanskej kultúry. Takéto bezprávie nemôže tolerovať žiadna spoločnosť. Pomýlení páchatelia týmto zločinom podporili hnutie za občianske práva viac, než by to dokázalo tisíc pochodov. Ale nastal čas, kedy som sa musel spýtať sám seba, či bol tento čin odpornejší než znásilnenia a vraždy tisícok bielych žien čiernymi zločincami uspokojujúcimi svoje túžby po sexe, pomste a krvi?

Od osudového útoku v roku 1963 postihli znásilnenia alebo vraždy z rúk nenávisných černochoch na každú jednu zo štyroch čiernych dievčat v Birminghame tisíce bielych dievčat. Boli to biele obeť, ktoré by pravdepodobne nikdy nič takého neprežili, nebyť hnutia za „občianske práva“.

Čierny panter Eldridge Cleaver napísal knihu nazvanú *Duša na ľade*, ktorá je v amerických knižkupectvách stále dostupná. Kniha veľbí znásilňovanie a ponižovanie bielych žien. Cleaver píše:

A keď som sám seba považoval za dost' vyrovnaného, chodil som a vyhľadával bielu korisť. Robil som to vedome, premyslene, svojhlavo a metodicky – hoci keď sa dnes pozriem späť, tak vidím, že som bol v šialenom, divokom a v absolútne beznádejnom duševnom rozpoležení. Znásilnenie bol vzbúrenecký čin. Tešilo ma, že som vzdoroval zákonom bieleho muža a pošliapaval ich, šliapal po jeho rebríčku hodnôt a že som pošpinil jeho ženy.²⁵⁶

Cleaver potom citoval báseň LeRoi Jonesa „pod'ťe, čierni dadaisti, znásilňujte biele dievčatá. Znásilňujte ich otcov. Podrezávajúte hrdlá matkám.“²⁵⁷

Cleaverova kniha bola mnohými literárnymi kritikmi chválená za svoje nadšené volanie po spravodlivosti pre černochoch. Knižná recenzia *The New York Times*²⁵⁸ ju nazvala „brilantnou a odhaľujúcou.“ Eldridge Cleaver zomrel v roku 1997. K jeho dobru poznamenávam, že sa svojho hriešneho života vzdal a obrátil sa na kresťanstvo. Avšak kritici, ktorí ho chválili, nič neolutovali.

Falošné argumenty rovnostárov

Ako je možné, že v národných médiách sa tak málo hovorí o more čiernej kriminality, ktorý zmenil toľko našich ulíc na miesta strachu a toľko domovov takmer na väznice, ktoré majú zabrániť tomu, aby sa zločinci dostali dovnútra? Namiesto pravdy o rasových rozdieloch v kriminálnom správaní neustále počúvame reči o tom, ako „bieli tiež robia zlé veci“ alebo „dobrí a zlí sú medzi všetkými rasami“. Tieto dve tvrdenia sú síce pravdivé, ale do úplnej pravdy majú ďaleko. Je to rovnaké ako tvrdenie, že aj vo väzení môžeme nájsť dobrých ľudí a naopak zlých, ktorí nie sú vo väzení. Mali by sme snád' preto prestať rozlišovať rozdiely medzi skupinami usvedčených zločincov a ľuďmi s čistým registrom?

Prestať rozlišovať rozdiely medzi skupinami a jednať podľa nich je cesta vedúca ku katastrofe. V New Orleans zavraždili čierni zabijaci mnoho Američanov zo severu, tak ako aj európskych turistov, ktorí sa odvážili vstúpiť do menšinových oblastí na okraji francúzskej štvrte. Zaparkovať si v týchto miestach auto je niečo, čo by urobilo len málo miestnych bielych obyvateľov, pretože si sú vedomí miestneho problému s černošskou kriminalitou. Ľudia mimo mesto si už rasovú realitu New Orleans a jeho každodenné utrpenie v znamení útokov, znásilnení a vrážd toľko neuvedomujú.

Zo strachu pred obvinením z rasizmu knižní turisti sprievodcovia varujú radšej pred vysokými cenami alebo zlou kuchyňou ako pred nebezpečenstvom, ktoré hrozí turistom a ich životom v čiernych oblastiach. Tvrdenia, že „bieli tiež robia zlé veci“ a „dobrí a zlí sú medzi všetkými rasami“ belochom, ktorým sa dostane z rúk čiernych zločincov utrpenie a smrť, nepomôžu. Keby sa priznalo, že černosí sú všeobecne oveľa nebezpečnejší než belosi, mohlo by sa týmto oblastiam vyhnúť viac belochov a nestali by sa obeťami.

Patrick Sheehan²⁵⁹ napísal v roku 1995 pre *Morning Herald* z austrálskeho Sydney to, čo by sa americké noviny napísať neodvážili. Analyzoval správy FBI o kriminalite za 30 rokov od počiatku hnutia za občianske práva a našiel 170 miliónov zločinov proti osobám a majetku bielej Ameriky.

Najdlhšia vojna, akú kedy Amerika bojovala, je Špinavá vojna a ešte sa neskončila. Trvá už 30 rokov a doposiaľ si vyžiadala viac než 25 miliónov obetí. Zatiaľ v nej prišlo o život takmer toľko ľudí ako vo Vietnamskej vojne. Rozhodla o výsledku minuloročných kongresových volieb. Napriek tomu však americké spravodajské médiá nechcú o Špinavej vojne hovoriť, takže zostáva len medzi riadkami . . .

Keď sa spočítajú všetky kriminálne štatistiky, zistíme, že čierni Američania spáchali za posledných 30 rokov najmenej 170 miliónov zločinov proti bielym Američanom. Je to najhoršia pohroma pre americký spôsob života a americké ideály od druhej svetovej vojny. Všetko toto sú fakty, ale napriek tomu by som bol iba na základe napísania tohto príbehu a zostavenia týchto faktov týmto spôsobom americkými spravodajskými médiami považovaný za rasistu. Tie vo svojom spravodajstve o čiernej Amerike dávajú prednosť udržiavaniu dvojitého štandardu, menej prísneho pre čiernych.

Čierna kriminalita sa zvýšila uprostred 60-tych rokov a ja som sa pozeral, ako sa v priebehu poslednej tretiny 20. storočia stále zhoršovala zároveň s tým, ako slabla kontrola bielych nad smerovaním americkej spoločnosti. Premýšľal som o sociálnom systéme segregácie, v ktorom mali černosi aj bieli svoje vlastné vodné zdroje, toalety, segregované školstvo a bývanie a kedysi prísne presadzované zákony pre černochoch. Zaujímalo by ma, ako by sa dala porovnať nedôstojnosť rasovej segregácie s maximálnou nedôstojnosťou tisícok brutálnych znásilnení, lúpeží a vražd. Milióny európskych Američanov zaplatili za takzvanú revolúciu občianskych práv vysokú cenu – príliš vysokú cenu. Je iróniou, že aj milióny černošských obetí zločinu museli zaplatiť túto cenu, pretože keď sa štruktúra bielych zákonov a poriadku rozpadla, začali trpieť nárastom zločinnosti, ktorý páchali ich vlastní druhovia.

Spýtal som sa sám seba, *čo sú to občianske práva?* Je pitie z oddelených vodných zdrojov tak hrozné v porovnaní s tým byť *znásilnený, olúpený alebo zavraždený?* Aké zlé je pre členov každej rasy chodiť slobodne do školy podľa vlastného výberu, ktorá je prispôbena ich vlastným potrebám v porovnaní s neustálymi konfliktami, násilím a vzdelávacím priemerom integrovaných škôl? V akom rozpore je právo nanútiť jednej rase život s druhou, s právom na život a s právom žiť bez strachu z násilia?

Federálna vláda urobila z miliónov bielych ľudí obeť zločinov svojím zavádzaním černošských „občianskych práv“, ktoré nám údajne mali priniesť mier, lásku a bratstvo.

Miera čierneho zločinu voči bielym bola vždy oveľa vyššia než miera bieleho zločinu spáchaná voči černochoch a vysokého percenta násilia sa dopúšťajú mladiství. Segregované školy a štvrte minulosti rozhodne nespôsobovali, že čierny študenti sa stávali obeťami bielych zločincov. V skutočnosti neboli na ich školách vôbec žiadni bieli. Ale integrácia vystavila milióny bielych detí černošskej kriminalite, zavražďovaniu a násiliu.

Každý Američan počul nekonečné recitály o tom, ako sa s černochochmi po celé roky kruto zaobchádzalo. Potupnosť otroctva, ktoré skončilo pred viac než 130 rokmi, je nám opakovane predhadzované a skuvňajúci černošskí vodcovia pripomínajú toto bezprávie svojim ľuďom aj nám takmer každý deň. Každý Američan tiež videl názorné ukážky afroamerických obetí lynčujúcich más z raných čias americkej histórie. Tieto nekonečné recitály o bielom útlaku učia černochoch nenávidieť bielych ľudí a bieli ľudia sú nútení k tomu, aby cítili ťaživú kolektívnu vinu. Ale ako možno porovnávať belošké lynčovanie černochoch v americkej histórii s dnešnou vražednou vlnou čierneho zločinu?

Rovnostári sa prehrýzli horami historických záznamov, aby mohli predložiť presné čísla zlynčovaných v rokoch 1882 až 1962. Černošská ročenka uvádza, že v priebehu tohto obdobia bolo zlynčovaných celkom 3 442 černochoch a 1 294 belochoch. Medzi rokmi 1947 – 1961 bol priemerný počet zlynčovaní menší než jedno ročne.²⁶⁰ Nech už bolo lynčovanie akokoľvek hrozné, takmer vždy bolo odpoveďou na vážne kriminálne činy ako znásilnenie alebo vražda. Pre porovnanie, dnešná vlna čierneho zločinu dopadá

na nevinných, ktorí nikdy neboli obvinení zo žiadneho zločinu. Kým lynčovanie bolo obvykle vedené proti mužom, obeťami dnešnej brutality sú často tí, ktorí sú najmenej schopní sa brániť: ženy, deti a starí ľudia. Dni lynčovania sú dávno preč, ale čierny zločin voči bielym ľuďom stále narastá.

Jesse Jackson raz urobil pôsobivé prehlásenie, že za jediný rok sa navzájom povraždí a zneužije viac černochoch, než koľko ich zabili a zneužili bieli za posledných 100 rokov. To isté platí pre černošské zločiny voči bielym. Za jediný rok je černochochmi zabitých a znásilnených viac bielych, než koľko černochoch bolo zlynčovaných bielymi za posledných 100 rokov. Ale nie je tu žiadny mediálny krik. Nie je tu žiadny protest, žiadne zalamovanie rúk – len hlboké ticho. Nikto dokonca neprotestuje ani proti otvorene rasistickým čiernym kampaniam na zastavenie kriminality černochoch voči černochochom, akoby na obrovskej brutálnej zločinnosti černochoch voči belochoch nezáležalo.

Bieli sú učení pocitu kolektívnej viny za otroctvo, hoci otrokármi bolo len menej než 10 percent Američanov. Naproti tomu tu však neexistuje žiadna kolektívna vina za skutočnosť, že u viac než 50 percent čiernych mužov existuje pravdepodobnosť, že budú odsúdení za nejaký zločin.

Ako mladík som mnohokrát videl napínavé televízne programy, v ktorých vystupovali černošské obeť diskriminácie alebo fyzického zneužívania, a moje srdce im patrilo. Ako som vyrastal a dozvedal sa fakty o černošskej kriminalite, začal som premýšľať sám za seba a zistil som, že individuálne krivdy spáchané fanatikmi, hodiace sa k odsúdeniu akejkoľvek ideológie, možno nájsť vždy. Zameranie sa na dojemné zabitie štyroch malých černošských dievčat využili médiá ako psychologický diel na podporu hnutia za občianske práva a zavedenie svojich sociálnych programov. Ak by médiá stáli na opačnej strane, ľahko by mohli využiť tisícok bielych obeť čierneho zločinu a priložiť nejednu vreckovku k očiam tých, ktorí by sa rozhodli ísť proti politike integrácie.

Každý z týchto príbehov o znásilňovaní, mučení alebo vraždení nevinných bielych obeť, podaný s dostatočným precítením, by nahnal slzy do očí aj tých najtvrdších ľudí. Rozprávanie o týchto tragédiách však odporuje ideologickým cieľom médií, takže svoju pozornosť zameriavajú radšej na zriedkavé prípady zločinov belochoch proti černochochom.

Ťažko pracujúci Američania prišli o miliardy dolárov zo svojich ťažko zarobených peňazí, zaplatených na daniach, na sociálne programy spustené hnutím za občianske práva – programy, ktoré nepriniesli nič, len splodili zločin a poškodili čiernu rodinu. Platenie takýchto obrovských daní poškodilo bielu rodinu. Školy sú v úpadku, pekné staré domy opustené, mestá plné kriminality a vlády skorumpované.

Ďalším škandalom, o ktorom takmer nikto nikdy nepočuje, sú černochochmi páchané homosexuálne znásilnenia belochoch vo väzniciach. Tie sa stali v amerických väzniciach takou samozrejmosťou, že v niektorých z nich bieli väzni podali žaloby v snahe prinútiť úrady, aby znásilneniam a sexuálnym útokom zabránili.²⁶¹ Americkí zabávači robia často narážky na osud tisícok bielych väzňov, ktorý ich postihuje v prevažne čiernych amerických väzniciach. Sodomitské znásilnenie rozhodne naplňuje zákonnú definíciu „krutého a neobvyklého trestu“ a dnes, kedy je medzi čiernymi narkomanmi a kriminálnikmi rozšírený AIDS, môže znamenať aj bolestivú smrť. Rovnako ako disproporcionálna miera znásilnení bielych žien, ani táto téma nie je spravodajskými médiami takmer nikdy zmieňovaná. Charles Silberman píše vo svojej knihe *Zločinecké násilie, zločinecká spravodlivosť* o epidémii homosexuálnych znásilnení belochoch černochochmi toto:

Mladý delikvent, predovšetkým biely delikvent, bude pravdepodobne predmetom skupinového znásilnenia hneď v prvú noc vo väzení. V mnohých veľkých mestách väzenskí úradníci automaticky zaradzujú mladých belochoch v rámci ich bezpečnosti do ochrannej väzby. Niekedy však prichádza ich presun príliš neskoro: mladí delikventi sú častokrát znásilnení už v dodávke, ktorá ich preváža do väzenia. . . Porážka jedného človeka je víťazstvom iného: konečným triumfom je zničenie jeho mužnosti – zlomenie jeho vôle, pošpinenie jeho tela a donútenie k pocitu úplného (a často trvalého) poníženia... a keď je vlk (násilník) čierny a ovca (obeť) biela (zd'aleka najčastejší prípad), vlkova demonštrácia sily je nekonečne sladká.²⁶²

Keď som objavil hroznú pravdu o častých homosexuálnych znásilňovaniach bielych väzňov černochochmi, rozzúrilo ma to. Mediálna obrana nútenej integrácie rás ako morálnej povinnosti mala za

následok znásilnenia desiatok tisíc belochov v amerických väzniciach. Táto hrozná nespravodlivosť však u kazateľov a učencov nenachádza žiadne odsúdenie. Podľa ich pokrivenej morálky je lepšie, aby boli mladí bieli muži po tisíckach znásilňovaní, než aby odhalili zvieracie správanie bežné u čiernych zločincov.

Keď som bol mladý, manipulovali mojim srdcom média, ale ako som vyrastal, začínal som vidieť obrázok v celej jeho šírke. Začínal som vidieť obrovské zlo páchané voči ľuďom nášho vlastného dedičstva – obrovskú tragédiu, ktorá sa bude naďalej znásobovať, až pokiaľ nebudeme mať odvahu čeliť jej a silu ukončiť ju. Uvažoval som, že keď sa média snažia dosiahnuť to, aby sme boli ja aj všetci biely ľudia našťvaní a znepokojení nad zlým zaobchádzaním bielych s černochochmi, nie som ja oprávnený byť našťvaný kvôli bielym obetiam černošskej kriminality?

Keď som začal získavať hlbšie vedomosti o rasových rozdieloch v kriminálnom správaní, plne som pochopil nespravodlivosť integrácie verejného vzdelávania. Keďže černosí sú výrazne menej inteligentní a najmenej desaťkrát náchylnejší k fyzickým útokom než bieli, a mladiství černosí sú vzaté na osobu najnásilnejšou časťou populácie – biele deti čelia neznesiteľným podmienkam, keď sú v prevažne čiernych verejných školách.

Média bielych často obviňujú zo všeobecnej (bezodôvodnej) nenávisti k černochoch. Lenže skresleným popisovaním bieleho zneužívania a rasizmu učia média černochoch nenávidieť bielych. Aké je to len zvláštne, že keď liberáli dávajú biele deti do škôl s málo inteligentnými, k násiliu náchylnými a bielych nenávidiacimi čiernymi mladíkmi, nazývajú to činom podporujúcim lásku a bratstvo.

Integrácia vzdelania

V roku 1956 vystúpil prezident Eisenhower v štátnej televízii a oznámil rasovú integráciu verejného školstva v hlavnom meste. Pred rasovou integráciou mal Washington D.C. všeobecne rešpektovaný školský systém, ktorý bol mnohokrát ocenený ako jeden z najlepších v Spojených štátoch. Federálni činitelia sa vždy horlivo starali o to, aby všetky časti mesta slúžili ako výkladná skriňa nášho národa a vždy to štedro financovali. Tentoraz boli dokonca ešte viac odhodlaní urobiť s hlavného mesta a jeho školského systému to najlepšie, čo si možno kúpiť za peniaze, keďže z neho túžili urobiť výkladnú skriňu novej doktríny rasovej rovnosti.

Eisenhower prehlásil, že washingtonské školy dokážu Amerike, že integrácia môže fungovať. Napriek obrovskému úsiliu a neskutočným výdajom, ktoré poskytol Eisenhower aj ďalší prezidenti, však úroveň škôl v D.C. po zrušení rasovej segregácie rapídne poklesla. Po dvoch desaťročiach týmto školským systémom prešla jedna celá generácia černochoch, ktorá sa postupne len zhoršovala. Starosť rodičov o žalosť nízku kvalitu vzdelania čoskoro nahradila ešte väčšia starosť: fyzická bezpečnosť ich detí. Nakoniec bola na stráženie školských chodieb, ktoré sa stali rovnako smrtonosnými ako najnebezpečnejšie washingtonské ulice, nasadená polícia.

Dnes, po 30 rokoch rozhadzovania peňazí a po úteku viac než 90 percent bielych študentov, sa školský systém D.C. svojou úrovňou blíži k najhorším verejným školám v Spojených štátoch. Napriek tomu, že dotácie škôl sú na jedného žiaka v D.C. druhé najväčšie v celej zemi, ich študenti sú vo výsledkoch testov na dne amerického rebríčka. Washingtonské školy sa stali hroznou ukážkou integrácie – a všetkého zlého, čo je s ňou spojené. Štyridsaťštyri percent žiakov neurobí na strednej škole maturitu a 80 percent z nich opustí školu pred dosiahnutím 10. ročníka.^{263 264 265 266 267 268}

Pokiaľ existoval predpoklad, že integrácia a zvláštne finančné výdaje pozdvihnú černošské výkony na školách a popritom budú mať pozitívny dopad na znižovanie chudoby, počtu nemanželských detí, pohlavných chorôb a kriminality, potom biedne zlyhal. V skutočnosti by sa dalo presvedčivo tvrdiť, že segregované školy boli pre bielych študentov vo Washingtone neopísateľne lepšie a to isté platí aj pre černochoch.

V dobe, kedy som sa uprostred 60-tych rokov dozvedal fakty o rase, už boli školy v D.C. v hroznom stave. Presun systémovej moci z belochov na černochoch tiež spôsobil, že veľa schopných bielych učiteľov z Washingtonu ušlo, rovnako ako študenti. V polovici 60-tych rokov už musel školský systém začať

mávať veľkými platmi – prezívanými „bojový plat“ – pred učiteľmi z Virgínie a Marylandu v nádeji, že tamojších učiteľov prilákajú do škôl v D.C. Realita integrácie bola presným opakom pôvodných sľubov. Napriek nespočetnému množstvu federálnych programov na obohatenie prostredia, ako bol Hlavný začiatok, nižší počet žiakov na učiteľov, vyššie učiteľské platy, najmodernejšie zariadenie a príslušenstvo, raňajky a obedy v škole zdarma, viac štátnej podpory a zvýšená lekárska starostlivosť pre študentov – systém do dnešných dní naďalej úboho upadá.

Spoločne so školským systémom sa mesto Washington D.C. nachádza takmer na dne každej štatistiky spoločenskej nefunkčnosti. District of Columbia má najvyšší počet vražd, lúpeží, znásilnení, drogových závislostí, nemanželských detí a AIDS na osobu v celej zemi. Aj napriek masívnej infúzii štátnych peňazí do podpory štátnej výstavby a bývania a obrovskej snahe presídliť menšiny do okolitej spoločnosti (nazývanej „Hnutie pre príležitosť“) sa niektoré časti mesta podobajú skôr na chatrče miest národov Tretieho sveta než na hlavné mesto vedúcej svetovej ekonomiky. V skutočnosti má štatistiky, ktoré pripomínajú viac zem Tretieho sveta než Spojené štáty.

Aj napriek absolútnemu zlyhaniu experimentu integrácie škôl vo Washingtone D.C., federálna vláda vnútila integráciu všetkým hlavným školským zariadeniam v zemi. Využívajúc prípad *Brown vs. školská rada* ako svoj právny základ, sa rýchlo pustila do nútenia škôl mať určité percento čiernych žiakov, dokonca aj keď museli byť privázaní autobusmi cez celé mesto alebo dokonca aj cez hranice správneho obvodu. Takéto snahy vytvoriť maximálne zmiešané triedy znamenali neustálu zmenu v rasovom rozdelení na školách, pretože rovnako rýchlo ako sa školská autobusová doprava rozšírila o nových bielych študentov, tak rýchlo z verejných škôl zvyšujúci počet bielych utekal.

Keď boli školy vo veľkých mestách integrované, násilie sa začalo stupňovať. Dnes je na stredných školách v Spojených štátoch každý mesiac fyzicky napadnutých okolo 300 000 študentov.²⁶⁹ V Chicagu uskutočnili v roku 1991 školské bezpečnostné jednotky takmer 10 000 zatknutí.²⁷⁰ Architekti dnes projektujú stále viac škôl pripomínajúcich väzenia.²⁷¹ Mali sme snáď očakávať niečo iné, keď sa školská populácia stala viac zločinnou?

Pokiaľ si to bieli mohli dovoliť, navštevovali súkromné alebo cirkevné školy, a keď nemohli, tak buď znášali integráciu ako len najlepšie vedeli, alebo jednoducho rodičia predali svoj majetok (niekedy s veľkou stratou) a presťahovali sa do bielych predmestí. Ako sa mestské školy stávali černejšími, bieli ich v stúpajúcej miere opúšťali a mestá sa stávali ešte černejšími, čo viedlo k ďalšiemu hromadnému odchodu bielych. Ústup bielych spolu s narastajúcou černošskou pôrodnosťou vytvoril masu čiernych voličov, ktorí ukázali svoju rastúcu politickú silu a prevzali vládu v mnohých mestských zastupiteľstvách a školských zariadeniach mnohých veľkých miest. V dôsledku týchto zmien upadlo mnoho miest na stupeň korupcie, ktorý pripomína skôr juhoamerické banánové republiky než kedysi žiarivé americké metropoly.

Keď nútená integrácia zasiahla americké školy, úroveň vzdelania hlboko upadla. Americké školy boli v mnohých kategóriách stredoškolského vzdelania prvé na svete a v dobe, kedy toto píšem, sú spomedzi krajín priemyslového sveta takmer na dne. To všetko aj napriek tomu, že Amerika utratí na jedného žiaka viac peňazí než akákoľvek iná zem okrem Švajčiarska.²⁷²

Liberáli majú sklón obviňovať z úpadku vzdelania nedostatočnú finančnú podporu a konzervatívci zase liberálnejšie metódy vyučovania. Jedna vec je však nepopierateľná: Úroveň škôl klesla v priamej úmere k demografickým zmenám medzi študentmi a učiteľmi. Školské zariadenia, ktoré si udržali svoju európsko-americkú rasovú podstatu, neupadli. V mnohých európsko-amerických oblastiach sa výsledky testov v skutočnosti ešte zlepšili. V školskom systéme New Hampshire, ktorý je jedným z najbelších v Amerike, sa dôsledne udržiavajú vynikajúce štandardy a tamojší študenti majú v SAT a ACT testoch najlepšie výsledky v krajine. Oproti tomu, štáty s piatimi najhoršími SAT výsledkami majú najvyšší počet registrovaných čiernych študentov na osobu. Stojí tiež za zmienku, že New Hampshire utráca na žiaka vo verejnom školstve menej peňazí než väčšina z ostatných 50 štátov.

Tu je súhrn zvyšujúcich sa výdavkov, ktoré sprevádzali integráciu amerických škôl:

- **Percento hrubého národného produktu idúce na vzdelanie v roku 1970 – 2,8**
- **Percento hrubého národného produktu idúce na vzdelanie v roku 1985 – 6,8**²⁷³

- V 70-tych rokoch sa výdaje na vzdelanie v reálnej hodnote zvýšili o 25 percent.
- V 80-tych rokoch sa výdaje na vzdelanie zvýšili o 40 percent.
- Výdaje na žiaka sa v 70-tych a 80-tych rokoch zvýšili o 16 a 24 percent.
- Medzi rokmi 1930 až 1980 sa reálne výdaje na žiaka zvýšili o 500 percent.
- V roku 1959 bol pomer žiakov na učiteľa 26:1.
- V roku 1988 bol pomer žiakov na učiteľa 17,6:1.^{274 275}

Na začiatku 90-tych rokov symbolizujúcich úpadok noriem spojený s demografickými zmenami našich miest, bol na videu zachytený starosta nášho hlavného mesta, Marion Barry, ako si dáva s prostitútkou kokaín. Pokiaľ takéto jednanie starostu dostatočne nedokazuje úpadok našich miest pod černošskou nadvládou, potom ešte treba dodať, že po odpykaní si trestu vo väzení sa vrátil do verejného života, bol presvedčivo zvolený černošskými voličmi a na prísaznej ceremónii mal na sebe oblečený africký odev.

Už od polovice 60-tych rokov sa stalo zrejme, že takzvané občianske práva a integrácia vzdelania kritickú situáciu černochoch nezlepšia a po prvý raz som začal uvažovať o silnom dopade integrácie nie len na černochoch, ale aj na biele rodiny. Integrácia rozhodne nepomohla všetkým černochoch, len im dala trochu viac možností žiť medzi bielymi. Avšak aj tento pochybný cieľ sa kvôli úteku bielych rozplynul.

Napriek tomu, že černosi ako skupina získali väčšiu kúpnu silu než kedykoľvek predtým a viac vzdelania medzi ich najschopnejšími jedincami, v najdôležitejších životných aspektoch černosi strašne utrpeli. Generácia černochoch vyrástla bez otcov. Obrovské množstvo černochoch je závislé na drogách a mladí černosi majú väčší pomer mŕtvych v dôsledku vražd než mali americkí vojaci počas druhej svetovej vojny. Vražda je dnes najčastejšou príčinou smrti čiernych mužov vo veku medzi 15 až 44 rokov a AIDS je najčastejšou celkovou príčinou smrti černochoch aj černošiek.^{276 277} Černosi majú AIDS zhruba 14 krát častejšie než bieli a syfilis 50 krát častejšie.²⁷⁸

Černošská nezamestnanosť sa vymyká kontrole, väčšina černochoch je ešte uššie napojená na sociálny systém, sú násilnejší, majú väčšie sklony ku kriminalite a sú rozzúrenejší voči bielym než kedykoľvek predtým.

Biele občianske práva?

V 60-tych rokoch bolo Američanom povedané, že černosi majú právo chodiť na verejné školy s kýmkoľvek, koho si vyberú. Vlastne už v roku 1954 rozhodol Najvyšší súd, že ak čierni študenti nebudú môcť chodiť do škôl s bielymi, budú poškodení. Pokiaľ je to však pravda, pomyslel som si, *nevyplýva z toho, že bieli študenti budú tiež poškodení, ak nebudú môcť navštevovať biele školy?* Kým černochoch je dovolené a dokonca žiaduce vybrať si svoju spoločnosť, aby sa údajne zvýšil ich skupinový prospech, bielym bolo povedané, že svoje rasové spoločenstvá by si voliť nemali. Uvažovanie o prospechu pre bielych je v tejto integračnej kontroverzii považované za nemorálne.

Bielym bolo povedané, že musia chodiť do škôl, do ktorých chodiť nechcú – za pomoci bajonetov. V násilnom spájaní rás vystúpila vláda aj proti nesmierne populárnej verejnej mienke. Početné hlasovania na Juhu ukázali, že proti násilnej integrácii bolo viac než 95 percent belochoch a väčšina černochoch. Ľudia sa jednoducho cítili lepšie v spoločnosti ľudí vlastného dedičstva. Je iróniou, že dokonca aj po 40 rokoch nútenej integrácie sa černosi stále združujú prevažne s černochochmi a bieli s bielymi, a to ako vnútri integrovaných škôl, tak aj v zvyšku spoločnosti.

Rasové rozdiely medzi pacientmi s AIDS narastajú
Choroba je už teraz prevažne černošskou epidémiou

SHERYL GAY STOLBERG
 ©1998, The New York Times

WASHINGTON – Sedemnást rokov potom, čo bol AIDS po prvý raz nájdený u bielych homosexuálov v New Yorku a San Franciscu, sa táto choroba v Spojených štátoch stáva prevažne černošskou epidémiou, pomaly ničiacou rodiny a celé štvrte, ale napriek tomu je vedúcimi černošskými inštitúciami ignorovaná.

Afroameričania tvoria 13 percent obyvateľov USA. V súčasnosti však majú na svedomí 57 percent všetkých nových infekcií.

„Nemyslím si, že sú tu nejaké pochybnosti o tom, že táto epidémia sa stáva stále viac epidémiou farebných.“

Nútená integrácia vzdelania je už tak bežná, že snáď jediný spôsob, ako sa v tejto veci môžem posunúť ďalej, je vynechať na chvíľu z debaty rasu.

Predpokladajme, že máte 14-ročnú dcéru a sú tu dve stredné školy, ktoré sú od vášho domova rovnako vzdialené. Jednu školu si pomenujeme ako A, druhú ako F.

Na školu A chodia deti, ktoré majú s vašou dcérou rovnakú kultúru, spôsob vystupovania, obliekania, inteligenciu, trestnú bezúhonnosť, jazyk, predpoklady k štúdiu na vysokej škole, hodnoty a morálku. Školu F navštevujú úplne odlišní študenti. Tu sú niektoré z ich vlastností:

- **U študentov školy F je najmenej o 1000 percent väčšia pravdepodobnosť, že sa dopustia prepadnutia, lúpeže, znásilnenia a vraždy než u študentov školy A.**
- **Študenti školy F pohlavne dospievajú v nižšom veku.**
- **Študenti školy F majú priemerné IQ 85 a celá jedna štvrtina má IQ 70 alebo nižšie. Iba 2 alebo 3 percentá majú IQ dostatočné pre štúdium na vysokej škole.**
- **Chlapčenský študenti školy F majú vyššiu hladinu testosterónu a sexuálne zvyklosti študentov spôsobujú o 3000 percent vyššiu prítomnosť pohlavných chorôb a AIDS než u študentov školy A.**
- **Na škole F je najobľúbenejšou hudbou „gangsta rap“**
- **Učítelia na škole F promovali na druhoradých školách a majú sústavne nižšie skóre v učiteľských kvalifikačných testoch než učítelia na škole A.**

Ktorú školu by ste si vybrali pre svoje dieťa? Chceli by ste, aby vaša dospievajúca dcéra navštevovala školu F? Boli by ste radi, ak by chodila s chlapcami zo školy F? Chceli by ste, aby sa pripravovala na vysokú školu na škole F? Odpovedať na tieto otázky je pre ktoréhokoľvek rodiča jednoduché, ale federálna vláda na ne odpovedá nesprávne.

Vlastnosti, ktoré som dal študentom školy F, odrážajú súčasné štatistické priemery amerických černochoch. Niektoré školy F môžu byť o trochu lepšie, iné o trochu horšie, ale priemerná černošská škola je presne taká, ako som ju popísal. Integrácia zmenila mnohé školy na úroveň školy F. Tu prezentované rasové rozdiely nie sú zjednodušujúce; nie sú fiktívne; existujú v takmer každom väčšom meste a v tisíckach menších. Je sa čomu diviť, že bieli odporovali integrácii tak rozhodne a že potom, čo boli ich školy násilne integrované, z týchto škôl utiekli? Je zvláštne, že utiekli z miest kultivovaných a plných života, aké pre nich postavili ich otcovia a matky? Nie je to nenávisť ani predsudky, prečo bieli utekajú; je to len zdravý rozum a súcit so svojimi deťmi.

Až do doby, kedy som sa dostal do najvyšších ročníkov na strednej, boli všetky školy, ktoré som navštevoval segregované. Chodil som na vynikajúcu základnú školu, kde jedinou vecou o ktorú sme sa museli starať boli dobré známky a nie to, či má študent vedľa teba vo vreckách kokaín alebo pištoľ. V časovom rozpätí 35 rokov sa školský systém New Orleans zmenil z prevažne bieleho na z 94 percent čierny. Školský systém utráca oveľa viac peňazí, než keď som chodil do školy ja, ale úroveň jeho vzdelávania je omnoho nižšia. Je to školský systém, do ktorého sú policajti volaní tak často ako údržbári a kde najdôležitejšou časťou vzdelávania detí je naučiť sa, ako si na konci dňa nenechať nahádzať na zadok.

V dobe, kedy toto píšem, je jedinou žiarivou hviezdou v celom systéme stredná škola pre nadaných a usilovných: Benjamin Franklin. Nedávno sa prevažne čierna new orleanska školská rada rozhodla zrušiť svoju prísnejšiu kvalifikáciu, pretože 4 percenta bielych študentov v new orleansom školskom systéme tvorí 65 percent študentov Franklinovej školy. Percento bielych by bolo dokonca ešte vyššie, nebyť „politiky zvýhodneného prijímania“ detí černošských štátnych úradníkov. O niekoľko rokov zhasne aj tá posledná trblietajúca sa hviezda new orleanských škôl, keď budú poslední zostávajúci bieli študenti vytlačení.

Ďalším z nedávnych ťahov školskej rady bolo hlasovanie za odstránenie mena Georga Washingtona z verejnej školy, pretože ako „otrokár“ je pre deti „zlým“ príkladom. Vedúca postava New orleanskeho hnutia za občianske práva, Carl Galmon, podotkol, že „George Washington znamená pre čiernych študentov to isté čo David Duke.“²⁷⁹ Ani najradikálnejší odporcovia integrácie škôl v New Orleans si

v roku 1961 nedokázali predstaviť, že po 37 rokoch sa stanú otcovia našej vlasti vo verejných školách politicky nesprávnymi. Chcete hádať, čo prinesie nasledujúcich 30 alebo 40 rokov?

Európsko-americké deti čelia rovnakým problémom na miešancami ovládaných školách na juhozápade. V čase písania týchto riadkov nás navštívila 19-ročná rodinná priateľka z Brownsville v Texase a rozprávala nám o tom, ako na svojej prevažne mexikánskej verejnej škole čelila zastrašovaniu a dokonca aj fyzickým útokom. Mexickí chlapci jej často robili neslušné návrhy, mali na ňu sexuálne narážky, snažili sa ju obchytávať a nazývali ju „gringa“ – čo je hanlivý výraz podobného významu ako „neger“. Hovorila nám, že niekedy plakala a prosila matku, aby ju do školy neposielala. Z dôvodu veľkého percentuálneho zastúpenia Mexičanov učia niektorí učitelia výhradne po španielsky.

Vyučovanie sa často zvrhne na anti-„gringo“ tirády. Drogy sú nekontrolovateľne rozšírené a nemanželské dieťa má toľko mexických dievčat vo veku 14 až 15 rokov, že nižšie stredné školy zaviedli pre študentky celodenné opatrovanie detí. Útoky ju napokon prinútili opustiť strednú školu a prejsť skúškami vzdelania, aby sa mohla prihlásiť na vysokú školu.

Premýšľam o politikoch a sudcoch, ktorí zmenili biele školy v miniatúrnu verziu projektu podpory černošského bývania, s gangami, oplzlým vyjadrovaním a primitívnym správaním, drogami, zbraňami a tehotnými teenagerkami. Rád by som tých pokrytcoch poslal do tých istých špinavých dier, do ktorých donútili chodiť toľko našich mladých ľudí. Väčšina z nich by takýmito miestami ani neprešla bez zamknutých dverí a nabitých pištolí – ibaže by tadiaľ prechádzali v rámci verejnej ukážky humanity, sprevádzaní samozrejme televíznymi kamerami a dobre vyzbrojenou políciou. Vôbec sa však nezdráhajú poslať na také miesta úbohých bielych študentov.

Niektorí zo študentov na týchto školách sú synovia a dcéry bohatých rodičov žijúcich v opevnených mestských bytoch. Títo rodičia majú vízie o mestskom raji – láske, bratstve a „kultúrnom obohatení“ – pre svoje nešťastné deti. Blúznia o pestrej školskej rozmanitosti až do doby, keď ich syn príde domov s desiatimi stehmi na hlave alebo keď ich dcéra zažije to, ako sa jej na preplnenom schodisku snaží pol tucta multikultúrnych rúk šmátrať pod šatami.

Kto sa prihovára za tieto deti? Kto sa o ne skutočne stará? Rozhodne nie médiá, politici alebo tí, ktorí sa starajú len o to, o čom im vrchnosť hovorí, že by sa starať mali. To sú tí, ktorí reagujú len na politicky správne veci. Jediné bezprávie, ktoré sú schopní vidieť, je bezprávie osvietené TV kamerami. Bol som stále viac a viac rozčúlený nad spôsobom, akým médiá manipulovali s mojimi emóciami, ale teraz som sa už nielen dozvedal fakty, trúfal som si zároveň prehodnotiť to, čo som až doteraz bezvýhradne prijímal.

Integrácia bývania

Nárast výhod pre menšiny a úbytok práv európskych Američanov sa čoskoro prejavil v rozpade bielych štvrtí aj miest. Počas tohto procesu sa milióny európskych Američanov pozerali na to, ako hodnota ich majetku klesá a museli opustiť svoje domovy. Iní, často starší, ktorí si nemohli dovoliť presťahovanie, sa bezmocne pozerali, ako sa ich štvrte stávajú nebezpečnejšími a špinavšími, a posledné roky ich životov boli poznamenané zastrašovaním a pocitom odcudzenia. Pre federálnu vládu boli nesprávnou rasou na to, aby sa starala o ich ľudskú dôstojnosť. Nevedel som pochopiť, ako mohla vláda slobodnému človeku povedať, že nemôže predať svoj súkromný majetok komukoľvek komu chce.

To, že si obytné štvrte nemohli vybrať svojich susedov a domy svojich nájomníkov bolo proti všetkým základným právam na združovanie. Práva Európanov boli opäť zrušené v prospech záujmov a „práv“ Afričanov. Média sa ani len nezmienujú o tom, že extrémne vysoká miera černošskej zločinnosti urobila z „otvoreného bývania“ veľmi riskantnú záležitosť.

Dovoľte mi vytvoriť hypotetický príklad. Predpokladajme, že vaša rodina žije v úplne bielom obytnom komplexe v Marylande, len kúsok od Washingtonu D.C. Jedným z faktorov, ktoré ovplyvnili vaše rozhodnutie nastáhnovať sa do tohto komplexu, bola skutočnosť, že väčšina jeho nájomníkov boli európski Američania. Nová zástavba susediaca s bytom vašej rodiny ponúka k prenájmu 20 nových bytov. Žiadosť o byt si podá dvadsať čiernych mužov z Washingtonu D.C. a následne predloží svoje žiadosti 20

bielych rodín z blízkeho okolia. Nepopierateľným faktom je to, že viac než polovica mladých čiernych mužov vo Washingtone sú zločinci. Matematická pravdepodobnosť je taká, že pokiaľ priemerní mladí čierni muži získajú 20 bytov, najmenej 10 z nich budú zločinci. Máte ženu a dve dcéry vo veku 11 a 12 rokov a hovoríte si: *Rozhodne nechcem, aby moja rodina žila v bytovom komplexe, kde polovicu nájomníkov tvoria kriminálnici.* Hoci neexistuje žiadna istota, že sa vaša rodina stane obeťou zločinu, uznávate, že u černošských nájomníkov je najmenej 15 krát väčšia šanca, že vaša rodina bude olúpená či vaše dcéry napadnuté. Ste zlý a nenávistný, ak si prajete, aby bytový komplex zostal úplne biely?

Tá istá federálna vláda, ktorá zakazuje potraviny a lieky, u ktorých je len nepatrná šanca, že by mohli poškodiť zdravie, je rozhodnutá presadzovať nútenú integráciu štvrtí a bývaní, ktorá má za následok viac bielych obetí lúpeží, znásilnení a vrážd, rovnako ako keď cigarety zvyšujú počet ochorení na rakovinu. Vaši noví čierni susedia by však pre vás pravdepodobne znamenali zďaleka väčšie nebezpečenstvo než cigarety, pred ktorými vás vláda varuje. Nútená integrácia je rovnako absurdná, ako keby vás vláda nútila fajčiť cigarety!

Liberáli budú samozrejme tvrdiť, že to, že je niekto čierny, ešte neznamená, že bude zločinec, alebo že si uprostred noci naplno pustí magnetofón. „A čo individuálny černochoch, ktorý nie je kriminálnik, nie je hlučný a ani výtržnícky?“ pýtajú sa. Odpoveď je taká, že spoločnosť nemôže fungovať bez rozlišovania skupín. Väčšina vodičov, ktorí výnimočne prekročia povolenú hladinu alkoholu v krvi a šoférujú, nikdy nespôsobia nehodu. Ale ani týmto vodičom nie je dovolené riadiť, napriek tomu, že väčšina z nich nemá nehody ani neporušuje dopravné predpisy (až na to pitié). Zakazujeme im vychádzať na cesty a do ulíc, pretože opití vodiči majú všeobecne vyššie percento nehodovosti než triezvi. Keď sa nad tým zamyslíte, tak porozumenie silám pravdepodobnosti nám umožňuje prežiť. Cigarety spôsobujú rakovinu pľúc len malému množstvu fajčiarov, ale mnoho ľudí sa im vyhýba a má rozum. Cez černošské sídlisko v Detrote prejde len hrstka bielych ľudí. Sú to rasisti alebo majú tiež len zdravý rozum?

Liberáli môžu argumentovať, že väčšina zločincov si sama zvolila to, kvôli čomu sa s nimi jedná odlišne, avšak svoju rasu si nevyberá nikto. Michael Levin, autor knihy *Prečo na rase záleží*, upozorňuje, že to isté môžeme povedať o vodičoch pod 16 rokov.²⁸⁰ Mnohí z nich dokážu urobiť testy v autoškole a šoférujú rovnako dobre a zodpovedne ako 18-roční. Napriek tomu im kvôli ich skupinovej úrovni nehodovosti a úmrtnosti vodičské preukazy nedávame. Oni si nevybrali byť mladší ako 16. Možno nie je spravodlivé odopierať vodičský preukaz opatrnému 15 ročnému vodičovi, avšak na druhú stranu, je spravodlivé, aby kvôli tejto vekovej skupine trpela skupina starších a lepších vodičov vyššou mierou zranení a úmrtnosti? Za súčasnej černošskej kriminality nie je rasové povedomie vecou rasizmu – môže byť otázkou života a smrti.

Federálna vláda už zašla príliš ďaleko za prvé jednoduché nariadenia občianskych práv o otvorenom bývaní. Jej politikou je dnes nielen zabráňovať bielej diskriminácii černochochov pri kupovaní alebo prenajímaní domov a bytov, ale aktívne usiluje o podporu sťahovania černochochov do bielych štvrtí. Oddelenie rozvoja bývaní a sídiel (Housing and Urban Development – HUD) využíva k integrácii černochochov do bielych štvrtí roztrúsené byty so štátne dotovaným nájomom, vybavením, hypotékami a mnohými ďalšími výdobytkami. Bieli daňoví poplatníci musia potom pretrpieť nespravodlivosť, keď vidia, ako sa ich peniaze využívajú na platenie nájomov, hypoték a ostatných výdavkov černochochov na život v bielych štvrtiach. Kým bieli nájomníci platia, často s problémami, plnú cenu, černosi neplatia za bývanie nič, alebo len časť ceny. Politika HUD často vystavuje bielych obyvateľov vyššej kriminalite, ktorú so sebou prinášajú noví nájomníci, a problémy s nimi spojené zvyčajne doženú mnohých bielych k odchodu a v konečnom dôsledku ešte viac znižujú hodnotu ich majetku.

V programe nazvanom *Hnutie pre príležitosť (Movement to Opportunity)* založenom bielym odpadlíckym republikánom Jackom Kempom, bývalým tajomníkom HUD, sú černochochom z geta zdarma poskytnuté byty v prevažne bielych štvrtiach. S ich mierou kriminality by ho mali premenovať na program *Korist pre dravcov*. Výsledkom podobných programov je neustávajúci hromadný odchod belochov.

Mnoho európskych Američanov sa už rozptýlilo do oblastí, ktoré sú tak ďaleko od miest a dokonca aj od predmestí, že ich možno označiť jedine ako vidiecke a často si vyžadujú dlhé dochádzanie. Ako

príklad toho, ako ďaleko zašli federálne súdy v snahe zničiť rasovú integritu bielej spoločnosti poslúži to, že projektanti boli úspešne žalovaní za to, že vo svojich reklamách použili ako model bielu rodinu. Toto šialenstvo môžeme vidieť aj v prípade vlastníka nehnuteľností v New Yorku zvané Veže severného pobrežia, ktorý bol zažalovaný štyrmi černochochmi, ktorí v objekte netrpeli žiadnou diskrimináciou. Tí tvrdili, že boli diskriminovaní proste preto, že v reklame spoločnosti neboli žiadni černosí. Obvodný súd nariadil spoločnosti zaplatiť černochochom 245 000 dolárov a vydať 200 000 dolárov na reklamu, kde bude na dvoch belochoch pripadať najmenej jeden černochoch.²⁸¹ Dokonca aj noviny ako *The New York Times* a *The Washington Post* sa museli zodpovedať za to, že v ich reklamách nefigurovali černosí.²⁸² Nemali by teraz bieli športovci zažalovať tými NBA za to, že natáčajú reklamy pre niektoré zo svojich kompletne černošských tímov? Dokážete si predstaviť černošskú vysokú školu zažalovanú za to, že ukazuje čiernych študentov?

Diabolský charakter nútených „občianskych práv“ možno ilustrovať na nedávnych akciách federálnej vlády voči bielym taxikárom, ktorí nie sú ochotní brať neskoro v noci čiernych mužov. V našich veľkých mestách bolo prepadnutých, olúpených a zavraždených desiatky tisíc taxikárov. Páchatelia sú prevažne černosí. U černochoch je najmenej o 1500 percent vyššia pravdepodobnosť, že je ozbrojeným lupičom než u belochoch. Táto pravdepodobnosť sa samozrejme dramaticky zdvíha, pokiaľ taxikár vezme neskoro v noci mladých černochochov. Ministerstvo vnútra pohrozilo žalobami na taxikárov a taxikárske spoločnosti, ktorí vo väčších mestách odmietnu vziať potenciálnych čiernych zákazníkov.

Skutočnosť je taká, že vodiči taxíkov sa snažia získať toľko pasažierov, koľko sa len dá, pretože viac jazd znamená vyššie príjmy. Nesnažia sa diskriminovať černochochov, len sa snažia dostať domov ku svojim rodinám živí. Taxikári ochotne zastavia dobre oblečenému černochochovi, prirodzene sa však zdráhajú zastaviť podozrivo vyzerajúcemu čiernemu mladíkovi, ktorý by si s najväčšou pravdepodobnosťou aj tak nemohol dovoliť drahú jazdu taxíkom, ale kludne by mohol plánovať lúpež. Federálna vláda je rozhodnutá donútiť taxikárov zobrať takého černochoch, dokonca aj keď to znamená vysokú pravdepodobnosť ich olúpenia alebo smrti. Takto vyzerá novodobý štát občianskych práv!

Napriek celej integrácii škôl a štvrtí, černošská kriminalita zostáva vysoká; počet nemanželských čiernych detí a pohlavných chorôb naďalej narastá; černošské IQ a výkonnosť naďalej zaostávajú za bielymi tak, ako tomu bolo po desaťročia. Masívne popretie bielych občianskych práv malo na prosperitu černochochov len malý vplyv.

Sociálne zabezpečenie najnižších tried černochochov

Keď začal v 50-tych a 60-tych rokoch stúpať počet čiernych nemanželských detí, liberálni rovnostári zvalovali vinu za černošské sociálne problémy na chudobu, nedostatočné vzdelanie a dopady segregácie a rasizmu. Vôbec im nepripadalo zvláštne, že sociálne problémy černochochov dramaticky narástli v priamej úmere so zvýšenou integráciou, štátnou pomocou a s ukončením ústavnej rasovej diskriminácie. Ako zločin, problémy s drogami a počtami nemanželských detí narastali, liberáli začali navrhovať svoje veľkolepé riešenia. Lyndon Johnson nazval nové sociálne usporiadanie Veľkou spoločnosťou. Sociálna starostlivosť a rôzne iné sociálne systémy mali priniesť zlepšenie zdravotnej starostlivosti, diéty, rekvalifikačné kurzy, starostlivosť o deti a vzdelanie mestskej chudoby.

Rané 60. roky priniesli aj obrovský deficit-spôsobujúce programy ako liberálne sociálne dávky, poukážky na potraviny a obrovskú podporu bývania. Ich zástancovia poukazovali na to, že v bielej Európe zostali kriminalita a počet nemanželských detí aj napriek jej liberálnemu sociálnemu systému na minimálnej úrovni. Robili si nádej, že ich programy by mohli fungovať aj medzi tunajšími menšinami. Muži ako napríklad Willis Carto už vtedy predpovedali ich neúspech.²⁸³

Čím viac peňazí sa lialo do sociálneho systému zameraného na menšiny, tým viac sa problémy zhoršovali. Černošské sociálne problémy ako nemanželské deti, vysoká miera pohlavných chorôb, kriminalita a zneužívanie drog len narastali. Chytajúc sa stebľa, rovnostári zrealizovali dokonca ešte zložitejšie a drahšie programy, ktoré nemali na svete obdobu. A aj napriek tomu sociálne problémy

černošskej komunity neustále narastali.²⁸⁴ Počet černošských nemanželských detí vzrástol z 15 percent v roku 1950 na 61 percent v roku 1988, takmer na 70 percent v roku 1992 a odhaduje sa, že na sklonku storočia prekročí 75 percent.²⁸⁵ Do doby, kedy som sa v polovici 60-tych rokov stal rasovo uvedomelým, si sociálni vedci už všimli, že počet nemanželských detí začal prudko stúpať. Prečo? Tlač a vláda z toho vinili rasizmus, chudobu, alebo nedostatok príležitostí, „dedičstvo otrokárskeho systému“ – všetko možné okrem toho, čo bolo evidentné. Lenže ako by mohol byť ktorýkoľvek z týchto problémov príčinou v dobe, kedy existujú najväčšie výdaje na sociálnu starostlivosť a najväčšie zásahy vlády v dejinách?

Rozpad černošskej rodiny

V polovici 60-tych rokov som čítal knihy a vedecké publikácie množstva rasovo uvedomelých sociálnych vedcov, ktorí predpovedali, že štruktúra černošskej rodiny sa bude rozpadáť v priamej úmere so znižovaním sa bieleho kultúrneho, sociálneho a ekonomického vplyvu na černošskú komunitu. Stále väčšia nezávislosť černošskej ekonomickej, kultúrnej a politickej sily dala černochoch viac slobody robiť to, čo je pre nich prirodzené. Oslobodení od bieleho vplyvu a kultúry sa rýchlo vrátili k svojmu genotypu – stále viac typickému pre čierne spoločnosti po celom svete. Čierni muži dali najavo prehnajú sexuálnu agresivitu a promiskuitu, ktorá v Amerike viedla k rozpadu čiernej rodiny. Ženy sa vrátili k dávne mu africkému modelu materského zaopatrovania detí.

To, čo rasoví vedci v 60-tych rokoch predvídať nemohli, bol rozmach historicky nebývalého sociálneho systému. Sociálne dávky a „pomoc rodinám s nezaopatrenými deťmi“, ako aj podpora bývania, potravinové lístky, lekárska starostlivosť a iné sprievodné programy dokonale zapadli do historického modelu afrického spôsobu života. Čierna žena už viac nepotrebovala čierneho muža, aby ju zabezpečil, pretože prostredníctvom sociálneho systému založenom na počte detí jej poskytli bývanie, jedlo a peniaze na utrácanie produktívni bieli ľudia. Všetok tlak, ktorý predtým musela vyvinúť na čierneho muža, aby zabezpečil ju a jej deti, sa stal nadbytočným. Čím viac žien si černosi získajú, tým väčšiu šancu majú dostať vďaka nim sociálne dávky a väčší počet nemanželských detí im dáva rovnaké prestížne postavenie, aké mali ich predkovia v Afrike.

Najbežnejším liberálnym vysvetlením rozpadu černošskej rodiny bolo to, že ju zničilo otroctvo. Nobelovou cenou ocenená kniha od Roberta Fogelmana a Stanleyho Engermana *Čas na kríži* ukázala, že v americkom otrokárskom systéme boli kresťanské a rodinné hodnoty prísne strážené.²⁸⁶ Z plantážových denníkov a bohatých záznamov o otrokoch zistili, že napriek populárnym mýtom neboli rodiny takmer nikdy rozdelené predajom ani výmenou, a keď boli členovia rodiny predaní na susedné plantáže, stalo sa tak až potom, čo deti dospeli. Klamstvo o tom, že otroctvo zničilo čiernu rodinu, môže byť ľahko vyvrátené faktom, že počet čiernych nemanželských detí bol bezprostredne po ukončení otroctva takmer rovnako nízky ako u belochov. Počet čiernych nemanželských detí bol v roku 1890 menší než 10 percent.²⁸⁷ Od 90-tych rokov devätnásteho storočia počet čiernych nemanželských detí pomaly vzrástol až do ekonomického a spoločenského zrovnoprávnenia hnutia za občianske práva. Od tohto bodu začal ich počet narastať prudko.

Viac než tri roky som bol členom Zdravotného a sociálneho výboru louisianskeho zákonodarného zboru. Majúc neobmedzený prístup k sociálnym záznamom som zistil, že od roku 1960 do roku 1990 vzrástli sociálne náklady z 5 miliónov dolárov na viac než 200 miliónov (40 násobný nárast), nepočítajúc množstvo nových sprievodných programov. Počas obdobia tejto zvýšenej sociálnej pomoci sa zoznamy ľudí odkázaných na sociálnu starostlivosť dramaticky zvýšili, spoločne s počtom nemanželských detí, kriminalitou, detskou úmrtnosťou, zneužívaním drog a mnohých ďalších významných sociálnych ukazovateľov.

Dospel som k záveru, že sociálny systém zlyhával preto, lebo počet narodených detí prevyšoval možnosti daňových poplatníkov tento systém financovať. Deti sa do tohto systému rodili rýchlejšie, než vláda dokázala od produktívnych obyvateľov vyberať na daniach, z ktorých by všetko zaplatila. Bolo mi jasné, že problém chudoby môže byť zlepšený jedine obmedzením sociálneho podporovania

nemanželských pôrodov. Bez obmedzenia tejto pôrodnosti budú zoznamy ľudí a všetky s tým spojené sociálne problémy dramaticky narastať.

Vláda a médiá odmietli uznať vrodené rasové rozdiely, ktoré vytvorili obrovskú mieru kriminality, masívny počet černošských nemanželských detí a sociálnu závislosť, epidémiu pohlavných chorôb a študijne neúspechy černochoch, ako aj deštrukciu systému verejného vzdelávania. Ignorovanie týchto rozdielov veci iba zhoršilo. A tento úpadok prišiel v dobe veľkých vedeckých objavov a výrazne zvýšenej produktivity počítačového veku. Hnaný neudržateľnou pôrodnosťou sa sociálny systém vymkol kontrole.

Americkú strednú triedu tým pripravil o všetky potenciálne ekonomické zisky. Len jednu generáciu dozadu dokázal muž v Amerike zaistiť pre svoju ženu a deti pomerne dobré živobytie. Potom sa však pre ženu strednej triedy stalo nutnosťou, pokiaľ mala mať rodina dostatočný príjem, chodiť do práce, pretože významnú časť príjmov jej rodiny zhltili vyššie dane a vyššie platby potrebné na podporu menej produktívnej, rýchlo sa množiacej nebielej populácie.

Liberáli často poukazujú na to, že na skutočné sociálne platby vydáva vláda len malé percento výdavov. Tento argument znie celkom presvedčivo, pokiaľ človek nevezme do úvahy aj všetky vedľajšie náklady na sociálne najnižšiu triedu. Samotné výplaty sociálnych dávok sú len špičkou výdavového ľadovca. Človek musí započítať náklady na bývanie, potravinové lístky a lekársku starostlivosť. Pre populáciu s epidemickým rozšírením pohlavných chorôb, častými zraneniami z násilia a drog a s vysokou pôrodnosťou, je lekárska starostlivosť príliš drahá. Keď si človek spočíta náklady na liečbu drogových závislostí, predávkovaní a tisíce často predčasne narodených, drogovovo závislých detí, tak len lekárska investícia do menšinového drogového problému ide do miliárd dolárov ročne. Keďže najmenej 16 percent černochoch spadá do kategórie mierneho stupňa mentálnej retardácie (IQ pod 70), majú nárok dostávať na každé dieťa značné čiastky zo sociálneho zabezpečenia kvôli ich mentálnej nespôsobilosti.

Človek musí zahrnúť aj obrovské náklady na verejné vzdelávanie týchto nemanželských detí. Čisté náklady na každé dieťa sú minimálne 5000 dolárov na rok. To je 50 000 na dieťa počas 10 rokov vzdelávania, alebo 50 *miliárd* dolárov na milión detí. Pridajte ďalšie miliardy navyše na sociálne zabezpečenie, bývanie, potravinové poukážky a nemocenské dávky v priebehu ďalšieho desaťročia ich životov. Náklady na kriminalitu, súdy a väzenia sa môžu vyšplhať k mnohým miliardám dolárov. Len škody z krádeží rastú v Amerike do miliárd dolárov, nepočítajúc do toho rastúce výdaje poisťovní v prospech obchodov aj jednotlivcov v stále zločinnejšej spoločnosti. A nemalo by sa zabúdať ani na nevyčísliteľné straty, keď je produktívny člen spoločnosti zavraždený alebo zranený pri brutálnom pouličnom zločine, akým je Amerika zamorená.

V roku 1965 som o týchto veciach nemal také množstvo informácií, aké je dostupné dnes, ale na základe údajov ktoré som mal, ako aj na základe základných rozdielov, o ktorých som vedel, že medzi rasami existujú a podporované výskumami a myšlienkami množstva vedeckých expertov zameraných na černošské sociálne problémy som bol presvedčený, že hnutie za občianske práva bude po stránke sociálnej aj politickej katastrofálne ako pre bielych, tak aj pre čiernych.

Afirmatívne akcie („Pozitívna diskriminácia“)

Na pôde Senátu Spojených štátov sa počas rozpravy o zákone o občianskych právach množstvo južanských senátorov vyslovilo proti návrhu. Pripojil sa k nim aj hlavný republikánsky prezidentský kandidát Barry Goldwater z Arizony, ktorý tvrdil, že zákon povedie k diskriminácii bielych ľudí.

Návrh zákona samozrejme výhradne zakazoval akúkoľvek rasovú diskrimináciu pri prenajímaní, v pracovnom postupe, prijímaní na vysoké školy, uzatváraní pracovných zmlúv a verejnom bývaní, čo dávalo zdanie, že by mal zakazovať diskrimináciu voči akejkoľvek rase. Napokon, tento zákon nezakazoval len rasovú diskrimináciu černochoch, ale rasovú diskrimináciu ako takú. K presvedčeniu oponentov návrhu zákona o tom, že nebude mať za následok diskrimináciu voči bielym, bol k nemu pridaný nasledujúci text, aby sa uistilo, že nič sa nebude dať zle pochopiť.

Žiadna časť obsiahnutá v tomto zákone nebude vysvetľovaná tak, aby od akékoľvek zamestnávateľa žiadala. . . udeľovanie zvláštneho zvýhodňovania voči jednotlivcovi alebo skupine na základe rasy, farby, náboženstva, pohlavia alebo národnosti. Z takejto jednotlivcej skupiny s ohľadom na nevyváženosť...²⁸⁸

Hubert Humphrey, popredný zástanca návrhu zákona prisahal, že zje papier, na ktorom je zákon napísaný, ak by malo niekedy dôjsť k tomu, že by na jeho základe boli umožnené nápravné postupy zamestnávania.²⁸⁹ Dokonca ani tieto prehlásenia nepresvedčili Goldwatera a ostatných, aby pre návrh hlasovali, a ukázalo sa, že Goldwater a ostatní odporcovia návrhu mali pravdu. Napriek tomu, že väčšina ľudí si myslí, že prvý prezident, ktorý podporil afirmatívne akcie bol Lyndon Johnson, v skutočnosti to bol Richard Nixon²⁹⁰, kto prakticky zrušil opatrenie proti zvýhodnenému jednaniu na základe rasy svojim vlastným nariadením prikazujúcim nebrať naňho ohľad pri uzatváraní zmlúv federálnou vládou.

Neskôr v prípade *Webber vz. Kaiser Aluminum*, ktorý prebiehal v mojom domovskom štáte Louisiana a ktorý sa dostal až pred Najvyšší súd USA, bolo rovnaké nariadenie použité k ospravedlneniu zvláštneho zamestnávania k náprave „početnej nevyváženosti“. Vo svojom rozhodnutí súd uviedol, že keďže zákon o občianskych právach hovorí, že zvýhodnené jednanie na základe rasy sa nevyžaduje, tak sa ani nezakazuje. Brian Weber, robotník v hlinikárni, s vyšším hodnotným zaradením a lepšími pracovnými výsledkami nebol v Kaiser Aluminum povýšený v prospech menej kvalifikovaných černochoch. Ako píše Jared Taylor v knihe *Dláždzený dobrými úmyslami*, „Je ohromujúce, že Najvyšší súd poželnal rasovým kvótam použiť samotnú časť zákona, ktorá bola doňho zahrnutá na to, aby ich zakázala.“²⁹¹

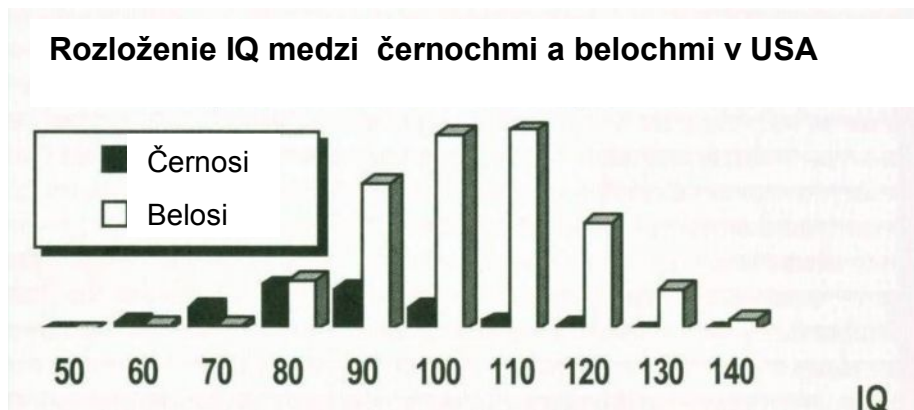
Súd v podstate povedal, že zákon zakazujúci rasovú diskrimináciu ju povoľuje, pokiaľ je namierená voči bielym. Na tomto základe by sa mal volať Zákon o rasovej diskriminácii bielych, pretože sa z neho stal zákon Norimberského typu zameraný proti americkej bielej väčšine, ktorý podporuje alebo dokonca nariaďuje diskrimináciu európskych Američanov vo verejnej aj súkromnej sfére.

Akonáhle sa raz afirmatívne akcie rozbehli, stali sa jedinou skutočnou cestou, ako dostať značné množstvo černochoch a iných menšín na mnohé pracovné miesta a univerzity. Rovnaká príležitosť nestačila. Príliš málo černochoch vyhovovalo nejakej reálnej kvalifikácii. K polícii a hasičom sú prijímaní menej kvalifikovaní černosí s nižším skóre v testoch a s krátkou odpracovanou dobou – niekedy dokonca so záznamom v trestnom registri – na úkor lepšie kvalifikovaných belochoch. Černosí sú prijímaní na univerzity, právnické školy a absolventské programy s kvalifikačným skóre v testoch a známkami, za ktoré by sa bielym uchádzačom vysmiali, ak by ich predložili. Bieli podnikatelia s nižšími cenami a kvalitnejšou prácou sú odmietaní v prospech drahších černochoch odvádzajúcich nekvalitnú prácu. Politici v tajnej dohode s liberálnymi médiami nepripustia ani to, že zvýhodňovanie menšín je diskriminácia a naďalej sa odvolávajú na to, že ide o *rovnú príležitosť* a *rovnaké práva* pre černochoch, napriek tomu, že sa jedná o očividnú rasovú diskrimináciu bielych.

Je jednoduché dokázať, že afirmatívne akcie diskriminujú lepšie kvalifikovaných belochoch. Zákon o občianskych právach už ministerstvu spravodlivosti uľahčil starostlivosť o lepšie kvalifikovaných černochoch. To zároveň ustanovilo celú zbierku zákonov a nový káder právnikov: „obhajcov občianskych práv“, ktorí sledujú také prípady, kde je možnosť vysúdiť značné odškodné. Pokiaľ firma diskriminuje lepšie kvalifikovaného černochoch v prospech menej kvalifikovanej bielej osoby, môže čeliť mimoriadnym finančným trestom a nákladným súdom v prospech černošskej obeti a jej právneho zástupcu. Sila ministerstva spravodlivosti a právneho kádra občianskych práv zaisťuje, že lepšie kvalifikovaní černosí nečelia žiadnej diskriminácii.

Zákon o občianskych právach, spolu s inými zákonmi, môže teda napraviť stav, kedy skutočne kvalifikovaní černosí čelia diskriminácii – takže černosí so skutočne lepšou kvalifikáciou nepotrebujú afirmatívne akcie. Tie sú zamerané na zvýhodňovanie zjavne menej kvalifikovaných černochoch. A to je presne to, čo afirmatívne akcie robia. Môžeme si to ilustrovať na precedentnom prípade Alana Bakkeho v Kalifornii. Bakke, potenciálny študent medicíny na University of California, ktorý urobil prijímací test s hodnotou nad 90 bodov, nebol prijatý v prospech menšín, ktoré ten istý test urobili nad 30 bodov.

V poslednom prípade rozhodol Najvyšší súd o tom, že Hopwoodove rozhodnutie (Cheryl Hopwood – jeden zo štyroch študentov žalujúcich školu po ich neprijatí v rámci politiky afirmatívnych akcií. Pozn. prekl.) zostane na Texaskej právnickej univerzite v platnosti. To zastavilo metódu prijímania černošských a mexických študentov s oveľa horšími známkami a oveľa nižším skóre v prijímacích testoch na právnickú školu (Law School Admissions Test – LSAT). Odporcovia afirmatívnych akcií na škole dokázali, že iba 288 černochoch v celom národe má LSAT na strednej úrovni belošských UTLS (University of Texas Law School). Aby som tento bod zdôraznil, týchto 288 neboli tí, ktorí sa prihlásili na školu, ale celkový počet černochoch, ktorí – z tisícok účastníkov LSAT skúšok – dosiahli skóre odpovedajúce priemeru bielych študentov na Texaskej právnickej škole. Nech sa to zdá akokoľvek neuveriteľné, v celej zemi nie sú černosi s dostatočnými predpokladmi k tomu, aby zaplnili prvý ročník na tejto škole.

Zástancovia afirmatívnych akcií Američanom nepretržite tvrdili, že zvýhodňovanie je nutné kvôli pokračujúcej diskriminácii černochoch. Napriek tomu Richard Freeman vo svojej knihe *Černošská elita* uvádza, že:

V 70-tych rokoch zarábali čierne ženy rovnako alebo viac než biele s rovnakým vzdelaním; čierne univerzitné profesorky dostávali v priemere vyššie prémie než ich biele kolegyně; mladí čierni absolventi vysokých škôl dosahovali rovnaké hrubé príjmy ako mladí bieli absolventi, a všetkým černošským mužom s vysokou školou narastal príjem rýchlejšie než bielym. . .²⁹²

V roku 1979 zarábali všetky zamestnané černošky o 8 percent viac než biele ženy s rovnakou kvalifikáciou.²⁹³ Keď porovnáte černochoch podľa schopností ako sú rovnaké výsledky IQ testov, dôkaz je taký, že to malé množstvo černochoch s vysokým IQ, pri porovnaní s bielymi, ktorých IQ je identické, promovalo na vysokej škole s lepšími výsledkami a majú vyšší príjem než ich biele opaky. Takéto fakty jasne dokazujú, že schopní černosi v Amerike diskriminácii nečelia. Pokiaľ tu nejaká rasová diskriminácia existuje, potom v ich prospech. Afirmatívne akcie žiadnu skutočnú diskrimináciu černochoch neodstraňujú. Zastavujú len diskrimináciu černošskej neschopnosti.

Afirmatívne akcie sú nielenže hrubo nespravodlivé voči miliónom bielych, ktorým je odopretá práca, povýšenie, štipendia, prijatie na vysokoškolské a absolventské štúdiá, ale zároveň má tragický dopad na spoločnosť ako celok. Uprednostňovanie menej kvalifikovaných pred lepšie kvalifikovanými znižuje produktivitu spoločností a vlád a spôsobuje zvyšovanie cien a odpadu. V niektorých oblastiach môže diskriminácia lepšie kvalifikovaných belochoch stať dokonca aj životy. Afirmatívne akcie v mnohých policajných zboroch a zákony presadzujúcich zločkách otvárajú dvere zneužitiu.

Policajne oddelenie New Orleans prijalo politiku afirmatívnych akcií na začiatku 70-tych rokov. Aj dnes dôsledne uprednostňuje menej kvalifikovaných čiernych nováčikov pred lepšie kvalifikovanými bielymi. Okrem prijímania černochoch s oveľa horšími výsledkami v testoch, sú k polícii často prijímaní aj černosi so záznamom v trestnom registri, ktorý by bielych uchádzačov okamžite vylúčil. Oddelenie má tiež politiku povyšovania čiernych policajtov na úkor bielych s vyšším hodnotným zaradením a s lepšími výsledkami, politiku, ktorú policajné odbory napadli na súde. Aký je výsledok politiky afirmatívnych akcií tohto oddelenia?

V rokoch 1995 a 1996 bolo 50 new orleanských policajtov obvinených z odporných kriminálnych činov vrátane vražd, znásilnení, obchodu s drogami a vydierania. Z týchto 50 obvinených policajtov bolo 48 černochoch – a mnoho z nich bolo prijatých v rámci afirmatívnych akcií.

V jednom z najhroznejších incidentov v dejinách new orleanského policajného oddelenia spáchala černoška, policajтка v rámci afirmatívnych akcií, Antoinette Franková,²⁹⁴ ozbrojenú lúpež v reštaurácii a pokúsila sa zabiť všetkých zamestnancov, aby nezostali žiadni svedkovia. Keď dorazil na miesto jej kolega, biely policajt Ronald Williams, manžel a otec dvoch detí, Franková zabila aj jeho. Za afirmatívne akcie sa nemusí platiť len zníženou účinnosťou a odopieraním zásluh, môže sa za ne platiť aj životmi.

Nemorálnosť afirmatívnych akcií

Z akéhosi dôvodu je podľa pokrivenej morálky New York-Hollywoodskeho mediálneho zriadenia a vlády prípustné popierať občianske práva bielych ľudí. Média nám neustále pripomínajú nespravodlivosť a diskrimináciu voči prevažne menej kvalifikovaným černochoch, ale afirmatívne akcie nikdy nenazvú tým, čím skutočne sú: protibiелou rasovou diskrimináciou.

Bieli majú pociťovať kolektívnu vinu za to, že malé percento bielych Američanov praktizovalo 89 rokov z celého trvania Americkej republiky (1776-1865) otrokárstvo, ktoré skončilo pred 133 rokmi. Napriek tomu sú to tí istí obhajcovia kolektívnej viny, ktorí hovoria, že z moru černošskej kriminality, ktorý zaplavuje našu zem, nemôžete viniť celú čiernu rasu. Žiadny právny systém na svete by neposvätil potrestaniu mladého človeka kvôli prehreškom, alebo domnelým prehreškom jeho pra-pra-pradedov. Pokiaľ však černosi považujú tento druh neprávania za morálne správny, treba k tomu poznamenať, že existuje zďaleka väčšia pravdepodobnosť, že černochoch má predka, ktorý zotročoval černochoch, než že biely má priameho predka, ktorý zotročoval černochoch.

Na ospravedlnenie afirmatívnych akcií sa používajú všemožné zámienky. Oblúbeným argumentom rovnostárov je to, že nebrať do úvahy afirmatívne akcie je teoreticky to isté ako nechať jedného bežca štartovať 10 yardov za druhým, ale to čo v skutočnosti obhajujú je nechať vybehnúť jednu vybranú menšinu pred zvyškom poľa v rámci rasy. Mali by sme sa takto správať na Olympiáde, dávajúc najslabším atlétom v šprinte na 100 metrov 10 metrov náskok?

Veria rovnostári, že neexistujú žiadni mladí bieli ľudia, ktorí vyrastajú v ťažkých životných podmienkach, v chudobe, zneužívaní alebo obmedzení chorobou? Mali by teraz títo mladí ľudia, pred ktorými stoja ťažké prekážky, ale ktorí ich prekonávajú vďaka svojim schopnostiam a tvrdej práci, čeliť diskriminačnej politike, ktorá často zvyhodňuje menšiny, ktoré mohli mať oveľa menej ťažký život? Afirmatívne akcie nerozlišujú podľa potreby, ale výhradne podľa rasy. Bohaté deti známeho Johnnie Cochran, miliónárskeho čierneho advokáta, ktorý obhajoval O.J. Simpsona, by boli pred chudobným bielym dieťaťom zvyhodnené.

Keď som sa v roku 1968 zapísal na Louisiansku štátnu univerzitu, ministerstvo spravodlivosti od univerzity požadovalo, aby jej noví študenti uvádzali v osobných údajoch svoj pôvod. Vláda sa chcela uistiť, že počet menšín na škole je dostatočný. Všimol som si, že musím zaškrtnúť svoj pôvod v kolónkach z rôznymi rasovými pôvodmi. Prvé políčko bolo označené ako „Afro-Američan“, druhé „černochoch“, tretie „čierny“. Snáď aby sa neurazili, dostali černosi tri možnosti, ako popísať svoj pôvod. Ďalej boli na zozname možnosti „mexický Američan“, „ázijský Američan“, „indiánsky Američan“ a „ostrovan z Pacifiku“. Po niekoľkých ďalších nejasných národnostných pôvodoch som sa konečne dostal k jednému, ktoré som ako biela osoba musel zaškrtnúť. Bola to možnosť označená jednoducho ako „iní“.

Uvedomil som si, že my, európski Američania, ktorých predkovia vybudovali náš veľký národ, napísali naše vládne dokumenty, vybudovali našu prosperitu s našou genialitou a našim potom, ktorí položili milióny životov, aby náš národ mohol vôbec existovať – sme teraz boli „iní“. Dnes sú nám odopierané ústavné práva, ktoré pre nás naši predkovia zabezpečili. Aby sme voľne opísali hlavné heslo hnutia za občianske práva – černosi bojovali, aby už viac nemuseli jazdiť v zadnej časti autobusu. Od dôb

„občianskych práv“ a kriminality, ktorú splodili, mnohí bieli Američania v niektorých častiach našich veľkých miest – nemôžu jazdiť autobusom dokonca vôbec.

Evolučné vysvetlenie

To čo som sa naučil o evolučných faktoroch, ktoré vytvorili bielu a čiernu rasu, dokonale súhlasilo s rasovými rozdielmi viditeľnými v modernej spoločnosti.

Pred príchodom občianskych práv žili černosí v spoločnosti usporiadanej presne podľa bieleho človeka. Od čias otroctva im boli vnucované biele hodnoty, morálka, náboženské požiadavky a inštitúcie. Dokonca aj po zrovnoprávnení bola medzi černochoch prísne presadzovaná európska morálka a keď sa vyskytlo nejaké kriminálne správanie, bolo rýchlo a tvrdo potrestané. Ako hovorievali moji liberálni odporcovia, „keď si černochoch dovolil znásilniť bielu osobu alebo jej ublížiť, obzvlášť bielej žene, s veľkou pravdepodobnosťou sa nestihol dostať ani do väzenia.“

Každý černochoch vedel, že by bol tvrdo potrestaný, ak by porušil, čo i len mierne, spoločenské pravidlá Jima Crowa. Ale dokonca aj v tomto represívnom systéme bol stupeň černošskej kriminality stále výrazne vyšší než u bielych. Potom s príchodom „občianskych práv“ získali africkí Američania zákonné zrovnoprávnenie a plné politické práva. S týmto novým spoločenským zrovnoprávnením sa odohralo mnoho zaujímavých zmien. Čierni muži začali dominovať profesionálnym športom, ktoré sú založené na rýchlosti. Prísna sexuálna morálka, ktorá bola černochochovi vnútená v otroctve a neskôr pod Jimom Crowom, sa vďaka novej slobode uvoľnila a dovolila mu vyjadriť svoje dlho potlačované sexuálne potreby a agresívne sklony. Bez bielych obmedzení mohol byť tak sexuálne promiskuitný, ako ho k tomu predurčovali jeho gény. Silné biele spoločenské inštitúcie podporujúce manželské deti a manželstvo boli pomaly odstránené a černosí si začali zavádzať svoje vlastné morálne štandardy.

Bez poriadku a disciplíny vnucovaných bielou spoločnosťou prekonala dedičná potreba okamžitého uspokojenia biely systém odkladania uspokojenia a nechala žiť černochoch na vlně okamžitého uspokojenia z drog a kriminality. Neschopnosť odložiť uspokojenie viedla tiež k strate zamestnania, obmedzeniu úspor a k ďalším faktorom prispievajúcim k chudobe.

Vzostup černošskej politickej sily vo veľkých mestách a afirmatívne programy zničili školy, ktoré kedysi bývali obsadené schopným bielym učiteľským zborom. Ako vzrastala riadiaca sila černochoch, americké mesta sa výrazne vzdŕaľovali od európskych štandardov.

Všeobecný úpadok bol sprevádzaný väčšími možnosťami v rámci bieleho zriadenia pre tých černochoch, ktorí mali bližšie k bielym schopnostiam a správaniu. Ich vzdelanostné a ekonomické úspechy v kombinácii so zrušením rasovej segregácie viedli k ich odchodu z černošskej komunity, ktorá tým strácala svojich prirodzených vodcov. Dovtedy na seba museli brať zodpovednosť za pomery vo svojej komunite najschopnejší černosí a robili tak celkom dobre. Akonáhle však dostali inteligentnejší a zodpovednejší černosí možnosť utiecť do bielych oblastí, urobili to a tradičné putá v černošskej komunite sa pretrhli. Zločinecké orgie, kmeňové gangy, drogy a sexuálna neviazanosť položili základ neporiadku, ktorý sa ešte stále nepodarilo zvládnuť.

Rasovo uvedomelí muži ako Carleton Putnam a iní, ktorí si uvedomovali genetické rozdiely v IQ, došli k záveru, že rovnaké práva nebudú k dosiahnutiu rovnakých výsledkov vo vzdelaní a práci nikdy stačiť. Drvivá väčšina černochoch by nemohla súťažiť s bielymi, obzvlášť nie vo vzdelávaní a prácach závislých na vysokom IQ, vysokej sebadisciplíne, odkladaní uspokojenia a dlhodobom štúdiu. Nie je to tak dávno, čo sa volanie rovnostárov po rovnakých právach zmenilo v antibielu diskrimináciu – mierne nazývanú afirmatívne akcie. Avšak aj tieto programy boli odsúdené k neúspechu kvôli evolučným rozdielom, ktoré sú odolné voči zásahom do prostredia.

Hlboko vryté evolučné rozdiely sa s postupom času v skutočnosti ešte prehľbujú, pretože sú to najinteligentnejšie černošky, ktoré majú najmenej detí, zatiaľ čo černosí vykazujúci najzakorenenejšiu sexuálnu a fyzickú agresivitu – rovnako ako obmedzené sebaovládanie, ktoré je sprevádzané nízkou inteligenciou – sú otcami najväčšieho množstva detí.

Rasová morálka jednotlivcov a skupín

Keď som objavil značné rozdiely medzi rasami, tak som samozrejme nepopieral, že existujú jednotliví černosi s dobrým charakterom a inteligenciou a samozrejme jednotliví belosi so zlým charakterom a nízkou inteligenciou. Moji liberálni priatelia povedali, že z tohto dôvodu by sa malo uvažovať len o jednotlivcoch a nie o rasách. Média tento názor bez ustania omieľajú a mnoho ľudí to v debatách so mnou papagájuje, bez toho, aby hlbšie premýšľali o dôsledkoch.

Pochádzajúc od vlády, celá táto myšlienka páchne pokrytectvom, pretože v rovnakej dobe kedy vládni úradníci prednášali argumenty o tom, že sme všetci individuálni – zahájili masívne programy, ktoré brali do úvahy skupiny a rasy. Takzvané občianske práva vzali jednotlivcovi právo vybrať si život vo svojej vlastnej skupine. Mnohí jednotliví černosi nepotrebovali hnutie za občianske práva, aby sa s nimi jednalo spravodlivo pri zamestnávaní a povyšovaní, to malo za úlohu pomôcť rase *ako celku*. Afirmatívne akcie začali diskriminovať lepšie kvalifikovanú skupinu európskych Američanov a tvrdilo sa, že je nutné podať černochoch pomocnú ruku, dokonca aj napriek tomu, že množstvo jednotlivých černochoch už bolo hore, kým mnoho bielych príliš dole. Amerika bola na začiatku 60-tych rokov takmer z 90 percent biela a niekdajšie imigračné zákony mali zachovávať jej etnický ráz. Avšak imigračný zákon z roku 1965 začal diskriminovať potenciálnych európskych prisťahovalcov *ako skupinu*.

Kým bieli, ako liberáli tak aj konzervatívci, zanietene hovorili len o obavách o jednotlivcov, každá menšinová skupina v zemi vykazovala životný záujem o svoje *vlastné dedičstvo, vlastných vodcov a vlastné záujmy*. Snažili sa pretlačiť svojich ľudí vo všetkých oblastiach spoločnosti, od siení vlády po športové štadióny, od úradu starostu mesta až po voľbu stredoškolskej kráľovnej.

Zatiaľ čo bieli hovoria o hlasovaní pre najlepšieho kandidáta bez ohľadu na rasu, čierny kandidát sa môže spoľahnúť na pevnú podporu černošských voličov, dokonca aj keď je to usvedčený drogový delikvent ako Marion Barry. Každý biely kandidát starostlivo zvažuje odpovede na špecifické otázky o tom, čo by urobil pre „černošskú komunitu“, alebo pre „hispánsku komunitu“. A každý biely kandidát si dáva veľký pozor, aby neurazil černošskú citlivosť. Akýkoľvek reportér, ktorý by sa odvážil spýtať „ako podporíte bielu komunitu?“, by bol svojimi kolegami znemožnený.

Mexičania dávajú otvorene najavo svoje rasové povedomie, vyjadrené dokonca aj v názve ich populárnej aktivistickej skupiny La Raza Unida, čo doslovne znamená Spojená Rasa. Počas štúdia rasy som si začal všimnúť, že doslova tisíce organizácií sú zasvätené rase: Asociácia čiernych zdravotných sestier, Asociácia čiernych policajtov a Organizácia afroamerických učiteľov. Avšak súdy zakazujú vytvorenie Únie bielych policajtov alebo Asociácie bielych zdravotných sestier.

Keď študenti otvoria svoje učebnice dejepisu a nájdu si odkazy na *čiernych Američanov* alebo afroameričanov, je to vždy v pozitívnom význame, ako napr. „Čierni Američania značne prispeli ku kultúre Spojených štátov“. Keď je použitý termín *biela rasa*, takmer vždy je spojovaný s rasovým vykorisťovaním, ako napr. „Bieli Európania ukradli indiánom ich zem“ a „zotročili Afričanov“. Pri mene Martin Luther King Jr. nachádzame odkaz „veľký čierny muž“, zatiaľ čo Thomas Jefferson a George Washington sú „veľkí muži“ a nikdy nie sú označení ako „veľkí bieli muži“.

Vodcovia černochoch, Mexičanov, Židov a iných menšín svojim ľuďom neustále pripomínajú záujmy skupiny, dedičstvo skupiny, potrebu vzájomne podporovať jeden druhého a svoju komunitu a potrebu držať spolu na ceste za vlastnými záujmami. Bielym sa tvrdí, že robiť to isté je niečo zlé a nekresťanské.

V 16 rokoch som toto pokrytectvo odhalil. Celé mediálne táranie o „rasovom mýte“ a ochraňovaní všetkých ako „jednotlivcov“ neustále podporuje hrdosť medzi černochochmi, Mexičanmi, Indiánmi, Židmi a inými skupinami, zatiaľ čo zároveň vstúpuje európskym Američanom kolektívnu vinu. Dnes sa média usmievajú dokonca aj nad akciami a pochodmi „homosexuálnej hrdosti“. Viete si predstaviť ich reakciu na pochody „bielej hrdosti“?

V rovnakej dobe, keď vláda prehlásila svoju oddanosť „farboslepej spoločnosti“, opierala sa o rasu v tisícok politických rozhodnutí a programov, ktoré diskriminovali európskych Američanov a ohrozovali naše životy, našu slobodu a samotnú existenciu našich budúcich generácií.

- Keď svoje práva bránia černosí, médiá to označujú ako lásku a bratstvo. Keď svoje práva bránia bieli, médiá to nazývajú „nenávisťou“ a „fanatizmom“.
- Rasová diskriminácia voči lepšie kvalifikovaným černochoom sa nazýva „rasizmus“ a „rasová diskriminácia“ – voči lepšie kvalifikovaným bielym ľuďom „afirmatívne akcie“ a „rovná príležitosť“.
- Keď menšiny otvorene vyjadria hrdosť na svoje dedičstvo, je to hodnotené ako dobré pre ich sebaúctu. Keď to robia bieli, je to dôkaz nášho etnocentrizmu.
- Keď dôjde k zriedkavému útoku belocha voči černochovi, médiá to predstavujú ako zločin z „nenávisťou“. Miliómy útokov černochoov voči bielym sú nazývané jednoducho „zločiny“.
- Diskutovanie o diskriminácii a stáročia starom otroctve černochoov je „ozdravné“. Diskutovanie o miliónoch bielych obetí čiernych zločinov je „nenávistné“.
- Niekdajšia segregácia rás v školách a štvrtiach bola „morálne zlá“. Integrácia, ktorá má za následok deštrukciu našich veľkých miest a znásilnenia, vraždy, lúpeže a napadnutia miliónov bielych je „morálne správna“.
- Staré filmy zobrazujúce priateľských a dobrosrdečných černošských čašníkov a slúžky sú „ponižujúce“. Tisíce spôsobov dnešného mediálneho vykresľovania neopísateľne zlých belochov, dopúšťajúcich sa všetkých druhov nenávistných vecí voči menšinám, sú „povznášajúce“.
- Čierny revolucionár (ako napr. Eldridge Cleaver), ktorý sa vychvaľuje znásilňovaním bielych žien, je ospevovaný ako „výrečný“. Beloch, ktorý len poukáže na problém černošského znásilňovania, je „rasista“

Dvojitý meter

Kdekoľvek som sa pozrel, začínal som vidieť dvojitý meter a pokrytectvo. Necítil som nenávisť voči černochoom. Stále som ctíť spomienku na Pinky, našu rodinnú gazdinú, a naďalej som rešpektoval bývalých čiernych spolupracovníkov z Garyho garáže. Dokonca ani po zistení faktov o celonárodnej epidémii čiernej zločinnosti, ktorá zasiahla toľkých našich ľudí, som k černochoom nepocíťoval žiadnu nenávisť. Porozumel som, že ich evolučný mechanizmus správania ich ovplyvnil rovnako ako z tigra urobili jeho gény obávanú šelmu. Človek nemusí nenávidieť tigra, aby sa vyhol jeho skrýši. Černosí nemusia nevyhnutne ubližovať *úmyselne*. Robia to, čo im je prirodzené v cudzom prostredí, v ktorom strácajú svoju dušu. Ako vyjadril Abraham Lincoln vo svojich vnímavých slovách, „Krátko povedané, trpia obe strany. Pokiaľ sa toto prizná, potom máme rozumný dôvod aspoň na to, prečo by sme mali žiť oddelene.“²⁹⁵

Nechcel som ich utláčať, ubližovať im, zavierať ich, alebo vykorisťovať. Proste som si len priat žiť v spoločnosti, kde moji potomkovia môžu vyrastať v porozumení a úspechu, v kráse a bratstve. Vedel som, že tieto ideály sú možné v spoločnosti môjho európskeho dedičstva a nemožné v integrácii a multikulturalizme. Došiel som k záveru, že zakladajúci otcovia Ameriky mali pravdu, že jediné možné riešenie rasového problému je umožniť slobodu separácie. Nie je to jednoduché riešenie, ale je jediné. Čierna rasa nemôže byť nikdy skutočne šťastná pod našimi zásadami a kontrolou, a nás nikdy neuspokojia tie ich. Bez ohľadu na cenu alebo obeť, ktoré si to môže vyžadovať, separácia je jediným dlhodobým riešením, pokiaľ sa Amerika nemá premeniť na krajinu nenávisťou a degenerácie – multikultúrnu nočnú moru konfliktu a úpadku.

Dvaja najpopulárnejší čierni vodcovia 20. storočia, Marcus Garvey a Louis Farrakhan, takýto koncept podporili. Veľká väčšina bielych, ak by si mohla vybrať, by to iste uvítala, rovnako ako každá rasa, ktorá vyhľadáva možnosť byť medzi svojimi ľuďmi, kedykoľvek je to možné. Mnohí liberáli, ktorí svojimi hlasmi podporujú integráciu, túto tému očividne obchádzajú oblúkom. Nie je nič zlého na tom, dovoliť každej rase zdieľať svoj vlastný osud medzi svojimi vlastnými ľuďmi. Dobrovoľná separácia je ďaleko lepšia než rasová vojna, rasová nenávisť a zlosť.

Veril som a stále verím, že separácia raz príde. Jediná otázka je, či sa jej dosiahne dohodou alebo rasovou vojnou. V čiernej komunite sú už časté vyjadrenia vojnových nálad. Človek ich môže vidieť v divoko-naladenej obhajobe genocídy bielych ľudí v prejave Farrakhanovho zástupcu Khalida Mohammeda na Howard University v roku 1994,²⁹⁶ pred nadšenými černochochmi po oslobodení O.J. Simpsona. Čierni ľudia vedia rovnako dobre ako bieli, že integrácia nie je odpoveďou na rasový problém. Dokonca aj James Meredith, muž, ktorý kedysi stál na samotnom vrchole občianskych práv pri integrácii University of Mississippi, opakovane odsúdil zničujúce dôsledky integrácie na čiernu komunitu.

Je na čase napraviť krivdy, pomyslel som si. Černosi boli vytrhnutí zo svojej domoviny a prevezení do cudzej zeme. Odpoveďou na toto zlo určite nie je ešte väčšie zlo rasovej integrácie a zničenie západnej civilizácie. Konečným riešením je separácia na tomto kontinente alebo kdekoľvek inde tak, aby mohli všetci ľudia slobodne vytvárať spoločnosť odpovedajúcu ich potrebám a povahe. Thomas Jefferson, autor našej Deklarácie nezávislosti a listiny základných práv a slobôd, vedel, že rasy „rovnako slobodné nemôžu žiť na jednom kontinente“. Teraz nastal čas, aby si všetci ľudia chránili svoju vlastnú rasovú nezávislosť, svoje vlastné práva a slobody a to najzákladnejšie právo každého národa určovať si svoj osud svojim vlastným pričinením.

V polovici 60-tych rokov som si myslel, že ľudia určitevidia katastrofálne smerovanie nášho národa. Modlil som sa, aby bolo k prebudeniu našich ľudí ešte dost času, potom sa však stalo zrejším, že imigračný zákon z roku 1965 zmení rasové zloženie Ameriky hroznou rýchlosťou. Jeden môj priateľ, ktorý bol v New Orleans veľmi známym autorom, so mnou raz sedel v Café du Monde vo francúzskej štvrti, kde prirovnal Ameriku k *Titaniku*. Povedal, že našu štátnu loď môžu potopiť dve veci: gény a pôda. Spýtal som sa ho, čo tým myslí a on odpovedal, že masový príliv cudzích génov na americkú pôdu.

Náš národ prirovnal k *Titaniku*; hroziacim ľadovcom bola rasa. Naši vodcovia predstierali, že rasový ľadovec je len chvíľkový oblak. Keď sme narazili na tvrdú rasovú skutočnosť, bolo nám povedané, že betón a oceľ našej ústavy a našej kultúry udrží štátnu loď na hladine. A dokonca aj keď rasová invázia začala trhať trup lode pod čiarou ponoru verejného súhlasu, mnoho ľudí hore na palube odmietlo uveriť, že naša loď by sa mohla potopiť. Ale cez dieru na dne lode sa do nej dostal príliv cudzej masívnej imigrácie a štátom podporovanej neobmedzenej pôrodnosti, ktorý nás sťahoval ku dnu. Niektoré časti lode sa rýchlo potopili. Iné časti sa na chvíľu dokonca zdvihli proti obzoru. Temné vody však naďalej neodvratne stúpali hore, svetlá civilizácie začali poblíkavať a celá loď šla ku dnu.

Drew Smith, autor knihy *Dedičstvo taviaceho kotla*, svoju analógiu uzavrel. „Pozri sa na tú trhlinu v trupe!“, hlasno na mňa zakričal. „Urobil ju tam imigračný zákon z roku 1965. Drž si čiapku, chlapče, čo nevidieť budeme až po krk vo vode!“

RASTÚCI PRÍLIV FAREBNÝCH

Ako študent nižšej strednej školy som už bol presvedčený, že rasové rozdiely existujú, sú vrodene a že nútená integrácia našich škôl a spoločnosti bude mať katastrofálne následky. Zdalo sa byť zrejším, že Amerika sa podrobí pomalej premene smerom k rasovo zmiešanej spoločnosti s odpovedajúcimi demografickými zmenami podobnými tým v starovekom Egypte a v starovekej Indii. Snáď je tu ešte čas, pomyslel som si – aj keby to trvalo niekoľko generácií – priviesť európskych Američanov k pravde a predísť tak hroziacej tragédii. Dúfal som, že vzrastajúci počet vedeckých dôkazov o rasových skutočnostiach napokon zvíťazí a obráti náš národ smerom k vlastnej sebazáchrane. Materiály, ktoré som čítal, však ukazovali, že až tak veľa času rozhodne nemáme.

Čítal som knihy Madisona Granta a Lothrop Stoddarda, napísané v prvých desaťročiach tohto storočia, predpovedajúce „rastúci príliv farebných“²⁹⁷ a „zánik veľkej rasy“²⁹⁸, ktorý podľa nich spôsobí veľká imigrácia menšín a ich vysoká pôrodnosť. Ich varovania pomohli k prijatiu zákonov o obmedzení prisťahovalectva v rokoch 1917 a 1924 a dokonca aj vo Walter-McCarranovom imigračnom zákone z roku 1952, ktorý prešiel Kongresom aj napriek vetu prezidenta Harryho S. Trumana. Obmedzujúca legislatíva nemala za úlohu urobiť z Ameriky čisto biely národ, proste sa len pokúsila udržať v Amerike rasový status quo. Krátko po schválení zákona v roku 1952, Eisenhower, v pravdepodobne najdôležitejšom rozhodnutí svojho prezidentského úradu, rázne zastavil masívny príliv Mexičanov a vrátil ich za južnú hranicu.

Až do polovice 60-tych rokov bola Amerika z takmer 90 percent biela, čo bol stav, starostlivo udržiavaný počas dvoch tretín storočia. Zdalo sa teda, že udalosti aspoň niektoré z predpovedí Granta, Stoddarda a iných nepotvrdili. Väčšina imigrantov na začiatku 20. storočia možno nemala anglosaský pôvod, rozhodne sa však jednalo o ľudí európskeho pôvodu a do 60-tych rokov drvivá väčšina z nich dôkladne zapadla do anglo-amerického kultúry. Medzi všetkými európsko-americkými etnickými skupinami zavládla angličtina.

Potom, uprostred 60-tych rokov, však americká vláda vyhlásila tri dôležité politické ciele, ktoré významne ohrozujú budúcnosť európskych Američanov. Vláda prezidenta Lyndona Johnsona zaviedla:

- 1. masívnu nútenú integráciu školstva a bývania**
- 2. dotovanie sociálnych výdajov na nemanželské deti (medzi menšinami neúmerne vysoké) s peňazí daňových poplatníkov.**
- 3. zrušenie amerických imigračných zákonov a prijatie politiky, ktorá zvýhodňuje masívnu neeurópsku imigráciu.**

Všetky tieto tri body mali na Ameriku obrovský demografický dopad. Carleton Putnam a mnohí iní sa snažili Ameriku pred dôsledkami takejto politiky varovať. Ja som sa snažil robiť to isté, ale ako stredoškolský študent som sa cítil bezmocný. Radšej ako vypisovať všetky argumenty, ktoré ma presvedčili o tom, že zmeny v demografii Ameriky budú mať hrozné následky, uvediem jeden osobný zážitok. Po mojom zvolení do louisianskej snemovne reprezentantov v roku 1989 som navštívil štvrť, kde bola moja stará základná škola. Gentilly Woods, kedysi čistá a dobre udržiavaná štvrť, bola teraz prevažne čierna a zanedbaná. Veľká časť domov, ktoré kedysi vyzerali ako čerstvo natreté, boli teraz popraskané, olúpané a s neupravenými trávnikmi plnými buriny a odpadkov. Od niekoľkých z mála európsko-amerických starousadlíkov som sa dozvedel, že vlámnia, vandalizmus a prepadnutia, ktoré tu boli kedysi tak zriedkavé, sú teraz bežné.

Keď som autom pomaly prechádzal svojou starou ulicou, okolo polorozpadnutých aut postávali skupinky drsne vyzerajúcich černochoch, ktorí vrhali nepriateľské pohľady na očividne neznámeho belocha, ktorý si dovoľil vstúpiť do *ich* štvrte.

Mali pravdu, pretože som vstupoval na miesta, kam už som viac nepatril. Pozeral som sa na spálenú kosť domu, kde kedysi bývali pán a pani Aikenovci, a keď som prechádzal okolo starého domu Marktonovcov, sotva som naňho videl – predná záhradka bola plná odpadkov a zarastená viac než meter vysokou burinou. Nezlomné zvyšky bielych, ktorí zostali, vedia, že veci sa v priebehu rokov zmenili, ale prispôbili sa a našli spôsoby, ako sa ponad príkoria a násilie preniesť. Zmeny boli tak postupné, že ich pokračovaním už neboli šokovaní, proste sa s nimi zmierili.

Aj keď od mojej poslednej návštevy ubehlo už pár rokov, moje spomienky na túto štvrť sa stali po prekročení ich hraníc opäť živými. Zdalo sa mi, ako by som bol preč len niekoľko hodín. Teraz tieto staré spomienky narazili na obraz súčasného stavu a ja som sa cítil zmätene a neisto. Bolo to podobné ako navštíviť zdravého priateľa a potom ho po niekoľkotýždňovom odlúčení vidieť chradnúť od choroby. V obave, že som si spomienku na štvrť svojej mladosti zidealizoval, som hneď po návrate do svojho predmestského bytu vylovil svoje staré fotografie. Tieto fotografie jasne ukazovali prostredie ešte krajšie, než aké som si ho pamätal. Album bol plný dobre udržiavaných domov, často zvýraznených rozkvitnutými kvetinami a starostlivo zastrihnutými kríkmi; dláždenými chodníkmi a stenami domov, ktoré vyzerali ako čerstvo natreté. Čisté ulice lemovali naleštené auta. Ešte neveriteľnejšie vyzerali fotky rozžiarených tvárí detí, s ktorými som v detstve strávil toľko šťastných chvíľ.

Za mojej mladosti vídaval človek na uliciach, na dvoroch a v parkoch zdravo vyzerajúce tváre. Tí všetci boli teraz preč a nahradili ich tmaví, hrozivo vyzerajúci zjazvení teenageri s veľkými kazetovými magnetofónmi; často s pištoľami a kokaínom vo vreckách, ohrozujúci ulice, kam si teraz deti netrúfali chodiť. Toto je stav, aký sa tak často opakuje všade po celých Spojených štátoch.

Príbeh zostávajúcich bielych obyvateľov Gentilly Woods nápadne pripomína príbeh o žabe v hrnci vody. Teplota sa zvyšuje tak pomaly, že úbohé stvorenie nedokáže rozpoznať nebezpečenstvo až do doby, kedy sa voda varí a je už príliš neskoro. Nedá sa tento príbeh preniesť na tradičných Američanov? Nie sú Američania príliš uchvátení vlažnou vodou na to, aby si uvedomili, čo ich čaká?

Američania môžu uvidieť záblesk budúcnosti našej zeme, keď sa pozrú na centrá našich veľkých miest. Politická korupcia, rúcajúce sa školstvo, drogové problémy, kriminalita, schátralé domy a dokonca odpadky na uliciach – to všetko je ukážka nadchádzajúceho pôvabu Ameriky 21. storočia. Keď bude mať celá Amerika rasové zloženie ako centrá veľkých miest, nebude tu žiadna biela infraštruktúra, žiadna biela hojnosť daňových príjmov uľahčujúcich Tretiemu svetu. Kriminálnici už nebudú držaní na uzde bielou políciou, prokurátormi, porotou a sudcami, a znižujúce sa daňové poplatky bielych ľudí nebudú stačiť na zaistenie justičného systému a väznic nutných k zatváraniu zločincov. Tým rasám, ktoré si nedokážu zaistiť vlastné bývanie, jedlo, lekársku starostlivosť a školstvo, už nebude viac všetko veľkoryso poskytované starnúcou a ubúdajúcou európskou populáciou.

Keď sú ku koncu 20. storočia v centrách našich veľkých miest tak zlé podmienky, o koľko horšie budú bez takmer až obetavej podpory produktívnej bielej Ameriky? Keď bude celá Amerika tvorená genotypom z centier veľkých miest, premení sa na zem na úrovni niekde medzi Mexikom a Haiti.

Táto premena môže byť podobná haitskej revolúcii. Kvôli zreteľnej rasovej hranici, ktorá tak často sprevádza majetných a nemajetných, budú mať revolucionársky proletári čiernych más jasný cieľ: ľudí so svetlou pokožkou. Ohne rasovej nenávisti a závidi sú podnecované tými, ktorí vedia vinu za čierne a hnedé neúspechy zvalovať len na biely rasizmus a útlak, a ktorí nikdy nečelia realite rasových rozdielov. Či už príde nadvláda nebielych prostredníctvom obrovského násillia ako počas genocídy bielych na Haiti koncom 18. storočia, alebo len prostredníctvom lístkov vo volebných urnách, bude pre Ameriku zničujúca. Ak tomu nezabrátime, hroziaca rasová revolúcia nebielych zmení Ameriku k nepoznaniu a pre zvyšky menšinovej bielej populácie bude strašnou zemou.

Ako som už naznačil skôr, snáď najlepším zvestovateľom americkej budúcnosti je hlavné mesto našej krajiny, Washington D.C. Napriek takmer neobmedzenej finančnej podpore celého amerického národa, je to jedno z najbiednejšie vzdelaných, najšpinavších a najnebezpečnejších miest v Amerike. Starosta mesta z 90-tych rokov, ktorý je už dnes konečne mimo úrad, bol kokainista a sukničár, ktorý bol po svojom drogovom odsúdení opäť zvolený.

Americké Haiti alebo Mexiko nie sú nevyhnutné. Bieli Američania sa tomuto osudu môžu vyhnúť, pokiaľ v priebehu prvých desaťročí 21. storočia opäť získajú kontrolu nad svojou vládou, svojimi médiami a svojimi hranicami. Dokonca aj keď sa bieli stanú demografickou menšinou, bude tu vďaka našej inteligencii a organizačným schopnostiam aj v ďalšej generácii viac než dosť bielych na to, aby sme vo fyzickom revolučnom boji zvíťazili – ale iba ak budeme rasovo prebudení a budeme mať silnú vôľu a vidinu jasného cieľa. Lenže čím nás bude menej, tým väčšie obeť a útrapy budeme musieť v budúcej bitke o prežitie a slobodu vynaložiť. Čím dlhšie budú naši ľudia váhať, tým tvrdšiemu boju budeme my – a ešte viac naše deti – čeliť.

V posledných rokoch 20. storočia sú bieli Američania neuveriteľne ľahostajní k najdôležitejšej otázke, ktorej krajina čelí: jej rýchlej premene z takmer úplne bieleho národa na národ nebiely. Pri demokratickej forme vlády je u takejto zmeny veľká možnosť, že obrátia spoločnosť hore nohami a tento proces je v Amerike konca 90-tych rokov v plnom prúde. Neobmedzuje sa to len na Ameriku, dramatický demografický prevrat prebieha aj v Kanade, Anglicku, Austrálii, Francúzsku a mnohých iných bielych národoch.

Okrem všetkých rasovo súvisiacich faktorov, nekontrolovaná imigrácia premieňa Ameriku z rozľahlého a na zdroje bohatého národa na ďaleko viac preľudnenú krajinu s poškodeným životným prostredím. Žiadny veľký národ v dejinách nikdy nepodstúpil tak rozsiahlu zmenu populácie za tak krátku dobu. Rovnako udivujúca je neznalosť Američanov ohľadne tejto zásadnej zmeny. Masmédia sa k tejto obrovskej zmene stavajú takmer akoby šlo o niečo bezvýznamného. Keď už sa o tom vôbec zmienia, vykresľujú to ako niečo, čo prospeje našej ekonomike a kultúrne nás obohatí.

Niektorí príslušníci našej rasy – ktorí žijú v komunitách a štvrtiach, ktoré sú stále prevažne biele – si myslia, že zvyšok Ameriky je rovnako nedotknutý ako ich vlastné štvrte. Táto zmena však neprebíha len v uliciach Miami, Los Angeles alebo Detroitu. Jej dopad môžeme nájsť aj v zvýšenej kriminalite a školských problémoch ešte nedávno čisto bielych komunít, ako je odľahlé Fargo, Severná Dakota, alebo Des Moines v Iowe. V skutočnosti bude táto demografická zmena katastrofálna ako pre náš genotyp, tak aj pre Západnú spoločnosť, ktorú naše európske dedičstvo stvorilo.

Dvoma hnacími motormi tejto drastickej zmeny sú masívna nebiela imigrácia a rozdielna pôrodnosť medzi bielymi a nebielymi. Imigrácia nebielych a ich sociálnou pomocou zrodená vysoká pôrodnosť nie sú náhodným výsledkom nejakého prirodzeného procesu; sú dôsledkom vládnej politiky, ktorá rasovo diskriminuje ľudí európskeho pôvodu.

Cudzia invázia

Väčšina expertov verí, že do roku 2050 sa bieli ľudia stanú v Spojených štátoch menšinou. Podľa niektorých predpokladov nastane tento zlom dokonca ešte skôr, keďže rasová zmena sa neustále zrýchľuje. Už teraz sa nebiela populácia zväčšuje rýchlejšie, než sa predpokladalo. Pokiaľ sa vládna politika nezmení – a nezmení sa radikálne – tak kým študenti bielej stredoškolskej triedy z roku 2000 dosiahnu dôchodkového veku, oni a ich deti zistia, že sú početne prevýšení a prehlasovateľní nielen v našich veľkých mestách, ale v celej Amerike.

Viac než 95 percent legálnych aj nelegálnych imigrantov prichádzajúcich do Spojených štátov tvoria nebieli. Kvôli spôsobu akým sú imigračné zákony postavené, majú najschopnejšie národy na Zemi – tie európske – povolené len nepatrné percento imigrantov, zatiaľ čo národy Tretieho sveta ako Mexiko, dorážajú k našim americkým brehom v počtoch, aké nemajú v dejinách obdoby. Okrem toho, federálna vláda nie je ochotná presadzovať naše imigračné zákony a zabrániť každoročnému prílivu viac než milióna ilegálnych imigrantov (v drvivej väčšine nebielych). Amerika má tiež rýchlo sa rozvíjajúci sociálny systém financujúci vysokú pôrodnosť nebielych (hlavne černochoch a hispáncoch). Výsledkom sú demografické zmeny, ktoré napádajú kultúrne a ekonomické základy charakterizujúce Ameriku od dôb jej založenia až do dnešných dní.

Mnohí Američania kalkulujú s falošným dojmom, že americká imigračná politika je založená na výbere podľa schopností a kvalifikácie. V skutočnosti však nemá veľká časť legálnej imigrácie so schopnosťami vôbec nič spoločné. Je založená na „znovuzjednotení rodiny“ a cudzí príslušníci týchto znovuzjednotených rodín môžu byť kľudne negramotní, duševne chorí či dokonca HIV pozitívni. Kvôli prídellovým kvótam bráni toto „znovuzjednotenie“ v imigrácii veľkému počtu Európanov s výnimočnými schopnosťami a kvalifikáciou. V oblasti ilegálnej imigrácie samozrejme neexistujú vôbec žiadne výberové pravidlá. Mnohí z tých, prichádzajúcich sem ilegálne, sú kriminálnici alebo paraziti, ktorí k nám tradične prichádzajú z rovnakého dôvodu, ktorý vám poskytne lupič, keď sa ho spýtate, prečo vylúpil banku: „Pretože tam sú peniaze!“ To mi pripomína citát vedúceho židovského komunistického špióna Lincolna Trebischa, ktorý po príchode do Nemecka zo sovietskeho Ruska poznamenal: „Hľadám vlasť. Kde nájdem nejakú lacnú?“

Dokonca aj takzvaní kvalifikovaní imigranti vítaní z krajín Tretieho sveta, kde sú štandardy omnoho nižšie, sú obvykle menej kvalifikovaní než ich americké kolegovia. Napríklad lepšie kvalifikovaný v Amerike narodený doktor filozofie čelí diskriminácii na vysokých školách po celej Amerike, ktoré zamestnávajú neamerických, nebielych vysokoškolských učiteľov, aby bola zaplnená kvóta zamestnanosti menších.

Média túto rasovú zmenu za neustáleho vodopádu úspešných príbehov oslavujú. Noviny prinášajú príbehy o stredoškolských rozlúčkach a úspešných podnikateľoch, niekedy aj s celostránkovým obrázkom rozžiarených úsmevov cudzokrajných prisťahovalcov a ich početných rodín. Ale ako často zmieňujú média oveľa bežnejšiu súvislosť medzi imigrantmi a zločinnosťou? Proti každému účastníkovi absolventského večierku môžeme postaviť stovky drogových dealerov, lupičov, vrahov a členov organizovaného zločinu. Proti každému milionárskemu prisťahovanému podnikateľovi môžu byť postavené stovky imigrantov zaborené v sociálnom systéme, ktorých najväčším talentom je produkovanie detí, o ktoré sa spoločne starajú všetci produktívni Američania.

Média nepretržite ukazujú úspešných imigrantov ako dôkaz, že „americký sen“ žije, ale nikdy neukazujú jasný obraz imigrantskej verzie „americkej nočnej mory“. Taký by mohol byť aj príbeh Colina Fergusona, bielych ľudí nenávidiaceho ilegálneho imigranta, ktorý získal pobyt vďaka svadbe a ktorý nakoniec na železnici new yorského Long Islandu zastrelil 25 ľudí. Namiesto toho, aby sa toho využilo ako argumentu pre obmedzenie imigrácie, prezident Clinton a iní liberáli použili Fergusonov prípad k volaniu po kontrole zbraní.

Liberáli sústrediaci sa na počty zbraní namiesto na počty a kvalitu imigrantov sú dokonalým príkladom rozkladu zriadenia. Všadeprítomnosť zločinnosti v Amerike nesúvisí s počtom zbraní; súvisí s počtom rasových menších. Ako som už uviedol skôr, porovnanie amerických a európskych štatistík zločinnosti jasne ukazuje, že bieli kupci zbraní v Amerike majú takmer rovnako nízky počet kriminálnych činov ako bieli Európania, ktorí majú zbrane obmedzené. Cudzinci v Amerike páchajú neúmerne množstvo zločinov. Celú jednu štvrtinu väzňov vo federálnych väzniciach tvoria neamerickí občania – to je trikrát viac, než by odpovedalo ich zastúpeniu v populácii.²⁹⁹

Tieto čísla sú šokujúce, nezahŕňajú však naturalizovaných cudzincov a mladistvé ani dospelé deti cudzincov narodené v Amerike (ktoré získali občianstvo narodením). Hoci človek by sa mohol domnievať, že väčšina cudzincov je zavretá za pašovanie drog, skutočnosť je taká, že viac než štyri pätiny ich je vo federálnych väzniciach za obchod s drogami v rámci Spojených štátov.

Cudzinci v Amerike ovládajú obchod s drogami neuveriteľne neúmerne spôsobom. V skutočnosti je nigérijsky heroín od dovozu a distribúcie spojený s ruskými (židovská mafia z Ruska) a juhoamerickými kartelmi až po čiernych pouličných dealerov. Jedným z najväčších problémov, ktorým Spojené štáty čelia, je jednoznačne menšinový charakter týchto obchodníkov. Najnovšie skúsenosti Ameriky s nigérijskými emigrantmi ponúkajú ponurý pohľad na súčasnú imigračnú politiku federálnej vlády, ktorú možno označiť jedine za sebazničujúcu. Úradníci americkej exekutívy odhadujú, že zo 100 000 Nigérijcov žijúcich v Spojených štátoch má 75 percent závažné kriminálne aktivity a podieľajú sa na 40 percentách všetkého heroínu pašovaného do Spojených štátov. Pokiaľ vládny úradníci pripúšťajú, že traja zo štyroch

nigérijských emigrantov sú zločinci – a napriek tomu ich nechávajú naďalej okrádať amerických občanov – nie sú zločincami len Nigérijci, sú nimi aj úradníci federálnej vlády, ktorí to tolerujú.^{300 301}

Masívna imigrácia posledných troch desaťročí zrodila organizovaný zločin, ktorý počtom zločincov a kriminálnych činov zďaleka zatieňuje mafiu a ostatné syndikáty za prohibície. Nové etnické zločinecké mafie zahŕňajú od pašovania drog po pouličné gangy Mexičanov, Číňanov, Japoncov, Juhokórejcov, Kolumbjcov a Rusov (Židov). Členovia Sicílskeho organizovaného zločinu sú dnes v porovnaní s neurópskymi mafiami len malými hráčmi. Mimoriadne výdavky na organizovaný zločin vďaka imigračnej politike Spojených štátov hrozne narastajú. Len jedna časť organizovaného zločinu, drogový problém, má hlboký dopad, ktorý siaha ďaleko za rámec trestného stíhania a uväznenia dealerov. Koľko zničených životov a rozbitých rodín si už tento problém vyžiadal? Koľko zločinov možno pripísať narkomanom? Do akej miery ovplyvnila závislosť a zneužívanie drog výdavky na sociálny systém, bývanie, potravinovú pomoc a lekársku starostlivosť?

Ďalším podstatným výdavkom na legálnych aj nelegálnych imigrantov sú vysoké platby za ich zdravotnú starostlivosť, ktorá je im obvykle poskytovaná na účet daňových poplatníkov. Z 22 miliónov hispánov v Amerike je najmenej šesť miliónov nepoistených. Keď si človek pripočíta milióny černochovo využívajúcich bezplatnú lekársku starostlivosť a zaplavujúcich verejné nemocnice veľkých miest, začne rozumieť slovu *kríza* vo výraze „kríza zdravotnej starostlivosti“.

Tí, ktorí si svoju lekársku starostlivosť neplatia, či už poistením alebo iným spôsobom, spôsobujú zvyšovanie jej cien pre tých, ktorí si ju platia. Produktívni Američania platia okrem účtov za zdravotnú starostlivosť tých, ktorí ju neplatia, vzrastajúce dane, ktoré stále viac zaťažujú rodiny strednej triedy.

S 9,1 percentami na podpore dostávajú imigranti viac peňazí zo sociálnych dávok než rodení Američania. U niektorých skupín čiernych imigrantov je toto percento ešte podstatne vyššie. Napríklad 27,9 percent Dominikánov je na sociálnej podpore. Nikto nevie, o koľko viac ich je na iných bezhotovostných programoch ako potravinové lístky, sociálne bývanie a bezplatná lekárska starostlivosť. Existujú dôkazy, že v programoch spravovaných krajinami, ako je sociálne bývanie, sú počty imigrantov ešte vyššie. Cudzí imigrácia a štátna podpora pôrodnosti cudzincov zvyšujú aj náklady na vzdelanie.

ČISTÉ NÁKLADY ŠTÁTU NA IMIGRÁCIU:	
FAKTY ³⁰²	
Verejné vzdelávanie, K-12	\$20 230 000 000
Vyššie verejné vzdelávanie	\$6 260 000 000
ESL a dvojjazyčné vzdelávanie	\$4 040 000 000
Potravinové lístky	\$3 666 000 000
AFDC	\$3 210 000 000
Dodatočné náklady na bezpečnosť	\$2 760 000 000
Podpora bývania	\$2 980 000 000
Sociálne zabezpečenie	\$25 530 000 000
Vrátená čiastka dane z príjmu	\$4 370 000 000
Bezplatná lekárska starostlivosť	\$14 550 000 000
Zdravotná starostlivosť A a B	\$6 070 000 000
Justičný systém	\$3 080 000 000
Samospráva	\$20 320 000 000
Iné programy	\$27 660 000 000
Náklady na presídľovanie	\$15 240 000 000
CELKOVÉ NÁKLADY	\$159 960 000 000
Nižšie dane	\$94 970 000 000
ČISTÉ NÁKLADY V ROKU 1996	\$64 990 000 000

Kalifornia je platbami na veľké množstvo ilegálnych imigrantov na školách tak zaťažená, že voliči presvedčivou väčšinou odhlasovali vyhlášku 187, ktorá obmedzuje verejné financovanie ilegálnych imigrantov. Keď časť školskej populácie neplatí svoj primeraný podiel nákladov na vzdelávanie, musí buď klesnúť kvalita školstva, alebo sa musia už teraz vysoké dane naďalej zvyšovať.

Keď spočítame všetky celoštátne výdavky na imigrantov za rok 1996, dostaneme sa k ohromujúcemu číslu 64 miliárd dolárov. [Vlastne 64 990 000 000 dolárov] Toto číslo do roku 2006 vzrastie o 66 percent na 108 miliárd dolárov. Medzi rokmi 1997 až 2006 budú stúpajúce náklady činiť asi 866 miliárd – a toto číslo je zrejme ešte podhodnotené, pretože počet imigrantov stúpa. V roku 1996 stáli vládne služby na legálnych i nelegálnych imigrantov každého daňového poplatníka takmer 1500 dolárov. Toto číslo sa v počiatočných rokoch 21. storočia takisto dramaticky a katastrofálne zdvihne.

Niektorí takzvaní konzervatívci, ako je biely odpadlický republikánsky politik Jack Kemp, v skutočnosti rasovej premene Ameriky tleskajú, dokonca aj napriek tomu, že nebili imigranti volia prevažne liberálov. Mnohí z nich podporujú ešte väčšie otvorenie hraníc pre masy z Tretieho sveta. Liberálne médiá sú z tejto premeny nadšené. Multikulturalizmus je novým katechizmom našich škôl, ponúkaný ako nová definícia toho, čo sa nazýva Amerikou.

Podľa amerického mýtu sme prešli od „národa priekopníkov“ cez „národ imigrantov“ k národu „multikultúrnemu a multirasovému“. Cena týchto zmien je pre pôvodných Američanov zaťažujúca. Na kriminalitu platíme toľko peňazí, že si nezaslúžime názov „civilizovaná spoločnosť“. Platíme školy, kde sú naše deti v najlepšom prípade vyučované na podpriemernej úrovni a kde v najhoršom prípade čelia fyzickému zastrášaniam a zneužívaniu. Peniaze na financovanie mašínérie sociálnej starostlivosti, potravinových lístkov, bývania, lekárskej starostlivosti, súdneho systému a väznenstva sú brané z nadmerne vysokých daní na úkor zhoršujúcej sa infraštruktúry. Bieli Američania si platia rasovú diskrimináciu afirmatívnych akcií. A platíme aj duševne, pretože médiá nám vstúpajú pocit viny a podporujú obvinenia z rasizmu. Budúce generácie našich ľudí budú žasnúť nad tým, že v posledných desaťročiach 20. storočia sa našlo tak málo bielych ľudí, ktorí sa hroznej realite rasových zmien postavili. Tí, ktorí budú čítať tieto riadky uprostred 21. storočia, si pomyslia: *Prečo bieli Američania nevideli, čo sa stane s ich spoločnosťou, keď budú početne v menšine a prehlasovateľní?*

Keďže počet bielych daňových poplatníkov sa znižuje a počet menšín narastá, nebili prístupní a novorodenci budú požadovať stále viac a viac peňazí vznikajúcich produktivitou bielych. Neproduktívna väčšina bude hlasovať za konfiškačnú daňovú sadzbu voči produktívnej menšine. Úpadok spoločnosti bude rýchly a katastrofálny. Samozrejme že úpadok bude rýchly iba v historickom kontexte. Pre ľudí žijúcich v tejto dobe budú zmeny menej postrehnuteľné.

Multikulturalizmus je samotnou svojou definíciou neamerický. Amerika má buď americkú kultúru alebo je multikultúrna. Oboje mať nemôže. Väčšina bielych liberálov, s ktorými som sa stretol, si budúce zloženie Ameriky predstavuje tak trochu ako svoje vlastné luxusné štvrte: prevažne biele, len s hŕstkou príslušníkov menšín, ktorí krásne zapadnú do liberálneho sveta „vína a pohody“. Lenže pokračujúca nebila imigrácia a pôrodnosť nevytvoria spoločnosť, v ktorej je len o málo väčší počet ľudí pochádzajúcich z Tretieho sveta ako dnes. Vytvorí spoločnosť, v ktorej budú neeurópania tvoriť *drvivú väčšinu*, a my, biela *menšina*, budeme pod úplnou politickou a kultúrnou kontrolou novej väčšiny z Tretieho sveta.

Faktom je, že pojem multikulturalizmus je klamstvom, pretože vyžaduje zničenie Západnej kultúry. Keď Jesse Jackson a jeho černošskí a mexickí prísluhovalci demonštrovali pred Kalifornskou univerzitou v Berkeley, skandovali: „Hej hou, hej hou, Západná kultúra musí padnúť!“ Ale dokonca viac než naša kultúra, v stávke je samotné prežitie našej životnej formy na tejto planéte, samotné právo našich ľudí zachovať si rozdiely, ktoré nás robia tým, čím sme. Nakoniec sa budeme musieť prispôbiť ich kultúre a genotypu, nie naopak.

Martha Farnsworth Richeová, riaditeľka úradu pre sčítanie ľudu v Clintonovej vláde, šťastne ponúka bielym Američanom nasledujúci zaslúžený trest.

Bez toho, aby sme si to plne uvedomili, sa skončila doba, kedy sa od nebielej, nezápadnejšej časti populácie mohlo očakávať, že asimiluje s prevládajúcou väčšinou. V budúcnosti bude asimilovať sama biela západná väčšina.³⁰³

Mnohí z tých, ktorí vidia, čo sa deje, nevedia pozbierať odvahu otvorene prehovoriť. Neustále opakované frázy americkej vlády a médií znejú, že byť proti neobmedzenej imigrácii je „neamerické“ a proti samotným princípom, na ktorých naši zakladajúci otcovia vytvorili tento národ. Pri skúmaní tejto otázky som zistil – rovnako ako v prípade černoško-belošského problému – že média sa pustili do obrovskej dezinformačnej kampane. Samozrejme že je to masívna neamerická, cudzia invázia, čo je neamerické!

Zauvažujte nad nasledujúcim citátom z magazínu *Americké dedičstvo*.

To, čo je v stávke, nie je nič menšieho než základná podstata Spojených štátov amerických... Iba Spojené štáty cítia zvláštnu hrdosť pri popisovaní americkej národnosti ako nezávislej na rase a krvi – ako niečoho, čo sa získava pobytom a vernosťou bez ohľadu na miesto narodenia alebo pôvod.³⁰⁴

Prvý americký zákon o udeľovaní občianstva, ktorý naši zakladajúci otcovia schválili v roku 1790 však nariadil, že žiadateľom o občianstvo môže byť len „slobodná biela osoba“. Dokonca aj Deklarácia nezávislosti sa často odvoláva na „našich britských bratov“, „našu spoločnú spriaznenosť“ a naše „príbuzenstvo“.

V pôvodnej ústave Spojených štátov, článku I, odseku 2, sú černosť pri sčítaní ľudu počítaní ako tri pätiny ľudskej bytosti. John Jay v prvej rozprave Federalistických novín opisuje Američanov takto:

... jeden zjednotený národ – národ pochádzajúci z rovnakých predkov, hovoriaci rovnakým jazykom, vyznávajúci rovnaké náboženstvo, oddaní rovnakým princípom vlády, veľmi podobný vo svojom správaní a zvykoch... skupina bratov.³⁰⁵

Dokáže si niekto predstaviť, čo by si John Jay pomyslel o gangsta rape a Dvanástich dňoch Kwanzaa, Mexičanoch prechádzajúcich po miliónoch naše hranice, tisíckach Hait'ánov nakazených AIDS pristávajúcich na našich brehoch a o značkách písaných v španielčine na hlavnej ulici?

Ďalším vynikajúcim príkladom mediálneho prekrúcania názorov našich zakladajúcich otcov na rasu a imigráciu je použitie často citovaného výroku Thomasa Paineho, predpovedajúceho, že Amerika sa stane útočiskom pre celé ľudstvo. Tento výrok bol prevzatý zo *Zdravého rozumu*, vynikajúcej brožúry, ktorá tak horlivo obhajovala americkú nezávislosť. V nej sa Paine úplne jasne vyjadril, že ľudia, ktorých mal na mysli, sú Európania.

...chceme bratstvo s každým európskym kresťanom.

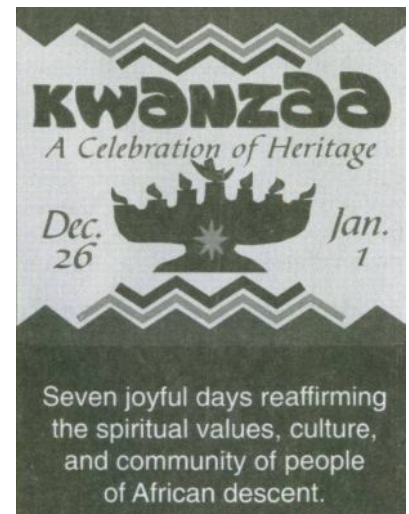
Všetci Európania, stretávajúci sa v Amerike alebo kdekoľvek inde na svete, sú krajanovia.³⁰⁶

Ústava Spojených štátov o tom vo svojej preambule hovorí jasnou rečou.

MY, EUD Spojených štátov, aby sme vytvorili dokonalejšiu jednotu, nastolili spravodlivosť, upevnili domáci kľud, zaistili spoločnú obranu, podporovali všeobecné blaho a zabezpečili požehnanie slobody sebe aj svojmu potomstvu, posväcujeme a ustanovujeme túto Ústavu Spojených štátov amerických... [kurzíva bola doplnená].

Ako poznamenáva Peter Brimelow, autor zaoberajúci sa imigráciou, vo svojej knihe *Cudzí národ*,³⁰⁷ boli to potomkovia zakladateľov (naši ľudia), o kom písali, nie budúce generácie všeobecne.

Je zaujímavé, že tie isté rasové skupiny, ktoré v mene „pluralizmu“ a „multikulturalizmu“ obhajujú imigráciu, sa nemôžu dočkať dňa, kedy sa stanú väčšinou. Mnohí imigranti majú ďaleko k tomu, aby sa

ochotne stali súčasťou tradičného anglosaského amerického dedičstva a kladú si drzý cieľ zmeniť Ameriku tak, aby sa podobala ich rodným krajinám.

Jednou z hlavných mexicko-amerických organizácií posledných pár desaťročí je miešanecký ekvivalent NAACP: La Raza Unida. Táto, spolu s inými organizáciami majú španielske názvy a väčšina ich publikácií je písaná prakticky výhradne v španielčine. V ich tlačovinách sú často články nariekajúce nad „angloamerickou krádežou Juhozápadu“ a sľubujúce politickú nadvládu miešancov. Niektoré obhajujú politické znovuzjednotenie s Mexikom, kým iné usilujú o vytvorenie nového mexického národa na americkom Juhozápade, ktorý by sa nazýval Aztlan. Niet divu, že mexicko-americké skupiny sa nazývajú La Raza Unida. Tento názov do angličtiny neprekladajú. Vedia, že preklad by odhalil zmysel ich existencie, pretože La Raza Unida znamená *Spojená Rasa*.

Pôrodnosť a rasová politika

Čierni vodcovia sú ohľadom svojich ambícií otvorenejší. Morrisovi Jeffovi, riaditeľovi oddelenia sociálnej starostlivosti v New Orleans a bývalému prezidentovi Národnej asociácie černošských sociálnych pracovníkov, bola položená otázka o spoločenskej a osobnej škode plynúcej z vysokej nemanželskej pôrodnosti medzi čiernymi príjemcami sociálnych dávok. Jeff, osoba údajne zodpovedná za programy znižujúce chudobu a rozpad čiernej rodiny, požiadal reportéra, aby sa pozrel okolo seba na prevahu černochoch na radnici a prehlásil, že černosi by bez vysokej pôrodnosti neovládali politiku mesta.

Jeff povedal:

Či by mali mať deti? Nemyslím si, že by nemali mať deti... Myslím, že reprodukčné zákonitosti sú založené na vlastnom záujme, hoci nie v nejakom vedomom zmysle. Keď sa pozriete na výdobytky černošskej komunity, tak tie nie sú založené až tak na príležitosti ako skôr na sile veľkého počtu. V politickej aréne sa počítajú hlasy. . . .

V najlepšom vlastnom záujme čiernej komunity je teda byť čo najpočetnejší. Nemôžem podporovať stanoviská, ktoré by znižovali náš počet. Svojim spôsobom je to vec, o ktorej hovoril Darwin: Meno tejto hry sa volá jednoducho byť tu aj v budúcnosti.³⁰⁸

Jeff sa vyjadruje aj k pochmúrnej realite, ktorej čelia bieli ľudia, a to úprimnejšie než ktorýkoľvek biely politik. Uvažuje:

Bielych ľudí sa to [majúc na mysli vysokú pôrodnosť medzi černochochmi] netýka zrovna málo. S touto vecou je spojený budúci vlastný záujem. Na budúcnosť to má hlboký dopad a ja si myslím, že v bielej komunite sú takí, ktorí sú tým ohrození – nielen národne, ale medzinárodne.³⁰⁹

Svedomitým, sčítaným, o prostredie sa starajúcim Američanom s vysokým IQ bolo po celú generáciu hovorené, že preľudnenie Ameriky zničí životné prostredie a zníži kvalitu života všetkých. Knihy ako bestseller „experta“ na preľudnenie Paula Ehrlicha *Populačná bomba*³¹⁰ naliehajú na ľudí, aby sa vzdali voľby mať deti (alebo aby mali len jedno dieťa), ako ideál skutočného altruizmu. Jeden problém tohto scenára je v tom, že jedinými, ktorí budú praktizovať toto zabíjanie inteligencie sú tí dostatočne intelektuálni na to, aby prečítali tak obsiahlu knihu – alebo dosť blázniví na to, aby obetovali sami seba. Druhý problém je v tom, že hordy legálnych a nelegálnych imigrantov valiacich sa do Ameriky nikdy *Populačnú bombu* čítať nebudú. Dokonca aj keby si ju prečítali, nezastavili by svoju imigráciu ani svoju pôrodnosť len kvôli tomu, čo by považovali za Ehrlichovu precitlivenú ekológiu.

Rasa, imigrácia a prostredie

Je iróniou, že vďaka našej imigračnej politike sú všetky ekologické obavy o pôrodnosť Američanov zbytočné. Bieli Američania majú dlhodobú úroveň pôrodnosti pod hodnotou zaisťujúcou udržanie ich počtu. Takmer všetok rýchly nárast nášho obyvateľstva pochádza z imigrácie a z vysokej pôrodnosti imigrantov, ktorí sú už tu. Diskriminačná politika amerických imigračných zákonov sa k nám snaží nevpúšťať ľudí s nízkou pôrodnosťou, ako Európanov a bielych Juhoafričanov, ale uprednostňuje plodných obyvateľov Tretieho sveta. Navyše väčšina legálnej imigrácie dnes pochádza z takzvaného zaistenia zjednotenia rodín, čo len zvyšuje imigráciu z tých nebielych kultúr, ktoré majú najvyššiu pôrodnosť a ktoré zostávajú v Spojených štátoch naďalej plodné.

Amerika dnes utráca neuveriteľné 2,1 percenta hrubého domáceho produktu (takmer 115 miliárd dolárov ročne) na ochranu životného prostredia. Sme ochotní vzdávať sa práce v prospech cudzích krajín, ktoré žiadne podobné obmedzenia ohľadne životného prostredia a náklady na jeho ochranu nemajú. Sme ochotní platiť vyššie dane a vyššie ceny za všetko od zhotovených výrobkov až po likvidáciu odpadu.

Pokiaľ imigráciu a vysokú pôrodnosť nebielych neobmedzíme, všetky výdavky a vidina ekologického sna budú stratené. Nič neohrozuje životné prostredie viac než preľudnenie. Prakticky každý vedec, biológ, výskumník a spisovateľ, ktorí chce uchrániť prostredie nášho národa uznáva, že najkritickejším faktorom kvality životného prostredia a ekologickej ochrany je veľkosť populácie.

Na zdroje chudobná a ekologicky obmedzená Amerika už musí kvôli stúpajúcemu počtu ľudí zatvárať brány národných parkov. Juhozápad bojuje s nedostatkom vody. Do louisianských močiarov preniká slaná voda a tie tak čelia ekologickému armagedonu. Veľké americké lesy sa stále zmenšujú. Každým rokom vyrastajú tisíce nových betónových parkovísk, nahradzujúcich lúky a lesy. Amerika je už teraz na pokraji ekologickej pohromy, pričom nekontrolovateľná imigrácia a pôrodnosť menším sľubujú nárast obyvateľstva o 150 miliónov v priebehu nasledujúcich 50 rokov – viac, než koľko Európanov sa na tomto kontinente usadilo behom prvých 300 rokov. Nechceme nechať vyrúbať a zastavať naše sekvojové lesy alebo vysušiť naše močiare a urobiť z nich pustatiny. Preklíname ranné dopravné zápchy a spomíname na doby, kedy ulice neboli tak upchané, kedy bolo v amerických mestách dosť miesta pre domy namiesto dvojizbových bytov, kedy mohol človek cestovať autom naprieč Amerikou dvojprúdovou cestou a prešiel len cez niekoľko stoviek semaforov namiesto tisícov, kedy človek nemusel chodiť do štátnych parkov, aby našiel míle pôvodných pláží neposiatych výškovými budovami, lacnými motelmi alebo domami privilegovanej smotánky.

Napriek tomu, že Európania boli prvými ľuďmi na Zemi, ktorí vyvinuli technológie poškodzujúce vo veľkom životné prostredie, boli sme zároveň prví, kto to dokázal rozpoznať a obmedziť. Sme jediný národ dostatočne produktívny na to, aby sme si mohli dovoliť platiť obrovské čiastky na ochranu životného prostredia, a ako názorne ukazuje každá biela populácia na svete, sme dosť zodpovední na to, aby sme obmedzovali pôrodnosť. Tretí svet nemá žiadnu podobnú predstavu a v ich skorumpovaných a preľudnených spoločnosti nerobia žiadne opatrenia pre budúcnosť planéty, aké robíme my.

Najväčšia človekom spôsobená ekologická pohroma v dejinách ľudstva je bez debát pokračujúce ničenie amazonského dažďového pralesa. Amazonská flóra filtruje zemskú atmosféru a dodáva jej kyslík rovnako ako vzduchový filter v akváriu. Davy rasovo zmiešaných Brazílčanov vďaka nekontrolovateľnej pôrodnosti, všeobecnej hlúposti a korupcií, ktorá preniká do všetkých úrovní spoločnosti, pohlcujú najväčšie plochy lesa. Sú ako mračná ľudských kobyliiek nechávajúce za sebou zničenú a vyčerpanú zem, ktoré stále prilietajú aby zožrali viac z panenského lesa, ktorý je svetovo najbohatším rajom rastlín a zvierat.

Svoj podiel zodpovednosti za túto pohromu rozhodne nesú aj vodcovia Ameriky a Západného sveta, pretože ich idiotská charitatívna pomoc a zvláštna obchodná politika podporili pôrodnosť a plieniacim masám dali ekonomický podnet k tejto ekologickej nočnej more.

Ďalším veľkým hráčom je aj bezuzdná túžba medzinárodného kapitalizmu po peniazoch. Nie je prekvapením, že tí istí ultrakapitalisti, ktorí v dejinách podporovali dovoz otrokov a potom imigráciu

lacných pracovných síl z Tretieho sveta, umiestňujú svoje výrobné závody stále častejšie do oblastí sveta, kde sú pracovné a ekologické štandardy nižšie než v Amerike a Európe.

V prirodzenom poriadku, ktorý príde v nasledujúcom storočí (21. storočí), musíme urobiť zo znásilňovania Zeme rovnako netolerovateľný zločin, akým je znásilnenie ženy. A každá politika obchodu, pomoci či diplomacie bude výrazne ovplyvnená národnými záujmami ohľadne životného prostredia a ekológie Zeme. V tomto prirodzenom poriadku už nebudú zákonom, zmyslom a meradlom ľudských vzťahov peniaze a hromadenie majetku.

Pri písaní týchto riadkov som na návšteve u priateľov v severnom Taliansku. Zo svojho balkóna vidím nádherné modré jazero Garda ležiace pod mestom Torri Del Benaco. Všetci obyvatelia okolo jazera sú Európania. Moje dni sú požehnané pozorovaním harmónie čisto európskych školákov, ulíc a ciest bez odpadkov a kriminality a architektúry krásy a sily postavenej aby vydržala stáročia, nie iba desaťročia.

Len niekoľko týždňov predtým som prechádzal míľami škaredých, krikľavých výškových budov na Miami Beach, ktorá bola vo svojom niekdajšom pôvodnom stave určite jednou z najkrajších pláží na svete. Keď sa pozerám na Gardu, uvažujem o tom, aké je od Miami odlišné a ponáram do tohto smaragdového jazera na vrcholku Álp svoju dušu. Starobylé dediny sú roztrúsené po rozľahlých horách a niekoľko z nich zvyrazňuje brehy sladkovodného jazera, v ktorom je voda skutočne pitná, napájaná len čistotou horských potôčikov. Jazero je na severe ohraničené veľkolepými horami, ktorých hrebene dosahujú k nebesám ako biele kostolné veže. Sú tu tie najpestrejšie farby, aké môžu ľudské oči zazrieť a v týchto zelených, modrých a bielych chrámoch je ľahké pochopiť, ako človek – pokiaľ má prežiť – musí ovládať svoju chamtivosť.

Pred rokmi ľudia od jazera rozhodli, že ľudské zásahy tu musia byť obmedzené. Dostať povolenie k stavbe domov a iných stavieb v oblasti je veľmi zložitá. Je pravda, že každý z majiteľov pozemkov okolo Gardy by sa mohol stať boháčom ak by bola ich krásna zem využitá ako Miami Beach, ale ľudia tu vedia, že keby sa tak stalo, krása by bola zničená, kvalita života by sa znížila, jazero by bolo znečistené a dokonalosť prírody by bola napokon nahradená nedokonalosťou človeka. Vďaka ekologickej predvídavosti ľudí okolo jazera dnes môžeme vidieť jeho skutočnú krásu. Zvíťazili tu vyššie motívy a dôležitejšie potreby než chamtivosť a región jazera tu preto zostane aj za sto alebo tisíc rokov rovnaký, aký je dnes. Pokiaľ ľudia svoje postoje nezmenia, zostane to tisíc alebo dokonca desaťtisíc rokov také, aké je to v súčasnosti. Pomyslenie, že moji potomkovia sem budú môcť dlho po mojej smrti prísť a vidieť to rovnakým spôsobom, akým to teraz vidím ja – ma teší a dojíma moje srdce. Krása jazera spočívajúceho v súlade s jeho ľuďmi nám dáva lekciu o rase, demografii, ekológii a ekonomike.

Pokiaľ sa tí, ktorí sa starajú o zachovanie ekológie Zeme nezačnú starať o záchranu Európskeho človeka, planéta nemá na záchranu svojho životného prostredia žiadnu šancu.

Čo je národ?

V angličtine je slovo *národ* odvodené od *nescare*, latinského slova znamenajúceho „narodiť sa“. Podstatným v slove je zmysel generácie alebo pôvodu. V bežnej reči má nasledujúci význam (z *Random House Electronic Dictionary*):

národ

- 1. spoločenstvo ľudí spojených jedným územím, dostatočne si vedomých svojej spoločnej jednoty aby usilovali o svoju vlastnú vládu.**
- 2. územie alebo krajina samotná**

V pravom zmysle potom národ znamená ľudí vedomých si samých seba, usilujúcich o svoju vlastnú vládu. Je to ďaleko viac než len prosté územie alebo kus zeme, „krajiny“. Takáto definícia skvele vyjadruje to, čím sa stali moderné národné štáty a vysvetľuje tyranie a konečnú nejednotnosť a konflikt, ktorý prichádza s geopolitickým štátom, ktorý nie je toľko založený na spoločnom etnickom dedičstve, ale ako politický útvar je vybojovaný silou náboženstva, dedičného titulu, alebo prostého dobytia územia.

Každý národ má svoju charakteristickú vládu, či je zložený z jednej rasy či etnického pôvodu, alebo z veľkého množstva rás. Medzi západnými národmi sú harmonickejšie tie etnicky jednotnejšie, a viac multikultúrne a multirasové národy sú konfliktnejšie a nejednoduchšie. Dokonca aj malé genetické rozdiely medzi skupinami jednej rasy môžu mať dramatické dôsledky, obzvlášť v kombinácii s náboženskou rozdielnosťou. To môžeme vidieť v Severnom Írsku alebo v tom, čo bolo kedysi Juhosláviou.

Rozpad Juhoslávie po páde komunizmu je príkladom triumfu národných princípov. Juhoslávia bola po prvej svetovej vojne umelo vytvorená z prachu rozbitej Rakúsko-Uhorskej ríše a zreteľ bol braný iba na politické hľadiská. Etnicko-kultúrne skutočnosti boli ignorované. Len kráľovská diktatúra v 20-tych rokoch a komunistická tyrania panujúca do 80-tych rokov mohli potlačiť národné a duchovné túžby rôznych národov. Chorváti, Srbi, Bosniaci a ostatné etnické menšiny, všetci chceli vládu odrážajúcu ich vlastné dedičstvo a charakter. Akonáhle sa objavili väčšie demokratické slobody, objavili sa aj nevyhnutné konflikty a rozdiely. Demokratické vlády so sebou priniesli väčšiu voľnosť vyjadrenia pocitov ľudí, na rozdiel od neprirodzených vlád vnútených silou.

Vlády často vnucujú svoju vôľu jednej etnickej časti obyvateľov na úkor inej. Mocenskou časťou je obvykle väčšina, i keď niekedy je to aj menšina. Keď vládne väčšinová skupina, zvyčajne to znamená menej príležitostí a výhod pre tú menšinovú. Keď má menšinová etnická skupina väčšiu moc než väčšinová, politický a ekonomický útlak je nevyhnutný; inak by si svoju silu dlho neudržala. Hnacie sily etnického nacionalizmu existujú vo všetkých národoch, kde sú početné menšiny, či už je to v Ugande alebo v Spojených štátoch, v Zaire alebo na Novom Zélande. Čím väčšie je príslušné percento menšín, tým väčší konflikt nevyhnutne znamená. Tento konflikt môže byť menší, pokiaľ majú menšiny vo svojich regiónoch určitý stupeň autonómie.

Genetické rozdiely vytvárané po desiatky alebo dokonca stovky tisíc rokov nachádzajú svoje vyjadrenie v jedinečných kultúrnych, ekonomických, sociálnych a politických štruktúrach. V rámci národov sa môžu prejavovať spoločenskou izoláciou, či už je to útek bielych ľudí v Amerike alebo oddelené štvrte írskych katolíkov a škótskych protestantov v Severnom Írsku. Rozdiely medzi Škóťmi a Írmi sú v porovnaní s priepastnými rozdielmi medzi Škóťmi a Ugand'ami alebo Írmi a Ugand'ami malinké; napriek tomu sú však dosť veľké na to, aby vyúsťovali do stretu kultúr a prinášali nenávisť, konflikty a násilie. Rozdiely medzi ľuďmi európskeho pôvodu sú dostatočne malé na to, aby mohli byť prekonané silnou sociálnou interakciou a zjednocujúcou kultúrou, ako to ukazuje príklad Spojených štátov. V Severnom Írsku sú však etnické rozdiely zhoršované ostrými náboženskými rozdielmi, rovnako ako dlhotrvajúcou politickou konfrontáciou. Kombinácia týchto troch faktorov tvorí prakticky nezmieriteľné rozdiely.

Multikulturalizmus môže byť vnútený jedine tyraniou; nikdy nevyplýva zo slobodnej vôle ľudí. Prakticky vo všetkých prípadoch, kedy sa vlády pustili do multirasovej imigračnej politiky, tak činili proti prianiu ľudu. Všeobecný odpor k imigrácii, aký môžeme vidieť v Amerike, existuje aj vo všetkých ostatných národoch zasiahnutých masívnou imigráciou cudzincov. Prieskumy verejnej mienky v Kanade, Británii, Francúzsku, Nemecku a Taliansku ukazujú silný odpor k imigrácii, zatiaľ čo vlády týchto zemí sa pustili do úplne opačnej politiky.

Vyhláška 187, ktorú v roku 1994 schválili kalifornskí voliči drvivou väčšinou hlasov, mala za cieľ obmedzenie vládnych služieb ilegálnym imigrantom platených z daní. Súdny však jej realizácii zabránil. Čo sa stane s politickými, spoločenskými a kultúrnymi príranniami rodených Kalifornčanov – tých, ktorí sa zaslúžili o vytvorenie kvalitného štátu predovšetkým – až väčšinu kalifornských voličov nahradia imigranti? Skutočná sloboda je možná iba v spoločnostiach, ktoré sú zložené z jednej rasy a orientujú sa na prirodzené túžby a hodnoty vlastného dedičstva.

Masívna imigrácia v Amerike posledných desaťročí 20. storočia a v niekoľkých prvých desaťročiach 21. storočia povedie spolu s daňovým poplatníkom dotovanou pôrodnosťou menšín ku konfliktu, ktorý otriasie samotnými základmi Ameriky. Ak budú ľudia európskeho pôvodu dobre informovaní, odhodlaní a cieľavedomí, zvíťazia. Ak budú slabí, tak oni a všetky ich krásne výtvy, všetky materiálne výdobytky a dokonca aj samotný ich genotyp – budú nemilosrdne spláchnuté do prepadliska dejín.

V rovnakej dobe, kedy som porozumel skutočnému nebezpečenstvu ohrozujúcemu celú existenciu nášho národa, som sa začínal dozvedat' fakty o útoku na náš najzákladnejší a najdôležitejší pilier: rodinu. Tie isté rovnostárske sily, ktoré propagovali rasovú rovnosť, tvrdili, že základné psychologické rozdiely medzi pohlaviami spôsobili podmienky prostredia. A začali trhať samotnú štruktúru rodiny.

POHLAVIE A SPOLOČNOSŤ

- **Pozrite sa na Janu. Riadi vojenské lietadlo.**
- **Pozrite sa na Zuzku. Je hasičkou.**
- **Pozrite sa na Jána. Je zdravotným bratom.**
- **Pozrite sa na Freda. Stará sa o domov a deti, kým Zuzka hasí požiare.**

Takýto výklad môžeme nájsť v materskej škole. Symbolizuje dogmu pohlavnej rovnosti, ktorá presadzuje, že je normálne, aby ženy riadili bojové lietadlá, boli vojačkami, hasičkami, stolárkami a muži zastávali úlohu tradičných matiek. Základným predpokladom moderného feminizmu je tvrdenie, že okrem niektorých zanedbateľných biologických odlišností sú muži a ženy psychologicky identickí. Odlišnosti v mužskom a ženskom správaní sú vraj len výsledkom "pomerov" ich prostredia.³¹¹

V 60-tych rokoch médiá a akademická spoločnosť prijali vedľa rasovej rovnosti nové modly pohlavnej rovnosti. Začiatkom 90-tych rokov však stovky nových výskumov a štúdií rozkývali vedecké kyvadlo smerom k uznaniu prirodzených pohlavných a duševných rozdielov. Napriek tomu ich štát, vláda a hlavné mediálne prúdy ignorovali a pokračovali na svojej ceste feminizmu.

Keď som vyrastal nevedel som samozrejme o spore nad pohlavnými rozdielmi. Vedel som, že dievčatá boli odlišné vo viacerých oblastiach ako len v ich fyzickom zovňajšku. Ako mladý som nemal rád dievčatá pre ich ženské spôsoby. Keď som však vyrástol, ďakoval som Bohu za tieto krásne rozdiely.

Na základnej škole sme mali len malé skúsenosti s opačným pohlavím. Hrali sme drsné verzie baseballu, basketbalu, zápasenia, boxu a iných tvrdých športov. Nič nás nevzrušovalo viac ako kempovanie, poľovanie a rybárčenie. Mali sme radi vojnové filmy; dievčatám sa páčili zamilované príbehy. Pokúšali sme sa rozobrať motory a hračky, aby sme videli ako fungujú /často sme ich nevedeli poskladať späť/, kým dievčatá sa hrávali s bábikami. Naši malí vojaci a tanky bojovali v stovkách významných strategických bitiek, kým dievčatá sa sústreďovali na detaily svojich šiat a vysnený život svojich bábik. Skladali sme modely lietadiel a áut; ony sa viac zaujímali o vyrábanie vecí, ktoré boli na vzhľad pekné. Kým mi sme chceli na uspokojenie našej bezhraničnej zvedavosti rozpitvať žabu a iné zvieratá a hmyz, dievčatá chceli sústrediť svoju lásku na mačky a psíkov a čokoľvek prítulné a nežné, najmä ak to bolo malé a bezbranné.

Poznal som jedno dievča, ktoré bolo výnimkou. Volala sa Ali Thompson a hrávala sa rovnako drsne ako my. Radšej sa škrabala po stromoch, ako by sa hrala doma a páčila sa jej moja zbierka exotických zvierat. Mala však ženskú stranu svojej osobnosti, ktorá bola však odlišná od mojej a mojich priateľov a zdalo sa, že sa vie pohybovať v obidvoch svetoch bez toho, aby sa v jednom z nich cítila doma. Ako však vyrastala, do popredia sa dostávala čoraz viac jej ženská stránka osobnosti.

Pre väčšinu dievčat však v našom chlapčenskom svete nebolo miesta. Robili sme si žarty z ich citlivosti a ešte väčšie z chlapcov, ktorí sa správali ako dievčatá. Moja sestra bola o 5 rokov staršia a v rovnakom čase, keď ja som sa správal tak nepoddajne a odvážne ako som len vedel, jej dievčenskosť prekvitala. Naše izby boli našimi zrkadlami a uznávanie rôznych hodnôt končilo neraz bitkami a bojmi. V tých časoch ma presvedčila, aby som sa dievčatám za každú cenu vyhýbal.

Vďaka nespočetným príkladom v triede som vedel, že dievčatá boli zvyčajne najlepšími študentkami a pri učiteľových otázkach lepšie odpovedali. Na strednej škole som sa začínal s dievčatami viac zblížovať. Niektoré sa stali mojimi kamarátkami a ako som dospieval, ďalšie sa stali srdcovými záležitosťami. Očarili ma svojím nežným vzhľadom a krásnymi tvármi, sladkými vôňami a eleganciou, s akou sa pohybovali. Keď prehovorili nežnými tónmi, ich hlasy sa zdali takmer hypnotickými a keď som im rozprával o niečom, čomu som veril, počúvali pozornejšie ako chlapci. Spev ich ženskosti, ktorému som ako mladý chlapec nerozumel, sa pomaly stal krásnou melódiou. Až do prvého ročníka strednej školy

sme s kamarátmi považovali dievčatá za značne rozdielne. Teraz sa však stali zdrojom obdivu a mystiky.

V triedach strednej školy a médiách bola rovnosť pohlaví hlásaná rovnako presvedčivo ako rovnosť rás. Verejnosť ju však prijala oveľa menej. V 60-tych rokoch sa belosi, najmä tí vzdelaní a bohatší, len zriedka stretávali s černochochmi a keď černochocha stretli, nereprezentoval typického černochocha. Nedostatok osobného styku spojený s presvedčivou rovnostárskou propagandou prispel k dôvere v rasovú rovnosť.

Na rozdiel od rasových rozdielov boli rozdiely v pohlaví všadeprítomné. Ľahko pozorovateľné rozdiely pohlaví v správaní robilo feministickú propagandu ťažšou pri presvedčovaní verejnosti. Bolo zrejmé, že väčšina mužov a žien sa navzájom líši a to nielen svojím pohlavím. V 60-tych rokoch sa tvrdilo, že neexistujú žiadne podstatné psychologické rozdiely medzi mužom a ženou okrem tých, ktoré zapríčinila výchova.³¹² Do 90-tych rokov rovnostári pod tlakom nových vedeckých dôkazov, ktoré vraveli, že genetika a biológia vytvorili značne rozdielne správanie mužov a žien, cúvli.

Na rozdiel od rasovej otázky som sa do otázok rovnosti pohlaví nezapojil. Kým som si o tému vytvoril záujem, prečítal som množstvo článkov a vedeckých prác o sile génov na ovplyvnení inteligencie a správania sa rasy. Zdal sa byť logický fakt, že psychologické rozdiely medzi pohlavím sú výsledkom genetickej stopy a nie jednoducho pomerov spoločnosti.

Polovica 80-tych rokov znamenala vo vedeckých kruhoch obrovskú zmenu. Mnohí sociálni vedci, psychológovia, biológovia, anatómovia, fyziológovia a genetici vydali nové dôležité štúdie zaoberajúce sa silnými dedičnými rozdielmi v správaní pohlaví, ktoré idú značne ďalej než je narodenie. Dôkazy boli také hojné, že začínali presakovať do populárnej kultúry.³¹³ Ľudia začínali označovať mužov a ženy ako ľudí s dominanciou pravej a ľavej hemisféry.³¹⁴

Rozdiely v psychológii mužov a žien neboli zd'aleka pre mňa tak dôležité ako rasová otázka. Stále to bola však fascinujúca téma, ktorá má značný dopad na naše životy, hodnoty, názory a samozrejme náš revolučný vývin.

Rozdiely v oblasti mozgu

S vývinom moderného počítača, elektronického mikroskopu a iných technických vynálezov genetický výskum značne pokročil. Posledné objavy ako MRI (magnetic resonance imaging), CAT a elektronické impulzy dali vedcom príležitosť dôkladne zmerať veľkosť, stavbu a dokonca možnosť preštudovať fungujúci mozog živých ľudí.

Napriek tomu, že v začiatkoch bolo politicky nesprávne študovať rasové rozdiely alebo rozdiely medzi mužmi a ženami, prepuknutie genetických objavov a štúdií viedlo neúprosne k rozšíreniu vedomostí o dedičných rozdieloch pohlaví a rás.³¹⁵

Príklad ako vedľajšie štúdie viedli k porozumeniu rozdielov pohlaví je možné vidieť na výskume psychológa Herberta Landsella z Bethesdy v Marylande.³¹⁶ Študoval pacientov, ktorí sa podrobili operácii mozgu a zistil, že tí, ktorým odstránili časť pravej hemisféry vykazovali pozoruhodné psychologické efekty, ktoré boli rozdielne od tých, ktorým odobrali ľavú časť hemisféry. Landsell a mnohí ďalší vedci dokázali, že ľavá časť mozgu ovplyvňuje verbálne zručnosti ako čítanie a reč, ako aj zorad'ovanie informácií. Ľudia, ktorí mali poškodenú ľavú časť mozgu mali často ťažkosti hovoriť a spracovávať informácie v správnom poradí. Tí, ktorí mali poškodenú pravú časť mozgu stratili zmysel pre smer, priestorové chápanie a schopnosť spracovať abstraktné inteligenčné testy. Často sa strácali, dokonca i vo svojich vlastných domoch. Pravá strana mozgu spracováva vizuálne informácie a priestorové vzťahy.³¹⁷

Landsell zistil, že pri poškodení ľavej hemisféry mozgu strácajú muži väčšinu svojich verbálnych schopností, ženy si ich však ponechávajú. Muži trikrát pravdepodobnejšie stratia svoje jazykové schopnosti ako ženy, aj keď boli poranení na presne rovnakom mieste v mozgu. Keď muži utrpia poranenie pravej strany mozgu, stratia svoje schopnosti v abstraktných testoch IQ, kým ženy sú tým ovplyvnené len málo.³¹⁸ Výskum poukazuje na fakt, že každá časť mozgu sa sústreďuje na určité schopnosti a aktivity a mužský mozog je viac delený a špecifickejší. U žien sa obe strany mozgu zúčastňujú na priestorových a verbálnych funkciách.

V nedávnych rokoch mnohé štúdiá zmapovali distribúciu elektrickej aktivity v mozgu pri vykonávaní mnohých funkcií. Dôkladne poukázali na fakt, že u mužov sa pri abstraktných testoch sústreďuje elektrická aktivita hlavne v pravej časti mozgu, kým u žien bola vyvážená v oboch hemisférach.

Jedným faktorom tohto rozdeľovania je *corpus callosum*, tkanivo, ktoré spája dve hemisféry a zabezpečuje ich komunikáciu. U žien je v porovnaní s váhou mozgu značne väčšie a má viac spojení.³¹⁹ Výskum ukázal, že plynulosť a artikulačná správnosť koreluje s číslom spojení medzi hemisférami. Čím viac spojení, tým väčšia plynulosť.³²⁰ To potvrdzuje biologickú príčinu prečo nespočetne mnohé vedecké štúdie potvrdili fakt, že ženy majú lepšie verbálne zručnosti ako muži. Porozumenie rozdielov v mozgu medzi mužmi a ženami mi pomohlo porozumieť hlboké psychologické rozdiely medzi pohlaviami, ktoré sa odzrkadľujú v danostiach, schopnostiach a dokonca aj v rôznych postojoch k životu.

Pozorujúc odlišnosti v správaní som študoval najprv fyzické odlišnosti mozgu a potom psychologické dôsledky. Od počiatku bolo jasné, že rozdiely medzi mozgom priemerného muža a ženy rovnakej rasy sú ďaleko menšie ako medzi mozgom priemerného belocha a černošky. Jasné rozdiely vo funkcii a stavbe mozgu mali za dôsledok zreteľné odlišnosti v duševných schopnostiach a osobnosti medzi pohlaviami.

Dnes je všeobecne známe, že ženy predstihnú mužov vo verbálnych častiach IQ testov a muži preukazujú lepšie schopnosti v abstraktných častiach testov.³²¹ Vo vyššej matematike je rozdiel ešte väčší.³²² V najväčšom prieskume na danú tému, ktorý viedol Dr. Julian Stanley a Dr. Camilla Benbow, zozbierali matematicky nadaných študentov do skupín podľa pohlavia.³²³ Pri chlapcoch bolo 13 krát pravdepodobnejšie, že sa dostanú do najvyššej kategórie. Na druhej strane, dievčatá mali významný predstih vo verbálnych zručnostiach. Dievčatá začínajú rozprávať skôr než chlapci³²⁴ a lepšie si počínajú v čítaní, písaní, gramatike, výslovnosti a interpunkcii.³²⁵ Sú plynulejší a všeobecne lepší komunikátori. Rečovými vadami, ako napr. zajakávanie, trpia takmer výlučne chlapci a v týchto chybách prevyšujú dievčatá takmer 4 ku 1.³²⁶ Ženy sú lepšie aj v organizovaní a usporadúvaní udalostí a predmetov.

Dr. Camilla Benbow nechcela takéto rozdiely v pohlaviach objaviť. Dnes v takéto rozdiely na biologickej základni verí. "Po 15 rokoch hľadania vysvetlenia týchto rozdielov prostredím a neobjaviac nič, som sa vzdala," vraví.³²⁷

Najzreteľnejší rozdiel medzi pohlaviami, okrem ich reprodukčného systému a telesných odlišností, sú rozdiely v charaktere, ktoré sa označujú ako ženské a mužské. Na konci 20. storočia vedci objavili, že existuje silný dôkaz, že genetika a iné biologické faktory sú primárnymi silami, ktoré určujú správanie pohlaví. Poukázali na silný biologický komponent v homosexualite, sexuálnych odchýlkach a nezlúčiteľné sexuálne správanie medzi mužmi a ženami, ktoré spôsobuje manželský nesúlad.³²⁸

V jednej z predchádzajúcich častí o rasovej evolúcii som rozoberal skutočnosť, že evolúcia čiernej rasy v Afrike viedla k odlišnému postaveniu dôrazu pre čiernych mužov ako pre bielych mužov v Európe a Ázii. V Európe uprednostňovali evolučné sily gény mužov, ktorí ochraňovali a zásobovali svoje ženy a deti. Drsné podnebie doby ľadovej uprednostňovalo tiež jednotnú rodinu a nie polygamiu subsaharskej Afriky. Kvôli ženskej závislosti žien na mužoch v chladných podnebiach, ženy, ktoré boli menej promiskuitné a selektívnejšie mali väčšiu šancu na prežitie. Ak mali tendenciu sexuálne sa oddať nevernému mužovi, bolo pravdepodobnejšie, že ich gény v tvrdých podmienkach neprežijú.

Základné rozdiely stavby mozgu medzi mužmi a ženami viedli k sexuálnej prítlačivosti a tiež k spoločenským a rodinným ťažkostiam.³²⁹ Na to, aby rasa prežila potrebovali muži pociťovať prirodzenú prítlačivosť k ženám a naopak. Každé pohlavie má vrodene rozdiely v štruktúre mozgu, ktoré spôsobujú to, že ženy a muži nachádzajú prítlačivosť v opačnom pohlaví. Vďaka členitosti v práci medzi mužmi a ženami (muži lovci, ženy opatrovatelky detí), mozgy oboch pohlaví sa sústredili na uľahčenie týchto daností. Lov si vyžaduje viac priestorových zručností, kým opatera o deti si vyžaduje viac verbálnych zručností. Lov vyžaduje agresiu, individualizmus a risk, zatiaľ čo opatera o deti si vyžaduje úplne iné danosti, ako altruizmus, oddanie sa potrebám detí...

Ak porozumieme týmto genetickým silám, správaniu a danostiam, ktoré boli vytvárané evolučným procesom milióny rokov, len potom môžeme rozumieť základným rozdielom mužov a žien v mnohých oblastiach moderného života.

XY, XX - len časť príbehu o pohlaví

Na hodinách biológie na strednej škole aj tí najnepozornejší žiaci začali pri vysvetľovaní sexuálnej reprodukcie dávať pozor. Každý študent sa naučil, že keď sa matkin X chromozóm hodí k otcovmu Y chromozómu, dieťa bude chlapec a keď otcove spermie oplodnia vajíčko X chromozómom, bude to dievča. XX sa rovná dievčaťu, XY chlapcovi.

Veda za posledných 30 rokov dokázala, že toto nemusí byť vždy pravdou.³³⁰ Ak geneticky mužské XX embryo je ochudobnené o mužské hormóny, novorodenec bude vyzerat' a správať sa ako žena, na ktorú sa budú podobať dokonca aj jeho pohlavné orgány. A ak geneticky ženské XX embryo je vystavené veľkému množstvu mužských hormónov, bude vyzerat' a správať sa takmer ako normálny muž.

Okolo šiesteho týždňa sa určuje pohlavie plodu.³³¹ Ak je to chlapec, genetická stavba plodu produkuje bunky, ktoré vyrábajú veľké množstvo testosterónu a iných androgénov. Tieto hormóny v kombinácii s DNA usmerňujú stavbu dieťaťa rovnako ako výrobca hračiek vyrába bábiku alebo vojaka. Ak je geneticky naprogramované dievča, mašineria produkuje veľmi malé množstvá testosterónu a plod sa vyvinie ako dievča.

Či sa už plod vyvinie do dievčaťa alebo chlapca závisí do značnej miery na prítomnosti alebo nedostatku mužských hormónov, najmä testosterónu. Prirodzený mozog je vo svojej základnej polohe ženský a len kúpeľ plodu vo veľkom množstve mužských hormónov ho môže zmeniť na chlapca. Mužského hormónu je v šiestom týždni plodu štyrikrát viac ako normálne množstvo v detstve. Opätovne dosiahne vrchol v puberte. S odohrávajúcimi sa zmenami v mozgu sa i testosterón zvyšuje.

Množstvo testosterónu, ktorému je plod vystavený, ako aj čas jeho pridania, môže dramaticky ovplyvniť fyzickú stavbu pohlavných orgánov a štruktúru mozgu. Mužský zárodok môže mať dostatok mužského hormónu na to, aby sa narodil s mužskými sexuálnymi orgánmi, nie však dostatok na to, aby sa vytvorili potrebné zmeny mužskej orientácie v oblasti mozgu. Keď sa toto stane, dieťa má mužské pohlavné orgány a tiež i telesný vzhľad, mozog je však ženský. Z tohto pohľadu je to vlastne žena uväznená v mužskom tele. Na druhej strane si však ženský zárodok môže vyvinúť ženské pohlavné orgány a potom dostať také množstvo mužských pohlavných hormónov, ktoré zapríčinia zmenu orientácie v stavbe mozgu na mužskú, mužský mozog uväznený v ženskom tele.³³²

Tento proces je možné vidieť v množstve štúdií, ktoré sa robili s bielymi laboratórnymi potkanmi. V genetickom zmysle slova nie sú od ľudí až tak vzdialení. Majú mozog a centrálnu nervovú sústavu, podobný reprodukčný systém, pohlavné orgány a tiež testosterón. Je ľahké študovať hormonálne vplyvy na rozvíjajúci sa mozog potkanov, pretože sa rodia bezbranné s minimálne vyvinutým mozgom. Mozog novonarodeného potkana je v štádiu vývoja, ktoré sa zhoduje s ľudským plodom čosi starším ako 6 týždňov: kritický čas, v ktorom je určované pohlavie.

Keď vedci vykastujú novonarodeho potkanieho samca, stáva sa z neho samica.³³³ Vyvinie si charakteristiky samičieho mozgu.³³⁴ U myši samíc je ľavá strana mozgu hrubšia a pri samcoch je pravá strana tenšia.³³⁵ Hypotalamus má jasný samčí alebo samičí charakter a rozdielne pohlavia majú rozdielne dĺžky nervových bunkových spojení a ciest do rozličných častí mozgu.

Mozog genetického vykastovaného samca myši si nielenže vyvinul štruktúru ženského mozgu, ale aj jeho správanie napodobnilo samice myši. Stal sa pozoruhodne menej agresívnym než typickí samci a slúžil samcom ženským spôsobom. Na druhej strane keď vedci injekčne vstrekli novonarodenej samici mužské hormóny, mozgové bunky sa vyvinuli do ženských charakteristík. Takáto samica si osvojila samčie správanie a prejavovala zvýšenú agresivitu, ktorá bola charakteristická pre samcov. Vedci dospeli takmer k identickým výsledkom pri opiciach Rexus, potkanoch a množstve ďalších zvierat. Keď vstrekli tehotným samiciam samčie hormóny v štádiu, pri ktorom sa tvorí pohlavie a ktoré zodpovedá štádiu ľudskému, geneticky samičie opice si sformovali samčie mozgy³³⁶ a neskôr tiež samčie vzory agresívneho a sexuálneho správania. Po streknutí tehotným samiciam samičí hormón ako estrogén, ktorý má tendenciu blokovat' samčie hormóny, samci sa rodili so samičím mozgom a preukazovali samičie vzory správania.³³⁷

Rovnaké výsledky môžeme vidieť pri množstve detí matiek, ktoré mali v čase vývinu mozgu plodu

abnormálne množstvo mužského hormónu. Mužské hormóny vo väčšom alebo menšom množstve, než je normálne môžu pochádzať z rôznych zdrojov. Najčastejšie môže byť hormonálna produkcia plodu jednoducho geneticky poškodená. Mechanizmus plodu produkujúci hormóny môže byť ovplyvnený drogami alebo diétou. Navyše mužské hormóny alebo systémy, ktoré ich blokujú môžu byť plodu zavedené cez matkinu hormonálnu produkciu alebo vďaka drogám alebo liekov, ktoré matka užíva. Hlavným zdrojom anomálnej úrovne hormónov je nadoblička alebo nádor na vaječníkoch tehotnej matky.

Vedci sledovali vývoj detí, ktoré sa narodili matkám, ktorých zdravotný stav produkoval abnormálne množstvo hormónov alebo ktoré brali lieky, ktoré mohli ovplyvniť hormonálnu úroveň detí v ich zárodkových štádiách. Dôkazy takýchto štúdií sú pozoruhodné. Stav u žien, ktorý sa nazýva adrenogenitálny syndróm spôsobuje produkciu mužských hormónov. Tehotným ženám, ktoré trpia týmto syndrómom sa rodia genetické dievčatá so ženskými pohlavnými orgánmi ale občas tiež s nevyvinutými mužskými pohlavnými orgánmi.³³⁸

Chirurgický zákrok môže takéto anomálie ľahko napraviť, mozog sa však vyvíja mužským smerom, čo má za následok typicky mužské správanie. Dievčatá, ktoré sa takto narodia sú typicky agresívnejšie, hľadajú viac spoločnosť chlapcov ako dievčat, dávajú prednosť autám, staviteľským kockám pred bábikami, nejavia záujem o ženské oblečenie a prejavuje sa u nich pomalší vývoj čítacích a rečových zručností. Štúdiá za štúdiu ukazuje, že to čo nazývame typicky mužská alebo ženská úloha má často silnejší biologický základ ako prostredie.

Ján, ktorý sa stal Janou, ktorá sa stala Jánom

V roku 1973 vedec sexuológie Dr. John Money³³⁹ v široko publikovaných a kladne prijatých vedeckých novinách tvrdil, že úlohy pohlavia sú neprirodené a sformované hlavne pomermi.³⁴⁰ V novinách sa sústredil na anonymné dieťa, ktoré vedec nazval Jánom. Keď mal niekoľko mesiacov vyžadoval si operáciu a nápravu zle vykonanej obriezky. Chirurg omylom amputoval Jánov penis. Na základe doktorovej rady rodičia dovolili aby ho zmenili na dievča (ako je tomu často pri podobných prípadoch, pretože je ľahšie upraviť ženské ako mužské genitálie). Lekári mu odstránili semenníky a zvyšok penisu a chirurgicky vytvarovali vagínu. Jánovi rodičia vychovávali Jána ako dievča. Zmenili jeho meno na Janu, obliekali a vychovávali dieťa ako dievča a neskôr ju dali na dievčenské hormonálne liečenie. Pravdu o nehode jej nikdy nepovedali. Lekárky jej pomáhali nadobudnúť ženskú identitu.

Dr. Money napísal o dieťati do novin a ignorujúc varovné signály a tvrdil, že v ranom veku sa dobre adaptoval (vlastne adaptovala) do roly nového pohlavia. Feministickí vedci, spisovatelia a médiá citovali príbeh Jany ako žiariaci príklad toho, že úloha pohlavia bola výlučne záležitosťou a výsledkom prostredia a nie biológie.³⁴¹

V roku 1977 Dr. Milton Diamond z univerzity Havaj v Honolulu a Dr. H. Keith Sigmundson z ministerstva zdravotníctva z Victorie, Britskej Kolumbie publikovali hlbkový prípad o Jánovi, z ktorého sa stala Jana, z ktorej sa stal Ján.³⁴² Prezradili prekvapujúci obrat v Janinom vývine. Už ako dieťa sa Jana opakovane pokúšala močiť postojacky.³⁴³ Matka jej ukazovala ako sa má líčiť, ona však namiesto toho chcela napodobňovať otca pri holení. Odmietala bábiky a šaty. Radšej ako dievčat vyhľadávala spoločnosť chlapcov. V dvanástich rokoch jej boli dávkané ženské hormóny a narástli jej prsia. Vyrastala nesmierne nešťastná a chcela spáchať samovraždu. Nakoniec bez znalostí o jej pohlavnej identite v 14-tich rokoch odmietla hormonálne liečenie a tiež možnosť žiť ďalej ako dievča. V tom čase jej nešťastní rodičia povedali o chirurgovej tragickej nehode. Napriek tomu, že bola rozhorčená, jej dominantný pocit bola úľava. Povedala: "Prvýkrát má všetko význam a rozumiem kto a čo som."

Jana si zmenila meno späť na Ján, požadovala hormonálne injekcie, amputáciu prsníkov a úpravu pohlavných orgánov. Ján sa neskôr oženil, adoptoval si deti a cez to všetko sa mu podarilo zapojiť sa do života.

Pôvod homosexuality

Psychológia v jednom čase portrétovala homosexualitu ako produkt sexuálnych skúseností v mladom veku alebo ako názory rodičov a ich správania. Akademická a populárna literatúra bola tak preplnená týmto vysvetlením prostredia, že rodičia homosexuálov sa často pýtali: "Čo som urobil zle?" Domnievali sa, že homosexualita ich syna alebo dcéry bola výsledkom niečoho, čo urobili alebo neurobili. Práve tak ako biológia vysvetľuje mužské a ženské vzory správania, ponúka zároveň najsilnejšie vysvetlenie pre pohlavné prednosti, s tým, že priznáva, že i prostredie môže zohrať určitú úlohu.

Priekopníkom v odhalení úlohy biológie vo výbere partnera bol Dr. Gunter Dörner.³⁴⁴ Objavil, že pohlavne súvisiace aspekty mozgu sú sekvenčne zoradené.³⁴⁵ Pri štúdiu potkanov zistil, že čím neskôr sú vykastrovaní, tým menej samičimi sa stanú. Na druhej strane samice sú "posamčované" vplyvom samčích hormónov v rôznych štádiách ich vývinu. Po dôkladnom výskume zhrnul, že existujú tri stupne pohlavného vývinu. Nazval ich: 1. *pohlavné centrá* (samotné rozmnožovacie orgány/ 2. *páriace centrá* (oblasti v mozgu, ktoré ovplyvňujú voľbu partnera) a 3. *centrá úlohy pohlavia* (oblasti mozgu, ktoré určujú typické správanie pre pohlavie a zručnosti ako priestorové a verbálne).³⁴⁶

Každé centrum vývinu môže byť v štádiu dospievania značne ovplyvnené. V centrách páriacich orgánov sú určované páriace preferencie. Dôkazy vravia, že toto sa odohráva hlavne v hypotalame. Posledné štádium vývinu je centrum úlohy pohlavia, ktoré určuje stavbu mozgu. Toto centrum ovplyvňuje stupeň agresivity; verbálne a priestorové zručnosti; individualitu a skupinovú etiku.

Pokiaľ ide o pohlavné preferencie Dörner zistil, že hypotalamus mužského homosexuála sa psychologicky správa presne rovnakým spôsobom ako normálny ženský hypotalamus. Keď je do neho zavedený estrogén, hypotalamus ženy odpovedá jeho zvýšenou produkciou. Keď je zavedený do mozgu muža heterosuxuála, produkcia estrogénu nenastáva. Avšak ak je zavedený do mozgu homosexuála, nastáva rovnaká zvýšená produkcia estrogénu ako u ženy. Toto poskytuje silný dôkaz na to, že oblasť mozgu, ktorá je najviac zaneprázdnená sexuálnou páriacou preferenciou je fyzicky u mnohých homosexuálov rozdielna.

Existuje množstvo ďalších štúdií, ktoré vysvetľujú biologickú úlohu vo väčšine, ale nie celom, správaní homosexuálov. Jedna dlhotrvajúca štúdia zaoberajúca sa 136 deťmi, ktorých matky prešli počas tehotenstva liečbou ženských hormónov tvrdí, že u týchto detí sa zdvojnásobila šanca na to, že sa nikdy nevydajú alebo neoženia, než ako to bolo u detí, ktorých matky sa liečeniu nepodrobili.³⁴⁷

Štúdiá dievčat, ktoré mali vysoký stupeň mužských hormónov, ukázali typickejšie mužské správanie ako len odmietanie bábik, neskôr v živote mali väčšiu pravdepodobnosť na bisexuálne alebo homosexuálne správanie. Dokonca aj stres matky môže znížiť množstvo mužského hormónu v mužskom embriu.³⁴⁸ Potkanie samice, ktoré sú vystavené prudkým stresom majú potomka samca, ktorého priťahovali ostatní samci. Pri ľuďoch sa podobný stres vyskytuje v časoch vojny alebo ničenia. Pri štúdiách detí narodených v Nemecku počas druhej svetovej vojny je možné nájsť homosexualitu bežnejšie ako u detí, ktoré sa narodili v časoch mieru alebo pred vojnou. Najvyšší stupeň mužskej homosexuality nachádzame u detí, ktoré sa narodili v najhorších časoch vojny, počas jej posledných mesiacov.

Hypotézy o pohlavných centrách ponúkajú tiež vysvetlenie na niektoré typické formy homosexuálneho správania. Väčšina homosexuálov zdieľa rovnako promiskuitný názor na sex ako väčšina heterosexuálnych mužov; považujú sex za vrchol a nie za predĺženie milujúceho vzťahu.³⁴⁹ Mužský mozog poznačený ženskou páriacou preferenciou (preferenciou na mužov) má často za následok nadmerný počet sexuálnych partnerov, priemerný homosexuál má oveľa viac pohlavných stykov než heterosexuál. Mužská stopa pohlavia je stále prevládajúca, avšak páriace centrum, pravdepodobne súvisiace s hypotalamom, je abnormálne. Samozrejme niektorí z homosexuálov sú zženštilí a prejavujú viac znaky ženského správania. Pri týchto homosexuáloch bolo postihnuté páriace centrum ako aj centrum úlohy pohlavia.

Pri pochopení biologických faktorov homosexuality sa ponúka vysvetlenie prečo takéto sexuálne odchýlky sú častejšie pri mužoch ako pri ženách. Keď pochopíme fakt, že mozog je vlastne ženský a len

mužské hormóny ho transformujú do mužskej formy, je zrejmé, že pri jeho vývine je pravdepodobnejšia porucha mužského mozgu. Ak sa stane malá hormonálna zmena ženskému mozgu, vyvinie sa normálne. Niet preto divu, prečo sú muži častejšie homosexuálmi než ženy lesbičkami. Muži majú tiež väčšiu pravdepodobnosť stať sa tranvestitami alebo si osvojiť iné formy sexuálnych úchýliek.

Budúcnosť homosexuality

Výskum tiež ukázal, že biológia nie je jediným faktorom pri homosexuálnych alebo iných sexuálnych odchyľkach. Určite existujú homosexuáli, ktorí nemajú abnormálnu hormonálnu nerovnováhu a existujú tiež mnohí dobre prispôsobení muži - heterosexuáli, ktorí majú mozog bližšie k ženám ako výsledok abnormálnej úrovne hormónov v počiatočnom štádiu. Zdá sa teda byť zrejmým, že smerovanie k homosexualite sa zdá byť zakorenené ako v biológii, tak aj v prostredí. Smerovanie a činnosť mozgu homosexuála je výsledkom abnormálnej úrovne hormónov v čase vývoja mozgových štruktúr, ktoré ovplyvňujú preferencie párenia. Zdroj týchto hormónov môže jednoducho pochádzať od génov, ktoré ovplyvňujú zloženie mozgu alebo od génov, ktoré majú dopad na prísun hormónov ovplyvňujúcich toto zloženie. Úroveň hormónov v kritickom štádiu plodu môže byť ovplyvnená stavom hormónov v matkinom tele. Tieto podmienky môžu byť určené matkiným genetickým zložením, diétou alebo liečbou.

Spoločnosť homosexuálov radostne privítala vedecké novinky, ktoré potvrdzujú vplyv biológie v ich správaní.³⁵⁰ Ich argumentom je, že homosexualita je pre nich prirodzená a nemali by byť obviňovaní za čosi, čo je pre nich prirodzené. Niektoré z "náboženských práv" považujú vedecké správy za hrozbu presne z rovnakých dôvodov. Nechcú uznať myšlienku, že Boh stvoril ľudí, ktorí sú orientovaní homosexuálne.³⁵¹ Musí byť však priznané, že Boh dovoľuje narodiť sa niektorým ľuďom ako géniovia alebo iným s porušeným mozgom. Niektorí ľudia sa rodia s hroznými chorobami, iní sa tešia dobrému zdraviu do staroby napriek škodlivým zvykom.

Fakt, že niektorí ľudia sa rodia s homosexuálnymi sklonmi neznamená, že je to normálne alebo prirodzené, pokiaľ ide o druh. Možno to je normálne pre nich, áno, nie je to však normálne pre ľudské správanie alebo spoločenské hodnoty. Pre niektorých je kriminálne správanie práve tak normálne ako pre iného hudobný talent. Kriminálne správanie nie je však pre spoločnosť žiaduce. Nezrovnávam homosexualitu s kriminalitou, existuje však množstvo vrodených rysov, ktoré môžu byť škodlivé. Len preto, že tento rys je vrodený, nemusí byť zákonite správny alebo "normálny."

Až do roku 1973 označovala American Psychiatric Association homosexualitu ako psychickú poruchu, ako problém, ktorý by sa mal liečiť ako schizofrénia (homosexualita je často druhým symptómom vážnych psychických porúch ako schizofrénia).³⁵² Až celkom nedávno, začiatkom 90-tych rokov zmenil INS svoju dovtedajšiu politiku, ktorá považovala homosexuálov za nechcených návštevníkov a imigrantov.³⁵³ Napriek tomu, že psychológovia mali pri snahách zmeniť sexuálne túžby homosexuálov určitý úspech, väčší úspech mali jednoducho tak, že im pomohli sa s tým vyrovnáť.

Homosexuáli umierajú v priemere skôr ako heterosexuáli dôsledku množstva chorôb. Trpia duševnými poruchami od depresí až po psychózy a stupeň samovrážd je niekoľko krát väčší ako u heterosexuálov. Zástupcovia homosexuality a iných typov sexuálnych odchyľok sú bohato zastúpení v zločinoch ako masové vraždy, zvädzanie detí a obťažovanie. Muži homosexuáli zviedli a zneužili milióny nepnoletých chlapcov. Ich nečisté sexuálne praktiky a vysoká promiskuita mali za dôsledok rozšírenie najhorších chorôb 20. storočia ako AIDS, ktorý nielenže zabil množstvo homosexuálov, ale aj milióny iných, včítane desiatok tisícok, ktorí ho dostali prostredníctvom transfúzie.

Je nesporné, že nezodpovedné správanie homosexuálov prispieva ku katastrofe AIDS. Epidémia by sa mala považovať pre ich komunitu za strašný škandál a zdroj hanby. Namiesto toho odsudzujú aktivisti heterosexuálov za to, že nerobia dostatok na to, aby našli proti tejto chorobe liek.³⁵⁴ "Choroba teplých" viedla tiež k zvýšeniu nákladov na liečbu a iných nákladov, ktoré vytiahli zo štátu bilióny dolárov a neproporcionálny rozpočet na výskum. Výskum AIDS s jeho politicky správnym a módnym štatútom odklonil peniaze, ktoré sú potrebné na choroby a nemoci, ktoré sužujú ďaleko viac ľudí. Americká vláda

napríklad minie viac na výskum AIDS ako na výskum rakoviny, choroby, ktorou trpí a zomiera milióny viac ľudí ako na AIDS. Len niekoľkým obetiam rakoviny je daná šanca, ktorú majú dnes homosexuáli, pretože "obete" AIDS sú zvyčajne nakazené chorobou vďaka nezodpovedným sexuálnym stykom s jasným vysokým riskom. Všetko toto by mohlo byť zastavené jednoduchou zodpovednosťou a zmenou správanie mnohých homosexuálov. Namiesto toho mnohí homosexuáli pokračujú v propagácii ich promiskuitného životného štýlu na často neskromných gay festivaloch a diskusiách.

Drsná pravda je však taká, že homosexualita je škodlivá, nezdravá a neetická. Vedie k chorobám, zlému prispôsobovaniu, samovraždám a mnohým iným sociálnym neudhom. Tvrdenie tým, ktorí ju praktizujú, že je prirodzená, nijako nezmierni jej škodlivosť. Mohli by sme namietat', že kiahne sú prirodzené a nemali by sme ich liečiť alebo dokonca že HIV/AIDS je forma života, ktorá je tiež Božím výtvarom a nemáme právo ju potláčať. Je mi ľúto nešťastného údely homosexuálov a smutno nad stratou ich zdravia, šťastia a života. Napriek tomu, že homosexualita je často zobrazovaná ako neškodný životný štýl, keď odložíme povrchné humorné charakteristiky, homosexualita je správanie, ktoré je škodlivé ako pre jej účastníka, tak pre spoločnosť.

Čo môžeme urobiť na to, aby sme zmiernili ich utrpenie a zároveň utrpenie spoločnosti? Pre tých, ktorí začínajú život biologicky normálne, mravy a hodnoty spoločnosti môžu značne ovplyvniť osvojenie si homosexuálneho správania. Prvou lekciovou na zmiernenie utrpenia spojeného s homosexuálnym správaním je zmena samotných pomerov. Ak médiá nebudú varovať o následkoch homosexuálneho správania a ak sa kriklaví homosexuáli nestiahnu spoločenským taboo trochu späť, niektorí biologicky normálni ľudia, obzvlášť v zraniteľnom veku budú experimentovať a osvoja si takýto životný štýl. Toto pomôže napraviť tých na biologicko - sexuálnom okraji smerom k heterosexuálnej norme a oveľa menej tých bez homosexuálnej predispozície bude konvertovaných na homosexuálne správanie.

Fakt, že homosexualita je dnes výchovou a médiami schvaľovaná ako absolútne prijateľný životný štýl robí z mladých ľudí náchylnejších k homosexuálnemu pokušeniu a orientácii. Ako som spomenul predtým, homosexuálni muži majú sexuálne najdravšiu a najpromiskuitnejšiu sexuálnu orientáciu. Mediálne schvaľovanie degenerovaného homosexuálneho životného štýlu je ekvivalentné podporovaniu drog, fajčeniu alebo pitiu detí. Realitou ostáva to, že homosexualita znižuje životnosť oveľa viac ako fajčenie, pitie alebo občasné používanie drog. Môžeme prijať práva homosexuálov na to, aby sa správali vhodne, určite by však spoločnosť takýto životný štýl nemala bláznivo podporovať.

Človek si vie predstaviť bolesť homosexuála a jeho odcudzenie v spoločnosti, ktorá je zameraná na heterosexuálny životný štýl. Môže tiež sympatizovať s mukami, ktoré sú často výsledkom fyzických a duševných problémov, ktoré vyrastajú z jeho stavu. Nemá však zmysel klamať a navrátať si, že tento stav je úplne normálny. Ak by bola homosexualita normálna, neboli by sme dnes tu, pretože je to heterosexuálne správanie, vďaka ktorému prežívame. Neposmievame sa tým, ktorí trpia tuberkulózou ale súčasne určite nevravme mladým, že je normálne osvojiť si životný štýl, ktorý je pre nich rizikový.

Som si istý, že existujú rozumní homosexuáli, ktorí rozumejú, že takéto správanie nemôže byť v zdravej spoločnosti nikdy považované za morálne. Mnohí z nich môžu však stále viesť produktívny a zmysluplný život. Sú tí, ktorí sa nepokúšajú zvädzať mladých k napodobňovaniu ich životného štýlu a rozumejú, prečo to nesmie byť tolerované. Mnohí sa nepokúšajú prerobiť morálku spoločnosti tak, aby pasovala ich vlastnej perverznej predstavy života. Niektorí nájdu spôsob ako žiť s ich utrpením tak, aby nepodkopávali ani svoje zdravie, ani zdravie národa. Tých, ktorí dokážu žiť zodpovedne a taktne by sme mali rešpektovať.

Existuje nádej, že biologické príčiny homosexuality môžu byť zmiernené. Veda rýchlo hľadá metódy na spoznanie a liečenie chorôb detí, aj tých, ktoré sa ešte nenarodili. Dnes je možné sledovať prítomnosť hormónov v tehotnej matke ako aj v plode samom. Ak malé dievčatko bude prijímať vďaka matkiným liekom alebo diéte abnormálne vysoké dávky testosterónu, mohlo by to spôsobiť, že by sa dievčatko narodilo s chlapčenskými orgánmi alebo mužským rozumom. Nepomohol by každý rozumný človek tejto matke zmeniť jej diétu alebo lieky tak, aby sa dieťa narodilo zdravé a normálne? Alebo napríklad ak by plod chlapca prijímal androgén, ktorý blokuje hormóny, mohlo by to spôsobiť zabránenie chlapcovi v

raste, nevyvinutie jeho orgánov a možnú sterilitu. Hormóny by tiež mohli zmeniť sexuálnu orientáciu chlapca. Bolo by v tomto prípade hormonálne liečenie za účelom zníženia úrovne androgénov ospravedlniteľné? Neviem si predstaviť ako by ktorýkoľvek starostlivý a rozumný človek mohol odpovedať nie. Som si istý, že takmer všetci rodičia by odpovedali áno.

Stále budú existovať tí, ktorí by tvrdili, že takéto kroky by sa rovnali "hraniu sa na Boha." Skúste ale zabrániť týmto moralistom pred tým, aby užili laboratórne zostrojený liek, ktorý potrebujú a na ktorom je ich zdravie závislé a obvinia vás z vraždy. Ak budú mať rodičia možnosť ochrany svojich detí, budú ich chrániť. Vďaka svojmu presvedčeniu verím, že problémy homosexuality, orgánovej abnormality a sexuálnych úchyliet sa v budúcom storočí prirodzeného poriadku dramaticky znížia.

Občas sa v zábleskoch oceli a betóne miest zdá, že príroda sa od nás vzdialila, v evolučnom súde však neochvejne bdie nad našim genotypom. Otvorená diskusia o homosexualite sprevádzaná plným odhalením spustlého života spôsobila zdecimovanie v ich vlastných radoch. Roky vírusov ako AIDS a iných nákazlivých chorôb, vysoký stupeň samovrážd zmenší v budúcnosti vplyv tejto skupiny v spoločnosti. Gény náchylné k homosexualite, ktoré sa stáročia ukrývali, boli odrazu vystavené homosexuálnej nestriednosti a novým stupňom zraniteľnosti. Tieto gény sú ničené vírusom AIDS a inými patogénmi rovnako necitlivo ako vlci trhajú raneného soba.

Nehanebné mediálne podporovanie homosexuality vyvolalo intenzívnu averziu k nej u mužov a žien, ktorí stvorili revolúciu v prichádzajúcom storočí. Epitaf homosexuality, sčasti napísaný chorobou AIDS, zakáže vrátiť sa jej do štýlovej akceptácie. Keď píšem tieto riadky, homosexuálna protikultúra je decimovaná vlastnou nestriednosťou. V 21. storočí sa homosexualita stane oveľa menším problémom než akým bola pred niekoľkými desaťročiami.

Vrodené sexuálne rozdiely

Ako je často pravdou, biológia prevládne napriek tomu, že čelí krutým prekážkam prostredia. Muži a ženy sa odlišujú oveľa viac ako len v nosení sukní a nohavíc. Rozdiely sú v oblastiach mozgu, ktoré ovplyvňujú niektoré z najzákladnejších zručností, názorov, správania a preferencií. Je pravdou, že nie každý rozdiel je prítomný v každom mužovi a každej žene. Práve tak však ako sú muži nižší ako niektoré ženy a niektoré ženy vyššie ako muži, je stále pravdou, že v priemere sú muži vyšší ako ženy. Po desiatkach rokov výskumu a tisíckach psychologických štúdií sú tu niektoré generality rozdielov medzi mužmi a ženami. Neplatia samozrejme pre každého muža a každú ženu:

Muži sú lepší v priestorových zručnostiach, vyššej matematike a čítaní máp. Ženy sú lepšie v jazykoch a komunikačných zručnostiach vrátane čítania, prejavu a písania.³⁵⁵ Ženy sú lepšie v jednaní s ľuďmi, kým muži sú lepší v zaobchádzaní s vecami. V skutočnosti sú muži orientovaní na veci, zatiaľ čo ženy na ľudí.

Muži a ženy majú približne rovnaké IQ, ženy vynikajú vo verbálnych zručnostiach, muži v priestorových.³⁵⁶

Muži sú lepší v šachu. Ženy sú lepšie v slovných hrách. Ženy sú empatickejšie a menej sebecké; muži sú viac orientovaní na seba a výsledky.

Muži sú viac orientovaní na celkový obraz, lepší v celkových konceptoch a zvyčajne viac dobrodružní, zvedavejší a ochotní riskovať; kým ženy sú viac orientované na domov, na ľudí a bezpečie. Ženy dodržia zákon oveľa viac ako muži.

Muži sú násilnejší a kriminálnejší ako ženy.³⁵⁷ Sú tiež náchylnejší obetovať domáci život pre kariéru; ženy skôr obetujú kariéru pre domáci život. Väčšina žien potrebuje najprv vzťah, potom sexuálny život; muži sú promiskuitnejší. Sú viac posadnutí sexom ako ženy, častejšie sa medzi nimi vyskytujú sexuálne úchyľky³⁵⁸ a majú vyššie percento homosexuálov.³⁵⁹

Muži majú tendenciu byť dominantnejší; ženy poddajnejšie. Ženy sú sociálne bytosti skupinovo orientované; muži sú častejšie individualistickí. Ženy majú tendenciu byť pravdivrajnejšie, muži povedia viac otvorených lží.

Muži sú sebeckejší, individualistickejší a častejšie samotármi. Ženy sú altruistickejšie, viac skupinovo

orientované a viac zamerané na záväzky. Ženy sú citlivejšie na sluchové a zmyslové orgány ako sluch³⁶⁰ čuch³⁶¹ a hmat³⁶² majú lepší ako muži, zatiaľ čo muži sú citlivejší na vizuálne stimulácie a majú lepšiu hĺbkové vnímanie.³⁶³

Muži sú cieľavedomejší a vytrvalejší;³⁶⁴ ženy sa ľahko rozptýlia a odvrátia svoju pozornosť vďaka vonkajším podnetom.

Muži sú lepší vodiči, ženy sú však zodpovednejšie vodičky pokiaľ ide o zákon týkajúci sa pitia za volantom a rýchlej jazdy. Ženy na cestách menej riskujú.

Ženy a rasová politika

Výskum ukázal, že ženy sú k neznámym ľuďom menej nepriateľské ako muži, empatickejšie, starostlivejšie a altruistickejšie. Toto sú krásne črty, pokiaľ ide o našu vlastnú spoločnosť, katastrofické však v multirasových trasoviskách moderných západných národov. Je nesmierne dôležité, aby muži i ženy pochopili že ich vlastné záujmy sú nezmazateľne späté k prežitiu ich rasy a kultúry. Vždy ma prekvapil fakt, že moderné feministické hnutia boli politicky spojené s nebielymi aktivistami. Pri kritike, ktorá sa môže vzťahovať na západného muža a jeho zaobchádzania so ženami určite existujú chyby, ktoré by sme mohli nájsť - v porovnaní s tretím svetom sú Európania k ženám však ďaleko láskavejší.

Biela aktivistka Melissa Weaver Prince výrečne uvádza, že najvyššie atribúty skutočného ženského charakteru môžeme nájsť v európskych ideáloch. "Ženy si musia uvedomiť, že vymazanie rozdielov, ktoré oddelili rasy by neposilnilo ale naopak vymazalo práva, ktoré sme tak ťažko docielili."³⁶⁵

Ženy sa majú v bielych národoch lepšie po každej stránke ako v národoch tmavých. V nebielom svete ženy čelia hororom, ktoré si ženy západného sveta ani len nevedia predstaviť. Milióny žien sú napríklad bité a mrzačené ženskou obriezku a infibuláciou.³⁶⁶ V mnohých krajinách tretieho sveta sú ženy utláčané a nemajú väčšie práva ako nehnuteľnosť alebo vec. Každé úsilie tzv. hnutia za oslobodenie žien by bolo stratené ak by sa spoločnosť ocitla pod nadvládou nebielych.

Ženy by sa mali pozrieť na epidemický stupeň znásilnení, ktoré páchajú černosi v Amerike a toto sa uskutočňuje v čase, keď sú stále zatiaľ bieli vo väčšine. Po zoznámení sa s realitami rasy by snád len masochistická ženy vítala stmavovanie Ameriky a Európy. A úprimne, len žena, ktorá prechováva nenávisť by chcela takýto výsledok.

Liberálne médiá v Amerike šikovne apelujú na prirodzené a altruistické inštinkty žien, ktoré sa vyvinuli z evolučných potrieb vyžadujúcich starostlivosť o dieťa a jeho výchovu. Tieto prirodzené inštinkty boli médiami prekrútené a usmernené k menšinám. Ženské láskavé srdcia, za ktoré sme všetci vďační svojim matkám, sú len slabou obranou pre tými, ktorí nie sú schopní oplácať láskavosť láskavosťou. Idealistické ženy a tiež mnohí muži chcú veriť v mierumilovný a harmonický svet, kde každý má rovnaký talent, temperament, rovnaký potenciál a schopnosť milovať, tak ako oni vo svojich srdciach. Sú ako jahňatá v dezilúzii, ktorým sa vraví že levy sú vegetariáni. Stále budú vojny, či už na bojovom poli alebo v zasadacej sieni, politická kampaň alebo bitka o moc, ktorá vytvára oligarchiu. Svet bude stále mať bojachtivých jednotlivcov alebo skupiny a pokiaľ má náš genotyp prežiť, musíme mať bojovníkov.

Snaha vládnuť a dominovať je prevládajúca u muža. U menej vyvinutých rás môžeme nájsť charakter muža v jeho surovej a silnej podobe. V súčasnosti sa v Amerike a inde na svete koná rasová bitka o rasovú domináciu na mnohých rozdielnych stupňoch. Ak ženy budú nazerat' na svet z ich vlastnej nežnej perspektívy a nepochopia, že ostatní majú úplne iné nazeranie, budú kŕmiť leva, ktorý sa na nich nepozera feministickými očami sympatie a lásky, ale ako na korisť, ktorú bohovia položili na jeho stôl.

Ženy a materstvo

Jeden z najtragickejších následkov feministického hnutia bol fakt, že mnohé talentované a nadané ženy nepredali svoje dedičstvo ďalším generáciám. Feminizmus, kariéra a očierňovanie práce v domácnosti nasmerovalo niektoré z najinteligentnejších žien západného sveta ku kariére, čo spôsobilo oneskorenie

materstva a často neplodnosť. Biele ženy na najvyšších stupňoch sú najmenej plodnými ženami v Amerike. Sterilizácia, kontrola tehotenstva, potraty, neskoré svadby, vdovstvo alebo exogámia u týchto nadaných žien prispela k stratám nášho genotypu. Fakt, že tieto nadané ženy ostali bez detí je genetický poklad pre naše národy navždy stratený. Nielenže naše národy trpia nevyčísliteľnými genetickými stratami, ženy samé trpia duševnými stratami a často si to uvedomia až keď je už príliš neskoro.

Ženy v práci

Celá generácia žien bola nútená do práce. Kedysi, keď si ktorákoľvek manželka mohla vybrať, či sa rozhodne pracovať mimo domu, kvôli ekonomickým ťažkostiam dnes túto možnosť nemá. Pre mnohé ženy nie je takáto nútená práca tak pôvabná, ako ju vykresľujú médiá. Drvivá väčšina žien robí prácu, ktorá je nezáživná, nepríťažlivá a fyzicky vyčerpávajúca. Keď pracovný deň skončí, vracajú sa domov, do tradičných úloh matiek a manželiek. Často čelia ťažkostiam slobodných matiek. Napriek tomu, že väčšina žien vďaka sebaobetovaniu zvládajú obidve práce, mnohé zistili, že je náročné, hlavne dlhotrvajúco uspokojiť rodinu i seba. Tlak na muža a ženu má často za následok porušenie vzťahu a poškodenie zdravého vývoja detí.

Ženám musí byť daná možnosť výberu a možnosť pracovať doma a teda starať sa o deti, najmä v ich ranných rokoch. Bez ohľadu na výdavky musíme toto zabezpečiť, pretože nie je nič dôležitejšie pre našu spoločnosť ako zdravá a šťastná rodina. Nič nie je vzácnejšie a krajšie ako zdravé, šťastné a vzdelané dieťa.

Pohlavie a manželstvo

Monogamný, bigamný, muž je polygamný.

*Bigamná, monogamná, žena je monogamná.*³⁶⁷

Predchádzajúce dvojveršie je náhľad Williama Jamesa, kým experimentoval s oxidom dusíkatým. Jednoducho a ľahkomyselne uviedol čosi, čo básnici vedeli už dávno. Vedecký výskum potvrdil, že to všeobecne platí a pôvod pochádza viac z génov, ako z mravov spoločnosti. Vrodená väčšia promiskuita mužov a väčšia vernosť žien podčiarkuje vlastne sociálny kód, ktorý bol nazývaný dvojité štandard. Keď som bol v škole, tvrdilo sa, že ak dievča spí s každým, je to pobeľhica, zatiaľ čo ak tak urobí chlapec, je jednoducho zdravý mladý muž. Za 30 rokov sa život zmenil napriek snahám feministiek podporiť ženy k tomu, aby boli rovnako promiskuitné ako muži.

Sociálna schéma hlásaná po vojne sa pokúšala vybudovať takú západnú spoločnosť, ktorá odporovala prirodzenému poriadku, ktorý máme v génoch. S mužmi a ženami bolo zaobchádzané akoby to boli identické bytosti. "Ak nemôže on alebo ona pochopiť, že toto je pre mňa dôležité, musí jej (mu) to byť jedno," bola častá fráza.³⁶⁸ Toto tvrdenie je možné zmierniť porozumením a toleranciou, ktorá pochádza zo znalosti vrodenných rozdielov medzi pohlaviami. Chronická frustrácia často spôsobuje nepokoj a neurózy. Ženy a muži často pokúšajú zbytočne meniť toho druhého na svoj obraz. Len ak prijmem rozdiely, ktoré príroda v nás stvorila, len tak sa dostaví harmonický výsledok.³⁶⁹ Toto neplatí len pre rodinu a vzťahy, ale aj pre spoločnosť ako celok.

Záujem dievčat o tváre a ľudí a chlapcov o veci³⁷⁰ potvrdzuje fakt, že v sexe a vzťahoch sa dievčatá viac zaujímajú o časť vzťah a chlapci o časť sex.³⁷¹ Jeden spisovateľ to vysvetlil tvrdením, že žena poskytuje sex výmenou za lásku a muž sa vzdáva sexu kvôli láske. Keď v prieskume stoviek vysokoškolákov sa atraktívne mladé študentky otvorene ponúkli mužským respondentom k sexu na ich izbe, viac ako 50% študentov súhlasilo. Keď však atraktívni mladí muži ponúkli to isté študentkám, viac ako 99% z nich povedalo nie.³⁷² Tento prieskum sa konal v roku 1980, desaťročia po tzv. oslobodení žien. Môžeme tento rozdiel prísúdiť jednoducho sociálnym kódom a prostrediu? Pozrime sa na výskumy. Štúdiá detí, ktoré v štádiu plodu prijali veľké množstvá estrogénu alebo iného hormónu blokujúceho

mužské hormóny boli značne menej agresívne než normálni chlapci. Muži, ktorí príjmu väčšie množstvá mužského hormónu sú agresívnejší. Štúdie zvýšene agresívnych osôb odhalili, že zvyčajne majú horlivejšie sexuálne túžby ako menej agresívne. Rozdiely v mozgu, ktorý produkuje rôzne stupne agresie a sexuálnych túžob majú ľahko pochopiteľný evolučný pôvod.

Jednodetná rodina sa stala v Európe prevládajúcou, kým africkým kmeňom dominovala polygamia. Geneticky podmienené polygamné tendencie sú viac zastúpené v africkom, avšak sú prítomné aj v európskom a ázijskom mužovi. Extrémne chladné podnebie spôsobuje sebakontrolu a odďaľuje uspokojenie. V jarných a letných dňoch musia byť vykonané pracovné prípravy na zimu. Momentálne radosti a pokiaľ možno musia byť odložené stranou ak má kmeň a jeho členovia prežiť. Emocionálna kontrola je jasne evidentnejšia pri Európanoch a Ázijčanoch, v kontraste s nedisciplinovanými emóciami Afričanov a môže byť zároveň hlavným faktorom rozdielov medzi nimi. Európania používajúc úsudok a sebakontrolu majú viac prirodzených schopností zadržať svoje zmyselné túžby v záujme abstraktnejších cieľov. Vedia oddialiť sexuálne uspokojenie a vyvolať správanie, ktoré slúži ich milovaným.

Mužská genetická povaha robí muža menej verným než je žena. Napriek tomu musí západný muž používať mozgové oblasti radšej ako sa podriať základným rysom svojej povahy. Ranné ženské hnutia oslavovali rodinu a konali v každom smere ako ochrancovia jej svätosti a blahobytu. Hnutia ako Women's Christian Temperance Association sa stavali proti ťažkej práci žien a detí v Európe a Amerike. Zároveň sa usilovali obmedziť negatívny dopad alkoholu na spoločnosť, drogy, prostitúciu a dokonca už v 20-tych rokoch uznali i risk fajčenia. Priekopníčky tohto hnutia ako Margaret Sangerová a mnohí ďalší písali a hovorili o nutnosti eugeniky za zlepšenie kvality rasy a zníženie množstva detí, ktoré sa narodia mentálne alebo fyzicky postihnuté.³⁷³

Od konca druhej svetovej vojny bolo radikálne feministické hnutie vedené Židovkami ako Betty Friedmanová, Bella Abzugová a Gloria Steinmenová - prechovávajúc dlhú nenávisť voči židovským tradíciám ženského ponižovania. Vytvorili hnutie pohlavnej nenávisti a závidi, ktoré premietli do celej západnej spoločnosti. Namiesto zvýšenia štandardov k tomu, čo bolo kedysi považované za vyšší morálny stupeň ženskosti, osvojili si základné mužské inštinkty. Znížili ženský štandard, ktorý kedysi robil ženu ostrovom istoty a morálky do víriaceho mora mužskej sexuálnej agresie.

Namiesto ochrany rodiny a ženy pred ťažkou prácou, donútil feminizmus milióny žien zostúpiť z kráľovstva domu do nevoľníctva a často otrockej a nezaplátenej práce mimo domu, napriek tomu, že nároky na rodinu a deti narastali. Namiesto povzbudenia mužov k zodpovednosti za svoje sexuálne správanie, moderný feminizmus znížil milióny žien na úroveň mužov. A ako zaplatili ženy za zvýšenú mužskú promiskuitu? Poplatkom bolo násilie, milióny nechcených tehotenstiev a devastujúce potraty.

Platili masívnymi epidémiami pohlavných chorôb, ktoré často vyústili do neplodnosti. Platili ľahším prístupom ich manželov k iným ženám, čo spôsobilo neveru a opustenie. Platili najväčšou rozvodovosťou v dejinách. Kedysi nenapadnuteľná svätosť ženskosti a materstva sa rozpadla, stupeň sexuálnych zločinov voči ženám sa znásobil. Napodobňovaním kedysi výlučne mužského fajčenia a pitia alkoholu trpeli ženy chorobami a poruchami vnútorného pokoja a táto zhubná rovnosť im spôsobovala bolesť.

Napriek tomu prenikavý krik feministiek chrlil svoje kázanie o rovnosti mužov a žien tým, že si adoptovali hodnoty a štandardy mužov a stali sa tak mužskými šovinistami. Príroda rozhodla, že ženy nikdy nemôžu byť mužné ako muži, tak ako muži nemôžu byť ženski ako ženy. Ako celok budú ženy vždy len druhotnou imitáciou muža a muži samozrejme úbohým imitáciou ženy.

Ranní vodcovia hnutia rozumeli, že ženy sú nad mužmi absolútne nadradené pokiaľ ide o veci, v ktorých sa najlepšie vyznajú ženy. Boli to radikálne feministky, ktoré rozhodli, že tradičná povaha žien je podradná a tradičné charakteristiky a úloha muža sú nadradené. Kedy pochopíme, že naše rozdiely sa navzájom dopĺňajú, slúžia si navzájom, obohacujú sa navzájom? Čo sa nám na opačnom pohlaví páči sú presne tieto rozdiely. Namiesto nariekania nad rozdielmi, nemali by sme ich vlastne oslavovať? Autor Bryant H. McGill vraví: "Vzájomné spojenie výnimočných rozdielov medzi mužom a ženou vytvára vyššie bytie a to je presne to, čo je dobré manželstvo."³⁷⁴

V detstve boli mojimi obľúbenými knihami práce Waltera Scotta. Bolo to pred dospievaním a

považoval som za príťažlivú odvahu rytiera a na romantické pasáže sa nesústredoval. Na strednej škole som sa naučil obdivovať každú črtu ženskej povahy. Vyhrabal som staré romány a prečítal si ich opäť. Uvedomil som si, že v duši rytiera by nebolo rytierstvo, česť, odvaha, obetovanie - ani jedna z týchto cností bez majestátu ženskosti. To bola nakoniec podstata, za ktorú rytier bojoval a za ktorú by obetoval i svoj vlastný život. Pochopil som, že muži a ženy sú jednoducho rozdielne časti jedného celku. Vo svätom zväzku medzi ženou a mužom je rodina a v tých rodinách je rasa a v tej rase leží naša revolučná cesta ku hviezdám.

Amerika a celý západný svet sa neuvážene rúti k svojej skaze. Zničenie rasy, ktorá stvorila našu civilizáciu spolu s útokom na jej najzákladnejšiu jednotku - rodinu - môže viesť len ku katastrofe. V 60-tych rokoch som videl budúcnosť Ameriky rovnako jasne ako ju vidím teraz. Zamýšľal som sa ako k nej dôjde. Zdalo sa mi veľmi neprirodzené, aby ľudia organizovali svoj zánik. S pokračovaním čítania a štúdií niekoľko autorov tvrdilo, že cudzí element v našej spoločnosti je hnacou silou týchto zmien: organizované židovstvo. Prečítal som si niekoľko článkov, ktoré spomínali fakt, že radikálny feminizmus je vedený Židmi, ako aj Hnutie za občianske práva. Bol som rozhorčený nad tvrdením, ktoré podľa mňa vyvolávalo náboženskú neznášanlivosť a odmietol som o tom čo i len uvažovať.

Potom som sa však jedného dňa v kancelárii Občianskeho združenia stretol so staršou pani menom Mattie Smithová, ktorá začala úplne novú kapitolu objavov v mojom živote.

ČASŤ III

ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

V poslednom desaťročí 20. storočia je kritizovanie Židov, ich náboženstva alebo štátu Izrael považované za najhorší morálny zločin. Židia sú najnedotknuteľnejší z nedotknuteľných a ktokoľvek, kto sa o nich zmieni čo i len jediným negatívnym slovom je označený za antisemitu. Ak raz človek dostane túto nálepku, bez ohľadu na to, či je pravdivá alebo nie, nič ho nevykúpi z toho, na čo sa masmédiá pozerajú ako na konečný hriech. Takže nevykúpiteľný aký som - môžem slobodne písať a hovoriť o tabu, ku ktorému sa odváži priblížiť len málokto. Nie som antisemita a odmietam tento prívlastok. Musím sa však vyjadriť k tomu, čo Henry Ford nazýval "svetovým najpálčivejším problémom",³⁷⁵ k problému, ktorý je teraz kritický na prežitie nášho národa a jeho slobody.

Je takmer nemožné v našom holokaustom presiaknutom svete čo i len povedať slovo Žid bez pozdvihnutia emócií. Masmédiá západného sveta to umožnili neustálym a neúnavným pretriasaním holokaustu. Ako vraví uznávaný britský historik David Irving: "Holokaust sa hláskuje s veľkým H - stal sa obchodnou značkou."³⁷⁶ Holokaust prešiel od vedľajšej dejinnej poznámky spomínanej pod čiarou do bodu, kde sa vojna stala dejinnou poznámkou holokaustu. V priebehu roka pred publikovaním tejto knihy, čo je viac než 50 rokov po skončení vojny, moje miestne noviny (miestne je vlastne zlé označenie, keďže ich vlastní Newyorčan) *The Times Picayune*, uverejnili tucty správ a článkov rozoberajúcich rôzne aspekty holokaustu. V tom istom roku tie isté noviny takmer vôbec nespomenuli sovietske gulagy, kde zomrelo 20 až 40 miliónov ľudí a mali len jeden článok, ktorý spomínal kambodžské vraždenie troch miliónov. Neobjavil sa ani jediný článok o vraždách 30-tich až 40-tich miliónov ľudí v Červenej Číne.

Prezerajúc staré noviny som objavil, že koncom 90-tych rokov je uverejňovaných aspoň 10 krát viac článkov o holokauste, než koncom 40-tych alebo v 50-tych rokoch. Žiadna udalosť sa nestala viac spomínaná a opisovaná s takým odstupom času. Napríklad námet druhej svetovej vojny sa stal predmetom zobrazovania v oveľa väčších proporciách vo filmoch, televízií, dokumentárnych programoch, knihách a časopisoch koncom 50-tych rokov ako koncom rokov 90-tych. Nie však holokaust: Čím viac sa nám zdá, že sa od tejto udalosti vzdľujeme, tým viac nás ťaží.

Bolo by heraklovou úlohou čo i len spočítať všetky tie, na holokaust orientované televízne príbehy, dokumentárne filmy a drámy, knihy, časopisové články, filmy a hry. Príbehy obetí holokaustu, ich príbuzných, tých, čo prežili, vojnových zločinov, zločincov, reparácie, holokaustom ovplyvnené umenie a literatúra, spomienky a memoriály, nás bombardujú takmer každý deň. Vo Washingtone dnes stojí múzeum holokaustu za mnoho miliónov dolárov. Nachádza sa priamo na najsvätejšej americkej pôde, v americkom Pantheone - v Mall, neďaleko Smithsonian Institution, financované nemalou časťou z našich daní. Zaujímavé je, že bolo vybudované dlho predtým, ako existovalo skutočné úsilie na postavenie pamätníka obetiam druhej svetovej vojny. Je to masívna, moderná verzia Izby hororov *voskového múzea Madame Tussaud*.

Holokaust nie je jedinou židovskou traumou nad ktorou musíme všetci smútiť, pretože vidíme mnoho bolestných historických príbehov a traumatických hollywoodskych stvárnení o ďalších historických prenasledovaniach Židov. Stávajú sa obeťami Arabských teroristov na Strednom východe, fašistov v Európe a dokonca aj Klanu v USA. Existuje doslova nevyčerateľné množstvo kníh, článkov, filmov a hier o individuálnych Židoch, ktorí trpeli zlom antisemitov.

Každý rok desaťtisíce príbehov o inteligentných, súcitiacich, nesebeckých, tvorivých, morálnych a odvážnych Židoch vyplňajú dve stopy veľké obrazovky a 30 stôp veľké filmové plátna, naše noviny, časopisy a knihy, naše javiská, kazateľnice a pódia, naše rozhlasové vlny a satelitné vysielania. Existujú tisíce zobrazení prenasledovaných Židov ako nevinných, šlachetných a hrdinských, kým ich oponenti sú zobrazovaní ako stelesnené zlo. Žiadna iná skupina na svete nemá lepší styk s verejnosťou ako práve Židia.

Či už je to faraónova armáda s mečmi prenasledujúca Hebrejcov, alebo cár so svojimi antisemitskými kozákmi, Hitler a jeho muži SS, oblečení v čiernom, bezmenný palestínsky terorista pokúšajúci sa uniesť izraelských školákov, alebo dôverný príbeh citlivého Žida, s ktorým antisemitský obchodník zle zaobchádza - všetci sme videli tento antisemitský stereotyp, videli kostnaté telá a zdieľali židovskú bolesť. Viem to z prvej ruky, pretože som tomu ako mladý veril. V dvanástich rokoch čítajúc *Annu Frankovú: Diary of a young girl* v školskej knižnici ma zaskočila neľudskosť antisemitizmu. Keď som knihu dočítal, cítil som, akoby som stratil člena rodiny. Rukávmi košele som si utieral zvlhnuté oči.

Len párkrát som sa s otcom rozprával o Židoch, ktorých on len chválil. Rozprával o mojom prastrýkovi, kňazovi, ktorý prešiel zo židovskej viery na kresťanskú a vzal si sestru môjho starého otca, moju pratetu Gussie. Otec mal pred Nathanom ohromný rešpekt a tiež pred všetkými, ktorých on volal "Hebrejci", mysliac si, že toto slovo má v sebe viac úcty ako slovo Židia. Viackrát opisoval "Hebrejcov" ako tvrdo pracujúcich, múdrych, šetrných a vzdelaných ľudí. "Šetrní" bol prívlastok, ktorý na mňa urobil výrazný dojem, pretože som vedel, že otec pozeral na túto črtu ako na jednu z najdôležitejších. Nemal rád akékoľvek plynutie. Túto lekcii som sa naučil stovkykrát pri obedňajšom stole, keď som musel zjesť celú porciu, kým som odišiel od stola. Myslel som si, že šetrnosť je škótska ako rodina Dukovcov, ale novina, že je židovská ma prekvapila.

Moje prvotné dojmy o Židoch formovali recitály holokaustu a biblické príbehy. Filmové klasiky Cecil B. DeMillesovej na základe desiatich príkazov ma viedli k zosobneniu súčasných Židov s hrdinskými "Izraelitami" Starého zákona. Vytvoril som si hlboký obdiv k "vyvoleným" ľuďom.

Ako som teda prišiel od svojich raných názorov na Židov k prívlastku, od mocných židovských organizácií ako napr. ADL (Anti-Defamation League of B'nai B'rith), nebezpečný "antisemita"? Žiadny Žid mi nikdy neublížil, antisemitizmu ma neučili ani rodičia ani priatelia a nevinil som ich ani za ukrižovanie Ježiša Krista. Napriek tomu, že odmietam byť označovaný ako antisemita, verím, že tak ako iní ľudia, Židia si zaslúžia chválu za to, čo dosiahli a nemali by byť teda imúnni voči kritike za svoje neúspechy. Jediným problémom v povojnovej, holokaustom presiaknutej Amerike je, že akákoľvek kritika Židov je chápaná ako morálny ekvivalent masovej vraždy.

Ak niekto kritizuje akúkoľvek časť židovských dejín alebo správania, netolerantný aspekt ich náboženstva alebo dokonca izraelskú sionistickú politiku, nevyhnutne mu prischne nálepka antisemita, čo je termín veľmi poškodzujúci a predpojatý. Ak však niekto hovorí o zlom zaobchádzaní s Indiánmi v amerických dejinách, nie je považovaný za antiameričana. Tí, ktorí vyjadria svoj údiv nad hrôzami španielskej inkvizície, nie sú označovaní ako antikresťania alebo antišpanieli.

Tie isté médiá, ktoré zakazujú čo i len najmenšiu kritiku Židov, sa nezdráhajú ponížovať iné skupiny. Bieli južania, Nemci, kresťania - týmto skupinám sa dostáva viac než dost' zosmiešňovania. Portrétovanie ošumelých, ignorantných, rasistických, nenávisťných, vražedných bielych južanov sa stalo stereotypom v hollywoodských filmoch. Jednou z najlepšie predávaných kníh konca 90-tych rokov je médiami propagovaná kniha *Hitler's Willing Executioners*³⁷⁷ ktorá tvrdí, že nemeckí ľudia majú v sebe čosi zlé, čosi, čo ich všetkých robí vinnými za krutosti holokaustu. V úplnom kontraste, kedykoľvek sú Židia spomínaní ako skupina, je to vždy s tichou úctou. Čo je to, čo vyvoláva takú nesmiernu pochlebovačnosť a zároveň vnútornú nenávisť voči Židom?

Keď som sa presvedčil, že rasa je dôležitá a že ľudia európskych potomkov musia chrániť svoje dedičstvo a kultúru, stal som sa mladým členom Občianskeho združenia. Po škole a počas daždivých letných dní som často navštevoval kanceláriu na ulici Carondelet v New Orleanse, aby som tam dobrovoľne pomáhal.

Do kancelárie prichádzalo množstvo fascinujúcich publikácií od stoviek pravicových skupín z celej Ameriky. Jedného dňa, keď som dopomáhal s prácou na pošte kancelárie, objavil som noviny s názvom Zdravý rozum. Boli to konzervatívne, pravicové noviny vymodelované podľa vzoru Tomasa Painea, len odkaz bol zjavne odlišný. "ŽIDMI VEDENÝ NAACP AKO SÚČASŤ KOMUNISTICKÉHO PLÁNU PRE AMERIKU!", zneli titulky jedného článku. "KOMUNIZMUS JE ŽIDOVSÝ", vytruboval ďalší. Našiel som aj zopár starých čísel. Obrovské titulky v jednom článku tvrdili "ČERVENÁ DIKTATÚRA

DO ROKU 1954!" Ak sa takéto upozornenie čítalo v roku 1965, nevzbudzovalo veľa dôveryhodnosti. Titulky typu National Enquirer sa mi zdali smiešne, bolo však ťažké odolať prečítaniu niečoho tak škandalózneho, aj keby som sa mal nad tým len zasmiať.

Ostré slová Mattie Smithovej

Jedna z pravidelných dobrovoľníčok, Mattie Smithová, staršia pani v kvetinových šatách a bizarnom klobúku ma videla prehrabávať sa v titulkoch novín a jednoducho povedala: "Vieš, ono je to pravda."

"Červený diktatúra do roku 1954?", odvetil som s úsmevom. "Nie," povedala, "komunizmus je židovský. Oni sú za tým." Pomyslel som si, že pobavím starú pani slušným polemizovaním. "Ako by mohli?", spýtal som sa. "Komunisti sú ateisti, neveria v Boha. Židia v Boha veria, tak ako môžu byť komunistami?"

"Vieš kto je Herbert Aptheker?" odpovedala otázkou. "Nie," odpovedal som nenútene. Bola ako natiahnutá pružina, čakajúca na uvoľnenie. "Má oficiálnu úlohu hlavného teoretika komunistickej strany USA a je v zozname *Kto je kto vo svetovom židovstve*.³⁷⁸ Leon Trockij, komunista, ktorý prevzal vládu v Rusku s Leninom bol v *Kto je kto v americkom židovstve*.³⁷⁹ Jeho skutočné meno je Lev Bronstein. Obaja sú ateistickí komunisti a obaja sú hrdo uvádzaní ako významní Židia v týchto knihách, publikovaných najväčšími židovskými organizáciami vo svete."

Pokorne som ponúkol vysvetlenie: "Možno sú tam uvedení, pretože kedysi boli Židmi." "Ešte sa toho máš čo učiť," odvetila s výdychom. "Podľa izraelského Zákona návratu, môžeš byť ateistický komunista a stále sa prisťahovať do Izraela. Aj ich tam veľa je. Jedinou podmienkou prisťahovania je, že musíš byť Žid a Žid je opísaný jednoducho ako osoba židovského pôvodu. Takže vidíš, môžeš byť Žid a ateista zároveň a tiež komunista - a vravím ti, komunizmus je židovský!"

"Všetci Židia sú komunisti?" spýtal som sa sarkasticky. "Nie, nie, nie," empaticky odpovedala s veľkou trepezlivosťou, s ktorou oddeľovala slová. "Všetci Židia nie sú komunisti, tak ako všetky hady nie sú jedovaté. Ale väčšina vedúcich komunistov v Amerike sú Židia, rovnako ako väčšina usvedčených ruských špiónov v Amerike, rovnako ako vodcovia Novej L'avice. A historicky väčšina komunistických revolucionárov v Rusku boli tiež Židia."

Slová pani Smithovej mi boli akési nepríjemné. Napriek tomu, že ešte nebol čas na odchod, povedal som, že musím stihnúť autobus domov. Rýchlo som odišiel s kancelárie. Pani Smithová sa musela myliť, nemal som však dostatok faktov, aby som jej dokázal oponovať. Rozhodol som sa urobiť na tému výskum, aby som jej mohol ukázať ako sa mylila. Trápilo ma aj to, že som sa vôbec rozprával s niekým, kto tvrdil také veci o Židoch. Bol som neochvejným antikomunistom a navrhnúť, že Židia sú za hrôzami komunizmu bolo pre mňa strašné tvrdenie, o ktorom mi srdce vravelo, že to nemôže byť pravda. Bolo to po prvýkrát, čo som sa ocitol tvárou v tvár osobe, o ktorej som sa domnieval, že je antisemita. O chvíľu som bežal ulicou, aby som chytil električku.

Nasledujúcich pár dní som sa vyhýbal čo i len pomysleniu na tento problém a nešiel do kancelárie Občianskeho združenia. Nakoniec som si však prečítal dvoje noviny Zdravý rozum, ktoré som si vzal domov. V jednom čísle tvrdili, že NAACP (National Association for the Advancement of the Colored People, Národná asociácia pre pokrok farebných ľudí, pozn. prekl.) je čelnou komunistickou organizáciou venovanou konečnému prevratu nášho spôsobu života.

Združovala 12 Židov a jedného černocho ako jej zakladateľov a všetci boli oddanými marxistami s desaťročia dlhými komunistickými spojeniami. Článok tvrdil, že jediný hlavný čierny zakladateľ NAACP, W. E. B. Dubois bol otvoreným členom komunistickej strany, ktorý imigroval do komunistickej Ghany (kde bol napokon pochovaný). Škandalózny článok ďalej tvrdil, že NAACP je financovaná židovskými peniazmi a vždy mala židovského prezidenta. Že Žid, Kivie Kaplan je jej súčasným prezidentom a skutočným vodcom organizácie a nie čierny "predstaviteľ" Roy Wilkins. Napriek tomu, že verejnosť považovala za vodcu Wilkinsa, noviny tvrdili, že v skutočnosti mal nižšie postavenie národného tajomníka.

Ďalšie číslo Zdravého rozumu nebolo o nič menej prekvapujúce. Obsahovalo dlhý článok tvrdiaci, že medzinárodný komunizmus je židovský výtvor a Ruská Revolúcia v skutočnosti nebola vôbec ruská. Židia vraj financovali a viedli komunizmus od jeho počiatku a dôkladne dominovali komunistickému hnutiu v Spojených štátoch. Tento pravicový *National Enquirer* citoval mnohé mená, dátumy a zdroje na podporu týchto neuveriteľných tvrdení. Bol som veľmi skeptický k jeho tvrdeniam, ale informácie boli príliš neodolateľné na to, aby som ich ignoroval. Z predošlého rasového výskumu som sa však naučil neodsúdiť nepopulárny názor.

Napriek ich zdanlivo silnej dokumentácii vyzeral článok príliš zvláštne na to, aby bol pravdivý. Ako by mohla byť najväčšia a najsilnejšia černošská organizácia v Amerike založená, financovaná a vedená Židmi, dokonca marxistickými Židmi, namiesto černochovo? Ako by mohlo byť niečo tak neuveriteľné držané v tichosti a väčšina ľudí by o tom nevedela? Ak ruská revolúcia bola skutočne revolúciou vedenou Židmi a nie marxistickými Rusmi, ako je možné, že takýto ohromný historický fakt je úplne ignorovaný v historických knihách a v našich populárnych médiách? Nevedel som tiež pochopiť prečo bohatí a silní Židia podporujú rasové miešanie a komunizmus.

Otec mi často rozprával o zle komunizmu a od prečítania kníh *The Conscience of a Conservative* od Barryho Goldwatera,³⁸⁰ *None Dare Call it Treason* od Johna A. Stormera³⁸¹ a *You can trust the Communists (To be Communists)* od Fredericka Charlesa Schwarza,³⁸² som bol absolútny antikomunista. Tieto a iné knihy ma presvedčili o preniknutí komunistickej ideológie do našej spoločnosti, médií a vlády.

Kubánska kríza sa udiala len pred tromi rokmi a otcov plán vybudovať protiletický úkryt bol stále čerstvý v mojej pamäti. Kúpil si dokonca jedlo a iné zásoby na prežitie. V tomto čase sa abstraktná myšlienka nukleárnej vojny stala realitou skutočnej prípravy na ňu. Na začiatku 60-tych rokov väčšina komunít testovala každý deň na poludnie sirény leteckého útoku. Občas, keď sme zabudli koľko je hodín a zaznela siréna, divili sme sa, že vojna je tak blízko.

Počas kubánskej krízy väčšina dospelých verila, že termonukleárna vojna sa neuskutoční, pretože sa nesmie uskutočniť – pretože už samotná myšlienka na ňu bola príliš hrozná. Ako 11 ročný som bol viac náchylný veriť, že ktosi môže stisnúť tlačidlo. Až po rokoch som objavil, že sme mali bližšie k nukleárnej vojne, než si to väčšina Američanov uvedomovala. Fakt, že komunisti ohrozili moju rodinu značne prispel k môjmu antikomunistickému postoj.

V jednom vydaní novín *Zdravý rozum* bol celostranový článok napísaný Winstonom Churchillom, ktorý sa volal "Sionizmus verzus boľševizmus: Boj o dušu židovského národa." Článok bol pôvodne vydaný v *Illustrated Sunday Herald* ôsmeho februára 1920. Churchill vrazil, že svetové židovstvo sa zmieta medzi vernosťou ku komunizmu na jednej strane a sionizmu na strane druhej. Churchill dúfal, že Židia si osvoja sionizmus a nie to, čo nazýval "diabolský" a "zlovestný" boľševizmus. V dobre napísanom článku z čias ruskej revolúcie Churchill opísal komunizmus ako "zlovestnú konfederáciu Medzinárodného Židovstva", ktoré strhlo ruský národ za vlasy a stalo sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria."³⁸³

Článok ma natoľko šokoval, že som si musel overiť jeho autenticitu. Zistil som, že bol pravý, skutočne napísaný Churchillom. Našiel som tiež niektoré židovské odkazy na tento článok, plačúce, že Churchillov článok dal pokrm antisemitom vo svete. Nasledujúce je úryvok z tohto článku.

"V násilnej opozícii všetkým týmto sféram židovského úsilia vyrastajú plány Medzinárodných Židov. Stúpenci tejto zlovestnej konfederácie sú väčšinou muži vychovaní medzi nešťastnou populáciou krajín, kde sú Židia prenasledovaní kvôli ich rase. Väčšina, ak nie všetci, zanechali vieru svojich predkov a opustili všetky duchovné nádeje budúceho sveta. Toto hnutie medzi Židmi nie je nové. Od dní Spartaka-Weishaupta až ku Karlovi Marxovi a Trockému (Rusko), Bélovi Kunovi (Maďarsko), Rose Luxemburgovej (Nemecko) a Emme Goldmanovej (USA), toto celosvetové sprisahanie na prevrátenie civilizácie, za rekonštitúciu spoločnosti na základe spomaleného vývoja, závistlivej zlomyseľnosti a nemožnej rovnosti neustále rastie... a teraz táto skupina výnimočných osobností z podsvetia veľkých miest Európy a Ameriky strhla ruský národ za vlasy a stala sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria.

Nie je potrebné zveličovať časť vo vytvorení bolševizmu a uskutočnení ruskej revolúcie, ktorú zohrali medzinárodní a väčšinou ateistickí Židia...³⁸⁴

Napriek tomu, akou významnou osobnosťou bol Churchill, bol stále len jedným hlasom. Zdôvodnil som si, že sa o pôvode ruskej revolúcie mohol mýliť. Jeden z článkov Zdravého Rozumu, ktorý som čítal odkazoval na sériu výbušných dokumentov (spolu s číslami zložiek) z Národných archívov Spojených štátov. Napísal som miestnemu kongresmanovi F. Edwardovi Hebertovi a požiadal som ho, či by jeho kancelária nemohla pre mňa získať kópie týchto dokumentov. O pár týždňov na ceste domov zo školy, na mňa čakala veľká obálka od kongresmana.

Bola potvrdená pečaťou Spojených štátov amerických a dokumenty v nej boli z Národných archívov. Obsahovali správy od zahraničných vlád a rozsiahle správy od našich spravodajských pracovníkov v Rusku v časoch ruskej občianskej vojny v raných dňoch komunistickej revolúcie. Začiatkom 20-tych rokov bolo ešte ďaleko do založenia OSS a CIA. V tom čase túto prácu vykonávala americká armáda. Jeden z predstaviteľov našej vojenskej spravodajskej služby v Rusku v čase revolúcie bol kapitán Montgomery Schuyler. Posielal do USA pravidelné správy veliteľovi výzvednej armádnej zložky, ktorý ich potom ďalej poskytol ministrovi obrany a prezidentovi Spojených štátov.

Čítanie dlhých správ mi dalo možnosť nazrieť do dejinných udalostí, o ktorých vie len málo Američanov. Oznamovali hrozné masacre tisícok ruských aristokratov a inteligencie, zavraždených jednoducho pre to, lebo mohli poskytnúť účinné vedenie v opozícii proti komunistom. Veľa Američanov vie aspoň čosi o Stalinovom vraždení 20-tich miliónov. Milióny však zomreli aj v raných dňoch bolševizmu pod Leninom a Trockým, pretože práve títo dvaja muži iniciovali prvé masové vraždy a gulagy.

Správy bez akejkoľvek dvojzmyselnosti tiež oznamovali židovskú povahu revolúcie. V jednej z oficiálnych Schuylerových správ, sprístupnených verejnosti v roku 1958, takmer 50 rokov po tom, čo ich napísal a odoslal sa uvádza:³⁸⁵

"Je pravdepodobne nerozumné povedať toto nahlas v Spojených štátoch, ale bolševické hnutie je a od začiatku bolo vedené a kontrolované ruskými Židmi najpodlízavejšieho typu..." Kapitán Schuyler, americká výzvedná služba v Rusku počas revolúcie. (vo svojej oficiálnej správe)

Citovaním tejto oficiálnej správy nemám v úmysle nikoho uraziť, ale Schuylerova správa jasne vypovedá, či sa nám to páči alebo nie. V ďalšej správe napísanej o štyri mesiace neskôr, kapitán Schuyler cituje dôkaz Roberta Wiltona, ktorý bol vtedy hlavným ruským spravodajcom autoritatívnych novín *London Times*. Wilton neskôr napísal niekoľko najlepšie predávaných kníh o revolúcii, vrátane široko uznávanej *Russia's Agony* a *Last Days of the Romanovs*.³⁸⁶ Deviateho júna 1919 Schuyler cituje Wiltona nasledovne:

Tabuľka zhotovená v roku 1918 Robertom Wiltonom, spravodajcom *London Times* v Rusku ukazuje, že v tom čase tam bolo 384 komisárov, vrátane 2 černocho, 13 Rusov, 15 Číňanov, 22 Arménov a viac než 300 Židov. Z posledne menovaných prišlo 264 do Ruska zo Spojených štátov po páde Cárskej vlády.³⁸⁷

Nebolo samozrejme príčiny pochybovať o správe novín Times alebo kapitána Schuylera. Nemohol som veriť vlastným očiam pri prezeraní si papierov rozložených po plastikovom obruse na stole v jedálni. Čudoval som sa, ako je možné, že "ruská revolúcia" mala len 13 etnických Rusov z 384 členov vrchnej vlády. Churchillov popis "strhnutia ruského národa za vlasy" ožil na stránkach, ktoré som dostal z našich Národných archívov.

Popi čítaní som zároveň neuveriteľné dokumenty Národných archívov aj kontroloval. Nielenže šéf výzvednej americkej služby napísal prezidentovi Spojených štátov o židovskej povahe komunizmu, to isté urobil aj americký ambasádor v Rusku David R. Francis. V januári 1918 telegraficky oznamoval americkej vláde:

Boľševickí vodcovia, z ktorých väčšina sú Židia a z ktorých 90% sú navrátení vyhnanci, sa nestarajú o Rusko alebo akúkoľvek inú krajinu, ale sú to internacionalisti a pokúšajú sa začať svetovú sociálnu revolúciu. David Francis, americký ambasádor v Rusku v čase revolúcie.³⁸⁸

Národné archívy mi poslali aj kópie svojich dokumentov od Scotland Yardu a britskej spravodajskej služby. Vedenie britskej spravodajskej služby poslalo do Ameriky a iných krajín dlhú správu datovanú zo 16. júla 1919 o boľševizme v zahraničí. Volala sa "Mesačný prehľad pokroku revolučných hnutí v zahraničí". Táto dlhá správa dokumentuje komunistické hnutia v hlavných krajinách sveta. Hneď prvá veta prvého odseku na prvej strane tejto správy britskej vlády tvrdí, že Židia kontrolujú medzinárodný komunizmus.³⁸⁹

Po rokoch, ako študent louisianskej štátnej univerzity som sa prihlásil do kurzu venovanému výlučne ruskej revolúcii. Ani môj profesor vo svojich prednáškach, ani učebnica (*Soviet Achievement*)³⁹⁰ nespomenula židovsko-ruský konflikt a židovskú nadvládu v komunistickej strane.

Židovská rola v komunistickej revolúcii však bola spomenutá vo veľkých židovských publikáciách ako napr. *Jewish Encyclopedia* a *Universal Jewish Encyclopedia*. Ohromilo ma, keď som zistil, že sa vlastne chvália vedúcou úlohou Židov v ruskej revolúcii. Zdôrazňovali dokonca úsilie komunistických Židov zakryť židovskú rolu – úspešná snaha - pretože mnohí ľudia v Európe a Amerike o tom stále nevedia.

“Máme definitívny dôkaz o tom, že Boľševizmus je medzinárodné hnutie kontrolované Židmi.” Riaditeľ Britskej výzvednej služby americkému bezpečnostnému úradu

Komunistické hnutie a ideológia hrali významnú úlohu v židovskom živote, hlavne v rokoch dvadsiatych, tridsiatych a počas a po druhej svetovej vojne... Jednotliví Židia hrali dôležitú úlohu v raných štádiách boľševizmu a sovietskeho režimu... Značná prítlačivosť komunizmu medzi Rusmi a neskôr aj západného židovstva sa vynorila so zriadením sovietskeho režimu v Rusku...

Mnohí Židia po celom svete teda považovali sovietsky koncept riešenia "židovskej otázky" ako skutočne pozitívny prístup... Komunizmus sa rozšíril do skutočne všetkých židovských komunit. V niektorých krajinách sa Židia stali vedúcim prvkom legálnych a nelegálnych komunistických strán a v niektorých prípadoch boli dokonca vedení k zmene ich židovsky znejúcich mien a vystupovaniu ako nežidia, aby nepotvrдили pravicovú propagandu, ktorá ukazovala komunizmus ako cudzie, židovské sprisahanie.³⁹¹

Kniha Trockého Stalin, napísaná v exile, sa pokúša ukázať, že Stalin hral len nepatrnú rolu v raných dňoch komunistického uchopenia moci. Trockij sa toto pokúsil ilustrovať rozširovaním pohľadnice, ktorá kolovala mesiace po revolúcii. Pohľadnica zobrazovala šiestich vodcov revolúcie. Zobrazení sú Lenin,

(ktorý bol aspoň zo štvrtiny Židom, doma rozprával jidiš a oženil sa so Židovkou), Trockij (skutočné židovské meno: Lev Bronstein), Zinoviev (skutočné židovské meno: Hirsch Apfelbaum), Lunacharskij (nežid), Kamenev (skutočné židovské meno: Rosenfeld), Sverdlov (Žid).³⁹²

Pohl'adnica nielenže ukazuje židovskú nadvládu revolúcie, zároveň ilustruje fakt, že židovskí komunistickí vodcovia si skutočne zmenili mená tak, ako to uvádza *Encyclopedia Judaica*.

Napriek tomu, že fakt o Leninovom židovskom pôvode bol dlhé roky držaný v tajnosti, židovskí spisovatelia si to teraz začínajú všimáť. David Shub, autor knihy *Lenin: A Biography* uvádza v liste ruským emigračným novinám *Novij Žurnal*,³⁹³ že Leninova matka bola Židovka z otcovej strany a pravdepodobne aj z matkinej.³⁹⁴ Okrem toho, Francúzsky židovský časopis *Review de Fonds Social Juif*³⁹⁵ oznamuje, že sovietskej spisovateľke Mariette Shaguinianovej sovietska cenzúra zabránila uverejniť dôkaz o Leninovom židovskom pôvode. Niekoľko židovských publikácií v posledných rokoch odhalilo Leninove dedičstvo, včítane *Jewish Chronicle*.³⁹⁶

Tajná polícia (Čeka), mala svojho prvého veliteľa Žida, Mosesa Uritzkého a väčšina nasledujúcich vodcov boli tiež Židia, vrátane Sverdlova a Jagodu, ktorý riadil pogromy, ktoré zabili desiatky miliónov

ľudí. Minister sovietskej propagandy počas vojny bol Žid, Ilija Ehrenburg, ktorý sa preslávil nabádaním sovietskych vojakov v druhej svetovej vojne k znásilneniam a vraždám žien a detí v Nemecku.³⁹⁷ Anatol Goldberg citoval Ehrenburga vo svojej knihe Ilija Ehrenburg ako hovorí, "...Nemci nie sú ľudské bytosti...nič nám neprináša toľko radosti ako nemecké kostry."³⁹⁸

Komunistická tajná polícia, ktorá prešla mnohými zmenami mena, vrátane Cheka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB a KGB bola najobávanejšou policajnou agentúrou v dejinách sveta. Uvážnila, umučila alebo zavraždila viac než 40 miliónov Rusov a východných Európanov. Dokonca aj najkonzervatívnejší sovietski historici 60-tych rokov uvádzali počet zavraždených medzi 35 až 40 miliónmi, čo je číslo, ktoré nezahŕňa milióny ďalších, ktorí boli odstránení, uväznení, poslaní do exilu, mučení alebo premiestnení.

Nositeľ Nobelovej ceny Alexander Solženicyn vo svojom diele *Súostrovie Gulag*, použijúc výskum sovietskeho štatistu, ktorý mal prístup k tajným vládnym spisom, I. A. Kurganova, odhaduje, že medzi rokmi 1918 a 1959 zomrelo najmenej 66 miliónov rukami komunistických vodcov v Rusku. V *Súostroví Gulag II* Solženicyn potvrdzuje, že Židia vytvorili a spravovali organizovaný systém sovietskych koncentračných táborov, v ktorých zahynuli desiatky miliónov ľudí. Na strane 79 knihy *Súostrovie Gulag II* sú zobrazení vodcovia najväčšieho stroja na zabíjanie v ľudských dejinách.³⁹⁹ Sú to Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matej Berman, Genrikh Jagoda a Naftaly Frenkel. Všetci šiesti sú Židia.

Zaujímavé je, že v tomto čase vrážd a mrzačenia boli Židia chránenou triedou a to natoľko, že komunistická strana v bezprecedentnom vyhlásení označila akýkoľvek prejav antisemitizmu za kontrarevolučnú urážku, ktorá sa trestá smrťou.⁴⁰⁰

Jewish Voice z januára 1942 uvádza: "Židia nikdy nezabudnú, že Sovietsky zväz bol prvou krajinou - a jedinou krajinou na svete, v ktorej bol antisemitizmus zločinom."⁴⁰¹ *Congres Bulletin* (publikácia amerického židovského kongresu) uvádza:^{402 403 404}

Antisemitizmus bol považovaný za kontrarevolúciu a kruté tresty vymerané za činy

antisemitizmu boli prostriedkami, ktorými existujúci spoločenský poriadok ochraňoval svoju bezpečnosť.

Ruský Penal Codes z roku 1922 a 1927 išiel dokonca tak ďaleko, že povýšil antisemitizmus za zločin trestaný smrťou. Kniha *Soviet Russia and the Jews* od Gregora Aronsona publikovaná v American Jewish League Against Communism (1949, NY) cituje Stalina vyslovujúceho sa k týmto opatreniam v interview z roku 1931 s Jewish Telegraph Agency:

...Komunisti nemôžu byť nič iné, len otvorení nepriatelia antisemitizmu. V Sovietskom zväze bojujeme proti antisemitom najsilnejšími metódami. Aktívni antisemiti sú trestaní smrťou podľa zákona.⁴⁰⁵

Začiatok etnickej vojny

V škole som tieto fascinujúce fakty predebatoval s niektorými učiteľmi. Boli rovnako neveriaci ako som bol aj ja. Jeden navrhol, že židovská účasť v komunistickej revolúcii mohla byť dôsledkom dlhotrvajúceho dejinného prenasledovania Židov cárom a ruskou inteligenciou.

Napríklad Tolstoj, Dostojevskij a mnohí iní prominentní ruskí spisovatelia kritizovali židovské machinácie vo svojich knihách a článkoch. Rusom sa nepáčilo, že Židia používali Ruský jazyk na obchodovanie medzi nežidmi ale medzi sebou hovorili jidiš. Obviňovali ich tiež, že namiesto splynutia s kresťanskou väčšinou, používali mentalitu " my proti nim".

Spor medzi Rusmi a Židmi existoval po stáročia a z týchto konfliktov vyrástli pogromy na potlačenie Židov. Táto vojna bez hraníc môže byť ilustrovaná židovskou reakciou na antisemitské májové zákony z 80-tych rokov 19. storočia. Májové zákony z roku 1882 sa pokúšali zabrániť Židom vykonávať niektoré profesie a nariadiť presídlenie väčšiny Židov do ich pôvodnej oblasti v krajine (obrovská oblasť, pôvodne založená v roku 1772, zahrňujúca oblasť asi polovice západnej Európy, rozpínajúca sa od Krymu k Baltskému moru, v ktorej sa mali Židia usídliť). Ako odplatu urobili židovskí medzinárodní bankári všetko, čo bolo v ich silách, aby zničili ruskú ekonomiku. Encyclopedia Britannica to opisuje takto:

Ruské májové zákony boli najviditeľnejším legislatívnym monumentom, aký moderný antisemitizmus dosiahol... Ich okamžitým výsledkom bola ruiniujúca ekonomická komerčná kríza, ktorá dopadla na celú krajinu a hlboko zasiahla národný dlh.

Vyjednávalo sa o veľkú pôžičku s domom Rothschildovcov a podpísala sa predbežná zmluva, keď... bol minister financií upozornený, že ak neprestane prenasledovanie Židov, veľký bankový dom bude musieť od zmluvy ustúpiť...⁴⁰⁶

V odozve na ekonomické a iné tlaky na Rusko vydal cár 3. septembra 1882 dekrét , v ktorom uvádzal:

Nejaký čas sa vláda zaoberala problémom Židov a ich vzťahom k zvyšku obyvateľstva krajiny z pohľadu, ktorý zisťuje smutné podmienky kresťanských obyvateľov zapríčinené židovským obchodovaním...

Až na niekoľko výnimiek sa ako celok sústredili nie na obohatenie krajiny, ale na úskočné podvádzanie jej obyvateľov, najmä obyvateľov chudobných. Toto ich správanie volalo po proteste zo strany týchto ľudí... je vecou naliehavosti a spravodlivosti osvojiť si prísne opatrenia na zastavenie utlačania praktizovaného Židmi na obyvateľoch a oslobodenie krajiny od jej

nesprávnych postupov, ktoré boli, ako je známe, príčinou rozruchu.⁴⁰⁷

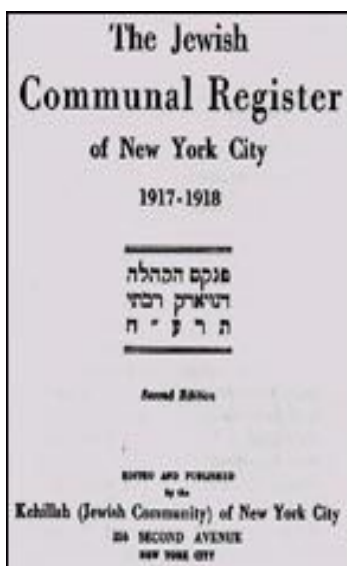
Takže Židia mali dostatočný dôvod pokúsiť sa zvrhnúť Ruskú cársku vládu a existuje priamy dôkaz, že tak aj urobili.

The Jewish Communal Register of New York City v rokoch 1917 - 1918, tlačený a vydávaný židovskou komunitou, ukazuje Jacoba Schiffa, ktorý bol v tom čase jedným z najbohatších mužov na svete, ako hlavu obrovského bankového domu Kuhn, Loeb & Company. V článku sa uvádza ako firma Kuhn, Loeb & Company "zložila veľkú japonskú vojnovú pôžičku v rokoch 1904 - 1905, čím umožnila japonské víťazstvo nad Ruskom." Spomína sa tam tiež:

Pán Schiff vždy používal svoje bohatstvo a vplyv na presadzovanie záujmov svojho národa. Financoval nepriateľov autokratického Ruska a použil svoj finančný vplyv na zabránenie prístupu Ruska na finančný trh Spojených štátov.⁴⁰⁸

Jacob Schiff dal v skutočnosti niečo medzi 17 a 24 miliónov dolárov na financovanie židovsko-komunistických revolucionárov v Rusku - sumu, ktorá by bola dnes ekvivalentná stovkám miliónov. Rabin Marvin S. Andelman vo svojej knihe *To eliminate the Opiate* cituje dva zdroje zobrazujúce Schiffovu finančnú podporu komunistickej revolúcii a ich konečnej odplate:

Jacob Schiff mal zásluhu na tom, že dal 20 miliónov dolárov boľševickej revolúcii. Rok po jeho smrti boľševici uložili vyše 600 miliónov rubľov do Schiffovej bankovej firmy Kuhn & Loeb.^{409 410}

Jacob Schiff a Leon Trockij, dvaja kľúčoví hráči v Ruskej revolúcii. Obaja našli svoj základ podpory v New York City.

Spočiatku ma prekvapovalo, že násilne antikapitalistická komunistická strana by bola podporovaná jedným z najprominentnejších kapitalistov na svete. Napokon som si však uvedomil, že ruská revolúcia nebola v konečnom dôsledku o víťazstve ekonomickej ideológie, ale o vyriešení odvekého zápasu medzi dvoma silnými národmi – Židmi a Rusmi - v etnickej vojne, ktorá skončila tragicky v totalitnej tyranii komunistickej diktatúry. Čo je ešte horšie, vyriešený bol v terore a krviprelievani Čeky a gulagov.

Fakt, že kapitalista ako Jacob Schiff podporoval otvorene

socialistický režim ako komunizmus, ma donútilo opýtať sa, či je na komunizme niečo viac, než by sa na prvý pohľad zdalo. Čím bol komunizmus pre Židov, ktorí nepatrili medzi proletariát, taký zaujímavý, keď komunizmus mal byť podľa slov Lenina "diktatúrou proletariátu"? Je zrejmé, že Židia nepatrili medzi Marxových "pracujúcich sveta", pretože žiadna iná skupina nebola viac zviazaná s kapitalizmom alebo manipuláciou a používaním kapitálu ako práve Židia.

Skontroloval som si komunistické osobnosti, ktoré boli podľa Mattie Smithovej v židovskom *Kto je Kto vo svetovom židovstve*. Ateista Leon Trockij rovnako ako ateista Maxim Litvinov, sovietsky minister zahraničných vecí, sú pyšne uvádzaní v zozname slávnych Židov, zozbieranom vedúcimi židovskými rabínskymi skupinami po svete.

Winston Churchill vo svojom veľavravnom článku "Sionizmus verzus boľševizmus: Boj o dušu židovského národa," argumentoval, že komunizmus a sionizmus boli rozdielne ideológie, ktoré súperili, ako napísal, "o dušu židovského národa." Čosi ale nebolo v tomto ohromnom boji celkom kóšer, pretože sa zdalo, že mnohí sionisti podporovali aj komunizmus a prinajmenšom v počiatočných rokoch mnoho komunistov sympatizovalo so sionizmom. Milióny Židov, dokonca superkapitalisti ako Jacob Schiff, podporovali komunistickú revolúciu v Rusku. Zdal sa to byť boj medzi dvoma bratmi, ktorí sa občas

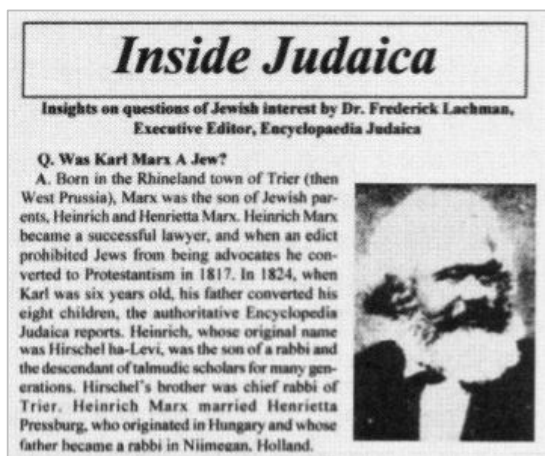
pojednávajú, ale proti spoločným nepriateľom sa vždy spoja.

V roku 1975 som čítal knihu Trockij a Židia, napísanú Josephom Nedavom a vydanú cez Jewish Publication Society (Philadelphia, 1971). Zdôrazňuje sa v nej, že pred ruskou revolúciou zvykol Leon Trockij hrať šach s barónom Rothschildom zo slávnej bankárskej rodiny Rothschildovcov.

Židovský novinár (M. Waldman) ktorý poznal Trockého z obdobia jeho pobytu vo Viedni uvádza, že Trockij "zvykol hrať šach s barónom Rothschildom v Café Central a pravidelne čítal noviny v Café daily." ⁴¹¹

Čo mohli mať Rothschildovci, najväčší bankári v Európe spoločné s vodcom, ktorý chcel zničiť kapitalizmus a súkromné vlastníctvo? A prečo bol naopak oddaný komunista blízkym priateľom jedného z najmocnejších "kapitalistických utláčateľov" na svete? Mohli sa pozerat' na sionizmus a komunizmus ako na dve úplne rozdielne cesty na dosiahnutie rovnakých cieľov moci a pomsty voči cárovi?

Naskytá sa niekoľko otázok: 1. Mohol byť komunizmus jednoducho nástrojom na porazenie a prevzatie moci nad ich ruskými protivníkmi? 2. Akú úlohu hrali iné národy, o ktorých sa Židia domnievali, že sú s nimi v konflikte? 3. Bol komunizmus pôvodne plánom strategickej nevyhnutnosti, ktorá dosiahla ďaleko za hranice Sovietskeho Ruska? Toto boli dôležité otázky. Domnieval som sa, že môžem na ne nájsť odpovede vo filozofickom pôvode komunizmu.

Inside Judaica
Insights on questions of Jewish interest by Dr. Frederick Lachman,
Executive Editor, Encyclopaedia Judaica

Q. Was Karl Marx A Jew?
A. Born in the Rhineland town of Trier (then West Prussia), Marx was the son of Jewish parents, Heinrich and Henrietta Marx. Heinrich Marx became a successful lawyer, and when an edict prohibited Jews from being advocates he converted to Protestantism in 1817. In 1824, when Karl was six years old, his father converted his eight children, the authoritative Encyclopaedia Judaica reports. Heinrich, whose original name was Hirschel ha-Levi, was the son of a rabbi and the descendant of talmudic scholars for many generations. Hirschel's brother was chief rabbi of Trier. Heinrich Marx married Henrietta Pressburg, who originated in Hungary and whose father became a rabbi in Niimegan, Holland.

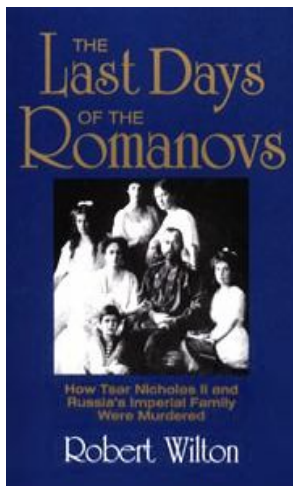
Rozhodol som sa preskúmať ideologické korene komunizmu. Vo verejnej knižnici som našiel *Kapitál* ⁴¹² a *Komunistický manifest*.⁴¹³ Knihy Karla Marxa boli nepochopiteľné, najmä časť zaoberajúca sa Heglovou dialektikou, ale dávali nejaký zmysel, ak človek veril, že ľudstvo má povahu stroja, ako to Marx opisoval. Jeden z mojich učiteľov v nedomyšlenej úvahe povedal, že komunizmus je vynikajúca teória, ktorá zlyhá v praxi. Vynikajúca teória musí podľa mňa fungovať v praktickom živote a komunizmu sa to nedarilo. Neexistovala teória, ktorá by sľubovala viac ľudského šťastia a zároveň priniesla viac chudoby, duševného a fyzického útlaku, ľudského utrpenia a smrti ako komunizmus.

Až kým som nenazrel do základov komunizmu, vždy som si myslel, že Marx bol Nmec. Vlastne, čítal som, že Marxov otec bol kresťan. Ukázalo sa však, že jeho otec, úspešný právnik, bol Žid, ktorý obrátil svoju vieru na kresťanskú po tom, čo dekrétom zakázali Židom praktizovať právo. Oveľa neskôr, v roku 1977, som čítal článok v *Chicago Jewish Sentinel*, ktorý odhaľoval Marxa ako vnuka rabína a "potomka talmudských učencov mnohých generácií".⁴¹⁴ Výborný článok v Barnes Review zdôrazňoval zasa "rasizmus Marxa a Engelsa".⁴¹⁵

Nielenže bol potomkom talmudských učencov, ale nenávidel Rusov nenávisťou, ktorá by sa dala opísať ako patologická. Vyhľadal som Marxa v židovských encyklopédiách a na svoje prekvapenie som zistil, že muž, ktorý ho učil mnohým princípom komunizmu bol Moses Hess. Môže sa to zdať neuveriteľné, ale súčasní sionistickí vodcovia uctievali Mosesa Hessa ako "predchodcu" moderného sionizmu. V *Encyklopédii sionizmu* v Izraeli nájdeme pod heslom Moses Hess nasledujúce:

Pionier moderného socializmu, sociálny filozof a predchodca sionizmu...Hess bol predchodcom politického a kultúrneho sionizmu a najmä socialistického sionizmu. Významne sa angažoval vo vzrastajúcom socialistickom hnutí. Karol Marx a Fridrich Engels priznali, že sa od neho vo formujúcich sa časoch hnutia veľa naučili... The Encyclopedia of Zionism in Israel ⁴¹⁶

Po mesiacoch čítania všetkých možných zdrojov som si uvedomil, že stará pani v kancelárii Občianskeho združenia mala v podstate pravdu, aspoň teda o pôvode komunistickej revolúcie. Cítil som sa, akoby som sedel na okraji sopky. Každá nová informácia potvrdzovala a vyjasňovala problém ešte viac.

V *The Last Days of the Romanovs* Robert Wilton pre London Times počas 17 rokov v Rusku zhrnul "ruskú revolúciu" nasledovne:

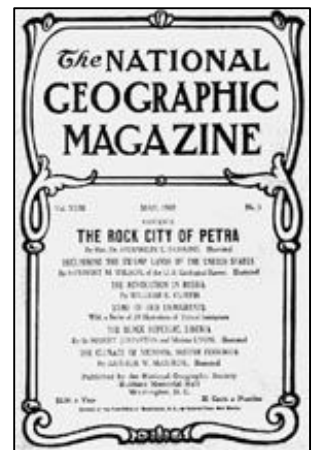
Celý záznam bolševizmu v Rusku je nezmazateľne vrytý známkou cudzej invázie. Zavraždenie cára, zámerne plánované Židom Sverdlovom a vykonané Židmi Gološekinom, Syromolotovom, Safarovom, Vojkovom a Jurovskym je činom nie ruských ľudí, ale tohto nepriateľského votrelca.⁴¹⁷

V roku 1990 vydal veľký newyorský vydavateľ, Free Press, pobočka Simon & Schuster knihu napísanú izraelským historikom Louisom Rapoportom, s názvom *Stalinova vojna proti Židom*. Autor v nej nedbalo priznáva, čo by sme my - nežidia nemali vedieť:

Mnohí Židia boli euforickí nad ich vysokým zastúpením v novej vláde. Leninovmu prvému politbyru dominovali muži židovského pôvodu...

Pod Leninom sa Židia angažovali vo všetkých aspektoch revolúcie, vrátane jej najšpinavejšej práce. Napriek tomu, že komunisti prisahali vykoreniť antisemitizmus, po revolúcii sa rýchlo šírila - čiastočne kvôli obsadeniu sovietskej administratívy toľkými Židmi, ako aj traumatickou a neľudskou sovietskou, ktorá nasledovala. Historik Salo Baron poznamenal, že ohromná disproporcia Židov sa pridala k novej sovietskej tajnej službe Cheke... a mnohí, ktorí boli v nemilosti Cheky, boli zastrelení židovskými vyšetrovateľmi. Kolektívne vedenie, ktoré sa vynorilo v posledných Leninových dňoch bolo riadené Židom Zinovievom, určeným s vlnitými vlasmi...⁴¹⁸

Kedysi rozšírené vedomosti o židovskom riadení "ruskej revolúcie" zmizli z nášho povedomia - príklad môžeme nájsť v časopise *National Geographic Magazine* z mája 1907. Článok nazvaný "Revolúcia v Rusku" opisuje židovské vedenie teroristickej komunistckej revolúcie.

Pomsta Židov

...takmer všetci revoluční vodcovia patria k židovskej rase a najúčinnějšía revolučná agentúra je Jewish Bund... Vláda trpela touto rasou viac, ako všetkými ostatnými subjektami dohromady. Kedykoľvek je spáchaný zúfalý čin, vždy tak robí Žid a sotva existuje jeden lojálny člen tejto rasy v celom impériu.⁴¹⁹

Fakty sú nevyvrátiteľné. Ohromná časť dejín bola zmazaná z intelektuálneho povedomia západu tak kompletne, ako môže byť vymazaný spis z obrazovky počítača. George Orwell vo svojom klasickom románe 1984⁴²⁰ o historickej pravde píše o pamäťovej diere. Taký bol osud pravdy o skutočných páchatel'ov "ruskej revolúcie".

Opýtal som sa sám seba dve otázky: " Prečo je dejinná pravda o komunistckej revolúcii potláčaná, utajovaná a ako mohlo byť takéto potlačenie v slobodnom svete dosiahnuté?" Prvá otázka má zrejmu odpoveď - sily svetového židovstva nechcú, aby verejnosť vedela, že boli autormi najrepresívnejšieho a najvražednejšieho zla v dejinách ľudstva: komunizmu. Je jasné, že vedomosti o tomto fakte by nevytvorili dobré vzťahy verejnosti so Židmi.

Odpoveď na druhú otázku je vyhýbavejšia. Uvedomil som si, že len veľmi mocné sily môžu potlačiť dôležité fakty dejinných udalostí a vytvoriť klamný dojem "ruskej revolúcie", v ktorej bolo len 13 etnických Rusov na najvyšších stupňoch bolševickej vlády. Židia mali zrejme historicky veľkú moc - ako je to dokázané Jacobom Schiffom, Rothschildovcami a inými - ale moc zmeniť vnímanie dejín - to vyzeralo absurdne. Len pred niekoľkými mesiacmi keď mi Mattie Smithová v Občianskom združení povedala, že ruská revolúcia bola židovská, myslel som si, že táto myšlienka je smiešna. Teraz, keď som vedel, že tomu tak je, začínal som objavovať nové skutočnosti sveta.

Fakty, ktoré som vtedy vedel ma viedli k novým zaujímavým otázkam:

- Som antisemita ak akceptujem historický fakt, že "ruská revolúcia" nebola vlastne ruskou, ale zvrhnutím cárskeho Ruska antagonistickou, neruskou menšinou?
- Existuje historický nacionalizmus medzi Židmi, ktorý je nepriateľským voči ostatným národom?
- Sú židovské záujmy zladené so záujmami kresťanského západu, alebo sú s nimi v konflikte?
- Ak sú tieto záujmy občas v konflikte, má vysoko koordinované svetové židovské úsilie a ostrý boj za ich etnické záujmy v Rusku nejaké dôsledky pre západnú Európu a Ameriku?
- Ako ich organizovaná moc vytvorila náš "špeciálny vzťah" s Izraelom v moderných časoch?
- A nakoniec: má pýtanie sa na tieto otázky niečo spoločné s nenávisťou?

Keď som videl v televízii programy o antisemitizme, nenávisť bolo slovo takmer vždy používané na opísanie akéhokoľvek negatívneho názoru na Židov. Necítil som voči Židom nenávisť. Moje vyšetovanie bolo čisto intelektuálnou rozcvičkou. Bol som votrelcom pozerajúcim do sveta, do ktorého nepatrím, bol to však svet, ktorý ma zaujímal. Uvažujúc nad otázkou "nenávisť", spýtal som sa učiteľky, prečo slovo nenávisť nebolo ani raz spomenuté v médiách na opis motivácie masových vražd miliónov ruských kresťanov v Sovietskom zväze. Chce to skutočne veľa nenávisťi spáchať takéto ohavné zločiny. Nemala odpoveď a ja som mal stále veľa otázok.

S objavením spoločných koreňov sionizmu a komunizmu som sa rozhodol preskúmať dejiny židovského národa a to tak historický judaizmus ako aj vývoj moderného sionizmu. Cítil som, že som mal vo svojom vyšetovaní prístup k najlepším zdrojom na svete. Začal som s tromi výbornými a vyčerpávajúcimi židovskými encyklopédiami.

ŽIDOVSKÁ SUPREMÁCIA

Židia ako mocní, enigmatickí, inteligentní a tvoriví, idealistickí na jednej strane a materialistickí na strane druhej ma vždy fascinovali. Kvôli rokom v sobotnej škole bolo moje vnímanie Židov ešte viac zidealizované ako väčšiny ostatných. Mal som 11, keď som videl film *Exodus*.⁴²¹ Zanechal vo mne dlhotrvajúci dojem a na niekoľko mesiacov sa krásna titulná pieseň stala mojou obľúbenou a často som si ju pospevoval.

Pamätám si na epizódu, keď sestra so svojou kamarátkou o mňa zavadili spievajúc si hlasno dojemné slová: "Táto zem je moja, Boh dal túto zem mne". Hrdinský Izrael ma inšpiroval. Bolo to akoby sa Izraeliti biblie premiestnili do moderných čias, aby opäť prežili príbehy Starého zákona. Moju predstavu o Izraeli silne podporilo prijatie myšlienky, že nežidovská netolerancia spôsobila každý historický konflikt so Židmi.

Po tom, ako som objavil rozsiahlu židovskú účasť v ranom komunizme, ktorá ako som dúfal, nebola charakteristickou známkou židovských dejín, začal som sa pýtať otázky, ktoré sa človek neodváža spýtať v slušnej spoločnosti. Otázky o týchto zaujímavých ľuďoch a ich náboženstve. Čítal som o mnohých prenasledovaniach Židov v dejinách, vrátane ich veľkého utrpenia dnes volaného holokaust (v polovici 60-tych rokov nebol tento termín ešte priradený exkluzívne Židom na označenie ich utrpenia v druhej svetovej vojne - holokaust znamená, čo znamenal vždy - veľké zničenie, najmä ohňom).

Mark Twain napísal: "Každý národ sa navzájom nenávidí, ale všetky národy nenávidia Židov." Našiel som v sebe drzosť spýtať sa *prečo*. V historickom kontexte takmer každá väčšia krajina Európy vyhnala Židov. Niektoré po obnovených prívaloch židovskej emigrácie opakovane. Čo je na Židoch, čo vyvoláva *takú nenávisť*?

Keď študujeme dejinné konflikty medzi národmi, robíme tak nestranné. Ak napríklad skúmame akúkoľvek vojnu, uvádzame ju tak objektívne, ako je to len možné, krivdy a skutky oboch strán. Pri štúdiu vojny za nezávislosť juhu, sa každé americké dieťa dozvie južanské argumenty pre odtrhnutie a argumenty severu pre nútené spojenie. Keď však študujeme dejinné hádky medzi Židmi a ostatnými, akceptovateľný je len židovský názor. V roku 1955 kongresman Newt Ginrich prepustil novo vymenovanú kongresovú knihovničku Christinu Jeffreyovú⁴²² za to, že raz navrhla, aby bol študentom dejepisu pri štúdiu holokaustu prístupný i nemecký názor. Bola vyhodенá napriek jej dobrým vzťahom s mocnou židovskou ADL. Len návrh, že môže existovať i druhá strana akejkoľvek veci týkajúcej sa Židov je označený ako antisemitský. V zábavných a spravodajských médiách jediný povolený názor je, že Židia sú vždy nevinné obeť prenasledované netolerantnými kresťanmi a inými antisemitmi. "*Možno, že boli stále nevinní a všetky ostatné národy sú nespravodlivé,*" pomyslel som si. *Neboli však nevinní v ruskej revolúcii*. Uvedomil som si, že nemôžem posudzovať akýkoľvek problém, kým si nepreštudujem obe strany.

Hľadajúc odpovede som sa vrátil tam, kde som sa prvýkrát naučil rešpektu k Židom: k Biblii. Opätovne som si prečítal Starý zákon, dávajúc pozor na vzťah medzi Židmi a nežidmi. V kontraste k univerzálnosti Nového zákona, Starý zákon je extrémne etnocentrický. Neúnavne vykresľuje Izraelitov ako "špeciálnych ľudí" alebo "vyvolených ľudí" a dôkladne pátra po genelogických potomkoch detí Izraela. Veľa myšlienkovito provokujúcich pasáží zakazuje medzirasové manželstvo medzi Židmi a ostatnými kmeňmi. V knihe Exodus, Mojžiš odpovedá Izraelitom, ktorí mali sexuálne vzťahy s moabitskými ženami nariadením, aby Moabiti boli popravení. V Ezre Boh nariadil tým, ktorí si vzali neizraelitov, aby odvrhli ženy i deti takýchto zväzkov.⁴²³ Niektoré z najkrvavejších písiem, aké som kedy čítal, opisujú ako Židia vyhladili svojich nepriateľov.

Masakre Canáncov, Jakobitov, Filištínov, Egypťanov a tucty iných národov sú v Biblii strašlivo zaznamenané. V dnešnej terminológii opisujeme masaker celého národa ako genocídu. Židia Starého

zákona neušetřili mužov, ani ženy a deti a dokonca ani zvieratá svojich nepriateľov.⁴²⁴ Nasledujúce riadky sú len úryvkom z niekoľko tuctov podobných pasáží Starého testamentu:

Potom mečom vykonali kľatbu na všetkom, čo bolo v meste: na mužovi i žene, mladíkovi i starcovi, na býkovi, ovci i oslovi. (Jozue 6:21)⁴²⁵

Z Eglonu tiahol Jozue a s ním všetci Izraeliti proti Hebronu a bojovali oň. Dobil ho a vybil ho mečom i jeho kráľa, všetky jeho dediny a všetkých ľudí, ktorí boli v ňom. (Jozue 10:32 -34)⁴²⁶

Ani jedného neponechal. Tak isto, ako to urobil s Eglonom, vykonal kľatbu aj na ňom a na všetkých ľuďoch, ktorí boli v ňom. (Jozue 10:37)⁴²⁷

Lebo hnev Pánov je nad všetkými národmi a roztrpčenosť jeho nad všetkým vojskom, zakľal ich, vydal ich na zabitie. Ich zabití budú pohodení i pôjde z ich mŕtvol zápach, vrchy rozmoknú od ich krvi. (Izaiáš 34:2-3)⁴²⁸

Z miest tých národov, čo ti dá Pán, Boh tvoj, nikoho nenecháš na žive. (Deuteronomium 20:16)⁴²⁹

Ako kresťan som si nevedel vysvetliť túto oslavu genocídy. Nemohol som si pomôcť necítiť sympatie k všetkým tým zmasakrovaným, vrátane tisícov nevinných žien a detí. Je ľahké domyslieť si, čo cítili voči Židom tí, ktorí tieto masakre prežili. Židia neboli samozrejme jediní v ich etnickom čistení, veľa iných národov používalo podobné taktiky na nepriateľov.

S príchodom Ježiša Krista a jeho posolstva lásky a vládnyosti ako je to zaznamenané v Novom zákone, posolstvo a záznamy genocíd Starého zákona nie sú v kostoloch často spomínané. Keď si náhodou kresťan prečíta pasáže Starého zákona ospravedľujúceho genocídu, odvráti sa od nich ako od smutnej udalosti vzdialených biblických vekov a zmierni sa s novým posolstvom lásky, ktoré priniesol Kristus.

Izraelský záznam rasovej integrity a supremácie je dostatočne jasný:

Nesmieš s nimi uzavrieť zmluvu a nesmieš sa nad nimi zlutovať; neuzavrieš s nimi manželstvá: dcéru svoju nedáš za syna jeho a dcéru svoju nevezmeš synovi svojmu. (Deuteronomium 7:2-3)⁴³⁰

Ba skôr takto s nimi naložte: porúčajte ich oltáre, polámate ich modly, povytínajte ich háje a ich sošky v ohni popáľte. Ved' ty si svätý národ Pána, Boha svojho, teba si vyvolil Pán, Boh tvoj za svoj vlastný národ zo všetkých národov, čo sú na zemi. (Deuteronomium 7:6)⁴³¹

Nedávajte preto dcéry za ich synov, ani nepojímajte ich dcéry synom svojim. Nevyhl'adávajte nikdy - jakživ ich blaho a ich šťastie, aby ste vy boli mocnejší a požívali, čo zem dáva dobrého a poručili ju svojim synom na večné časy. (Ezdráš 9:12)⁴³²

Členovia rasových skupín sa môžu hašteriť o svojich dejinách, schopnostiach a duchovenstve. Navrhovať však, že Boh uprednostňuje jeden národ pred druhým až do bodu schvaľovania genocídy na uvoľnenie cesty "vyvoleným"? To musí určite byť stelesnením rasovej supremácie.

Moderné kresťanstvo sa vysporiadáva s etnocentrickými a genocídnymi časťami Starého zákona zameraním sa na časti lásky Nového zákona. Príkladom pomeru Starého zákona k Novému zákonu je to, že Kristus sa vyslovil o Starom zákone ako o "oko za oko a zub za zub" ku "kto do teba kameňom, ty doňho chleboť". Židovské náboženstvo nemá však žiadnu postavu na zmiernenie extrémneho etnocentrizmu Starého zákona. Židovský učiteľ, ktorý navrhol najvýznamnejšie zmierenie s nežidmi bol Maimonides, mnohými Židmi považovaný za najvýraznejšiu postavu európskeho judaizmu. Avšak aj Maimonides navrhoval, že život kresťana sa má zachovať len v tom prípade, ak by jeho smrť "rozšířila nepriateľstvo voči Židom."⁴³³

Rané rozšírenie kresťanstva apoštolom Pavlom povzbudilo kresťanov k väčšej tolerancii k iným etnickým skupinám. Sám Pavol bol židovský farizej, ktorý sa obrátil na kresťanskú vieru a väčšinu života kázal nežidom o rozdielnych národnostiach. Kresťanská viera bola netoleratná voči iným vieram a Bohom, ale nie iným skupinám. Evanjelisti starovekého sveta pochádzajú z rôznych národov a stali sa kazateľmi po celom svete. Samozrejme kresťania mohli mať a často mali xenofóbne útočné tendencie,

avšak ich nacionalistické a etnocentrické názory našli svoj pôvod v ich vlastnej kultúre a nie v učení Nového zákona. List Galat'anom to vyjadruje výrečne - vyvolení "ani Gréci, ani Židia" sú teraz tí, ktorí príjmu spasenie Ježiša Krista.⁴³⁴ Spasenie je založené na prijatí viery a nie na krvi.

Židovské náboženstvo malo rozdielnú evolúciu od evolúcie kresťanstva. Židovský národ a ich náboženstvo sú prepletené. Viera v Boha bola nevyhnutnou na zachovanie kmeňa tak isto, ako zachovanie kmeňa bolo dôležitým na pretrvanie náboženstva. Napriek tomu je podľa sionistického štátu Izrael rasa oveľa dôležitejšia ako náboženské vyznanie. Perspektívny imigrant nemusí praktizovať alebo veriť v judaizmus na to, aby mohol imigrovať do Izraela, v skutočnosti môže byť otvoreným ateistom alebo komunistom. Musí však dokázať, že je židovského pôvodu. Ochrana etnickej identity židovského národa sa stala hlavnou príčinou existencie judaizmu.

Na Strednom východe (a neskôr na celom svete) sa Židia zamiešali medzi mnohé národy a napriek tomu si uchovali svoje dedičstvo a zvyky. Sú jedinou etnickou menšinou západných krajín, ktorá sa po tisícoch rokov neasimilovala. V Babylone žili v otroctve pod nadvládou po stovky rokov a vyvinuli si kódex, ktorý im umožňoval prežiť a dokonca prosperovať ako menšina v cudzej spoločnosti. Keď sa vymanili z babylonského zajatia, boli silnejší, organizovanejší a etnocentrickejší ako kedykoľvek predtým.

Talmud: židovská supremačná doktrína

Odmietaním Krista, lásky a tolerancie, ktorým učil, pokračoval judaizmus na svojej ceste šovinizmu. Vyjadrujú to pasáže Talmudu, encyklopedického vyjadrenia židovského zákona a zvykov zozbieraných stovkami rabínov v priebehu storočí. American Heritage Dictionary opisuje Talmud ako "konštitučné základy náboženskej autority pre tradičný judaizmus". Prvýkrát bol opísaný v babylonských časoch a ústna tradícia je staršia o niekoľko storočí. Do šiesteho storočia po Kr. bol uložený do svojej písomnej podoby a stal sa tak najdôležitejšou náboženskou prácou židovských ľudí, pilier ich náboženstva. Podarilo sa im v ňom kodifikovať svoje najšovinistickejšie tendencie.

Herman Wouk, populárny židovský spisovateľ⁴³⁵ opisuje vplyv Talmudu nasledovne:

Talmud je do dnešného dňa cirkulujúcou krvou židovského náboženstva. Nech uznávame akékoľvek zákony alebo ceremónie, či sme ortodoxní, konzervatívni, reformní alebo křčovito sentimentálni - všetci nasledujeme Talmud. Je to náš spoločný zákon.⁴³⁶

Ako 12 ročný pri jednej zo svojich návštev Občianskeho združenia som našiel knihu s názvom *Židovské náboženstvo: jeho dnešný vplyv*, od Elizabeth Dillingovej.⁴³⁷ Zaujala ma preto, lebo veľký formát knihy poskytoval množstvo prefotených strán z Talmudu, oficiálne zozbieraných židovskými učencami. Pamätám sa, ako som preskočil Dillingovej úvod a prešiel priamo k jej prekladom. Jedna z prvých pasáží, ktoré som čítal, ma prekvapila. Písalo sa v nej:

Pohan [nežid], ktorý sledí v Torah (a iných židovských písmach) je odsúdený na smrť, pretože je to tak písané, je to naše dedičstvo, nie ich. (Sanhedrin 59a)⁴³⁸

Ak si 16 ročný chlapec prečíta niečo tak zakázané, je isté, že bude v čítaní pokračovať. Pasáž bola úplne cudzia ku všetkému, čo som kedy vedel o náboženstve. Prečo nechcú, aby sa ich sväté písmo čítalo rovnakým spôsobom, ako chcú kresťania aby sa čítalo ich? Čo je v tých písmach, že Židia musia zabiť každého, ktorý ich číta? Prečo by poznanie týchto písiem verejnosťou bolo pre Židov nebezpečné? Išiel som do knižnice a našiel som niektoré staré preklady Talmudu. Netrvalo dlho a dostal som sa k ešte k zaujímavejším pasážam ako:

Balaam [Ježiš] vstal z mŕtvych a je trestaný v horúcom, vriacom semene. Tí, ktorí zosmiešňujú slová židovských mudrcov a zhrešia proti Izraelu sú varení v horúcich výkaloch. (57a Gittin)⁴³⁹

Keďže kresťanskí učenci pravidelne dostávali kópie Talmudu, talmudskí pisatelia dúfali, že ich oklamú používajúc pre Ježiša meno Balaam. V *Jewish Encyclopedia* sa pod názvom "Balaam" vraví: "...pseudonym Balaam dané Ježišovi v Sanhedrine 106b a Gittine 57a."⁴⁴⁰ Talmud opakovane používa

nejasné slová na zmätenie kresťanov slovami ako Egyptan, pohan, barbar a zbožňovateľ. V najpopulárnejšom anglickom preklade Talmudu, zvanom *Soncino*, je táto praktika ilustrovaná piatou poznámkou knihy Sanhedrina. Vrávi sa v nej : "Samaritán tu bol nahradený pôvodným goyom..."⁴⁴¹ Kresťania sú občas uvádzaní kódovými menami "Min" alebo "Minim."⁴⁴² Poznámky Soncina rovnako ako pasáže z *Jewish Encyclopedia* spomínajú toto podvádzanie. V iných pasážach Talmudu som objavil možnú príčinu, prečo niektorí pisatelia Talmudu zakázali kresťanom jeho čítanie. Slová Talmudu sú jedovaté:

- **Len Židia sú ľudia. [Nežidia] sú zvieratá. (Baba Mezia 114a - 114b)⁴⁴³**
- **Za vraždu, či už cutheana [nežida] cutheanom alebo Izraelitu cutheanom je vyvodený trest; ale pri vražde cutheana izraelitom trest smrti neexistuje. (Sanhedrin 57a)⁴⁴⁴**
- **Aj najlepší z [nežidov] by mali byť zabití. (Babylonský Talmud)⁴⁴⁵**
- **Ak je Žid v pokušení robiť zlo, mal by ísť do mesta, kde ho nik nepozná a robiť zlo tam. (Moed Kattan 17a)⁴⁴⁶**
- **Mäso nežidov je mäsom oslov a ich koža je ako koža koní.⁴⁴⁷**
- **Ak hethen [nežid] udrie Žida, nežid musí byť zabitý. Udrieť Žida je ako udrieť Boha. (Sandherin 58b)⁴⁴⁸**
- **Ak dobytok izraelitu nabodne dobytok nežida, nie je za to zodpovedný; ak však dobytok nežida nabodne dobytok izraelitu...musí za to zaplatiť v plnej výške. (Baba Kamma 113b)⁴⁴⁹**
- **Ak Žid nájde predmet, ktorý pohan [nežid] stratil, nemusí to vrátiť. (Baba Mezia 24a; tiež v Baba Kamma 113b)⁴⁵⁰**
- **Boh neušetrí Žida, ktorý vydá svoju dcéru za starého muža alebo zoberie ženu svojho syna alebo vráti stratenú vec cutheanovi [nežidovi]... (Sandherin 76a)⁴⁵¹**
- **Čo Žid obdrží krádežou od cutheana [nežida], môže si ponechať. (Sandherin 57a)⁴⁵²**
- **Nežidia nespádajú pod ochranu zákona a Boh vydáva ich peniaze Izraelu. (Baba Kamma)⁴⁵³**
- **Židia môžu používať lži [úskoky] na obchádzanie nežida. (Baba Kamma 113a)⁴⁵⁴**
- **Všetky [nežidovské] deti sú zvieratá. (Yebamoth 98a)⁴⁵⁵**
- **[Nežidia] majú radšej sex s kravami. (Abodah Zarah 22a - 22b)⁴⁵⁶**
- **Nádoby [nežidov], neposkytujú snád' skazenú chuť jedlu, ktoré sa v nich varí? (Abodah Zarah 67b)⁴⁵⁷**

Čítanie tejto neskrotnej nenávisti z hlavných stránok židovského náboženstva ma ohromilo. Bolo isté, že všetky tieto citáty boli pravé, pretože kópie, ktoré som čítal boli uverejnené židovskými organizáciami. Nemohol som nájsť žiadne rozumové vysvetlenie pre tieto písma písané v židovských svätých knihách. Bolo mi jasné, že väčšina Američanov nevie, že takéto písma vôbec existujú.

Bolo ťažké uveriť týmto citátom, rovnako ako to bude ťažké pre mnohých čitateľov. Akvšak ak ktokoľvek pochybuje o ich pravosti, je ľahké overiť si talmudskú extrémnu nenávisť voči nežidom prečítaním si židovskej encyklopédie. V jej článku "Gentiles" je židovská nenávisť voči nežidom viac než zrejma. Pod podčlánkom "Diskriminácia proti nežidom", na strane 617 - 621, sa slobodne diskutuje nad talmudskými názormi. Tu sú niektoré výpisky:

...udržiavali názor, že len Izraeliti sú ľudia... nežidov klasifikovali nie ako mužov, ale ako barbarov (B.M. 108b) ...ďalšou príčinou na diskrimináciu bol odporný a zlomyseľný charakter nežidov... "ktorých mäso je ako mäso oslov a koža ako koža koní..." Nežidia boli tak silno podozrievaní zo spáchania neprirodzených zločinov, že bolo nevyhnutné zakázať chovanie kráv v ich maštaliach (Ab. Zarah ii.1)... Torah zakázala správanie nežidov tak, ako správanie zvierat... Boh ponúkol Torah nežidovským národom, ale keďže ju odmietli prijať, zbavil ich ochrany a pretransformoval ich majetok do Izraela... predpokladá sa, že nežidia získali majetok zabavením ...ich majetok je považovaný za pôdu na púšti, ku ktorej sa nik nehlási.⁴⁵⁸

Jewish Encyclopedia z roku 1907 od Frunk & Wagnalovej spomína citáty rabína Simona Ben Yohaia, ktoré sú "často citované antisemitmi". V citátoch sa vraví: "Tob shebe - goyim harog" - "Najlepší z goyimov majú byť zabití." Rabínove prehlásenie je vraj výsledkom prenasledovania, opisujúc tento protikresťanský výrok ako výsledok rabína "ktorého životné skúsenosti môžu poskytnúť vysvetlenie jeho nenávisťi." V pasáži sa napriek tomu ďalej vraví o podobných prirovnaniach; "Najpobožnejšie zo žien sú čarodejnícky; najlepšiemu z hadov by sa mala rozmliaždiť hlava."⁴⁵⁹

Talmudské citáty, ktoré tu uvádzam nie sú v žiadnom prípade vybrané z kontextu. Je pravdou, že Talmud je zhromažďovaný mnohými pisateľmi a má mnoho komentárov. V niektorých otázkach si dokonca protirečí. Avšak niet pochýb o tom, že celému Talmudu dominuje protikresťanský tón.

Nabádanie k tomu, že "najlepší z nežidov by mali byť zabití" je napríklad možné nájsť aspoň v troch kapitolách. Predstavte si reakciu ak by prominentní kresťan vyhlásil, že "najlepší zo Židov by mali byť zabití." Nebolo by takéto prehlásenie prudko odsúdené? Predstavte si médiá, ako by sa zniesli na urážlivé slová ich autora - a právom. Ak však niekto odhalí netoleranciu Talmudu, je to práve on, kto bude čeliť obvineniam z náboženských predsudkov a netolerancie.

Keď som si prvýkrát chcel prečítať Talmud, všimol som si zvláštnu vec. Bolo ťažké ho nájsť. Nepredáva sa v knihkupectvách a nemá ho väčšina knižníc. Talmud má niekoľkonásobnú veľkosť Biblie, určite by však, vzhľadom na veľké množstvá, mohol byť tlačený za minimálnu cenu, práve tak, ako Biblia, na tenký papier v lacných viazaniach. Ako najsvätejšie písmo jedného zo svetových náboženstiev, musí byť veľký záujem. Prečo teda musí ísť človek do synagógy alebo zaplatiť stovky dolárov za originálne vydanie Soncina? Zákonite sa naskytá otázka prečo nie je prístupný verejnosti? Odpoveď nájdeme pravdepodobne vo fakte, že väčšina židovských organizácií, ktoré bdejú nad takýmito písmami nechcú, aby ich verejnosť čítala, pretože keď si to človek prečíta, porozumie ich obave.

Ako idealistický študent som nebol pripravený na temnú stránku viery, ktorú som stále rešpektoval. Môj dojem bol, že židovská viera necíti žiadnu nenávisť voči Ježišovi Kristovi. Vždy mi bolo hovorené, že ho rešpektovali ako proroka alebo aspoň ako učiteľa, ale jednoducho ho neakceptovali ako Mesiáša. Objavenie takýchto násilných, obscénnych opisov spasiteľa a kresťanov ma znepokojovalo. Medzi inými bol Kristus opísaný ako ten, čo pácha zlo. Talmud obviňuje Krista zo sexuálneho styku so svojim somárom⁴⁶⁰ a Pannu Máriu opisuje ako pobehlicu.⁴⁶¹

Keď som si prvýkrát prečítal rozsiahle state Talmudu, napriek židovskému prekladu ležiacemu priamo predou mnou, nechcel som veriť, že boli pravé. Oslovil som známeho Žida Marka Cohena a dal som mu prečítať stranu týchto citátov. Zdalo sa, že ho nahnevali. Podľa výrazu jeho tváre som hneď vedel, že nebol oboznámený s talmudskými spismi. Ponúkol sa, že sa spýta rabína na ich pravosť. Rabín ich autenticitu potvrdil, ale vravel, že tieto názory väčšina Židov dnes už nezastáva.

Chcel som tomu veriť a stále verím, že to pre priemerného Žida platí. Súčasne však, vediať, že takéto pasáže exitujú, mi práve oni pomohli porozumieť, prečo existovalo počas dlhých stáročí také silné protižidovské cítenie. Ponúkli mi zároveň pohľad do protikresťanského rozhorčenia, ktoré dominuje judaizmu. Mal by som poznamenať, že všetci rabíni študujú Talmud. Ako by Židia reagovali, ak by kresťanskí kňazi študovali Mein Kampf ako súčasť ich svätého písma, ale obhajovali by sa názorom, že kniha nemá na ich súčasné názory žiadny vplyv? Každý otvorený, súdny čitateľ, ktorý by si prečítal Talmud a Mein Kampf, by považoval Talmud za oveľa netolerantnejší.

Keď som sa pozrel na antisemitizmus v hlavných encyklopédiách, všetky sa pokúšali vysvetliť dejinný antisemitizmus vyložene ako kresťanskú netoleranciu voči Židom. Niekedy dokonca navrhovali, že kresťania prenasledovali Židov jednoducho preto, že Evanjelium viní Židov za ukrižovanie Krista. Nikdy nespomenuli, že jedným z dôvodov antisemitizmu môžu byť nenávisťné a entocentrické názory Židov voči nežidom vyjadrené v ich vlastných náboženských zákonoch.

Dokonca aj počas života Krista sa sily organizovaného židovstva postavili proti tomuto láskavému učiteľovi, ktorý hovoril o sile lásky a zmierenia a nie o vojenských protirímskych opatreniach ako farizeji. Nový zákon verne zaznamenáva silný židovský teror na potlačenie prvých kresťanov. V chladivých veršoch jednej piesne sa píše:

Nikto nehovoril o ňom [Kristovi] otvorene zo strachu pred Židmi. (Ján 8:13)⁴⁶²

Od raných storočí kresťanstva sa niektorí nežidovskí učenci naučili plynule hebrejsky. Vyvinuli si zatrpknutosť voči Židom, ktorá pochádzala zo spisov Talmudu. Počas storočí nariadili desiatky pápežov dekréty a obežníky odcudzujúce judaizmus. Vyjadrovali pobúrenie, nie kvôli tomu, že Židia ukrižovali Krista, ale pre talmudské zákerné protikresťanské pasáže. Tu je len pár názorov niektorých pápežov na Židov:

- **Gregor IX. Odsúdil Talmud ako spis "obsahujúci každý druh zla a rúhania proti kresťanským zákonom."**
- **Benedikt XII. Jeho bula o Židoch (1450) stanovuje, že "kacírstvo, márnivosť a chyby Talmudu bránia Židom poznať pravdu".**
- **Inocent IV. Spálil Talmud v roku 1233 ako knihu zla.**
- **Ján XXII. Zakázal Talmud v roku 1322.**
- **Július III. Bull Contra hebreos retinentas Libros (1554) Nariadil všade spáliť Talmud.**
- **Pavol IV. Bull Cum Nimis Absurdum (1555) silno odsúdil židovské úžerníctvo a protikresťanské aktivity.**
- **Pius IV. Vyhnal všetkých Židov zo štátu (1569)**
- **Gregor XIII. Z pápežskej buly z roku 1581 - "Hnaní nevýslovnou nenávisťou, pokračujú v plánovaní strašných zločinov s denne rastúcou trúfalosťou."**
- **Klement VII. odsúdil vražedné židovské písma.**

Nielenže zakladatelia katolíckej cirkvi mali na Židov takýto názor, ale na moje prekvapenie aj veľký reformátor, zakladateľ protestantského náboženstva, Martin Luther zdieľal voči nim rovnako vášnivú opozíciu.

Ako študent som Martina Luthera hlboko obdivoval a bol som nedočkavý, čo zakladateľ protestantského kresťanstva hovorí o Židoch. Katalóg na objednávku kníh o židovskej otázke bol v kancelárii Občianskeho združenia a obsahoval len jednu knihu od Martina Luthera - Židia a ich lži.⁴⁶³ Martin Luther bol biblický učenec, ktorý čítal hebrejsky a preštudoval knihy Talmudu v ich pôvodnom jazyku. Jeho reakciou bol odpor. Čítaním zväzkov Lutherových kázaní a spisov som s prekvapením objavil vášnivý protižidovský tón.

Rodičia a rabíni ich učili toľkej smrtiacej nenávisti voči kresťanom od najmladších rokov a pokračovali v krmení tejto nenávisti v priebehu celého ich života, až kým im neprenikla do krvi, kože a nevyplnila každú ich kosť a stala sa neoddeliteľnou súčasťou celej ich bytosti. (Weimar 53, str. 482 – 483)

Talmud a rabíni ich učia, že vražda nemá byť považovaná za hriech, keď Žid zabije kresťana; ale len vtedy, ak Žid zabije brata v Izraeli. Nie je ani hriechom porušiť prísahu prisahanú nežidovi... Židia dneška sa stále držia týchto doktrín a nasledujú príklady svojich otcov, využívajúc každú príležitosť na praktizovanie ich naschvál falošnej interpretácie slova božieho, úžerníctva, chamtivosti, krádeží, vražd a učenia svojich detí, aby konali rovnako. (W. 53, 489 -490 – 491)

Možno mierni a milosrdní kresťania uveria, že som prísny a drastický voči úbohým, postihnutým Židom a že ich zosmiešňujem takýmto sarkazmom. Dávam svoje slovo, že som slabý na to, aby som zosmiešnil toto satanské plemeno. (W.323, str. 286)

Mali by ste vedieť, že Židia sa rúhajú a hanobia nášho Spasiteľa deň za dňom... sú naši verejní nepriatelia a neustále sa rúhajú voči Bohu, Pannu Máriu nazývajú pobehlicou a jej svätého syna bastardom a nám dávajú epiteton potratov. Ak by nás mohli zabiť, radi by tak urobili, v

skutočnosti mnohí zabili kresťanov...(Lutherove posledné kázanie, pár dní pred jeho smrťou vo februári 1546) (Erlanger 62, str. 189)

Existovalo veľa kmeňov, národností a konfliktných náboženských siekt, ktoré migrovali do veľkých miest rímskeho impéria. Napriek tomu zo všetkých týchto skupín len židovský kmeň vyvolal také neúnavné nepriateľstvo v priebehu storočí. Len židovský kmeň sa nikdy neasimiloval s rímskou populáciou. Mohli by mať ich talmudské praktiky a ich pohrdanie voči nežidom niečo spoločné s nepriateľstvom, aké vytvorili? Zdá sa mi logické, že tieto veci prispeli k protižidovskému cíteniu na západe.

Kontrast kresťanských a židovských svätých dní

Kontrastujúce sviatky kresťanstva a judaizmu ilustrujú dichotómiu medzi týmito dvoma náboženstvami. Vianoce a Veľká noc oslavujú všeobecné námety ponúkajúce nádej a vykúpenie pre celé ľudstvo. Vianoce oznamujú narodenie Spasiteľa a oslavujú túžbu po "mieri na Zemi a pokoji pre všetkých ľudí dobrej vôle". Veľká noc reprezentuje príslub všeobecnej spásy cez znovuzrodenie Krista. Kým kresťania oslavujú všeobecnú dobrú vôľu, Židia oslavujú dejinné vojenské víťazstvá proti ich nežidovským nepriateľom.

Okolo Vianoc oslavujú Hanukah, pripomenutie vojenského víťazstva v roku 165 pred Kr. nad ich nenávidenými nepriateľmi, gréckymi potomkami kráľa Antiocha IV zo Sýrie. Víťazstvo nachádza pamiatku v zázraku dlho horiacich olejových lúčok v ich znovudobitých chrámoch. Keď sa kresťania priblížia k pôstu a pripravujú na oslavu Kristovej ponuky spasenia, Židia oslavujú Passover, sviatok, ktorý je opäť založený na starovekom konflikte medzi Židmi a nežidmi. Passover je poukázanie na noc, keď duch smrti neškodne prešiel nad židovskými domami a zostúpil na domy ich nenávidených egyptských nepriateľov, zabijúc každého od novonarodeného syna až po starcov v celom Egypte. Vyjadrené týmto spôsobom je to možno šokujúce, ale v skutočnosti je to oslava masovej vraždy detí.

Ďalším dôležitým židovským sviatkom je Oslava hojnosti, zvaná Purim. Slovník Random House Dictionary of the English Language to opisuje takto:

Purim - židovský festival, pre ktorý je charakteristické najmä čítanie knihy Ester a jedenie hamanových tašiek. Slávi sa v 14-tom dni Adara v spomienke na oslobodenia Židov v Perzii pred Hamanom⁴⁶⁴ Festival oslavuje židovskú masaku tisícov Peržanov spolu s ich kráľom Hamanom a jeho desiatimi synmi. Zahŕňa dokonca symbolické jedenie tzv. antisemitských uší (Hamanove uši – hamantaschen) vo forme trojstranných koláčov. Ďalším z obľúbených jedál Purimu je kreplach, čo sú cestové pagáče vytvarované do tvaru trojuholníka, označujúce Hamanove uši, vyplnené sú však sekaným mäsom, symbolizujúcim zbité telo Hamana. Ďalšia z osláv Purimu zahŕňa židovské udieranie konármi vrby v synagógach, čo reprezentuje bičovanie Hamana. Nasledujúce opisy týchto praktík pochádzajú zo židovských kultúrnych organizácií menom Jewish Art in Context, môžeme ich však nájsť v množstve kníh o židovskej kultúre a ich svätých dňoch. Niektoré opisy sú zo židovskej kuchárskej knihy zvanej Bon Appetit:

c. Špeciálne delikatesy

1. "Hamanove tašky" (Oznei Haman=Hamanove ucho).

2. "Kreplach": sekané mäso pokryté cestom, tiež v tvaroch trojuholníka. Meno pochádza z populárnej etymológie: Kreplach sa je len v dňoch, v ktorých je súčasne jedenie a bičovanie: Yom Kippur večer - zvyk Kaparota, Hoshanna Rabba - bičovanie prútmi vrby, Purim – (symbolické) bičovanie Hamana.⁴⁶⁵

Príčina, prečo sa kreplach konzumuje na Purim je zaujímavá (aj keď trochu nadsadená). Kreplach je tiež tradičným pre Yom Kippur...a pre Hoshannah Rabah (siedmy deň Sukota).

V týchto dňoch bolo tradičným určité bitie. Na Yom Kippur bývali muži v staroveku bičovaní pred sviatkom Yom Kippur a my bičujeme vrbovými prútmi na Hoshannah Rabah. Na Purim

bičujeme akoby Hamana. Takže kreplach sa stal pre Purim tradičným. (Philip Goldwasser z Bon Appetit)⁴⁶⁶

Po dozvedení sa týchto vecí som si uvedomil, že žiadna iná skupina nemá takéto oslavy. Predstavte si, keby členovia Klanu udržiavali rituál, pri ktorom by jedli koláče vytvarované do uší Martina Luthera Kinga a tiež svätú oslavu, v ktorej by ho symbolicky bičovali! Purim sa slávi dlho pred Kristom a určite zohral dôležitú úlohu v podnecovaní nenávisť a podozrenia v srdciach a myšliach mladých židovských detí voči nežidom. Táto odpudzujúca ceremónia by sa dala prirovnať ku kresťanským kostolom učiacim naše deti biť židovských farizejov, ktorí odsúdili Ježiša Krista a jest' jedlo symbolizujúce rozomleté telo židovských kňazov. Samozrejme, bolo by to absolútne neetické k duchu kresťanstva, napriek tomu sú takéto pomstyctivé praktiky samotným jadrom judaizmu.

Sionizmus ako rasizmus

Po 2000 rokoch konfliktu sa židovská modlitba "nasledujúci rok v Jeruzaleme" stala vyjadrením v otvorenom politickom hnutí zvanom sionizmus. V roku 1862 Moses Hess, učiteľ Karola Marxa a duchovný otec sionizmu a komunizmu, napísal Rím a Jeruzalem. V knihe vyjadruje hodnoty podobné tým v Talmude:

My Židia musíme stále ostať cudzincami medzi goyimi [nežidmi]... Je faktom, že židovské náboženstvo je nad všetkým židovským nacionalizmom... Každý a jeden Žid, či už to chce alebo nie, je automaticky svojím narodením pripútaný k solidarite k svojmu národu... Musí byť najprv Žid, až potom človek.⁴⁶⁷

Ak by Adolf Hitler napísal slová: "Musíme byť najprv Nemcami, až potom ľuďmi", neboli by tieto slová vykladané ako dôkaz jeho mravného úpadku? Z akéhosi vynúteného dôvodu sa nikto neodváža odsúdiť slová, pochádzajúce od muža, ktorý položil základy tak sionizmu ako aj komunizmu. Začal som študovať sionistickú literatúru, od spisov Mosesa Hessa až po súčasnosť a opakovane som sa stretával s rovnakou supremáciou, aká je vyjadrená v Talmude.

Prominentný sionistický historik Simon Dubnow napísal v roku 1906 knihu Základy národného judaizmu. V knihe vyjadruje cítenie, ktoré by bolo určite opísané ako antisemitské, ak by pochádzalo od kresťana alebo nežida:

Asimilácia je častá zrada voči práporu a ideálom židovského národa... Nikdy sa nemôžeme stať členmi prirodzených skupín ako rodina, kmeň alebo národ... Žid na druhej strane aj keď sa narodil napríklad vo Francúzsku a stále tam žije, napriek tomu všetkému zostáva členom židovského národa, či sa mu to páči alebo nie, či si je toho vedomý alebo nie, nosí znak historickej evolúcie židovského národa...⁴⁶⁸

V roku 1965 Moše Menuhin, Izraelčan, ktorý sa narodil v extrémne prominentnej hasidskej rodine, odvážil napísať odhalenie židovského pokrytstva. Napísal fascinujúcu knihu Úpadok judaizmu.⁴⁶⁹ Ukončil ješivu v Jeruzaleme a bol otcom prominentného izraelského hudobníka Yehudi Menuhina. Menuhina ovplyvnil sionistický spisovateľ Jakob Klatzkin, ktorý dal svetu v roku 1921 knihu v nemeckom jazyku Krisis und Entscheidung (Krízy a rozhodnutia). Klatzkin píše:

Nie sme Židia, ktorí spojujú, sme Židia bez kvalifikácií alebo výhrad. Sme jednoducho cudzinci, sme cudzí ľudia v našom strede a zdôrazňujeme, že by sme takými chceli ostať. Existuje široká medzera medzi vami a nami, tak široká, že ju nepreklesni žiaden most. Vaša duša je nám cudzia, vaše mýty, legendy, zvyky, tradície a národné dedičnosti, vaše náboženské a národné svätyne (kresťanstvo), vaše nedele a sviatky... sú nám cudzie. Dejiny vašich víťazstiev a porážok, vaše vojnové piesne a bitky, hymny, hrdinovia a ich skutky, vaše národné ambície a aspirácie, sú nám cudzie. Hranice vašich štátov nezadržia naše hnutia a vaše vojny sa nás netýkajú. Ďaleko za hranicami a medzami vašich krajín stojí naša židovská svornosť... ktokoľvek volá cudziu zem

vlast' je pre Židov zradca... Lojálny Žid nemôže byť ničím iným než židovským patriotom... uznávame národné spojenie židovskej diaspory, bez ohľadu na to, v akej krajine sa nachádzajú. Preto nás teda žiadne hranice nemôžu zastaviť v nasledovaní našich židovských cieľov.⁴⁷⁰

Pred druhou svetovou vojnou Nahum Goldman, prezident svetovej sionistickej organizácie nabádal nemeckých Židov, aby emigrovali do Palestíny, používajúc nasledovné slová:

Judaizmus nemá s germanizmom nič spoločné. Ak zachováme štandardy rasy, dejín a kultúry, Nemci majú právo zabrániť Židom, aby sa miešali do záležitostí ich národa. Rovnaká požiadavka rastie od židovského národa voči Nemcom... Židia sú rozdelení do dvoch kategórií - na tých, ktorí pripúšťajú, že patria do rozdielnej rasy po tisíce rokov starej a tých, ktorí to nepripúšťajú. Tí druhí sú otvorení obvineniam nečestnosti.⁴⁷¹

Dokonca aj sudca Louis Brandeis, sionista, ktorý bol v najvyššom americkom súde, povedal stručne: "Židia sú rozdielna národnosť bez ohľadu na krajinu v ktorej sú, vieru, ktorú uznávajú, postavenie, ktoré držia."⁴⁷²

Theodor Herzl, otec moderného sionizmu, vyjadril skutočné príčiny toho, čo on volá židovská otázka:

Židovská otázka existuje všade tam, kde sú Židia vo veľkom počte. Každý národ, v ktorého strede žijú Židia, či už otvorene alebo skryto, je antisemitský... Antisemitizmus sa zvyšuje medzi národmi deň za dňom, hodina za hodinou a v skutočnosti bude rásť, pretože príčiny jeho rastu nemôžu byť odstránené... Jeho bezprostredná príčina je naša prehnaná produkcia podpriemerných intelektuálov, ktorí nemôžu nájsť východisko ani smerom nahor ani nadol - to znamená východisko ani v jednom smere. Keď sa ponoríme, staneme sa revolučným proletariátom, podriadenými referentmi všetkých revolučných strán a ak povstaneme, povstane aj strašná sila peňaženky.⁴⁷³

Židovská rozdielnosť, ich odpor k asimilácii, ich cudzie tradície a zvyky, všetky tieto faktory prispeli k reakcii zo strany kresťanského sveta, ktoré sa občas stali extrémnymi. Každým prenasledovaním Židia trpeli, ich antipatia a nedôvera ku kresťanom silnela, čo je vidieť v ich spisoch a spôsoboch ich správania, ktoré vyústilo do ešte väčšieho prenasledovania. Cyklus rekriminácie s príchodom nového tisícročia stále pokračuje.

Teraz vyrastá nová generácia Židov zaplavená príbehmi kresťanskej zrady. Nielen Nemci a obyvatelia východnej Európy sú obviňovaní z holokaustu, ale existuje množstvo židovských kníh, tvrdiacich, že celý západný svet má svoj podiel viny, od prezidenta Franklina D. Roosevelta, katolícku cirkev až po celý kresťanský svet.⁴⁷⁴

Objavil som, že upozorňovanie na Talmud a jeho citovanie mi prinieslo obvinenia z antisemitizmu. Zdá sa, že opakovanie slov židovských vodcov je antisemitizmus. Možno poukazovanie na historický židovský názor na kresťanov a nežidov by malo byť tiež považované za príčinu antisemitizmu. Bernard Lazare, populárny židovský intelektuál vo Francúzsku v 19. storočí, vyšetroval úlohu národov v odvekom konflikte s inými národmi. V široko cirkulovanej knihe L'Antisemitisme napísal:

Ak by sa toto nepriateľstvo, tento odpor vyskytol proti Židom len raz, len v jednej krajine, bolo by ľahké nájsť lokálne príčiny antisemitizmu. Táto rasa však bola objektom nenávisťi všetkých národov, medzi ktorými sa Židia usadili. Keďže nepriatelia Židov patria do iných rás... všeobecná príčina antisemitizmu musela teda stále prebývať v Izraeli samotnom a nie v tých, ktorí mu odporujú.⁴⁷⁵

Niekoľko môže namietat', že protikresťanský tón Talmudu a zakladajúcich sionistov nemá veľa spoločné s dnešnými Židmi. Dôkazy však ukazujú, že jadro judaizmu, ortodoxia, sa stáva voči nežidom extrémnejšou než tomu bolo v predchádzajúcich generáciách. Encyclopedia Judaica⁴⁷⁶ na túto tému vraví veľa:

Kino a televízia majú ohromný vplyv na ľudské cítenie. Prípady prenasledovania Židov od čias Tory až po holokaust je dnes propagované v ťažko odolateľnom formáte. V tisícoch výborne

natočených filmov, od Desat' prikázani⁴⁷⁷ až po Schindlerov zoznam⁴⁷⁸ Židia pripomínajú nežidom ich zradu a nežidia sú z toho dojatí. Ustavičné opakovanie hrozných príbehov holokaustu slúži nielen na zvýšenie podozrenia priemerného Žida voči nežidom, ale aj na zvýšenie našej solidarity voči nim.

Moderná židovská supremácia

S čítaním ďalších a ďalších historických udalostí židovského etnocentrizmu som sa divil, koľko je z neho aplikované do dnešných dní. Zahĺbil som sa do moderných židovských kníh a publikácií. Vybral som si najpopulárnejšie a najrešpektovanejšie noviny, knihy a časopisy. Keďže som začínal vidieť dvojité štandard, hľadal som potvrdzujúci dôkaz a čo som našiel ma fascinovalo. Hľadanie to bolo vlastne veľmi ľahké a stále je. Všetky podozrenia a odsúdenia nežidov, protikresťanské a protieurópske invectívy, chválenie sa židovskou morálkou, duchovnom, genetickou prevahou a dokonca priznaním, že kontrolujú väčšinu kľúčových pozícií v médiách a vláde, je možné nájsť v ich literatúre. Ktorýkoľvek čitateľ publikácie zameranej pre židovské používanie nájde materiál, ktorý nie je o nič menej protikresťanský, než boli 1500 rokov staré talmudské spisy, ktoré som citoval. Nie je taký ostrý ako starý materiál, ale nosné motívy sú nevyhnutne prítomné a niekedy z nich dokonca vyvierajú neskrývaná nenávisť.

Množstvo príkladov, o ktorých hovorím je možné nájsť v najväčších židovských novinách mimo Izraela The Jewish Press⁴⁷⁹, ktoré nastavujú tón židovských náboženských a kultúrnych názorov viac, než akékoľvek iné noviny. Jednou z ich hlavných náboženských autorít je rabín Simcha Cohen, ktorý má v novinách pravidelnú rubriku zvanú "Halachic questions". Nie tak dávno rabín poučoval svojich čitateľov, že Talmud označuje nežidov za "zvieratá" (ako je to podčiarknuté v talmudských článkoch od Gemara Kiddushin 68a a Metzia 114b).⁴⁸⁰ V ďalšom odseku diskutuje ako židovské ženy nie sú označené za prostitútky ak majú predmanželský sex so Židom, ale sú tak označené, ak majú akýkoľvek sexuálny vzťah s nežidom, aj v prípade, keď sú zaňho vydaté.

Svadba s nežidom nemôže byť nikdy uspokojivá alebo prepáčená, takéto spojenie klasifikuje ženu ako zona... spoločný žargón označuje termínom zona prostitútku...

Skutočne, predmanželský sex Židovky s Židom neklasifikuje automaticky Židovku ako zona... Židovka sa stáva prostitútkou alebo zonou v očiach Talmudu len vtedy, ak sa vydá alebo má akékoľvek iné sexuálne vzťahy s nežidom.⁴⁸¹

Ďalšia židovská publikácia Jewish Chronicle v článku nazvanom "Niektoré starostlivo a neopatrne vybrané slová", odhaľuje, že židovský termín pre nežidovku je urážlivé slovo šiksa - čo znamená pobeľhica, z hebrejského základu sheigetz (opovrhnutie). Zdôrazňuje tiež, že malé nežidovské dievča sa volá šikselke, znamenajúc "malé ženské opovrhnutie".⁴⁸² Ako by reagovali Židia, ak by kresťania pokojne volali židovské ženy a dievčatá "pobeľhice" a "malé pobeľhice." Nielen kresťania, ale aj ľudia iných rás a náboženstiev sú nazývaní talmudskými učencami ako napr. zakladateľom silného Habad - Lubavitch, rabínom Shneur Zalmanom, "odpadom." Habad je silné hnutie vo vnútri Hasidimu.

Magazín The New Republic, ktorý má najmä židovský personál, obsahoval veľmi odhaľujúce priznania vo vydaní z mája 1992:

...existujú veľmi silné irónie v habadovskom novom univerzalizme, v jeho poslaní nežidom a určite najmenej príjemná z nich sa týka habadovho ináč zamaskovaného rasového konceptu pre goyimov.

Pokiaľ ide o goyimov... Zalmanov názor [bol]: Duše nežidov sú z úplne rozdielneho a podradného poriadku. Sú absolútne zlé, bez akýchkoľvek vykúpiteľných kvalít.

...odkaz na nežidov v učení rabína Zalmana je stále nevďačný. Oni sami pochádzajú z odpadu, preto ich je viac ako Židov, tak, ako buriny je viac ako zrna...všetci Židia sú od narodenia dobrí a nežidia od narodenia zlí.

...táto charakteristika nežidov ako bytostí dedičného zla, ako bytostí biologicky podradné Židom, nebola nijakým spôsobom revidovaná v písmach Habadu. (The New Republic) ⁴⁸³

Je pravda, že všetci Židia sa nedržia týchto extrémnych názorov Habadu, ktorý je vnútornou súčasťou židovského ortodoxného náboženstva. Predstavte si však, ak by existovalo hnutie vo vnútri katolíckeho alebo metodského kresťanstva, ktoré by tvrdilo, že Židia alebo černosí sú odpad, ktorý predstavuje zlo a nemá žiadne vykúpiteľné kvality. Nevzniklo by hneď veľké lamentovanie? Židia by požadovali, aby katolícka cirkev vybrala zo svojich liturgii všetko, čo Židia považujú za urážlivé a katolíci, ako aj ostatné kresťanské vyznania by tak urobili. Napriek tomu nikto sa neodváža trvať na tom, aby židovská viera zničila odkazy na kresťanov a nežidov ako na "zlých od narodenia s podradnou dušou."

Ako som začal nazeráť na tieto veci z novej perspektívy, videl som, že jadro judaizmu leží v záchrane židovského dedičstva a pokroku židovských záujmov. Pri preštudovaní si niektorých encyklopédií a biografických odkazov zhromaždených rabínmi, som našiel prominentných Židov, ktorí sa vyhlásili za ateistov a komunistov. Leon Trockij, jeden z hlavných ateistických zradcov ruskej revolúcie a Herbert Aptheker, ateistický šéf komunistickej strany v USA, sú hrdo uvádzaní v židovských adresároch ako napr. Kto je kto vo svetovom židovstve ⁴⁸⁴ a Kto je kto v americkom židovstve. ⁴⁸⁵

Židovské náboženstvo, tak ako je kodifikované v Talmude sa menej zaujíma o život po smrti a viac o prežitie a moc židovských ľudí. Hnaní vierou, že Židia sú "vyvolený národ" je judaizmus držaný pokope chronickými recitálmi minulých prenasledovaní. Vo svete, ktorý odsudzuje rasizmus je judaizmus jedinou vierou na Zemi, ktorá chváli a povzbudzuje genetické vypudenie, elitárstvo, etnocentrizmus a supremáciu.

Moderný Izrael je jediný štát, ktorý je otvorene teokratický, ktorý sa nehanebne prehlásil za národ, ktorého cieľ je pokrok jedného náboženstva a jediných ľudí. Izrael definuje judaizmus ako štátne náboženstvo, s malým oddelením viery od štátu a svojich občianskych a náboženských zákonov. Napriek náboženskému štátu sa väčšina Židov považuje za "svetských". Avšak aj neveriaci Židia Izraela a Ameriky podporujú ortodoxne vedený štát Izrael a tiež množstvo židovských organizácií po celom svete, ktoré pracujú na ochrane ich kultúrneho a rasového dedičstva.

Väčšina z nás nikdy nevidela židovský šovinizmus a moc, pretože sme nezorganizovali roztrúsené fakty do súvislého celku. Tak ako dieťa skladá obrázkovú mozaiku, väčšina z nás zatiaľ obrázkov nedoskladala. Médiá vymazávajú toľko z obrázku, koľko sa len dá vymazať z nášho povedomia a ktokoľvek, komu sa podarí poskladať celý obraz je mlátený konečnou morálnou zbraňou: obvinením z antisemitizmu. Vzhľadom na mocný židovský vplyv v médiách a finančníctve je ohromujúce, že sa im ktokoľvek odváži postaviť. Akonáhle je niekto obvinený z antisemitizmu, čelí neústupnému nepriateľovi po celom svete - nepriateľovi, ktorý urobí všetko, aby ho znevážil, zastrašil a zničil.

Po dočítaní Talmudu a moderných sionistických spisovateľov som si uvedomil, že Európania neboli jedinými praktikmi rasovej a náboženskej neznášanlivosti. V skutočnosti boli v tom značne výkonní sami Židia. Akonáhle som akceptoval fakt, že židovský etnocentrizmus existuje, opäť som sa spýtal sám seba otázku o "ruskej revolúcii": Prečo nám to bolo zakázané vedieť? Žid má právo namietat, ak ho kritizujú kresťania. Prečo by som ja, kresťan, nemal byť pohoršený židovskou kritikou môjho dedičstva? Ak nenávisťné pocity kresťanov voči Židom sú nesprávne, prečo nie je opak práve tak trestuhodný? Majú médiá pravdu, keď nás chcú presvedčiť, že kresťania majú monopol na nenávisť a Židia na lásku? Ktoré náboženstvo, ak by sme ho mali súdiť podľa dôkazov ich vlastných písomností, je viac motivované nenávisťou?

Aj keď píšem tieto vyzývavé slová, neprechovávam k Židom žiadnu nenávisť. Existujú netolerantní Židia práve tak ako netolerantní kresťania. Je tiež pravda, že je veľa Židov, ktorí rešpektujú naše kresťanské dedičstvo. Ak však títo Židia nebudú ochotní priniesť svojej viere a okoliu rovnakú lásku a zmierenie, aké učil Kristus, cyklus nenávisť medzi Židmi a ostatným obyvateľstvom sa neskončí a uvidíme možno opäť hrozné extrémny minulosti. Vláda, cirkev a médiá horlivo pracujú na zmiernení kresťanskej neznášanlivosti voči Židom. Tento cieľ môže byť dosiahnutý len cez rovnaké úsilie na zmiernenie židovského šovinizmu, podozrenia a hnevu voči nežidom. Ako to napísal izraelský aktivista za ľudské práva Israel Shahak: "Antisemitizmus a židovský šovinizmus musí byť zdolaný len súčasne."

Po prečítaní slov Theodora Herzla som si plne uvedomil, že existujú , ako to on vyjadril, "cudzie" sily v našej civilizácii. Sú to ľudia, ktorí nezdieľajú našu kultúru, naše tradície, našu vieru, záujmy a naše hodnoty. Uvedomil som si, že ak chcem brániť dedičstvo a hodnoty našich ľudí, budem ich musieť brániť pred netolerantnou časťou židovskej komunity, ktorá sa nesnaží o zmierenie ale o nadvládu.

Keď som mal 16, nikdy by ma nenapadlo, že len za jednoduché poukázanie na mocné židovské elementy protikresťanstva si vyslúžim označenie antisemita. Dnes neprijímam túto nálepku a stále verím, že nie je o nič viac protižidovské oponovať židovskej supremácii ako je protitalianske oponovať mafii.

RASA, KREŠŤANSTVO A JUDAIZMUS

Odkedy si pamätám, vždy som bol veriacim kresťanom. Otec, oddaný kresťan, ma učil, že Ježiš Kristus ponúka návod na život. Nikdy nebol vo viere dogmatický a počas rokov priviedol rodinu k rôznym kostolom bez obáv z vyznania. Boli sme členmi presbyteriánskych, metodistických a katolíckych kongregácií. Jedinou dôležitou vecou bola pre otca kvalita duchovného a kongregácie. Keď som bol na základnej škole, rodina sa pridala k Elysian First Methodist Church, kde otec učil v nedeľnej škole. Keď sme cestovali, kdekoľvek sme boli, stále sme sa snažili nevynechať nedeľnú školu. Nové perspektívy, ktoré sme dostali v rôznych školách od učiteľov a kazateľov, boli pre našu kresťanskú vieru ako adrenalinové injekcie.

Keď som mal 13, navštevoval som silne kresťanskú školu v New Orleanse Clifton L. Ganus. Zároveň sme sa s rodičmi zúčastňovali bohoslužieb v kostole na Carrollton Avenue, ktorý mal so školou silné putá. Aj keď som bol pokrstený ako dieťa v presbyteriánskom kostole, moji noví učitelia a priatelia ma presvedčili, že Biblia učí, že vedomé rozhodnutie o spáse je potrebné pred krstom. Oddal som sa modlitbám a Kristovi v útočisku kostola a onedlho po mojom krste urobil tak aj môj otec.

Moja skúsenosť obnoveného kresťana mala hlboký dopad na moju kresťanskú vieru, pretože som videl všetko v novom svetle. Keď je muž presvedčený o svojej viere, nebojí sa útokov opačných názorov. Táto "záchrana" mi dala pocit bezpečia, ktoré ma otvorili rozdielnym náhľadom. Ak niekto pochybuje o základnej platnosti svojich pocitov, cíti sa ohrozený ak ich niekto napadne. Pociť, že som "správne s Bohom a svetom" mi dal slobodu na preskúmanie nových myšlienok. Len niekoľko mesiacov po mojom krste som čítal knihu *Rasa a rozum*,⁴⁸⁶ ktorá začala moju intelektuálnu cestu k rasovému porozumeniu.

Na začiatku 60-tych rokov väčšina kostolov na juhu bolo stále oddelených a dokonca aj katolícky kostol mal oddelenú farskú školu a sedenie počas omše pre belochov a černochoch. Prijaté rasové rozdiely nekládli na kresťanstvo žiadne morálne dilemy počas svojich prvých dvetisíc rokov, avšak len za 50 rokov začali rovnostármi ovládané médiá meniť kresťanské zriadenia. Ironicky, zdrojom týchto nových "kresťanských" názorov boli ľudia, ktorí boli v skutočnosti antikresťania. Najprv bolo kresťanom povedané, že spoznanie rasových rozdielov a segregácie je nevhodné. Keď som končil vysokú školu v polovici 70-tych rokov, zvyšujúci sa počet kostolov zastával názor, že rasizmus je "hriech". Do 80-tych rokov niektoré kostoly, ktoré boli pred 20-timi rokmi prísne segregované, začali žehnať miešané manželstvá medzi belochmi a černochochmi.

Keď som prvýkrát spochybnil myšlienku rasovej rovnosti, nikdy ma nenapadlo, že rasové rozdiely by mohli byť nezlúčiteľné s mojím kresťanským cítením, pretože takmer všetky kostoly na juhu boli segregované. Začal som opätovne čítať Bibliu, dávajúc pozor na spôsob zaobchádzania s kmeňmi, rasami, národmi a ľuďmi a zbožne som o tom premýšľal. V nedeľnej škole som si prečítal článok, ktorý tvrdil, že udržiavanie rasovej segregácie je pre kresťanov neprijateľné. Citovaním Biblie zvykli podporovať svoj názor:

A z jedného stvoril celé ľudské pokolenie...⁴⁸⁷

Pamätám si na podvod, ktorý používali médiá ohľadne slávneho výroku Thomasa Jeffersona: "Nič nie je istejšie v knihe viery, než to, že títo ľudia (černosi) majú byť slobodní." Keď som si pomyslel ako vynechali pokračujúce vety, ktoré vraveli o rasových rozdieloch a podporovali repatriáciu, okamžite som otvoril Bibliu a našiel som si verš, v ktorom stálo:

A z jedného stvoril celé ľudské pokolenie, aby obývalo celý povrch Zeme; určil im vymedzený čas a hranice ich obývania. (Skutky apoštolov)⁴⁸⁸

Práve tak ako u Jeffersona, dôležité slová, ktoré dopĺňali význam vety, boli vynechané. Termínom národ označuje Biblia rasu alebo ľudí. Pomyslel som sa na fakt, že Boh skutočne stvoril veľa ľudských

rás a dal im ich charakteristiky a "hranice ich obývania". Keď som si prečítal verš v plnom význame, nezdalo sa mi, že by Boh schvaľoval integráciu alebo rasové miešanie. Sám stvoril rozdielne rasy a oddelil tak každý druh.

Čím viac som čítal Bibliu, tým viac bolo zrejmé, že Boh sa zaujímal o dedičstvo generácií. Starý zákon vraví o jednom národe, Izraelitoch, ktorí boli označovaní ako špeciálni ľudia, "vyvolení ľudia". Boje na život a na smrť medzi Izraelitami a Kanáncami, Jakobínmi, Filištíncami, Amalakitmi, Sýrijčanmi, Egyptanmi a tuctami iných národov sú tam verne zachytené. Ako som spomenul, bol som veľmi prekvapený genocídou a nachádzal som stále viac veršov (ako napr. Jozue 6:21⁴⁸⁹ a 10:28 - 10:41).⁴⁹⁰ opisujúcich v detailoch masakovanie celých národov.

Židovské vojská páchali túto genocídu pod prísnyimi smernicami Mojžiša zobrazenými v Deuteronómiu, kapitole 20. Povedal im, že odstrčené zeme sa majú stať Izraelom, majú zničiť každého ich obyvateľa a ľudia okolitých národov, ak sa nevzdajú do otroctva Izraela, majú byť zabití.

Ak prítiahneš k mestu, aby si ho dobyl, najprv mu ponúkneš mier. Ak prijme a otvorí ti brány, všetok ľud, ktorý je v ňom zachovaný bude ti poddaným a poplatníkom. Ale ak nebude chcieť s tebou uzavrieť zmluvu a začne s tebou boj, budeš ho obliehať. A keď Pán, Boh tvoj, ti ho dá do tvojich rúk, pobiješ všetko, čo bude v ňom mužské, ostrím meča. Ženy, deti, dobytok a všetko, čo v meste bude, jeho celú korisť rozdeľ vojsku a užívaj z tej koristi nepriateľskej, ktorú ti dá Pán, Boh tvoj. Tak naložíš so všetkými mestami, ktoré budú vzdialené od teba a nie sú v počte tých, čo sa ti dostanú do vlastníctva. Iba z miest tých, čo ti dá Pán, Boh tvoj nenecháš nikoho nažive, lež pobiješ ostrím meča a to " Hetejcov, Ferezitov, Hevejcov a Jebujejcov, ako ti to Pán, Boh tvoj prikázal. (Deuteronómium 20:10 – 18) ⁴⁹¹

Slová sú neklanné. Každé nevinné dieťa malo byť zabité len preto, že pochádzalo z národu nepriateľa.

Miluj blížneho svojho

Od prvých nedeľných škôl ma učili, že najväčšie božie učenie je "milovať blížneho svojho ako seba samého." (Levitikus 19:18)⁴⁹² Vyrastajúc na Desiatich prikázaniach, najznámejších pasážach Starého zákona, som sa čudoval, ako môže genocída Starého zákona učiť zároveň "nezabiješ", "nepokradneš", "nepožiadaš domu blížneho svojho." (Exodus 20:13, 15 a 17)⁴⁹³

Rozhodol som sa vyhľadať state, ktoré diskutujú o milovaní blížneho svojho. Našiel som to v Levitovi 19:18, v starej verzii Starého zákona, ktorý patril mojej starej mame. Písalo sa tam:

Nemsti sa a nenos nevraživosť voči synom svojho národa, ale miluj blížneho svojho ako seba samého... (Levitikus 19:18) ⁴⁹⁴

Nasledujúce je židovský preklad textu ich Biblie podľa hebrejských textov:

Nemsti sa a nenos nevraživosť voči svojim krajanom. Miluj svojho druhu ako seba samého. (Tanakh) ⁴⁹⁵

Verš jasne ukazuje, že "blížny" je "syn svojho národa", inými slovami, druhom je Izraelit a nie iní ľudia. Posledný preklad veršu používa slovo "krajan" namiesto "syn svojho národa". Talmud vysvetľuje v Baba Kamma 113b,⁴⁹⁶ že termín "blížny" sa netýka nežidov. Jewish Encyclopedia jasne hovorí, "Tu je nežid vylúčený a nie je blížnym..."⁴⁹⁷ Po rokoch som čítal článok od Dr. Johna Hartunga, v ktorom vysvetľuje, že zavrnutie Desiatich prikázaní bolo jasne namierené proti "blížnemu" a vylučovalo Izraelitov. Zdôrazňuje, že zvitky, z ktorých bolo desať božích prikázaní preložených nemali bodky, čiarky alebo veľké písmená na začiatku vety. Preto teda časť "nezabiješ" mohla byť súčasťou väčšieho celku.⁴⁹⁸

Takže bolo Izraelitom zakázané zabíjať? "Nezabiješ blížneho svojho...deti svojho národa, synov svojho národa, svojich druhov Izraelitov." Takto sa teda masové zabíjania a krádeže území iných národov dostali do súladu s Desiatimi prikázaniami.

Politicky nesprávna Biblia

Tieto riadky možno prekvapia niektorých kresťanov, ale Starý zákon podporuje tiež otroctvo. A opäť je zrejmé, že Izraeliti smú navždy brať do otroctva iné národy, ale je im zakázané zotročovať ich vlastný druh.

Pokiaľ ide o ženy a mužov otrokov, ktorých vlastníte, smiete kupovať ženy a mužov z národov, ktoré sú okolo vás. Môžete ich tiež kupovať medzi cudzincami, ktorí tu pobývajú dočasne a ich rodinami, ktoré sa narodili vo vašej krajine a ktoré môžu byť vaším majetkom. Môžete ich predat' svojim synom, zdediť ich ako svoj majetok navždy, nad svojimi bratmi v Izraeli nebudete však vládnuť, nie jeden nad druhým. (Levitikus 25:44 – 46)⁴⁹⁹

V spojitosti s medzirasovým manželstvom existujú neomylné pasáže, kde Boh rozkázal, "Neuzatvárajte s nimi manželstvá".

A keď ich Boh privedie pred vás, potrestajte ich, úplne ich zničte, nerobte s nimi žiadne zmluvy, nepreukážte žiaden súcit. Neuzatvárajte s nimi manželstvá; ich dcéry nedávajte svojim synom a svojich synov nedávajte ich dcéram... (Deuteronomium 7:2 -6)⁵⁰⁰

Biblia ďalej vraví Izraelitom, ktorí si zobrali neizraelitku, "boží hnev ťa zasiahne". (Deuteronomium 7:4)⁵⁰¹ Starý zákon ďalej ohovára miešanie "svätého semena Izraela". Židovskí kňazi sa sťažujú, že "ľudia Izraela, kňazi a leviti sa neoddelili od ľudí zeme..." (Ezra 9:1)⁵⁰² "Keďže si vzali dcéry pre seba a svojich synov; sväté semeno sa zmiešalo s ľuďmi zeme." (Ezra 9:2)⁵⁰³ Ezra ďalej uvádza 107 mužov, ktorí sa vzdali svojich cudzích žien a ich detí ako súčasť ich poslušnosti Bohu.

Objavil som, že geneológia bola používaná ako dôkaz nepomiešanej krvnej línie. Rasovo nečisté rodokmene boli používané na odmietnutie kňazstva niektorým, ktorí sa vrátili z babylonského zajatia. Každú nedeľu sa deti učia, že Starý zákon dokazuje svätosť Krista v jeho neprerušenej geneológii.

Objavil som, že genocída a zakazovanie miešaných manželstiev neboli jediným spôsobom používaným v biblických časoch na ochranu krvnej línie Izraelitov. Biblia jasne zastáva separáciu alebo segregáciu.

...ja som váš Boh, ktorý vás oddelil od ostatných ľudí. (Levitikus 20:24)⁵⁰⁴

...prišlo k tomu, že počuli zákon, ktorý vravel, oddelili od Izraela všetky miešané zástupy. (Nehemiah 13:3)⁵⁰⁵

Ak je nová rovnostárska verzia kresťanstva správna a rasové oddelenie je hriechom, potom by Boh musel byť prvý, ktorého by sme odsúdili, pretože to bol on, kto vytvoril medzi ľuďmi rasové rozdiely. Či už niekto verí v to, že Boh použil na naše stvorenie súhrnný proces dlhej evolúcie alebo jednoducho čin okamžitého výtvoru, je jasné, že rozdiely medzi rasami existujú a sú geograficky oddelené. Ak je rasová integrita proti božím zákonom, prečo potom stvoril rasy, geograficky ich oddelil a dal im odlišné charakteristiky a kvality? Urobil snáď Boh akúsi veľkú chybu, že ľudia vo svojej ješitnosti to majú teraz vylepšovať integráciou a rasovým miešaním?

Keď som priniesol jasné rasové učenia Starého zákona do nedeľnej školy, učiteľ povedal, že Ježiš Kristus priniesol svojim príchodom zmenu pre celé ľudstvo. Musel som súhlasiť v tom, že učenie Ježiša sa nezhodovalo s príkrym etnocentrizmom Starého zákona a jeho spása je dostupná všetkým ľuďom a všetkým národom. Tí, ktorí veria v Ježiša sa stanú deťmi Boha, novými vyvolenými ľuďmi cez svoje spasenie. Toto sú niektoré často citované state z Nového zákona:

Ved' skrze vieru v Kristovi Ježišovi ste všetci božími synmi. Lebo všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli. Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy, lebo vy všetci ste jeden v Ježišovi Kristovi. A keď ste v Kristovi, ste Abrahámovým potomstvom a podľa prisľúbenia dedičmi. (List Galat'anom 3:26-29)⁵⁰⁶

Rovnostári pravidelne používajú tieto verše na ospravedlnenie ich tvrdenia rasovej a sexuálnej rovnosti. Po starostlivom uvažovaní nad veršami, som sa spýtal niekoľko otázok. Znamenajú tieto verše snáď, že doslovne neexistujú muži a ženy, Židia a Gréci, otroci a slobodní na svete? Odpoveď je

samozrejme nie. Nový zákon opakovane uznáva odlišnosti medzi ženou a mužom, Židmi a Grékmi, sluhami /otrokmi/ a slobodnými. V skutočnosti, a to môže niektorých šokovať, ktorí si to neuvedomili, Nový zákon často akceptuje otroctvo a vraví, že otrokári môžu byť veriacimi kresťanmi a bratmi. Preštudujte si tieto verše:

- **Otroci, poslúchajte pozemských pánov s bázňou a chvením, z úprimného srdca ako Krista... (List Efezanom 6:5)⁵⁰⁷**
- **Neslúžte iba naoko, ako tí, čo sa chcú páčiť ľuďom, ale ako Kristovi služobníci, ktorí z tej duše plnia božiu vôľu.**
- **A tí, čo majú pánov veriacich, nech ich neznevažujú preto, že sú bratmi, ale nech im slúžia tým ochotnejšie, že sú veriaci a milovaní a majú účasť na dobrodeniach. Tak uč a povzbudzuj. (Prvý list Timotejovi 6:2)⁵⁰⁸**
- **Otroci nech sa vo všetkom podriaďujú svojim pánom, nech sú úslužní, nech neprotirečia, neokrádajú, ale nech vo všetkom preukážu skutočnú vernosť, aby vo všetkom robili česť učeniu nášho spasiteľa. (List Titovi 2:9-10)⁵⁰⁹**
- **Sluhovia, podriaďte sa so všetkou bázňou pánom a nielen dobrým a miernym, ale aj zlým. (Prvý list Petrovi 2:18)⁵¹⁰**

Neospravedlňujem otroctvo, ani akýkoľvek druh utláčania ľudí. Avšak Ježiš mu nijako neodporoval, o nič viac ako Boh, keď povedal Izraelitom, že si môžu svojich sluhov ponechať navždy. (Levitikus 25:44-46)⁵¹¹ Ježiš sa pohyboval medzi otrokmi celý svoj život, nachádzajúc rôzne druhy hriechu, napriek tomu nikdy slovom neodsúdil otroctvo a otrokárov.

Výborný príklad Kristovho názoru na otroctvo môžeme nájsť v jeho stretnutí s rímskym stotníkom a jeho otrokom. (Lukáš 7:1-10) Príbeh hovorí o rímskom stotníkovi, ktorý mal chorého otroka. Poslal po Ježiša, aby ho vyliečil, zároveň však povedal, že nemusí chodiť k nemu, pretože verí, že ho vylieči z akejkoľvek vzdialenosti. Ježiš ho neodsúdil, ani mu neprikázal aby otroka prepustil, ale ho vyliečil a otrokára chválil: "Hovorím vám, takú vieru som nenašiel ani v Izraeli." (Lukáš 7:9)⁵¹² Pasáže ako táto mi vravia, že Ježiš priniesol osobnú spásu a nie liberálny sociálny aktivizmus. "Už niet Žida ani Gréka, slobodného ani otroka, muža ani ženy," nevolá po rasovej integrácii o nič viac ako volá po eliminovaní sexuálnych rozdielov a dokonca ukončenia otroctva. Odkaz je veľmi jasný a jednoduchý: spása Ježiša Krista je otvorená pre všetkých, ktorí v neho veria, ženu či muža, Žida či Gréka, slobodného či otroka.

Uvedomil som si, že Starý aj Nový zákon uznávajú rozdiely ľudstva. Samozrejme v Novom zákone prevláda ovzdušie lásky a rešpektu, ktoré je v protiklade k strohým diktátom Starého zákona. Zdá sa, že Ježiš Kristus a pisatelia Nového zákona prijímajú otroctvo, otrokári majú však byť nabádaní k tomu, aby sa k svojim otrokom správali milo. Napriek tomu, že Ježiš priznáva, že Boh stvoril rozdielne rasy a "hranice ich obývania", vraví, že jeho spása je otvorená pre všetkých. Ilustráciou, ako ďaleko niektoré kresťanské kostoly zostali za slovami Ježiša, je tlak od mnohých z nich na kontrolu zbraní. Vyjadril to slovami, ktoré si nikto nemôže pomýliť:

On im povedal: Ale teraz, kto má mešec, nech si ho vezme, tak isto aj kapsu a kto ho nemá, nech predá šaty a kúpi si meč. (Lukáš 22:36)⁵¹³

Ako by liberálne médiá zaobchádzali s niekým, kto vraví, " Ak nemáš zbraň, predaj svoj kabát ak musíš a kúp si ju!" Liberálne, marxisticky orientované sociálne evanjelium, ktoré je podľa liberálov v Biblii, je v skutočnosti len v ich myšliach. Liberálny humanizmus bol teraz transplantovaný do viery našich predkov. Slabé, takmer zženštilé populárne zobrazovanie Krista je toho ilustráciou. Ježiš Kristus bol nežný a zároveň mužný. Jeho láska pochádzala z vnútornej dobroty a veľkej sily. Môžeme porovnať dnešnú kvetinovú, detskú mediálnu verziu Ježiša s biblickou skutočnosťou Krista idúceho do kláštora, prevracajúceho stoly a vyhánajúceho úžerníkov bičom.⁵¹⁴

V posledných rokoch liberálni radikáli tak pokazili význam Kristovho odkazu, že niektoré kostoly začali podporovať komunistických revolucionárov. Napríklad Občianske združenie kostolov, prestížna

hlavná skupina, poslala peniaze komunistom v Afrike, ktorí boli zodpovední za vraždu kresťanských misionárov.

Židovské antikresťanstvo

Ako som sa ďalej oboznamoval s úlohou organizovaného židovstva v komunizme, sionizme a liberalizme, všimol som si tiež ich nepriateľstvo voči kresťanom. Hollywood produkuje množstvo filmov, ktoré napádajú kresťanstvo a vydavateľstvá vytvárajú plodnú antikresťanskú literatúru. Napríklad v čase mojich štúdií som čítal vysoko propagovanú knihu *Passover Plot*, od židovského učenca menom Joseph Schonfield.⁵¹⁵ Tvrdí, že Ježiš nezomrel na kríži, ale bol omámený drogou svojimi nasledovateľmi, aby predstieral smrť a zmŕtvychvstanie. Židovské organizácie vedú boj na zakázanie kresťanských modlitieb v školách, zakázanie spomínania Krista na verejných miestach a dokonca zakázanie spievania vianočných kolied v našich školách. Raz, keď som kritizoval židovské organizácie z konania takýchto činov v rozhlasovej reportáži, jeden poslucháč ma nazval "nekresťanským za opováženie sa ich kritizovať". "Veď Židia sú Bohom vyvolení ľudia," dodal. Urobil som viac než dost výskumu Biblie a viem, že tento príbeh je len z polovice pravdivý. Nový zákon jasne vraví, že veriaci kresťania sa stali "potomkami Božieho sľubu" a Boh sa viac nepozeral na Židov ako v jeho zmluve.⁵¹⁶

Pozerajúc na dejinný názor kresťanstva voči judaizmu som zistil, že sa v tomto storočí pozoruhodne zmenil. Bola to tiež doba, ktorá je príznačná vzrastom židovskej ekonomickej a politickej moci. Kresťanstvo má dlhý záznam konfliktov so Židmi. Je to záznam, na ktorý sa židovskí spisovatelia pravidelne sťažujú. V raných dňoch kresťanstva bolo židovské prenasledovanie kresťanov, ako je to spomínané vo Svätom písme, stále čerstvé v pamäti kňazov. Predošlý farizej Pavol, bol jedným z takýchto krutých prenasledovateľov, až do jeho zázračného obratu na ceste do Damašku. Kresťanstvo sa tak stalo vierou nežidov a organizované židovstvo jeho nezmieriteľným nepriateľom tvrdiacim, že Ježiš bol bastard a Panna Mária prostitútko a kresťania sa majú uvariť vo vriacom semene. Na druhej strane, používajúc Nový zákon, kresťania obviňujú Židov za ukrižovanie Ježiša a široké prenasledovanie kresťanov.

Mnohí kresťania si myslia, že jediné židovské náboženské knihy sú tie zo Starého zákona. Ako som to opísal v kapitole o židovskej supremácii, Talmud je zbierka hlavných kníh židovských komentárov. Slovník *American Heritage Dictionary* ho opisuje ako, "skladajúci sa zo základov náboženskej autority pre tradičný judaizmus".

Existujú tri hlavné vetvy židovského náboženstva: ortodoxná, konzervatívna a reformná. Ortodoxná je tradičným zdrojom judaizmu a je považovaná za jeho srdce. Veľmi podobná ortodoxnému judaizmu je konzervatívna vetva, ponúka však lepší pohľad na prísne židovské zákony. Modernejšie reformné hnutie je oveľa menej viazané farizejskými tradíciami predchádzajúcich dvoch. *Encyclopedia Judaica* opisuje súčasný náboženský stav Izraela:

Existuje veľmi málo reformných a konzervatívnych kongregácií v štáte Izrael. Ortodoxná pozícia je oficiálnou pozíciou Izraela s väčšinou rabínov, ktorí prislúchajú do starej školy talmudských sudcov.⁵¹⁷ (*Judaism. Encyclopedia Judaica*, str. 396)

Tendencia v židovskom teologickom seminári (v New Yorku) bola empatická...voči ortodoxnejšiemu prístupu, ktorý existoval v predchádzajúcich generáciách.⁵¹⁸ (*Conservative Judaism, Encyclopedia Judaica*, str. 906)

Universal Jewish Encyclopedia jasne tvrdí, že Talmud, nie Torah alebo Starý zákon je zvrchovanou autoritou pre judaizmus.

A tak konečnou autoritou ortodoxie je babylonský Talmud. Biblia sama sa zaraďuje na druhé miesto v skutočnosti, ak nie v teórii.⁵¹⁹ (*Universal Jewish Encyclopedia, Authority*, str. 637)

Talmud jasne tvrdí, že judaizmus považuje Ježiša za šarlatána, kúzelníka, zvodcu a podvodníka. Tvrdí tiež, že biblická udalosť ukrižovania bola lož a Ježiš bol uškrtý v diere hnoja a nenávideli ho tak veľmi, že ho popravili štyrmi rôznymi spôsobmi. Je portrétovaný ako bastardský syn prostitútky a dokonca

navrhuje, že bol nežid. V niektorých prekvapujúcich pasážach sa pýši [Talmud], že Rimania nemali so smrťou Krista nič spoločné a Židia boli tí, ktorí ho popravili za jeho modlárstvo. Uvádza tiež, že bol vzkriesený zo smrti židovským kúzelníkom a potom potrestaný uvarením vo vriacom semene. Tu sú priame, overené citáty z Talmudu, zaoberajúce sa Ježišom a kresťanmi:

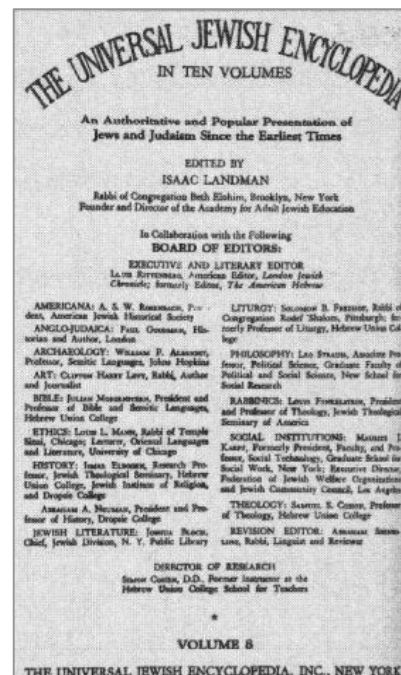
- **Balaam [Ježiš] zhrešil so svojím oslom (Sanhedrin 105 a-b)⁵²⁰**
- **Židovskí kňazi zdvihli Balaama [Ježiša] zo smrti a potrestali ho vo vriacom semene (57 a Gittin)⁵²¹**
- **Ona, ktorá bola potomkom princezien a guvernérov [Panna Mária] robila prostitútku stolárovi (Sanhedrin 106a)⁵²²**
- **[Ježiša] zniesli do jamy s hnojom až po jeho ramená. Potom ho zaviazali tvrdým plátnom, ktorého oba konce potiahli proti sebe, až kým nebol mŕtvy. (Sandherin 52 b)⁵²³ V Sandherin 106 sa tiež tvrdí, že ho popravili štyrmi spôsobmi.⁵²⁴**
- **...počuli ste, akým bol starý Balaam [Ježiš] ? ...krvaví a podvodnícki muži nemajú žiť ani polovicu svojho života a on mal 33 alebo 34 rokov (Sanhedrin 106)**
- **Tí, ktorí čítajú nekanonické knihy [Nový zákon] nebudú zdieľať nič z nového sveta, ktorý príde (Sanhedrin 90a)**
- **Židia musia zničiť knihy [kresťanov] (Sabbath 116 a)**

Keď som sa s týmito citátmi, uvádzanými v Elizabeth Dillingovej knihe *The Jewish Religion*, stretol prvýkrát, povedal som si, že nemôžu byť presné, že musia byť nepravé alebo vymyslené. Potom som však tieto urážlivé citáty našiel v Soncine (najpopulárnejšom preklade Talmudu v 20. storočí). Protikresťanské citáty mali v *The Jewish Encyclopedia* také zastúpenie, že človek by vážne pochyboval o ich pravosti.

Uvádzajú sa dokonca detaily o tom, že anglický preklad používal kódové slová ako Amalakiti, Kuteáni, Egyptania na označenie nežidov vo všeobecnosti, používajúc tieto termíny na zakrytie faktu, ako zákerne Talmud hovorí o nežidoch. Jasne tiež priznáva, že slovo "Balaam" je označením pre Krista.

Ako mladý muž som reagoval na skrytý židovský rasizmus najprv s prekvapením, potom s hnevom. Ako môžu liberálni židovskí vedátori a magnáti médií odsudzovať južanov, ktorí chceli segregáciu, keď ich vlastné sväté písmo učí nenávisti a násiliu voči nám, nežidom. Keď som začal verejne hovoriť o nenávisti v Talmude, bol som označený médiami a skupinami napr. ADL za nenávidiaceho antisemitu. ADL (Anti - Defamation League of B'nai B'rith) je multimilión dolárová, celosvetová organizácia, ktorej jediným cieľom je zhanobiť a očierniť tých, ktorí povedia pravdu o židovskej supremácii a nenávisti voči nežidom. Nazlostil som sa nielen na nenávisť v tradičných židovských spisoch, ale aj na židovské pokrytecké útoky na tých, ktorí na túto nenávisť verejne poukázali. Napádali ma za jednoduché verejné citovanie Talmudu, keď som nič iné neurobil, len priamo čítal z ich svätých kníh. Napriek tomu som bol "hater".

Nespravodlivé a pokrytecké útoky, ktorým som čelil, len zvýšili moje odhodlanie postaviť sa, bez ohľadu či budem sám alebo nie, za to, v čo som veril. Neočakávane som však odhalil, že existuje i veľa Židov, ktorí sa odvážili odhaliť pravdu o sionizme a židovskej supremácii. Prenasledované a ohovárané skupiny ako som bol ja boli rovnako otrasené netolerantným a nenávisným plemenom judaizmu, ktoré povstalo v židovskej komunite a sionistickom štáte. Boli medzi nimi Američania ako Alfred Lilienthal, Noam Chomsky a odvážny Žid v Izraeli Dr. Israel Shahak. Títo učitelia sa odvážili postaviť proti židovskej neznášanlivosti.

Dr. Shahak riskoval všetko, aby priniesol do judaizmu to, čo on volá "slušná humanita". Profesor Shahak sa narodil vo Varšave v roku 1933 a bol oslobodený z koncentračného tábora v Bergen Belsen, takže je podľa židovskej terminológie "holocaust survivor". Emigroval do Izraela, slúžil tam v armáde a stal sa uznávaným profesorom chémie. Dr. Shahak je aktivista za ľudské práva, ktorý písal o aspektoch judaizmu v hebrejčine a angličtine. Napísal množstvo kníh, posledná je z roku 1944 - *Jewish History, Jewish Religion*.⁵²⁵ Gore Vidal napísal k jej americkému vydaniu výborný predslov. Nasledujúce je ukážka z tejto knihy, odhaľujúca názor židovského náboženstva na kresťanstvo:

Judaizmus je naplnený veľmi hlbokou nenávisťou voči kresťanstvu, kombinovanou s ignoranciou. Tento názor sa zhoršil kresťanským prenasledovaním Židov, avšak zväčša je od toho nezávislý. V skutočnosti sa datuje do čias, keď kresťanstvo bolo slabé a prenasledované (nielen Židmi) a bol zastávaný Židmi, ktorí nikdy neboli kresťanmi prenasledovaní alebo ktorým dokonca kresťania pomohli...

Podľa Talmudu bol Kristus odsúdený riadnym rabínskym súdom za modlárstvo, podnecovanie druhých Židov k modlárstvu a pohrdanie rabínskou autoritou. Všetky klasické židovské zdroje, spomínajúce jeho odsúdenie, sú šťastné, že nesú za to zodpovednosť; v spisoch Talmudu nie sú Rimania ani spomenutí...

Samotné meno Ježiša bolo pre Židov symbolom všetkého, čo je odporné a táto populárna tradícia stále existuje. Evanjeliá sú rovnako nenávidené a nie je dovolené ich citovať dokonca ani v školách moderného Izraela.⁵²⁶

Profesor Shahak oznamuje, že 23. marca 1980 sionisti verejne a ceremoniálne spálili stovky kníh Nového zákona v Jeruzaleme. Boli zničené pod patronátom Yad Le'akhim, židovskej náboženskej organizácie podporovanej izraelským ministerstvom náboženstiev.⁵²⁷ Je to rovnaká vláda, o ktorej niektorí kresťanskí kňazi povedali, že by sme ju mali podporiť americkými daňami. Medzi inými prekvapujúcimi obvineniami Dr. Shahak vraví:

Židovské deti sú skutočne učené pasážam, ktoré kážu každému Židovi, ktorý ide okolo cintorína, vysloviť požehnanie, ak je cintorín židovský, alebo zakliať matky mŕtvych ak je nežidovský... stalo sa zvykom pľuvať (zvyčajne trikrát) pri pohľade na kostol alebo kríž...⁵²⁸

Dr. Shahak cituje populárnu, v Izraeli vydanú Talmudic Encyclopedia, ktorá diskutuje o vzťahoch medzi Židmi a gójmi. (nežidmi)

Ak má Žid koitus [sex. styk] s nežidovskou ženou, či už je dieťa alebo dospelá, vydaná alebo slobodná a čo aj len deväť rokov a jeden deň stará - keďže mal s ňou úmyselný koitus, musí byť zabitá ako je to zo zvieratami, lebo vďaka nej sa Žid dostal do problémov.⁵²⁹ (Talmudic Encyclopedia)⁵³⁰

Vedel som o týchto nenávisných talmudských zákonoch pred tým, ako som čítal Shahakovu poslednú knihu, napriek tomu ma ohromia vždy, keď si ich prečítam. Zlovestné narážky ma stále šokujú. Ak Žid znásilní mladé kresťanské dievča, musí byť zabitý, pretože ona dostala Žida do problémov! Ako môže človek vôbec reagovať na takúto spustlosť, takéto zlo? Profesor Shahak pokračuje, stranu za stranou, ilustrujúc nenávisné judaistické zákony proti kresťanom. Odhaľuje zákony, ktoré dovoľujú Židom klamať, kraďnúť, zabíjať, znásilňovať a dokonca brať nežidov za otrokov.

Táto kniha ukazuje, že judaizmus v Izraeli, namiesto zmiernovania protikresťanských zákonov, sa vlastne stáva každým dňom viac nenávisným. Dr. Shahak vraví, že za účelom zakrytia svojich pocitov pred kresťanmi v Európe, mnohé antikresťanské pasáže Talmudu a modlitby sú židovskými úradmi zamaskované kódovými slovami (ako napr. Cuthean pre nežida alebo Balaam pre Krista). Zoznam Talmudic Omissions (toho, čo je v Talmude vynechané - pozn. prekl.) koloval za účelom objasnenia kódových slov v zákerných protikresťanských pasážach. Dnes sú však tieto pasáže obnovené a publikované vo svojej pôvodnej forme (bez kódových slov) pre izraelské deti.⁵³¹

Od najstarších čias kresťanstva katolícki pápeži vydávali dekréty odsudzujúce Židov za ich úžerníctvo,

nadvládu v obchode s otrokmi, prostitúciu, protikatolícke učenia a aktivity a iné neresti. Protestanti boli rovnako protižidovskí. Zakladateľ protestantizmu Martin Luther čítal Talmud a nazval Židov "agentmi diabla".⁵³² Dominantný kresťanský názor od prvého storočia až do 60-tych rokov bol, že Židia mali s Bohom zvláštny vzťah zmluvy.

Zmluva bola však striktno podmienená. V Deuteronómiu 7:6-12 Boh uvádza zmluvu jasnými termínmi:

Ved' ty si svätý národ Pána, Boha svojho; teba si vyvolil Pán, Boh tvoj, za svoj vlastný národ zo všetkých národov, čo sú na zemi. Nie za to, že by ste boli početnejší ako ostatné národy, zaľúbil si vás Pán a vyvolil vás, ved' ste najmenším zo všetkých národov, lež preto, že vás mal rád a že chcel zachovať prísahu, čo učinil otcom vašim, vyviedol vás Pán rukou mocnou a vyslobodil z otroctva, z rúk faraóna, egyptského kráľa. A ty spoznáš, že Pán, Boh tvoj, je Bohom mocným a verným, ktorý zachováva zmluvu svoju a láskavosť svoju na tisíc pokolení k tým, čo ho milujú a prikázania jeho zachovávajú; tým však, čo ho nenávidia, odplatí priamo, keď ich vyhubí a neodkladá s tým, čo ho nenávidí, lež tresce ho naskutku. Preto zachovávajú príkazy a ustanovenia, ktoré ti dnes prikazujem plniť. (Deuteronómium 7:6-12)⁵³³

Až do nedávnych rokov väčšina kresťanov verila, že Židia porušili zmluvu, keď ukrižovali Krista a neskôr ním a jeho apoštolmi opovrhli. Ježiš urobil spásu dostupnú pre každého a všetkých, ale neexistoval viac zvláštny vzťah pre ľudí, ktorí odmietli Boha a jeho syna. Nová zmluva bola založená medzi Bohom a všetkými, ktorí prijali jeho spásu Krista. Katolícky katechizmus a väčšina protestantských pobožností trvala na tomto názore až do nedávnych čias. Tu sú niektoré zo spisov, kde je možné tento názor nájsť. Pre túto diskusiu som našiel nasledujúce pasáže:

Radšej by som bol ja zavrhnutý od Krista namiesto svojich bratov, mojich príbuzných podľa tela...

Ale niežeby zlyhalo slovo Božie. Ved' nie všetci, čo sú z Izraela, sú Izrael... To znamená, že nie telesné deti sú Božími deťmi, ale prisľúbenia sa považujú za potomstvo...

A ako aj u Ozeáša vraví:

Nazvem nie môj ľud mojím ľudom, ...na mieste, kde sa im hovorilo. Vy nie ste môj ľud, tak sa budú volať synovia živého Boha.

Izrael sa však usiloval o zákon spravodlivosti a k zákonu nedospel. Prečo? Lebo nevychádzal z viery, ale zo skutkov. (List Rimanom 9:1-3, 24-26)⁵³⁴

List Hebrejom v Novom zákone vraví veľmi jasne, že stará zmluva skončila a nová sa sformovala cez Krista pre tých, ktorí ho akceptujú ako svojho Pána:

Teraz však dostal o toľko vznešenejšiu službu, o koľko je lepšia zmluva, ktorej je prostredníkom, lebo sa zakladá na lepších prisľúbeniach. Ved' keby tá prvá bola bývala bez chyby, nebolo by sa hľadalo miesto pre druhú.

Nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán... (List Hebrejom 8:6-7, 9-10)⁵³⁵

Preto vám hovorím: Vám sa božie kráľovstvo vezme a dá sa národu, ktorý bude prinášať úrodu.

Keď kňazi a farizeji počuli tieto jeho podobenstvá, vybadali, že hovorí o nich. (Matúš 21:43-45)⁵³⁶

Mohli by sme z Nového zákona tvrdiť, že farizeji ukrižovali Krista, pretože vyzval židovskú silu a ich praktiky. Rodokmeň dnešného judaizmu pochádza priamo od farizejov. Tesne pred ukrižovaním Kristus prevrátením peňažných stolov v ich kláštore vznietil ich hnev. Bojoval s nimi celý svoj život a prehlásil jedno z najprekriatejších vyhlásení, aké kedy kto proti nim vyslovil, volajúc ich otcami lží:

Ježiš im odvetil: Keby bol vašim otcom Boh, milovali by ste ma, lebo ja som z Boha vyšiel a od neho prichádzam. Neprišiel som sám od seba, ale on ma poslal. Prečo nechápete moju reč? Preto, lebo nemôžete počuť moje slovo. Vaším otcom je diabol a vy chcete plniť túžby svojho otca. On bol vrah od počiatku a nezotrval v pravde, lebo v ňom pravdy niet. Keď luhá, hovorí zo seba, lebo je luhár a otec ľži. Židia mu odpovedali: Nehovoríme dobre, že si Samaritán a posadnutý zlým duchom? (Ján 8:42-48) ⁵³⁷

Keď Ježiš uvidel prichádzať Nateneala, povedal o ňom: Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet ľsti. (Ján 1:47) ⁵³⁸

Sväté písmo opakovane napomína a vraví o protikresťanskej a mizantropickej povahe Židov. Niektoré príklady:

...lebo aj vy ste od svojich súkmeňovcov vytrpeli to isté, čo oni od Židov. Oni zabili Pána Ježiša aj prorokov a nás prenasledovali. Bohu sa nepáčia, všetkým ľuďom odporujú... Ale už sa im až na pokraj priblížil Boží hnev. (Prvý list Solúnčanom 2:14-16) ⁵³⁹

Toto svedectvo je pravdivé. Preto ich tvrdo karhaj, aby boli zdraví vo viere a nedbaj na židovské bájky a príkazy ľudí, ktorí sa odvracajú od pravdy. (List Titovi 1:13-14) ⁵⁴⁰

Tieto pasáže Židia nikdy necitujú. Ak by dnes niekto povedal rovnaké veci, ktoré vyslovil Ježiš, určite by bol označený ako antisemita. Ani sa neodvážim pomyslieť, čo by sa stalo s človekom, ktorý by šiel do synagógy a bičom odtiaľ vyhnal Židov von. Napriek tomu ktokoľvek, kto sa sťažuje na protikresťanské židovské názory je nazývaný nekresťanom.

S odstupom storočí od ukrižovania sa antagonizmus medzi kresťanmi a Židmi stával ešte viac nepriateľskejší. V Ríme sa prvé veľké prenasledovanie kresťanov udialo za cisára Nera. Raná cirkev opatrne zaznamenala, že toto prenasledovanie vzišlo od ustavičného nabádania Nerovej židovskej milienky menom Poppaea Sabina. Dokonca aj židovské anály zaznamenávajú tajnú dohodu Židov s moslimskými Maurami počas ich tyranskej okupácie kresťanského Španielska. V moderných časoch hrali židovskí komunisti hlavnú úlohu v najväčších vraždách a tyranii kresťanstva v dejinách - tej, ktorá zaradila pod komunistický režim Sovietsky zväz a východnú Európu. Ako som spomenul, Alexander Solženicyn odhalil, že Židia riadili gulagy v Rusku, v ktorých zavraždili veľa oddaných kresťanov. ⁵⁴¹

Cez tento dôkaz, ktorý som objavil v čase svojho výskumu, som porozumel jednému z najmrazivejších veršov Nového zákona, ktorý sa vo Svätom písme pravidelne opakuje:

Ale nik o ňom nehovoril verejne zo strachu pred Židmi. (Ján 7:13) ⁵⁴²

V modernej Amerike sú Židia v čele úsilia na odstránenie kresťanstva. Čo je dôležitejšie, dominujú značne protikresťanským masmédiám. Vydávanie kníh a ich distribúcia, hlavné noviny, časopisy, filmy a televízia sú impériom, v ktorom sú zastúpení najmä Židia a tých niekoľko kresťanov sa rýchlo naučilo vravieť to, čo musia, aby prežili a prosperovali. Starovekí oponenti Krista sú schopní cez silu ich presvedčujúcich médií uistiť milióny kresťanov, že Židia sú stále Bohom vyvolený národ a Boh stále má zmluvu, exkluzívne s nimi. Kresťanom je vtľkané, že odporovať Židom znamená odporovať samému Bohu. Napriek tomu Boh jasne a zrozumiteľne vraví v Liste Hebrejom 8:9: "Nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v tej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán." ⁵⁴³

Niektorí kňazi veria, že židovský národ sa nakoniec vráti ku Kristovi, a preto by sme mali podporovať Izrael bez ohľadu na to, aké protikresťanské činy robí. Je to ekvivalentné tvrdeniu, že by sme mali dať kľúče od našich kostolov podpaľačom, len preto, že jedného dňa by sa mohli ku Kristovi vrátiť. Ponuka božej spásy je pre každého, neznamená to ale, že by sme sa nemali postaviť silám zla alebo pomáhať nepriateľom Krista. Verím, že máme morálny záväzok brániť našu vieru proti tým, ktorí napádajú Krista a brániť ostatných kresťanov, ktorí sú prenasledovaní Kristovými nepriateľmi.

Je dôležité objasniť, že napriek tomu, že si myslím, že musíme brániť našu vieru a dedičstvo, nemali by sme nenávidieť a byť zlomyseľní. Nepotrebujeme nenávidieť, ale musíme byť presvedčení postaviť sa

proti ich úsiliam zničiť náš spôsob života, kresťanskú vieru, slobodu a naše samotné prežitie. Vo svojom živote som sa pokúšal osloviť každého jednotlivca spravodlivým spôsobom. Nie je dôvod, aby sme zaobchádzali s jednotlivými Židmi bez rešpektu alebo s nenávisťou. Ak sa však snaží zničiť naše dedičstvo, máme právo - a musíme - sa proti nemu postaviť.

Televízni evanjelisti, ktorí sú pod kontrolou televíznych pánov, sú veľmi opatrní, čo povedia o "vyvolených". Pamätám si na jeden program Jimmyho Swagarta, dlho pred jeho sexuálnym škandalom. Fňukal a plakal, že nám povedal, že pentekostálci nie sú nasledovateľmi božieho slova, ani katolíci, presbyteriáni a ani metodisti. Jimmy bol opatrný, aby nespomenul jednu extrémne silnú náboženskú skupinu, ktorá sa otvorene stavia proti Ježišovi Kristovi. Swagart možno kritizovaním katolíkov a metodistov čosi stratil, ale vedel, že by riskoval oveľa viac (vlastne všetko) ak by sa odvážil aj k tej najmenej kritike Židov.

So skúmaním židovských dejín som si uvedomil, že dnešní Židia zdieľajú len málo z posolstva ľudí Starého zákona nazývaných Izraeliti. Čítaním Jewish Encyclopedia som sa dozvedel, že Židia sa klasifikujú do dvoch hlavných skupín: aškenazskí a sefardskí. Sefardskí emigrovali z Palestíny do národov Stredozemného mora a sú príbuzní pôvodných kmeňov Izraela, kým aškenazskí Židia sa prvýkrát vynorili z oblasti juhozápadnej Ázie zvanej kazarské (alebo tiež chazarské) kráľovstvo a prešli do Ruska a východnej Európy.

Jewish Encyclopedia obsahuje dlhý článok o Kazaroch a priznáva, že kazarské kráľovstvo konvertovalo na judaizmus okolo roku 740 po Kr. Arthur Koestler, židovský autor vo vyčerpávajúcej knihe *Thirteen tribe*⁵⁴⁴ presvedčivo argumentuje, že Kazari sa stali aškenazskou vetvou židovského národa. Historická pravda nie je samozrejme veľmi nasledovaná. Ak je možné dokázať, že židovský národ nemá priame spojenie s Abrahamom, potom ich ospravedlnenie o "starovekej vlasti" pre štát Izrael by bolo úplne nepodložené. (pozri Barnes Review: The Khazars Non - Semitic Jews)⁵⁴⁵

Mimo toho veľa pôvodných kmeňov Izraelitov padlo do babylonského zajatia a Židia boli menšinami v každom národe na svete, v ktorom sa usídlili. Napriek ich entocentrizmu a talmudským spisom stavajúcim sa proti miešaným manželstvám, Židia bezpochyby uzatvárali manželstvá s ľuďmi ich hostujúcich národov. Napriek tomuto malému kríženiu počas 3000 rokov, Židia ostali len zlomkom ich pôvodného genetického dedičstva. Napriek tomu, že pomaly absorbovali gény iných národov, kríženie ich menšinových komunit viedlo k veľkej genetickej podobnosti medzi nimi. Výlučne židovské choroby ako tay - sachs odhaľujú genetické dedičstvo Židov bez ohľadu na to, kde na svete žili.⁵⁴⁶

Na škole som sa stretol s kresťanskou identifikáciou viery, ktorá tvrdí, že pôvodné izraelitské kmene sa stali rozdielnymi národmi Európy. Tvrdí ďalej, že s príchodom Krista sa tí Izraeliti, ktorí udržiavali pôvodné dedičstvo stali kresťanmi a tí, ktorí sa zmiešali s inými národmi a nasledovali Talmud sa stali tými, ktorých teraz označujeme ako Židia. Preskúmal som tieto tvrdenia, držal som sa však svojho tradičného názoru voči Židom. Počas rokov sa veľa kresťanov stalo mojimi priateľmi a urobili na mňa dojem svojou oddanosťou bielemu dedičstvu a Ježišovi Kristovi. Mal som ich rád ako priateľov, s ktorými som zdieľal svoje pocity a s ktorými som pri niektorých i nesúhlasil. Som vďačný, že sú spojení so všetkými rasovo vedomými bielymi ľuďmi v boji pred nami.

Bez ohľadu na svoj etnický pôvod si kresťanstvo počas storočí osvojilo európske kultúrne náhľady vo svojich umeleckých i náboženských vyjadreniach. Môžeme to vidieť na krásnych malbách sixtínskej kaplnky, sochách Madony a dieťaťa, gotických katedrálach v Európe a dokonca aj v klasických vianočných koledách, ktoré sa tak dotýkajú našich srdc. Kresťanstvo je úzko späté s dedičstvom západných ľudí. Žiadna rasa nie je tak vnútorne kresťanská ako Európania. Rozdielne kresťanské vyznania sa môžu značne líšiť vo svojej interpretácii Svätého písma, ale všetky spolu zdieľajú vieru v Krista.

Africké a čierne karibské národy sa značne líšia od fundamentálnych kresťanských pravidiel európskych foriem kresťanstva. Niekdajšie biele misie a vplyvy sú úplne odstránené a formy praktizovania kresťanstva sa za niekoľko krátkych rokov zvyčajne stali takmer nerozoznateľné. Vyvinulo sa a prekvitá oslavovanie šamanov, voodoo a iných nekresťanských praktík, dokonca aj v samotnom kostole.

Došiel som k presvedčeniu, že som nebol proti božiemu slovu, keď som rozpoznal a snažil sa zachrániť rozdielne rasy. Ak nič iné, napĺňal som len zákony jeho výtvoru. Uvedomil som si tiež, že podľa Biblie príchod Krista vytvoril novú zmluvu a vyvolený národ nebol ten, ktorý ho neprijal. Vedel som, že mám pravdu, keď bránim kresťanské dedičstvo od síl snažiacich sa o jeho skazu. Vtedy ako aj teraz verím v slobodu slova a slobodu náboženstva. Judaizmus má právo veriť čomukolvek. Sionisti majú právo na hľadanie svojej vlastnej politickej supremácie. My však máme právo sa proti nim postaviť, brániť sa pred ich mocou, chrániť naše dedičstvo pred ich útokmi a bojovať za svoju vzácnu slobodu. Kým som ukončil vysokú školu, mal som pevnú orientáciu k mojej viere a politickej práci. O môj vnútorný život, ktorý poskytoval Ježiš Kristus bolo postarané odo dňa, kedy som prijal jeho spásu. Viem len málo o posmrtnom živote, viem však o živote, ktorý prežívame tu na Zemi.

Cítil som, že moje srdce bije presvedčivo a pumpuje červenú krv žilám a tepnám. Na končiaroch hôr som pociťoval radosť z čistého, sviežeho, chladného vzduchu naplňajúceho pľúca. Oči videli vzácnu krásu dieťaťa v momente jeho narodenia. Okúsil som božskú vôňu magnólií v neskazenej južnej krajine. Som si tiež vedomý nepravostí, ktoré nás sužujú. Malí chlapci a dievčatká prenasledované zločinom a brutalitou, sny našej mládeže sa polámali pokazenou civilizáciou. Viem tiež o budúcnosti jasnej a svetlej, ktorá čaká našich ľudí, ak nájdú odvahu nasledovať ju.

Možno ak by som bol pevnejší, už dávno by som obliekol svoju kresťanskú vieru do kňazského rúcha, nechávam to však na lepších mužov, "na mužov, ktorých volal Boh". Moje neortodoxné náhľady, pochybnosti, ktoré sa občas votrú a množstvo mojich chýb ma vylúčilo z takejto služby. Použijem však všetky svoje schopnosti, ktoré mi boli dané. Budem bojovať za prežitie našich národov a ich slobodu. Nemôžem odvrátiť zrak a ruky od práce, ktorú je potrebné vykonať pre lepšiu, zdravšiu a vznešenejšiu spoločnosť tu na Zemi. Toto závisí na ľuďoch vyššieho ducha. Ako naši predkovia, tak aj ja prosím Boha o pomoc a cestu v úlohách pred nami.

Skutočne verím, že budúcnosť tejto krajiny, civilizácie a planéty je neoddeliteľne spätá s osudom našich ľudí. Domnievam sa, že dejiny kresťanstva ukázali, že naše národy boli hybnou silou na ceste k víťazstvu. Vďaka genetickému potenciálu, ktorý nám vstúpil náš Tvorca myslím, že naše gény raz poputujú ku hviezdám a ďaleko za ne. Moja životná úloha je pomôcť tomuto osudu každým kúskom odvahy, ktorá je v mojom srdci. Ak pomôžem pohnúť našich ľudí len centimeter k nebesám a Bohu, keď umriem, môj život stál za to.

ŽIDIA, KOMUNIZMUS A OBČIANSKE PRÁVA

Excentrická žena v kancelárii Občianskeho združenia, ktorá ma poučala o komunizme a Židoch, mala zrejme pravdu, napriek tomu, že pasovala do obrazu mediálneho stereotypu antisemitu. Fakty boli neodvratiteľné: komunizmus a sionizmus sa narodili v rovnakej židovskej duši, zosobnenej Mosesom Hessom.⁵⁴⁷

Pomaly som si uvedomoval dvojitú morálku Židmi presiaknutých krajín. Židia praktizovali jednu morálku pre seba a inú hlásali nežidovskému svetu. Ich vlastná morálka rasovej pýchy učila solidarite, tradíciám a presadzovala vlastné záujmy. Pre ich pomyslených súperov však hlásali rasovú rozmanitosť a liberalizmus. Ak takáto dvojitá morálka neexistuje, ako je možné, že Židmi ovládané americké médiá:

- **podporujú Izrael, ktorý propaguje judaizmus vo svojich školách, zatiaľ čo sa stavajú proti spievaniu vianočných kolied v amerických školách?**
- **podporujú Izrael, ktorý má prísne segregované školy, komunity a zariadenia pre Židov a Arabov - zatiaľ čo odsudzujú segregované školy a bývanie v Amerike a južnej Afrike?**
- **podporujú Izrael s jeho reštrikčnými zákonmi typu "len pre Židov", zatiaľ čo podvracajú americké pokusy o zníženie ilegálnej imigrácie**
- **podporujú Izrael, ktorý dovoľuje každému židovskému obyvateľovi nosiť zbraň, ak si tak želá, zatiaľ čo propagujú prísnu kontrolu zbraní pre amerických občanov**
- **podporujú Izrael, ktorý otvorene priznáva svoju úlohu na ochranu židovských ľudí a dedičstva, zatiaľ čo odsudzujú belochov, ktorí sa odvážia propagovať ochranu svojej rasy a západnej kultúry v Amerike**
- **vždy vykresľujú historické vzťahy medzi Židmi a nežidmi portrétovaním nežidov ako zlých a Židov ako nevinné obete a iných odsudzujú za samotné bránenie sa takýmto židovským ohováraniam**

Morálne pokrytectvo je zrejmé. Mocní Židia obhajujú jednu morálku pre Židov, ktorá je protikladná k nežidovskej. Ak sú ich pravidlá solidarity dobré pre nich, prečo by teda neboli morálne dobré aj pre nás? Prečo dvojitý štandard? Ak sú "rasisti" morálne odsúdeniahodní, prečo nie sú odsúdeniahodní aj židovskí supremacisti?

Kým Herzl a iní sionisti horúčkovo zháňali židovskú podporu pre založenie výlučne židovského štátu, židovskí aktivisti boli zaneprázdnení negovaním kresťanského komponentu v americkej kultúre a odstraňovaním vianočných kolied z našich škôl. Kým vykrikujú svoje presvedčenia, že sú "vyvolení" a oslavujú jedinečných ľudí definovaných dedičstvom od Abrahama až po súčasnosť - ostatným ľuďom tvrdia, že rasové povedomie je vyslovené zlo. Kým si zriaďujú židovský národ, kde je občianstvo pridelené výlučne na dedičnosti "židovských ľudí", židovskí antropológovia propagujú myšlienku, že kategorizácia rás neexistuje. Napriek tomu, že oddane podporujú výlučne židovský štát Izrael, pracujú na podkopení bielej kontroly a charakteru Ameriky cez hnutia "občianskych práv" a masívnu nebielu imigráciu. Kým v Izraeli majú zákony zakazujúce nežidom vlastniť určité médiá, odvážne ovládli významnú väčšinu masmédií v Amerike.

Komunistická ideológia a rasa

Mattie Smith mi povedala, že Židia majú vedúcu úlohu v snahách na zničenie najzákladnejších kameňov našej rasy a dedičstva. Čítal som o tom, že Židia boli vodcami akademického hnutia

propagujúceho myšlienku, že rasy sú rovnaké vo svojich fyzických a mentálnych schopnostiach. Pri prezeraní si základov rasového rovnostárstva som objavil, že stúpenci medzinárodného komunizmu boli prví, ktorí propagovali myšlienku rasovej rovnosti. V Amerike marxistické organizácie rýchlo získali zvyšok starých hnutí za zrušenie otroctva. V južnej Afrike viedli boj za plné demokratické práva pre černochoch. Na celom svete sa komunizmus stotožnil s nebielymi a ich bojom za "oslobodenie od bieleho imperializmu, kolonializmu a prenasledovania". Čoskoro som zistil, že Židia dominovali medzinárodnému komunistickému hnutiu v moderných časoch práve tak, ako viedli bolševizmus v Rusku na začiatku 20. storočia.

Židovský spisovateľ Nathan Glazer⁵⁴⁸ uvádza, že v 60-tych a 70-tych rokoch Židia tvorili polovicu aktívnych komunistov v Spojených štátoch a štyroch alebo piatich jej vodcov. Dvaja Židia Jerry Rubin a Abbie Hoffman viedli marxisticky orientované hippie hnutie a boli dvoma z piatich členov revolučnej "Chicago seven" skupiny, ktorá sa pokúsila o násilné prerušenie demokratickej konvencie v roku 1968. V knihe *Behind Communism* som s prekvapením zistil, že aspoň štyria z piatich chytených a usvedčených komunistických vyzvedačov a zradcov v USA a Kanade boli Židia.⁵⁴⁹

**Július a Ethel
Rosenbergovci**

Pravdepodobne najznámejšou zradou v amerických dejinách bola krádež tajomstva výroby atómovej bomby Ethelou a Júliusom Rosenbergovcami.⁵⁵⁰ Boli súčasťou špiónážnej skupiny Fuchs - Gold, ktorá operovala okolo projektu Manhattan a inými vetvami amerického programu výroby atómových zbraní. Siedmi členovia tejto skupiny sa priznali k obvineniam spojeným so špiónážou. Boli to Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglas, Abraham Brothman, Miriam Moskowitz, Sidney Weibbaum a Alfred Slack. Ďalší podozrivý, Morton Sobell utiekol do Mexika, ale mexické úrady ho vydali Spojeným štátom. Súd obvinil tiež Rosenbergovcov, ktorí boli popravení.⁵⁵¹ Z desiatich špiónov, ktorí boli zodpovední za predávanie atómových tajomstiev sovietskej strane, len jeden, Alfred Slack, nebol Žid.

Ďalšie veľké špiónážne prípady zahrňovali prípad Amerasia, prípad Gerhart Eislera, prípad Judith Coplin a prípad Alger Hiss.

Židia figurovali vo všetkých týchto prípadoch a tvorili väčšinu obžalovaných. Jediný prominentný nežidovský špión bol Alger Hiss. V prípade Hollywood Ten Case, snemovňa reprezentantov obvinila filmových scenáristov za pohrdanie kongresom. Boli predvolaní pred kongresový výbor za neamerické aktivity a na otázku či sú komunisti, odmietli odpovedať.

Židovské publikácie tvrdili, že výbor zruinoval scenáristov za nič. Nedávno bolo natočených niekoľko filmov obraňujúcich Hollywood Ten Case ako nesprávne a nespravodlivo prenasledovaných, napriek tomu, že sa šiesti priznali, že boli špiónmi komunistickej strany. Ďalší štyria mali záznam mnohých komunistických aktivitách. Deväť z desiatich boli Židia.

Kým židovskí marxisti presviedčali politické strany o hnutí za "občianske práva", rovnako tvrdo tlačili na akademických pôdach. Až do 30-tych rokov biologické vedy uznávali rozdielne rasy ľudstva práve s takou istotou, ako uznávali rozdielne druhy zvieracieho sveta, až kým, ako to vraví komentátor Kevin Strom: "Kým sa rovnostársky politický náhľad nevmiešal do amerických univerzít, hnaný chytrou, prepojenou a dobre organizovanou menšinou s agendou."⁵⁵²

Začal som si uvedomovať, že pohonom za miešanie rás nie sú černoši. Väčšina černochoch v Amerike bolo spokojných s tým, že boli oddelení, napriek tomu, že určite chceli ekonomický a sociálny pokrok. Najpopulárnejší černošský vodca na začiatku 20. storočia bol Marcus Garvey, ktorý chcel poslať černochoch späť do Afriky a založiť nový černošský národ. Proti tomuto hnutiu za černošskú separáciu ako aj proti úsiliu európskych Američanov na zachovanie bielej Ameriky sa postavila menšina s úplne rozdielnou agendou.

Rasová rovnostárska dogma

Franz Boas je uznávaným otcom modernej rovnostárskej antropológie. Bol židovským imigrantom z Nemecka s trochou vzdelania v antropológii. Doktorskú prácu robil na tému farba vody. Boas zaviedol termín tzv. "kultúrna antropológia". Až do jeho príchodu spadala antropológia pod kráľovstvo fyzikálnych vied. Boas efektívne oddelil antropológiu do samostatnej disciplíny kultúrnej a fyzikálnej antropológie.

Prví fyzikálni antropológovia boli skutoční vedci, pretože študovali človeka a jeho evolučný vývin cez štúdium merateľných fyzikálnych charakteristík ľudskej rasy minulosti a súčasnosti. Ktorýkoľvek antropológ mohol na základe charakteristík ľudskej lebky určiť jej rasu. Tieto fyziologické vedomosti boli samozrejme dôležité v delení vykopávok raného človeka a skladaní kúskov prehistórie a evolučného vývinu. Kultúrna antropológia sa zaoberala viac súčasnými kultúrami ľudstva a kultúrne sa približovala otázkam staroveku a prehistórie, čo ju robilo oveľa menej precíznou a otvorenou širokej interpretácii.

Predtým, ako sa Boas stal prominentným antropológom, vyjadril svoju akceptáciu rasových rozdielov a mentálnych charakteristík. V *Mind of a primitive Man* napísal:

Rozdiely v štruktúre musia byť sprevádzané rozdielmi funkčnými, fyziologickými ako aj psychologickými ; a našli sme jasný dôkaz v rozdieloch v štruktúre medzi rasami; takže musíme očakávať, že nájdeme rozdiely i v mentálnej charakteristike. ⁵⁵³

Obaja Boasovi rodičia boli radikálni socialisti v revolučnom hnutí, ktoré zmiatlo Európu v roku 1870. V životopise o Boasovi jeho študent Melville Herskowitz napísal, že Boasove politické sympatie sa "nakláňali k rôznym typom socializmu".⁵⁵⁴ V Snemovni reprezentantov citovali Boasove zapletenie sa so 44 poprednými komunistickými organizáciami.

S rastom nacizmu v Nemecku a zvyšujúcim sa vplyvom rasovo vedomých antropológov vo svetovej vedeckej komunite začal Boas organizovať jeho antropológický vplyv do služieb jeho politických sympatií. Začal podporovať šarlatánsku myšlienku, že v skutočnosti neexistuje čosi také, ako individuálne ľudské rasy. Argumentoval, že napriek tomu, že existuje veľa farieb pleti, medzi skupinami zvanými rasy sú len malé genetické rozdiely, ktoré sú výsledkom prostredia, ktoré ich stvorilo. Do roku 1938 Boas predchádzajúcu definíciu s vydaním novej edície jeho knihy vynechal.

Zhromaždil okolo seba židovských prívržencov ako Gene Weltish, Isador Chein, Melville Herskowitz, Otto Klinberg a Ashley Montagu. Bol medzi nimi aj černocho K. B. Clark a dve ženy, Ruth Benedict a Margaret Meadová. Mead neskôr napísala známu knihu o Samoe (*Coming of Age in Samoa*),⁵⁵⁵ kde tvrdí, že nerozlišujúce sexuálne vzťahy by znížili traumy teenagerov a ich problémov. (Jej dielo bolo neskôr vyvrátené Derekom Freemanom, ktorý ukázal, že Mead sfalšovala údaje o Samoe.)^{556 557 558}

Boas a celá jeho veda mala široké komunistické spojenie. Opakovane prehlasoval, že bol vo "svätej vojne proti rasizmu". Boas a jeho súdruhovia získali kontrolu nad oddelením antropológie na väčšine univerzít vďaka povzbudzovaniu rovnostárskych súdruhov, aby pri každej príležitosti používali svoje pozície na podporu svojich vlastných ľudí pri akademických menovaniach. Kým tradiční antropológovia neboli hnaní nenávisťou a nemali žiadnu svätú príčinu, Boas a jeho nasledovatelia si zvolili misiu vykoreniť rasové vedomosti z akademických zariadení. Podarilo sa im to.

Kedykoľvek rovnostári dosiahli pozície vplyvu a moci, pomáhali svojim súdruhom na školách, univerzitách a akademických oddeleniach, kde pracovali. Mohli rátať s priateľmi Židmi, ktorí zastávali vplyvné univerzitné pozície, aby asistovali svojim náboženským priateľom v získavaní profesúr, výskumných stretnutí a povýšení. Podobné tajné dohody sa diali v radoch antropológických asociácií a žurnálov. Záverečný úder však priniesli médiá svojou podporou tejto rovnostárskej dogmy, keďže boli v židovských rukách.

Rasová rovnosť bola (a stále je) prezentovaná verejnosti ako vedecký fakt, opačný názor majú len "úzkoprsí" a "netolerantní" ľudia. Rovnostárskym spisovateľom ako Ashley Montagu a iným sa dostalo veľkej chvály v časopisoch, novinách a neskôr aj v televízii. Či to už bol Žid alebo nežid, vyznávanie rasovej rovnosti sa stalo základnou dogmou pre každého, kto chcel v antropológii alebo v akejkoľvek inej

časti vedeckého sveta pokročiť. Príľnutie k "politicky správnej" línii viedlo k prestíži, uznaniu, peniazom a úspechu. Hovorenie pravdy o rase viedlo k osobným útokom a často k ekonomickým ťažkostiam.

Ashley Montagu sa stal najznámejším hovorcom pre rovnostársky podvod, predbehnúc aj Boasa, ako najpopulárnejšieho zástancu antirasizmu. Jeho dobre modulovaný britský prízvuk a aristokratické meno pridali jeho rasovým prehláseniam okamžitú dôveryhodnosť. Stále, aj po 30-tich rokoch, sa pamätám na jeho pôsobivé vystúpenie v programe Today. Jeho kniha *Race: Man's most dangerous myth* sa stala bibliou rovnosti a hlboko na mňa zapôsobila predtým, ako som mal možnosť prečítať si druhú stranu.⁵⁵⁹

Jeho pravé meno bolo Israel Ehrenberg. Vo vynikajúcom manévri psychologickéj kamufláže si Ehrenberg zmenil meno niekoľkokrát, rozhodnúc sa nakoniec pre anglosasky znejúce Montagu, ktoré je jedno z najprominentnejších anglických aristokratických mien stredovekých rodín.⁵⁶⁰

Do konca roku 1990 začali židovskí autori tvrdo písať o svojej nadvláde v americkej antropológii. V časopise *American Anthropologist* z roku 1997, ktorý vydáva Americká antropológická asociácia, Žid menom Gelya Frank píše, že americká rovnostárska antropológia je tak presiaknutá Židmi, že by mala byť považovaná za "súčasť židovských dejín". Frank ďalej priznáva, že antropológia je v službách sociálnej agendy a zameriava sa na židovských antropológov, ktorí sa "zaujímajú o zavedenie multikulturálnych teórií do agendy pre politické ciele". Rovnaký druh antropológov, ktorí tak často prehlasujú, že pokiaľ ide o belochoch a černochoch "neexistuje čosi také ako rasa", dnes pokrytecky hlásajú jedinečnú genetickú homogenitu Židov. V oslave ich špeciálneho genetického a kultúrneho dedičstva sa k tejto teórii prihlásilo ešte viac Židov - antropológov.⁵⁶¹

Pokiaľ ide o černochoch a belochoch, rovnostárstvo stále dominuje. Richard Lewontin, Leon Kamin a Stephen Jay Gould sú jeho traja oddaní marxistickí Židia a vedúci akademickí propagátori rovnostárstva. Napriek lavíne nových vedeckých informácií dokazujúcich vitálnu úlohu génov vo vytvorení individuálnych a skupinových rozdielov, rasové rovnostárstvo je stále svätým písmom antropológie a psychológie ako to charakterizujú populárne médiá. Diela Lewontina, Kamina, Goulda, Rosea a iných sa pravidelne objavujú na stranách časopisov ako *Smithsonian*, *Natural History*, *Nature*, *Discover*, *Time*, *Newsweek* a iných široko uverejňovaných publikácií. Televízne programy s nimi často robia rozhovory, ako s "odborníkmi" na tému rasy - a len zriedka majú ich oponenti možnosť vyjadriť opačný názor. Väčšina vedúcich rovnostárskych hovorcov sa považuje za marxistov, čo je malý detail zriedka spomínaný médiami. Predstavte si, že by sa považovali za nacistov, predpokladám, že reakcia na nich by bola úplne iná.

Napriek dobre organizovanej kontrole "časti židovských dejín" nad antropológiou, vedecké potvrdenia rasy rastú tak rýchlo, že populárni rovnostári nebudú môcť príliš dlho zdržiavať vedecký príval. Nikdy neexistoval väčší rozdiel medzi vedeckým a populárnym prístupom.

Freudovský nápor

Psychológia padla za obeť židovskému útoku práve tak, ako antropológia. Od dní Sigmunda Freuda sa psychológia definuje ako "židovská veda". Jeden zo židovských životopiscov to podáva takto:

Dejiny urobili psychoanalýzu "židovskou vedou". Tak bola aj napádaná. Pokračuje v tom a je takto chápaná nepriateľmi i priateľmi. Samozrejme dnes existujú poprední analytici, ktorí nie sú Židia...Predvojom hnutia za posledných 50 rokov však zostali hlavne Židia, ako tomu bolo od začiatku.⁵⁶²

Od veľkej hospodárskej krízy akademická psychológia prestala mať vplyv na aspekt dedičnosti a prisudzovala takmer všetky ľudské znaky správania a mentálne schopnosti podmienkam okolia. Tvrdila, že okolie viac ako dedičnosť je skutočným zdrojom všetkých mentálnych a prejavových rozdielov medzi rasami. Teórie Freuda a jeho prívržencov nielenže napádajú princípy rasy, ale zahájili značný útok aj na duševné a morálne hodnoty európskej civilizácie. Freud navrhol, že naša kresťanská morálka je príčinou duševných chorôb vo väčšom meradle. Neustále podkopával koncepty sexuálnej vernosti a základy manželstva. V roku 1915 napísal:

Sexuálna morálka - ako spoločnosť; vo svojej extrémnej forme, americky definovaná - sa mi zdá veľmi opovrhnutiahodná. Ja obhajujem neporovnateľne voľnejší sexuálny život. ⁵⁶³

V *Moses and Monotheism* (1939) Freud opakovane napáda kresťanstvo, zatiaľ čo podporuje duchovnú nadvládu Židov:

Ľudia, šťastní vo svojom presvedčení vlastníctva pravdy, víťaziaci vedomím, že sú vyvolení, došli k hodnotám všetkých intelektuálnych a etických výdobytkov. Kresťanské náboženstvo si neudržalo pyšné výšky duchovenstva, do ktorých sa týči židovské náboženstvo. ⁵⁶⁴

Práve tak ako komunistickí Židia viedli politickú vojnu s ruským cárom, freudovci viedli kultúrnu vojnu proti kultúre západnej civilizácie. Kevin McDonald vo svojej klasickej štúdií židovského etnocentrizmu, *A People That Shall Dwell Apart*, poukazuje, že Freudova kniha *Totem and Taboo* ⁵⁶⁵ odhaľuje jeho úlohu v kultúrnej vojne proti nežidom:

Freudove špekulácie mali jasný zámer. Skôr ako poskytnúť dôkazy, ktoré by potvrdili morálne a intelektuálne základy dnešnej kultúry, jeho špekulácie boli vnútornou súčasťou jeho vojny proti kresťanskej kultúre tak zrejmé, že Totem and Taboo považoval za víťazstvo nad Rímom a katolíckou cirkvou. ⁵⁶⁶

Freud priznal, čo pokladá za svoju vojnu proti kresťanstvu, ktoré prirovnal k rímskemu impériu a seba k svojmu idolu - Hannibalovi, ktorý chcel vyplieniť Rím:

Hannibal...bol obľúbeným hrdinom mojich neskorších školských rokov...po prvýkrát som začínal rozumieť, čo to znamenalo patriť cudzej rase...postava semitského generála v mojich očiach rástla čoraz vyššie. Pre moju mladú myseľ konflikt Hannibala s Rímom symbolizoval konflikt medzi súdržnosťou Židov a organizáciou katolíckeho kresťanstva... ⁵⁶⁷

Freud vyjadruje svoj židovský supremačný názor veľmi jasne v liste Židovke, ktorá mala v úmysle počať dieťa s nežidom na vyliečenie rozdvojenej osobnosti. Jeho slová boli:

Musím sa priznať...vaša fantázia o narodení Spasiteľa v zmiešanom vzťahu ma nijako nenadchla. Pán, v tom antižidovskom období, ho nechal narodiť sa z nadradenej židovskej rasy. Viem však, že toto sú moje predsudky. ⁵⁶⁸

O rok neskôr tá istá žena porodila dieťa, ktoré mala so Židom. Freud odpovedal:

Ja som, ako viete, vyliečený z posledného zvyšku záujmu o árijskú otázku a chcel by som, ak dieťa bude chlapec, aby vyrástol do oddaného sionistu. On alebo ona, musí byť v každom prípade tmavá, nie viac plavovlasých. Zbavme sa všetkých takýchto ľudí.

Nebudem prezentovať svoje komplimenty Jungovi v Mníchove, ako to veľmi dobre viete...Sme a zostaneme Židia. Ostatní nás len vykorisťujú a nikdy nás nepochopia a neocenia. (citované v Yerushalmi 1991, 45) ⁵⁶⁹

Freud nielenže vedome napádal naše kultúrne hodnoty, pohodlne označil svojich oponentov ako mentálne chorých. V *Moses and Monotheism* Freud zobrazuje antisemitizmus ako morálnu chorobu, ktorá pramení zo žiarlivosti nad židovskou etnickou supremáciou. ⁵⁷⁰ Na palube lode do Spojených štátov Freud poznamenal svojmu priateľovi, že ľudia Ameriky si myslia, že im privážame univerzálny liek, ale namiesto toho, povedal, "prinášame im mor". ⁵⁷¹

Hnutie za občianske práva

Práve tak, ako židovskí vedci viedli boj za rovnosť vo vede a sociológii, magnáti židovských médií viedli boj na poli propagandy. Hnutia za občianske práva našli väčšinu svojich vodcov a finančnú podporu v židovskej komunite.

Takmer od svojho prvého dňa v roku 1909 bola organizácia National Association for the Advancement

of Colored People (NAACP) hlavnou organizáciou, ktorá pracovala za rasovo zmiešanú americkú spoločnosť. Zaujímavé však je, že v rade zakladajúcich riaditeľov bol len jeden černochoch, W. E. Dubois (bol vlastne mulat). Väčšina pozostávala zo židovských marxistických pracovníkov. Americká Snemovňa reprezentantov a veľa štátnych legislatívnych úradov vyčerpávajúco zdokumentovali fakt, že zakladatelia NAACP boli komunistickí aktivisti. Dubois si dokonca vybral za svoje pohrebne miesto komunistickú Ghanu.

Prvým prezidentom NAACP bol Arthur Spingarn, ďalšími prezidentmi až do roku 1970 boli výlučne Židia. Noel Spingarn pokračoval za svojim bratom Arthurom a za ním bol prezidentom Kivie Kaplan. Verejnosti nebol známy fakt o židovskom vedení NAACP. Keď som bol starší, jediné meno, ktoré som počul v súvislosti s NAACP bolo Roy Wilkins, ktorý bol prvým čiernym tajomníkom. Keďže sa často objavoval v tlači a na verejnosti, ako mnohí iní Američania aj ja som si myslel, že je prezidentom organizácie. Prvým čiernym prezidentom sa však stal až Benjamin Hooks v 70-tych rokoch. Od tých dôb verejnosť nepočula o "národnom tajomníkovi" organizácie, pretože verejným hovorcom sa stal prezident. Keď sa Židia nedávno oddelili od černochoch, liberálni Židia začali nariekať nad tým, že ich černosť odmietli a argumentovali, že väčšina financovania čiernych organizácií pochádzala od Židov. Chválili sa tiež faktom, že 90 % občianskych súdnych procesov pochádza od židovských právnikov a dlho boli podporované zo židovských peňazí.⁵⁷²

**Vodca NAACP
Kivie Kaplan**

Prakticky každý pokrok hnutia za občianske práva má svoj pôvod na súdoch. Nariadili nútenú rasovú integráciu škôl, čím umožnili negramotným černochoch voliť a v konečnom dôsledku donútili Ameriku k masívnemu protibielemu diskriminačnému programu pod menom "afirmatívna akcia". V týchto snahách mali Židia tiež dominantné úlohy.

Organizácia, ktorá vybojovala množstvo týchto bitiek bola NAACP Legal Defense Fund, čo bola organizácia oddelená od samotnej NAACP. V čase písania týchto riadkov je stále vedená Židmi. Jake Greenberg bol dlhé roky aktívnym členom a bol tiež hlavným právnym zástupcom pre Browna v procese Najvyššieho súdu Brown vs. Školská správa. Jedno nešťastné rozhodnutie, jedno devastujúce mihnutie pera spustilo transformáciu jedného z najlepších amerických verejných vzdelávacích systémov v industrializovanom svete na jeden z najhorších.

Aj v oblastiach, v ktorých Židia neboli skutočnými vodcami, poskytovali "za oponou" značný vplyv. Martin Luther King Jr. bol pod vplyvom Stanleyho Levinsona, ktorý napísal mnohé z Kingových prejavov, údajne aj prejav "I have a dream", ktorý predniesol pri pochode vo Washingtone. John a Robert Kennedy varovali Kinga, aby sa nespoločoval s Levinsonom kvôli jeho komunistickému pozadiu. King však považoval Levinsona za neoceniteľného a varovanie odmietol. Študentské organizácie ako Student Non - Violent Coordinating Committee (SNCC) a Congress of Racial Equality (CORE) mali tiež v časoch ich zakladania podstatnú židovskú účasť a väčšina bielych "freedom riders" boli Židia. Jeden prípad sa stal slávnym, keď zabili troch "freedom riders" vo Philadelphii a Mississippí. Boli to Schverner, Goodman a Chaney - dvaja Židia a jeden černochoch.

Verejná predstava muža, ktorý sám seba volal Martin Luther King (jeho skutočné meno bolo Michael King) bola učebnicová ilustrácia moci médií a ich vplyvu. Väčšina ľudí stále nevie o Kingovej účasti v komunizme sčasti preto, lebo médiá túto časť jeho života ignorujú. King sa otvorene priznal, že je marxistom⁵⁷³ a okruhu svojich priateľov povedal, že jeho úsilie je súčasťou "triedneho boja". Jeho osobný sekretár Bayard Rustin bol komunista. Keď musel King Rustina v roku 1961 vymeniť, vybral si ďalšieho komunistu Jacka O'Della. Jeho hlavným poradcom, ako som to už spomenul, bol židovský komunista Stanley Levinson, ktorý vydal a pravdepodobne napísal väčšinu Kingovej knihy *Stride Toward Freedom*.

Levinson robil jeho daňové priznania, kontroloval finančné aktivity a bol zodpovedný za prevod sovietskych peňazí komunistickej strane v USA.⁵⁷⁴

Len nedávno vyšlo najavo, že King sfaľšoval značnú časť svojej doktorskej práce. Bostonská univerzita sformovala výbor, ktorý mal určiť rozsah Kingovho faľšovania. Výsledok bol taký, že 45 % jeho prvej časti a 21 % druhej boli prebraté od iných autorov.⁵⁷⁵ Školy bežne odoberajú titul za oveľa menšie priestupky, ale Kingova dôležitosť pre hnutie za občianske práva zabránila odobratiu jeho titulu.

Médiá vždy opatrne portrétovali Kinga ako dobrého, kresťanského, rodinne založeného muža. King mal však tucty milostných afér s bielymi aj čiernymi prostitutkami. Na ich zaplatenie používal kostolné peniaze a bežne ich bil - to všetko zdokumentovala FBI a priznali jeho spoločníci.⁵⁷⁶ Noc predtým ako ho zavraždili strávil s bielou prostitutkou. Na videozázname FBI je možné Kinga počuť ako kričí počas sexuálneho styku, "Dnes j...m za Boha", "Dnes v noci nie som neger". Tieto videozáznamy sú také pádne, že boli FBI zapečatené na 50 rokov. Napriek týmto faktom boli Kingovi židovskí pomocníci a ich spojenci v médiách dostatočne rýchli, aby ho zobrazili v najlepšom svetle.⁵⁷⁷

Vzťahy medzi Židmi a černochochmi sa v posledných rokoch ochladili, keďže sa čierne politické sympatie stali nacionalistickejšími za svoje vlastné práva. Židovská spolupráca s čiernym hnutím občianskych práv vznikla v časoch, keď mnohí komunisti videli černochochov ako potenciálnych revolucionárov komunistického povstania. Komunisti vytvorením svojho sovietskeho štátu prechodne vyhrali vnútorný boj medzi komunizmom a sionizmom, ktorý Winston Churchill opísal v roku 1920.

Radikálni americkí Židia si predstavili černochochov ako americký proletariát, atlantickú verziu utlačaných nevoľníkov v Rusku, ktorá by sa mohla využiť ako spojenec v komunistickej revolúcii. Samozrejme aj nekomunistickí Židia mali tendenciu podporovať nerasovú definíciu "Američana", keďže sú si viac ako ktokoľvek iný vedomí svojho postavenia "outsiderov" v bielej spoločnosti. Takmer všetky organizované židovské frakcie podporovali odbúranie zákonov a tradícií, ktoré podporovali existenciu bielej rasy.

Sionizmus nad marxizmom

Po druhej svetovej vojne začali Židov od komunizmu oddaľovať dva hlavné faktory: rusifikácia sovietskeho štátu a založenie štátu Izrael. Na boj s Nemeckom motivoval sovietsky režim a Stalin ruských ľudí tým, že v nich vyvolával hlboké vlastenecké cítenie. Stalin, ktorý bol jedným z najparanoickejších a najnemilosrdnejších vodcov všetkých čias, šikovne manévroval medzi židovskými organizáciami, až kým sa nestal najväčšou autoritou v Rusku. Leon Trockij (Lev Bronstein), Stalinov hlavný rival, bol nútený odísť do exilu a neskôr bol zavraždený ruskou NKVD. Napriek tomu, že individuálni Židia ostali vo vedení režimu, Stalin sa na nich díval ako na hrozbu svojej moci. Brutálne potlačil akýkoľvek odpor a obrátil Sovietsky zväz nacionalistickým smerom. Hymna sovietskeho komunizmu, rovnostárska a protinacionalistická internacionála bola nahradená ruskou hymnou. Afirmatívne akcie židovských komunistov v raných dňoch komunizmu boli nahradené lepším systémom na univerzitách a vo vojenstve.

Veľa zo Stalinových manévrov proti Židom vyšlo na povrch až po druhej svetovej vojne a mnohí Židia nechceli veriť, že stratili kontrolu nad sovietskym režimom.

Až do konca 60-tych rokov v mnohých krajinách Židia stále tvorili väčšinu marxistických vodcov, vrátane Spojených štátov. Mnohí z nich sa stali protiruskými a nazývali sami seba trockijovcami. Len pár radikálnych Židov sa držalo komunistickej vízie, ostatní siahli po novej marxistickej rovnostárskej ideológii a zatiaľ čo sympatizovali s komunizmom, začali emigrovať do kapitalistických ekonomík.

Kým sa tieto udalosti odohrávali v Sovietskom zväze, bol vytvorený štát Izrael. Zdalo sa, že staré ortodoxné predpovede sa nakoniec vyplnili. Počas 2000 rokov sa Židia modlili "nasledujúci rok v Jeruzaleme". Odrazu mohol ktorýkoľvek Žid pod ochranou politickej moci ísť do Jeruzalema. Počas týchto rokov sa Amerika stala svedkom transformácie nových židovských radikálnych ľavičiarov. Norman Pohoretz a magazín Commentary sa napríklad presunuli z obhajovania komunizmu k propagovaniu kapitalizmu.

V 70-tych rokoch zaplavili títo noví pravícovi Židia "konzervatívne hnutie", adaptujúc sa podmienkam ekonomického konzervativizmu, novému poriadku sveta a samozrejme supersionizmu. Židia sa infiltrovali do každej organizácie, každej politickej strany vyjadrujúc rôzne názory, stále však majú na zreteli predovšetkým záujmy Židov a Izraela.

Feminizmus

S obeťou nášho národa na oltár čiernej "rovnosti" prišla propagácia rovnako fiktívnej idey, sexuálnej "rovnosti". Ženám bolo nahovárané, že sú psychologicky rovnaké ako muži a boli len prostredím sociálne postavené do úloh manželiek a matiek, namiesto vedúcich úloh vo vede a v priemysle. Ženský liberáli sa nielenže pokúšali presvedčiť ich, že výchova a vzdelanie budúcich generácií je menej dôležitá ako potenie sa za pásom v závode alebo v kancelárii, išli dokonca tak ďaleko, že odsudzovali postavenie manželiek a matiek.

Freud prispel k deštrukcii rodiny svojou podporou sexuálneho oslobodenia promiskuity. Jedna zo silných zbraní západu, v porovnaní s tretím svetom, boli veľké investície do rodičovstva. Freud a jeho židovskí nasledovatelia psychoanalýzy ospravedlňovali ničenie rodinného zväzku na základe neuspokojivých sexuálnych potrieb.

Ženská liberalizácia úplne zmenila americkú rodinu a väčšina matiek a manželiek bola nútená ísť do práce. Mnohí vedci tvrdili, že vytvorenie miliónov pracujúcich matiek malo katastrofálny dopad na stabilitu rodiny a vývoj detí. Výsledkom je, že veľa žien je dnes jediným živiteľom rodiny pre seba a svoje deti, sú vystresované a oslabené prácou v domácnosti a mimo nej.

Najznámejšími ženskými feministkami boli Gloria Steinemová, Betty Friedanová a tiež Bella Abzugová. Zaujímavé je, že všetky tri pochádzali zo sexuálne najviac utláčaného náboženstva na Zemi - z judaizmu. Kniha *A Hole in the Street* od Evelyn Kayeovej, ktorá vyrástla v ortodoxnej rodine, ilustruje ponižujúcu a často degradujúcu úlohu ženy v židovskej viere a nenávisť voči nežidom. Okrem iného diskutuje o Bar Mitzvah a stúpajúcej úlohe muža :

Počas modlitieb, ktoré židovský muž recituje každé ráno, existuje aj niekoľko požehnaní, ktoré zahŕňajú : "Vďaka Pane za to, že si ma nestvoril nežidom, že si ma nestvoril otrokom, že si ma nestvoril ženou."

V knihe od Susan Wiedman Schneiderovej, *Jewish and Female*, sa rabínka Laura Gellerová vyjadruje:

"Menštruačné tabu je zodpovedné za skutočné poškodenie názorov židovských žien na ich telá. Stretla som sa s mnohými židovských žien na ich telá. Stretla som sa s mnohými ženami, ktoré sa z Torah nenaučili nič iné okrem toho, že sa jej nemôžu dotýkať, lebo menštruujú...Ich obraz samých seba ako "podradných" Židoviek prenikol do ich vzťahov k tradíciám a ich vlastnému telu."⁵⁷⁸

Kaye zároveň odvážne komentuje protikresťanskú povahu židovskej ortodoxie.

Posledným kritickým bodom bol pre mňa antigoyzmus. Spoločným znamením všetkých oddaných hasidských a ortodoxných Židov, rovnako ako mnohých iných Židov, je nevýslovná nenávisť k nežidom. Toto je základom ultraortodoxnej a hasidskej filozofie. Je to tak súdržné, bezpríčinné a nemožné ako antisemitizmus, rasizmus a sexizmus. A rovnako nevystopovateľné.

Hovorí to o fakte, že všetci nežidia alebo goyimovia, ako sa označujú v jazyku jidiš, sú pokazení, zlí a nehodní dôvery.

Existuje komplex litánií o všetkých hrozných veciach o nežidoch, ktoré sa vzťahujú na každého jedného z nich a v ktoré ortodoxné židovstvo verí. Sú to:

- všetci goyimovia pijú alkohol a sú stále opití
- všetci goyimovia užívajú drogy
- všetci goyimovia nenávidia Židov, aj keď vyzerajú priateľsky
- všetci goyimovia sú antisemiti, bez ohľadu na to, čo vravia alebo robia

- všetci goyimovia majú hrozný rodinný život a zle zaobchádzajú so svojimi ženami a deťmi
- všetci goyimovia stále jedia bravčové
- goyimovia nikdy nebudú takí chytrí, milí, múdri a čestní ako Židia
- goyimom sa nikdy nedá veriť

Je toho oveľa viac. V podstate je však antigoyizmus predávaný židovským deťom s mliekom ich matky, potom živý, kŕmený a starostlivo zalievajú až vyrastie do plne rozkvitnutej fobie. ⁵⁷⁹

Talmud často charakterizuje ženu ako nečistú prostitútku, nižšiu bytosť, ktorá podvádza. Obsahuje dokonca pasáže, ktoré ospravedlňujú dospelých mužov, ak majú sexuálny styk s malými dievčatkami. V ortodoxnej synagoge sú ženy oddelené. Sú hanobené takmer ako nežidia. Všimnite si nasledujúcich pár pasáží z Talmudu, ktoré začínajú modlitbou, o ktorej Kaye vraví:

Buď požehnaný...ty, kto si ma nestvoril nežidom...ženou, ale Izraelitom...a nie otrokom. Judah Ben Ilai ⁵⁸⁰

Keď má dospelý muž sexuálny styk s malým dievčaťom, mladším ako 3 roky, nič to neznamena, keďže je to akoby človek vopchal palec do oka a vytiekla z neho slza...zrak sa však vráti a tak isto aj panenstvo dievčaťu, ktoré je mladšie ako tri roky. (Kethuboth 11b) ⁵⁸¹

Deva s vekom tri roky a jeden deň môže byť získaná do manželstva sexuálnym stykom. (Sanhedrin 55b a 69a - 69b) ⁵⁸² **a (Yebamoth 57b, 58a, 60b)** ⁵⁸³

Napriek tomu sa židovské kňazné ženského liberálneho hnutia príliš málo zasadujú za reformovanie týchto nespravodlivostí. Len reformná časť judaizmu kladie ženy na takmer rovnaký piedestál. Izrael je však ortodoxný židovský štát a takmer všetky reformné a konzervatívne organizácie na svete plne Izrael podporujú. Otázka etnického dedičstva presahuje ďaleko za doktrínovú debatu. Ženy by mali podporovať sexuálnu revolúciu najmä medzi ženami európskych potomkov. Myslím, že Židovky by mali tráviť svoj čas poukazovaním nerovností na "vlastnom dvore".

Žiadna spoločnosť tretieho sveta neuctieva ženy, materstvo a manželstvo tak, ako západná kresťanská civilizácia. Žiadna tmavá rasa nepriznáva žene toľko rešpektu a slobody. Vo väčšine krajín tretieho sveta je so ženami zaobchádzané ako s nehnuteľnosťou. Milióny sú sexuálne mrzačené obriezku a fyzické násilie je bežnou vecou. ⁵⁸⁴ Pravidelne poskytujú takmer všetku potravu pre seba a svoje deti v Afrike, kde normálne správanie pre muža po stvorení dieťaťa je rodinu opustiť.

Tento naschvál navodený antagonizmus medzi pohlavím rozdeľuje bielych Američanov v čase, keď je viac ako inokedy dôležité, aby sme zostali spojení. Klin medzi mužmi a ženami často rozdeľuje hlasy vo voľbách a pomáha menšinám a ich kandidátom vyhrať voľby. Ženy sú klamané, aby volili kandidátov za menšiny a liberálne ciele.

Napriek veľkým rozdielom medzi bielou a čiernou rasou v spôsobe zaobchádzania so ženami, hnutie feministiek sa stotožnilo s cieľmi čiernych "občianskych práv". Bolo im povedané, že "patriarchát belochov" je nepriateľ, spôsobujúci odpor a konflikty medzi pohlavím a môže byť osudný, ak sa s tým niečo neurobí. Množstvo ženských skupín, požehnané židovskými feministkami, sa otvorene stavajú za židovské a čierne ciele. Ak však biele ženy sformujú organizáciu, ktorá sa stavia výlučne za pokrok európskeho dedičstva, sú za to odsúdené.

Bieli muži a ženy si musia byť vedomí rasovej apokalypsy, ktorej čelia a musia vynaložiť maximálne úsilie, aby oslovili odcudzené ženy a priniesli ich späť do jednoty s ich vlastnými ľuďmi. Ich najsvätejšie záujmy spočívajú, práve tak ako u mužov, v ochrane rasového dedičstva a západnej kultúry, v ktorej prekvitajú. Biele národy vždy odmeňovali ženy najväčším stupňom osobnej bezpečnosti a fyzického zdravia, najlepšieho vzdelania a ekonomických možností a stabilným rodinným životom.

Výborným príkladom horlivého rasizmu menšín, ktorý dominuje ženskému liberálnemu hnutiu, bolo zakázanie demonštrácie proti mužovi, ktorý bil svoju ženu a nakoniec ju zavraždil, O. J. Simpsonovi. Národná organizácia pre ženy plánovala demonštráciu na protest proti jeho oslobodeniu, donútili ich však

demonštráciu odvolať, pretože by urazila černochoch. Citlivosť k černochochom sa stala dôležitejšou než život a bezpečnosť žien - teda bielych žien.

Hnutia za ženské práva doslova neexistujú v krajinách tretieho sveta, kde sú ženy týrané a bité. Slová o mužskom šovinizme nájdú len malé verbálne a kultúrne vyjadrenie v západných krajinách. V tmavých krajinách mužský šovinizmus nie je vyjadrovaný len kancelárskymi klebetami alebo humorom. Je dennodennou realitou, milióny žien trpia brutalitou, prenasledovaním, sexuálnym zneužívaním a porobou. Keď si ženy uvedomia, že ich oslobodenie môže nastať len v západnej spoločnosti, oslobodenie západného muža sa dostaví tiež. Naši ľudia môžu debatovať o rešpektujúcej úlohe muža a ženy, avšak túto debatu bude možné počuť len v západnej spoločnosti. Ak bude naša spoločnosť stvorená na obraz tmavého sveta, nebude existovať rešpekt pre práva žien, ani debata o ženských právach. Aj z pohľadu čisto sebeckého a feministického by transformácia našej spoločnosti po stránke genetickej a kultúrnej na úroveň tretieho sveta znamenala koniec "ženským právam".

Rovnosť a občianske práva ako zbraň

Keď som objavil viac informácií o židovskej nadvláde v protibielej a protirodinnej revolúcii, ohromil ma fakt, že mnohí mocní Židia sa môžu pozerieť na Ameriku rovnako ako sa kedysi pozerali na cára a bielych Rusov. Začal som premýšľať, či je nám súdené stať sa menšinou, národom, ktorý nebol pokorený armádami a kanónmi, ale silou peňaženky a tlače.

Ak nás nepovažujú za, ako to napísal Theodor Herzl, cudzincov, prečo toľkí z nich napádajú americké tradície a zvyky, od štruktúry rodiny až k spievaniu vianočných kolied v školách? Napriek tomu, že nie všetci Židia sa zúčastňovali na krížovej výprave proti nášmu dedičstvu, drvivá väčšina podporovala šovinistické židovské organizácie a takých kandidátov na verejné úrady, ktorí najviac podporovali židovské záujmy. Židovská podpora znamená ďaleko viac ako ich volebné zoskupenie, znamená plnú kampaňovú podporu a podporu mocných médií.

Židovskí aktivisti sú neúnavní v podpore pluralizmu americkej politiky a kultúry. Vznešene znejúce židovské sľuby, tzv. hnutia za občianske práva - *láska, mier, bratstvo* - vystriedali násilné obscénosti rapových piesní. Kedysi pokojné a mierumilovné predmestské štvrte sa teraz ozývajú streľbou. Tretina černochoch sedí vo väzení a milióny sú závislí na alkohole alebo drogách. Bieli, utekajúci z miest, ktoré vybudovali ich otcovia, sú zaťažení vysokými daňami, ktoré idú na podpory pre menšiny a do súdov, ktoré sú zaplavené kriminálnikmi z radov menšín. Tí, ktorí neboli schopní utiecť, sa ocitli v zhoršujúcich sa podmienkach. Ich deti sa stretávajú s primitivizmom a pokúšajú sa prispôbiť strachu z prevažne čiernych škôl v našich hlavných mestách, kým ich rodičia sa barikádujú za zamknuté dvere a zamrežované okná. Často sa utiekajú do sveta televízie, kde pozerajú ako je ich dedičstvo a ich história napádaná duševne rovnako poškodzujúcim zločinom, ako je ten na uliciach.

Čo by mohli Židia získať z nadobudnutia kontroly nad menšinami? Marxistí videli černochoch a ostatné menšiny ako verných spojencov pre pokrok ich agendy a politického úspechu. Za posledných pár desaťročí boli čierni voliči pre ich liberálnu politiku vitálnymi. A možno babylonská, multirasová Amerika vyhovuje židovským záujmom.

V rozdelenej krajine má najjednoduchšia skupina najväčšiu moc. Ak je menšina v zmätenej, mnohorasovej spoločnosti nepriateľská k väčšine, musí byť táto menšina nenápadná, ako sa len dá. Multikulturalizmus ju robí neviditeľnou. Židom sa vždy bude dariť v krajine, ako Babylon. Každý úder, ktorý láme solidaritu a podkopáva kedysi vládnucu americkú väčšinu, je cestou na trón pre nových dobyvateľov.

Značná časť tejto degenerácie nemá žiadny pevný bod. Cudzia prevaha, tak ako ju opísal Theodor Herzl, nachádza svoje uplatnenie v tisícoch bodnutiach a úderoch tradíciám a hodnotám anglosaských ľudí. Či už je zobrazenie Krista odstránené z verejného parku alebo sa mužská vojenská akadémia zmení na ženskú, raňajší rozhlasový program naplnený nevkusným rozhovorom o ľudskom vylučovaní, oslavovanie drog vo filmoch a románoch, rytmus pokračuje. Je udávaný ľuďmi, ktorí sú takmer pyšní na svoju cudziu

povahu. Melódiou je pohrebný pochod pre Ameriku a celý svet.

Odkrajujú z našich európskych koreňov s neustále sa zvyšujúcim vplyvom a mocou a stále sa považujú za outsiderov a to je presne to, čo sú : duchovní, kultúrni a genetickí outsideri, ktorí sa usídlili vo vnútri Ameriky. Popremýšľajte o nasledovnom vyhlásení Žida, ktorý je úspešný a slávny:

O desaťročia neskôr, som sa potuloval popri rieke, aby som videl texaských policajtov ako chytajú Mexičanov, skúšajúcich prekročiť hranicu. Povedal som si - stačí - ja som predsa jedným z nich, poľovaných a nie poľujúcich. ⁵⁸⁵

Tieto slová napísal A. M. Rosenthal. Je to muž, ktorý je v čele redakčných článkov *New York Times*, amerického najvplyvnejšieho časopisu. So všetkými jeho peniazmi, mocou a prestížou, sediac v špíne na okraji rieky Rio Grande, sa Rosenthal stále stotožňuje s outsidermi. Jeho lojalita nepatrí Amerike, ale cudzincom, ktorí ju chcú zmeniť. Rasizmus menší, boj za tzv. občianske práva a rovnosť, ktoré zaplavilo Ameriku, majú svoj pôvod v cudzom etnocentrizme. Náš národ, kedysi výlučne európsky, pomaly vädne. Nebol varený v hrncoch Babylonu, ak však nepríde dramatická zmena, skončí tam.

Väčšina Američanov, ktorí bojovali proti hnutiu za občianske práva a ktorí správne verili, že povedie k zničeniu štruktúry spoločnosti, nikdy nespoznali zdroj jeho ohromnej sily. Na juhu niektorí vinili "Yankees", iní politikov a niektorí médiá. Len niekoľkí vedeli, že hnutie za občianske práva bolo výsledkom rovnakej sily, ktorá poháňala ruskú revolúciu, ktorá ovplyvnila účasť Ameriky v prvej svetovej vojne a zasadila tým korene druhej svetovej vojny, ktorá v konečnom dôsledku stvorila štát Izrael.

Je ironické, že hnutie za občianske práva má svoj pôvod v rasizme, že bolo jednoducho zbraňou najetnocentrickejšieho národa na Zemi v boji proti ich starovekým nepriateľom. Černosi boli len pešiakmi v oveľa väčšej politickej hre. Väčšina nežidov - belocho, ktorí sa zúčastnili tohto boja na zlej strane, si nikdy neuvedomila, že to nikdy nebol boj za občianske práva. Títo účastníci, ako aj černosi, boli vmanipulovaní do veľkého židovského zápasu o moc.

Rovnaké zriadenie, ktoré káže "sväté pravdy" rasovej rovnosti, nikdy nedovolí Američanom, aby zabudli na práva Židov, na ich sväté práva uchovania ich dedičstva tu aj v štáte Izrael. Konštantne nám cez televíziu pripomína ich zbožnosť, ich vnútornú nevinnosť a ich obeť. Ich scenáristi a režiséri nám nehanebne hlásajú židovskú duševnú, kultúrnu a morálnu nadradenosť. Denne sú médiami svätorečení, zatiaľ čo tí, ktorí sa odvážia vysloviť opak, sú umlčaní a zaznávaní. Svätostánok nového náboženstva holokaustu stojí na americkom Acropolis of Washington. V ňom môžu Američania zbožne oslavovať vyvolených a cítiť vinu za svoje hriechy, ktorých sa proti nim dopustili. Tam sa môžu dozvedieť o najhoršom hriechu zo všetkých hriechov: pochybovaní o jedinom "občianskom práve" - židovskom práve vládnuť nad nami kultúrne, duchovne a politicky.

Nadvláda cudzej rasy je dosť zlá sama o sebe, naši páni však plánujú genetické vyhubenie nášho druhu. Akonáhle som toto pochopil, nemohol som ostať mlčať a nevenovať sa realitám židovskej moci na západe. Ich pokračujúca nadvláda zmätie naše národy v rastúcej vlne imigrácie, miešania rás, nebielej pôrodnosti a bielej sebasterilizácie.

Cudzincami ovládané médiá držia väčšinu Američanov nevedomých o pokračujúcej rasovej genocíde našich ľudí. Začínal som vidieť, že médiá sú najsilnejšou zbraňou, ktorú proti nám používajú, a tak som nasledovný výskum sústredil na židovskú infiltráciu a ovládnutie amerických masmédií.

KTO OVLÁDA MÉDIÁ ?

Pravdou je, že tlač sa stala najsilnejšou zbraňou západného sveta, silnejšou ako legislatíva, úrady a súdy. Človek by sa chcel spýtať, kým bola volená a komu sa zodpovedá ?

Alexander Solženicyn

Vo filme *Network*⁵⁸⁶, ktorý získal v roku 1976 Oskara, sa Howard Beale, "bláznivý prorok rozhlasových vln", zaoberal hypotetickou myšlienkou odhalenia zákerného nebezpečenstva, ktorému Amerika čelí: uchopenie moci v americkej televízii Arabmi vďaka ich ropným peniazom. Film bol natočený podľa scenára Paddyho Chayefsky, ktorý vykreslil spiknutie Arabov za účelom kúpenia si kontroly televíznych staníc. Howard Beale hral Petra Fincha, rozrušeného televízneho spravodajcu, ktorý otvorene o všetkom hovorí, čo zvyšuje sledovanosť televízie. Rozrušený nad nespravodlivosťou a korupciou v americkom živote Beale kričí: "Už to ďalej neznesiem!"

Predstavte si, ak by iracko-americkí zástancovia Saddama Husseina kontrolovali americké médiá. Predstavte si, že by kontrolovali tiež všetky hlavné TV stanice a boli zároveň ich vlastníkami, producentmi a pisateľmi televíznej zábavy a správ. Televízia má neodolateľnú moc, ktorá zasahuje do každého amerického domu a je hlavným zdrojom, z ktorého sa väčšina Američanov učí o svete. Predstavte si nebezpečenstvo, ak by tejto ohromnej sile vládla malá iracká, moslimská menšina, ktorá by podporovala Husseinov režim.

Ak by netelevízne médiá boli slobodné, určite by irackú nadvládu považovali za veľké nebezpečenstvo pre Ameriku. Každý neiracký mediálny zdroj by hlásal, že takáto kontrola ohrozuje naše slobody. Kongres by inicioval legislatívu na zlomenie irackej kontroly nad televíziou. Vlastenci by pripomínali Američanom, že ak nemôžeme prijímať nezaujaté správy, dokumenty a program, demokracia nemôže fungovať. Sila televízie, ktorá je kontrolovaná názorom jednej strany by narušila základy všetkých našich slobôd a slobody prejavu. Ľudia by boli zlostní, že cudzia moc má kontrolu nad americkým myslením.

Ak by som posunul analógiu ďalej, predstavte si, že aj zvyšok médií by bol v irackých rukách. Predpokladajme, že tri najväčšie magazíny *Time*, *Newsweek* a *U.S. News and World Report* by boli vedené Iračanmi a tiež tri najvplyvnejšie americké noviny *The New York Times*, *The Wall Street Journal* a *The Washington Post*, rovnako ako zvyšok hlavných novín a časopisov. Moslimskí Iračania by zároveň mali obrovské bohatstvo v obchode a bankovníctve, ovládli by Hollywood a zábavu, univerzity, súdy a vládu.

Na vrchole tohto všetkého si predstavme, že stúpenci Saddama Husseina by mali najsilnejšiu lobby vo Washingtone a boli zodpovední za masovú podporu demokratickej i republikánskej strany. Predstavte si ďalej, že oddaný Iračan by bol riaditeľom Národnej bezpečnostnej rady v Bielom dome. Bola by takáto situácia pre Ameriku nebezpečná ? Ak by sa Američania v jedno ráno prebudili a našli arabské mená na televíznych obrazovkách a filmoch, v časopisoch, novinách a na stránkach kníh, milióny z nich by kričalo: "Ovládli našu krajinu!" Diváci by podozrievali motívy všetkého, čo by videli v televízii a čítali v novinách, časopisoch a knihách. Zvlášť by boli podozrievaví k informáciám o problémoch týkajúcich sa Iraku, Saddama Husseina, islamu a konfliktu na Blízkom a Strednom východe. Zanedlho by množstvo Američanov kričalo ako Howard Beale: "Už to ďalej neznesiem!"

Keď išlo o ruskú revolúciu a fakt, že nebola ruskou, ale financovanou, organizovanou a vedenou prevažne Židmi, ktorí boli motivovaní stáročia starým konfliktom medzi nimi a Rusmi, čudoval som sa, ako môže byť takýto dôležitý historický fakt zamaskovaný. Po tom, čo som sa dozvedel o komunistických vraždách miliónov kresťanov v Rusku a východnej Európe, spýtal som sa sám seba, prečo existuje o tom len tak málo filmov, televíznych seriálov, dokumentov, románov, kníh, časopisov, článkov, ale holokaust je donekonečna opakovaný. Potom som si prečítal časopis *Thunderbolt*, ktorý

vydával Dr. Edward Fields z Marietty v Georgii.⁵⁸⁷ Dr. Fields starostlivo zdokumentoval židovskú kontrolu troch najväčších amerických televíznych staníc - NBC, CBS, ABC. Skontroloval som jeho zdroje, ktoré obsahovali biografie napísané Židmi. V časech môjho prvého skúmania bol šéfom NBC Richard Sarnoff, riaditeľom NBC bol William Paley a Leonard Goldenson viedol ABC. Bol som prekvapený, keď som sa dozvedel, že všetci traja sú Židia, všetci aktívni v sionistických organizáciách a všetci odmeňovaní od mnohých židovských, sionistických a proizraelských skupín. Potom som objavil fakt, že vedúce noviny v Amerike *The New York Times* sú tiež vlastnené a vydávané Židmi. Podobne je to aj s novinami, ktoré majú väčší vplyv na vládu, ako ktorokoľvek iné - *The Washington Post*. Židia vlastnia aj noviny s najväčším obedom v Amerike - *The Wall Street Journal*. Vlastnia dokonca aj noviny v mojom rodnom meste, New Orleanse - *Times Picayune*.

Dozvedel som sa, že Židia už roky dominujú Hollywoodu. Bolo zaujímavé zistiť, že z "Hollywoodskej desiatky" boli deviaty Židia, ktorí na otázku pred súdom, či sú komunisti, mlčali. Pozrel som sa do časopisov a vydavateľstiev a opäť som objavil prevahu Židov, z ktorých väčšina bola oddaných židovským záujmom práve tak, ako Steven Spielberg, režisér filmu *Schindlerov zoznam*,⁵⁸⁸ ktorý je otvoreným zástancom sionistických cieľov. Najsledovanejší film o holokauste, ktorý videli milióny divákov, bol vyrobený v kompletne židovskej réžii.

Jerry Molen - produkcia, Gerald R. Molen - produkcia, Steven Spielberg - réžia, produkcia, Kurt Luedtke - scenár, Steve Zaillian - scenár, Jamuzs Kaminsku - fotografia, Michael Kahn - strih, Ewa Braunová - dizajn, produkčná dizajnérka, Branko Lustig - produkcia, produkčný dizajn, Allan Starski - produkčný dizajn, Lew Rywin - koprodukcja.

O niekoľko rokov som čítal židovskú publikáciu, ktorá sa chválila židovskou nadvládou amerických médií. Čítal som tiež knihu *Ich vlastné impérium*⁵⁸⁹ od Neala Gablera, ktorá detailne opisuje židovské prebratie moci nad filmovým priemyslom. Ben Stein, židovský scenárista (syn Herberta Steina, ekonomického poradcu prezidenta Nixona), napísal knihu *The View from Sunset Boulevard*. Spontánne v nej opisuje fakty, že väčšina hollywoodskych televíznych scenáristov a riaditeľov sú Židia, ktorí sú v pevnej opozícii kresťanským pravidlám a konzervatívnym malým americkým mestečkám.⁵⁹⁰ V roku 1997 napísal článok pre *E!-online* s titulkom: "Vedú Židia médiá?", sprevádzaný podtitulkom "To si píšete, že áno - a čo má byť".⁵⁹¹

V roku 1970 Dr. William Pierce, riaditeľ National Alliance a vydavateľ časopisu *National Vanguard* spolu so svojím personálom skúmali otázku židovskej nadvlády v článku "Kto vládne Amerike?"⁵⁹²

Fakty, ktoré som objavil, boli najhoršou nočnou morou Paddyho Chayefského a jeho postavy z filmu *Network*. Americkým médiám dominuje malá ale súdržná menšina s 3000 ročnou lojalitou k vlastným ľuďom a fanatickou oddanosťou k ich novo založenému národu. Nie sú to Arabi, ktorí majú túto moc, ani Íri, Francúzi, Angličania, Rusi, Švédci, Dáni či Taliani. Nie sú to moslimovia, kresťania alebo mormóni. Je to skupina stvorená z takých ako Paddy Chayefsky. Chayefsky je entuziastickým podporovateľom Izraela a židovských záujmov a šikovne sa pokúša ovplyvniť divákov proti Arabom tým, že ich fiktívne obviní z toho, čo Židia už dávno dosiahli. Zvyšok tímu podieľajúceho sa na filme *Network* tvorili režisér Sidney Lumet, producent Howard Gottfried a editor Alan Heim.

Rovnakí ľudia, ktorí financovali, vydali, napísali a distribuovali film *Network*, vládnu americkým médiám a skutočne celému západnému svetu. Židovská moc médií je taká rozsiahla, že je ťažké aj zveličovať. Jednoducho to nie je len otázka ich neproporcionálnej moci k pomeru ich percentuálneho zastúpenia v obyvateľstve - ich moc vyráža dych.

Ak žijete vo veľkom meste, noviny, ktoré čítate s najväčšou pravdepodobnosťou vlastnia Židia. To isté platí o časopisoch, ktoré si s novinami občas kúpite. Televízny kanál alebo káblová televízia, ktorú pravidelne sledujete je vlastnená Židmi, alebo sú v nej Židia zastúpení na všetkých dôležitých manažérskych pozíciách a všetkých oddeleniach. Filmy, na ktoré chodievate do kina sú s najväčšou pravdepodobnosťou písané, produkované a režírované Židmi. Vydavatelia kníh, ktoré čítate, nahrávacích štúdií, z ktorých si kupujete hudobné cédečka sú vlastnené Židmi a ak nie, Židia sú na všetkých ich kľúčových pozíciách. Kníhkupectvá a knižnice si často vyberajú a kupujú knihy na základe odporúčania

židovských kritikov a publikácií ako napr. *The New York Times Book Review*, čo je súčasť židovského *The New York Times*.

Je iste pravdou, že nie všetci ľudia v médiách sú Židia. Netvrdím ani, že každý Žid v médiách je súčasťou akéhosi fantastického spiknutia alebo, že každý Žid je nevyhnutne sionista. Prevažnú nadvládu v amerických médií však tvoria Židia a žiadna iná skupina nie je viac etnocentrickejšia a organizovanejšia v nasledovaní svojich záujmov ako práve Židia. S poznaním týchto faktov môže akýkoľvek rozumný človek veriť tomu, že Židia prezentujú správy a zábavu bez prihliadania na vlastné záujmy, bez akejkoľvek tendencie a využívania toho, čo Gabler nazval "Ich vlastné impérium"?

Vyrastal som čítaním neworleánskych *Times Picayune* a od tretieho ročníka som tieto noviny spolu s otcom čítaval každé ráno. Kým sa skončili raňajky, otec ich dekoroval omrvinkami chleba, škvrnami od kávy a ja zase mliekom a ovsenou kašou. Otec zvykol najprv čítať časť správ, potom šport a vtipy nakoniec. Potom som nasledoval ja. Až do neskorých 50-tych rokov boli *Times Picayune* skutočnými južanskými novinami. Odrážali hodnoty, štandardy, politické názory a dedičstvo juhu. Považovali sme ich za životne dôležité noviny, ktoré nám oznamovali správy z okolia mesta a tiež z celého sveta. Boli to *naše* noviny - nie preto, že sa tlačili v *našom* meste, ale preto, že reprezentovali *naše* myslenie, *našu* kultúru a *naše* hodnoty.

Keď sa začala integrácia škôl, *Times Picayune* sa postavili proti vládnemu zasahovaniu do nášho spôsobu života. Veľa článkov sa zaoberalo priateľským vzťahom medzi belochmi a černochochmi v New Orleanse, vynikajúcou kvalitou života belochochov a černochochov a tým, ako malo mesto jednu z najväčších tried pre černochochov v Amerike. Písali o tom, ako černosí robili pod bielym vedením pokroky za posledných niekoľko rokov, ako sa ich životné a vzdelávacie štandardy zlepšili. Jeden z reportérov *Times Picayune* predpovedal, že nútená integrácia by zruinovala jedno z najkrajších a kultúrne najbohatších miest sveta, spomalila pokrok čiernych komunit a ohrozila štandardy bielych ľudí. Po tom, čo *Times Picayune* kúpil S.I. Newhouse sa noviny začali postupne obracať doľava. Integrácia sa odrazu stala pokrokom a čímisi, čo zvýši lásku a bratstvo. Redaktori trestali tých, ktorí sa postavili integrácii a označovali ich za krátkozrakých, fanatikov a plných nenávisti. Integrácia vraj zvýši rasovú znášanlivosť a zníži chudobu a zločin (čo bolo vtedy uskutočniteľné). Noviny moralizovali: "Akúže to prinesie škodu, ak dve malé černošské dievčatká budú navštevovať bielu školu?"

S úpadkom škôl a verejných služieb pod záštitou integrácie novín *Times Picayune*, ktoré sa stávali čoraz liberálnejšími, ich môj otec prestal čítať. Mne sa noviny stále páčili a ako som rástol, súhlasil som s rasovými názormi, ktoré hlásali. Vtedy som nevedel, že *Times Picayune* už nie sú južanské noviny a že ich kúpil židovský utečenec z Ruska, ktorý žil v New Yorku.

Keď Newhouse zomrel, zanechal svojim synom mediálny kolos v hodnote 10 miliárd dolárov. Medzi noviny, ktoré vlastnili patrili *Times Picayune*, *Post Standard*, *Herald - Journal* z Alabamy, *Morning register*, *Afternoon Press* tiež z Alabamy, *News* a *Times* z Alabamy, *Post Herald* a *News* z Massachusetts, *Union* a *News* a sobotný *Republican*.

Newhouseove impérium vlastní dnes 12 televíznych staníc, 87 káblových televízií, 24 národných časopisov, 26 denných novín a *Parade Sunday*, noviny s neuveriteľným nákladom viac ako 22 miliónov kusov. Keď si Newhouse kúpil *Times Picayune*, v magazíne *Times* ho citovali ako vraví: "Práve som si kúpil New Orleans."⁵⁹³ Určitým spôsobom bol tento citát pravdivý. Newhouse a jeho zamestnanci mohli povedať čokoľvek sa im zapáčilo o komkoľvek alebo čomkoľvek bez strachu z odporu. Newhouse, zabezpečený vo svojom monopole, mohol potlačiť akékoľvek sociálne alebo politické názory, ktoré si želal.

Aj dnes, viac ako 25 rokov po tom, čo Newhouse kúpil *Times Picayune*, mnohí z obyvateľov New Orleansu nevedia, že noviny vlastní newyorská židovská rodina. Na mieste adresy majiteľa novín je uvádzaná miestna adresa Ashtona Phelps, potomka rodiny, ktorá kedysi noviny vlastnila.

Keď som bol mladý a dozvedal som sa o židovskej kontrole médií, všimol som si, že mnohí inzerenti v *Times Picayune* majú židovské mená ako Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs, Kirschmans, Rosenberg, Rubinstein, Mayer, Adler, Blanche... Jedným z najväčších inzerentov bol Sears&Robuck a Edith Sterno,

aktivisti za liberálne židovské ciele. Čoskoro som zistil, že mnohé z veľkých reklamných agentúr, miestnych i štátnych, mali židovských majiteľov a židovské smerovanie. Tieto agentúry mohli nasmerovať reklamu do ktorýchkoľvek novín alebo médiá, do ktorých chceli.

Židovská reklamná moc sa zo židovskou monopolizáciou a konsolidáciou amerických novín nielenže zvýšila, ale mala zároveň veľký vplyv na publikácie s nežidovským vedením. Všetky hlavné publikácie záviseli na obrate židovskej reklamy, takže ich komentáre, reportáže a riadenie muselo byť opatrne prispôsobené židovským názorom a záujmom. V konečnom dôsledku slobodná tlač nie je slobodná. Je závislá na peniazoch. Staré porekadlo určite platí pokiaľ ide o médiá : "Ten udáva tón, kto platí hudobníkov."

Na začiatku tohto storočia mala väčšina hlavných miest dve alebo tri denné noviny a mnohé mestá mali i viac. Alarmujúci trend monopolizácie novín spôsobil, že existuje len asi 50 miest v Amerike s viac ako jednými novinami a mnohé z nich majú rovnakého vydavateľa.. Tento fakt ilustruje splynutie Times Picayune zo States Item do jedných novín pod jedným židovským vedením. Výsledkom bolo, že z 1600 novín v Amerike má nezávislých majiteľov len 25 %. Z nich je len veľmi málo dostatočne veľkých na to, aby si dovolili mať reportérov za hranicami svojho okresu. Sú závislí na domácich a svetových správach na obrovských informačných konglomerátoch ako The New York Times, The Washington Post a reťazi Newhouseových novín.

Židovská nadvláda amerických médií je dlhotrvajúca. Už v roku 1920 mali Židia vplyv, ktorý bol značne neproporcionálny k ich percentuálnemu zastúpeniu v krajine. Židovská moc je silnejšia ako kedykoľvek predtým a pokračuje vo zvýšenom uplatňovaní a sledovaní svojich cieľov.

Troje silné noviny

The New York Times, The Wall Street Journal a The Washington Post sú noviny, ktoré sa umiestnili v absolútnom centre amerického obchodu, kultúry a vlády. Ich vplyv siaha po celej krajine. Vytvárajú správy, usmerňujú našu pozornosť na problémy, ktoré sa im páčia, povyšujú osobnosti verejného života, ktoré sa im páčia a znevažujú tie, ktoré radi nemajú. Hovoria nám, ktoré filmy by sme mali vidieť, ktoré knihy a časopisy čítať, ktoré platne kupovať a ktoré umenie obdivovať. Ich vplyv na naše myslenie uplatňujú na tisíckach rôznych vecí a vyberajú predmety a objekty, na ktoré máme myslieť, kým iné ignorujú.

The New York Times sa číta po celej Amerike - na univerzitách, v obchodoch, v politických a umeleckých kruhoch a nastavuje naše politické, sociálne, zábavné, literárne, umelecké a módné štandardy. The New York Times Company vlastní 33 novín ako aj 3 knižné vydavateľstvá, 12 časopisov, 7 rozhlasových staníc a káblovú televíziu. The New York Times News Service poskytuje spravodajský servis viac ako 506 novinám po celej Amerike. Ako veľa iných novín, aj The New York Times začali svoju činnosť pod nežidovským vedením a skončili pod židovskou kontrolou. George Jones a Henry Raymond založili noviny v roku 1851. Na prelome storočia kúpil noviny židovský aktivista Adolph Ochs a dnes je ich majiteľom jeho pravnuak Arthur Ochs Sulzberger. Výkonnými vydavateľmi sú Max Frankel a Jozeph Lelyveld.

Keďže The Washington Post je značne čítaný washingtonskými vládnymi úradníkmi, má obrovský vplyv na americkú vládu. Môže ovplyvniť stretnutia, zamestnanosť, legislatívu, domácu a zahraničnú politiku... Môžu byť dokonca nástrojom na zhodenie prezidenta, ako sa to stalo s Richardom Nixonom. Riaditelia The Washington Post si môžu vybrať komu dať publicitu, koho ignorovať, na koho sa hnevať, koho schváliť. The Post má majetkovú účasť v novinách, v televízii a časopisoch ako napr. Newsweek.

The Washington Post Co. má podiely v ďalších médiách a novinách (The Gazette Newspapers, vrátane 11-tich vojenských publikácií); v televízii (WDIV v Detroite, KPRC v Houstone, WPLG v Miami, WKMG v Orlande, KSAT v San Antoniu, WJXT v Jacksonville); a tiež v časopisoch. Podnikanie The Washington Post Company v rôznych televíziách dosahuje 7 miliónov domov a ich káblová sieť má 635 000 predplatiteľov.

Ako The New York Times aj The Washington Post začínali v nežidovských rukách. Boli založené v roku 1877 Stilsonom Hutchinsom a neskôr vedené McLeanovou rodinou. Vďaka konzervatívnym pravidlám McLeanovcov sa židovská reklama presunula do iných washingtonských novín, čím priviedla Post do bankrotu. Židovský finančník Eugene Mayer ich kúpil za nepatrnú sumu na aukčnej bankrotovej dražbe. Akonáhle prešli do židovských rúk, vrátila sa aj reklama zo židovských reklamných agentúr a noviny sa stali opäť ziskové.

V úsilí ďalšej konsolidácie médií sa Židia rozhodli reklamne bojkotovať Robertove McCormickove Times Herald, ktoré nenávideli kvôli ich podpore antikomunistického senátora Jozepha McCarthyho. Keďže noviny neboli schopné vyplniť reklamné rubriky, dramaticky sa zmenšil obrat a začali strácať asi milión dolárov ročne až boli nakoniec v roku 1954 predané Meyerovi za zlomok ich skutočnej ceny. The Washington Post teraz vedie Meyerova dcéra Katherine Meyer Graham, ktorá je najväčším vlastníkom ich akcií a vedúcou riaditeľkou. Jej syn, Donald, je prezidentom.

Tretie vedúce vplyvné noviny v Amerike, zvlášť v obchode, sú The Wall Street Journal, publikované spolu s Barron's a ďalšími 24 novinami firmou Dow Jones & Company. The Wall Street Journal sa vydáva v náklade viac než dvoch miliónov kusov denne, čím sú americkým najväčším denníkom s obrovským vplyvom na obchod, bankovníctvo, trh a ekonomické záležitosti. Riaditeľom Dow Jones je Žid, Peter R. Kann.

Ostatné newyorské noviny nie sú v lepších rukách. V januári 1993 kúpil New York Daily News od židovského mediálneho magnáta Roberta Maxvella (rodeného Ludvika Hocha) ďalší Žid, podnikateľ s nehnuteľnosťami Mortimer B. Zuckerman. Noviny Village Voice sú osobným majetkom Leonarda Sterna, židovského miliardára a majiteľa firmy Hartz Mountain. New York Post vlastní News Corporation pod vedením Žida Petra Chernina.

Tri najčítanejšie časopisy

Time, Newsweek a U.S. News and World Report sú tri najväčšie týždenníky publikované v Spojených štátoch. Najväčší a najrešpektovanejší z nich je Time, ktorý sa vydáva v náklade viac ako štyroch miliónov. Riaditeľom je Gerald Levin, židovský prispievateľ mnohým židovským a izraelským záujmom. Newsweek je druhý najčítanejší časopis s nákladom viac ako tri milióny výtlačkov. Je pod kontrolou majiteľov Washington Post, Katherine Meyer Graham, ďalšej vášnivej zástankyne mnohých židovských cieľov. Tretí v poradí je U.S. News and World Report, ktorého majiteľ je Mortimer B. Zuckerman, pyšný sionista, ktorý zároveň vlastní Atlantic Monthly a New York Daily News.

Giganti knižných vydavateľstiev

Vydávanie kníh je možno jedna z najmenej Židmi kontrolovaných častí amerických médií. Napriek tomu dominujú najdôležitejším častiam vydavateľského priemyslu. Všetko, čo je potrebné na vydanie knihy je tlačiareň a hotovosť. Po celej Amerike obchoduje desiatky tisícov tlačiarň spolu so stovkami malých vydavateľstiev. Napriek tomu, je tu židovský vplyv veľmi silný, pretože napísanie knihy, bez ohľadu akej informatívnej alebo provokatívnej nezaručuje jej vydanie, jej vydanie nezaručuje profesionálnu podporu, distribúciu alebo recenziu. Okolo pol tucta najväčších vydavateľstiev a distribútorov ovládajú 95 % najväčších bestsellerov v Amerike. V týchto oblastiach knižného vydávania a distribúcie je židovské posúdenie a schválenie rozhodujúce.

Podľa Publisher's Weekly, tri najväčšie vydavateľstvá sú Random House (zo svojimi pobočkami ako Publishing Group), Simon & Schuster a Time Warner Trade Group (vrátane Warner Books, Little, Brown a Book of the Month Club). Židia kontrolujú dvoje z týchto troch vydavateľstiev a v treťom (Random House) je veľké množstvo Židov na všetkých kľúčových pozíciách. Gerald Levin je riaditeľom Time Warner Communications, ktoré vlastní Time Warner Trade Group. Ostatné ako Simon & Schuster je pobočkou Viacom Inc.

Riaditeľom Viacom je Summer Redstone (narodený ako Murray Rothstein). Mal by som tiež spomenúť, že majiteľom najväčšieho vydavateľstva detských kníh, s viac ako 50 % podielom na trhu, je Richard Snyder, ktorý bol nedávno vymenený iným Židom, Richardom Bernsteinom.

Hlavní knižný vydavatelja a kritici

Jedna z najlepších kníh tohto storočia, zaoberajúca sa oslabovaním americkej väčšiny je *The Dispossessed Majority* od Wilmota Robertsona.⁵⁹⁴ Táto kniha je bohatá na výskum a idey a je napísaná angličtinou, ktorá je dnes zriedkavá. Robertson však nemohol pre svoju knihu nájsť vydavateľa, pretože sa odvážil písať o zakázaných pravdách rasy a židovského etnocentrizmu. Každé väčšie vydavateľstvo odmietlo napísať na jeho knihu recenziu a neprijal ju žiadny celonárodný distribútor. Mnohé vydavateľstvá nedovolili Robertsonovi kúpiť si reklamu na svoje dielo, pretože obsahovalo informácie, ktoré boli pre židovských cenzorov neakceptovateľné. Napriek zákazu predaja tejto knihy vo väčších kníhkupectvách, Robertson predal vyše 150 000 výtlačkov cez poštu a slovné odporúčania.

Televízia

Keď som čítal článok Edwarda Fieldsa, dokumentujúci židovskú kontrolu troch najväčších televíznych sietí, bol som fascinovaný. ABC, CBS a NBC produkujú prevládajúcu väčšinu zábavy a televízneho vysielania v Amerike a pre väčšinu Američanov sú prvotným zdrojom spravodajstva. Leonard Goldenson z ABC, William S. Paley zo CBS a David Sarnoff z NBC vedú svoje spoločnosti desaťročia, vytvárajúc tón a hĺbku modernej židovskej dominácie televízneho vysielania. Tu je zhustenie výskumu Dr. Williama L. Piercea o súčasnom stave amerického vysielania.

Kto vládne médiám?

Pokračujúca vládna deregulácia telekomunikačného priemyslu nespôsobila zvýšenie súperenia, ale skôr akceleráciu vlny zlučovania korporácií, ktoré vytvorili niekoľko multimiliardových konglomerátov koncentrovanej židovskej moci. Skupovanie konkurenčných firiem rapidne rastie, čím od roku 1990 takmer strojnásobili svoju veľkosť. Kedykoľvek pozeráte televíziu, či už lokálnu, káblovú alebo satelitnú; kedykoľvek pozeráte celovečerný film v kine alebo doma; počúvate rádio alebo hudbu z nosičov; čítate noviny, knihu alebo časopis - je veľmi pravdepodobné, že informácia alebo zábava je produkovaná a distribuovaná práve týmito mediálnymi konglomerátmi.

Najväčším z nich je AOL - Time Warner, ktorý vznikol keď AOL kúpil Time Warner v roku 2000 za 160 miliárd dolárov. Kúpa spojila Stevea Casea, nežida, ktorý bol prezidentom AOL a Geralda Levina, Žida - prezidenta Time Warner. Napriek tomu, že AOL (zatiaľ) nevedú výlučne Židia, dopad spojenia bieleho kapitalistu, ktorého najväčší záujem sú peniaze a rasovo vedomého Žida sa bude so zvyšovaním židovského vplyvu v AOL postupom času zvyšovať tiež. Steve Case sa nebude sťažovať, keď Levin začne najímať na kľúčové pozície najmä Židov, pretože jeho profit to neohrozí. Po smrti Casea alebo odchodu do dôchodku budú mať Židia nad AOL úplnú kontrolu. Pred spojením bol AOL najväčším poskytovateľom internetu v Amerike a bude sa používať ako online základňa obsahu Time Warner.

Time Warner Inc. s príjmom viac ako 13 miliárd dolárov v roku 1997 sa po kúpe AOL stal druhým najväčším medzinárodným mediálnym leviatanom. Levin, prezident Time Warner, kúpil v roku 1996 Turner Broadcasting Systems od Teda Turnera, ktorý bol jedným z mála nežidov v mediálnom svete. Ted Turner, prezident spoločnosti, sa stal v AOL členom číslo tri po Caseovi a Levinovi.

Keď Ted Turner, nežidovský mediálny magnát (CNN), urobil ponuku na kúpenie CBS v roku 1985, strhla sa panika vo všetkých židovských kanceláriách po celej krajine. Turner zarobil množstvo peňazí v reklame a neskôr vybudoval úspešnú sieť spravodajskej káblovej televízie CNN, s viac ako 70 miliónmi predplatiteľov. Napriek tomu, že Turner zamestnával na mnohých kľúčových pozíciách v CNN Židov a

nikdy nezaujal verejný názor, ktorý by bol v rozpore so židovskými cieľmi, je to muž s veľkým egom a silná osobnosť a William Paley a iní Židia zo CBS ho považovali za nekontrolovateľného: odtrhnutý kanón, ktorý sa raz môže otočiť proti nim. Čo viac, Daniel Schorr, ktorý pre Turnera pracoval, verejne obvinil svojho predchádzajúceho šéfa z toho, že nemá rád Židov.

Na blokovanie Turnera pozvali riaditelia CBS židovského miliardára Laurence Tischa, aby "priateľsky" prevzal firmu CBS. Tak od roku 1986 do 1995 bol Tisch riaditeľom CBS, čím odstránil akúkoľvek hrozbu z možnej nežidovskej kúpy tejto televíznej spoločnosti. Nasledujúce Turnerove snahy prekazil Levin, ktorý vlastní 20 % akcií a má pri všetkých väčších obchodných transakciách právo veta. Keď sa Žid Summer Redstone ponúkol kúpiť CBS za 34.8 milióna dolárov v roku 1999, Levin nemal žiadne námietky.

Napriek tomu, že Turner bol inovátorom v zhromažďovaní spravodajstva, nikdy nemal "styky" nevyhnutné pre skutočného mediálneho magnáta. Nakoniec sa rozhodol podľa vzoru "ak ich nemôžeš poraziť, pridaj sa k nim" a predal svoj podiel Levinovi. Ted Turner je odrazom Stevea Casea. Obaja títo bieli muži boli kapitalistami bez štipky bieleho povedomia a zodpovednosti. V júli 2001 AOL oznámil, že ďalší Žid Walter Isaacson, bývalý riaditeľ Time Inc., sa stane novým prezidentom CNN News Group, čím prevezme kontrolu nad impériom, ktoré vybudoval Ted Turner.

Pobočka Time Warner je HBO, čo je najväčšia sieť káblovej televízie v krajine. Až do kúpy Polygramu Edgarom Bronfmanom ml. v máji 1998, Warner Music bol najväčším americkým hudobným vydavateľstvom s 50-timi značkami, z ktorých najväčšia je Warner Brothers Record. Warner Music bol raným zástancom tzv. gangsterského rapu. Cez svoje styky s Interscope Records pomáha popularizovať nové štýly, ktorých texty vyslovene podnecujú černochoch k páchaniu násilností proti bielym ľuďom.

Okrem televízie a hudby sa Time Warner zaoberá tiež produkciou filmov (Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment a New Line Cinema) a vydávaním kníh. Vydavateľská pobočka Time Warner, ktorej prezidentom je Žid Norman Pearlstine, je najväčším vydavateľstvom časopisov v krajine (Time, Sport Illustrated, People Magazine, Fortune).

Druhým najväčším mediálnym konglomerátom s obrátom 23 miliardami dolárov v roku 1997 je Walt Disney Company, ktorej majiteľom je Žid Michael Eisner. Jeho impérium vlastní Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, káblovú sieť so 14 miliónmi predplatiteľov a dvoma firmami na video produkciu.

Walt Disney Picture Group, ktorú viedol Žid menom Joe Roth, vlastní tiež Touchstone Pictures, Hollywood Pictures a Caravan Pictures. Roth založil Caravan Pictures v januári 1993 a dnes ho vedie ďalší Žid Roger Birnbaum. Disney zároveň vlastní Miramax Film, ktorý vedú bratia Weinsteinovci, ktorí vyprodukovali také obscénne filmy ako The Crying Game a Priest and Kids. K tomu všetkému vlastní Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland a Euro Disney.

V auguste 1995 získal Eisner Capital Cities, čím vytvoril impérium s ročným predajom 16,5 miliardy dolárov. Capital Cities pokrýva taký trh ako New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles a Houston. Má ďalej 225 filiálnych staníc v Spojených štátoch a je čiastočným majiteľom niekoľkých európskych televíznych firiem.

Pobočku ABC - ESPN vedie Žid Steven Bronstein. Korporácia vlastní zároveň kontrolnú prevahu akcií káblových televízií Lifetime Television a Arts & Entertainment Network, každá s 67 miliónom predplatiteľov. ABC Radio Networks vlastní 26 staníc na vlnách AM a 10 na FM, opäť v hlavných mestách ako New York, Washington a Los Angeles a má viac než 3400 pobočiek.

Napriek tomu, že Capital Cities-ABC je predovšetkým telekomunikačná firma, v roku 1997 zarobila vydavateľskou činnosťou vyše jednu miliardu dolárov. Vlastní sedem novín, Fairchild Publications a Diversified Publishing Group. Číslo tri na zozname je Viacom Inc., ktorého majiteľ je Žid Summer Redstone, s obrátom viac ako 13 miliárd dolárov ročne. Viacom produkuje a distribuje televízne programy pre tri najväčšie televízne siete, vlastní 12 televíznych staníc a 12 rozhlasových staníc. Produkuje filmy cez Paramount Pictures, ktorý vedie Židovka Sherry Lansingová.

Pre Redstona pracuje riaditeľ CBS Žid menom Melvin A. Karmazin. Je majiteľom najväčšieho balíka

akcií firmy, ktorá vlastní CBS Television Network, 14 satelitných televíznych staníc, 160 rozhlasových staníc, Country Music Television, káblovú sieť Nashville Network a množstvo iných reklamných aktív.

Medzi jeho vydavateľské pobočky patrí Prentice Hall, Simon & Schuster a Pocket Books. Distribuuje tiež videá cez sieť vyše 4000 Blockbuster požičovní. Má zároveň účasť na satelitnom vysielaní, zábavných parkoch a videohrách.

Hlavná pýcha Viacomu spočíva však v jeho najväčšom poskytovateľovi káblovej televízie na svete ako Showtime, MTV, Nickelodeon a iných. Od roku 1989 pritiahli MTV a Nickelodeon obrovské počty mladej televíznej generácie. Prvý štvrt'rok roku 2000 bol v poradí 16-tým po sebe, v ktorom bola MTV vyhlásená za najlepšiu televíznu káblovú stanicu pre divákov od 12 do 24 rokov. Redstone, ktorý vlastní 76 % akcií Viacomu (3 miliardy dolárov) ponúka mladým za svoje vzory Beavis a Butthead a je najväčším propagátorom rasového miešania pre bielych Američanov a teenagerov po celej Amerike a Európe. MTV má v pláne získať The Music Factory (TMF) z Holandska a sieť Wegener. TMF distribuuje hudbu do takmer 10 miliónov domovov v Holandsku a Belgicku. MTV rozširuje svoju účasť v Európe vďaka novým staniciam ako MTV Dance (Británia) a MTV Live (Škandinávia). V Taliansku je MTV aktívne cez Cecchi Gori Communications. MTV pumpuje svoje rapové piesne 210 miliónom domov v 71 krajinách a má dominantný sociálno-spoločenský vplyv na bielych teenagerov na svete.

Nickelodeon, s 60 miliónmi predplatiteľov, má najväčší podiel na sledovanosti 4 až 11-ročných detí v Amerike a rýchlo rozširuje svoj vplyv do Európy. Väčšina jeho relácií zatiaľ neukazuje degeneráciu prezentovanú v MTV, avšak Redstone postupne vystavuje detských divákov podobnému jedu, aký propaguje MTV. Na začiatku roka 2001 Nickelodeon pokračoval vo svojom deviatom roku ako vrcholná káblová sieť pre deti a mládež.

Ďalším židovským mediálnym magnátom je Edgar Bronfman ml., prezident Seagram Company Ltd., alkoholový gigant až do nedávneho spojenia s Vivendi. Jeho otec Edgar Bronfman st. je prezidentom Svetového židovského kongresu. Seagram vlastnil Universal Studios a Interscope Records. Tieto firmy teraz patria do Vivendi Universal.

Bronfman sa v máji 1998 stal najväčším mužom v hudobnom priemysle, keď získal kontrolu nad Polygramom, európskym hudobným gigantom, za ktorý zaplatil výrobcovi elektroniky Philips 10.6 miliardy dolárov. S obratom Polygramu, ktorý keď sa pripočíta k MCA a Universal, sa Bronfman stal pánom štvrtého najväčšieho mediálneho koncernu s ročným príjmom 12 miliárd dolárov. Jedným obzvlášť nešťastným aspektom kúpy Polygramu je fakt, že dal Bronfmanovi kontrolu nad najväčším producentom klasickej hudby na svete, keďže Polygram vlastní tiež vydavateľstvá ako Deutsche Grammophon, Decca-London a Philips. V júni 2000 predal Bronfman Seagram francúzskej firme Vivendi, ktorú vedie nežid Jean-Marie Messier. Vo firme Vivendi Universal bude však Bronfman naďalej figurovať ako riaditeľ. Stratégia tohto spojenia zdá sa byť zrkadlom AOL-Time Warner: infikuj a čakaj. Vivendi Universal zaplatí dlhy tým, že predá alkoholové podniky Seagramu a podrží si podniky mediálne.

S týmito dvoma zo štyroch najväčšími mediálnymi konglomerátmi v židovských rukách, a Židmi na kľúčových pozíciách dvoch ostatných, je ťažké uveriť, že takýto neveriteľný stupeň kontroly prišiel bez schválneho, koncentrovaného úsilia. A čo ostatné veľké mediálne firmy ?

Rupert Murdochov News Corporation, ktorý vlastní Fox Television, 20th Century Fox Films a Fox 2000 je piatym najväčším mediálnym konglomerátom v krajine s príjmom v roku 1997 viac než 11 miliárd dolárov. Murdoch nie je Žid, avšak Peter Chernin, ktorý je riaditeľom Murdochovho filmového štúdia a dozerá na filmovú produkciu za morom, Židom je. Pod Cherninom pracuje ako prezident spoločnosti 20th Fox Century Laura Ziskinová, židovka, ktorá predtým viedla Fox 2000. Žid Peter Roth pracuje pod Cherninom ako prezident Fox Entertainment. News Corporation zároveň vlastní New York Post a TV Guide, ktoré sú vydávané pod dozorom Chernina. Murdoch povedal v rozhovore pre Newsweek (12. júla 1999), že radšej by povýšil na prezidenta News Corporation Chernina, ako svoje deti, z ktorých každé má nad 20 rokov. Je ťažké predstaviť si Žida, ktorý by dal svoju firmu nežidovi radšej ako svojim deťom. Chernin spontánne komentoval: "Dozerám na filmy, ktoré ľudia pozerajú na celom svete.... Čo môže byť zábavnejšie?"

Väčšina televíznych a filmových spoločností, ktoré nevlastnia najväčšie konglomeráty sú tiež kontrolované Židmi. Napríklad New World Entertainment, o ktorom analytici tvrdia že je "najdôležitejší nezávislý televízny producent v Spojených štátoch", vlastní Ronald Perelman, Žid, ktorý vlastní tiež kozmetickú firmu Revlon a ktorý ponúkol prácu Monike Lewinskej, keď sa ju Bil Clinton pokúšal umlčať.

Najznámejšou z menších mediálnych firiem je DreamWorks SKG, ktorá je prísne kóšer záležitosťou. DreamWorks bola založená v roku 1994 a SKG sú iniciály mien troch Židov - režiséra Steven Spielberga, predošlého riaditeľa Disney Pictures, Jeffrey Katzenberga a hudobného magnáta Davida Geffena. Firma produkuje filmy, animované filmy, televízne programy a hudobné nosiče. Vzhľadom na styky a peniaze, ktoré Geffen, Katzenberg a Spielberg majú, DreamWorks sa čoskoro môže postaviť do rady so štyrmi najväčšími.

Fakt, že Židia kontrolujú výrobu a distribúciu filmov krátko po ich vynájdenní na začiatku 20. storočia, je dobre známy. Keď Walt Disney v roku 1966 zomrel, bola tým odstránená posledná prekážka absolútnej židovskej dominácii Hollywoodu. Odvtedy držia vo filmovom priemysle všetko vo svojich rukách.

Filmy, ktoré vyrobí len štyri najväčšie filmové spoločnosti - Disney, Warner Brothers, Paramount (Viacom) a Universal (Seagram), tvorili v roku 1997 dve tretiny všetkých príjmov vo filmovom priemysle. Tri veľké televízne spoločnosti ABC, CBS a NBC prestali byť zlúčením s mediálnymi konglomerátmi nezávislé. Kým však nezávislými boli, boli aj tak kontrolované Židmi od svojho vzniku: ABC Leonardom Goldensonom; NBC najprv Davidom Sarnoffom, potom jeho synom Robertom a CBS najprv Williamom Paleym a potom Laurencom Tischom. Za niekoľko desaťročí boli tieto spoločnosti preplnené od spodku nahor židovským personálom a židovský tón vysielania sa nezmenil ani potom, čo ich absorbovali veľké korporácie. Židovská prítomnosť v televízii je obzvlášť silná.

NBC je toho dobrým príkladom. Miesta riaditeľov sa tu v poslednom čase zmenili. Andrew Lack, ktorý bol riaditeľom spravodajského oddelenia sa stal jeho prezidentom. Neal Shapiro, ktorý bol preducentom Dateline NBC sa presťahoval na Lackovo staré miesto. Jeff Zucker, producent Today Show bol povýšený na prezidenta NBC Entertainment (miesto, ktoré bolo zrejme pre neho vytvorené) a Jonathan Wald obsadil Zuckerovo staré miesto po tom, čo tam dočasne prebýval Michael Bass. Nedávno sa Wald stal producentom NBC Nightly News, čím prebral Jeffovo Gralnickove miesto. Keď sa Wald premiestnil do Today, Steve Capus prebral miesto ako Tomov Brokawov producent. Zatiaľ nie je známe, či Capus je Židom alebo nie, všetci ostatní však sú.

Podobná prevaha Židov existuje v ostatných televíznych spoločnostiach. Al Ortiz sa napríklad presťahoval v CBS vo februári 2000 do vedenia spravodajstva "Special Events", čím sa Jim Murphy stal producentom The CBS Evening News with Dan Rather - jediná výnimka, o ktorej vieme, kde Židia netvorí úplný spravodajský personál. Nový program CBS s názvom CBS Early Show, ktorý vystriedal starý CBS This Morning zmenil aj producentský makeup, pretože vraj nebol "dostatočne agresívny".

Možno sa tiež spýtať, či nebol dostatočne židovský. Zmena však neovplyvnila hlavného producenta Al Bernana, ktorý sa stal tiež programovým šéfom a Stevea Friedmana, ktorý sa stal vedúcim producentom Early Show. Paul Friedman je stále hlavným producentom ABC World news Tonight with Peter Jennings. Rick Kaplan, kedysi vedúci v ABC, sa v roku 1997 presťahoval do CNN, kde sa stal prezidentom CNN/USA.

Prevládajúca židovská kontrola, o ktorej Dr. Pierce píše, nie je novým fenoménom. Nie je to krátka odchýlka vo filmovom a televíznom priemysle. Je to trvalý stav. Niektoré mená sa v priebehu rokov menia, dedičstvo však ostane rovnaké. Židovská moc v médiách sa dokonca naďalej upevňuje a rastie. Židovské publikácie sa svojim čitateľom často samé chvália svojou mocou.

"Ich vlastné impérium"

Dnes je ťažké si čo i len predstaviť, že americký filmový priemysel založili nežidia. Thomas Edison patentoval prvé kamery a techniky projekcie a založil prvé štúdio. Muž, ktorý bol priekopníkom

moderného filmu bol D.W. Griffith, vynikajúci režisér, ktorého techniky a filmy sú stále študované po celom svete. Jeho nemý klasický film *Birth of a Nation*⁵⁹⁶ bol do filmu *Gone with the Wind*⁵⁹⁷ najsledovanejším filmom na svete.

Birth of a Nation je filmovou verziou románu *The Klansman*, od spisovateľa Thomasa Dixona.⁵⁹⁸ Film sa zaoberá bratovražedným konfliktom vojny medzi štátmi a útlakom belochov v časoch rekonštrukcie. Zobrazuje Klan ako hrdinskú organizáciu, ktorá oslobodila juh od násilia a tyranie černochoch a vydláždila cestu k opätovnému spojeniu amerického národa. (Willis Cartov Barnes review, júl 1997)⁵⁹⁹

Keď sa objavil *Birth of a Nation*, židovské organizácie išli na súde, pokúšajúc sa film v mnohých veľkých mestách zakázať a finančným tlakom sa snažili zabrániť kinám jeho premietanie. Špeciálne premietanie filmu v Bielom dome si vyslúžilo nadšenú odozvu od prezidenta Woodrowa Wilsona a podnietilo jeho nezastaviteľnú podporu. Židovské sily v začínajúcom filmovom priemysle si uvedomili, že by bolo účinnejšie kontrolovať filmový priemysel zvnútra než bojovať za potlačanie filmov, ktoré nechceli, aby americká verejnosť videla.

Pokus Židov o zakázanie filmu *Birth of a Nation* nebol prvým ani posledným pokusom židovského cenzorstva v Amerike. Mnohí ľudia sú prekvapení, keď sa dopočujú, že židovským skupinám sa podarilo zakázať hru od najlepšieho autora anglickej literatúry Williama Shakespeara. Shakespearovu hru *Benátsky kupec*⁶⁰⁰ bolo na začiatku 20. storočia na podnet židovskej komunity, ktorá tvrdila, že hra je antisemitská, zakázané v New Yorku hrať.

V roku 1990 sa televízna spoločnosť Public Broadcasting System (PBS) v sérii dokumentov o hre *Benátsky kupec* snažila pripraviť obecnstvo zobrazením hry ako sympatickej k Shylockovi, hlavnej židovskej postave, ktorý chcel "kilo nežidovského mäsa". Pasáže, v ktorých sa Shylock bránil na súde, "Ak prepichneš Žida, nevykrváca," boli interpretované ako povzbudenie diváka k hre, ktorá je naklonená Židom. Židia si to tak však nevysvetlili a netolerantne argumentovali za úplné zakázanie hry. Nedávno *Canadian Jewish News* oznamoval o židovskom pokuse zakázať hru v kanadských školách.⁶⁰¹

S prechodom Židov z okraja spoločnosti k jej dominancii, mnohí Židia prešli z pozície silných zástancov slobody prejavu k jej najtvrdším utláčateľom. Židovskí študenti, ktorí dominovali hnutiu "slobodného prejavu" v Berkeley v polovici 60-tych rokov spievali chválospevy o slobode prejavu, aby mohli pozvať do školy ľudí ako Allen Ginsberg a otvorenú, násilnú, komunistickú, čiernu revolucionárku Angelu Davis. Dnes sa snažia umlčať každého, kto sa odváži hovoriť pred študentským obecnstvom o otázkach preberaných v tejto knihe.

V niektorých prípadoch Židia obrátili taktiku, podobne ako v kampani proti *Benátskemu kupcovi*. V roku 1976 ma reportéri čiernej relácie vysielanej na PBS, *Black perspectives on the News* pozvali do Philadelphie, aby som v nej účinkoval. Po nahraní relácie na pásku sa pred jej vysielaním objavila ADL a ostatné židovské organizácie a namietali proti tomu, že som spomenul dejinnú, dobre zdokumentovanú úlohu Židov v obchode s otrokmi. Židovskí aktivisti Son Rosen, Harry Bass a Peter Greenberg ma dali na súd, žiadajúc sudcu, aby program zakázal. Židovský sudca Stanley Greenberg vydal nariadenie, že program sa nebude vysielat', až kým on neuvidí pásku a "neschváli to". Našťastie Koalícia prvého dodatku ústavy a obhajca David Marion sa odvolali a vyhrali.

Židovské metódy cenzorstva sa tým však zďaleka nevyčerpali. Židovské organizácie zorganizovali celonárodnú akciu v pokuse zakázať program v každej pobočke PBS, kde sa mal vysielat'. V masívnej kampani a zastrašovaní Židia volali miestnym PBS staniciam, vyhrážajúc sa, že ak bude program odvysielaný, zastavia finančnú a verejnú podporu staniciam. Ak by to nefungovalo, sľubovali demonštrácie, znevažovanie a dokonca násilie proti staniciam. Kým skončili zo svojou špinavou prácou, program sa vysielal len na niekoľkých miestnych staniciah. Stanice, ktoré sa opovážili vysielat' pôvodný, jednohodinový program, uviedli okamžite po ňom špeciálny program, v ktorom útočili na moju osobu bez toho, aby mi dovolili na to reagovať.

Príkladom tichého útľaku bola medzi inými skúsenosť s reláciou *The Tomorrow Show* s Tomom Snyderom v roku 1974. *The Tomorrow Show* je komentovaná neskorá relácia, ktorá sa zaoberá vážnymi problémami, namiesto prázdnych rečí o celebritách. Nepasoval som do stereotypnej predstavy rasistu, akú

komentátor Tom Snyder očakával a v priebehu vysielania ma prekvapil, keď ma označil za "inteligentného, šarmantného s dobrým prejavom". Snyder sa schuti smial na mojich vtipných poznámkach a opakovane uvádzal, že čoskoro sa do relácie musím vrátiť. Jeho posledné slová relácie boli: "David Duke sem príde opäť".

O tri dni sa mala konať ďalšia relácia. Ozámili mi, že budem v nej spolu s čiernym aktivistom, židovským rabinom, liberálnym katolíkom a protestantom. Letenka a rezervácia hotela boli zabezpečené a dostal som potvrdzujúci list o vysielaní relácie. Tri dni pred jej vysielaním mi však žena z televízie zavolała, že ľutuje, ale moju účasť museli zrušiť. Na otázku prečo, sa mi zdôverila, že židovský riaditeľ NBS ich stroho informoval, že David Duke sa v *The Tomorrow Show* už nikdy neukáže. Relácia bola vysielaná podľa plánu, ale moji ohovárači boli jej jedinými hosťami. Ohovárali ma celú hodinu lacnými urážkami. Rabin, evidentne sčítaný vo Freudovej psychológii, priradil moju rasovú vieru "sexuálnej frustrácii". Predstavením štyroch rovnostárskych kňazov tak páni médií opäť umlčali opozíciu.

Mediálni páni sú tiež majstrami v znevažovaní klasiky. Film *Gone with the Wind* od Louisa Mayera a Davida O. Selznicka poskytuje výborný príklad manipulácie príbehu. Román Margaret Mitchellovej som čítal ešte na strednej škole. Keď som však prvýkrát videl jeho sfilmovanú podobu, všimol som si dôležité rozdiely. V románe černocho napadne hrdinku Scarlett O'Hara, čím podnieti zákrok Ku Klux Klanu, ktorý Mitchellová zobrazila hrdinsky, ako jazdu za spravodlivosť. Vo filmovej verzii je to biely muž, ktorý sa pokúsi znásilniť Scarlett a černocho sa ponáhľa na jej záchranu. Hrdinská jazda KKK bola úplne vynechaná. Neskôr som čítal o tom, ako producenti urobili zmeny z politických dôvodov.

Mitchellovej pocity voči KKK sú v románe jasne vyjadrené:

Tieto potupy a nebezpečenstvá boli však ničím v porovnaní s nebezpečenstvom, ktoré hrozilo bielym ženám... Ženy boli urážané a tak existoval všadeprítomný strach o bezpečnosť manželiek a dcér, ktorý vyhnal mužov juhu do chladnej a chvejúcej sa zlosti a spôsobil zrod Ku Klux Klanu. A proti tejto organizácii noci noviny severu kričali najhlasnejšie, nikdy si neuvedomujúce nevyhnutnosť, ktorá ju priviedla k vzniku...

Naskytl sa udivujúci pohľad na polovicu národa, ktorý sa pod hrozbou zbrane snažil vnútiť vládu negrov polovici druhej. Negrov, z ktorých mnohí boli vzdialení sotva jednu generáciu od africkej džungle...⁶⁰²

Film, ktorý ma tiež nahneval sa volal *Guess Who's coming to dinner*⁶⁰³ od Stanleyho Kramera. Krásna mladá dcéra bohatých rodičov, ktorých hrali Tracy Spencer a Katherine Hepburnová si chce vziať výborného čierneho doktora, ktorého hral Sidney Poitier. Film jasne ukazuje, že takéto manželstvá vytvárajú problémy, napriek tomu je to správne. Pán Kramer samozrejme neurobil žiaden film, ktorý by podporoval manželstvo Žida s nežidom. O veľa rokov neskôr, časopis Newsweek opisoval film *Guess Who's coming to dinner* ako "výhovný film pre bielych Američanov, ktorí po vzhladnutí ako filmový hrdinovia odovzdajú svoju dcéru černochovi, nebudú cítiť výčitky svedomia, ak tak urobia aj oni"⁶⁰⁴.

Zdokumentovanie všetkých hollywoodskych prožidovských filmov by bola kolosálna úloha, môžem však ponúknuť niekoľko príkladov. David Wolper, nadšený zástanca Izraela, vytvoril veľa protibielych programov, vrátane televízneho seriálu *Roots*.⁶⁰⁵ Marvin Chomsky, John Erman, David Greene a Gilbert Moses boli jeho režisérmi. Tento seriál bol snáď najviac propagovaným a sledovaným seriálom na televíznej obrazovke (len *Holokaust*⁶⁰⁶ mal väčšiu sledovanosť vďaka ohromnej mediálnej reklame). *Roots* bol nafilmovaný podľa historicky zavádzajúcej knihy Alexa Haleya s rovnomenným názvom. Film mal za následok

Reklamný plagát k filmu zobrazujúceho OJ Simpsona ako čierneho policajta, ktorý bojuje proti bielemu zločinu. – Televízny svet v porovnaní so skutočným svetom.

široko rozvetvenú nenávisť černochovo voči bielym a sebanenávisť a pocity viny medzi mnohými belochmi.⁶⁰⁷

Čo je zaujímavé, židovský spisovateľ Harold Courlander sa súdil s Alexom Haleyom za prebratie diela. Haley údajne ukradol celé sekcie svojej knihy z vraj historicky presnej knihy Courlandera o afrických koreňoch amerických černochovo nazvanej *The African*.⁶⁰⁸ Haley sa priznal a dohodli sa na mimosúdnom vyrovnaní 500 000 dolárov. Na vrchole seriálu *Roots* si väčšina Američanov neuvedomila, že Haley postavil časť *Roots* na fikcii a práci, ktorú ukradol.

Freedom Road bol ďalšou fantáziou predstretou dôverčivej verejnosti ako výstižný obraz južnej rekonštrukcie.⁶⁰⁹ Vo filmovej príručke je tento film uvádzaný ako historický. Keď bol premietaný v roku 1979, mnoho verejných škôl ho dalo žiakom za domácu úlohu. Muhammed Ali hral vo filme Gideona Jacksona, oslobodeného otroka, ktorý vstúpi do politiky a sformuje južnú koalíciu na oslobodenie černochovo a chudobných belochov. Je zvolený do amerického senátu a nakoniec vedie svojich chudobných belochov a černochovo do boja proti skutočným bielym utláčateľom, až kým nie je zabitý v prestrelke s Ku Klux Klanom.

Dejiny však nikdy nepoznali žiadneho čierneho senátora z Južnej Karolíny. Len dvaja čierni senátori slúžili vo vláde v časech Rekonštrukcie, obaja boli z Mississippi a obaja zomreli prirodzenou smrťou. *Freedom Road* nabera rozdielnu perspektívu ak sa človek dozvie, že producentom tejto historickej fantázie bol Zev Braun a režisérom J'an K'adir. Film bol natočený podľa románu Howarda Fasta "Chosenite". Fast bol dlhoročným členom komunistickej strany a jeho autobiografia má titul "Being Red".⁶¹⁰ Učiteľia, pravdepodobne nič netušiaci o Fastovom fanatickom komunistickom presvedčení, nariadili miliónom detí z verejných škôl, aby si túto údajnú dokumentárnu drámu pozreli a napísali o nej referát. Niet divu, že toľkí bieli Američania majú skreslený pohľad na svoje dejiny a rasovú otázku.

Môžeme od nich očakávať aj niečo iné ak sa učia komunistickú interpretáciu amerických dejín? Niet tiež divu, že najpropagovanejším seriálom všetkých čias bol seriál pre Židov ten najdôležitejší: *Holokaust*. Film mal kompletne židovskú produkciu. Bol vytvorený režisérom z *Roots*, Marvinom Chomskym. Gerald Green napísal scenár. Morton Gould zložil hudbu. Producentmi boli Robert Berger a Herbert Brodtkin. Časopis *TV Guide* poznamenal, že počas nakrúcania filmu v Európe zomrel otec scenáristu. Syn sa však na pohreb svojho otca domov nevrátil. Green cítil, že si uctí zúrivo prosionistického otca tým, že ostane pracovať v Európe na filme *Holokaust*.

Desať hodín seriálu je dielom extrémnej etnickej nenávisti, v ktorej zobrazili Nemcov a východných Európanov ako buď krvilačných alebo bezcharakterných ľudí a samozrejme každého Žida ako stelesnenie cnosti, lásky a dobroty. Nikdy predtým nedostal televízny seriál toľko mediálneho pokrytia a chvály. Židmi vlastnené publikácie sa tváril, akoby išlo o najdôležitejší film v dejinách kinematografie.

V časech vysokoškolského štúdia som sa rozhodol ísť na film o tzv. vykorisťovaní, *Farewell Uncle Tom*.⁶¹¹ Prečítal som si o ňom predtým, ako ho premietali v prevažne čiernej oblasti New Orleansu. Očakávajúc ťažkú situáciu, šoféroval som po Baton Rouge s dvoma najodvážnejšími a najoddanejšími kamarátmi z internátu. Za 90 minút trvania filmu sme s priateľmi dostali emocionálnu a názornú výchovu hollywoodskych ohavných protibielych filmov.

Film sa odohrával na juhu a zobrazoval život otrokov ako orgií bieleho mrzačenia, hladovania, vrážd a znásilňovania černošských mužov a žien. Černosi sa vzbúrili a plátno sa zaplnilo pomstychtivými černochovo zrážajúcimi k smrti biele ženy a deti. Obecenstvo súhlasne pokrikovalo. "Správne, daj mu," kričali niektorí. "Znásilni k...u!...zabite ich!" Čierne obecenstvo sa počas najkrvavejších scén zmračovania, znásilňovania a vrážd smialo a veselilo. Zdôraznenie stanoviska

filmu a jeho relevantnosti k dnešku, zabíha koniec filmu do súčasnosti. Černoch v koženej bunde a okuliarech sa vkradne do spálne bielej dvojice. Kamera zachytáva strach dvojice, keď ich útočník napadne sekerou.

V spomalenom zábere dopadá sekera opäť a opäť na telá belochoch, krv a mozog strieka po celej izbe. Po 20-tich rokoch si stále spomínam na film a surovú nenávisť, ktorú vznietil v čiernom obecenstve. Pri pohľade na všetky tie vraždy začalo obecenstvo zúriť. Hneď ako sa objavili záverečné titulky sme s priateľmi schmatli kabáty a rýchlo odišli. Na spiatocnej ceste na univerzitu sme boli zádumčiví, pretože sme vedeli, že film bol natočený na to, aby černochoch povzbudil k znásilňovaniu a vraždám bielych v celej krajine.

Zistil som, že film uviedla spoločnosť Cannon Releasing Corporation a jej prezident bol Dennis Friedland. Jeho spoločníkmi boli Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin a Arthur Lipper. Z recenzií som neskôr zistil, že väčšina Židov, ktorí sa podieľali na tomto protibielom filme si dala svoje mená z filmového plagátu odstrániť.

Čas, ktorý som strávil v tmavom kine sa ma dotkol tak silno, že som sebe a Bohu prisahal, že urobím všetko a prinesiem akékoľvek obeť pre to, aby som zastavil brutálne útoky proti našim ľuďom a našej krvi. Rozhodol som sa tiež postaviť sa filmárom, ktorí vytvorili takúto proti-bielu nenávisť.

Kedykoľvek som počas stoviek rozhovorov a reportáží spomenul židovskú nadvládu v médiach, reportéri najprv popreli ich prevahu moci. Potom pod svetlom množstva faktov sa tvárili šokovane nad tým, že niekto môže čo i len navrhnúť, že by to Židia využili vo svoj prospech.

Ovládnutie amerických médií je tak zrejmé, že niektoré židovské médiá to začínajú otvorene priznávať a dodávajú, že to na ich obsah nemá žiaden vplyv. Titulná stránka časopisu Moment z augusta 1996 prehlasovala veľkými titulkami: "Židia vedú Hollywood, no a čo?" Článok, ktorý bol napísaný známym židovským kritikom Michaelom Medvedom obsahoval nasledujúce tvrdenia: "Nemá vôbec význam popierať židovskú moc v populárnej kultúre. Každý zoznam najvplyvnejších riaditeľov každého väčšieho filmového štúdia poskytne prevažnú väčšinu židovských mien." Medved ďalej oznamuje ako si Walt Disneyho štúdia najímajú za producentov len "vysoko platených židovských magnátov" ako napríklad Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz a Joe Roth. Uvádza ďalej:

Známa Disneyho organizácia, ktorá bola založená Waltom Disneyom, nežidovským Stredoameričanom, ktorý bol vraj antisemita, pretože sa otvorene staval proti zhubnému marxisticko-židovskému vplyvu v Hollywoode, sa teraz skladá zo židovského personálu na takmer všetkých dôležitých pozíciách.⁶¹²

Napriek pokusu pošpiť Disneyho meno ako antisemitu, jeho filmy boli morálne a duševne povznášajúce a zároveň výchovné. Nové Disney Michaela Eisnera a jeho pobočky teraz pokračujú vo výrobe protikresťanských a sexuálne degenerujúcich filmov ako *The Priest*⁶¹³ a *The Crying Game*.⁶¹⁴

Židovskí producenti nielenže vytvorili proizraelskú a prožidovskú propagandu spolu s ich protikresťanskými nenávisťnými filmami a dokumentami, zároveň opatrne monitorujú filmy, ktoré vyrobia ostatní producenti. Pri filme *Seven Years in Tibet*, ktorý bol postavený na historických faktoch, sa židovskí producenti napríklad domnievali, že hlavný hrdina, bývalý nacistický cestovateľ z Rakúska neoľutoval svoju minulosť dostatočne. Donútili filmárov vymyslieť ľútostnú scénu a vsunuli ju do "pravdivého príbehu".⁶¹⁵

Michael Medved vo svojom článku píše, že "židovskí scenáristi a režiséri zobrazujú Židov v nepochybne lichotivom svetle, aby obecenstvo reagovalo zo sympatiou a náklonnosťou". Myslím, že nemusím podotýkať, že tých, ktorí sa proti nim postaví, zobrazia ako stelesnené zlo.

V dokumentárnom filme z roku 1998, ktorý sa vysielal na kanály Arts & Entertainment sa televízia pýšila faktom o významnej židovskej úlohe v médiách a o vytváraní našej spoločnosti v súlade s ich

záujmami a cieľmi. Bol vyrobený spoločnosťou Elliot Halpern & Simcha Jakobvici Productions a napísaný a režirovaný Simchom Jakobvicim. Dokument hovoril o tom, ako Židia prekonali nežidovských filmárov ako Thomas Edison a D.W.Griffith a postupne nahradili ich tradičné americké námety. Filmy ako Griffitov Birth of a Nation, ktorý uctieva naše biele dedičstvo bol nahradený oslavami imigrácie a multikulturalizmu. Vo filme robili rozhovor so židovským autorom Frankom Gablerom, ktorý otvorene vraví o tom, ako nahradili "skutočnú" Ameriku:

Vytvorili svoju vlastnú Ameriku, Ameriku, ktorá nie je skutočnou Amerikou... Nakoniec sa však tento tieň Ameriky stal takým populárnym a tak rozšíreným, že jeho obrazy a hodnoty pohltili skutočnú Ameriku. A tak sa veľkou iróniou Hollywoodu stal fakt, že Američania sa začali definovať tieňom Ameriky, ktorý bol vytvorený východoeurópskymi židovskými imigrantami, ktorí neboli v skutočnej Amerike pripustení ani do jej predmestí.

Rozprávač ďalej uvádza, že hollywoodski Židia sa stali takmer bohmi a vytvorili systém, ktorý zvýšil ich prestíž v očiach Američanov.

Kde sú noví bohovia, tam musia byť nové idoly. A tak riaditelia štúdií založili spolok s pyšným menom The Academy of Motion Picture Arts and Sciences. Bol to Meyersov vynikajúci nápad vytvoriť oskarov, kde sa filmoví magnáti navzájom uctieujú odovzdávaním cien. Takto sa zo židovských imigrantov stali oskarov vyhrávajúci americkí producenti.

Židovská moc je taká silná, že aj z najväčších hollywoodskych idolov môžu urobiť zbabelcov. Počas vystúpenia na Larry King Show (CNN) herec Marlon Brando povedal: "Hollywood vedú a vlastnia Židia." Brando tvrdil, že Židia sú stále zobrazovaní ako humorní, milí a štedrý, zatiaľ čo každú inú rasovú skupinu hanobia, ale "vždy sú opatrní, aby o nich nevznikla žiadna negatívna predstava."⁶¹⁶

Židovské skupiny na Branda zaútočili zo všetkou svojou silou uvádzajúc v tlači, že sa postarajú, aby "nikdy viac nepracoval." Nikto zo židovskej tlače si nevšimol, že ich hrozby vlastne potvrdili Brandove tvrdenia o ich mediálnej moci. Marlon Brando bol taký prestrašený, že si musel zajednať stretnutie so samotným Simonom Wiesenthalom. Plakal, kľakol si na kolená a bozkal Wiesenthalovu ruku, prosiac ho o odpustenie za urazenie zvrchovaných židovských bohov západného sveta. Wiesenthal ho oslobodil od hriechov a Brando odvtedy hovoril o Židoch len pozitívne veci.

Pre našich ľudí nemôže nastať obnova, pokiaľ táto zastrašujúca moc nieje zlomená. Nemôže nastať žiadna regenerácia spoločnosti, kým naši ľudia nebudú mať skutočnú slobodu prejavu a tlače. Keď som objavil fakty o židovskej moci nad americkými médiami, rozhodol som sa nikdy sa nevzdať svojej slobody prejavu, bez ohľadu na následky. Rozhodol som sa postaviť sa mediálnym magnátom, ktorí chcú zničiť náš spôsob života a život sám. Verím, že ostatní sa medzitým tiež postavia na odpor a nekľaknú si v hanbe pred našimi samozvanými pánmi, ako to urobil Marlon Brando.

ŽIDOVSKÝ VPLYV V POLITIKE

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snád' mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaraný.
(Z významných izraelských novín Maariv)⁶¹⁷

V rozprávaní o židovskej moci vo vláde Spojených štátov preskočím teraz niekoľko rokov k udalosti, ktorú som videl v televízii na stanici CBS 15. apríla 1973. Senátor William Fulbright v relácii *Face the Nation*⁶¹⁸ v diskusii o amerických zásahoch na Strednom východe povedal: "Izrael kontroluje senát Spojených štátov."

Od polovice 60-tych rokov som vedel o sionistických vplyvoch na americkú vládu dosť na to, aby som si uvedomil, že to, čo senátor povedal bola pravda. Bol som však šokovaný, že to povedal tak otvorene. Zaujímalo ma aký dopad bude mať takéto obvinenie na verejnosť. Vyslovil vlastne jedno z najťažších obvinení, aké kedy americký senátor vyjadril s neuveriteľnými následkami - že cudzia krajina kontroluje najvyšší zákonodarný úrad v Spojených štátoch.

Za niekoľko dní Fulbrightovo obvinenie z tlače zmizlo, akoby ani nikdy nebolo vyjadrené. Senátor Fulbright, ktorý bol vo svojom štáte veľmi populárny a bol znovuzvolený v časoch vietnamskej vojny sa odrazu ocitol v politicky horúcich vodách. V ďalších voľbách za svoju výpoveď pravdy draho zaplatil. Obrovské množstvá židovských peňazí sa vliali do Arkansasu a do volieb proti nemu. Židia na každej pozícii v obchode, vláde alebo médiách v Arkansase aj mimo neho sa ponáhľali na pomoc jeho protivníkovi.

Jeden z najpozoruhodnejších aspektov celej záležitosti bolo, že väčšina Židov mala Fulbrighta rada kvôli jeho názoru na vietnamskú vojnu. Židia boli hromadne postavení proti vojne, od radikálnych komunistov ako Jerry Rubin a Abie Hoffman až k vplyvným Židom z *The New York Times* a *The Washington Post*. Senátor Fulbright si dovoľil povedať to, že tak ako nebolo v našom záujme byť vo vietnamskom konflikte, tak nebolo v našom záujme byť v konflikte na Strednom východe. Veľa Židov ironicky nazývalo Fulbrighta hrdinom za to, že volil v 50-tych rokoch proti podpore financovania McCarthyho návrhu Permanent Investigations Subcommittee.⁶¹⁹ Boli jeho veľkými dlžníkmi, avšak Fulbrightova podpora liberálnym cieľom Židov neznamovala nič v porovnaní s odmietnutím pomoci Izraelu. Kritizovanie vládnych postupov na Strednom východe ho stálo kreslo v senáte.

Keď som sa dozvedel o židovskej nadvláde v tlači a v médiách koncom 60-tych rokov, objavil som zároveň bohaté dôkazy o ich ohromnej politickej sile. Zistil som, že bola vlastne dvojstranná. Je zrejmé, že vďaka ich nadvláde v médiách majú ohromný vplyv na voľby a verejné otázky. Nielenže môžu ovplyvniť vnímanie verejnosti za alebo proti určitému kandidátovi alebo problému, môžu vlastne rozhodnúť či sa o určitých problémoch bude diskutovať alebo nie. Ďalší spôsob ako ovplyvňujú politiku je priamejší. Stali sa bezpochyby najmocnejšími hráčmi vo financovaní americkej kampane - ich podpora je rozhodujúca pre každého hlavného kandidáta. Tí, ktorí ich obštedrujú najväčšou oddanosťou a servilitou dostanú najväčšiu podporu, zatiaľ čo menej servilným sa ujde podpory podstatne menej. Spoluhráčov odmeňujú obrovskými odmenami a politicky zneškodňujú tých, ktorí nespolupracujú.

V 70-tych rokoch som čítal článok vo *Wall Street Journal* od Jamesa M. Perryho, ktorý sa volal: "Americkí Židia a Jimmy Carter." Napísal tam: "Pokiaľ ide o peniaze, Židia sú štedrý. Zamestnanec Bieleho domu pre National Democratic Committee pán Siegel odhadol, že asi 80 % veľkých darov pre stranu každý rok pochádza od Židov."⁶²⁰ Ďalší článok vo *Wall Street Journal* o financovaní otvorene priznáva, že väčšina peňazí demokratickej strany pochádza od židovských prispievateľov a tiež polovica dotácií pre stranu republikánsku pochádza z toho istého zdroja. Kampaňové príspevky sú ako kyslík - pre

politický život nevyhnutné. Existuje niekto, kto by pochyboval, že tieto peniaze si nekupujú vplyv? Keďže židovské peniaze a organizovaná židovská podpora je podstatná, židovskí radcovia a asistenti sa stali absolútne nevyhnutnými.

Krátko po Fulbrightovom vyhlásení o židovskej kontrole senátu, generál Goerge Brown s najvyššou možnou hodnosťou v armáde Spojených štátov, ktorý je zároveň predsedom Náčelníkov štábov hovoril na pôde Duke univerzity o židovskej kontrole americkej vlády, médií a ekonomiky:

Izraelčania k nám prichádzajú po výzbroj. Tvrdíme, že kongres takýto program neschváli. A oni vravia, nebojte sa o kongres. My sa o kongres postaráme. Ide o kohosi z cudzej krajiny a napriek tomu to dokážu. Vlastnia v našej krajine banky, noviny. Pozrite sa len, kde všade sú židovské peniaze. ⁶²¹ (Generál George S. Brown)

Ako som o tom už pojednával, etnocentricky sa navzájom podporujú, až kým neovládnu väčšinu organizácií, do ktorých sa dostali. Toto platí aj pre americkú vládu. Od úloh poradcov (Bernard Baruch a Louis Brandeis) prezidentovi Woodrowi Wilsonovi až k úplnej nadvláde v Clintonovej Národnej bezpečnostnej rade, židovská moc na prelome storočí nepretržite rastie.

Moje prebudenie o židovskej moci nastalo v polovici 60-tych rokov, počas vládnutia Johnsona a Nixona. V Johnsonovej dobe som obzvlášť vedel o Wilburovi Cohenovi, ktorý bol ministrom zdravotníctva a vzdelávania a ktorý tvrdo tlačil rasovú integráciu a systém podpôr, v ktorom som pre Ameriku videl nevyhnutnú katastrofu. Vedel som tiež o sionistickom prívržencovi Waltovi Rostowi, ktorý bol jedným z hlavných poradcov pre zahraničné záležitosti prezidentovi Johnsonovi a tiež o americkom ambasádorovi v OSN Arthurovi Goldbergovi.

Napriek Nixonovým vraj antisemitským názorom, ako boli odhalené aférou Watergate, obával sa ich moci a stále ich ukľudňoval. Obklopil sa množstvom židovských poradcov a Židia boli členmi aj jeho kabinetu. Henry Kissinger menoval Jamesa Schlesingera ministrom obrany - kritická pozícia vo vzťahu k Izraelu. V ekonomike menoval Arthura Burnsa riaditeľom Centrálnej banky, Herberta Steina jeho ekonomickým poradcom, Laurence Silbwermana zástupcom generálneho prokurátora a Leonarda Gartmenta riaditeľom právneho koncilu a oddelenia občianskych práv v Bielom dome. Sionisti pokryli všetky základne, ako to zvyčajne robia, zároveň však ovládali kľúčové pozície vo vnútorných kruhoch ostatných strán. Najbližší poradca Huberta Humpreya sa stal E. F. Berman a jeho 11 najväčších prispievateľov boli Židia. ⁶²² Vrcholný poradca Georgea McGovern bol Frank Mankiewicz.

Po Nixonovej rezignácii si Gerald Ford podržal Henryho Kissingera a priniesol si tiež starého stalinovského sympatizanta Edwarda Leviho ako generálneho prokurátora. Alana Greenspana menoval hlavným ekonomickým poradcom. Jimmy Carter pokračoval v neproporčionálnej židovskej prezentácii menovaním Harolda Browna ako ministra obrany a pridaním "vyvolených" do Národnej bezpečnostnej rady a dôležitých ekonomických pozícií. Reagan a Bush sa pridali k židovskému útoku na americkú vládu menovaním ďalších Židov. Od skorých dní 20. storočia židovská moc pravidelne rástla až do dnešnej, dych vyrážajúcej podoby. Keď sa ich moc stávala silnejšou a zakorenenejšou, Židmi dominované médiá považovali za potrebné čoraz menej vyvracať pred verejnosťou svoju moc, dokonca sa tým začali pýšiť, aby sa presvedčili, že žiaden Goyim sa im neodváži postaviť.

Veľké izraelské noviny *Maariv* uverejnili 22. septembra 1994 článok pod názvom "Židia, ktorí vedú Clintonov dvor", v ktorom sa chvália židovskou nadvládou medzi Clintonovými poradcami a v jeho kabinete. V článku citujú prominentného washingtonského rabína, ktorý tvrdí, že americká vláda už nie je vládou nežidov. Tvrdí:

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snád mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý. ⁶²³

Článok sa chváli úplnou nadvládou administratívy a opisuje mnohých vrcholných štátnych úradníkov okolo prezidenta ako "warm Jews", na ktorých sa môže Izrael vždy spoľahnúť.

V Národnej bezpečnostnej rade sú siedmi z jedenástich vrcholných ľudí Židia. Clinton ich

schválne umiestnil na najcitlivejšie križovatky americkej bezpečnosti a zahraničnej administratívy: Sandy Berger je zástupca predsedu rady; Martin Indyk je ambasádorom pre Izrael a riaditeľom pre Stredný východ a Áziu; Dan Schifter je riaditeľom a poradcom prezidenta pre východnú Európu; Don Steinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Afriku; Richard Feinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Latinskú Ameriku; Stanley Ross je riaditeľom a poradcom pre Áziu.

Situácia nie je odlišná ani v prezidentskej kancelárii, ktorá je plná "warm Jews": generálny prokurátor, Abner Mikve, prezidentov plánovač a manažér Ricky Seidman; podpredseda náčelníka štábu Phill Leida; ekonomický poradca Robert Rubin; mediálny riaditeľ David Heiser; riaditeľ štábu Alice Rubin; Elly Segall zodpovedný za dobrovoľníkov; Ira Mezina za zdravotný program. Dvaja členovia kabinetu - minister práce Robert Reich a Micky Cantor za medzinárodné obchodé zmluvy, sú tiež Židia. K nim sa pripája dlhý zoznam úradníkov na ministerstve správy, vedeného Denisom Rossom s mnohými nadriadenými a riaditeľmi štábov.⁶²⁴

Bar Yosef začína článok poukázaním na "warm Jews" (oddaných sionistov), ktorí sa denno-denne stretávajú s najtajnejšími bezpečnostnými informáciami. Je zvláštne, prečo je izraelský špión Jonathan Pollard zavretý vo federálnom väzení, zatiaľ čo extrémny prívrženec Izraela ako Sandy Berger má denný prístup k najtajnejším dokumentom.

Dokonca už v časoch mojich štúdií bolo zrejmé, že židovská lobby mala ohromný dopad na senát a Biely dom. Medzi politikmi existovala skutočná dichotómia medzi tým, čo vraveli a čo robili. Napriek tomu, že Nixon zastával konzervatívny názor, ktorý zdôrazňoval napr. víťazstvo vo Vietname a opozíciu nútených integrovaných autobusových liniek, jeho administratíva začala prvé afirmatívne programy.

Napriek tomu, že neúprimne chválil ukončenie rasovej integrácie, do úradu generálneho prokurátora menoval úradníkov, ktorí pokračovali v tlaku nútenej integrácie po celej Amerike. Jeho židovský minister zahraničia Henry Kissinger pomohol dokončiť Parížsku mierovú zmluvu, ktorá viedla k nevyhnutnému víťazstvu Viet Kongu a mieru bez cti, čím sa životy tisícok amerických vojakov stali zbytočnými. Je zaujímavé, že rovnaké hlasy, ktoré odsudzovali používanie napalmu na vietnamských vojakoch sa pri používaní rovnakej zbrane na ženách a deťoch v palestínskych utečeneckých táboroch radovali. Izraelské noviny jasne ukazujú židovskú kontrolu v demokratickej i republikánskej strane:

Napriek tomu, že židovská moc je v súčasnej demokratickej strane obrovská, veľa "warm" (vo význame oddaných židovským záujmom - pozn. prekl.) Židov je v čele vrcholných pozícií v republikánskej strane.⁶²⁵

Primárne využitie židovskej moci vo Washingtone podporuje sionistické záujmy, ako napríklad proizraelskú pozíciu. Prezidentovi vrcholní poradcovia ako Sandy Berger a Leon Perth sú oddanými sionistami a majú Židov na kritických pozíciách ako napr. minister obrany - William Cohen, ministerka zahraničia - Madeleine Albrightová.

Keď Spojené štáty vedú rozhovory medzi Palestínčanmi a Izraelčanmi, Denis Roth je hlavným vyjednávačom. Denis Roth je oddaný sionista. Nemožno sa čudovať, že Palestínčania cítia, že nedostávajú fér jednanie, keď tzv. vyjednávači sú rovnako oddanými sionistami ako reprezentanti druhej, izraelskej strany. Pokrytectvo takto pokračuje donekonečna.

Sedemnásteho februára 1997 v článku *Salon Magazine* napísanom washingtonským spravodajcom Jonathanom Broderom (pisateľom pre *Jerusalem Report*) sa uvádza:

WASHINGTON: Po nedávnom odhalení židovských koreňov Madeleine Albrightovej, americká ministerka zahraničných vecí čelí novej hádanke: Všetci jej vrcholní kandidáti na ministerstve zahraničia sú Židia a muži.

Mnohí experti na zahraničnú politiku si iróniu rýchlo všimli. "Prešli sme dlhú cestu odo dňa, keď v tejto krajine zahraničný obchod a služby boli rezervované pre európsko-americkú elitu," povedal predchádzajúci poradca Národnej bezpečnostnej rady pre Stredný východ Richard

Haass, ktorý teraz prednáša zahraničný obchod na inštitúte Brookings Institution. ⁶²⁶

Keď Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnosť Chorvátov, pretože nedovolili sa utečencom vrátiť. Avšak na Izrael, ktorý už desaťročia nedovolí návrat miliónom palestínskych utečencov podobné morálne požiadavky nevyslovuje. ⁶²⁷

Ktorákoľvek skupina prahnúca po moci rozumie, že ekonomická kontrola je rovnako dôležitá ako kontrola politická. Židovská kontrola v ekonomickej oblasti mojej krajiny je prakticky monolitická. Mnoho z týchto pozícií sa samozrejme čas od času zmení, ale ako je to možné vidieť v poslednom zo spisov Clintona, Židia zastávajú naďalej všetky najdôležitejšie ekonomické pozície. Najsilnejšou z nich je riaditeľ Federal Reserve Board (centrálne banky - pozn. prekl.) a je zaujímavé povšimnúť si, že Alan Greenspan ostal na tomto kriticky dôležitom poste v časoch vlády demokratov aj republikánov.

- **Riaditeľ Federal Reserve Board** - Alan Greenspan a zástupca riaditeľa - Alan Blinder
- **Pokladník štátnej pokladnice** - Robert Rubin a podzástupca David Lipton
- **Národná ekonomická rada** - Laura Tysonová a jej nový nástupca Gene Sperling
- **Riaditeľ Rady ekonomických poradcov** - Janet Yellenová, neskôr Jozeph Stiglitz
- **Obchodný zástupca** - Charlene Barshefsky

Židia držia všetky tieto pozície a mnohé iné, vrátane ministra práce, čo je pozícia s ohromným dopadom na obchod. Dokonca aj minister hospodárstva Dan Glickman je Žid bez akejkoľvek predchádzajúcej skúsenosti v pôdohospodárstve. Táto pozícia má ohromný dopad na obchodné produkty a produkty zahraničného obchodu. Robert Kessler zastáva funkciu riaditeľa Vládnej administratívy potravy a liekov, ďalšej pozície s ohromným dopadom na obchod a priemysel.

Sú Američania tak naivní, že sa domnievajú, že títo etnocentrickí, súdržní ľudia obrovského bohatstva si nevymieňajú informácie a nespokupujú s ich vlastnými ľuďmi za ich vlastné záujmy? V časti o židovskej ekonomickej stratégii v nasledujúcej kapitole zdôrazňujem, že v ekonomickej sfére majú znalosti vládnej politiky a prístup k iným privilegovaným vládnym informáciám hodnotu biliónov dolárov. S objavením týchto vecí som sa sám seba spýtal - majú títo židovskí magnáti príležitosť sledovať ich vlastné záujmy? Neznamená to fakt, že rovnakým spôsobom ako podporujú svoje záujmy v americkej proizraelskej politike, tak podporujú aj svoje ekonomické záujmy?

Prehľad Židov na kľúčových miestach v americkej vláde

Ministerka zahraničia - Madeleine Albright

Minister financií - Robert Rubin

Minister obrany - William Cohen

Šéf CIA - George Tenet

Riaditeľ výboru pre národnú bezpečnosť - Samuel Berger

Minister hospodárstva - Dan Glickman

Generálny riaditeľ národného fondu - Alan Greenspan

Šéf lekárskej starostlivosti - Sandy Kristoff

Riaditeľ Hlasu Ameriky - Evelyn Lieberman

Námestník ministra zahraničia pre Európu - Stuart Eisenstat

Obchodný zástupca USA - Charlene Barshefsky

Hlavná pomocníčka pre prvú dámu - Susan Thomases

Šéf národného ekonomického výboru - Gene Sperling

Vedúci politiky národnej zdravotnej starostlivosti - Ira Magaziner

Asistentka ministra zahraničia pre kongresové záležitosti - Wendy Sherman

Člen rady ekonomického výboru - Alice Rivlin

Člen rady ekonomického výboru - Janet Yellen

Poradca prezidenta - Rahm Emanuel

Council to the President - Doug Sosnik
Deputy National Security - Council Jim Steinberg
NSC Senior Director for Speechwriting - Anthony Blinken
Drug Policy Coordinator - Robert Weiner
Special Liaison to the Jewish Community - Jay Footlik
Presidential Personal Chief - Robert Nash
Presidential Attorney - Jane Sherburne
Asian Expert on Security Council - Mark Penn
Communications Aide - Robert Boorstine
Communications Aide - Keith Boykin
Special Assistant to the President - Jeff Eller
National Health Care Advisor - Tom Epstein
National Security Council Member - Jedith Feder
Asst. Sec. of Veteran Affairs - Richard Feinberg
Deputy Head of Food and drug Adm. - Herschel Gober
White House Council - Steve Kessler
Asst. Secretary of Education - Ron Klein
Director of Press Conferences - Margaret Hamburg
Director of St. Dept. Policy - Karen Alder
Member National Security Council - Samuel Lewis
Member National Security Council - Stanley Ross
Director of Peace Corps - Dan Schifter
Deputy Chief of Staff - Eli Segal
Dep. Director of Man. and Budget - Jack Lew
Under Secretary of State - James P. Rubin
Under Secretary of the Treasury - David Lipton
Special Council to the President - Lanny P. Breuer
Special Representative to NATO - Richard Holbrooke
Chief of Social Security - Kenneth Apfel
Special Advisor to the First lady - Sidney Blumenthal
Acting Solicitor General - Seth Waxman
Presidential Pollster - Mark Penn
Special Middle East Representative - Dennis Ross
General Counsel for the FBI - Howard Shapiro
Secretary of Management and Budget - Sally Katzen
Heads FBI Equal Opportunity Office - Kathleen Koch
Deputy Chief fo Staff - John Podesta
Vice Chairman of Federal Reserve Board - Alan Blinder
Heads Council of Economic Advisors - Jane Yellen

Židovské záujmy idú ďaleko za hranice Izraela a ekonomické záujmy. Vrcholní poradcovia prezidenta Spojených štátov ovplyvňujú každú oblasť amerického života od sociálnej starostlivosti až k daniam, imigrácii a právnemu systému. Predstavte si ich vplyv napríklad na menovania federálnych sudcov. V mojom okrese, ktorý má veľmi malú židovskú populáciu, Židia menovali tretinu federálnych sudcov. V najvyššom súde Spojených štátov sú momentálne dvaja Židia a siedmi nežidia. Židia majú často špecifické názory v oblasti občianskych práv, imigrácie, feminizmu, homosexuality, náboženskej viery, umenia, kontroly zbraní a mnohých ďalších oblastí amerického života. Stále sa tlačili a tlačia na pozície s veľkou mocou, veľkým vplyvom a dopadom na vládu.

Nie sú to len vrcholní prezidentovi poradcovia, ktorí sú Židia; predseda štábu viceprezidenta Al Góra

- Robert Klain je napr. tiež Žid. Môžeme teda povedať že sú pripravení aj v prípade prezidentovej smrti alebo odvolania. Snáď najodhadľujúcejším svedectvom o špeciálnom postavení Židov v Clintonovej vláde je neuveriteľný fakt, že Clinton oficiálne menoval pozíciu "Špeciálny zástupca pre židovskú komunitu".

Funkcia Jaya Footlika je jedinečná, pretože pre žiadnu inú etnickú, rasovú alebo náboženskú skupinu "špeciálny zástupca" neexistuje. Neexistuje zástupca pre Írov, Nemcov, Talianov alebo pre kresťanov. Existuje však pre vyvolených a vzhľadom na ich neuveriteľnú moc je ľahké pochopiť prečo. Je to moc, ktorú si každý prezident Spojených štátov uvedomuje.

Čiastočný zoznam kľúčových vládnych funkcií obsadených Židmi som uviedol v tejto kapitole. Tento zoznam v žiadnom prípade neukazuje ich celkovú silu. Ktovie koľko je byrokratov ako Madeleine Albrightová - Židov, ktorí čakajú, že im uveríme, že nie sú Židia, až kým nie sú zvolení do úradu. Noviny *The Spotlight*,⁶²⁸ Dr. Eduard R. Fields v *The Truth at Last* a ja sme hovorili o jej židovskom rodokmeni roky predtým, ako to vraj ona sama zistila.

Jeden z mnohých nedostatkov Clintonovej vlády bolo kupčenie s Lincolnovou spálňou v Bielom dome pre veľkých prispievateľov jeho kampane. Noviny *Jewish Week* pyšne uvádzajú:

"Na zozname dominoval jasný semitský aspekt," povedal politický vedec na univerzite Johns Hopkins. V skutočnosti polovica alebo viac návštevníkov Bieleho domu na zozname sú Židia... od nového DNC (Democratic National Committee) riaditeľa a predchádzajúceho prezidenta pre židovskú lobby, Steveho Grossmana až k speváckej hviezde Barbare Streisandovej.

Tento výsledok sotva prekvapuje, vzhľadom na špeciálny charakter príspevkov demokratickej strany, povedal Ginsberg.⁶²⁹

Židia majú moc nielen vo vnútri vládnej byrokracie a diplomatického zboru, majú tiež neproporcionálnu moc v lobistických organizáciách, ktoré vládu najviac ovplyvňujú. Tri najsilnejšie organizácie pre zahraničné styky v senáte sú profesionistické organizácie a ich riaditelia sú Židia. Majú tiež veľký vplyv na mnohé nadácie a organizácie, ktoré majú opäť vplyv na politikov a vládu. Obsahujú skupiny ako American Civil Liberties Union, American Medical Association, American Bar Association a mnohé ďalšie. Ak k tomu pridáme silu tlače, televízie a rozhlasu, môžeme bez pochyb povedať, že Židmi ovládané médiá predstavujú najsilnejšiu vládnú lobby na svete.

Židovská moc v médiách a vláde narástla do takých rozmerov, že sa zdá byť nezraniteľnou. Po znovuzvolení prezidenta Clintona do úradu, noviny *Jewish Week* 24. januára 1997 oznamovali na stretnutí vo Washingtone, v Jewish Community Center "oslavu židovského vedenia". V článku sa hovorí:

Židovskí vodcovia by neboli takí odvážni v oslave židovskej politickej angažovanosti ...Existovala obava, že priznanie židovských úspechov len posilní antisemitov... Židia sa vo svojej akumulovanej moci cítia bezpeční...politicky sme vyšli z ulity...dostatočne istí, aby sme verejne oslavovali svoje úspechy.

...židovská komunita dosiahla v politike kritický bod, ktorý zaručuje, že výdobytky Clintonových rokov ostanú, bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome sídliť.⁶³⁰

Bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome, pýšia sa, ich ohromnú moc to neoslabí. Snažia sa navodiť myšlienku, že nikto by sa ani nemal pokúšať stať sa prezidentom bez ich schválenia? Ak by táto narážka bola vyslovená nežidmi, určite by bola považovaná za antisemitskú.

Jedným z najjasnejších ukazovateľov či sa americká vláda stala ZOG (Zionist occupation government - sionistická okupačná vláda), je židovská reprezentácia v diplomatických službách. Ak vláda skutočne je

List of donors who slept at the White House reveals many with Semitic-sounding names.

Last week, *The New York Times* published a list of donors to the Democratic National Committee who also enjoyed overnight accommodations at the Clinton White House. Republicans have charged that the administration was literally renting out the Lincoln Bedroom as a fundraising gimmick for high rollers.

Jewish observers quickly noticed one striking fact.

"There was a definite Semitic aspect to the list," said Johns Hopkins University political scientist Benjamin Ginsberg.

In fact, half or more of the White House visitors listed were Jew-

The Lincoln bedroom, located on one of the private residence floors of the White House.

"sionistickou okupačnou vládou," potom by mala byť pravda, že sa tento fakt odzrkadlí v jej prezentácii za morom. Tu je neuveriteľný zoznam židovských veľvyslancov (z roku 1997), ktorý neobsahuje množstvo židovských byrokratov a zástupcov, slúžiacich na nižších pozíciách:

Veľvyslanci, pre koho?

SEVERNÁ AMERIKA

- **Mexiko - Jeffrey Davidow**
- **Kanada - Gordon Griffin**
- **Kuba - Michael G. Kozak**

EURÓPA

- **Francúzsko - Felix Rohatyn**
- **Belgicko John - C. Kornblum**
- **Nemecko - Alan J. Blinkin**
- **Holandsko - Edward R. Elson**
- **Nórsko - David B. Hermelin**
- **Švédsko - Thomas L. Siebert**
- **Poľsko - Daniel Fried**
- **Maďarsko - Donald M. Blinken**
- **Rumunsko - Alfred H. Moses**
- **Bielorusko - Keneth S. Yalowitz**
- **Švajčiarsko - Madeleine Kuninová**

OSTATNÉ KRAJINY

- **Turecko - Marc Grossman**
- **Egypt - Daniel C. Kurtzner**
- **Izrael - Martin Indyk**
- **India - Frank Wisner**
- **Nový Zéland - Josiah H. Beeman**
- **Južná Afrika - James A. Joseph**
- **Singapúr - Timothy A. Chorba**
- **Brazília - Melvyn Levitsky**

Americkí veľvyslanci našich troch najbližších susedov - Kanady, Mexika a Kuby sú Židia. Na Strednom východe sú veľvyslanci Židia pre Egypt a pre Izrael.

Židovská diplomatická hegemonia je rovnako pôsobivá v Európe. V dvoch najväčších krajinách Francúzsku a Nemecku máme židovských veľvyslancov. Nekončí to však tam, Židia sú veľvyslancami aj v Belgicku, Holandsku, Nórsku, Poľsku, Maďarsku, Rumunsku, Bielorusku a Švajčiarsku. Švajčiarsko bolo úspešne vydierané Svetovým židovským kongresom Edgara Bronfmana za bankové účty z čias holokaustu. Americká židovská veľvyslankyňa vo Švajčiarsku Bronfmanovi značne pomohla. Noviny *The New York Times* zo 4. októbra 1997 oznamujú, že "...tvrdoprenasledovala Švajčiarov vo veci zlata pre tých, ktorí prežili holokaust."⁶³¹

Tak ako úspešne sa stali vrcholnými poradcami prezidenta Spojených štátov, rovnako úspešne, tímovou prácou dosiahli obsadenie nižších pozícií. Ovládajú neproporcionálne značné množstvo funkcií a vplyvu v skupinách od sociálnych klubov až k odborom. Ich nadvláda v odboroch je ironická prehliadka ich moci, pretože žiadna iná skupina v Spojených štátoch nemá menšiu dispozíciu k fyzickej práci. Takéto vodcovstvo vysvetľuje, prečo odboroví pracovníci často predali svoje prevažujúce európsko-americké

členstvo podporovaním programov ako afirmatívne akcie a chabým odporom proti slobodnému obchodu a imigrácii. Ak sa raz dostanú do pozícií s veľkou mocou, neváhajú podporovať záujmy, ktoré sú v rozpore so všeobecným členstvom. Vo voľbách do amerického senátu a o guvernéra Louisiany Židia v rôznych záujmových skupinách, od poisťovní až po cestovné kancelárie používali svoj vplyv v týchto skupinách na vybudovanie vlastnej politickej agendy proti mne.

Židovské politické taktiky podobné tým na miestnom a národnom stupni, sú používané tiež v medzinárodnej oblasti. Židia na kľúčových pozíciách americkej vlády môžu použiť svoj vplyv na vydieranie ostatných národov a podporu Izraela. Zahraničná pomoc, obchodný štatút a ostatné americké postoje sú používané ako návnada pre iné krajiny na podporu izraelskej pozície v Organizácii spojených národov.

Sionistický vplyv je používaný aj na podplácanie a kupovanie si nepriateľov Izraela ako Egypt a Jordánsko, s obrovským zaťažením daňových poplatníkov. Média podnecujú americké vojenské akcie proti izraelským nepriateľom ako Saddam Hussein alebo Muammar Kaddáfí. Amerika s jej ohromnou silou sa stala ozbrojeným pancierom pre Izrael a Židov na celom svete.

Popri vojne Švajčiarska s Edgarom Bronfmanom a jeho Svetovým židovským kongresom použili sionisti americkú vládu na vydieranie Švajčiarska a jeho následnú kapituláciu. Zastrášaním, že zatvoria švajčiarske banky v Amerike získali 1.2 miliardy dolárov.⁶³² Každé mesto bolo použité na vydieračské metódy a samozrejme New York ako centrum svetového bankovníctva hrozil potrestať Švajčiarov za neuposlušnosť židovských požiadaviek. Noviny *Times Picayune* 13. augusta 1998 napísali: "Mnohé americké mestá v Spojených štátoch pohrozili uložením sankcií švajčiarskym bankovým pobočkám ak nebudú súhlasiť s prijateľnou dohodou."

V predchádzajúcej kapitole o židovskej nadvláde v amerických médiách som sa pýtal: "Čo ak by Iračania, ktorí podporujú Saddama Husseina kontrolovali americké médiá?" Američania by správne považovali situáciu za nebezpečnú a ohrozujúcu naše slobody a naše národné záujmy. Predstavme si na moment, že tí istí, Saddamovi oddaní Iračania by mali najsilnejšiu lobby vo Washingtone, boli na vrchole úradu národnej bezpečnosti a prakticky kontrolovali ekonomickú politiku Spojených štátov. Žiadny americký patriot by takúto cudzineckú nadvládu netoleroval.

Je situácia snáď viac tolerovateľná, ak títo muži a ženy nie sú Iračania, ale fanaticí sionisti vychovaní v protikresťanskej židovskej supremácii a oddaní najrasistickejšiemu národu na svete? Len pár Američanov sa opýta tieto dôležité otázky. Ticho je pochopiteľné, pretože ak niekto definuje skupinu, ktorá rozhoduje aké otázky sa máme pýtať a aké fakty majú byť verejnosti prezentované musí čeliť následkom, ktorých množstvo ponúka skutočný život.

Muži ako senátor William Fulbright, senátor Charles Percy, zástupca Paul Findley, Pat Buchanan a ja platíme za úprimnosť vysokú cenu. Findley napísal vynikajúcu knihu zaoberajúcu sa zastrašovaním a tlakom, ktorý sa používa proti tým, ktorí sa postaví proti izraelskej lobby. Kniha má názov: *They dare to speak out*.⁶³³

Možno, že Židia majú právo ovplyvniť americkú vládu a jej politiku. Ale my, americká väčšina, máme právo požadovať, aby vláda bola "naša" a nie "ich". Právo vlastnej vlády je jedno zo základných práv politickej slobody. Vláda manipulovaná proti záujmom ľudí svojej krajiny v mene malej menšiny sa volá tyrania.

Keď jeden z mojich priateľov vo vlasteneckom hnutí výstižne pomenoval vládu *sionistická okupačná vláda* alebo *ZOG*, pomyslel som si, že tento termín je trochu extrémny, avšak po dôkladnejšom štúdiu som si uvedomil, že je to výstižný opis smutného stavu vecí vo Washingtone. Citát z izraelských novín by mal vyvolať zimomriavky na chrbte každého lojálneho Američana. Budem ho citovať tretíkrát a urobím tak opäť a opäť v mojom politickom živote, až kým si každý Američan neuvedomí jeho dopad a váhu:

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snáď mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý.⁶³⁴

Takže Amerika už nemá "vládu goyimov" a tí, ktorí sa tým otvorene pýšia svojim bratom v Izraeli sú

sionisti. Verím, že stále existujú milióny Američanov, ktorí ak by mali príležitosť čítať tieto riadky stali by sa zlostnými práve tak, ako postava Howarda Bealeho vo filme *Network*.⁶³⁵ Stali by sa "šialenými od zlosti" a urobili by čokoľvek, aby to budúca generácia Američanov "už nemusela znášať."

Ľudský inštinkt na záchranu rodiny, rasy a národa sa volá vlastenectvo. Bojuje proti akejkolvek cudzej skupine, ktorá sa snaží o kontrolu vlády, či už sú to sionisti, Iračania, Nemci alebo dokonca teoreticky aj votrelci z vesmíru. Takéto impulzy nie sú antisemitské, sú jednoducho vlastenecké. Máme právo sa postaviť sami za *seba* práve tak, ako Židia sa stavajú za svojich. V Amerike a západnom svete je skutočné vlastenectvo dovolené len Židom - a tí z nás, ktorí sa odvážia svoje vlastenectvo vyjadriť viac ako sledovaním ohňostroja 4. júla, sú za to nemilosrdne napádaní. Židia, ktorí chcú vládnuť nad *inými* národmi nie sú za to nikdy odsúdení, ale my za jednoduchú túžbu žiť v *našom vlastnom* národe sme označovaní za antisemitov a nenávisťných. Toto pokrytectvo bude prerušené len vtedy, ak bude židovský smrteľný stisk médií zlomený.

KORENE ANTISEMITIZMU

Antisemitizmus je pochopiteľná reakcia na židovské nedostatky.

Teodor Herzl, zakladateľ moderného sionizmu (citované z jeho denníka *Atrhurom Kornbergom*)⁶³⁶

Keď som si uvedomil existenciu židovskej supremácie a jej silného vplyvu vo vláde a médiách Spojených štátov, začal som o tom otvorene hovoriť. Na občianskej náuke na strednej škole som poznamenal, že židovskí byrokрати, ktorí spravovali politiku Stredného východu boli vlastne v potenciálnom konflikte záujmov. V snahe zamietnuť moje pripomienky učiteľka rýchlo zdôraznila, že prezident Spojených štátov nie je Žid. Prečítal som jej pôsobivý zoznam dôležitých vládnych funkcií, ktoré zastávali sionistickí Židia a ktorí veľmi pravdepodobne kladú záujmy Izraela nad americké strategické záujmy.

Učiteľka v snahe vyvrátiť moje tvrdenia spustila intelektuálnu bombu. "To je názor, ktorý viedol k smrti šiestich miliónov Židov," povedala. "Nepokúšate sa v nás vzbudiť dojem, že ste antisemita, že?" Zvyčajne hlasná a nepokojná trieda zostala ticho. Báľ som sa, že budem označený ako antisemita. Čo bol antisemitizmus? Bol som antisemita len preto, že som sa postavil proti prvkom židovskej supremácie?

V to popoludnie som išiel do školskej knižnice a našiel tam pár kníh o antisemitizme. Všetky napísali Židia a z toho, čo som mohol rozoznať, väčšina autorov boli sionisti. Vyhľadal som slovo antisemitizmus v štyroch encyklopédiách a zistil, že všetky články o antisemitizme boli od židovských autorov. Je to ilustrované na populárnej *Microsoft Encarta Encyclopedia* od Funka a Wagnallovej a dodnes si to môžu čitatelia overiť. Článok Encarty o antisemitizme má židovského autora, Nathuma Norberta Glatzera, váženého učenca v židovskej komunite a autora veľmi supremačnej a etnocentrickej *Jewish History*. *Encarta* ďalej odporúča literatúru o antisemitizme. Uvádza týchto autorov a diela:

Bein Alex. *The Jewish Question: Biografia svetového problému.* Fairleigh Dickinson, 1990. Dejiny antisemitizmu vo svete

Belth Nathan C. *A Promise to keep: Príbeh amerického autora a jeho stretnutie s antisemitizmom.* Rôzni autori. Dejinné správy o antisemitizme v Amerike a snahy Anti-Defamation League bojovať proti nim; pre širokú verejnosť.

Furet Francois,ed. *Unanswered Questions: Nacistické Nemecko a genocída Židov.* Shocken 1989. Vyrovnaná zbierka referátov pokrývajúca množstvo otázok nacistov a Židov v Európe. (vyrovnaná? všetko okrem vyrovnanej).

Gerber David A.,ed. *Anti-Semitism in American History.* Illinois, 1986. Kolekcia prác zameriavajúcich sa na nepriateľstvo voči židom v Amerike.

Katz Jacob. *From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700 - 1993.* Harward 1980,1982. Odporúčaný dejinný prehľad o antisemitizme vo Francúzsku, Rakúsku, Nemecku a Maďarsku.

Lewis Bernard. *Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and prejudice.* Norton, 1987. Analýzy antisemitizmu v islamskom svete.

Poliakov Leon. *The History of Anti-Semitism.* 3v. Vanguard, 1964 - 75. V.1. Od Krista k Židom; V.2 Od Mohameda k Marranom; V.3. Od Voltaira k Wágnerovi; V.4. Samovražedná Európa, 1870 - 1993; preložené z francúzštiny.

Reinharz Jehuda, ed. *Living with Anti-Semitism: Modern Jewish Responses.* Brandeis Book/University Press of New England, 1987. Referáty o rôznych reakciách počas 200 rokov, zoradené zemepisne.⁶³⁷

Spoločná téma všetkých článkov, všetkých kníh židovských autorov odporúčaných Encyklopédiou je jednoduchá: v priebehu ľudskej histórie boli Židia nevinné obeť zlých nežidov a kresťanov. V stovkách občianskych, národných a náboženských reakcií proti Židom zdôraznených týmito knihami, nie je ani len náznak toho, žeby Židia sami mohli urobiť čosi, čo vyvolalo takéto hrozné reakcie.

Kresťania, Moslimovia, Zoroastrania, Pohania a iní sú tu spomínaní a všetci sú motivovaní náboženskou alebo etnickou neznášanlivosťou, alebo nenávisťou voči Židom. Knihy tiež tvrdia, že nevinní Židia sa všeobecne stávajú obetnými baránkami za sociálne a ekonomické problémy. Aby čitateľ porozumel, že *Encarta* nie je výnimkou, uvádzam tiež odporúčané čítanie na konci článku *Groliersovej Encyklopédie* o antisemitizme.⁶³⁸ Erich Rosenthal článok napísal a zrejme vybral i odporúčané čítanie.

Bibliografia:

Almog Shmuel: *Anti-Semitism through Ages* (1988)

Arendt Hanah: *The Origins of Totalitarianism* (1951, 1983)

Curtis Michael: ed. *Anti-Semitism* (1986)

Katz Jacob: *from Prejudice to Destruction* (1980) in *the Contemporary World* (1985)

Dinnerstein Leonard: *Anti-Semitism in America* (1994, 1995)

Gager J. G.: *The Origins of Anti-Semitism* (1983)

Gerber D.A.: ed. *Anti-Semitism in American History*

Poliakov Leon: *The History of Anti-Semitism*, 4 vol.

Nie je táto odporúčaná literatúra ekvivalentná odporúčaniam čítať články o arabsko-izraelskom konflikte napísané len Palestínčanmi alebo články o antikomunizme napísané len komunistami? Niektorí autori dokonca uvádzajú, že vrodená židovská nadradenosť a kvalita v schopnostiach a morálke spôsobuje u nežidov žiarlivosť a nevráživosť. Veľa kníh tiež uvádza, že antisemitizmus je u nežidov mentálna choroba a vrodenný defekt. Diskutujúc nad často opakovanými židovskými názormi posledných 2000 rokov si Glatzner, Rosenthal a iní nevšimli niekoľko vecí. Nikdy ani najmenším spôsobom nenaznačili, že by Židia mohli byť aspoň čiastočne zodpovední za opakované negatívne reakcie voči nim.

Človek by z týchto článkov ani v najmenšom nepodozrieval Židov z netolerantného postoja voči kresťanom a iným nežidom. V každom konflikte medzi Židmi a nežidmi, sú kresťania a nežidia bez výnimky zobrazení ako vyslovené zlo, kým Židia sú opísaní ako vzory dobra.^{639 640 641 642}

Glatzner, Rosenthal a iní židovskí spisovatelia zastávajú jednostranný názor. Ani jedna z ich kníh nespomína fakt, že negatívne kresťanské reakcie povstali zo židovskej protikresťanskej rétoriky Talmudu a prenasledovania raných kresťanov Židmi. Zákerné učenia Židov proti nežidom pochádzajú zo skorších období ako prvé protižidovské spisy kresťanov. Nikto zo židovských autorov tieto dôležité fakty nespomína.

Čím viac som čítal, tým viac som si uvedomoval, že všetky tieto články a knihy ostro kritizujú Európanov a označujú ich ako antisemitov sú rasistické v tom najhoršom zmysle slova. Hádám najhoršia vec, akú kto môže o rase povedať, je zobraziť jej ľudí ako dedične chorých a vražedných. A napriek tomu židovské médiá charakterizujú Európanov presne týmto spôsobom.

Takže takto sa mám dozvedieť pravdu o antisemitizme, pomyslel som si. *Židovskí šovinisti mi to musia vysvetliť*. Ak táto logika funguje, tak potom by sme sa mohli učiť o druhej svetovej vojne len z pohľadu nacistov alebo dejiny Palestínčanov len z nasledovateľov Menachema Begina (izraelský ministerský predseda - pozn. prekl.) Ako sa niekto môže dopátrať pravdy o židovsko-kresťanskom konflikte z čítania len židovskej strany problému alebo od nežidov, ktorí zastávajú židovský názor? Nežidovskí spisovatelia sa rýchlo naučia, že existujú ohromné výhody ak si osvoja židovský názor vo svojich knihách. Len tak môžu byť ich knihy akceptované veľkými vydavateľstvami a recenzované židovskými *The New York Times Book Review*. To isté platí ak chcú dostať mediálnu pozornosť v programoch ako napr. *Today Show*. Samozrejme, aby sa ich knihy stali "odporúčaným čítaním" v encyklopédiách, musia pritom podporovať filosemitizmus.

Prečo nie je ľuďom v médiách dovolené počuť pravdu o tom, že antisemitizmus je pochopiteľnou reakciou na židovskú supremáciu a mizantropiu? Samozrejme, udiali sa i netolerantné prejavy antisemitizmu, v ktorých nevinní Židia trpeli alebo zomreli. S týmto však musíme uznať, že Židia majú na týchto prejavoch svoj podiel viny.

Nikdy však nepočujeme o židovských prejavoch nenávisť. Na to, aby sme sa naučili o opakovaných cykloch antisemitizmu, musíme sa pokúsiť pochopiť jeho pravé príčiny. Je antisemitizmus neracionálnou odpoveďou, ktorá nachádza svoj pôvod v duševnej patológii jeho stúpcov alebo je to pochopiteľná reakcia na židovské správanie? Židovská supremácia a antisemitizmus existujú celé generácie a vyústili do hororov druhej svetovej vojny, holokaustu a sionistického imperializmu. Konflikt môže v 21. storočí vyústiť do neľudského vrcholu, ak nepochopíme skutočné korene konfliktu Židov a ostatných národov.

Na pochopenie motivácie nežidovskej opozície k Židom ako skupine, je dôležité uvedomiť si židovské schémy správania, ktoré si Glatzner a ostatní zabudli priznať. Takzvaní antisemiti už stáročia tvrdia, že Židia sú ako skupina neúmerne vysoko zapojení do neetických a vydieračských praktík ako trh s otrokmi, prostitúcia, podvodné obchodné intrigy a do mnohých ďalších kriminálnych aktivít. Mnohí tvrdia, že Židia používajú neetické obchodné praktiky a dohody na získanie kontroly nad obchodom.

Antisemiti dokázali v mnohých historických príkladoch ako Židia spolupracovali s nepriateľmi svojich hosťovských krajín. Obvinenia židovskej nelojálnosti zaznievali od ich prebývania v Egypte a pokračujú do súčasnosti. Príbeh usvedčeného izraelského špióna Jonathana Pollarda je toho nedávnym príkladom. Bol čas, aby som sa pozrel na korene antisemitizmu.

Náboženská neznášanlivosť alebo ekonomická žiarlivosť?

Pri prehrabávaní sa medzi knihami populárnych židovských autorov o antisemitizme, vynorili sa dve hlavné témy. Prvou a najpopulárnejšou je tvrdenie, že antisemitizmus pochádza z toho, že nežidia vinia Židov za ukrižovanie Ježiša Krista. Encarta Encyclopedia uvádza: "Židia od štvrtého storočia a možno už predtým boli považovaní za Kristových vrahov."

Ďalšou témou židovských a filožidovských spisovateľov je názor, že antisemitizmus vyrástol zo žiarlivosti nežidov nad židovským ekonomickým a sociálnym úspechom. Židovský autor Arthur Hertzberg ukazuje ako zhadzovanie viny za antisemitizmus na kresťanskú neznášanlivosť má strategickú výhodu:

Obviňovanie kresťanstva a len kresťanstva za antisemitizmus má pre Židov určitú výhodu. Ich utrpenie cez storočia môže byť vnímané ako vznešené mučenie; útoky na Židov by sa nemali spájať s ich vlastným cítením, kultúrou a spôsobmi ich správania a v niektorých prípadoch s ich chybami, ale len s ich vierou.⁶⁴³

Štúdium židovsko-nežidovskej interakcie odhaľuje, že obviňovanie za ukrižovanie Krista hralo len malú úlohu v starovekom a modernom antisemitizme. Biblické pasáže tvrdiace napríklad, že Židia ukrižovali Krista, nezabránili kresťanom v pokusoch otočiť vieru Židov a priniesť ich do kresťanskej komunity. Kresťanstvo zrejme nevidelo Židov ako nenapraviteľných kvôli činom ich farizejských predchodcov. Raní multietnickí kresťania sa nevzopreli Židom na základe rasy alebo etnickosti, ale hlavne kvôli židovskej viere a ich praktikám, kvôli nepoddajnému protikresťanskému charakteru Talmudu a sprievodným protikresťanským činom - ako je to ilustrované masovým prenasledovaním a vraždením kresťanov židovskou milenkou cisára Nera Poppeaou Sabinou.^{644 645}

V ostrom rozpore s etnicky znášanlivejšími kresťanmi, Židia postavili svoju opozíciu k nežidom na základe rasovom. Kým kresťania sa opakovane pokúšali zmeniť vieru Židov, títo takýto pokus nikdy neurobili. Namiesto toho pozdvihli bariéry prechodu na ich vieru a malé množstvo kresťanov, ktorí na ich vieru prešli, označovali za bastardov. Židovským kňazom bolo zakázané ženiť sa dokonca aj s potomkami konvertov, čo je pravidlo, ktoré dodržiavajú dodnes.⁶⁴⁶ V celej židovskej histórii v západnej

Z novin Times-Picayune 9 júl 1998

civilizácii neexistuje jediný konvert, ktorý by sa stal významným židovským vodcom.

Kresťanstvo sa vyvíjalo od neistej, mladej viery do štátneho náboženstva Ríma a neskôr Európy. So svojím etablovaním sa stalo tolerantnejšie ako iné viery - aj keď s nimi nesúhlasilo. Nepriateľstvo voči Židom našlo svoje korene v ekonomických, sociálnych, etnických a politických otázkach a existujú dôkazy, že tieto faktory dominovali protižidovským náladám aj v časoch náboženského pokoja.

Antisemitizmus nie je historicky obmedzený len pre kresťanov, ale našiel svoje vyjadrenia už v predkresťanských dobách v mnohých nekresťanských krajinách. Náboženský antagonizmus vyzeral často ako racionalizácia ekonomického a sociálneho nepriateľstva.

Vyhľadal som diela veľikánov európskej literatúry, filozofie a vedy, v ktorých sa zaoberali židovskou otázkou. Občas som trávil v knižnici hodiny hľadaním slov "Žid" a "judaizmus" v katalógoch a indexoch kníh najväčších spisovateľov. Zistil som, že mnohí tvrdili veci, ktoré by sa dnes považovali za antisemitské. Bolo by nemožné vymenovať všetky, ale obsahovali autorov ako Milton, väčšina pápežov, Shakespeare, Goethe, Tolstoj, Dostojevskij, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville a Dickens. Dokonca aj môj obľúbený autor Mark Twain vyslovil pár zaujímavých poznámok o Židoch. Väčšina z nich z časopisu Harper's z roku 1899 je lichotivých, niektoré časti sú však dnes neprípustné:

V štátoch pestujúcich bavlnu, po vojne, zbierali jednoduchí a nevzdelaní černosi úrodu pre bielych plantážnikov za podiely. Židia sa privalili vo veľkých počtoch, založili na plantážach obchody, zásobovali všetky potreby černochoch na úver a na konci sezóny sa stali vlastníkami černochovho podielu na úrode a časti jeho podielu na úrode budúcej. Bieli už dávno neznášali Židov a je veľmi nepravdepodobné, že černosi ich mali radi.

Žid je z Ruska zákonom vypovedaný. Príčina nie je tajná. Vždy bol pripravený požičať peniaze za úrodu, a kým úroda rástla, predával na úver vodku a iné nevyhnutnosti pre život. Keď prišiel deň vyúčtovania, vlastnil celú úrodu; a nasledujúci rok, alebo ten ďalší, vlastnil farmu, tak ako Jozef. (Z biblického príbehu)

V jednotvárnom a nevzdelanom Anglicku z čias Jána, sa všetci zadĺžili Židovi. Ten všetky výnosné podniky zhromaždil do svojich rúk; bol kráľom obchodu; a bol pripravený pomôcť akýmkoľvek výhodným spôsobom.

Náboženské predsudky z toho môžu tvoriť jednu časť (antisemitských predsudkov), ale nie ostatných deväť.⁶⁴⁷

Židovskí autori mi poskytli lepší náhľad na vec než nežidovskí. Na moje prekvapenie židovské dejiny, ktoré sú určené hlavne pre židovské oči, úprimne zaznamenávajú židovské ekonomické vydieranie od starovekých čias až po súčasnosť. Zistil som, že židovskí historici sú problému oveľa viac otvorení ako nežidovskí. Nemali voči Židom žiadne predsudky, naopak, cítili silnú náklonnosť k svojim vlastným ľuďom, ktorí boli jasnými supremacistami. Mnohí z nich sa chválili svojimi finančnými víťazstvami nad goyimami.

Úžerníctvo

Židia sú národom úžerníkov...klamúc ľuď medzi ktorými nachádzajú útočisko... Oni vymysleli slogan "nech si kupujúci dá pozor", ich najvyšší princíp je obchodovanie s nami. Imanuel Kant⁶⁴⁸

Filozof Immanuel Kant nebol prvý, kto obviňoval Židov z úžerníctva a vydieračských ekonomických praktík. Od ich pobytu v Egypte sa nežidovskí politici, teológovia a kronikári vyjadrovali o židovskej lakomosti a vydieračských taktikách. Dokonca aj Shakespeare zvečnil židovského úžerníka v *Benátskom kupcovi* cez postavu Shylocka, ktorý od kresťana, ktorý nemá na zaplatenie dlhu vyžaduje "kilo jeho mäsa." Existuje množstvo príkladov stredovekých vlád, ktoré dostávali obrovské percentá v príjmoch z daní, ktoré pochádzali zo židovského úžerníctva. V diaspore (Židia žijúci mimo územia Palestíny) bol modelom Žid, ktorý pracoval pre nežidovských kráľov a vlády ako vyberač daní a potom ako

administrátor cudzích okupačných vlád.

Svojou samotnou povahou vyžaduje farmárčenie a pestovanie plodín občasné finančné injekcie. Choroby, zamorenie hmyzom, prírodné pohromy môžu položiť tých, ktorí pestujú plodiny alebo chovajú zvieratá k nohám tým, ktorí majú peniaze na požičanie. Pomoc prichádzala často od susedov alebo intervenciou vládných úradov, častejšie však volanie o pomoc zostalo nezodpovedané, čo vyústilo do čias utrpenia a biedy. V každom obchode je kapitál rozhodujúci na zlepšenie ťažkých cyklov prosperity a recesie. Do týchto ekonomických neistôt vstupuje židovský úžerník, oveľa zručnejší a šikovnejší s narábaním meny a peňazí ako jeho zákazníci.

Neexistovala takmer žiadna finančná regulácia týchto praktík až do nedávnych čias, čo poskytovalo množstvo príležitostí pre bezohľadných ľudí. Mal by som poznamenať, že termín úžerníctvo neznamena len požičiavanie za priemerný úrok, ale za úrok nadmerný. Úžerníctvo by sa dnes označovalo termínom "loansharking."

Úžerníctvo

1. požičiavanie alebo praktiky požičiavania peňazí s prehnaným úrokom
2. prehnané množstvo úroku, nadmerná úroková sadzba
3. úrok zaplatený za požičanie peňazí

Loansharking

praktika požičania peňazí za nadmerné úrokové sadzby

Židia rozumeli vydieračskej povahe svojich úžerníckych praktík voči nežidom. Maimonides, ktorý je považovaný za najväčšieho európskeho židovského učiteľa napísal vo svojej knihe *Kniha občianskych zákonov* nasledujúce:

Je dovolené požičať si od pohana [nežida] alebo od cudzieho rezidenta a požičať mu s úrokom. Je však písané: Svojmu bratovi požičaš bez úroku to, čo potrebuje (Deut. 23:20)⁶⁴⁹ - tvojmu bratovi je to zakázané, ale zvyšku sveta je to dovolené. Naozaj je to kladný rozkaz požičať peniaze pohanovi. Pretože je písané: *Len cudzincovi môžeš požičovať na úrok* (Deut. 23:19)⁶⁵⁰ (The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. V:1, 93)⁶⁵¹

Nesek (jedovaté, úžerníctvo) a marbit (zvýšenie, úrokov) sú jedna a tá istá vec...Prečo sa to volá nesek? Pretože ten, čo ho zoberie, pohryzie svojho priateľa, spôsobí mu bolesť a zje jeho mäso. (The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. IV:1, 88,89)

Úžerníctvo, ktoré Židia praktizovali od stredovekého sveta by bolo dnes poburujúce.

- V *Dejinách Židov v Anglicku* Cecil Roth zistil, že Židia účtovali úroky medzi 22 a 33 percentami.⁶⁵² V severnom Francúzsku boli úrokové sadzby limitované 43 percentami v roku 1206 po tom, čo úrady znížili úroky zo 65 percent.⁶⁵³
- V knihe *Židia v Poľsku: Sociálne a ekonomické dejiny židovskej komunity v Poľsku od 1100 do 1800*, autor Bernard Weinryb ukazuje podobné sadzby v Poľsku v 14. a 15. storočí.⁶⁵⁴
- V knihe z roku 1942 *Židia v Španielsku: Ich politický a kultúrny život v stredoveku*, židovský autor A. Neuman píše, že v Kastílsku dovolili úrady účtovať Židom úrok 33 a 1/3 percenta. Keď farmári zúfalo potrebovali kúpiť semená v časoch veľkého hladu v Cuenca v roku 1326, Židia odmietli požičať peniaze ak nemohli účtovať 40 percentný úrok.⁶⁵⁵

Najdôležitejší stredoveký dokument stredovekého Anglicka a snád' i v dejinách západnej civilizácie je Magna Charta, v ktorej sa vraví, že vdovy a siroty majú ako prví nárok na pozemky, až potom sú na rade židovskí úžerníci.⁶⁵⁶ V knihe *Sociálny život Židov v severnom Francúzsku v XII-XIV storočí ako bol zobrazený v rabínskej literatúre tej doby* Louis Rabinowitz píše ako židovskí úžerníci považovali svoje povolanie za ďaleko viac výnosné ako farmárčenie alebo remeselníctvo.⁶⁵⁷ Mnohí židovskí historici

zdokumentovali obrovské bohatstvo, ktoré Židia nazhŕňali vďaka úžerníctvu. Rabinowitz zdôrazňuje, že napríklad dane zo židovského úžerníctva tvorili vo Francúzsku viac ako zvyšok kráľovských príjmov v roku 1221. Kráľ Ľudovít IX, ktorý Talmud energicky odsudzoval, sa o židovské predátorské ekonomické správanie strachoval. V roku 1254 zakázal Židom požičiavanie peňazí a nariadil, aby sa živili obchodom a manuálnou prácou. Ako ilustráciu všadeprítomného židovského úžerníctva Achille Luchaire ukazuje, že v stredovekej Európe boli kvôli dlhom židovským úžerníkom zavreté mnohé kostoly a kláštory.⁶⁵⁸

Jeden z popredných židovských historikov Jacob R. Marcus vo svojej Encyclopedia Britannica, v článku "Židia" uvádza, že "pohyblivé bohatstvo krajiny bolo absorbované Židmi, ktorí pravidelne prevracali štátnu pokladnicu."⁶⁵⁹ Nežidovská opozícia ich predátorským ekonomickým aktivitám bola často racionálna a pochopiteľná. Loansharking je dnes považované za zhubnú aktivitu, ktorá si zaslúži súdne stíhanie. Bolo preukázané, že v komunitách, kde takéto aktivity nepovolili bol antisemitizmus oveľa miernejší. Davidson cituje dvoch patricijov z Benátok 16. storočia, ktorí vravia, že požičiavanie peňazí je spôsob akým Židia "spotrebujú a zničia ľudí nášho mesta".⁶⁶⁰

Benátske úrady nakoniec kodifikovali presné regulácie židovských ekonomických aktivít včítane úrokovej sadzby 5 percent na pôžičky.⁶⁶¹ Brian Pullen cituje rabína z tých časov, ktorý po vysvetlení príčin antisemitizmu vraví:

Úžerníctvo so všetkými nariadeniami mesta ich robí nepopulárnymi. Tieto okolnosti nie sú však len v Benátkach, kde úrokové sadzby sú len 5 % a banky sú zakladané nie za účelom zisku bankárov, ale na pomoc chudobným.⁶⁶²

Arthur Kornberg v knihe *Theodor Herzl: Assimilation to Zionism* rozsiahle cituje zakladateľa moderného sionizmu, včítane fascinujúcich častí jeho osobného denníka. Herzl píše, že antisemitizmus, ktorý rastie vďaka židovskej finančnej dominancii, je absolútne pochopiteľný a trval na tom, že "človek nemôže očakávať, že väčšina sa nechá podrobiť opovrhovanými outsidermi, ktorých práve prepustili z geta".⁶⁶³ V ďalšej časti cituje Herzla ako vraví, že Židia sú vychovávaní k tomu, aby boli "pijavicami", ktoré dosiahnu "hroznú finančnú moc" a ktorí sú "peniaze - uctievanými ľuďmi neschopnými porozumieť, že človek nemusí byť motivovaný len peniazmi".⁶⁶⁴ Uvádza ďalej: "Existenciu antisemitizmu považujem za oprávnenú."⁶⁶⁵

Moderní židovskí spisovatelia píšuci o antisemitizme nikdy nepriznávajú, že kresťania alebo nežidia majú základné právo sa brániť pred "hroznou" židovskou finančnou mocou a že ich antisemitizmus je plne oprávnený. Ak by nežid opísal židovských finančných predátorov ako "pijavice", napriek tomu, že je to pomenovanie jedného z vodcov sionizmu, určite by bol nazývaný antisemitom. Je snád prekvapením, že ohľaduplný kresťan ako Tomáš Akvinský, ktorý bol pokladaný za zástancu lásky a milosrdenstva, sa vyslovil proti židovským praktikám úžerníctva?

Židom by nemalo byť dovolené ponechať si to, čo získali úžerníctvom; bolo by najlepšie, keby boli donútení pracovať, a tak si zarábať na živobytie namiesto nič nerobenia a chamtivosti. Tomáš Akvinský, filozof 13. storočia.⁶⁶⁶

S hlbším štúdiom židovských dejín som sa dozvedel, že úžerníctvo bolo len jedným z mnohých dravých finančných praktík v komerčnej oblasti, ktoré vznetili odpor kresťanských spoločenstiev.

Židovské komerčné aktivity

Úžerníctvo bolo najväčším zdrojom židovskej moci a odrazovým mostíkom vzniku židovských bankových rodín, ktoré vládli v Európe stovky rokov. Židia však nachádzali profit v mnohých iných aktivitách - hodnoverných i podlých. Kým židovské sväté písma zakazovali používanie úžerníctva voči svojim bratom Židoch, voči nežidom jeho používanie povzbudzovali. Rovnaký princíp sa uplatňoval pri každej ekonomickej súťaži medzi Židmi a nežidmi. Finančná prezieravosť kombinovaná so silnou tímovou prácou a ekonomicou stratégiou poskytovala silné zbrane v boji za komerčnú nadvládu nad Európou a neskôr Amerikou. Fakt, že Židia praktizovali dvojité morálku - altruistickú pre samých seba a

predátorskú pre ostatných ľudí, prispel k ich ekonomickej nadvláde aj v obyčajnejších obchodných snaženiach.

Mnohé z najlepších taktík boli odsúdené židovskou synódou v roku 1603 v snahe zabrániť hillul hashem (zneuctenie židovského náboženstva). "Tí, čo podvádzajú nežidov znesväcujú meno Boha medzi nežidmi."⁶⁶⁷ Tento výrok bol často citovaný tými, ktorí zamietali protikresťanské finančné opatrenia v dávnych časoch. Následné rabínske odpovede však problém vysvetlili ako spor medzi dvoma Židmi, ktorí sa hádali o korist' získanú podvodom od nežida. Vydieranie a podvod sú teda v poriadku, pokiaľ sa nestane hillul hashem; t.j. ak čin nepoškodí Židov ako skupinu.

Jacob Katz vraví: "Etické normy používali len pre samých seba."⁶⁶⁸ Práve tak, ako bolo morálne nesprávne praktizovať úžerníctvo na inom Židovi, tak bolo morálne etické praktizovať úžerníctvo voči nežidom, pokiaľ tým neuškodí židovskej komunite. Nasledujúca pasáž z Code of Maimonides jasne ukazuje dvojité ekonomickú morálku v obchodných jednaniach. Nemali by sme zabudnúť, že Židia považovali Maimonidesa za svojho najväčšieho filozofa osvietenstva.

Pohan nemôže žiadať odškodné za podvod, pretože sa vraví, že "je jeho bratom" (Lev. 25:14).⁶⁶⁹ Ak však pohan podvedie Izraelitu, musí mu peniaze vrátiť podľa našich zákonov.⁶⁷⁰

Židovské učenia prikazovali Židom pomáhať bratom a nesúťažiť medzi sebou za účelom vydierania nežidov. Jacob Katz odhalil veľké množstvo židovskej literatúry zakazujúcej súperenie medzi Židmi. Bolo im zakázané miešať sa do monopolov kontrolovaných ostatnými Židmi. Mali stále medzi sebou spolupracovať a súperiť s nežidmi, aby "nestratili peniaze Izraela".⁶⁷¹

Je ťažké definovať, aký dopad má židovská ekonomická solidarita a keď to považovali za potrebné aj ekonomický bojkot alebo nepriateľstvo, na komerčné podniky. V kapitole o mediálnej kontrole som hovoril o koordinovanom židovskom prevzatí novín *Times Herald* vo Washingtone. Podarilo sa im to tichým nabádaním židovských inzerentov a spoločností opustiť Herald, čím priviedli noviny do bankrotu a po ich prevzatí do židovských rúk sa židovský reklamný kapitál do novín vrátil. Takáto skupinová taktika má ohromný ekonomický dopad na mnohé obchodné spoločnosti.

Vezmime si napríklad, aký dopad má vláda na takmer každú veľkú korporáciu v Amerike. Kľúčoví byrokrati môžu ovplyvniť kontrakty, ekologické dohody, občianske práva, dane, reguláciu potravín a liekov. Ak cíti určitý židovský vládny úradník nepriateľstvo voči akémusi podniku - alebo má oň záujem - má to obrovský dopad na jeho finančné zdravie. Žid vo veľkej korporácii s oprávnením nákupu sa môže rozhodnúť či kúpi produkt od nežidovskej firmy alebo firmy, ktorú vlastní Židia. Jeho rozhodnutie bude mať hlboký dopad, dobrý alebo zlý, na obe firmy.

Nežidia sú naopak učené, že musia súdiť ľudí na základe ich kvalít a bolo by nemorálne súdiť ich na základe rasových predsudkov. Naučia sa tiež, že prvotné je dobro firmy, pre ktorú pracuje alebo vlády, v ktorej slúži. Žid na druhej strane, bol učený od skorých rokov života myslieť v intenciách dobra alebo zla pre jeho vlastnú skupinu a o zrade nežidov od faraóna po Hitlera. Niet sa preto čo diviť, ak si židovský manažér vyberie pre svoje obchody židovskú firmu alebo židovského uchádzača na dôležité miesto. Takéto činy sa môžu zdať altruistické, slúžia však samým sebe, pretože každý Žid vie, že ak pomôže ďalšiemu Židovi, kdesi inde, neskôr, môže rovnakú pomoc očakávať aj on.

V dejinách je veľa príkladov takéhoto „tímového úsilia“ za účelom získania ekonomických a politických výhod. Roth diskutuje o maranskom Židovi Diegovi Ariasovi Davilia, ktorý pracoval ako štátny pokladník v 15. storočí v Španielsku.⁶⁷² Termíny "Maranovia" a "Noví kresťania" sú používané na označenie Židov, ktorí falošne zmenili vieru na kresťanskú a tajne naďalej praktizovali judaizmus.⁶⁷³ Roth zdôrazňuje, že vďaka vplyvu Davilia veľa "Nových kresťanov" bolo povýšených do vysokých funkcií. Ukazuje zároveň, že Maranovia kontrolovali všetok import z nového sveta ako aj distribúciu zo Španielska. Ak má Roth pravdu a Židia naozaj kontrolovali všetok obchod v tom čase, nespôsobiloby to nepriateľstvo ostatných, nežidovských obchodníkov?

Po celej Európe používali Židia spoločný jazyk a organizácie na získanie výhod nad kresťanmi a Moslimami v oblasti Stredozemného mora. Stanford Shaw vo svojej knihe *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic* odhaľuje, že Židia mali systém zmeniek, ktoré používali len medzi

sebou a ktoré im umožnili obchodné výhody.⁶⁷⁴

Štúdium Gershona Hunderta v poľskom Opatowe v 17. a 18. storočí po názvom *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteen Century*⁶⁷⁵ ilustruje ako Židia dominovali komerčnému životu. Množili sa sťažnosti o tom, že Židia sa odmietli pridať do remeselníckych cechov, že kontrolovali obchod a ceny surových materiálov, že importovali hotové produkty do mesta, čím brali prácu domácim remeselníkom, že nenakupovali od kresťanov, že vytlačili kresťanov z obchodu, čím boli kresťania nútení presťahovať sa inde.⁶⁷⁶ Hundert píše, že "židovská nadvláda v mestskom obchode...bola takmer úplná".⁶⁷⁷ Poznomenáva zároveň, že Židia dominovali všetkým fázam obchodu s alkoholom, vrátane jeho výroby, distribúcie a predaja.

Niektorí židovskí autori naznačili, že židovskí odboroví vodcovia v Amerike boli zmierlivejší k vedeniu, ak členmi ich odborov boli väčšinou nežidia.⁶⁷⁸ Ak je to pravda, tak je možné predpokladať, že židovské firmy skôr dostanú pracovné kontrakty ako firmy nežidovské. Môžeme ľahko vidieť silnú výhodu takýchto firiem nad nežidovskými konkurentmi. Existuje veľa spôsobov ako môže skupinová súdržnosť a lojalita narušiť a nakoniec prevrátiť tzv. slobodný trh.

Banky a burzy

Prvou bankovou rodinou boli Rothschildovci. Z nich vyrástla najsilnejšia banková spoločnosť v Európe. Zakladateľom House of Rothschild bol Mayer Amschel Rothschild, ktorý sa narodil v roku 1743 vo Frankfurte nad Mohanom, v Nemecku. Najprv študoval za rabína a potom sa rozhodol pre požičiavanie peňazí a finančníctvo. V čase napoleonských vojen sa stal finančným agentom britskej vlády, založil najväčší bankový dom v Európe a jeho synovia rozšírili pobočky v ostatných anglických mestách.

Čítal som jeden veľmi lichotivý článok o Mayerovi Amschelovi a jeho skvelom finančnom triku. V čase vojny medzi Napoleonom a Wellingtonom pri Waterloo sa obchodníci londýnskej burzy obávali možnosti Napoleonovho víťazstva. Amschel videl dôležitú bitku ako jedinečnú obchodnú príležitosť. Vedia, že ak Napoleon vyhrá, burza by sa zrútila a ak Francúzsko prehrá, ceny na burze by sa rapídne zvýšili. Amschel vymyslel systém, vďaka ktorému by sa o víťazstve dozvedel skôr ako ktokoľvek iný. Použitím poštových holubov na pevnine a sériou lodí so signálnymi lampami v intervaloch jednej míle cez kanál, dozvedel sa o Napoleonovej porážke prvý. Do mesta však dal rozšíriť falošnú informáciu, že Napoleon vyhral. Toto viedlo k devastujúcemu pádu londýnskej burzy. Cenné akcie sa predali za zlomok ich skutočnej ceny. Amschel a jeho židovskí spoločníci vedeli, že Anglicko vyhralo a skúpili všetky akcie. Za noc, po tom, čo sa burza dozvedela, že Anglicko bitku vyhralo sa hodnota týchto akcií vyšplhala do obrovských výšok.

Kniha vykresľovala Rothschildov podvod ako šikovný a obdivuhodný. Musíme sa ale pozastaviť a zamyslieť nad stratenými hodnotami - majetkom, ktorý bol roky zhromažďovaný tvrdou prácou, obchodmi, ktoré boli doslova ukradnuté od ich zakladateľov, zničenými životmi. Alebo si autor knihy snáď pomyslel, že obrovské bohatstvo prišlo jednoducho zo vzduchu? Zamyslel sa autor nad tým, že tieto peniaze pochádzali nielen od zakladateľov tovární, ale aj z tvrdej práce tisícok robotníkov? Takáto krádež ovplyvní ich zárobky, pracovné podmienky, zamestnanie a mnohé iné faktory. Stovky tisíc ľudí muselo nakoniec za Rothschildov podvod zaplatiť vysokú daň.

Mayer Amschel použil peniaze získané podvodom na založenie obchodných bankových spoločností po celej Európe pre svojich piatich synov - Amschela, Salomona, Nathana, Karla a Jamesa. Ako som to už spomenul v kapitole o ruskej revolúcii, Rothschildovci pravidelne používali svoje ohromné bohatstvo na ovplyvňovanie národov v nasledovaní židovských záujmov, ako to bolo v prípade Ruska a zrušených pôžičiek na protest proti cárskym májovým zákonom.⁶⁷⁹ Bohatstvo Rothschildovcov im kúpilo prvé židovské miesto v britskom parlamente a dokonca členstvo medzi britskou aristokraciou.

Kombinovaním moci rodinných bánk a ostatných židovských bánk mohli ekonomiku národa priviesť doslova na kolená. Vďaka nadvláde v medzinárodnom bankovníctve si mohli stanoviť vlastné finančné pravidlá voči národom, ktoré potrebovali peniaze a dosiahnuť tým ešte väčšie bohatstvo.

Vďaka výhodám medzinárodných kontaktov Rothschildovcov Židia vládli súkromnému bankovníctvu v celej Európe. V Prusku vládla napríklad v neskorom 19. storočí absolútna absencia nežidovských bankových firiem. V roku 1923 bolo v Berlíne 150 židovských bánk a len 11 nežidovských.^{680 681} Na burzách používali podvody podobné tým pri Waterloo po celé generácie, ustanoviac nakoniec za centrum svetového obchodu Wall street, ktorá sa stala centrom židovskej burzy a investičných operácií.

Židovskí spisovatelia Judith Ehrlich a Barry Rehfeld v knihe *Our Crowd* a jej nedávnom pokračovaní *The New Crowd: The Changing Jewish Guard on Wall Street* podlízavo pojednávajú o ohromujúcom židovskom prevzatí moci v americkej ekonomike.^{682 683} Ivan Boesky a Michael Milken, ktorí ukradli takmer dva bilióny dolárov sú v podstate chválení za ich šikovnosť a znalosť trhu.

Počas štúdia na strednej škole otec skromne investoval do burzových cenín. Jeho burzový maklér bol politicky konzervatívny Žid R. Newmann z firmy Kohlmeyer & Company. Ja som dostal u tejto firmy prácu - mal som sledovať akcie a produkty. V čase mojej práce som bol rasovo vedomý, nerozumel som však židovskej otázke. Newmanna som mal rád a vždy mal poruke prípadný výrok na opozíciu nedávnych výčinov černošského hnutia. Newman zarobil na burze bohatstvo a kým som pre neho pracoval objavil som tajomstvo zarabania peňazí a príčinu, prečo Židia dominovali burzovému priemyslu.

Newmann neustále telefonoval s priateľmi Židmi z New Yorku, Chicaga a Washingtonu. Každý člen tohto kruhu poznal ostatných veľmi dobre ako aj pár nežidov v brandži, vláde a médiách a na kritických križovatkách trhu. Vo svojich konverzáciách Newmann často používal slová, ktorým som nerozumel: boli z jazyka jidiš. Občas po telefonickej konverzácii rýchlo napísal objednávku na kúpu množstva akcií alebo tovaru a prikázal mi bežať za úradníkom potvrdiť to. Pamätám si transakcie, ktoré mu vyniesli desiatky tisícov dolárov. Opýtal som sa ho na jeho tajomstvo a on mi odpovedal, že žiadne nemá.

"Informácia," povedal, "len tak zarobíš na burze skutočné peniaze. Musíš prísť k informácii pred tým, ako sa ju dozvie verejnosť. Akonáhle je v novinách, je neskoro." Chválením sa tichému stredoškólakovi sa cítil bezpečný a ja som načúval a učil sa. "Zober si napríklad vládu," povedal, "predstav si, že by si poznal niekoho v centrálnej banke, kto má informáciu, že Arthur Burns plánuje zvýšiť úrokové sadzby.

Nieкто to nakoniec musí vedieť skôr než sa to dozvie svet. Čo by si urobil s cennými papiermi alebo tuctami iných burzových akcií, ktoré sú vysoko citlivé na zmenu úrokových sadzieb? Alebo, čo ak by si poznal niekoho na ministerstve obrany a vedel by si, či Lockheed alebo McDonnell - Douglas dostanú novú zmluvu na bojové lietadlá? Pozri, nieкто to musí vedieť dopredu. Myslíš, že by si na tom dokázal zarobiť? Alebo, čo ak by si vedel kde sa otvorí ďalšia vojenská základňa? Myslíš, že by si dokázal zarobiť na nehnuteľnostiach alebo pozemku? Alebo povedzme že by si poznal niekoho na ministerstve spravodlivosti, kto by ti dal vedieť, že chystajú súd proti IBM. Keď sa správa objaví, čo sa stane s akciami? Kúpil by si akcie IBM? A nie je to len vládna informácia, ktorá ti môže vyniesť kráľovské výkupné. Ak by si mal napríklad priateľa, ktorý pracuje v IBM a vedel by skôr než ktokoľvek iný, že IBM sa chystá uzavrieť zmluvu na výrobu počítačov s akousi malou firmou. Čo myslíš, že by sa stalo s lacnými akciami tejto firmy? Existuje milión spôsobov," vravel, "keď informácia znamená peniaze."

Spýtal som sa Newmanna, či výmena vnútorných informácií nie je protizákonná a on mi povedal: "Potom by mohli urobiť protizákonné aj dýchanie." Tvrdil, že technicky to protizákonné je, ale je takmer nemožné to dokázať a na to sa ani nepozera okrem niektorých prípadov, keď ide o obrovské sumy peňazí. O niekoľko rokov neskôr viedla takáto manipulácia obrovskej sumy peňazí do najväčšieho škandálu v dejinách burzy cenných papierov. V 1986 boli Denis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel a Michael Milken obvinení z výmeny vnútorných akcií a dlhopisov hodných bilióny dolárov. Boesky sa priznal a bol pokutovaný sumou 100 miliónov dolárov a milióny viac zaplatil Milken, ktorý po všetkých pokutách a sporoch a odsedení si trestu ostal stále veľmi bohatým mužom.

V roku 1987 zarobil Milken 550 miliónov dolárov za svoje aktivity z predošlých čias, čo bolo viac ako všetky firmy okrem prvej v rebríčku 41 najbohatších firiem v tom roku podľa magazínu Fortune. Levine, Boesky, Siegel a Milken boli vinní za najväčší finančný podvod od čias Rotchschildovej krádeže anglickej burzy. Malo by tiež byť poznamenané, že so všetkými svojimi židovskými právnikmi a židovskými sudcami si Milken odsedel ľahký rozsudok vo väznici s minimálnou bezpečnosťou.

Je poučné poznamenať, ako židovská mocenská štruktúra reagovala na Boeského aféru. Niektorí z najväčších židovských vodcov, včítane Laurena Tischa (ktorý sa neskôr stal riaditeľom CBS), Felixa Rohatyna (terajšieho amerického veľvyslanca vo Francúzsku), Davida Gordisa (viceprezidenta Amerického židovského výboru) sa zišli, aby reagovali na spôsobené škody. Noviny Palm Beach Jewish World citovali rabína Gordisa, ktorý vravel, že kvôli afére budú Židia považovaní za "vydieračov ekonomiky a zbohatlíkov".⁶⁸⁴

Ak mal môj priateľ pán Newmann pravdu a vnútorná informácia znamená v modernej burzovej ekonomike peniaze, čo to znamená pre naj súdržnejšiu a najorganizovanejšiu skupinu na svete? Mnohí židovskí mladí ľudia sú od skorých rokov vo finančníctve tak zbehlí, ako sú šikovné deti nežidov v zbieraní obrázkov hráčov futbalu alebo hokeja.

Ivan Boesky je výnimočný len veľkosťou svojej krádeže. Vnútorná informácia je len jednou zložkou obrovskej moci v rukách ľudí, ktorí vedia ako ju použiť. Za rohom a na celom svete je to najväčšia zbraň v ekonomickej vojne. Korisť tejto vojny je prepych, aký si môžu kúpiť nielen peniaze, ale aj enormná politická a mediálna sila.

Kriminálne správanie

Vyrástol som na filmoch. Nikdy som nezabudol na sobotné popoludňajšie predstavenie a počas dlhých rokov bolo kino mojou hlavnou formou zábavy. Predstava stráviť večer von je stále spojená s večerou a kinom. Zo stoviek filmov, ktoré som videl si spomínam na mnohé gangsterské filmy. Kvôli týmto filmom, novinám a článkom v časopisoch som dlho spájal organizovaný zločin s Talianmi, hlavne sicílskymi Američanmi. Je to bežná predstava. Gangsteri sú takmer u každého spojení ihneď s talianskymi črtami a talianskym prízvukom.

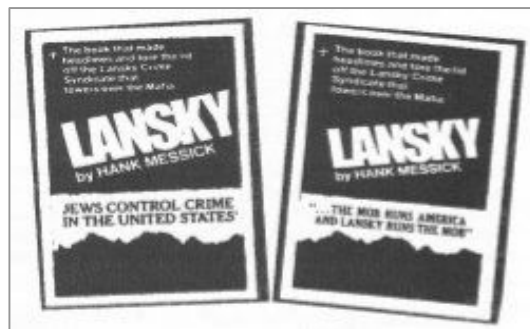
Na strednej škole som sa stretol s článkom o Murder Inc., obrovskom kriminálnom syndikáte z New Yorku, ktorý bol jednou z najhorších a najmocnejších kriminálnych organizácií v dejinách Spojených Štátov. Špecializovali sa na vraždy na objednávku a viedli takmer každý možný druh vydierania, čím spôsobili stovky vražd a krádež miliónov dolárov. Thomas Dewey (neskorší kandidát na prezidenta) pomohol organizáciu rozbiť. Obsadenie Murder. Inc ma prekvapilo, pretože to boli takmer všetko Židia.

Členovia Murder, Inc.

AI GLASS	Carl SHAPIRO	"Nig" ROSEN
Max "The Jerk" GOLOB	Irving "Chippy" WEINER	"Fat Sidney" BLATZ
"Abbadabba" BERMAN	"Waxey" WECHSLER	Allie "Tick Tock"
Bo WEINBERG	"Tootsie" FEINSTEIN	TANNENBAUM
Emanuel "Mendy" WEISS	Hyman KASNER	Max SHAMAN
Sholem BERNSTEIN	Mickey COHEN	"Happy" MELTZER
Jacob "Hooky"	"Pittsburg Phil"	AI SLIVERMAN
ROTHMAN	STRAUSS	Harry "Big Greenie"
Charlie WORKMAN	'Jack" GOLDSTEIN"	GREENBAUM
Mert WERTHEIMER	Abe" WAGNER	Jacob SHAPIRO
'Pretty" AMBERG	"Bugsy" GOLDSTEIN	Sam GASBERG
"Dopey Benny" FEIN	"Bugsy" SIEGEL	Arnold ROTHSTEIN
Frankie TEITELBAUM	Benny "The Boss"	Joey SILVERS
"Lulu" ROSENKRANZ	TANNENBAUM	"Fattv" KOPERMAN
Charlie SOLOMON	Meyer LANSKY	Izzzy FARBSTEIN
Lou COHEN	"Gangy" COHEN	Lou GLASSER
Abe SLABOW	"Puggy" FEINSTEIN	Willie SHAPIRO
Yasha KATZENBERG	"Dandy Phil" KASTEL	Max BLECKER
Max RUBIN	"Longy" ZWILLMAN	Harry MILMAN
Charlie YANOWSKI	Isidore "Curlev" HOLZ	"Muddy" KASOFF
Moses "Moey Dimples"	Paul BERGEN	Hyman YURAN
WOLINSIKY	"Wolfie" COLDIS	

Jej pôvodní členovia sa stali vodcami organizovaného zločinu v 80-tych rokoch a členom bol aj zločinecký šéf Meyer Lansky.

Potom som čítal, že najväčší šéfovia organizovaného zločinu od čias Al Caponeho sú Židia. Myslel som, že by to mohli byť Sicíľčania, ako to zobrazujú vo filmoch. Kniha *Lansky* od Hanka Messicka zobrazuje organizovaný zločin, ktorý je ďaleko odlišnejší od toho, ktorý som videl v sobotných filmoch. Vrcholné policajné zdroje a vyšetrojúci reportéri sa zhodli na fakte, že Lansky bol po desaťročia najväčším gangstrom v Amerike a najmocnejšou osobou amerického zločinného syndikátu. Napriek tomu väčšina Američanov pozná mená ako Al Capone a John Dillinger, ale nikdy nepočuli o Meyerovi Lanskovi. Najznámejší gangster nebol teda Talian ale Žid a horlivý zástanca sionizmu. Noviny Newsweek oznamovali:

Židia protestovali proti obalu naľavo, ktorý poukazoval na to, že Židia kontrolujú organizovaný zločin v Spojených štátoch.

Lansky a jeho spoločníci z podsvetia dávajú každý rok ohromné sumy do izraelských dlhopisov a na izraelské dobročinné akcie. Ako vraví denník Ha'aretz, vláda sa bojí, že stratí milióny dolárov, získané vydieraním, potom "vyprané" v mafiou kontrolovaných zariadeniach a nakoniec tunelované do izraelského obchodu a priemyslu.⁶⁸⁵

Reportér Jack Anderson diskutoval o tomto probléme vo *Washington Post*:

Tieto peniaze podsvetia - z ktorých väčšina pochádza zo zločinných podnikov v USA - sú pred príchodom do Izraela "vyprané".⁶⁸⁶

V Knihe *Lansky* odhaľuje Messick vzťah medzi Izraelom a americkými židovskými gangstrami:

Je isté, že židovskí gangstri dlho a otvorene podporovali židovské ciele a štát Izrael. V noci, keď bol Lanskeho partner Bugsy Siegel popravený, moc prevzal Moe Sedway. Keď sa ho opýtali, ako je možné, že sa tak odrazu ocitol v Las Vegas, odpovedal, že tam je preto, aby zariadil spojenú židovskú kampaň za oslobodenie.⁶⁸⁷

Ak by sme sa chceli dozvedieť, ako so židovskými gangstrami ako Bugsy Siegel zaobchádza Hollywood, stačí si pozrieť film *Bugsy*.⁶⁸⁸ Film zbagatelizoval jeho židovský pôvod a zobrazil najkrvilačnejšieho a najnemilosrdnejšieho vraha ako príjemného, romantického muža, ktorého zobrazil anglosasko vyzerajúci Warren Beatty. Siegel bol zobrazený ako milý muž, ktorý mal aj akúsi drsnú stránku svojej osobnosti. Napriek tomu, že som vedel o hrozných skutkoch skutočného Bugsy Siegela, pri pozieraní filmu mi začal byť sympatický. Neprekvapilo ma, keď som zistil, že film napísal James Toback a režíroval Barry Levinson. Messick to výstižne zhrnul nasledovne:

Bugsy Siegel

Skutoční vodcovia zločinu ostávajú skrytí, kým policajné agentúry krajiny naháňajú bezvýznamných pankáčov...Výskum odhaľuje, že skutoční zločineckí vodcovia sa skrývajú za pomstychtivou spoločnosťou desiatky rokov. ...Po celej krajine som ohováraný ako antisemita gangstermi, ktorí používajú náboženstvo ako zásterku.⁶⁸⁹

"Ruská revolúcia" a/alebo "ruská mafia"

V posledných rokoch 20. storočia je najnebezpečnejšou zločineckou organizáciou v Spojených štátoch a na celom svete "ruská mafia". Podobne ako tzv. ruská revolúcia, "ruská mafia" nie je ani ruská, ani mafia. Jedným slovom: je židovská.

Rovnako ako médiá bagatelizovali veľký podiel židovského organizovaného zločinu v Amerike v 20. storočí, rovnako ukryli pred ľuďmi pravdu o modernom zločineckom syndikáte zvanom Organizácia - najmocnejšej zločineckej organizácii na svete. Členovia Organizácie pochádzajú z rôznych častí bývalého Sovietskeho zväzu, nepovažujú sa však za Rusov a určite nie za mafiu. Sú to mimoriadne pyšní Židia, ktorí podporujú židovské záujmy rovnako ako Meyer Lansky a jeho kohorta.

V polovici 70-tych rokov som čítal knihu *Hustling on Gorky Street*, ktorú napísal Juri Brokin, bývalý židovský pasák organizovaného zločinu v Rusku.⁶⁹⁰ Konstantin Simis, významný židovský právnik pre organizovaných zločincov napísal ďalšiu dôležitú knihu nazvanú *USSR: The Corrupt Society*.⁶⁹¹ Obidve knihy jasne ukazujú židovskú kontrolu nad organizovaným zločinom v Sovietskom zväze. Brokin sa chváli, že len Židia sú dostatočne inteligentní na to, aby viedli široký organizovaný zločin. Vraví, že Slovania sú schopní len pouličných zločinov.

Ani jedna kniha samozrejme nespomína výhody židovských kriminálnikov vďaka ich stykom v židovskej sovietskej byrokracii. S pádom komunizmu dostatočne silné organizované židovské skupiny narástli tak dramaticky, že dnes môžeme povedať, že žiaden národ netrpel organizovaným zločinom viac ako Rusko. Dokonca aj prezident Boris Jeľcin bol jasne pod pokrývkou organizovaného zločinu ako je to možné vidieť z jeho menovaní židovského zločincina Borisa Berezovského do Výboru národnej bezpečnosti. Po tom, čo niektoré nežidovské noviny spomenuli jeho zločinecké styky, musel ho Jeľcin z funkcie odvolať. O Berezovskom sa vraví, že je to najbohatší muž v Rusku, po ňom nasleduje ďalší Žid Vladimír Gusinsky, ktorý sa stal mocným mediálnym magnátom.

**Mikail Markhasev,
usvedčený vrah syna
Billa Cosbyho,
médiami označený ako
Ukrajinec, je
v skutočnosti Žid.**

Od pádu Sovietskeho zväzu sa židovská mafia rýchlo rozšírila po celom svete a mnohé policajné úrady považujú teraz jej americkú vetvu za najnebezpečnejšiu zločineckú organizáciu v Amerike. Po smrti syna herca Billa Cosbyho v Los Angeles, tlač identifikovala vraha ako Michaila Markaseva, ukrajinského emigranta. V skutočnosti to však bol židovský člen tzv. "ruskej mafie". Židovský film a televízia však stále zobrazuje gangsterov ako blondatých, modrookých Rusov bez najmenšieho náznaku ich židovského pôvodu.

Vydávanie týchto židovských emigrantov za Rusov je dvojitá lož. Je to nepresné k ich židovskému pôvodu a hanobí to ruských ľudí. Mediálni magnáti ignorujú pravdivé odhalenie židovskej povahy a ostatných zvečňujú falošným a škodlivým spôsobom.

Občas však pravda vyjde na povrch, aj keď nie vo filmoch. Noviny *The Village Voice* uviedli 26. mája 1998 článok nazvaný "Najnebezpečnejší zločinci na svete" od Roberta Friedmana.⁶⁹² Píše v ňom:

Podľa FBI a izraelskej tajnej služby vládne Semion Mogilievič obchodu zo zbraňami, praním špinavých peňazí, obchodu s drogami a umeleckými predmetmi a táto červená mafia je najnebezpečnejšia na svete...

Vodcom červenej mafie je 52 ročný, na Ukrajine narodený Žid. Je tieňovou postavou známeho Dona, ktorý má ekonomické vzdelanie a nikdy nebol médiami odhalený.

Robert Freedman je sám Žid a píše, že Organizácia dokonca priviedla z Izraela vyslúžilých členov komanda, ktorí sú takí bezohľadní, že policajti nechcú na týchto prípadoch pracovať, pretože zločinci neváhajú a idú i po rodine policajta. Freedman pokračuje:

Židovské organizácie ovplyvnili ministerstvo spravodlivosti za účelom zbagatelizovania ruskej mafie, obávajú sa, že publicita ohrozí masový exodus ruských Židov do Izraela.⁶⁹³

Nuž to by mohla. Ale čo exodus Židov "ruskej mafie" do Spojených štátov? O to sa zrejme nikto nezaujíma, kvôli záujmom izraelského štátu a svätým záujmom verejných vzťahov so Židmi, ktoré sú ďaleko dôležitejšie ako práva ľudí Spojených štátov aby sa pred týmto organizovaným židovským

zločinom bránili. Židovská 2% populácia produkuje v Amerike v 20. storočí ohromnú časť organizovaného zločinu od Murder. Inc. cez Lanskeho syndikát až k "ruskej mafii" Semiona Mogileviča. Tento skrytý fakt predostiera určitú možnosť podobného správania v predošlých časoch.

V štúdií dejín židovského zločineckého správania som objavil veľa historických postáv, ktoré sa báli židovských kriminálnych organizácií. (Ak by táto kniha dovolila viac miesta, nasledujúca vzorka by sa rozšírila asi sto krát):

Riman Marcus Cicero: Jeho priateľ Flaccus, ktorý slúžil ako hraničný úradník bol prenasledovaný za zastavenie ilegálneho prílivu zlata z Ríma do Jeruzalema. Cicero obraňujúc Flaccusa odsúdil takéto pašovanie a pranie špinavých peňazí a zastrasovanie čestného verejného úradníka. Povedal pomaly, pomaly. Chcem, aby vypočuli len sudcovia. Židia ma už dostali do problémov ako dostali mnohých iných. (Oratio pro Flacco)

Rímsky filozof Lucius Seneca z prvého storočia považoval Židov za "najzločineckejší národ".

Napoleon: "Židia sú majstri lúpežníci moderných časov; sú prašivé vtáky ľudstva...mali by sme im zakázať obchodovanie, pretože to zneužívajú..."

Daniel Defoe: V dielach Roxana, Robinson Crusoe a Military Memoirs of Capt. George Carleton sa pravidelne objavujú narážky na chamtivosť a neprincipiálnosť kriminálnych Židov, ktorí obchodujú s "ukradnutým tovarom".

William Prynne: puritánsky spisovateľ, ktorý oponoval Cromwellovým úsiliam dovoliť Židom vrátiť sa do Anglicka. Opisuje židovské taktiky ako "úžerníctvo a podvody, útržky a falšovanie peňazí".

Charles Dickens ponúkol klasickú charakteristiku kriminálneho Žida (Fagina) v *Oliverovi Twistovi*.

Tacitus: Medzi sebou sú čestní a dokonca pripravení prejavíť súcit, na zvyšok sveta sa však pozerajú s nenávisťou...(The History 5.4, 659)

Existuje veľa dôkazov o židovskom kriminálnom podsvetí. Jednou z najprekvapujúcejších vecí bolo objavenie knihy, ktorú vydal protestantský reformátor Martin Luther. Európa bola tak zaplavená organizovaným zločinom, že úrady cítili povinnosť vydať lexikón kriminálnych termínov. Luther takúto publikáciu podporil ako prostriedok na boj proti zločinu a napísal predhovor, v ktorom poznamenal, že slovník zločincov je plný hebrejských slov. V predhovore píše:

Považujem za užitočné, že túto knihu bude čítať široká verejnosť, aby porozumela ako diabol vládne svetu, aby muži proti nemu vedeli bojovať. Je pravda, že tento Rothwelsche Sprache (slang podsvetia) pochádza od Židov, pretože obsahuje hebrejské slová, ako to tí, čo hebrejčinu ovládajú, iste spoznajú.⁶⁹⁴

Obchod s otrokmi

Čo sa týka tvojich otrokov a otrokyní, tých môžete mať a kupujte otrokov a otrokyne z národov, čo sú okolo vás. Môžete ich mať za stálych otrokov ale nad svojím bratom, nad Izraelitom, nesmiete jeden nad druhým panovať s tvrdosťou. (Levitikus 25:44 – 46)⁶⁹⁵

Napriek tomu, že otroctvo existovalo väčšinu ľudských dejín, na obchodovanie s ľudským mäsom sa nikdy nepozeralo ako na vznešené povolanie. Citliví muži a ženy odsúdili zlé zaobchádzanie s otrokmi, obzvlášť so ženami a deťmi. Mnohí súhlasili s kresťanskými výčitkami otrokárom, aby zaobchádzali so svojimi otrokmi milo. V kontraste s benevolentným obrazom propagovaným médiami, Židia dominovali obchodu, ktorý sa dotkol najtemnejších zákutí ľudského vydierania: trhu s otrokmi. Židovský historik Jacob Marcus sa vo svojej *Encyclopedia Britannica* náhodne zmieňuje o židovskej obchodnej kontrole v stredoveku - a zvlášť o obchode s otrokmi:

V temných dobách bol obchod západnej Európy prevažne v židovských rukách, najmä trh s otrokmi...⁶⁹⁶

Židovské ovládnutie obchodu s otrokmi si všimli stredovekí kresťanskí pisatelia. Čítal som ostrú

kritiku o európskych deťoch, ktoré trpeli sexuálnym a iným zneužívaním od židovských otrokárov, ktorí ich získali. V časoch Ríma často prenasledovali porazenú rímsku armádu a z vojakov urobili otrokov.

Kronikári staroveku a stredoveku písali o tom, ako uprednostňovali plavovlasé ženy a deti na ich pravidelnom predaji v Levante. Židovskí otrokári boli viac než šťastní, že si môžu ukojiť chuť po bielom mäse. Počujúc o hororoch zneužívania kresťanských žien a detí, kresťanské kniežactvá vypísali dekréty, v ktorých opisovali tieto zverstvá a zakazovali Židom brať do otroctva kresťanské ženy a deti. Židia vo svojich vlastných spisoch uznali židovskú úlohu v obchode s otrokmi a považovali to za jednoducho lukratívnu komerčnú aktivitu. V knihe *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*, ktorú vydala židovská vydateľská spoločnosť, autor veľmi empaticky píše:

Židia patrili medzi najdôležitejších obchodníkov s otrokmi (v európskej spoločnosti).⁶⁹⁷

Čo ma skutočne prekvapilo bol fakt, že Židia hrali dôležitú úlohu aj v americkom otrokárstve. Na počiatku 70-tych rokov som natrafil na knihu *Who Brought the Slaves to America (Kto priviezol otrokov do Ameriky)* od Waltera Whitea.⁶⁹⁸ Rozumel som úlohe, ktorú hrali v oblasti Stredozemného mora, zdalo sa mi však nepravdepodobné, že malá židovská populácia v raných amerických kolóniách by mohla vládnuť takému ohromnému obchodu. V mysli som si tiež uchovával hollywoodsky obraz belocha, ktorý vesluje do Afriky a vracia sa späť s černochochmi. Vo filmoch, článkoch a knihách boli otrokármi anglo-sasi s menami ako Smith alebo Jones. Zvyčajne to boli alkoholici južanského typu. Neskôr som zistil, že otroctvo udržiavali aj samotní černosi medzi sebou v Afrike. Zvyčajne to boli čierni otrokári, ktorí predávali otrokov belochom.

Kniha *Who brought the Slaves to America* ma nasmerovala do knižnice, v ktorej boli stovky zápisov o otrokárskejších lodiach, dobové výpovede a množstvo židovských historikov, ktorí potvrdzovali židovskú úlohu v obchode s otrokmi. (pozri tiež *Barnes Review*, sept. 97)⁶⁹⁹

Židovskí spisovatelia, ktorých som čítal, boli pyšní na svoje úspechy v tomto obchode. Dobrým príkladom je kniha Marca Raphaela *Jews and Judaism in the United States a Documentary History*:

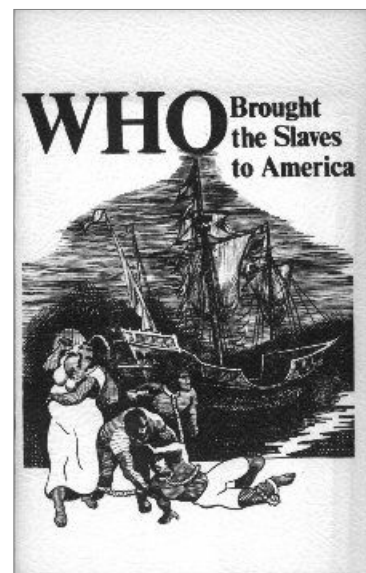
Židovskí obchodníci hrali hlavnú úlohu v obchode s otrokmi. V skutočnosti vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských židovskí obchodníci pravidelne prevládali.

Toto platilo aj pre pevninu samotnej severnej Ameriky, kde sa počas 18. storočia Židia zúčastnili "trojhranného obchodu", ktorý priniesol otrokov z Afriky do Antíl a tam ich vymenili za melasu, ktorú zase vzali do Nového Anglicka a premenili ju na rum na predaj do Afriky. Isaac Da Costa z Charlestonu v 1750, David Franks z Philadelphie v 1760 a Aaron Lopez z Newportu v 1760 a 1770 dominovali židovskému obchodu s otrokmi na americkom kontinente.⁷⁰⁰

V severnej Amerike bolo centrum obchodu v Newporte na Rhode Islande. Newport tvoril hlavnú časť obchodu s rumom a melasou z Nového Anglicka do Afriky a späť do Antíl a kolónií s ľudským nákladom. Objavil som, že Newport má najstaršiu synagógu v Amerike a najväčšiu židovskú komunitu v amerických kolóniách.

Aaron Lopez, portugalský Žid maranských potomkov a obyvateľ Newportu bol jedným z najmocnejších obchodníkov s otrokmi v Amerike. Vlastnil tucty lodí a na západnú pologuľu importoval tisíce černochochov. Len počas prvých dvoch plavieb *Cleopatra* (jedna z Lopézových lodí) zomrelo najmenej 250 černochochov.⁷⁰¹ Takéto značné straty na životoch nezabránili židovskému kronikárovi Jacobovi Marcusovi aby Lopéza chválil: Čo môžeme povedať o tejto atraktívnej osobe?"⁷⁰² Napriek tomu, že Lopéz v kolóniách zbohatol, porušil v čase revolúcie proti - britské importačné zmluvy, tým, že podporoval Britániu viac ako kolónie.⁷⁰³

Židia dominovali obchodu s otrokmi nielen v amerických kolóniách, ale v celom Novom svete. Vo

významnej knihe židovských dejín *New World Jewry*, 1492 - 1776 môžeme nájsť nasledujúce:

Prišli na lodiach nesúc černošských otrokov, ktorí mali byť predaní do otroctva. Cesty s otrokmi boli kráľovským monopolom a Židia boli často menovaní kráľom za agentov na ich predaj... Boli najväčšími vlastníkami lodí v celej karibskej oblasti, kde lodná preprava bola hlavne židovským obchodom...Lode neboli len Židmi vlastnené, ale mali aj židovské posádky a plávali pod velením židovského kapitána.⁷⁰⁴

Mnohí židovskí pisatelia sa pri zobrazovaní židovskej úlohy v otrokárstve často pýšili ich chytrnosťou v obchode.

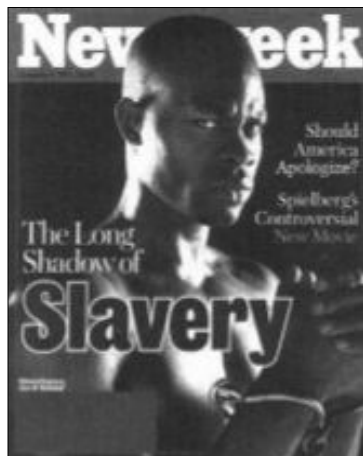
Firma West India Company, ktorá držala monopol na prívoz otrokov z Afriky ich predávala na verejných aukciách za hotovosť. Hotovosť mali najčastejšie Židia. Kupujúcimi boli na aukciách takmer vždy Židia a kvôli nedostatku konkurencie kupovali otrokov za nízke ceny. Na druhej strane však konkurencia neexistovala ani pri ich predaji majiteľom plantáží a iným kupujúcim.

Väčšina ich kupovala na splátky za podiel na najbližšej úrode cukru. Zisk často až do výšky 300 % hodnoty tovaru bol navrhovaný vysokými úrokovými sadzbami... Ak sa náhodou mala aukcia konať na židovský sviatok, musela byť odložená. Tak sa stalo aj piatok, 21. októbra 1644.⁷⁰⁵

Aj keď ťažko obhájiteľné dnešnými morálnymi štandardami, otroctvo bolo v Spojených štátoch oveľa miernejšie v porovnaní s ťažkými a vražednými podmienkami afrického otroctva. Niektorí tvrdia, že 10 až 15 % otrokov zahynulo kvôli ťažkým a špinavým podmienkam na lodiach. Keďže som vedel, že Židia vládli trhu s otrokmi od starovekých čias, uvedomil som si, že to neboli len černosi, ktorí trpeli vďaka neľudským podmienkam, ale tiež bieli ľudia Stredozemného mora. Malo by byť tiež zdôraznené, že nielen Židia boli hlavnými obchodníkmi s otrokmi, mali však vyššie počty otrokov na hlavu ako nežidia.

Celé 18. storočie a rané roky 19. storočia vlastnili Židia na severe otrokov ako služobníkov, na juhu ako pracovníkov plantáží. V roku 1820 viac ako 75 % všetkých židovských rodín v Charlestone, Richmonde a Savannah vlastnilo otrokov ako domácich služobníkov; takmer 40% všetkých židovských domácností v Spojených štátoch vlastnilo jedného alebo viac otrokov. Na juhu neboli proti otroctvu žiadne protesty, kde ich počty prevyšovali aspoň sto ku jednému. Len veľmi málo Židov v Spojených štátoch protestovalo proti otroctvu na základe morálnych zásad...⁷⁰⁶

Ak zvážime, že len 10% kolonistov vlastnilo otrokov tak ako to ukazuje Marcus, bolo teda oveľa pravdepodobnejšie, že otrokov vlastnili skôr židovské domácnosti (otrokov vlastnilo 40%) ako nežidovské. S väčším počtom Židom v oblasti Stredozemného mora predstavovali proporcionálne väčší trh s otrokmi v staroveku a stredoveku rovnako ako v kolóniách. Privezenie otrokov do Ameriky je relatívne nedávny historický fenomén, ktorý sa datuje asi 200 rokov späť. Od čias Krista až k africkému obchodovaniu v rokoch okolo 1700, väčšina otrokov, ktorých vlastnili Židia boli belosi.

Film Stevena Spielberga o obchode s otrokmi sa ani slovom nezmieňuje o prevládajúcej roli Židov.

Keď som sa dozvedel o židovskej úlohe v obchode s otrokmi, zdalo sa mi, že to určite pridá k odporu, ktorý voči Židom cítia ich host'ovské krajiny. Poznanie Židov ako najväčších páchatel'ov obchodu s otrokmi by im určite nepridalo na ich verejnej mienke. Nie je divom, že židovské médiá sa téme vyhýbajú. Len židovským učencom, ktorí oddane zaznamenávajú židovské dejiny, hlavne pre židovských čitateľ'ov, je dovolené vkročiť na túto zakázanú historickú pôdu.

Po mojich prvých televíznych pokusoch na začiatku 70-tych rokov odhaliť židovskú úlohu v obchode s otrokmi (na PBS - *Black perspectives on the News*) rozsiahly výskum urobil aj Nation of Islam. Ich oddelenie historického výskumu odhalilo obrovské množstvo dokumentácie o danej téme, ktorú zverejnili v knihe s názvom *The Secret Relationship Between Blacks and Jews*.⁷⁰⁷

Dnes za jednoduché opakovanie slov prominentných židovských historikov o židovskej úlohe v otroctve sa človek stane vinným z antisemitizmu. Až keď sa verejnosť dozvedela pár faktov vyhradených pre židovských učencov, začala ADL s propagáciou nevyhnutnosti boja proti antisemitizmu. ADL a iné židovské organizácie odpovedali citovaním prestížnych židovských učencov, ktorí verejne prehlásili, že židovská úloha v koloniálnom obchode s otrokmi bola minimálna.

V Spielbergovom filme o obchode s otrokmi *Amistad*,⁷⁰⁸ by sme ťažko našli Žida. Napriek tomu, že Židia dominovali v obchode v Newporte, Rhode Islande, všetci otrokári vo filme vyzerali podozrivo ako kresťania. Množstvo článkov, ktoré diskutovali o *Amistad*, vrátane *Time* a *Newsweek* popreli hlavnú úlohu Židov v obchode s otrokmi. Bohužiaľ, čitateľom týchto článkov nikto nepovedal, že židovskí historici sami písali o tejto záležitosti skôr než sa stala neprijemnou.

Len niekoľkí si prečítajú slová vydavateľa magazínu American Jewish Historical Society:

"Židovskí obchodníci hrali hlavnú úlohu v obchode s otrokmi. V skutočnosti vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských židovskí obchodníci pravidelne vládli. Toto platilo aj pre pevninu samotnej severnej Ameriky..."⁷⁰⁹

Obchod s bielym mäsom

Prostitúcia alebo obchod s bielym mäsom ako sa často pomenúva, je ďalšou inštitúciou starou ako sama civilizácia. Dokonca aj v staroveku sa plavovlasé európske ženy a malí chlapci kupovali od dodávateľov potravín ako prémia na snád' najbrutálnejší spôsob otroctva: sexuálne zneuctenie ich tela. Podrobenie sa množstva obetí špine a bolesti sexuálnej degradácie je závažným zločinom.

Práve tak ako dominovali trhu s otrokmi, Židia dominovali aj prostitúcii. Pôvodne sa považovala za prirodzený prídavok k otroctvu, pretože nebola potrebná žiadna špeciálna prezieravosť, aby si otrokári uvedomili, že žena alebo malý chlapec môže byť použitý i na sexuálne účely. A plavovlasé európske slúžky boli od sultánov tmavých krajín hodnotené vysoko.

Od dní konkubín kráľa Dávida k moderným dámam Xaviera Hollandera a Heidi Fleiss Židia vládli obchodu so sexom. Talmud je posadnutý sexuálnymi "stykmí", ktoré nazýva "prirodzené a neprirodzené" styky dospelých s malými chlapcami a dievčatami, spútanými slúžkami a pobehlicami. V moderných časoch priniesli Freud a jeho kolegovia tento perverzný názor do tried a obývačiek Ameriky. Freud bez mihnutia oka s pomocou Židmi ovládanými médiami tvrdil západnej spoločnosti, že sexuálne a vylučovacie orgány sú najdôležitejšími faktormi v živote a každý muž si tajne želá mať sexuálny styk so svojou matkou.

Obzrúc sa do dejín prostitúcie som čítal o podvode Židov, ktorí na toto použili strednú Európu v minulom storočí v časoch hladu a ekonomických ťažkostí. Dobré oblečení, zhovorčiví Židia išli do roľníckych usadlostí a rodičom atraktívneho kresťanského dievčaťa povedali, že by mohla mať v Amerike lepší život, pretože tam potrebujú robotníkov. Tvrdili im, že deti si cestu zanedlho zaplatia a začnú nový život v krajine slobody a bohatstva. Napriek bolesti odlúčenia niektorí rodičia súhlasili, keďže chceli pre svoje dcéry to najlepšie. Namiesto nového života našlo desiatky tisícok mladých dievčat utrpenie v bordeloch Nového sveta.

Vo svojej knihe *Prostitution and Prejudice* píše židovský historik Edward Bristow o svetovej sieti prostitúcie a jasne ukazuje židovskú úlohu v tomto svete.^{710 711} Nie je ťažké si predstaviť reakciu mnohých obyvateľov východnej Európy na židovské zotročovanie a degradáciu desiatok tisícov kresťanských žien. Bristow odhaľuje, že centrum židovského obchodu bolo poľské mesto Osvienčim a okolité okresy, ktoré Nemci volali Auschwitz. Toto jednoduché odhalenie môže priniesť pochopenie súčasného konfliktu medzi Židmi a ostatným svetom.

Židovská nadvláda v obchode s bielym mäsom pokračuje aj naďalej. V skutočnosti sa rozrástla. Noviny *Times Picayune* uverejnili 11. januára 1998 článok pod názvom: "Obchodníci s otrokmi lákajú slovanské ženy." Napísal ho Michael Specter a distribuoval New York Times News Service a autor v ňom dokumentuje Židmi vedené operácie s otrokmi obrovských proporcií.

Článok začína príbeh ukrajinského dievčaťa, ktoré v nádeji, že unikne chudobe a zúfalstvu dedinského života odpovedalo na inzerát v lokálnych novinách sľubujúci prácu a príležitosť v zahraničí. Skončila ako otrok v Izraeli.

Mala 21 rokov, bola sebaistá a rada, že je preč z Ukrajiny. Izrael ponúkal nový svet a za týždeň alebo dva všetko vyzeralo byť možné. Potom v jedno ráno ju odviezli do bordelu, kde šéf spálil jej pas priamo pred jej očami.

"Vlastným ťa," spomína si ako jej vravel. "Si môj majetok a budeš pracovať, až kým si nezarobíš na odchod. Nepokúšaj sa ujsť. Nemáš papiere a nehovoríš hebrejsky. Zatknu ťa a deportujú. Potom ťa dostaneme a privezieme späť." ⁷¹²

V Izraeli robí vláda veľmi málo na ukončenie brutálneho otrockého systému. Malé percento nájdenných dievčat deportujú a to je všetko. Takmer 1500 ukrajinských žien bolo deportovaných z Izraela v posledných troch rokoch. Ak sa sťažujú musia ostať vo väzení až do súdneho procesu. Specter cituje riaditeľa väzenia v Neve Tirtsa, ktorý vraví, že nepoznal jediné dievča, ktoré by sa rozhodlo svedčiť proti svojmu otrokárovi. On je chránený izraelským systémom, kým obeť je potrestaná.

Specter definuje prostitútky aj ich pánov. Cituje izraelského majiteľa otrokov Jacoba Golana:

Ženy, ktoré tu pracujú, ako všetky prostitútky v Izraeli, sú Rusky, ich šéfovia však nie. "Izraelčania milujú ruské dievčatá," vraví Golan... "Sú blondínky, dobre vyzerajú a sú iné ako my," povedal, chichotajúc sa. ⁷¹³

Izrael nie je samozrejme jediný cieľ žien z východnej Európy. Židovské gangy v Rusku majú silné spojenia so zločineckými židovskými organizáciami na celom svete. Podľa ukrajinského ministra vnútra odhadom 400 000 žien mladších ako 30 rokov bolo vylákaných z Ukrajiny - a to je len jeden z bývalých sovietskych štátov. Specter cituje Medzinárodnú organizáciu pre migráciu, ktorá tvrdí, že zhruba 500 000 žien z východného bloku je unesených do západnej Európy a sveta každý rok. ⁷¹⁴ Je to tragédia obrovských proporcií, ktorej sa dostáva len malá mediálna pozornosť.

"Časopis židovskej kultúry a názorov" *Moment* mal v apríli 1998 článok na strane 44 nazvaný "Hookers in Holy Land". ⁷¹⁵ V ňom diskutujú o prostitúcii s blondatými Ruskami ako o "národnej inštitúcii". Pokračuje v rozhovore o zákazníkoch, medzi ktorými sú dokonca rabíni, ktorí na bicykloch jazdia do bordelov.

Veľké percento ich zákazníkov sú ultraortodoxní Židia, pobožní muži, ktorých životy sú riadené halachah (náboženský zákon), ktorý im vraví kedy môžu alebo nemôžu mať sex so svojimi ženami. Takže štvrtkové popoludnia (deň, kedy sa chlapi v Izraeli bavia) autobusy s ortodoxnými Židmi idú z Jeruzalema, Haify a okolitých miest do Tel Avivu kvôli pár vzácnym chvíľam vášne v masážnom salóne, za pieskovou dunou alebo na chodbách. "Ostatní zákazníci sú úradníci, právnici, policajti a politici. Celé spektrum izraelskej spoločnosti si udržuje prostitútky," tvrdí detektív Shachar...Tel Baruch je v Izraeli tak absurdný. ⁷¹⁶

Ďalej opisuje dievčatá, ktoré sú väčšinou z východnej Európy spolu s dievčatami z Palestíny, ktoré sú doslova otrokmi, vydraženými na aukcii.

Akonáhle prídu dievčatá do Izraela, zločinecký šéf prevezme velenie. Obyčajne ich zoberú do "aukčného domu", kde majitelia rôznych bordelov ponúkajú za talent peniaze - každý ponúkne cenu a najvyššia ponuka dostane dievča... Dievčatá sú doslovnými otrokmi. ⁷¹⁷

Článok ďalej pokračuje poznámkou, že mnohé prostitútky v Izraeli, špeciálne s arabskými predkami, podstupujú od Židov fyzické násilie, ktorí ich zneužívajú na vyjadrenie svojho "rasovo nacionalistického zápalu".

...zistili, že ich židovskí zákazníci prichádzajú k nim po palestínskom akte terorizmu, aby tak učinili svoju osobnú sexuálnu pomstu pretkanú rasovo nacionalistickým zápalom. "...a robia tak s nenávisťou a hnevom." ⁷¹⁸

V diskusii nad argumentami ako sa dievčatá dostanú do Izraela si Specter všimol, že často ich dostali od "starších židovských žien na Ukrajine". Specter označuje týchto židovských páchatel'ov medzinárodného bieleho otroctva ako "ruské zločinecké gangy" alebo "ruská mafia." Bolo by zlé pre verejnú mienku k Židom, ak by *Times Picayune* vydali článok s názvom: "Židovskí otrokári lákajú nežidovské ženy."

Židovskí spisovatelia, ktorí počas storočí písali o antisemitizme nikdy nespomenuli nadvládu v obchode s otrokmi alebo prostitúciu. Nikdy nezdôraznili, že takéto židovské aktivity by mohli pochopiteľne viesť k nepriaznivým názorom voči Židom.

Predstavte si reakciu médií na celom svete, ak by nežidia vážili stovky tisícok židovských dievčat, kládli ich na aukčné pódia a vystavovali neopísateľným násilnostiam. Predstavte si zlosť, ktorá by sa vyliala zo židovských médií. Napriek tomu, že milióny kresťanských dievčat sa stávajú obeťami židovských kriminálnikov, nepočujeme žiadne odsúdenie, žiaden medzinárodný bojkot vytrubovaný celebritami a politikmi.

Po mojej diskusii o týchto problémov na stanici PBS v programe *Black Perspectives on the news* sa útoky na mňa ako na antisemitu stali ešte ostrejšie. Keď som ako mladý čítal o otroctve na juhu, príbehy krutosti a utrpenia sa ma dotkli tak veľmi, že som sa cítil vinný. Všimol som si, že tí istí židovskí spisovatelia, producenti a vydavatelia, ktorí vstúpili do mňa vinu nikdy nespomenuli, že by Židia cítili akúsi vinu za 2000 ročnú vládu nad obchodom s ľuďmi.

V novej morálke židovskej tlače je učenie o vykorisťovaní černochoch belochmi nazývané "história" a učenie o židovskom vykorisťovaní belochov a černochoch je nazývané "nenávisť."

Nelojalnosť

Najbežnejší termín, okrem *požičiavateľa peňazí*, ktorý je so Židmi historicky spojený je *vyberač daní*. Existuje veľa príkladov až po 20. storočie o tom, že Židia boli hlavnými nástrojmi vyberania daní, ktorými si vládnúca skupina potrebovala zvýšiť príjem. Židovský historik Jozefus vo svojich *Antiquities of the Jews*⁷¹⁹ rozpráva príbeh o židovskom vyberačovi daní menom Jozef na dvore Ptolemaia, ktorý bol taký krutý a výkonný vo vyberaní daní, že stále vsadil dvojnásobne vyššiu sumu ako ktokoľvek iný za právo vyberať dane.

V tých časoch kráľ zvyčajne prijímal ponuky od vyberačov daní a ten, ktorý sľúbil najvyššiu sumu získal prácu a všetko, čo si vyzbieral, okrem toho, čo sľúbil kráľovi, si ponechal pre seba. Jozefove úspechy prišli v nemalej miere z toho, že zabíjal a skonfiškoval majetok tých, ktorí odmietli platiť požadovanú sumu. Jozefus opisoval jeho úspechy ako "ošklbanie Sýrie do kosti". Napriek tomu nemal zábrany povedať: "Jozef bol dobrý a veľkodušný muž, ktorý vyviedol Židov z chudoby a podlosti do veľkoleposti."⁷²⁰

Vládovia multikulturálnych impérií často používali Židov ako svojich úradníkov, pretože vedeli, že oni nebudú k obyvateľom cítiť žiadnu lojalitu. Zo Židov boli výborní vyberači daní. Ovpĺyvali finančnou prezieravosťou a mali črtu každého dobrého vyberača daní: málo sympatií k daňovým poplatníkom.

V moslimskom svete môžeme vidieť úlohu Židov ako úradníkov v arabskom dobytí Španielska v 8. a 11. storočí, vo fatimidskom ovládnutí Tuniska v 10. storočí, počas mongolskej vlády v Iraku a v 16. storočí v čase vládnutia Otomana. Tieto praktiky pokračovali až do 20. storočia v Maroku, kde ich Francúzi používali na túto úlohu pri Moslimoch, v povojnových satelitných štátoch Sovietskeho zväzu vo východnej Európe a dokonca aj v kontrole kráľa Faysala v Iraku.

Jedno z najviac opakovaných obvinení antisemitov je, že pri zachovávaní lojality záujmom svojej vlastnej skupine, Židia historicky zradili ich host'ovské národy v časoch ťažkostí, vojny a okupácie. Dejiny Byzancie ponúkajú príklady neľútostných konfliktov medzi Židmi a ľuďmi ich host'ovských krajín v čase vojny.

Konštantinopol: príbeh opakovanej zrady

- Židovskí spisovatelia Gedaila Alon⁷²¹ a Michael Avi-Yonah⁷²² ukazujú ako sa byzantské úrady báli, že Židia pomôžu perzským votrelcom. Mali tiež pravdu vo svojom strachu, že pomôžu aj moslimským armádam.
- Židia boli zabití vo veľkých počtoch po odhalení židovského spiknutia vydat' mesto Peržanom.⁷²³
- Židia pomohli na začiatku 7. storočia perzským dobyvateľom a v boji so Samaritánmi zmasakrovali 100 000 kresťanov.⁷²⁴
- Keď byzantskí kresťania získali mesto späť, Židia museli zmeniť vieru na kresťanskú.
- Židia podporovali Arabov, keď dobyli oblasť v rokoch 636 - 40.^{725 726}
- V 12. storočí byzantskí Židia podporili dobyvateľské armády seljukských Turkov.⁷²⁷
- V 14. storočí podporili inváziu otomanských Turkov - posledné dobytie Konštantinopola.⁷²⁸
- Z vd'aky za ich podporu nariadil Sultán ekonomickú nadvládu nad kresťanmi a Židia migrovali do všetkých oblastí.⁷²⁹

Existuje veľa dôkazov o tom, že Židia podporovali saracénske dobytie Španielska⁷³⁰ a slúžili ako krutí úradníci represívnej vlády moslimskej okupácie.^{731 732 733}

Po druhej svetovej vojne sa Židia stali prominentnými správcami a tajnou políciou brutálneho režimu zvaného Sovietski vo východnej Európe. David Irving vo svojej knihe z roku 1981 Uprising ukazuje, že Židia vládli tajnej polícii, ktorá mučila a zavraždila stovky tisíc ľudí v sovietski kontrolovanom Maďarsku a že antisemitizmus bol jedným z motívov protikomunistického povstania.⁷³⁴ Vzhľadom na židovskú angažovanosť vo vražedných prejavoch komunizmu, nie je prekvapením, že obyvatelia východnej Európy sú najväčšími "antisemitmi".

V samotnom Rusku boli židovskí komunisti silami, ktoré vyvlastnili Rusov z ich vlastnej vlády, silou, ktorá tvorila vedenie KGB a ktorá zavraždila ruskú cársku rodinu, vrátane detí. Amerika zažila jeden z najzradnejších činov v dejinách, keď Ethel a Julius Rosenbergovci a ich židovskí spolupáchatelia ukradli tajomstvá výroby atómových zbraní a dali ich sovietski. V časech vietnamskej vojny Židmi ovládaná Nová Pavica viedla provietkongských demonštrantov, kým americkí chlapci zomierali vietkongskými guľkami a bombami. Dvomi najvýznamnejšími podvodníkmi vietnamskej éry boli Abbie Hoffman a Jerry Rubin. Židovský špión pre Izrael ako Jonathan Pollard ukradli niektoré z najprísnejšie strážených amerických tajomstiev.

Snáď klasický príklad ich úlohy správcov a vydieračov utláčateľskej vlády môžeme nájsť v ich vlastných kronikách o ich pobyte v Egypte.

Príbeh o Jozefovi

Každé dieťa nedeľnej školy je oboznámené s biblickým príbehom Jozefa, jeho "rôznofarebnom plášti", zrade jeho bratov, zotročení a následnej ceste k moci v Egypte. Keď som bol na vysokej škole, priateľ mi odporučil, aby som si vo svetle môjho nového porozumenia židovského správania v dejinách prečítal príbeh Jozefa a pobyt Izraelitov v Egypte. Vybral som Bibliu a nalistoval posledné stránky Genesisu a prvé Exodusu. Po ich prečítaní som si pomyslel, že som konečne pochopil, prečo bol Boh tak často pobúrený "vyvoleným národom".

Genesis predstavuje Jozefa v 17-tich rokoch, tárajúc svojmu otcovi Jakubovi o krivdách svojho brata. Jakub je Jozefovým príbehom taký dojatý, že mu dá rôznofarebný plášť, čo vyvolá žiarlivosť v jednom z

bratov. Bratia sú tiež znechutení Jozefovým povyšovaním o svojich snoch o budúcej nadradenosti. V jednom sne Jozef vraví o tom, ako v poli viaže remene, keď sa jeho otep ohne smerom nahor, zatiaľ čo otepy jeho bratov nadol.⁷³⁵

Zanedlho vraví o sne, keď sa slnko, mesiac a hviezdy pred ním poklonia. Aj Jakub pokára Jozefa za vystavovanie svojej neznesiteľnej drzosti. Jeho bratia ho tak nenávidia, že sa rozhodnú zabiť ho. Keď všakvidia išmealitskú karavánu smerujúcu do Egypta, rozhodnú sa predať brata do otroctva.⁷³⁶ Jozefa vezmú do Egypta a nakoniec predajú Potifarovi, kapitánovi faraónovej stráže. Jozefov ostrý jazyk a finančné danosti mu pomohli k jeho povýšeniu nad dozorom celej domácnosti. Potifar mu veril v každom detaily. Jeden deň, keď Potifar odišiel, jeho žena plakala, že ju Jozef chcel znásilniť a keď pribehli ostatní sluhovia, našli po utekajúcom Jozefovi len šaty. Jozef tvrdil, že on bol obeťou znásilnenia, Potifar ho však aj tak vrhol do väzenia.⁷³⁷

Vďaka svojej šikovnosti a bystrosti sa Jozef stal vrchným dôverníkom väzenia a doslova ho viedol a všetkých väzňov mal pod kontrolou. Vo väzení bolo aj niekoľko faraónových sluhov. Od nich sa Jozef dozvedel všetky klebety o kráľovskom dome. Dvaja z faraónových sluhov, sluha a pekár, mali sny, ktoré Jozef šikovne využil. Sluhovi sa opakovane podarilo získať svoju prácu u faraóna, ktorému povedal o Jozefových schopnostiach. Keď ho priniesli pred faraóna, Jozef vyložil sny o siedmich tučných a siedmich chudých kravách. Porozumejúc prípadným cyklom prosperity a hladu povedal faraónovi, že príde sedem dobrých a sedem zlých rokov a navrhol mu, aby menoval muža "diskrétneho a múdreho a dal mu do správy krajinu Egypta". (Genesis 42:33)⁷³⁸ Faraón tak urobil z Jozefa po sebe najmocnejšieho muža v Egypte a prikázal mu zhromažďovať úrodu krajiny.

V nasledujúcich rokoch zhromaždí Jozef od egyptských roľníkov obrovské množstvo obilia a nazve sa "kráľom Egypta" a "vládcom Egypta" konajúc tak v mene faraóna. Keď nakoniec prišlo sucho a hlad, Jozef vymyslí podvod na zvýšenie svojej a faraónovej moci a bohatstva. Keď sa hladujúci Egyptania domáhajú zrna, ktoré si uskladňovali počas dlhých rokov, faraón ich pošle za Jozefom. Jozef im nariadi, že za zrno musia platiť a "zhromaždí tak všetky peniaze, ktoré v Egypte boli" (Genesis 47:14).⁷³⁹ Nastane krutá kríza až mena nakoniec padne. Nasledujúce kruté verše sú len malou vzorkou Jozefovho správania:

15. Avšak keď už nebolo peňazí v egyptskej krajine a v zemi Kanaán, všetci Egyptania prichádzali k Jozefovi a vraveli: "Daj nám chleba. Prečo by sme mali umierať pred tvojimi očami, keď peňazí už niet?"

16. A Jozef im odpovedal: "Odovzdajte váš statok a za váš statok vám dám chleba, keď už peňazí niet."

17. Privádzali teda k Jozefovi svoj statok a Jozef vydával im chlieb za kone, ovce, dobytok a osly a v tom roku poskytoval chlieb za všetky ich stáda.

18. Keď sa však tento rok minul, prišli aj v nasledujúcom roku k nemu a vraveli: "Nezatajujeme to pane pred tebou, že peniaze sme už minuli a že stáda dobytky, pane, sú už tvoje. Neostalo už nič, pane, pred tebou len naše telá a naše polia.

19. Prečo by sme však mali pred tvojimi očami hynúť spolu s našimi poliami? Kúp si nás a naše polia za chlieb a tak budeme spolu i s našimi poliami nevoľníkmi faraónovými. Daj nám však zrno na siatie, žeby sme žili a nepomreli a naše polia nestali sa púšťou.

21. Takto sa zem dostala do faraónovho vlastníctva. A obyvateľstvo z jedného konca egyptského územia až k druhému urobil nevoľníkmi faraónovými...

Jozef tak najprv zobral slobodným Egyptanom všetky peniaze, potom ich domáce zvieratá, potom ich krajinu a domy a nakoniec z nich urobil vo faraónovej krajine otrokov a 20% úrody museli odovzdávať faraónovi. Faraón je riešením nadšený, keďže jeho majetok sa rozrastá a Jozef vzal všetku zem od ľudí. V čase keď Egyptania prežívajú toto trápenie pošle Jozef po Izraelitov a privedie ich všetkých do Egypta. Genesis to jasne vraví, že Jozef dal Izraelitom vrecia zlata a potravu a "žil z bohatstva krajiny".

45:18 A zoberte vášho otca a vaše rodiny a prid' te ku mne. Ja vám potom dám to, čo dobrého poskytuje egyptská zem. Budete jedávať to, čo najlepšie je v zemi.

47:6 Nato faraón takto hovoril Jozefovi: "Prišli ti tvoj otec aj tvoji bratia. Egyptská krajina je pred tebou, v najlepšom kraji zeme osad' svojho otca a svojich bratov."

47:13 Vtedy nebolo chleba na celej zemi, lebo hlad sa tak rozrástol a krajina egyptská ako i zem Kanaán bola pre hlad celkom zničená.

47:27 A usadili sa Izraeliti v egyptskej krajine, v krajine Gessen. Obsadili ju celkom, množili sa a veľmi sa rozrástli.

Nie je ťažké si predstaviť, čo si Egyptania mysleli o Jozefovi, ktorý im vzal krajinu, majetok a odsúdil ich do otroctva, zatiaľ čo cudzím Izraelitom dal zlato, zadarmo potravu a najlepšiu zem v celom Egypte. Egyptania vybudovali veľkolepú civilizáciu s vynikajúcimi umeleckými a kultúrnymi výtvarnými dielami v matematike, technike, architektúre, astronómii a poľnohospodárstve. Vybudovali najtrvalejšie architektonické výtvary na svete - pyramídy. Odrazu museli pracovať pod absolútnou mocou cudzieho kmeňa.

Podľa Genesis a Exodus trvalo toto usporiadanie veľmi dlho a Izraeliti boli v tom čase v Egypte privilegovanými správcami. Faraón sa na nich mohol spoľahnúť s tým, že k lokálnej aristokracii alebo obchodníkom necítili žiadnu lojálnosť a slúžili faraónovi tak, že ľud upriamoval svoju zlosť viac na Židov ako na faraóna samého. Nakoniec množstvo, politická a ekonomická sila Židov narástla tak dramaticky, že i kráľovská rodina sa cítila ohrozená - model, ktorý sa v židovskej histórii často opakoval. Všimnite si nasledujúce pasáže z Exodusu.

1:7 Izraeliti sa rozmnožili a rozrástli veľmi a boli tak mocní, že krajina bola nimi preplnená.

1:8 Keď potom v Egypte nastúpil nový kráľ, ktorý Jozefa nepoznal

1:9 tento riekol svojmu ľudu: "Hľa izraelský národ je mocnejší a početnejší ako my."

1:10 Dajme sa do toho a šikovne zabráňme, aby sa ďalej rozmnožoval a - keby nastala vojna - aby sa azda nepripojil k našim nepriateľom, proti nám nebojoval a potom z krajiny neodišiel.⁷⁴⁰

Egyptský faraón nebol prvým ani posledným, ktorý chcel Židov vyhnáť zo svojej krajiny. Nasledujúce je čiastočný zoznam európskych krajín a miest, z ktorých boli Židia vyhostení:

Vyhostenie Židov z európskych štátov a miest		
Mainz 1012	Horné Bavorsko 1442	Neapol 1533
Francúzsko 1182	Holandsko 1444	Taliansko 1540
Horné Bavorsko 1276	Brandenburg 1446	Neapol 1541
Anglicko 1290	Mainz 1462	Praha 1541
Francúzsko 1306	Mainz 1483	Ženeva 1550
Francúzsko 1322	Varšava 1483	Bavorsko 1551
Sasko 1349	Španielsko 1492	Praha 1557
Maďarsko 1360	Taliansko 1492	Pápežské štáty 1569
Belgicko 1370	Litva 1495	Maďarsko 1582
dnešné Slovensko 1380	Portugalsko 1496	Hamburg 1649
Francúzsko 1394	Neapol 1496	Viedeň 1669
Rakúsko 1420	Navarre 1498	dnešné Slovensko 1744
Lyon 1420	Norimberg 1498	Morava 1744
Kolín 1424	Brandenburg 1510	Česko 1744
Mainz 1438	Prusko 1510	Moskva 1891

Sionistický vodca Chaim Wieszman napísal o pravidelných nepriateľských reakciách na židovskú prítomnosť toto:

Kdekoľvek, v ktorejkoľvek krajine dosiahne množstvo Židov bod presýtenia, krajina proti nim reaguje... [Táto] reakcia...nemôže byť považovaná za antisemitizmus v pôvodnom vulgárnom slova zmysle; je to všeobecný sociálny a ekonomický sprievodný prejav židovskej emigrácie, ktorej sa nevieme striasť.⁷⁴¹

Podľa populárnej židovskej verzie dejín sú nežidia vždy vinní za vzájomný konflikt. Po tom, čo tolerantne vpustili Židov do svojich krajín sú nežidia obviňovaní z bezpríčinnej nenávisťi voči Židom, ktorí sú zobrazovaní ako nevinné zdroje ekonomických a sociálnych výhod.

Keď som čítal o nepriateľstve voči Židom na desiatkach rôznych miest a za rôznych dejinných okolností, zdalo sa mi to podobné mužovi, ktorý je obvinený a odsúdený za tucty znásilnení v rôznych štátoch v priebehu mnohých rokov. Muž tvrdí, že je nevinný a že tucty obetí sú len výsledkom bezpríčinnej "nenávisťi", ktorú voči nemu obeť prechovávajú. Vnímavý spisovateľ Jozef Sobran to správne vyjadril tak, že termín "antisemita" už neoznačuje toho, kto nemá rád Židov, ale toho, koho nemajú radi Židia.

Židovský pohľad na antisemitizmus

Ako som pokračoval v čítaní, objavil som to, čo považujú židovskí učitelia za dejinný pôvod žido-kresťanského konfliktu. Ak sa opäť ponoríme do stránok kapitoly Genesis, pred príbehom Jozefa nájdeme príbeh Izáka a Rebeky a ich dvoch synov Ezaua a Jakuba. Židovská viera vraví, že títo dvaja synovia predstavujú dva rozdielne národy nežidov a Židov. V kapitole 25 Genesis sa vraví:

23. A pán jej riekol: "Dva národy sú v lone tvojom a dva kmene oddelia sa zo života tvojho, národ nad národom bude prevládať a starší slúžiť bude mladšiemu..."

25. Prvý sa narodil červený, celý chlpatý ako kozuch a nazvali ho Ezauom. Za ním sa objavil jeho brat a jeho ruka držala Ezauovu päť. Preto mu dali meno Jakub.

27. Keď chlapani dorástli, Ezau bol udatným lovcem, mužom stepi, Jakub bol však tichý človek, bývajúc v stanoch...

28. Izák mal radšej Ezaua, lebo rád jedával jeho divinu. Rebeka mala zase radšej Jakuba.

29. ...Tu prišiel Ezau zo stepi celkom vyčerpaný a povedal Jakubovi: "Nože mi rýchlo daj z červeného (jedla), lebo som celkom vyčerpaný." Preto ho nazvali Edom (červený).

31. I povedal Jakub: "Predaj mi však tvoje prvorodené právo."

32. Tu Ezau odvetil: "Hľa idem zomrieť, načože je mi to právo prvorodenstva?"

33. Jakub mu však vravel: "Najprv mi prisahaj." A on mu odprisahal a tak predal svoje prvorodené právo Jakubovi. Potom dal Jakub Ezauovi chleba a šošovicového pokrmu a on jedol a pil. Nato sa pobral a odišiel..."⁷⁴²

Ezau vďaka dobrému a vernému správaniu ostal Izákovým obľúbencom. Chorý a poloslepý Izák zavolať Ezaua a požiadal ho, aby mu ulovil nejakú divinu a za to mu dá Božie požehnanie. Rebeka toto počula a nariadila Jakubovi aby predstieral, že je Ezau, doniesol otcovi baranie mäso pripravené tak, aby chutilo ako divina. Jakub sa tak zamaskoval, že dokonca aj voňal ako Ezau. Jakub potom klamal svojmu otcovi a na základe tohto podvodu dostal otcovo požehnanie.

19. I odpovedal Jakub svojmu otcovi: "Ja som Ezau, tvoj prvorodený. Urobil som, ako si mi rozkázal. Len si rovno sadni a jedz z mojej diviny, žeby si ma požehnal."

21. Tu povedal Izák Jakubovi: "Nože pristúp bližšie syn môj, aby som ťa ohmatal, či ty si naozaj syn môj Ezau alebo nie."

22. I pristúpil Jakub bližšie k svojmu otcovi Izákovi a keď ho ohmatal, potom mu povedal: "Hlas je hlasom Jakubovým, ale ruky sú Ezauove."

24. A znova mu povedal: "Naozaj si ty môj syn Ezau?" On odpovedal: "Ja som to..."

29. Nech slúžia tebe národy a kmene nech sa klaňajú tebe. Bud' pánom nad svojimi bratmi a nech sa tebe koria synovia matky tvojej. Kto teba bude preklínať, nech je prekliaty a kto teba bude žehnať, nech je požehnaný.⁷⁴³

Po návrate z poľovačky Ezau zistil, že jeho brat otca podviedol a vynútil si tak jeho požehnanie.

33. ...A ja som jedol zo všetkého prv než si ty prišiel. A ja som ho požehnal a bude požehnaný.

34. A keď Ezau počul otcove slová, hrozne zreval a veľmi sa vzpriečil a svojmu otcovi povedal: "Otče môj, požehnaj aj mňa."

35. On odvetil: "Podvodom prišiel tvoj brat a odňal ti požehnanie."

36. Tu on prehovoril: "Za to mu dali meno Jakub, že ma teraz druhý raz oklamal? Odňal mi už prvorodenské právo a teraz hľa, odňal mi aj požehnanie."

37. Izák odpovedal Ezauovi: "Pozri, ja som ho ustanovil nad tebou pánom a všetkých jeho bratov dal som mu za sluhov..."

38. ...Tu Ezau začal hlasno plakať...

39. Potom mu Izák riekol: "Zaiste, ďaleko od žirnej pôdy bude bydlisko tvoje a ďaleko od nebeskej rosy zhora. Zo svojho meča žiť budeš, slúžiť však budeš bratovi svojmu a keď sa budeš snažiť oslobodiť, zhodíš jarmo jeho zo svojej šije."

Jakub a Ezau sa po 22 rokoch nakoniec zmierili. Podľa židovského výkladu sa potomkovia Ezaua stali židovskými edomitmi, kým Jakubovi sa stali Židmi. Židovskí učitelia neskôr označovali Rimanov termínom ako edomitov a termín Ezau sa stal synonymom Európanov a všetkých nežidov. Príbeh Jakuba a Ezaua je alegóriou Židov a kresťanov, s ktorou sa židovské náboženstvo stále stotožňuje. Narážky na Ezaua môžeme nájsť v populárnej knihe Raphaela Pataiho *The Jewish Mind* a v stovkách ďalších židovských prác.⁷⁴⁴ Známy židovský autor píšuci v jidiš, opisuje vo svojej autobiografii hrubého ruského prievozníka:

Ezau! Len goy môže robiť takúto prácu, Žid nie. Biblia vraví, "nebudeš slúžiť svojmu bratovi". Som rád, že som potomok Jakuba a nie Ezaua.⁷⁴⁵

Populárny židovský intelektuál Sidney Hook si spomína, ako sa pýtal svojho židovského učiteľa na nespravodlivosť Jakubových činov voči Ezauovi. Cituje rabína, ktorý mu odpovedal: "Čo je to za otázka? Ezau bol zvierat."⁷⁴⁶

Jakub, ktorý sa premenoval na Izraela je považovaný za otca židovského národa. Ezau je zase archetypom nežidov. Keďže Židia tvrdia, že oni za antisemitizmus, ktorý nežidia zdedili, nemôžu, Ezauova nenávisť k Jakubovi je považovaná za počiatok antisemitizmu. Rabín Leon Spitz cituje knihu *American Hebrew*, ktorá ilustruje hĺbku nenávisti mnohých Židov k Ezauovi a jeho potomkom:

Nech Ezau kňučí a narieka na civilizovaný svet v proteste a nech Jakub bojuje správny boj. Antisemiti rozumejú len jednému jazyku a musí byť s nimi zaobchádzané na ich vlastnej úrovni. Purimskí Židia sa postavili za svoje životy. Americkí Židia musia tiež so súčasným antisemitizmom bojovať. Musíme naplniť naše väzenia antisemitskými gangstrami. Musíme vyplniť naše ústavy choromyselnými antisemitskými šialencami. Musíme bojovať proti každému, kto nemá rád Židov. Musíme šikanovať a zahanbiť antisemitských hrdlorezov do takej krajnosti, že sa nikto neodváži stať sa jedným z nich.⁷⁴⁷

Keď som pochopil, že Ezau a Jakub sú zosobnením židovskej alegórie vnútorného konfliktu medzi Židmi a ostatnými národmi z perspektívy židovskej, uvedomil som si, že nežidia sa môžu z tohto príbehu

poučiť tiež. Nesymbolizuje snáď fakt, že Ezau pracoval ťažko na poli, kým Jakub ostával v stane, dejiny medzi Židmi a nežidmi? Výborne to korešponduje so zdedenou láskou Európanov k prírode, zemi a židovskou láskou k mestskému životu. Dokonca, ak si prečíta príbeh nestranný čitateľ z pohľadu Jakubových potomkov, nepomyslí si, že sú slzy Ezaua ospravedlniteľné? Je Jakub nevinný alebo to bol Ezau, ktorý podvádzal? Shylockova požiadavka "kila mäsa" v Shakespearovom Benátskom kupcovi reprezentuje rovnaké lakomstvo a chladnokrvnosť ako Jakubovo odopieranie jedla svojmu chorému bratovi, aby mohol ukradnúť jeho právo prvorodenstva. Predstavme si ďalej Jakubovo prestrojenie, aby podviedol brata aj otca. Toto považujú židovskí učenci za spravodlivosť? Je Ezauov hnev "nenávisťou" a "antisemitizmom"? Je antisemitizmom poznámka, že zo svojich vlastných zdrojov nachádza Izrael svoje najrannejšie korene v podvode, zrade a zákernosti a navyše sa tým pýši?

Možno bol Izák prorokom keď povedal, že Ezau sa stane svojmu bratovi sluhom, až kým nedosiahne nadvládu (úplnú kontrolu nad krajinou, v ktorej žil) a tým zlomí "Jakubovo jarmo". Napriek tomu, že filosemitská verzia dejín je dlhý príbeh židovského žiaľu v rukách nežidov, Jakubovi potomkovia určite neboli tými, ktorí trpeli.

Ezauove deti stratili miliardy kvôli úžerníctvu Jakubových potomkov, ich podvodom a organizovanému zločinu. Milióny nežidov trpeli otroctvom, degradáciou a smrťou v rukách židovských pánov prostitúcie a obchodu s otrokmi. Ezauove slzy padali za vraždu miliónov kresťanov v rukách židovských bolševikov vo východnej a strednej Európe. Ronili sa za milióny vojakov a civilistov, ktorí boli zabití v bratovražednej druhej svetovej vojne, ktorú v nemalej miere spôsobil aj židovská moc. Nie je Ezauov hnev ospravedlniteľný v palestínskych ľuďoch, ktorí stratili svoju krajinu, slobodu a mnohí aj životy svojich detí? Ak je príbeh Ezaua a Jakuba tým, čo židovskí rabíni nazývajú príbehom genézy Židov a nežidov - je to príbeh židovského podvodu proti tým, ktorých považujú za nežidov. Tento podvod musí skončiť. Ak bude pokračovať, je len otázkou času, kedy hnev Ezaua opäť prekypí, tak ako sa to stalo tisíckrát odvtedy čo "synovia Jakuba" vstúpili prvýkrát do našich krajín.

Rozumní a inteligentní Židia musia uznať, že tak ako Židia majú nárok vysloviť rozhorčenie proti nežidom, aj nežidia majú rovnaké právo proti Židom. Títo Židia musia rozumne konať aby, zmiernili židovskú supremáciu a ničivé protikresťanstvo. Ovládajú silu médií a majú ohromnú moc vo vláde - dostatočne veľkú na to, aby zlomili cyklus židovskej supremácie a antisemitizmu. Nežiadame od Židov, aby obetovali svoju identitu a dedičstvo. Naopak rozumieme ich prirodzenej potrebe za prežitie ich kultúrneho a genetického dedičstva, požadujeme však, aby uznali rovnaké základné práva pre ľudí, medzi ktorými žijú.

Je od nich pokrytecké napríklad zakázať vianočné koledy v našich verejných školách a súčasne s tým podporovať exkluzívne židovské náboženstvo a kultúru v Izraeli - financovanú daňami amerických kresťanov! Chcú otvoriť americké hranice tretiemu svetu, zatiaľ čo posielajú americké dane národu, ktorý zakazuje imigráciu pre nežidov a zakazuje sa vrátiť dokonca aj tým, ktorí sa tam narodili a ktorých rodiny tam žili dlhé generácie. Ak sa prezieraví Židia zdržia takéhoto pokrytectva a kým žijú medzi nami budú sa držať našich morálnych hodnôt, ak zastavia manipuláciu a vydieranie, potom sa môžeme vyhnúť tragickým antisemitským reakciám, ku ktorým dochádzalo opakovane v toľkých krajinách.

Z lekcii židovských dejín, ktorým som sa naučil od Židov samotných sa zdá nepravdepodobné, že ich vodcovia uvidia múdrosť v mojom návrhu. Dejiny učia tvrdé a často krvavé lekcie a len niekoľkí na to berú ohľad. Viem tiež, že európski potomkovia nemôžu odpočívať v nečinnnej nádeji a dôvere vo veľkodušnosť našich tradičných nepriateľov. My sami máme právo byť pánmi v našom vlastnom dome. Máme prirodzené právo mať naše národy, ktoré odzrkadľujú našu dušu, našu etiku, naše umenie, naše hodnoty, naše túžby, naše záujmy a náš vlastný osud.

Ako to už v dejinách býva, je ťažké vyjednávať z pozície slabosti a ľahké z pozície sily. Je našou úlohou byť silní. Poznanie pravdy nás urobí silnými. Musíme pochopiť, že sme v evolučnom boji - a musíme pochopiť, že ak v tomto boji prehráme, všetka krása a veľkoleposť vykúpená krvou našich predkov a obete našich predchodcov sa stratia a spolu s nimi všetka nádej na budúcnosť našich ľudí.

Biblia to vraví elegantne - len keď Ezau bude vládnuť, Jakubovo jarmo sa zlomí. Nechceme vládnuť

nad židovským národom. Chceme len vládnuť vo svojej vlastnej krajine, bez židovských politikov, ich intelektuálnej a kultúrnej dominancie a deformácie.

Židia možno teoreticky našli stopy svojho rodokmeňa v Jakubovi, bieli ľudia sa však nenarodili z Ezaua. Keď mala Rebeka svojich dvoch synov, naši predkovia vybudovali Egypt, Mezopotámiu, Babylon, Mykény, Sumer a veľa ďalších civilizácií. Naši predchodcovia vybudovali pyramídy a komplex astronomických observatórií v Stonehenge dlho predtým, než Židia založili kráľovstvo Šalamúna a Davida.

Som Árijec (rasovo vedomá biela osoba oddaná prežitiu a slobode svojho národa). Ja a moji ľudia nechceme vojnu proti Židom. Chceme len žiť a nechať žiť, ale jedno musí byť jasné: My chceme žiť! Len ak sa skončí židovská supremácia zmizne antisemitizmus. Árijci neprijmú podvod supremácie vyhlasovanej Jakubom. Nebudeme nosiť jarmo otroctva. Naša nadvláda vyhrá. Zaslúžili sme si Božie požehnanie svojou tvrdou prácou, talentom, tvorivosťou a vierou. Neustúpime z boja za našu slobodu a odmietame nálepku antisemitizmu od tých, ktorí sú sami stelesnením etnocentrizmu, neznášanlivosti a antikresťanstva.

Nie som antisemita. Som jednoducho Árijec, ktorý sa usiluje o život a slobodu svojich ľudí. Rešpektujem tých Židov, ktorí konajú čestne, avšak musím sa postaviť proti židovskej supremácii v našich krajinách. Je to jednoduché: Keďže milujem svoj národ, nemám inú možnosť, ako sa postaviť proti tým, ktorí nám ubližujú a ohrozujú naše prežitie.

IZRAEL: ŽIDOVSKÁ SUPREMÁCIA V PRAXI

Ježiš, kým bol na Zemi, ich nemohol potešiť, tak ako môže niekto očakávať, že sa to podarí mne. Prezident Harry S. Truman pod tlakom uznania sionistického štátu v Izraeli. ⁷⁴⁸

Kvôli všetkým jeho sklamaniam, Izrael je tým, čím sme - nemaskovaný a neprikrášený. Hillel Halkin ⁷⁴⁹

Americkí Židia musia mať odvahu otvorene tvrdiť, že majú dvojitú lojalitu - ku krajine v ktorej žijú a k Izraelu. Žid sa nesmie dať prehovoriť k tomu, aby bol dobrý patriot ku krajine, v ktorej žije. ⁷⁵⁰

V sionistickom hnutí existuje nová kampaň na dobytie spoločnosti slobodnej diaspory, vláda Izraela poskytne akúkoľvek morálnu a politickú podporu.... až do limitu jej možností. ⁷⁵¹

S hlbším sa ponáraním do židovskej otázky a sionizmu a pokúšaním sa porozumieť týmto enigmatickým ľuďom som si uvedomil, že preskúmanie základov a pravidiel moderného Izraela by mi poskytlo nejaké odpovede. Po prvýkrát po 2000 rokoch mali Židia svoj suverénny štát, národ stvorený len na ich obraz.

Kým som začal svoje vyšetovanie, bolo mi jasné, že tlač a médiá boli proizraelské. V ranných rokoch ma presvedčili o predsudku náklonnosti k Izraelu. Všimol som si zároveň, že reportéri boli obvykle Židia. Keďže som mal podozrenie, že moje proizraelské presvedčenie pochádzalo z tendenčných zdrojov, snažil som sa vyhľadať nestranné základy o konflikte na Strednom východe a po pomoc som sa obrátil na svoje encyklopédie. V nich som našiel informácie podobné tým, ktoré môžeme dnes nájsť v populárnej Encyclopedii Encarte:

Z viac než 800 000 Arabov, ktorí žili na území ovládanom Izraelom pred rokom 1948, ostalo len asi 170 000. Zo zvyšku sa stali utečenci v okolitých arabských krajinách. ⁷⁵²

V roku 1948, keď bol založený štát Izrael, viac než tri štvrtiny celej palestínskej populácie žijúcej na Izraelom okupovanom území sa stali utečencami. Podľa Encarty 630 000 ľudí nenašlo viac domov v krajine, kde ich rodiny žili po tisíce rokov. Odvtedy Izrael rozšíril svoje hranice vo vojnách roku 1956, 1967, 1973 a libanonskej invázii v roku 1982, čím sa vytvorilo tisíce ďalších utečencov.

Opustili by ľudia dobrovoľne svoje domovy, obchody, farmy?, spýtal som sa sám seba. Vybrali by si slobodne žiť na mizine, bez svojej krajiny v špinavých utečeneckých táboroch? Bolo jasné, že ich z domov a majetkov vyhnali sionisti a toto vyhnanie bolo naviac schválne, pretože, po vojne bolo Palestínčanom zakázané vrátiť sa späť do svojich domovov.

Kým som bol na strednej škole, napísal som palestínskej informačnej kancelárii vo Washingtone a opýtal som sa ich, či by mi neposkytli nejaké knihy o palestínsko-izraelskom konflikte poskytujúce názor z ich strany. Od nich a knižníc som získal dobre dokumentované zdroje - včítane niektorých prekvapujúcich sionistických, ktoré poskytovali veľmi odlišný názor na otázku Stredného východu.

Dozvedel som sa, že izraelská vláda vydala nariadenia, ktoré zakazujú Palestínčanom vrátiť sa do svojich domovov a na svoj majetok. Vydali tiež špeciálny zákon, ktorý považoval tieto nehnuteľnosti za "opustené" a podliehajúce zabaveniu bez nároku na náhradu. Nacisti Hitlerovho Nemecka by tento problém nevyriešili s väčšou chladnokrvnosťou.

Skontroloval som údaje zozbierané britským úradom pre sčítanie obyvateľstva z roku 1922. V tom čase tvorili Židia asi 10% populácie. V poslednom sčítaní, rok pred založením Izraela, tvorili Židia na území, ktoré neskôr stalo Izraelom, polovicu populácie. Palestínčania vlastnili asi 95% pôdy. Fakty boli nevyvrátiteľné a preukázateľné: sionistickí imigranti násilím zabrali Palestínčanom pôdu proti ich vôli a

potom za použitia zbraní a teroru ich vyhnali z domovov, okrádajúc ich o ich pôdu a majetok.

Fakty nemôžu byť jasnejšie. Sionisti s pomocou Židov na celom svete ukradli celú krajinu. Žiadna dvojzmyselnosť, žiadne hory proizraelskej propagandy, žiadne opätovné exodusy v rádiách, tisíce stôp hollywoodskych filmov ukazujúcich Arabov ako brutálnych teroristov a Židov ako nevinné obeť - nič z tohto nemôže zmeniť nevyvrátiteľné a zrejme fakty.

Proizraelská propaganda, o ktorej som čítal tvrdila, že Palestína bola v podstate prázdna krajina. Povedzte to viac než miliónu ľudí, ktorí boli z nej od roku 1948 vyhnaní. Sionistickí vodcovia vedeli od začiatku, že Izrael je možné stvoriť len kolonizáciou a dobytím. Oddaný sionistický vodca Vladimír Jabotinský to jasne vyjadruje vo svojej knihe z roku 1923 *The Iron Wall: We and the Arabs*.⁷⁵³

Sionistická kolonizácia musí alebo skončiť alebo pokračovať proti vôli pôvodnej populácie. Železná stena na odolanie odporu pôvodnej populácie, dobrovoľné zmierenie s Arabmi neprichádza do úvahy. Bez ozbrojenej sily je kolonizácia nemožná. Sionizmus je kolonizačné dobrodružstvo. Je dôležité hovoriť hebrejsky, ale oveľa dôležitejšie je vedieť strieľať....⁷⁵⁴

Izrael: Založený na terorizme

Prvou prekážkou sionistických cieľov bol fakt, že Británia si predstavovala Palestínu ako portrét Balfourovej deklarácie, teda spoločnosť, ktorá bude ochraňovať občianske a náboženské práva všetkých, ktorí v nej žijú. Na vypudenie Britov z Ligy národov sionisti vyvinuli umenie použitia terorizmu ako modernej zbrane politickej revolúcie. Menachem Begin, Abraham Stern, Yitshak Shamir, David Ben Gurion a mnohí ďalší začali bombardovanie a vraždenie. Obesili a garotovali britských vojakov na drôt a ich telá nechali tak, aby ich ľahko našli. Izraelský terorizmus vyhodil do povetria hotel King David v Jeruzaleme, kde zomrelo viac ako 100 ľudí. Vyvinuli techniku listových bômb a židovskí zabijáci zavraždili dokonca aj vyjednávača pre OSN v Palestíne Folke Bernadotte, pretože sa odvážil vyjadriť obavy za práva Palestínčanov. Vo svojej poslednej správe pred smrťou Bernadotte uvádza:

Sionisti plienia vo veľkom rozsahu a ničenie dedín sa deje bez zjavnej vojenskej pomoci.⁷⁵⁵
(Archívy OSN)

Zabránenie týmto nevinným obetiam vrátiť sa do svojich domov, kým židovskí imigranti zaplavili Palestínu, uráža základné princípy ľudskosti... ohrozuje permanentný návrat vyvlastnených Arabov, ktorí tu žili po stáročia.⁷⁵⁶

Sionistická propaganda fungovala. Briti, unavení teroristickou kampaňou proti nim a tlačou, ktorá tieto zločiny zakrývala, to nakoniec vzdali a oznámili svoj odchod z oblasti. Keď boli Briti preč, sionisti mali voľnú ruku na zaobchádzanie s pôvodným obyvateľstvom spôsobom, akým chceli. Nevynechali žiaden spôsob použitia sily. S finančnou a vojenskou pomocou kapitalistických Spojených štátov a komunistického Sovietskeho zväzu, ako aj obrovských súm peňazí od sionistov na celom svete, židovská "blitzkrieg" zrolovala svojich nepriateľov rovnako účinne ako v časoch biblických. S istou vojenskou výhrou trápili však sionistov dve dôležité veci. Prvou bola tá, že stále existovali stovky tisíc Palestínčanov, ktorí sa zrejme neposadia a nenechajú nový židovský štát aby ich okradol o svoje práva a svoju krajinu. Druhou bol fakt, že Palestínčania vlastnili viac ako 93% pôdy novej krajiny, čo bola vážna prekážka pre "veľký Izrael". Citujúc priamo z Knihy Jozue, židovskí náboženskí vodcovia varovali, že Izrael musí vyhnať Palestínčanov z ich krajiny preč:

Lebo ak sa ináč zachováte, ak totiž budete lipnúť na zbytku tých národov, ktoré zostávajú medzi vami a budete s nimi uzavierať sobáše a miešať sa s nimi a ony s vami, potom vedzte, že Pán Boh váš už nikdy nevyženie pred vami tieto národy. Ba čo viac, stanú sa vám osídлом a pascou, korbáčom na vaše boky a trním vo vašich očiach, až vymizne z tej krásnej zeme, ktorú vám dal Pán, Boh váš. (Jozue 23:12-13)⁷⁵⁷

Sionistickí fanatici nakoniec "palestínsky problém" vyriešili masívnym vyhodením, vraždením a dobre

plánovaným terorom. Palestínčania, ktorí sa tam narodili a ktorých predkovia tam žili nespočetné generácie boli zhromaždení izraelskými vojakmi a vyhnaní za hranice. Navyše im bolo povedané, že už nikdy sa nemôžu do svojich domovov navrátiť. Zo sebou si niesli často len roztrhané šaty, ktoré mali na sebe. Mnohých, ktorí odmietli opustiť domovy zmasakrovali izraelskí vojaci a tieto masakre sionisti rozhlásili, aby tým spôsobili širokú paniku a útek Palestínčanov.

Páchanie ukrutností na Palestínčanoch sa stalo vnútornou časťou izraelskej stratégie. Keď židovskí teroristi znásilnili a zmasakrovali obyvateľov arabských dedín, obyvatelia okolitých dedín zo strachu ušli. Kým sa izraelská "vojna za slobodu" skončila, v štáte Izrael ostalo len asi 170 000 Palestínčanov.

Židia mali samozrejme mocných hovorcov a zástancov na celom svete, obzvlášť v médiách, ktoré vraveli o odvahe a správnosti "malého Izraela". Do konca 60-tych rokov boli milióny dospelých a detí, práve tak ako ja, fascinovaní hrdinským príbehom Izraela, príbehom, ktorý romanticky prerozprával oskarový film *Exodus*.⁷⁵⁸ V tom čase mala väčšina Američanov, práve tak ako dnes, len málo vedomostí o ohromnej nespravodlivosti páchanej voči Palestínčanom.

Najznámejšou ukrutnosťou prvej izraelskej vojny bol masaker pri Deir Yassin. Deviateho apríla 1948, po skončení boja v malej dedinke, sionistický terorista Irgun Gang vedený Menachem Beginom, zavraždil 254 obyvateľov, väčšinou ženy, deti a starých ľudí. Dva dni títo sionistickí teroristi vraždili mužov, znásilňovali ženy, párali bruchá tehotných žien a kradli ich majetok. Doktor Červeného kríža Jacques de Reynier, vedúci zástupca Medzinárodného výboru Červeného kríža v Jeruzaleme vo svojej oficiálnej správe opísal mrazivé udalosti masakru.⁷⁵⁹

De Reynier prišiel do dediny na druhý deň a videl "čistenie", ako mu to jeden z teroristov vysvetlil. Bolo urobené automatickými zbraňami, granátmi a dokončené nožmi. Niektorým obetiam chýbali hlavy a bolo zmrzačených 52 detí pred zrakom svojich matiek. Teroristi rozpárali 25 tehotných žien a zavraždili ich nenarodené deti. Po odchode na dôchodok v roku 1972 izraelský dôstojník o Deir Yassin v Yediot Ahronot uviedol:

Irgun a muži LEHI vyšli z úkrytu a začali "čistiť" domy. Zastreli každého, koho videli, ženy i deti. Velitelia sa masaker nepokúsili zastaviť... niektorých si odniesli medzi Deir Yassin a Giv'at Shaul a chladnokrvne ich tam zavraždili...⁷⁶⁰

Veliteľ útvaru Haganah, ktorý kontroloval Deir Yassin po masakre, Zvi Ankori, urobil prehlásenie v izraelských novinách Davar:

Vošiel som do šiestich alebo siedmich domov a videl som vyrezané genitálie zo ženských rozdrvených žalúdkov. Podľa strelných znakov na telách išlo o priamu vraždu.⁷⁶¹

Albert Einstein spolu s ďalšími znepokojenými Židmi napísal do New York Times v roku 1948 list odsudzujúci Begina za "otvorene kázanú doktrínu fašistického štátu". Deir Yassin opísal nasledovne:

Deviateho apríla napadla teroristická skupina túto mierumilovnú dedinu, v ktorej sa nenachádzal žiadny cieľ na boj a zabila väčšinu jej obyvateľov - 240 mužov, žien, detí a niektorých z nich nechala nažive na vystavenie zajatcov v uliciach Jeruzalema...teroristi sa nielenže za tento masaker nehanbili, ale naopak, boli naň pyšní...

Menachem Begin sa vo svojej knihe *The Revolt: The Story of the Irgun* pýšil dôležitosťou masakru v Deir Yassin. Napísal, že bez víťazstva v Deir Yassin by nebolo štátu Izrael. "Haganah vykonal víťazné útoky aj na iných frontoch... Arabi ušli plačúc v terore 'Deir Yassin'".⁷⁶²

Izraelský ministerský predseda David Ben Gurion bol citovaný ako opisuje Begina nasledovne:

Begin patrí bez pochyb k hitlerovskému typu. Je rasista, pripravený zničiť všetkých Arabov v mene svojho sna zjednoteného Izraela a uchýliť sa k akýmkoľvek prostriedkom na splnenie tohto svätého cieľa.⁷⁶³

Provokátor masovej vraždy Menachem Begin sa neskôr stal ministerským predsedom Izraela a dostal dokonca Nobelovu cenu za mier. Táto cena je symbolickým vyjadrením neveriteľnej židovskej moci na celom svete, pretože Begin bol vinný za podobné zločiny aké spáchali nacisti, za ktoré sú dodnes

prenasledovaní. Napriek tomu, namiesto súdu a trestu za zločiny proti ľudskosti dostal Begin to, čo mnohí považujú za najvyššiu poctu.

Keď som sa prvýkrát do počul o Dier Yassin, opýtal som sa priateľov či videli dokumentárny film, alebo celovečerný hollywoodsky film o izraelskom terore pri Dier Yassin alebo o tisíckach ďalších teroristických zločinoch Izraelčanov voči palestínskemu obyvateľstvu. Počuli ste množstvo žalospevov nad židovskými obeťami Hitlera, nepočuli ste však nič o ženách pri Dier Yassin, ktorým vyrezali židovskí supremacisti ich nenarodené deti z brucha. Pýtam sa vás, ktorí čítate tieto riadky, počuli ste o tisícoch palestínskych obetiach Begina, Šamira, Baraka a Šarona? Izrael má zvláštny zvyk voliť na čelo štátu najväčšieho teroristu a masového vraha.

Spojené štáty majú celé oddelenie na ministerstve spravodlivosti, ktoré sa zaoberá poľovaním na nacistov, ktorí spáchali činy proti ľudskosti. Zatiaľ, čo Amerika prenasleduje starých nemeckých vojnových zločincov, americkí prezidenti usporadúvajú s izraelskými zločincami štátne večere na ich počesť.

Masaker pri Deir Yassin nebol jediný, ktorý izraelská armáda spáchala. Hebrejský denník Ha'ir uverejnil 6. mája 1992 článok od Guya Erlicha nazvaný "Nielen Deir Yassin", ktorý načrtával vzor teroru a vražd. Erlich cituje izraelského historika Aryeha Yitzhakiho ako vraví:

Nadišiel čas, aby generácia odišla a bolo možné postaviť sa oceánu lží, v ktorých sme boli vychovaní. V takmer každej dobytej dedine vo vojne za nezávislosť boli spáchané činy, ktoré sú definované ako vojnové zločiny, ako zabíjanie, masakry a znásilnenia. Verím, že takéto veci skončia ak ich odhalíme. Jedinou otázkou je to, ako sa k týmto dôkazom postaviť. ⁷⁶⁴

Erlich a Yitzhaki zdôrazňujú, že izraelskí vládni činitelia vraždy stále zakrývajú. Masakry však po založení židovského štátu neskončili, pokračovali ďalej v časoch mieru aj vojny. Nasledujúce sú mená len niektorých z nich: sharafatský masaker, kíbyjský masaker, Kafr quasemský masaker, al-sammouský masaker, Sabra a šatilský masaker, Oyon qarský masaker, Al-Aqsa mosqueský masaker, ibrahimsko mosqueský masaker, jabalský masaker.

S rozširovaním a expandovaním židovského štátu pokračovali zabíjania a vyhost'ovanie Arabov. V nasledujúcich vojnách a vojenských akciách Izraelčania vyhnali tisíce Palestínčanov do premiestňovacích táborov. Spustošené hladom a chorobami mali tieto tábory pozoruhodnú podobnosť k táborom koncentračným v časoch druhej svetovej vojny. Libanon sa tiež stal obeťou izraelskej agresie v rokoch 1980 a 1990, keď bol bombardovaný a okupovaný. Odhady civilných obetí prevýšili v Libanone 40 000. Sionistický štát tajne vytvoril a podporoval súperiace frakcie občianskej libanonskej vojny.

Výnimočný denník Mošeho Šaretta, ktorý bol kedysi ministerským predsedom Izraela s Davidom Ben Gurionom odhaľuje izraelské machinácie v libanonskej občianskej vojne. Šarett bol z vlády vyhnaný, pretože nepodporoval Ben Gurionove tajné a nemorálne akcie. Po jeho smrti vydal jeho syn denník napriek dlhému boju zastrašovania a právnych manévrov sionistov. Židovská autorka Livia Rokachová cituje Šarettov denník v jej knihe Izrael's Sacred Terrorism. Vysvetľuje v nej ako Izrael schválne vytvoril libanonskú občiansku vojnu na presadzovanie izraelských imperialistických ambícií. ⁷⁶⁵

V pasážach z mája 1955 Šarettov denník opisuje izraelský plán na destabilizáciu libanonskej vlády, t.j. plán, ktorý nakoniec viedol k libanonskej vojne v roku 1978. Šarett cituje Mošeho Dayana, Ben Gurionovho ministra obrany na tajnom zasadaní vlády 16. mája, kde sa naplánovalo podnietenie libanonskej občianskej vojny ako zámienka pre Izrael zúčastniť sa vojny, obsadiť oblasti s pitnou vodou a pripojiť ich k Rieke Litani. ^{766 767}

V prvej invázii Libanona v roku 1982 zomrelo 30 000 civilistov a pol milióna ľudí bolo vyhnaných z domovov. Izraelské sily zdevastovali mesto Bejrút, ktoré pred vojnou opisovali ako záhradu Stredného východu. V čase izraelskej invázie ostreľovala americká vojnová loď U.S.S. New Jersey kotviaca neďaleko pobrežia niektoré libanonské mestá. Americké zapletenie sa do izraelskej vojny zničilo aj poslednú dôveryhodnosť, ktorú Amerika na Strednom východe mala a stálo nás to miliardy dolárov a 300 životov amerických námorníkov. Viac než 1000 žien, detí a starých ľudí bolo zavraždených v utečeneckých centrách v Sabre a Chatile pod dohľadom izraelských okupantov. Izraelský generál Ariel

Sharon, ktorý bol za útok priamo zodpovedný (treba dodať, že tisíce čestných Izraelčanov na protest pochodovalo ulicami) bol zbavený velenia, hoci neskôr bol odmenený funkciou vo vláde.

V masakri pri Qane, malom meste na juhu Libanonu, niektorí očiti svedkovia z radov britských novinárov videli činy, ktoré tu uvádzam, aby si čitateľ uvedomil, že za chladnými štatistikami sú skutoční ľudia, ľudia, ktorí nezažili o nič menšie trápenie ako tí, ktorí boli zabití pri bombovom útoku na Oklahoma City.

Qana, južný Libanon - bol to masaker. Od Sabry a Šatily som nevidel takto zmasakrovaných nevinných ľudí. Libanonskí utečenci, ženy, deti a muži ležali na hromadách, chýbali im ruky alebo nohy, boli bez hláv alebo vypitvaní. Bolo ich vyše sto. Ležalo tam dieťa bez hlavy. Izraelské strely ich skosili, keď ležali v úkryte OSN, dúfajúc, že tam nájdú bezpečie.

Tak ako sa mýlili moslimovia pri Srebrenici, mýlili sa aj moslimovia v Qane. Pred horiacou hlavnou budovou Fijianskeho bataliónu Organizácie Spojených národov dievča držalo v rukách mŕtvolu sivovlasého muža, ktorého oči sa upierali na ňu. Triasla mŕtvou v rukách, kľacia a plačúc rovnaké slová znovu a znovu: "Môj otec, môj otec." Vojak OSN z Fiji stál bez slova uprostred mora tiel a držal v rukách telo bezhlavého dieťaťa.

...Keď som kráčal proti nim, zakopol som o ľudskú ruku... Izraelský masaker civilistov v hroznom 10 dňovom útoku bol taký strašný, taký divoký, že Libanončania to nikdy neodpustia. V sobotu napadli sanitku, sestry boli zabité v Yohmor deň predtým, dvojročnému dievčatku odťala hlavu izraelská strela pred štyrmi dňami. A včera, keď izraelský pilot helikoptéry vypálil strelu, zavraždili Izraelčania 12 člennú rodinu, z ktorej najmladším členom bolo štvordňové dieťa.

Krátko potom zhodili tri izraelské lietadlá bomby len 250 metrov od konvoja OSN, v ktorom som cestoval. Dom vyletel do výšky 30 stôp priamo pred mojimi očami. Keď som cestoval späť do Bejrútu, aby som podal správu o Qanskom masakri, objavil som dva izraelské delové člny, ktoré strieľali na civilné autá na moste nad riekou Sidon... Francúzsky vojak OSN kľial, keď otvoril vrece, v ktorom boli ľudské nohy, ruky a prsty...

Stali sme sa odrazu nie vojakmi a novinármi OSN, ale západniarmi, izraelskými spojencami, predmetmi nenávisti a zlosti. Jeden bradatý muž na nás hľadel a jeho tvár bola tmavá od hnevu. "Ste Američania," kričal na nás. "Američania sú zvieratá. Vy ste to urobili. Američania sú zvieratá."

Prezident Bill Clinton sa spojil s Izraelom v jeho vojne proti "terorizmu" a Libanončania popri všetkom svojom zármutku na to nezabudli. Izraelské oficiálne vyjadrenie ľútosť bolo pridaním soli do ich rán.

"Rád by som sa stal bombou a vyhodil sa do vzduchu medzi Izraelčanmi," povedal jeden starý muž...⁷⁶⁸

Na rozdiel od krvavých scén palestínskych samovražedných atentátnikov v Izraeli, Američania a Európania nikdy nevideli masakre, ktoré opisuje Fisk. Médiá veľmi zriedka upútajú pozornosť divákov na trápenia, ktoré spôsobili Židia. Je to trápenie židovské, na ktoré médiá upriamujú našu pozornosť. Tí, ktorí nosia šesťcípú hviezdu a bombardujú úkryty OSN, sanitky, civilné utečenecké tábory a civilné autá nie sú nikdy opísaní ako teroristi. Označujú ich ako "vojenské oddiely" alebo "vojenské jednotky". Palestínski vojaci za hranicou Izraela sú samozrejme pravidelne označovaní ako teroristi.

Poznámka neznáameho muža pri Qane, že "by sa rád stal bombou a vyhodil sa do vzduchu medzi Izraelčanmi", tragicky dokazuje proctvo, pretože len o rok neskôr niekoľko Palestínčanov, zúfalých a hnaných pomstou, obetovalo svoje životy presne na tento účel na izraelskom trhu. Nikto nemôže ospravedlniť žiaden čin, ktorý zabije alebo zmrzačí nevinných, je však dôležité si uvedomiť hrôzu, ktorá priviedla stovky Palestínčanov k tomu, aby obetovali svoje životy, aby zasadili úder tým, ktorí vraždili ich milovaných a ukradli ich vlasť. Vo svojom smútku a zlosti páchajú tiež násilné činy voči nevinným. Sionistickí vodcovia vedia, že takéto židovské straty, zveličené médiami, ktoré vysielajú do celého sveta

krvavé snímky, len zvýšia židovskú solidaritu a posilnia sympatie nežidov k utrpeniu židovského národa.

Keď sa Saddám Hussein pokúsil vziať si Kuvajt, ktorý bol len pred pár desaťročiami časťou Iraku, západný svet začal vojnu, ktorú podporil predovšetkým Izrael. Boli obvinenia Iraku pádnejšie než obvinenia Izraela voči Palestínčanom alebo Libanončanom? Okrem rozsahu konfliktu, aký je rozdiel medzi neustálou izraelskou dobytvačnou vojnou a nacistickým Nemeckom v roku 1940? Nemecko nezaobchádzalo ani s jednou krajinou horšie, ako zaobchádzajú Izraelčania s Palestínou, terorizujúci a vypudzujúci tri štvrtiny palestínskych obyvateľov. Žiadna európska populácia, okrem sovietskimi okupovanej časti Nemecka, nebola tak masívne vytlačená. Je zaujímavé si povšimnúť, že Židia riadili tiež teror proti Nemcom, vo vojne však nosili uniformy sovietskych komisárov a nie teroristov Haganahu.

V Izraeli a jeho okupovaných územiach, pokračovalo vyvlastňovanie Palestínčanov zo svojej krajiny, usadlosť za usadlosťou. Palestínčania sa takejto konfiškácii samozrejme bránili. Najväčšie nedávne povstanie bola intifáda. Štatistiky palestínskych obetí sú hrozné. Tu sú čísla zozbierané významným francúzskym magazínom Le Monde:

1116 Palestínčanov bolo zabitých od začiatku intifády (kamene hádzajúca revolta) deviateho decembra 1987. Zastreli ich vojaci, policajti alebo usadlíci. Konkrétne údaje sú nasledovné: 626 úmrtí v 1988 a 1989, 134 v 1990, 93 v 1991, 108 v 1992 a 155 od prvého januára do jedenásteho septembra 1993. Podľa Betsalem, izraelskej asociácie za ľudské práva bolo medzi obeťami 233 detí mladších ako 17 rokov.

Vojenské zdroje vravia o počte zranených guľkami takmer 20 000. Agentúra pre palestínskych utečencov (UNRWA) pri OSN vraví o čísle 90 000. ...Táto humanitárna organizácia zároveň vraví, že takmer 20 000 zadržaných je denne mučených pri vypočúvaní vo vojenských strediskách.⁷⁶⁹

Žiadna krajina v čase mieru, ani sovietske Rusko alebo Čína v časoch ich gulagov, nedržala toľko väzňov na hlavu ako Izrael. Je jedným z mála národov, ktorý oficiálne nepopiera používanie mučenia. Dlho bol na zozname vinníkov organizácie Amnesty International. London Times Magazine učinil široké odhalenie o izraelskom mučení v rokoch 1970 a 1980. Nevyvrátiteľným faktom je, že Izrael bol stvorený inváziou, vraždou a krádežou. Takáto nespravodlivosť si vyžaduje používanie sily a teroru na zachovanie svojej moci.

Historické korene Izraela

Izrael sa narodil z holokaustu, bol však splodený pred tisíckami rokov. Posledných najmenej 2000 rokov sa Židia modlili: "Budúci rok v Jeruzaleme." Až do polovice 20. storočia bola táto modlitba len náboženskou metaforou. V roku 1948 sa však "budúci rok v Jeruzaleme" stal pre každého Žida na svete dramatickou možnosťou. Politické machinácie sionistického štátu sú svedectvom súdržnosti a presvedčivej židovskej moci na západe. Vo svojich činoch Izrael existuje ako živé svedectvo judaizmu a najmä jeho čiastočne svetského syna sionizmu.

Židovská mesiášska tradícia sa datuje ďaleko späť. Už v časoch, keď boli Židia jedným z najmenších kmeňov Stredného východu, udržiavali vieru, že sú predurčení ako špeciálni ľudia, vyvolení ľudia, ľudia, ktorým bolo sľúbené vládnuť nad svetom. Tieto mesiášske plány nie sú paranoickou dezilúziou antisemitov, sú jasne a zrozumiteľne písané v ich vlastných hebrejských spisoch a odvtedy boli starostlivo uchovávané až po súčasnosť. Porovnajme nasledujúci citát z Biblie k mesiášskym slovám izraelského ministerského predsedu Davida Ben Guriona:

...a králi budú pochádzať od vás a budú vládnuť kdekoľvek vkročí noha ich synov. Dám vám potomstvo celej zeme, ktorá je pod nebesami a bude vládnuť nad národmi podľa svojho uváženia; a nakoniec ovládnú celú zem pre seba a zedia ju navždy. (Jub. 32:18 – 19)

V magazíne Look v roku 1962 Ben Gurion vyslovil svoju ohromujúcu predpoveď na ďalších 25 rokov:

Obraz sveta v roku 1987 ako si ho predstavujem: Studená vojna bude záležitosťou minulosti. Vnútorne napätie neustále rastúcej inteligencie v Rusku...môže viesť k postupnej demokratizácii Sovietskeho zväzu. Na druhej strane...transformácia spojených štátov do prosperujúcich štátov s plánovanou ekonomikou... S výnimkou USSR ako federatívneho euroázijského štátu, všetky ostatné kontinenty sa spoja v medzinárodnej svetovej aliancii, z čoho sa vytvorí medzinárodná policajná sila. Všetky armády sa zrušia a nebude viac vojen. V Jeruzaleme vybudujú Spojené národy (skutočne spojené národy) svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo.⁷⁷⁰

Mnohí ľudia sú prekvapení keď zistia, že väčšina izraelských Židov je neveriaca, práve tak, ako bol neveriaci ich prvý veľký vodca David Ben Gurion. Títo zväčša ateistickí Židia tolerujú však náboženský štát. Židia, ktorí neveria v Boha, podporujú teda judaizmus ako štátom sponzorovanú doktrínu, ktorá chráni tak židovskú kultúru, ako aj židovský genotyp. Okrem pár netolerantných fanatikov židovské ortodoxné inštitúcie povoľujú široké spektrum náboženských presvedčení, od ateizmu až do foriem okultného náboženstva zvaného Kabalizmus. Len Talmud môže obsahovať pasáže, v ktorých rabín tvrdí, že diskutoval s Bohom a porazil ho. Pre židovskú ortodoxiu sa biblické a teologické interpretácie môžu líšiť, pokiaľ sú však židovské tradície a židovské dedičstvo zachované.

Je Boh sionista?

Izrael podporuje svoje právo na palestínsku zem tvrdením, že im ju dal Boh. Logickým židovským tvrdením je, že ich vzdialení predchodcovia žili v častiach dnešného Izraela pred 2000 rokmi. Bez mihnutia oka tvrdia, že toto im dáva právo vziať krajinu od kohokoľvek, kto na nej počas medziobdobia žil. Argument sa podobá tvrdeniu, že vďaka tomu, že Rimania vládli stredozemnej oblasti pred 2000 rokmi, majú dnes Taliani právo vyhnáť odtiaľ tri štvrtiny populácie. Židia však nadôvažok nemôžu tvrdiť, že boli v "prisľúbennej zemi" prvými ľuďmi. Biblia jasne uvádza židovskú inváziu a genocídu do tejto oblasti. Palestínčania sú potomkami rovnakých predkov, ktorí tu žili pred židovskými dobyvateľmi. Ak je tvrdenie, že právo na zem má ten, kto v nej žil prvý, správne, potom Palestínčania mali mať primárne právo na krajinu, pretože ich predkovia tam žili dlho predtým, než existoval staroveký Izrael.

Tvrdenie, že Židia vládnu dnes Palestíne vďaka tomu, že im to nariadil Boh, vytvára ťažkú otázku, najmä pre súčasných kresťanov. Je to náročné, pretože židovskí páni dokázali úplne zmeniť 2000 ročnú kresťanskú interpretáciu Biblie. Servilní judaisticko - kresťanskí kazatelia urobili so Židmi dohodu, vďaka ich mediálnej moci. Naschvál citujú zo Starého zákona časti, ktoré vyhlasujú zmluvu medzi Bohom a Izraelitmi, ktorá odkazuje krajinu označenú ako Izrael, Židom.

Kresťanstvo našich otcov a tiež od svojich počiatkov až po nedávnu minulosť vždy vyvracalo takéto tvrdenia. Kresťanskí učenci od pisateľov Nového zákona až do polovice 20. storočia zdôrazňovali, že Biblia jasne vraví, že všetky sľuby, ktoré dal Boh Izraelitom sú podmienené vernosťou. Boh v Starom zákone jasne Izraelitom povedal, že ak sa od neho odvrátia, odplatí sa im. Nový zákon vraví, že židovský národ odmietol Boha a jeho syna a zrušil tým starú zmluvu. Nový zákon cituje Boha ako robí novú zmluvu, s novým prisľubom spasenia Krista pre všetkých. Ako som už citoval, Sväté písmo nemôže byť jasnejšie ako v Liste Hebrejom 8:8-10, v ktorom Boh vraví, že Židia už nie sú v zmluve, ktorú s nimi uzavrel v Starom zákone.

...nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán.

Niet preto divu, že Židia odmietajú Nový zákon a Izrael zakazuje z neho citovať v školách. Vládou podporované skupiny dokonca organizovali verejné pálenie kníh Nového zákona a izraelské zákony prikazujú súdne stíhanie a trest až do 5 rokov väzenia pre každého kresťana, ktorý sa pokúsi obrátiť Žida na kresťanskú vieru. Je dosť nepochopiteľné vo svetle týchto faktov, že mnohé kresťanské kostoly si

teraz rýchlo osvojujú názor, že Židia sú stále "vyvolený národ."

Je pochopiteľné, že supremační Židia, ktorí odmietajú Krista a Nový zákon vravia, že Boh schválil ich teror proti Palestínčanom. Je však poburujúce, že kresťania ich v ich krvavom vyčinení tiež podporili. Mnohí z tých, ktorí trpeli sionistickými útokmi boli palestínski kresťania. Izraelské zločiny výrazne ublížili kresťanskej zločke palestínskeho obyvateľstva. Fakt, že niektorí kresťanskí vodcovia viedli morálnu a finančnú podporu národu, ktorý nenávidí a utláča kresťanov je svedectvom preniknutia sionistickej moci a vplyvu do najvyšších kresťanských miest. Pritom podkopali kresťanskú vieru v celej oblasti Stredného východu a skutočne na celom svete.

Izraelské tvrdenia, že Boh im dal právo na zem je smiešne, keď si predstavíme, že aspoň tri štvrtiny Izraelčanov v Boha neverí (izraelské vládne štatistiky vravia o 85% ľudí, ktorí neveria v Boha). Ako im teda môže Boh, v ktorého neveria, prisľúbiť zem? Zrod Izraela nepochádza od božej intervencie, ale od sionistických intríg, ktoré začali počas prvej svetovej vojny.

Balfourová deklarácia

Prvá svetová vojna položila základy sionistického štátu. Anglicko malo dlho kvôli tomu ťažké chvíle. Vojna sa vliekla roky so strašnými stratami na životoch. Napriek oceánu preliatej krvi sa frontové línie pohli len pár kilometrov na západnom fronte.

Židia boli v čase vojny akosi rozdelení. Niektorí dávali prednosť spojencom kvôli obchodu alebo iným záležitostiam. Ostatní uprednostňovali Nemcov kvôli jednoduchému dôvodu - nemecký úspech proti Rusku by oslabil ich odvekého nepriateľa, imperiálne Rusko a cára. Len pred niekoľkými rokmi finančníci Jacob Schiff a Bernard Baruch viedli kampaň na financovanie Japoncov v rusko-japonskej vojne, ktorá skončila porážkou Ruska. Židovskí magnáti na celom svete teraz dúfali v ešte horšiu porážku Ruska vo veľkej vojne, ako príležitosť na zvrhnutie cára a založenie židovsko-boľševickej vlády.

Nemci, zúfalo bojujúci na dvoch frontoch vedeli, že revolúcia v Rusku by mohla Rusko z vojny vyčleniť. V tomto zámere schválil Kaiser Wilhelm jeden z najzradnejších skutkov v análoch západnej civilizácie. V zápale poraziť Rusko jeho ministri pomáhali Leninovi, Trockému a stovkám iným boľševickým revolucionárom, väčšinou židovským, na prechode Nemeckom vo vlaku smerom k Rusku. Dovolením boľševických teroristov vstúpiť na pôdu Ruska rozpútali najväčšie obdobie ľudského útlaku, mučenia a vraždenia, aké svet poznal.

Británia a jej spojenci chceli zahnať Nemecko do slepej uličky, ale s oslabením Ruska spojenci vedeli, že jeho porážka by dovolila celej nemeckej armáde na východnom fronte takmer zdvojnásobenie svojej armády na západe, čo by dramaticky vychýlilo vojenskú rovnováhu k centrálnym silám. Británia rozumela, že bolo dôležité zapojiť do vojny Ameriku na strane spojencov.

Do tohto štádia vstúpil britský lord Arthur Balfour. Stretol sa s Rothschildovcami a uzavreli dohodu, že za pomoc Británie pri vzniku židovskej krajiny v Palestíne použijú Židia svoju medzinárodnú moc a vplyv na vtiahnutie Spojených štátov do vojny (pozri *Barnes Review* Willisa Carta).⁷⁷¹ Podľa lorda Balfoura - Balfourová deklarácia - sľubuje Židom vlasť. Dokonca aj naše populárne encyklopédie priznávajú dôvod vzniku Balfourskej deklarácie:

Bolo všeobecne prijaté, že Balfourová deklarácia bola jednostranné ručenie britskej vlády. Bezprostrednou príčinou bola výhra vo vojne, židovské podpora v bojujúcich a neutrálnych krajinách ako Spojené štáty.⁷⁷² Encarta Encyclopedia

Prečítajte si, čo napísal britský minister obrany David Lloyd George v časoch vojny o Balfourskej deklarácii. Všimnite si jeho zdôraznenie, že ruskí Židia boli "hlavnými agentmi zrady ruských vojnových úsilií" ako aj "rozkladom ruskej spoločnosti - neskôr označovanej ako revolúcia."

Ruskí Židia boli tajne aktívni v mene centrálnych mocností od začiatku...do roku 1917 urobili značnú prípravu pre všeobecný rozklad ruskej spoločnosti, neskôr označovanej ako revolúcia. Bolo všeobecne známe, že ak by Británia vyhlásila splnenie sionistických aspirácií na Palestínu pod

svojou ochranou, jedným z efektov by bolo prihlásenie sa ruského židovstva k tejto zmluve.

Všeobecne sa tiež verilo, že takéto prehlásenie by malo silný vplyv na svetové židovstvo mimo Ruska a zabezpečilo pomoc židovským finančným záujmom. V Amerike by táto pomoc mala zvláštnu hodnotu, keďže spojenci takmer vyčerpali zlato a obchodné istoty. Takéto boli hlavné úvahy, ktoré v roku 1917 podnietili britskú vládu urobiť so Židmi dohodu.⁷⁷³

Samuel Landman vo svojej knihe *Great Britain, The Jews and Palestine* potvrdzuje židovskú úlohu vo vťahnutí Ameriky do vojny. Landman, vedúci sionista a tajomník Sionistickej Organizácie od roku 1917 do 1922 zo židovskej perspektívy potvrdzuje presne to, čo povedal Lloyd George:

...jediným spôsobom ako dostať amerického prezidenta do vojny bolo zabezpečiť spoluprácu sionistických Židov sľúbením im Palestíny a získať a zmobilizovať až doteraz netušiacie sily sionistických Židov v Amerike a inde na podporu spojencov na základe dohody nič za nič...⁷⁷⁴

Niektorí z vrcholných poradcov prezidenta Woodrowa Wilsona v tom čase boli Židia ako napríklad sudca najvyššieho súdu Louis Brandeis, rabín Stephen Wise a mocný bankár a medzinárodný finančník z New Yorku Bernard Baruch. Napriek tomu, že Wilson mal vo svojej prezidentskej kampani heslo "zachránil nás pred vojnou", akonáhle bola Balfourská deklarácia navrhnutá, židovský vplyv ho rýchlo postrčil na dráhu intervencie. Keď Balfour prišiel do Spojených štátov v máji roku 1917, dúfal, že zatiahne Ameriku do vojny. Ignoroval americké ministerstvo zahraničia a stretol sa s Brandeisom, ktorý nemal oprávnenie hovoriť o zahraničných vzťahoch.⁷⁷⁵

Židovskí zástancovia vojny boli vedení tiež šovinizmom množstva amerických magnátov, ktorí videli účasť Ameriky vo vojne ako čistý bankový šek pre vojensko-priemyselný komplex. Tlač, ktorú vlastnili Židia nehanebne agitovala za vojnu a uvádzala strašné príbehy o nemeckých zverstvách a podporovala príbehy o tom, že Nemci plánovali inváziu Spojených štátov cez Mexiko - napriek tomu neboli schopní za 4 roky zmocniť sa ani len Paríža.

Zanedlho boli Nemci, napriek tomu, že sa rasovo a morálne nelíšili od Britov alebo Američanov, označení za "Húnov" a "zabijákov detí." Napriek tomu, že Nemecko malo volebné inštitúcie podobné inštitúciám spojencov, bolo nazývané tyraniou. Dva veľké slogany jednej z najväčších a najkrvavejších vojen v dejinách ľudstva boli "Vojnu za bezpečný svet pre demokraciu" a neveriteľný "Vojnu za skončenie všetkých vojen". Ak toto bolo skutočne cieľom spojencov v prvej svetovej vojne, je ľahké vidieť plody ich víťazstva. S rachotivým koncom 20. storočia demokracie na svete sú stále vzácnym artiklom a vojna od roku 1918 rozkvitá.

Mnohí historici dnes súhlasia, že prvá svetová vojna nebola výsledkom agresie alebo diktatúry žiadnej mocnosti, ale prepletená štruktúra spojencov na zachovanie rovnováhy sily. V podstate nebola podnietená ničím iným, len národným strachom. Väčšina tohto vražedného konfliktu sa Amerika nezúčastnila, avšak židovská moc, ktorej išlo ako vždy o svoje vlastné záujmy, naklonila rovnováhu vojny na stranu spojencov. Čo nakoniec znamenali životy stoviek tisícov mladých Američanov v porovnaní so záujmami vyvolených?

Médiá držali Američanov slepých pred faktom, že našu účasť vo vojne spôsobili Židia práve tak, ako zahalili dôležitú židovskú účasť v ruskej revolúcii. Svet nevedel až do roku 1999, že lord Balfour bol tajným Židom, ktorý kým pracoval pre záujmy Británie, v skutočnosti pracoval za záujmy svetových sionistických organizácií. Do dnešného dňa len málo Američanov vie o hlavnom židovskom vplyve na zavlečení Ameriky do prvej svetovej vojny.

Balfourová deklarácia znela dostatočne nevinne a stálo za námahu poznamenať:

...neurobí sa nič, čo by mohlo priniesť predsudky k občianskym a náboženským právam existujúcich židovských komunít v Palestíne alebo právam a politickému štatútu, ktorý majú Židia v akejkoľvek inej krajine.⁷⁷⁶

Sionisti však nechceli vlasť, ktorá by sa skladala z významnej nežidovskej komunity. Od počiatku boli odhodlaní nezaložiť multikulturálnu, pluralistickú demokraciu, ktorú tak usilovne plánovali pre Ameriku a

zvyšok európskeho sveta. Chceli šovinistický, etnonáboženský, čisto židovský štát, nemohli to však dať najavo až kým nezískali moc. Medzi sebou sa však netajili snahami vytvoriť etnický štát - pripomínajúci národ, ktorý nenávideli najviac: nacistické Nemecko.

Sionizmus a nacizmus: zrodené v odraze jeden druhého

Na norimberskom tribunáli vojnových zločinov podal Julius Streicher, notorický vydavateľ hrubého antisemitského *Der Stürmer* pri otázke či pomohol vyvinúť nemecké rasové zákony nasledovné svedectvo:

Obvinený (Streicher): Áno...písal som o tom, že v budúcnosti musíme zabrániť miešaniu nemeckej krvi s krvou židovskou. Napísal som o tom článok a vždy som opakoval, že si musíme vziať židovskú rasu alebo židovských ľudí za vzor. Vo svojich článkoch som vždy opakoval, že Židia by sa mali považovať za vzor pre ostatné rasy, pretože si uzákonnili rasový zákon, zákon Mojžiša, ktorý vraví: "Ak pôjdete do cudzích zemí, nesmiete si brať cudzie manželky." A toto má páni veľkú dôležitosť pri posudzovaní norimberských zákonov. Boli to tieto židovské zákony, ktoré boli zobrať za vzor.

Keď o storočia neskôr toto židovský úradník Ezra videl, napriek tomu si Židia brali nežidovské ženy, tieto putá sa prerušili. To bol pôvod židovstva, ktoré vďaka svojim rasovým zákonom prežilo storočia, kým ostatné rasy a civilizácie boli zničené. ⁷⁷⁷

Rasové prebudenie v 19. a 20. storočí v Európe rástlo aj vďaka prítomnosti Židov. V Európe neboli takmer žiadni černosí alebo orientálci, nechýbali však Židia. Vedeckí a sociálni pozorovatelia poznamenali, že sa ich charakter a vzhľad líšil od domorodých rás Európy.

Jedným z prvých významných predstaviteľov, ktorí si všimli dynamické sily rasy a rozsiahle o tom písali bol britský ministerský predseda Benjamin Disraeli, ktorý mal sám židovský pôvod. Uviedol:

"Rasová otázka je kľúčom k dejinám sveta...všetko je rasa, neexistuje žiadna iná pravda." Učenci, ktorí rozpoznali úlohu rasy v dejinách vedeli, že sila a záchrana židovskej rasy spočíva v jej etnocentrizme a zákaze medzirasových manželstiev, čo im umožnilo prežiť 2000 rokov žijúc medzi nežidmi. Ako dokazuje Streicherova výpoveď, tí, ktorí sformulovali rasovú ideológiu sa veľa naučili štúdiom židovských dejín. Napriek tomu, že sionisti a nacisti sa považovali za smrteľných nepriateľov, mnohí vodcovia oboch hnutí videli podobnosti myšlienok a niektorí spolupracovali v nasledovaní spoločných cieľov.

Národní socialisti chceli svoj vlastný národ bez židovského vplyvu a sionisti nechceli asimiláciu s nežidmi (dokonca aj dnes v modernej Amerike a Európe sa väčšina židovských organizácií stavia proti medzirasovým manželstvám). Na prvý pohľad sa zdá neveriteľné, že sionizmus a nacizmus občas spolupracovali, ale historické záznamy tento fascinujúci dôkaz potvrdzujú.

Väčšina Židov v Európe a zvyšok sveta sa postavil proti Hitlerovi a národnému socialistickému Nemecku. Keď Hitler získal moc v roku 1933, Svetový židovský kongres, ktorý vraj vraví za všetkých Židov na celom svete, vyhlásil Nemecku ekonomickú vojnu a oznámil svoj zámer urobiť všetko, čo je v jeho moci, aby zničil Nemecko a národný socializmus. ⁷⁷⁸

V židovskej komunite bolo však veľa Židov, ktorí videli antisemitskú politiku Nemecka ako pomoc k vytvoreniu židovského štátu. Túto politiku považovali za povzbudenie k emigrácii do Palestíny a zvýšeniu židovského hnevu a solidarity. A zaujímavosť považovali rasové myslenie Hitlera za analógiu toho, čo si sami želali pre svoj vlastný národ. Pre týchto Židov slúžila zrážka medzi sionizmom a nacizmom záujmom obidvoch.

Británia mala ťažkosti so zvýšenou židovskou emigráciou do Palestíny v 30-tych rokoch, ktorá spôsobila nepokoj v arabskej časti. Na zníženie napätia sa Briti pokúsili obmedziť židovskú emigráciu do Palestíny. Do tejto príležitosti vstúpil Hitler a nacisti. Napriek tomu, že Hitler mal pochybnosti o tom, že sa Izrael stane centrom židovskej moci tak ako sa Sovietsky zväz stal centrom medzinárodného komunizmu a napriek tomu, že sa obával zhoršenia vzťahov Nemecka s arabským svetom, videl emigráciu Židov z Nemecka a celej Európy ako najlepšie riešenie. Pre neho mohol byť židovský štát v

Palestínske praktickým cieľom pre európskych Židov.

Od svojich najskorších dní Hitlerovho nástupu k moci videla vedúca sionistická organizácia v Nemecku spoločné záujmy. Za niekoľko mesiacov po tom, čo sa Hitler stal kancelárom mu Sionistická federácia Nemecka predostrela návrh, že sionizmus môže vyriešiť "židovskú otázku".

V založení nového štátu, ktorý vyhlásil rasové princípy, si želáme prispôbiť naše komunity týmto novým štruktúram...

Naše uznanie židovskej národnosti nám dovoľuje založiť čisté a jasné vzťahy s nemeckým ľudom a jeho národnými a rasovými skutočnosťami. Nechceme podceňovať fundamentálne princípy, pretože my sami sme proti miešaným manželstvám a snažíme sa o udržanie čistoty židovských ľudí...

...sionizmus verí, že toto znovuzrodenie národného života ľudí, ktoré sa teraz deje v Nemecku cez zdôraznenie jeho kresťanského a národného charakteru, musí nastať aj v židovskej národnej skupine. Pre židovských ľudí je národný pôvod, náboženstvo, spoločný osud a zmysel jedinečnosti tiež rozhodujúcim momentom vo vytváraní ich existencie...

...Nie sme slepí k faktu, že židovská otázka existuje a bude existovať. Od abnormálnej situácie krutých židovských nevýhod až po sotva tolerovateľné podmienky pre ostatné národy.^{779 780 781 782}

Nemecký sionista Joachim Prinz, ktorý emigroval do Spojených štátov a ktorý sa neskôr stal riaditeľom Amerického židovského kongresu, napísal v 1934 knihu *Wir Juden*⁷⁸³ o tom, že národno-socialistická revolúcia v Nemecku znamenala "židovstvo pre židov". V neskorších rokoch napísal o Hitlerovom pohľade na dôležitosť rasy, ale pokrytecky neukázal ochotu brániť tento koncept pre "židovskú rasu".

Chceme, aby sa asimilácia nahradila novými zákonmi: deklaráciou prináležania k židovskému národu a židovskej rase. Štát vybudovaný na princípoch čistoty národa a rasy môže Žid, ktorý prehlasuje, že patrí k vlastnému druhu, len chváliť a rešpektovať. Žiadny trik nás teraz nezachráni. Namiesto asimilácie chceme nový koncept: uznanie židovského národa a židovskej rasy.⁷⁸⁴

V kľúčovej knihe moderného sionizmu *The Jewish State* Teodor Herzl tvrdí, že Židia boli viac náboženskou komunitou ako ľuďmi. Herzl použil na ich opis dokonca známe nemecké slovo volk. Volk bolo zároveň jedno z najobľúbenejších Hitlerových slov. Ním opísal svoj ideálny štát "volkishe staat." Herzl napísal pred Hitlerovým nástupom k moci, že antisemitizmus je prirodzenou reakciou nežidov k Židom. Obhajoval oddelený štát ako jedinu možnú odpoveď na tento konflikt.^{785 786 787 788}

Židovská otázka existuje všade tam, kde sú Židia vo väčších počtoch. Kde neexistuje, tam je prinesená prichádzajúcimi Židmi...Verím a rozumiem antisemitizmu, ktorý je veľmi komplexný fenomén... Ako Žid rozumiem tomuto vývinu, bez nenávisťi alebo strachu... Je to národná otázka. Na jej vyriešenie musíme predovšetkým z toho urobiť medzinárodný politický problém...konečné riešenie židovskej otázky.

Vedúce nemecké sionistické noviny *Judische Rundschau* išli v roku 1935 tak ďaleko, že vyjadrili súhlas s norimberskými zákonmi označujúcimi Židov ako cudziu národnosť a zakazujúcimi miešané manželstvá a sexuálne vzťahy medzi Nemcami a Židmi.

Nové zákony dávajú židovskej menšine v Nemecku vlastný kultúrny život. V budúcnosti bude schopná vytvárať svoje vlastné školy, divadlá a športové kluby. V súčasnosti, môže vytvoriť svoju vlastnú budúcnosť vo všetkých aspektoch národného života...⁷⁸⁹

Predchádzajúci riaditeľ Židovskej komunity v západnej Európe Georg Kareski a vodca Sionistickej štátnej organizácie a Židovskej kultúrnej ligy predniesol nasledujúce prehlásenie berlínskemu denníku *Der Angriff* na konci roka 1935:

Počas mnohých rokov som považoval úplnú separáciu kultúrnych záležitostí dvoch národov

[Židov a Nemcov] ako predpoklad spoločného spolunažívania bez konfliktov...Dávno som podporoval takúto separáciu, ak by bola založená na rešpekte pre cudziu národnosť. Norimberské zákony ...sa mi zdajú, odhliadnuc od ich právnych opatrení, ako úplné potvrdenie tejto túžby po oddelenom živote založenom na vzájomnom rešpekte...Prerušenie procesu rozpadu, ktorý bol podporovaný v mnohých židovských komunitách prostredníctvom miešaných manželstiev je preto zo židovského pohľadu vítané. ^{790 791 792 793 794}

Iní vedúci sionisti na svete sa vyjadrovali podobným spôsobom. Rabin S. Wise, prezident Amerického židovského kongresu a Svetového židovského kongresu na zhromaždení v New Yorku v roku 1938 povedal:

Nie som americký občan židovskej viery, som Žid. Som Američan. Bol som Američanom šesťdesiattri šesťdesiat štvrtín svojho života, ale Židom 4000 rokov. Hitler mal pravdu v jednej veci. Nazýval židovský národ rasou a my sme rasa. ⁷⁹⁵

Medzi sionistami a nacistami nielenže existovala spolupráca slovná, ale aj fyzická až do začiatku a aj v priebehu druhej svetovej vojny. Nacistická vláda založila 40 hospodárskych centier po celom Nemecku za účelom tréningu mladých Židov na kibutzský život v Palestíne. Podporovala emigráciu Židov do Palestíny, až kým jej v tom nezabránila vojna. Oficiálne SS noviny *Das Schwarze Korps* podporovali sionizmus na svojich titulných stranách. ⁷⁹⁶

SS spolupracovala s Haganah, sionistickou tajnou vojenskou organizáciou v Palestíne, pomáhala židovskej imigrácii a dokonca poskytovala pašované zbrane pre sionistické oddiely. Napriek pochybnostiam Hitler pokračoval v podpore sionistických cieľov v Palestíne. ^{797 798 799 800}

Svojmu pobočníkovi v roku 1939 a opäť v roku 1941 Hitler povedal, že sa opýtal Britov v roku 1937 o prevoze všetkých nemeckých Židov do Palestíny alebo Egypta. Briti návrh odmietli, pretože by to vraj spôsobilo viac neporiadku. ⁸⁰¹

Keď sa britská vláda stala k židovskej emigrácii do Palestíny v neskorých 30-tych rokoch reštrikčnejšou, SS urobilo dohodu s tajnou sionistickou agentúrou Mossad le-Aliya na pašovanie Židov do Palestíny. Výsledkom tejto spolupráce sa židovská legálna aj nelegálna emigrácia z Nemecka (vrátane Rakúska) v rokoch 1938 a 1939 dramaticky zvýšila. Desaťtisíc Židov bolo pripravených na emigráciu v októbri 1939 a dokonca až do marca 1942 Nemecko stále asistovalo s nepriamou židovskou emigráciou do Palestíny a malo minimálne jeden oficiálny, sionistami schválený kibutzský tréningový kemp na nemeckom území pre potenciálnych emigrantov. ⁸⁰² (pozri tiež "Secret of Mosad" v *Barnes Review*) ⁸⁰³

V ekonomickej sfére bola pre sionistov dôležitá dohoda Ha'avara medzi nacistickým Nemeckom a palestínskym centrom svetovej sionistickej organizácie. Začala v roku 1933 a trvala počas 30-tych rokov a dovoľila prevod židovského bohatstva do Palestíny. Vďaka tejto dohode urobila Hitlerova Tretia ríša na podporu židovského rozvoja v Palestíne viac ako akákoľvek iná vláda. ^{804 805 806 807 808 809}

Pravdepodobne najvýrečnejším dokumentom svedčiacim o snahe niektorých sionistických frakcií vstúpiť do aliancie s Hitlerom bola ponuka, ktorú učinila v roku 1941 organizácia Bojovníci za slobodu Izraela, populárne nazývaná "Lehi" alebo Sternov gang. Jej vrcholným predstaviteľom bol Yitzhak Shamir, ktorý sa stal vodcom a hlavným teroristom po Sternovej smrti a ktorý sa v 80-tych rokoch stal ministerským predsedom Izraela. Sternov gang považoval za najväčších nepriateľov sionistov Britov, pretože Británia sa pokúšala chrániť občianske práva Palestínčanov a spomaliť povstaleckú židovskú emigráciu.

V jednom z najprekvapujúcejších faktov moderných dejín Lehi dokonca urobila Nemcom formálny návrh na vojenské spojenectvo medzi židovskou revolučnou organizáciou a nacistami. Ponúkli sa bojovať na nemeckej strane. Tu sú výňatky textu ich komuniké s nacistami:

Vo svojich prejavoch a vyhláseniach vedúci štátnici Národného socialistického Nemecka často zdôrazňovali, že nový poriadok v Európe si vyžaduje neodkladné radikálne riešenie židovskej otázky. (Európa bez Židov)

Evakuácia židovských más z Európy je predpokladom na vyriešenie židovskej otázky. Jedinou

cestou ako toto môže byť dosiahnuté je cez ich osídlenie židovskej vlasti, Palestíny a založením židovského štátu so svojimi historickými hranicami.

Cieľom politických aktivít a rokov úsilí izraelského hnutia za oslobodenie a Národnej vojenskej organizácie v Palestíne (NMO, Irgun Yvai Leumi) je vyriešenie židovského problému týmto spôsobom a teda úplné oslobodenie židovského obyvateľstva. NMO, ktorá je oboznámená s dobrou vôľou vlády nemeckej Tretej ríše a jej predstaviteľov voči sionistickým aktivitám v Nemecku a sionistickému emigračnému programu zaujíma tento názor:

1. Je možná existencia spoločného záujmu nemeckého konceptu vlády Tretej ríše a skutočných národných aspirácií židovských Ľudí, ktorí sú stelesnení v NMO.
2. Je možná spolupráca medzi novým Nemeckom a obnoveným volkish - národným židovstvom.
3. Založenie historického židovského štátu na národných a totalitárnych základoch a zaviazaných zmluvou Nemeckej ríše by bolo v záujme udržania a posilnenia budúcnosti Nemcov ako sily na Blízkom východe.

Na základe týchto okolností a pod podmienkou, že Nemecká ríša uzná národné snahy izraelského Hnutia za oslobodenie, spomenuté vyššie, NMO v Palestíne ponúka aktívne sa zúčastniť vojny na strane Nemecka.

Táto ponuka NMO zahŕňa vojenské, politické a informačné aktivity na území Palestíny a po určitých organizačných opatreniach aj mimo nej...

Nepriama účasť izraelského Hnutia za oslobodenie v novom európskom poriadku je už v štádiu prípravy, kombinovaná s pozitívno-radikálnym riešením európskeho židovského problému na základe národných aspirácií židovských Ľudí spomenutých vyššie a významne posilní základ nového poriadku v očiach celého Ľudstva.

Spoluprácu izraelského Hnutia za oslobodenie posilnil zároveň nedávny prejav nemeckého kancelára, v ktorom Hitler poznamenal, že použije akúkoľvek kombináciu a koalíciu za účelom izolovania a porážky Anglicka.^{810 811 812}

Neexistuje žiadny písomný dôkaz, či Nemci na tento návrh odpovedali, avšak keď bol ponúknutý Nemecko zaujalo proarabskú pozíciu za účelom podlomiť pozíciu Británie na Strednom východe. Keď som tento dokument videl prvýkrát, všimol som si ideologické podobnosti medzi sionizmom a národným socializmom až do používania slova "folish" (volk) na opis základov štátu, ktorý chceli vytvoriť.

Fascinovalo ma čítať o sionistickej tajnej dohode s nacistickým Nemeckom. Spolupráca medzi sionistami a nacistami bola dlho špinavým malým tajomstvom, ktoré však výrečne vraví o založení Izraela a o tom, kam až chceli sionisti ísť na zabezpečenie jeho výtvoru.

Keď išlo o Izrael, sionistický fanatizmus nebral ohľad na ľudské životy, včítane židovských. Keď nemecké židovstvo bolo ohrozené Hitlerom, prvý izraelský ministerský predseda Ben Gurion urobil nasledovné prehlásenie:

Ak by som vedel, že by bolo možné zachrániť všetky deti Nemecka privezením ich do Anglicka a len polovicu z nich privezením do Izraela, zvolil by som druhú možnosť. Musíme vziať do úvahy nielen životy týchto detí, ale tiež dejiny Ľudí Izraela.⁸¹³

Ak je úcta ministerského predsedu k životu taká, že radšej by videl polovicu nemeckých detí mŕtvych ako transportovaných do Anglicka namiesto Izraela, koľko úcty môžeme očakávať že má k palestínskym deťom? Ako by sme reagovali na nacistu, ktorý by povedal, že radšej by videl polovicu židovských detí zomrieť, než by mali ísť do inej krajiny?

Ďalším klasickým príkladom nízkej úcty k ľudskému životu, dokonca aj židovskému, môžeme vidieť v teroristickom čine Bena Guriona a zakladateľov sionistického štátu v roku 1940. Haganah, ktorý viedol Ben Gurion, vyhodil do povetria loď Židov utekajúcich pred Hitlerom. Briti ich radšej brali do Mauritiusu než by sa mali vylodiť v Haife, v Izraeli. K zvýšeniu pobúrenia u Britov prispel i čin, keď sionisti vyhodili

do vzduchu loď v deň Vianoc, v roku 1940, čím spôsobili smrť 252 Židov ako aj anglickej posádky lode.

Ak by nacisti vyhodili do vzduchu loď utečencov v izraelských vodách, Mosad by na páchatel'ov poľoval po celej Zemi, aby mohli byť postavený pred izraelský súd "vojnových zločincov". Udalosť by bola patrične medializovaná s každoročnou spomienkovou oslavou na hrozný akt terorizmu. Namiesto toho si Izrael zvolil vraha za svojho ministerského predsedu.⁸¹⁴ Sionizmus a nacizmus sú odtrhnutí z jednej látky, ktorá je poškvrnená krvou. Sionisti sú však oveľa lepší vo vzťahoch s verejnosťou.

Izrael: rasistický štát

Plenárne zasadanie Organizácie Spojených národov 10. novembra 1975 vyhlásilo sionizmus za formu rasizmu. V Amerike a vo svete sa zdvihli vlny protestu od (opäť) úbohých, prenasledovaných Židov. Boli rozzúrení, že takéto obvinenie bolo vznesené voči "jedinej skutočnej demokracii na Strednom východe". Čo ale je sionizmus ak nie je rasizmom? Dokonca aj David Ben Gurion v diskusii o "hitlerizme" Menachema Begina napísal: "Môže byť obvinený z rasizmu, potom ale musíme postaviť pred súd celé sionistické hnutie, ktoré je založené na princípoch čisto židovskej entity v Palestíne."⁸¹⁵

Medzinárodná konvencia na elimináciu všetkých foriem rasovej diskriminácie, ktorej uzávery si adoptovalo zhromaždenie OSN v roku 1965, ratifikovala termín rasová diskriminácia ako:

...akúkoľvek rozdielnosť, vylúčenie, obmedzenie alebo uprednostňovanie založené na rase, farbe, dedičnosti národnej alebo etnickej, ktorej zámerom by bolo zrušenie alebo oslabenie uznania, radosti alebo práce na základe rovnakého postavenia, ľudských právach a základných slobôd v politickej, ekonomickej, kultúrnej alebo akejkoľvek inej oblasti verejného života.⁸¹⁶

Izrael bol a je národom, ktorý bol založený len pre Židov. Na základe izraelského "Zákona návratu" je pojem Žid definovaný nie na základe svojej viery, ale židovských predkov. Napriek tomu, že je pre kresťanov možné konvertovať na judaizmus, prekážky sú také veľké, že "konvertiti" tvoria len malé percento židovskej populácie. Židovská ortodoxia, štátom podporované náboženstvo v Izraeli, je v kontroverzii s Americkou reformou a konzervatívnou frakciou, pretože ortodoxia v Izraeli by nikdy neuznala konverzie od týchto dvoch vetiev judaizmu.

Palestínčan, ktorý sa narodil na hraniciach toho, čo je dnes nazývané Izrael a ktorého rodina tam žila tisíce rokov než ho izraelská armáda odtiaľ vyhnala, sa do svojej vlasti nemôže vrátiť a stať sa občanom Izraela. Naproti tomu ateistický Žid, ktorý sa narodil v New Yorku a ktorý neovláda hebrejčinu môže do Izraela emigrovať a okamžite mu bude udelené občianstvo. Izraelská vláda mu ešte k tomu pomôže s ubytovaním, nákladmi na živobytie, vzdelanie a množstvom iných vecí, ktoré mu emigráciu uľahčia.

V roku 1948 takmer 94% Izraela patrilo Palestínčanom. Odvtedy boli pozemky vlastnené Palestínčanmi pravidelne a systematicky zabavované izraelskou vládou. Väčšina palestínskej pôdy išla do rúk čohosi, čo Izrael nazýva "Národný židovský fond" a zákonom bola ustanovená za pôdu Izraela. Stala sa "židovskou" zemou a podľa zákona už nikdy nesmie byť predaná nežidovi, prenajatá nežidovi alebo spravovaná nežidom. Väčšina pôdy sa zadarmo rozdala židovským osadníkom. Sionistická armáda silou vyhnala Palestínčanov z viac ako 350 miest a dedín v Izraeli a ich domy na okupovaných teritóriách buldozéry zrovnali so zemou. Dokonca aj staroveké palestínske cintoríny stihol rovnaký osud.

Ďalšie dva zákony sa týkajú Keren Kayment zákona ("Národného židovského fondu"), ktorý schválili 23. novembra 1953 a Keren Hayesod zákona ("Rekonštrukčného fondu"), ktorý bol schválený 10. januára 1956. Prezident Israeli Human Rights League doktor Israel Shahak, profesor na Hebrew University nám vo svojej knihe *The Racism of the State of Israel*⁸¹⁷ vraví, že v Izraeli existujú celé mestá (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzpen-Ramen a iné), v ktorých je podľa zákona nežidom zakázané bývať.

Palestínčania, ktorí v Izraeli ostali, napriek zdanlivému občianstvu, trpia intenzívnou diskrimináciou. Boli im vydané identifikačné karty, ktoré nemajú izraelské štátne občianstvo; národnosť je uvádzaná ako Arab alebo Žid, čím sú v židovskom štáte podrobení mnohým diskriminačným pravidlám. V Izraeli existujú celé osady alebo mestá, v ktorých je pre Palestínčanov nelegálne žiť. Existujú segregované

bytové komplexy, školy a rekreačné oblasti, do ktorých Palestínčanom nie je dovolený prístup. Táto segregácia nie je de facto, je oficiálnou vládnu politiku. Nie je im dovolené slúžiť v armáde napriek tomu, že tvoria 15 až 20 % izraelskej populácie, v izraelskej vláde ešte nikdy nebol ani jeden Palestínčan.

Izraelský zákon neuznáva legálnosť manželstva medzi Židmi a Palestínčanmi, keďže manželstvá a iné aspekty občianskych práv sa rozhodujú náboženským súdom, ktorý takéto manželstvá neuznáva. Kedykoľvek vidím Židov v amerických médiách glorifikovať a povzbudzovať miešané manželstvá medzi černochochmi a belochmi, pomyslím si na ich pokrytectvo, keď podporujú národ, ktorý zákonom odcudzuje manželstvo medzi Židom a nežidom. Haim Cohen, bývalý sudca Najvyššieho súdu v Izraeli poznamenal:

...horká irónia viery, ktorá viedla rovnaké biologické a rasistické zákony propagované nacistami a ktoré inšpirovali neslávne norimberské zákony, aby slúžili ako základ na definíciu judaizmu v štáte Izrael.⁸¹⁸

Zrada voči Liberty

Židia a ich dejiny ma fascinovali. O tom, čo som sa dozvedal, som nemohol zostať mlčať. Fakty, o ktorých som čítal, som rozoberal so svojou rodinou, priateľmi a učiteľmi. Poukazovanie na židovské pokrytectvo mi však prinieslo obvinenia z nenávisťi, netolerancie, rasizmu, náboženského fanatizmu a samozrejme antisemitizmu.

Pripadalo mi zrejmé, že napriek mediálnemu obrazu Židov ako najsvätejších a najbožskejších ľudí na Zemi, židovská infraštruktúra si naďalej uchováva svoju extrémnu formu etnického supremacizmu. Ich supremacizmus bol spojený so silnou nenávisťou k iným, a to už od doby ich pobytu v Egypte až po poholokaustové moderné časy. Takýto šovinizmus opakovane vybuchol do netolerancie a represie. Ktokoľvek, kto sa odváži odhaliť tento dôkaz o židovskom pokrytve, rasizme a nenávisťi, je prostredníctvom „ligy proti hanobeniu“ (ADL) znevážený ako človek plný nenávisťi.

Keď som začal hovoriť o židovskom rasizme alebo citovať zo židovských svätých kníh alebo z výrokov súčasných židovských vodcov, moji učitelia boli spočiatku veľmi prekvapení, neskôr ma však uistovali, že takéto názory boli súčasťou dávnej histórie alebo nepatrnej menšiny v súčasnosti. Povedali mi, že moderní Židia rozhodne nenasledujú etnocentrické spôsoby svojich predkov. Študovanie Izraela mi však pomohlo uvedomiť si, že židovský supremacizmus je u nich aj dnes značne prítomný. Jedna z vecí, ktoré mi to objasnili, bol izraelský vojenský útok voči Amerike – zradný čin, ktorý u amerických médií a vlády vyvolal len podlízavosť a vlastizradu.

8. júna 1967 sa americká výzvedná loď U.S.S. Liberty pri hliadkovaní vôd Izraela a pásma Gazy dostala pod leteckú paľbu a torpédové ostreľovanie. Spomínam si, ako som túto správu počul v tranzistorovom rádiu v lete, keď som maľoval staré domy v New Orleanse. Útok sa odohral v časoch

USS Liberty s dierou po útoku izraelského torpéda.

izraelsko-arabskej vojny v roku 1967, vojny, v ktorej Amerika podporila Izrael. Prvé správy útočníka neidentifikovali a predpokladal som, že to boli Egypťania a v hlúpom útoku, ktorý zasiahol americkú loď sa chceli odplatiť za značnú podporu izraelskej armády. Niekoľko štátnych úradníkov začalo volať po okamžitej odvetnej akcii voči Egyptu.

Napriek mojim rastúcim vedomostiam o zhubnej povahe sionizmu, moje hlboko zakorenené vlastenectvo sa prejavilo a začal som byť na Egypt skutočne nahnevaný za to, že sa odvážil napadnúť americkú loď.

Neskôr však začali správy oznamovať, že to boli Izraelčania, ktorí napadli loď, čím spôsobili smrť 31 americkým vojakom a 171 bolo zranených. Oficiálna výhovorka znela, že Izraelčania si pomýlili loď Liberty s egyptskou loďou. Nasledujúcich niekoľko týždňov sa vynorilo veľké množstvo dôkazov o tom, že útok bol zámerný. Dovtedy však príbeh Liberty z tituliek správ zmizol. Posádke bolo nariadené neprezradiť akúkoľvek informáciu o útoku. Keď bolo ticho nakoniec prelomené

kapitánom Jamesom Ennesom, ohromujúce dôkazy jasne dokazovali surový útok Izraelčanov na americkú loď.

U.S.S. Liberty bola ľahko ozbrojená výzvedná loď, ktorej úlohou bolo zachytávať cudziu rádiovú komunikáciu v medzinárodných vodách neďaleko egyptského mesta El Arish, ktoré izraelské sily práve dobyli. Izrael vedel, že Liberty monitorovala jeho prenosy a obával sa, že sa dozvie o príprave na inváziu do Sýrie nasledujúci deň.

V jedno jasné, svieže ráno 8. júna krúžili izraelskí piloti okolo Liberty niekoľkokrát. Prichádzali tak blízko k posádke, že mohli vidieť ich tváre. Liberty bola výrazne označená veľkými písmenami U.S. Navy a na jej palube viala tiež veľká americká zástava. Bez varovania o druhej popoludní napadli neoznačené bojové lietadlá Liberty raketami, strelbou a napalмовými bombami. Ich prvým cieľom bola rádiová izba, ktorú zničili aj s anténami. Piloti sa opakovane vracali, až kým im nedošla munícia a neodleteli. V tom čase muži na Liberty nahradili prvú americkú zástavu zástavou väčšou s rozmermi 7 krát 13 stôp.

Izraelčania samozrejme vedeli, že loď je americká, keďže sa pokúsili zneškodniť rádiové spojenie lode a jej volanie o pomoc. Mužom v rádiovkej izbe sa však podarilo vyslať niekoľko správ, v ktorých označili útočníkov a volali o pomoc stredozemnú šiestu flotilu. Dopravcovia Saratoga a America poslali odkaz, že pomoc je na ceste a vypravili pilotov brániť Liberty.

Obliehaná a zranená posádka Liberty čakala na pomoc zbytočne. V tom napadlo loď izraelské torpédo, pokúšajúc sa ju potopiť a zničiť ju aj s posádkou, ktorá bojovala s ohňom na palube od napalmových bômb a starala sa o zranených. Izraelčania ostrelovali Liberty s 20 a 40 mm zbraňami a zasiahli ju torpédom, čím spôsobili smrť 22 námorníkom v spodných častiach lode.

Napriek 821 dieram väčším ako ľudská päšť, napalmovým bombám a diere po torpéde sa Liberty akoby zázrakom nepotopila (určite nie vďaka americkej leteckej ochrane, ktorá sa nedostavila a ktorá bola odvolaná prezidentom Lyndonom Johnsonom). Izrael mal v úmysle potopiť Liberty a zabiť každého na palube. V porušení medzinárodného práva vystrelili Izraelčania torpédo a dokonca ostrelovali záchranné člny. Chceli vyradiť komunikáciu lode a zabrániť identifikovaniu útočníkov a potom poslať loď aj s posádkou na dno mora, aby nikto nemohol vyvrátiť prirodzený predpoklad, že tento zradný skutok spáchali Egyptania. Sionisti vedeli, že zneškodnením Liberty by mali voľnejšiu ruku v Sýrii a pobúrenie nad potopením americkej lode Egyptanmi by prinieslo bezpodmienečnú podporu Izraela v jeho radikálnych vojnových cieľoch. Len odvaha mužov na U.S.S. Liberty prekazila ďalšiemu páchaniu nespravodlivosti.

Svojim odvolaním spáchal Johnson jeden z najzradnejších činov v amerických dejinách. Viac sa staral o vzťahy medzi USA a Izraelom ako o záchranu životov amerických vojakov. Tí, čo na Liberty prežili uvádzajú, že keby lietadlá neboli odvolané, torpédo mohlo byť zastavené a tým ušetrené životy mnohých vojakov.

Veliaci kapitán na Liberty William McGonagle napriek tomu, že bol vážne zranený preukázal výnimočnú odvahu, ktorá mu nakoniec priniesla Medailu cti. Túto odmenu najvyššej cti zvyčajne predáva prezident pri slávnostnej ceremónii v Bielom dome spolu s citáciami detailov hrdinského činu. Prezident Johnson zavola Izraelčanom, aby sa uistil, či nemajú námietky proti tejto odmene a potom sa rozhodol nezúčastniť sa jej a dokonca ani nedovolil, aby sa predávala v Bielom dome. Minister nakoniec predal odmenu na washingtonskom námornom nádvorí a citácie ani neuvádzali Izrael ako útočníka.

The Washington Post neuviedol žiadnu správu o tom, že kapitán McGonagle dostal túto vysokú odmenu. Námorníctvo urobilo povrchné prešetrenie (trvajúc len 4 dni) a nepovolalo dokonca ani jedného Izraelčana, aby svedčil. Na porovnanie - útok na loď U.S.S. Stark si vyslúžil 9 mesiacov dlhé vyšetrovanie. James Ennes, jeden z veliáčich dôstojníkov na Liberty, napísal podrobnú knihu *Assault on the Liberty*, ktorá bola publikovaná v roku 1979.⁸¹⁹ Odhaľuje v nej obrovské množstvo dôkazov ukazujúc, že útok bol plánovaný a zameraný na potopenie lode a Izraelčania vedeli, že je to loď americká. Mali v úmysle zabiť celú posádku, aby nezostal ani jeden svedok. Americký veľvyslanec v Libanone v tom čase tiež vystúpil a uviedol, že bol práve na Strednom východe a počul o Američanmi zachytenej správe medzi Izraelom a letcami, ktorí uskutočnili útok, v ktorej vedeli o tom, že loď bola

americká. Mnohí významní americkí vodcovia verejne odvážne vyhlásili, že si vyžadujú skutočné prešetrenie prípadu Liberty a riaditeľ námorných operácií povedal, že dôkazy jasne ukazujú, že išlo o plánovaný útok. Minister zahraničných vecí Dean Rusk, admirál Thomas Moorer a posádka, ktorá prežila povedali, že útok bol evidentne zámerný.

Človek si takýto útok dokáže predstaviť od nepriateľa našej krajiny, nie však od predpokladaného spojenca. Fakt, že Izrael napadol ozbrojené sily krajiny, ktorá ho podporovala viac ako ktorúkoľvek inú krajinu - musí byť v kruhoch finančných, diplomatických a dokonca aj vojenských (vrátane zbraní, ktoré sa obrátili proti nám) jedným z najvýrečnejších aktov vojenskej zrady v dejinách národov.

Spýtal som sa sám seba, ako môže byť Izrael taký ľahkomyselný, že napadne americkú loď. Zrejma odpoveď bola, že vedel, že operácia proti Liberty neniesla veľké riziko, pretože ak sa útok podarí a loď s celou posádkou zničia, Izrael by dosiahol vo vojne čo chcel. Ak by sa útok a zhodenie viny na Egyptanov nepodaril, Izraelčania vedeli, že to môžu prehlásiť za omyl. Vedeli, že ich ohromný vplyv vo vláde a tlačí by im to pomohol zamaskovať. Po tom, čo sa im podarilo maskovať teror a vyvlastnenie milióna a pol Palestínčanov vyše pol storočia, Liberty bola nevinnou hračkou.

Náš vznešený spojenec Izrael nielen že zaútočil na americké ozbrojené sily, ale celé desaťročia umiestňoval špiónov na vysoké miesta v našej vláde. Jedným z príkladov je Pollardova aféra, v ktorej vysoko postavený Žid v americkej spravodajskej službe poskytol izraelskej vláde obrovské množstvo veľmi tajných materiálov. Keď bol Pollard náležite odhalený, usvedčený a uväznený, izraelská vláda zriadila fond na zaistenie jeho prepustenia a odmeny za jeho služby. Od Pollardovej aféry už sionisti nepotrebujú špiónov na nižších stupňoch, pretože teraz už ich hlboko oddaní sionisti dominujú najvyšším stupňom spravodajskej služby USA – v prezidentovej Národnej Bezpečnostnej Rade.

Keď som sa roky po útoku dozvedel celú pravdu o Liberty, spomenul som si, aký som bol v 17-tich rokoch rozhorčený, keď som v rádiu počul, že Egyptania napadli americkú loď. Tie chvíle hnevu trvali dlho, keď som čítal Ennesovu knihu. Avšak pri čítaní jeho dojímavých knihy o mŕtvych a zomierajúcich mužoch na palube Liberty môj hnev opäť vzrástol len aby uvoľnil cestu hlbokému smútku za moju krajinu. Ako mladý a hrdý Američan som nevedel pochopiť, ako mohol prezident tak zradne zastaviť pomoc pre amerických bojujúcich mužov a ako mohla naša vláda zakryť zradu zámerného izraelského útoku a vraždy mladých amerických vojakov - a dokonca odmeniť vrahov viac než miliardou dolárov z našich daní vo forme zahraničnej pomoci.

Vtedy som si uvedomil, že Izrael nie je len palestínskym problémom, ale aj americkým problémom a to nielen kvôli 50 miliardám dolárov, ktoré vysal z našej štátnej pokladnice; alebo kvôli stovkám miliárd zaplatených za vyššie ceny ropy vďaka našej politike, ktorá na prvé miesto stavia Izrael; alebo škode ktorú spôsobil nášmu dobrému menu vo svete; či dokonca len kvôli svojmu zradnému útoku na *Liberty*. Naša pro-izraelská politika je príznakom všadeprítomnej židovskej moci v našej vláde a tlačí, ktorá ohrozuje samotné základy Ameriky.

Kým sionisti v Izraeli pripravovali Palestínčanov o majetok, sionisti v Amerike boli zaneprázdnení upevňovaním svojej moci aj vo všetkých Západných národoch, presadzujúc politiku, ktorá oslabuje identitu a vôľu k sebazáchrane zakladajúcich nežidovských prvkov. Pustili sa dokonca do zámeru urobiť z nás menšinu vo vlastnom národe, práve tak, ako urobili menšinu z Palestínčanov v Izraeli. Vedel som, že ten deň nebude ďaleko, ak sa podobne ako Palestínčania staneme utláčanou menšinou vo vlastnej zemi. Skutočnosť, že loď napadnutá Izraelom sa volala *Liberty* nesie v sebe krutú náležitosť, pretože som vedel, že ak sionisti dosiahnu svoj konečný cieľ, zničia tým aj životy a slobodu našich ľudí.

Štruktúra a zloženie moderného Izraela dokazujú, že židovský supremacizmus nie je len ideológia minulosti, ale hrozivá realita súčasnosti, zreteľne vyjadrená v každej šľache izraelského štátu. Skutočnosť, že židovská štruktúra moci v Amerike a po celom svete ho intenzívne podporuje, ponúka usvedčujúci dôkaz, že len málo sa zmenilo v boji medzi Židmi a nežidmi za posledných 2500 rokov. Okrem toho, fakt, že Židia sú schopní presvedčiť Západný svet k podpore sionizmu v celom jeho príznačnom pokrytve, je svedectvom o ich moci nad všetkými formami médií a vládami našich národov. Európska rasa nemôže prežiť, kým táto sila nie je zlomená.

SKÚMANIE HOLOKAUSTU

Po tom, čo som si uvedomil etnocentrizmus, ktorý judaizmom a sionizmom prenikol, a všadeprenikajúcu židovskú prítomnosť v médiách, prečítal som si zopár kníh a článkov, ktoré naznačovali, že tvrdenia o nemeckých krutostiach počas 2. svetovej vojny sú zveličené a nesprávne interpretované. Niektorí tvrdili, že trvalé presýtenie médií tým, čo sa dnes nazýva Holokaust, desaťročia po vojne, bolo motivované strategickými záujmami Izraela. Najprv som myšlienku, že niektoré z obvinení proti Nemcom by mohli byť falošné odmietol, pretože som videl hrôzostrašné fotografie a filmy, ktoré vyvolávali dojem, že nemecké krutosti sú evidentné. Nasleduje vysvetlenie toho, ako som sa dostal k spochybňovaniu niektorých aspektov tejto temnej epizódy európskych dejín.

Na hodinu anglického jazyka na Louisiana State University som napísal písomnú prácu s témou liberalizácie americkej sexuálnej morálky. Popísal som, ako som nevidel fotografiu úplne nahej ženy snímanej spredu, až kým som nebol nováčikom na strednej škole. Táto spomienka môže pre dnešnú mládež vyznieť zvláštne, no dokonca aj magazín *Playboy* do polovice 60-tých rokov najintímnejšiu sexuálnu oblasť vynechával. Po napísaní tejto písomnej práce mi pravicovo orientovaný priateľ, ktorý ju čítal, povedal, že som sa ohľadom toho, že som v detstve nevidel úplnú nahotu, mýlil.

„Úplne nahé ženy si videl,“ povedal, „obrázky nahých mužov a žien, často vychudnutých, v strašných scénach smrti. Videl si mnoho fotografií a filmov so židovskými obeťami nacistického besnenia.“

Po premýšľaní som musel priznať, že má pravdu. Televízia a tlačené médiá konca 50-tých a začiatku 60-tých rokov boli oveľa prudrejšie ako sú dnes, no počas rokov môjho detstva médiá často prinášali hrôzostrašné fotografie a dokumenty zobrazujúce scény zmrzačených a vychudnutých židovských obetí 2. svetovej vojny. Tieto obrázky zaplňali stránky časopisov typu *Look* a *Life*, nikdy nechýbali v televíznych dokumentoch o vojne a uverejňovali ich dokonca aj denníky – vrátane nášho miestneho, Židmi vlastneného, *Times-Picayune*.

V čase nevinnosti, keď sme s priateľmi nikdy nevideli fotografiu úplne vyzlečenej ženy, médiá nám ukazovali mŕtvoly, často nahých žien či malých tiel detí, nakopených na hromade ako siahovice, tlačené buldozermi Spojencov do masových hrobov. Tieto fotografie boli silným zážitkom, pretože aj dnes tieto obrazy zostávajú živé, vykreslené emóciami v nich.

Môj priateľ tvrdil, že za opakovaným znázorňovaním židovských obetí 2. svetovej vojny sú politické dôvody. „Bolo to náhodné?“ pýtal sa rétoricky. „Ak by to bolo len pre senzáciu z nahoty a smrti, prečo sú zobrazované iba židovské obeť?“

Keď sa do kín po celej Amerike dostal v roku 1974 film *The Faces of Death*⁸²⁰, milióny ľudí sa hrnuli vidieť skutočné zábery skutočných ľudí v mukách smrti. V ťažkopádnej póze smrti je snáď najfascinujúcejší pohľad, ktorého môže byť ľudská bytosť svedkom. Rodičia chránia deti pred takýmito scénami a televízne správy nám len zriedka ukazujú najprišernejšie zábery vražd. Napriek častému používaniu senzacionalizmu médiami na zvýšenie sledovanosti, dokonca aj po páde dopravného lietadla zvyčajne ukazujú skôr všeobecné zábery scény, než odtrhnuté hlavy a torzá.

V 90-tych rokoch mnohí prejavujú starosť, že televízne programy a filmy sú pre deti a mládež príliš násilné a krvavé, no strašné scény Holokaustu sa pre školákov stali zo zákona povinnou projekciou. Židovské skupiny lobovali za prijatie zákonov, ktoré by vo verejných školách vyžadovali „štúdie o Holokauste“ a mnohé tisíce miestnych školských systémov takéto štúdie na židovské naliehanie jednoducho nariadili. Krvavé násilie najskazenejších filmov či televíznych programov by asi nemohlo byť názornejšie než krvavé scény Holokaustu. Premietali by tie isté školy školákovi filmy o krvavých obetiach dopravných lietadiel? Ukazovali by 9-ročným masakry palestínskych žien a detí zmasakrovaných v táborech Sabra a Shatila v Izraelom okupovanom Libanone alebo zmasakrované obeť komunistov

v Kambodži? *Z akého dôvodu* – pýtal som sa sám seba – *musia ukazovať týmto malým deťom strašné scény židovských obetí spred polstoročia?*

Zástancovia „štúdií o Holokauste“ pre školopovinné deti hovoria, že táto trauma je potrebná, aby ich poučila o nebezpečenstvách rasizmu a anti-semitizmu. Napriek tomu im neukazujú žiadne obete s vystreleným mozgom, aby ich poučili o hrôzach páchania ozbrojenej lúpeže, žiadne scény miliónov mŕtvov vyhladovaných či zmasakrovaných Sovietmi, aby ich poučili o nebezpečenstvách komunizmu. Žiadne univerzity nemajú „Katedru štúdií gulagov“ a žiadne verejné vysoké školy nevyžadujú k postupu štúdie o gulagoch.

Jedným z argumentov používaných tými, ktorí propagujú štúdie o Holokauste pre naše malé deti, je to, že Holokaust zobrazuje zlo rasizmu. Odhaľuje, hovoria, že masové vraždenie je konečným následkom rasového vedomia. Nie sú však schopní poukázať na to, že oveľa viac ľudských bytostí bolo zavraždených v mene rovnosti, než v mene rasizmu. Odo dní krvavých ukrutností francúzskej revolúcie, až po milióny zmasakrovaných Sovietmi v ich gulagoch, vražedných Červených gárd v Číne a smrtonosných oblastí Kambodže, žiadna doktrína nezabila viac ľudí ako komunizmus – a jeho srdce je venované fanatickému oddaniu sa rovnostárstvu.

Príšerné scény židovského utrpenia a smrti sa ma ako mladíka dotkli, a stále dotýkajú. Vzbudzujú odpor voči neľudskosti, ktorá takéto hrôzy stvorila. Naozaj, vzbudzuje hnev vo všetkých z nás proti tým, ktorí sú za masaker zodpovední. A predsa, ako rásťlo moje povedomie ohľadom počiatočnej židovskej dominancie v medzinárodnom komunistickom hnutí, čudoval som sa, prečo bolo sústredenie médií venované výhradne židovskému utrpeniu, pričom ostatným obetiam masového vraždenia sa venovalo len málo pozornosti. Jediné obete, ktoré som si skutočne uvedomoval, boli Židia. Títo boli obeťami, o ktorých som čítal, obeťami, ktoré som videl v televíznych drámach, obeťami, ktoré som videl na fotografiách a vo filmových dokumentoch.

Neexistuje žiaden väčší ľudských zločin ako masaker nevinných. Britský historik David Irving to označuje ako „innocenticide“ (vraždenie nevinných). No nakoniec som sa dozvedel o zďaleka väčšom vraždení nevinných, prekonajúcom dokonca aj hrozné zločiny nacistov. Toto poznanie nepochádzalo z televíznych dokumentov či dokumentárnych drám, alebo z podrobne zaznamenávaných procesov s vojnovými zločincami či z ich hľadania, ale z tichých stránok kníh a dokumentov, o ktorých sa národné médiá zmieňujú len minimálne.

Komunisti v Rusku, východnej Európe a Číne zavraždili prinajmenšom 10-krát viac nevinných ľudí než nacisti. Keď som bol mladý teenager, tieto obete komunizmu boli mimo môjho povedomia. Počul som občasné poznámky o krutostiach komunistov, no nevidel som žiadne dokumenty, alebo fotografie obetí komunizmu. Nespomínam si ani na jednu. Nevidel som žiadne dokumenty, nečítal som žiadne denníky mladých dievčat (vlastne ani nikoho iného), ktoré by trpeli v rukách komunistov. Nemal som preto žiadny emocionálny vzťah ku kresťanským obetiam komunistov, no mal som silné emocionálne putá k židovským obetiam 2. svetovej vojny.

Podnietený mojím anti-komunizmom som čítal o najväčšom ľudskom masakri v svetových dejinách: vraždení desiatok miliónov kresťanov v komunistickom Rusku. Fascinovane som čítal o strašnej vražde cára Mikuláša a jeho rodiny židovskými Boľševikmi a o masových vraždách, začatých Leninom a vyvrcholiacich v bezpríkladnom vraždení Stalina. Klasický Leninov výrok o vraždení v sovietskom štáte ilustroval chladnokrvnú povahu tohto zabíjania. Lenin povedal: „Nemôžete spraviť omeletu bez toho, aby ste pár vajec nerozbili“. Začiatkom 60-tých rokov publikované informácie z Kremľa samé priznali, že raný vodcovia komunizmu organizovali likvidácie, podľa vlastných odhadov komunistickej strany, 25 až 40 miliónov ľudí. Počas tohto obdobia bol systém stále sústredený na utrpenie Židov, len málo sympatií či pozornosti sa venovalo obetiam totalitarizmu. Prekvapilo ma, že médiá prekypujú nadmernou pozornosťou voči Židom, kým voči masovému vraždeniu miliónov kresťanov židovskými komisármi v sovietskom štáte zostávajú ľahostajné.

Mlčanlivá odpoveď na sovietske besnenie sa zdala byť nevysvetliteľná, zväziac fakt, že v tom čase sa Amerika nachádzala v „studenej vojne“ proti komunistom. Aká psychologická zbraň by mohla byť

v tomto celosvetovom ideologickom boji lepšie využitá proti komunistom, než odhalenie historickej pravdy o ich masakrovaní desiatok miliónov ľudských bytostí?

Západná tlač udržiavala väčšinou ticho ohľadom sovietskych masových vražd, dokonca aj kým milióny naďalej trpeli v komunistických koncentračných táboroch. Ďalšie milióny boli zabitú počas „kultúrnej revolúcie“ v Číne, v mnohých afrických národoch, v kubánskych väzniciach, na vražedných poliach Kambodže a v „prevýchovných táboroch“ Vietnamu. Počas tohto obdobia, keď marxisti likvidovali milióny ľudí, sme však videli len nekonečnú prehliadku príbehov o židovskom utrpení pred desaťročiami.

V tom istom momente, kedy židovskí učitelia kričali „Nikdy viac!“ ohľadom ukrutností spáchaných jediným režimom desaťročia úplne mŕtvym, milióny nevinných ľudí čelilo mučeniu a smrti v desiatkach komunistických tyranii po celom svete. Kým toto vraždenie pokračovalo, počuli sme o ňom len málo, no krik o roku 1945 pokračuje dodnes. Koncom 60-tých a začiatkom 70-tých rokov som sa zúčastňoval mítingov anti-komunistických Kubáncov a mnohých východoeurópskych národností, ktoré bolestivo trpeli v rukách komunistov. Lotyši, Estónci, Litovci, Ukrajinci, Bielorusi, Rumuni, Maďari, Česi, Poliaci, Chorváti, Srbi a mnoho ďalších utečencov rozprávalo o útlaku, mučení a vraždách, ktorým sa dostalo len zlomku mediálneho pokrytia venovaného Holokaustu – no týkalo sa utrpenia oveľa väčšieho počtu ľudí.

Zatiaľ čo médiá vytrubovali o hľadaní, zatknutí a procesoch s nemeckými vojnovými zločincami, komunistickí vojnoví zločinci modernej doby pokračovali vo väznení, mučení a vraždení miliónov v koncentračných táboroch po celom svete. Židmi ovládané médiá neučinili žiadnu snahu zabrániť zničeniu životov, ktoré mohli byť zachránené, nevydali ani oprávnené volanie po prenasledovaní komunistických vojnových zločincov z minulosti alebo súčasnosti.

Po tom, čo som sa dozvedel o obrovských masakroch organizovaných židovskými Boľševikmi v Sovietskom Zväze, divil som sa, prečo som si vyhradil takú zvláštnu nevraživosť voči nacistickým vykonávateľom vojnových zločinov. *Prečo, čudoval som sa, som si vyhradil zvláštne nepriateľstvo voči jednému masovému vrahovi pred druhým?* Či to je komisár vraždiaci cára a jeho deti, veliteľ SS likvidujúci Židov vo vojnu zmietanej Východnej Európe, čínsky maoistický červený vojak vraždiaci tisíce v tzv. kultúrnej revolúcii, židovský člen Sternovho gangu masakrujúci Palestínčanov v Deir Yassin či arabský terorista vyhadzujúci do vzduchu trhovisko v Tel Avive, nie sú snáď všetci masoví vrahovia rovnako zvrátení? Najväčšiu empatiu som však nepopierateľne pociťoval voči židovským obetiam, a voči ich antisemitským prenasledovateľom som mal najväčší odpor a hnev. Sám seba som sa spýtal, *čo to vyvolalo?*

V tomto momente som začal rozumieť tomu, ako som bol manipulovaný. Kvôli židovskému vplyvu v oznamovacích a zábavných médiách som v televízii a vo filmoch videl ich tvrdenia, bol to ich žiaľ, ktorý som zdieľal v knihách, ich zmrzačené telá, ktoré som videl na fotografiách a v dokumentoch, ich hrôza, o ktorej som sa dozvedal od učiteľov a kazateľov. Aký silný je dopad prvej nahoty v médiách na 9 alebo 10-ročného, nahoty sprevádzanej autentickými scénami smrti horšej než čokoľvek, čo by si dokázal predstaviť?

Začal som sa pýtať ďalšie politicky nesprávne otázky o Holokauste. Aj keby všetko, čo médiá o Holokauste hovoria, bola pravda, prečo zaberá našu pozornosť tisíckrát viac než masaker omnoho väčšieho množstva ľudí Sovietmi? Komunizmus padol, prečo teda niet žiadneho volania po procesoch norimberského typu proti komunistickým masovým vrahom? Začali ma zaplavovať ďalšie otázky. Ak bolo stelesnením zla nahnanie židovského civilistu do plynovej komory, bolo letecké bombardovanie zápalnými bombami miliónov nemeckých a japonských civilistov rovnako morálne nesprávne? Existuje nejaká etická odlišnosť medzi vraždením nevinných jedovatým plynom a ich upálením zaživa? Je morálne akceptovateľné, že Amerika bombardovala zápalnými bombami ženy a deti, pretože sme boli vo vojne proti Nemcom a Japoncom? Podľa takéhoto štandardu – neboli by nemecké krutosti 2. svetovej vojny proti Židom akýmsi spôsobom akceptovateľné, ak sa Nemci cítili byť vo vojne proti Židom?

Čítal som knihu Davida Irvinga nazvanú *Zničenie Drážďan*.⁸²¹ Odhaľovala vražedné bombardovanie Drážďan zápalnými bombami v posledných dňoch 2. svetovej vojny. Väčšina Američanov počula o

bombardovaní Nagasaki a Hirošimy, no len pár z nich vie, že v Drážďanoch zahynulo viac ľudí, než v jednom či druhom z týchto miest vyhladených atómovými bombami. Drážďany boli spojeneckým „experimentom“. Spojenci chceli zistiť, či môžu vytvoriť „ohnivú búrku“ zhadením ton zápalných bômb na centrum mesta.

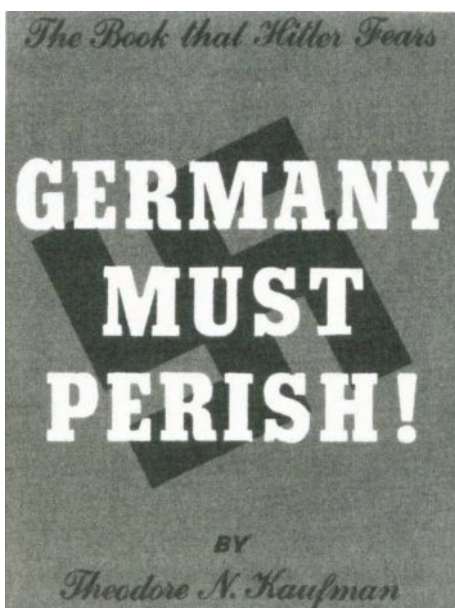
Drážďany boli mestom neoceniteľného umeleckého a kultúrneho bohatstva, ktoré bolo dovtedy vojnou nedotknuté. Bombardovanie zapálilo celé vnútorné mesto, vytvoriac vietor podobný hurikánu, ktorý plamene podporoval. Asfalt sa varil a tiekol ako láva po uliciach. Po skončení leteckého útoku bolo mŕtvych okolo 100 tisíc ľudí. Kvôli zamedzeniu šírenia chorôb, úrady spálili strašné pozostatky desiatok tisíc ľudí na bizarných pohrebných hraniciach. Drážďany nemali žiaden vojenský význam a v čase bombardovania bola vojna prakticky vyhraná. Bombardovanie len zvýšilo nemecký odpor a stálo viac spojeneckých životov. Úprimne som sa pýtal, *bolo bombardovanie Drážďan vojnovým zločinom?* Bol to zločin proti ľudskosti? Boli deti, ktoré zažili najkrutejšiu smrť zo všetkých, upálené zaživa, nejakým spôsobom nespravodlivejšie než, povedzme, Anna Franková, ktorá bola nespravodlivo zavretá do koncentračného tábora, kde nakoniec zomrela na chorobu?

Britská vláda dnes priznáva, že jej ministerstvo letectva sa od februára 1942 angažovalo v politike bombardovania nemeckých civilistov. Ako ukazuje *Barnes Review* Willisa Carta, viac než 600 tisíc mužov, žien a detí zahynulo počas bombardovania, ktoré malo za cieľ zabiť toľko civilistov, koľko len bolo možné.⁸²²

OSN dnes definuje zámerné bombardovanie civilistov ako zločin proti ľudskosti. Zdá sa, že v ponímaní 2. svetovej vojny existoval dvojitý štandard, ktorý trápil môj zmysel pre čestnú hru. Príkladom morálky médií je ponímanie útoku v Oklahoma City v porovnaní s ohromným bombardovaním civilistov v 2. svetovej vojne. Stále sa pamätám na opakovanie po masakre v Oklahoma City a nedôvera, ktorá sa odrážala v procese s Timothy McVeighom. V podstate šlo o to: „Aký druh monštra mohol bombardovať a upáliť nevinné deti?“

Je upálenie desiatok tisíc nevinných detí zaživa zámerným bombardovaním civilistov z lietadiel menej strašné a menej morálne nesprávne než vražda dvoch tuctov detí Timothy McVeighom? Jednému dáme medailu, druhému trest smrti. Pokiaľ ide o mňa, vnímam zámerné masové vraždenie žien a detí hocikým, z akéhokoľvek dôvodu, akoukoľvek vládou ako neospravedliteľné.

Dokonca aj po skončení vojny stanovovali Spojenci po mnohé mesiace pre každého nemeckého civilistu oficiálny prísun kalórií, ktorý bol ďaleko menší, než je potrebné pre život. *Barnes Review* poukazuje na to, že počas týchto mesiacov zomreli státisíce civilistov hladom, chladom a na choroby. Sovieti odsunuli na východ milióny ľudí z ich domovov v nemeckej krajine.⁸²³ Porušovaním Ženevskej konvencie a dlhodobých pravidiel vojny boli milióny nemeckých vojakov zadržovaných po konci vojny a tisíce zahynuli na vyhladovanie, chlad a choroby v Spojencami vedených táboroch. Tieto úmrtia nastali po ukončení zúrivosti vojny, zatiaľ čo zásoby jedla a liekov boli neďaleko, zhromaždené v spojeneckých skladoch.⁸²⁴

Dokonalý príklad dvojitého štandardu „my a oni“ som našiel v knihe, o ktorej som sa dozvedel na univerzite, s názvom *Germany Must Perish! (Nemecko musí zomrieť)*⁸²⁵ od amerického Žida Theodore N. Kaufmana. Vydaná v roku 1941 pred zapojením sa Ameriky do vojny a pred tvrdením o akomkoľvek nemeckom vyhladzovacom programe proti Židom, jej úvod uvádza:

Toto dynamické dielo načrtáva komplexný plán na vyhladenie nemeckého národa a úplné vymazanie všetkých jeho obyvateľov z povrchu zeme. Taktiež obsahuje mapu ilustrujúcu možné rozdelenie Nemecka a delenie jeho územia.

Magazín *Time* a *The New York Times* túto knihu namiesto jednoduchého odmietnutia recenzovali, a ani jedna publikácia sa

nezdala byť pobúrená jej otvoreným volaním po genocíde. Ako by dnešní moralisti reagovali, ak by nacisti publikovali knihu nazvanú *Židia musia zomrieť*, a veľké časopisy a denníky v predvojnovom Nemecku by propagovali knihu, požadujúcu „totálne vyhladenie všetkých Židov z povrchu zeme“? Nepodávali by to ako dôkaz morálnej skazenosti Nemecka?

Ako teenager, hoci som bol silne vlastenecký a pro-americký, som si začínal všimnúť, že vo vojne nemá žiadna strana monopol na mravnosť. A v totálnej vojne, v ktorej jedna strana vyhladzuje politický a kultúrny systém druhej strany, píšú históriu iba víťazi. Platí príslovie, že „vo vojne je prvou obeťou pravda“. Aká je teda pravda o Holokauste? Vedel som, že americké masmédiá ma klamali o pôvode a vedúcej sile sovietskeho a medzinárodného komunizmu, a o rozsahu komunistického masového vraždenia. Určite sa zdalo možné, že Židmi ovládané masmédiá budú rovnako lživé aj v otázke tak nesmierne pre nich dôležitej.

V dobe, kedy som bližšie nazrel do podrobností o Holokauste som už vedel, že médiami vytváraný obraz vždy nevinného židovského náboženstva a ľudu je falošný. Stále som však považoval za zložité pozrieť sa na Holokaust objektívne, pretože pár rokov predtým som mal oči zaliate slzami pri čítaní *Annny Frankovej: Denník mladého dievčaťa*.⁸²⁶ Bol som – a stále som – hlboko zasiahnutý scénami ľudského masakru 2. svetovej vojny.

Na povrchu sa zdalo, že dôkazy o Holokauste sú presvedčivé. Hory kníh, článkov v novinách a časopisoch, filmy, kázne, prejavy a dokumentárne programy ho hlásali bez akéhokoľvek rozporu. Okrem toho, ako presvedčený hrdý mladý Američan, s hrdou vojenskou históriou v našej rodine, som bol náchylný veriť vojnovej propagande o nepriateľoch mojej krajiny. Môj otec, plukovník, ktorý bol stále činný v zálohe, považoval svoju účasť v 2. svetovej vojne za najzmyslupnejšie obdobie svojho života. Nepočúval by žiadne zľahčovanie nemeckej viny.

Holokaust bol časťou názorov môjho otca a stal sa aj časťou tých mojich. Objavil som však, že mnoho uznávaných Američanov sa vyjadrovalo trochu inak, než ako znela zaužívaná verzia histórie 2. svetovej vojny. Medzi nimi boli ľudia ako senátor Robert Taft, Charles Lindbergh, General George Patton, a bývalý predseda Najvyššieho súdu Harlan Fiske Stone.

Čítal som zaujímavé názory Paula Rassiniera, človeka, ktorý prežil Holokaust, ktorý vystupoval proti tomu, čo nazýval lžami o Holokauste. Francúzsky politický protivník nacistov, Rassinier, počas vojny značne trpel. V koncentračných táboroch počas vojny nevidel žiadne dôkazy o ľudských plynových komorách či o nejakom programe na vyhladzovanie Židov. Po svojom oslobodení čítal senzačné príbehy, o ktorých vedel, že sú falošné. Napriek tomu, že nemal veľa rešpektu pre svojich nemeckých väzňateľov, považoval za svoju etickú povinnosť povedať pravdu o táboroch a vyvrátiť nadnesené a falošné tvrdenia vo svetovej tlači.

Okrem dojemného podania jeho vlastných zážitkov a pozorovaní začal po vojne skúmať celý tento problém. Rassinier tvrdil, že miera úmrtnosti v táboroch bola oveľa nižšia, než sa tvrdilo, a že úmrtia boli spôsobené hlavne strašnými podmienkami v táboroch – neúmyselný dôsledok straty a devastácie národa drveného katastrofickou vojnou. Tvrdenia o plynových komorách taktiež nazýval „klasickými prípadmi vojnovej propagandy, ktoré neboli žiadnym spôsobom založené na skutočnosti“. Rassinier nemal v povojnovom Francúzsku zastávaním takéhoto nepopulárneho stanoviska čo získať.

Stratiť mohol veľa, a po prežití všetkých tých útrap a biedy v nemeckých koncentračných táboroch, trpel za svoje odvážne diela tvrdým prenasledovaním.

Tri slávne obeť Holokaustu

Po rokoch som čítal brožúru, načrtávajúcu rozpory a nepravdepodobný obsah knihy *Anna Franková: Denník mladého dievčaťa*.⁸²⁷ Dr. Robert Faurisson, liberálny profesor, ktorý sa špecializuje na autentifikáciu literatúry na

**Človek, ktorý prežil
Holokaust,
a revizionista, Paul
Rassinier**

francúzskej univerzite v Lyon, zaujal pevné stanovisko, že forma a obsah tejto knihy so všetkou pravdepodobnosťou nezodpovedá štýlu mladého dievčaťa, prinajmenšom nie v jej publikovanej forme. Tiež ma udivilo, že toto dievča, najslávnejšia obeť Holokaustu – ktorá strávila väčšinu vojny v Osvienčime – nezahynula v plynovej komore. S blížiacim sa koncom vojny ju Nemci, spolu s mnohými ďalšími, evakovali do Bergen-Belsenu. V posledných mesiacoch vojny podľahla týfusu. Ani sestra Anny Frankovej, Margot, a ich matka neboli splynované, ale taktiež zahynuli na týfus. Jej otec, Otto, ochorel počas pobytu v Osvienčime a bol liečený v táborovej nemocnici. Ku koncu vojny ho Nemci evakovali do Mauthausenu a tam bol oslobodený. Sám Otto Frank tieto fakty dosvedčuje.

Tieto fakty sa mi zdali byť v rozpore s príbehmi, ktoré som o Osvienčime čítal. Knihy a filmy zobrazovali tábor ako pásovú výrobu na smrť. Miesto, kde celé vozne Židov boli presúvané priamo zo stanice do plynových komôr. Nacisti údajne prezreli nových prichodiacich a schopných poslali pracovať, deti a chorých do plynových komôr. Ak boli tieto tvrdenia pravdivé, prečo mladá Anna a jej sestra, ktoré dorazili do Osvienčimu v údajne najväčšej vlne zabíjania, neboli splynované?

Ďalším slávnym, ktorý prežil Osvienčim, je veľkňaz Holokaustu, Elie Wiesel, muž, ktorý získal Nobelovu cenu za svoje literárne diela o ňom. Wiesel, podobne ako otec Anny Frankovej, sa ku koncu vojny taktiež zdržiaval v nemocnici. Vo svojej autobiografickej práci *Night (Noc)* Wiesel uvádza, že v januári 1945, v časti Birkenau, podstúpil chirurgickú operáciu chodidla v táborovej nemocnici. Jeho lekár odporúčal dva týždne oddychu, no Rusi mali čoskoro tábor oslobodiť. Nemocničným pacientom a všetkým tým, ktorí boli považovaní za neschopných pochodu, bola nemeckým vedením daná možnosť zostať v tábore a byť oslobodení Rusmi, alebo byť evakuovaní Nemcami. Po diskusii sa Wiesel so svojim otcom rozhodli pre evakuáciu so svojimi údajnými „vrahmi“.^{828 829}

Mal by som ešte poznamenať, že tretím najslávnejším prežijúcim Holokaustu je Simon Wiesenthal, ktorý sa stal slávnym svojím bojom proti tým, ktorí sa opovážili mať námietky voči niektorým aspektom Holokaustu. Podobne ako otec Anny Frankovej a Elie Wiesel, Wiesenthal taktiež pobýval v nemocniciach nacistického tábora. Wiesenthal uviedol, že počas svojho väznenia nacistami sa pokúsil o samovraždu, podrežúc si žily.⁸³⁰ Nacisti – ktorí, ako uvádza, sa snažili zavraždiť všetkých európskych Židov – ho nenechali zomrieť, namiesto toho ho poslali do nemocnice, kde ho so všetkou starostlivosťou uzdravili.

Ak boli Nemci také diabolské bestie, ako udáva Wiesel vo svojich knihách, a ak boli skutočne odhodlaní vyvraždiť všetkých Židov, prečo by sa so svojim otcom rozhodol odísť s Nemcami, namiesto čakania na Sovietov? Keď som čítal o tomto Wiesellovom priznaní, bol som skeptický. Prečo by posielali otca Anny Frankovej do nemocnice, a prečo by sa snažili zachrániť život Žida, ktorý sa pokúsil o samovraždu? Po dozvedení sa o týchto veciach som si uvedomil, že boli úplne protirečivé k tvrdeniam o Holokauste, takom, aký je normálne prezentovaný.

Zaujímalo ma, či sa počas rokov príbeh o Holokauste menil. A tak prvé, čo som urobil, bolo to, že som vytiahol staré zväzky *Encyclopedia Britannica* z roku 1956.⁸³¹ Obsahovali iba jednu zmienku o nacistických ukrutnostiach voči Židom. Rozsiahly článok o 2. svetovej vojne neuvádzal žiadnu zmienku o nacistických pogromoch proti Židom. Toto vydanie taktiež neobsahovalo žiadne články venované „Holokaustu“. V článku nazvanom „Židia“ bola krátka časť, týkajúca sa Židov v Európe počas vojny. Tento článok, napísaný Jacobom Marcusom, snáď najdôležitejším židovským historikom tej doby, citoval ako zdroje mnohých židovských autorov a autority, vrátane *Encyclopedia Judaica*, *Judische Lexicon*, *The Jewish Encyclopedia* a *The Universal Jewish Encyclopedia*. Článku dominovalo pro-židovské stanovisko a Marcus opísal židovskú situáciu pod vládou nacistov týmito slovami:

Na uskutočnenie riešenia židovského problému v súlade so svojimi teóriami, nacisti vykonali niekoľko vyhnaní a deportácií Židov, prevažne východo-európskeho pôvodu, z takmer všetkých európskych štátov...

Muži, často oddelení od svojich žien, a tie zase od svojich detí, boli po tisícoch posielaní do Poľska a západného Ruska. Tam boli umiestnení do koncentračných táborov, veľkých rezervácií, zahnaní do močiarov, alebo na cesty ako pracovné skupiny.

V neľudských podmienkach, v ktorých pracovali, zahynulo množstvo z nich. Zatiaľ čo každé iné veľké židovské centrum bolo vťahnuté do vojny, americké židovstvo postupne preberalo vedúcu pozíciu vo svetovom židovstve.⁸³² [nachádza sa vo vydaniach z roku 1947, 1952 a 1956]

Predstavte si moje prekvapenie, keď som našiel tento popis toho, čo sa dnes nazýva Holokaust, vo vydaní *Encyclopedia Britannica* z roku 1956, vydané 11 rokov po konci vojny a po najdôležitejších s norimberských procesov s vojnovými zločincami. Očakával som, že budem čítať podrobný článok o „najväčšom krviprelievaní v dejinách“. Článok iste vykresľoval chmúrny obraz ľudskeho utrpenia, no – čo je dôležité – nespomína slávnú šesťmiliónovú cifru, plynové komory či výraz Holokaust. Namiesto toho *Encyclopedia Britannica* jednoducho uvádza, že nacisti umiestňovali Židov do koncentračných táborov a nútili ich pracovať v pracovných skupinách, kde mnohí v hrozných podmienkach zahynuli. Pomyslel som si – aké vzdialené od dnešného obrazu Holokaustu.

Bol som zvedavý, prečo najslávnejšia a najrešpektovanejšia encyklopédia na svete takto podáva židovské utrpenie. To zažalo prvý záblesk pochybnosti nad celou touto otázkou a začal som v mysli premýšľať nad novými otázkami. V roku 1970 som zašiel do knižnice a znova som vyhľadal výraz „Židia“ vo vydaní *Encyclopedia Britannica* z roku 1967.⁸³³ V úplnom kontraste k vydaniach z 50-tych rokov toto vydanie jednoznačne uvádzalo, že Nemci sa pokúšali vyhladiť celé európske židovstvo a zaviedli metódu, ktorá bola „účinnnejšia a ekonomickejšia než strieľanie či vešanie: jedovatý plyn.“ Čo vedela Britannica v roku 1967, a nevedela v roku 1956? Prečo zmena z predchádzajúcich vydaní?, pýtal som sa sám seba. Objavili sa snád' desaťročia po vojne nové dôkazy? Ak účinná nacistická vojnová mašinéria kontrolovala Židov Európy a mala v úmysle ich pozabíjať, ako mohlo toľko z nich prežiť? O kompenzácie zo strany nemeckej vlády sa prihlásili milióny Židov. Ako všetci títo prežili?

Taktiež som si všimol, že vo Wieselovej slávnej autobiografii, vydané v roku 1956, v rovnakom roku, z akého pochádza článok v Britannice, hoci spomína krematória v Osvienčime, ani raz nespomína plynové komory. V skutočnosti píše, že Židia boli masovo zabíjaní upaľovaním zaživa v horiacich jamách, čo je iste strašné tvrdenie, ale ďaleko od moderných tvrdení.

Wiesel taktiež cituje tvrdenia o vraždení Židov v Babom Jare, kde sa „mesiac za mesiacom zem neprestávala chvieť“ a „čas od času z nej vytryskovali gejzíry krvi.“⁸³⁴ Pomyslel som si: Toto tvrdí človek, ktorý mi hovorí pravdu o Holokauste? Napadali ma ďalšie drzé otázky. Skutočne nacisti, uprostred vojnových snáh, skonštruovali obrovské a komplexné plynové komory, transportovali do táborov milióny Židov a vyvraždili svoje obete týmto spôsobom? Ak bolo ich zámerom zavraždiť ich, prečo by ich účinnejšie nezabíjali guľkami, s nákladom pár centov za kus, čo by im ušetrilo výdavky za prepravu, ubytovanie, potraviny a lekársku starostlivosť? Pýtal som sa sám seba: ak nacisti skutočne zamýšľali povraždiť všetkých Židov, prečo vôbec potrebovali budovať koncentračné tábory?

Pri kladení si týchto otázok som sa cítil nesvoj. Premýšľal som, či spochybňovaním toho, či tvrdenia o krutostiach neboli nadsadené, nejakým spôsobom neobhajujem masového vraha. V televízii som videl prežijúcich, rozprávajúcich príbehy o koži zo židovských obetí, používanej na výrobu tienidiel lúčových a ich tiel na výrobu mydla. Niekedy sa vynorila vlna sympatií, čo ma prinútilo na chvíľu prestať s týmto vypytovaním.

Napokon som sa rozhodol v čítaní pokračovať a premýšľať nad touto otázkou. Hľadanie pravdy nie je nikdy nesprávne. Jediným hriechom je nedostatok odvahy na sledovanie smeru, ktorým pravda vedie. Svoje skúmanie Holokaustu som začal pohľadom na norimberské procesy, medzinárodné procesy, ktoré údajne dokazovali povahu a rozsah Holokaustu.

Norimberské procesy

Môj otec bol tradičným republikánom, obdivujúcim senátora Roberta Tafta zo štátu Ohio. Taft súhlasil s mnohými americkými vojenskými predstaviteľmi, že norimberské procesy stanovili nebezpečný precedens, ktorý môže ohroziť amerických vojakov zajatých v budúcich konfliktoch. Ak víťazné armády 2. svetovej vojny mohli stíhať svojho porazeného nepriateľa za vojnové zločiny, Taft sa domnieval, že to

isté sa niekedy môže stať zajatým americkým vojakom. Videl som ocenený film *Judgment at Nuremberg* a prečítal som si knihu, ktorá opisovala procesy ako výkon spravodlivosti voči vojnovým zločincovi, ktorí si šibenicu či popravicu čatu zaslúžili.

Čo je zaujímavé, prvý alternatívny názor, ktorý som o Medzinárodnom súdnom tribunály v Norimbergu čítal, pochádzal od človeka, ktorého som vnímal ako nepriateľa Juhu: prezidenta Johna F. Kennedyho. Na stránkach svojej Pulitzerovou cenou ocenej knihy *Profiles in Courage*⁸³⁵

Kennedy písal o politickom hrdinstve senátora Tafta, ktorého osobný zákon cti od neho požadoval, aby verejne odsúdil Norimberský proces napriek riziku ohrozenia jeho celoživotnej kampane za zvolenie do úradu prezidenta. Napriek hlučnej opozícii a bezprecedentnej kampani osočovania voči nemu zo strany Židmi ovplyvňovaných médií, Taft spochybňoval nestrannosť norimberských procesov.

Taft tvrdil, že tieto procesy neboli žiarivým príkladom Západného práva, ako to prezentovali masmédiá. Taft uskutočnil senátne vyšetrovanie, v ktorom mnoho amerických svedkov odhalilo rozsiahle mučenie nemeckých obvinených. Takéto správanie senátora Tafta vydesilo a odvážil sa namietat, že nikto by takýmto priznaniam nemal veriť. Pokračoval so spochybňovaním samotného základu týchto procesov a obrazu justície, ktoré mali reprezentovať.

V knihe *Profiles in Courage* Kennedy cituje Tafta v prejave na Kenyon College v štáte Ohio. Na strane 238 Kennedy píše,

„Súd víťazov s porazenými,“ povedal [Taft] pozornému, no trochu zarazenému obecnstvu, „nemôže byť objektívny, bez ohľadu na jeho zaistenie justičnými formulami.“⁸³⁶

Kennedy ďalej cituje veľkú časť Taftovho prejavu.

Okolo celého tohto súdu je duch pomsty, a pomsta je len zriedkakedy spravodlivosťou. Obesenie jedenástich usvedčených mužov bude škvrnou na americkej spomienke, ktorú budeme dlho ľutovať. V týchto procesoch sme akceptovali ruskú ideu cieľov procesov – vládna politika a nie spravodlivosť – s minimálnym vzťahom k anglosaskému dedičstvu. Zaodieváním politiky do formúl legálnej procedúry sme diskreditovali celkovú myšlienku spravodlivosti v Európe na dlhé roky dopredu.⁸³⁷

Kennedy k tomuto dodáva,

Norimberg, tvrdí senátor z Ohia, bol škvrnou v americkej ústavnej histórii a vážnym odklonom od nášho anglosaského dedičstva spravodlivého a nestranného zaobchádzania, dedičstva, ktoré plným právom prinieslo našej krajine rešpekt po celom svete. „Nemôžeme ani vyučovať náš vlastný ľud o zdravých princípoch slobody a spravodlivosti,“ zakončuje Taft. „Nemôžeme ich učiť vládu v Nemecku potlačením slobody a spravodlivosti...“⁸³⁸

Taftov argument bol, že spravodlivosť víťaza nie je vôbec žiadna spravodlivosť. Aj keď médiá dodávali médiám zjav spravodlivosti, bol to zjav umelý. Dá sa nájsť skutočná spravodlivosť, ak žalobcovia kontrolujú sudcov, prokurátorov a obhajobu? Náš západný koncept práva spočíva na myšlienke nestrannej, objektívnej spravodlivosti. Je toto možné, keď sudcovia sú politickými nepriateľmi obvinených? Je toto možné, keď ľudia čelia prenasledovaniu za vojnové činy, ktoré páchali aj samotní Spojenci? Keď súdy umožňujú rozsiahle svedectvá bez krížového výsluchu svedkov? Keď tzv. dôkazy pozostávajú z priznaní vynútených mučením? Keď svedkovia obhajoby čelia zatknutiu, ak sa na súde ukážu? Keď ľudia súdia za porušenie zákona, ktorý v čase ich údajného spáchania neexistoval?

Sudca Edward Van Roden bol členom Simpsonovej armádnej komisie, ktorá vyšetrovala metódy používané v koncentračnom tábore Dachau. 9. januára 1949 vo *Washington Daily News* a 23. januára 1949 v Londýnskych *Sunday Pictorial* hovoril o niekoľkých príkladoch používania mučenia.

„Vyšetrovatelia,“ povedal, „natiahli na hlavu obvineného čiernu kapucňu a potom ho udierali do tváre boxerom, kopali ho a bili gumenými hadicami... V 139 prípadoch, ktoré sme vyšetrovali, až na dvoch Nemcoch, mali všetci trvale poškodené semenníky.“^{839 840}

Väčšina „dôkazov o Holokauste“, dnes ponúkaných historikmi, sú „priznania“ získané na procesoch s vojnovými zločincami. Pomyslel som si – môžeme veriť „priznaniám“ tých, ktorých pohlavné orgány boli počas vyšetrovania trvale poškodené? Bol som taktiež šokovaný, keď som sa dozvedel, že predstavitelia ruskej KGB, ktorí sami páchali rozsiahle zločiny proti ľudskosti, zasadali ako sudcovia.

Jeden z mojich priateľov v Citizens Council mi povedal, že americký sudca, ktorý predsedal jednému z tribunálov, odhalil nespravodlivosti norimberských procesov. Zistil som, že sudca Najvyššieho súdu štátu Iowa rezignoval na svoju funkciu kvôli odporu voči právnym postupom. Obvinil žalujúce strany, že bránili obhajobe získavať dôkazy a pripravovať sa na svoj prípad, a že procesy sa nesnažili vytvoriť nový právny princíp, ale boli motivované výlučne nenávisťou voči Nemcom. Okrem toho uviedol, že norimberský súd pozostával z 90 percent z osadenstva, majúceho predsudky voči obžalovaným. Tvrdil, že norimberským súdom dominovali Židia, z ktorých mnohí boli utečenci z Nemecka a čerství „naturalizovaní“ americkí občania, ktorých viac ako spravodlivosť zaujímala pomsta.

Celková atmosféra je nezdravá... Zamestnaní boli právnici, úradníci, tlmočníci a výskumníci, ktorí sa stali Američanmi len v posledných rokoch, a ktorých minulosť bola zapustená v európskej nenávisti a predsudkoch. ⁸⁴¹

Zistil som taktiež, že môj vojenský idol, generál George S. Patton, ktorý bol proti procesom s vojnovými zločincami, v liste svojej žene napísal:

Som otvorene proti tejto záležitosti s vojnovými zločincami. Nie je to čestné a je to semitské. Taktiež som proti posielaniu vojnových zajatcov na otrockú prácu do cudzích krajín, kde budú mnohí vyhľadovaní na smrť. ⁸⁴²

Armády nášho spojenca, Sovietskeho Zväzu, znásilnili v nimi okupovaných oblastiach takmer všetky nemecké ženy – od detí po staré ženy. Zavraždili milióny a ďalšie milióny prinútili odísť v zime 1945 zo svojich domovov. Celá populácia východného Pruska, po stáročia nemeckého územia, bola Sovietmi vyhnaná alebo povraždená.. V 90-tych rokoch židovský výskumník John Sack dokumentoval židovské masové vraždenie desiatok tisíc Nemcov počas prvých mesiacoch po vojne. ⁸⁴³

Vojnové zločiny však nepáchali iba Sovieti a Židia. Západní spojenci mali na nich taktiež svoju účasť. Jedným z nich bola Operácia Keel Haul (Ťah kýlu), v ktorej boli státisíce ruských a východoeurópskych anti-komunistov deportovaní na mučenie, otrockú prácu a masové vraždenie v Sovietskom Zväze. Keď sa dozvedeli o nútenom návrate do vlasti, plánovanej Spojencami, mnohí z nich spáchali samovraždu. Ďalším bol Morgenthauov plán, ktorý Spojenci istý čas po vojne realizovali. Tento plán prisudzoval každému nemeckému obyvateľovi porciu potravín, ktorá bola menšia než tá, ktorú dostávali väzni v nemeckých koncentračných táboroch.

Bol som znechutený, čítajúc o nemeckých matkách, nútených k prostitúcii, aby mohli užiť svoje deti. V prvom roku spojeneckej okupácie po skončení vojny zahynuli státisíce nemeckých civilistov a vojakov. ⁸⁴⁴ Keď som začal chápať, že tento druh bezprávia vytvorila vojna na oboch stranách, zlomilo to moju predstavu, že za zlo počas 2. svetovej vojny boli zodpovední výlučne Nemci.

Objaviac, že Spojenci tiež páchali zverstvá mi pripomenulo zvrhlú anti-južanskú propagandu, keď Yankeeovia počas občianskej vojny oslobodili zajatecký tábor pri Andersonville. Mnoho zajatcov zo Severu tam zomrelo na choroby a podvýživu. K tomu došlo kvôli tomu, že sily Južanov nemali absolútne nič, s čím by väzňov nasýtili. Mnoho samotných Južanov hrozne trpelo politikou spálenej zeme Williama Tecumseha Shermana, zničenými železničnými traťami a námornou blokádou Juhu. Za takýchto podmienok nie je prekvapením, že zajatecké tábory boli peklom, ku ktorému nebol nutný žiadny plán či sprisahanie.

Počas pobytu na univerzite som sa dozvedel, že hoci Sever netrpel núdzou o potraviny, podmienky v severanských zajateckých táboroch boli iba o trochu lepšie ako v táboroch Južanov. ⁸⁴⁵ Keď som čítal o Lincolnovom priamom rozkaze zakazujúcom prideľovať zajatým Južanom potravinové balíčky a ošatenie zaslané zo strany príbuzných, dozvedel som sa trpkú pravdu, že víťazi samých seba vždy predstavujú ako spravodlivých, porazených ako nespravodlivých.

Keď som zväžil jasnú nespravodlivosť norimberských procesov, bolo pre mňa ľahšie vnímať Holokaust objektívne, pretože jeho základ spočíva na tvrdeniach Medzinárodného vojenského tribunálu v Norimbergu.

Jedným z príkladov úbohých norimberských dôkazov je údajné priznanie Rudolfa Hössa, bývalého nacistického veliteľa koncentračného tábora Osvienčim. Historici po dlhé roky citovali Hössovo „priznanie“ ako dôkaz, že nacisti zámerne vyhladzovali Židov. Toto tvrdenie vlastne sformovalo základ tvrdení o masovom splynovaní v Osvienčime.

Jeden z hlavných historikov Holokaustu, Raul Hilberg, sa o toto priznanie značne opieral, no keď sa v 60-tych rokoch dostal na verejnosť jeho neupravený obsah, mnoho expertov na Holokaust ním bolo uvedených do rozpakov, a v 90-tych rokoch niektorí pripustili jeho zrejmu nespoľahlivosť. Historik Christopher Browning v článku vo *Vanity Fair* uviedol, že:

Höss bol vždy veľmi slabým a zmäteným svedkom. Z tohto dôvodu ho po celý čas využívajú revizionisti, v pokuse zdiskreditovať pamiatku Osvienčimu ako celku.⁸⁴⁶

Prvý problém spočíva v číslach. Vo svojom údajnom priznaní Höss uviedol, že v Osvienčime splynovali viac ako 2.5 milióna Židov. Takmer všetky tzv. authority na Holokaust, vrátane súčasného riaditeľa múzea a centra v osvienčimskom tábore, Dr. Franciszka Pipera, dnes uvádzajú, že tento počet bol 1.2 milióna. Prečo by mal Höss klamať?

Höss sa priznal aj k veciach, ktoré boli nemožné. Uvádzal napríklad, že potom, čo boli stovky obetí splynované kyanidom draselným, robotníci bez nasadených plynových masiek okamžite vstupovali do nevyvetraných miestností a vynášali telá. Opisoval, ako pri tejto práci fajčili a jedli. Na porovnanie, v dnešnej dobe, štát Kalifornia vetrá svoju plynovú komoru hodiny po vykonaní popravy. Ani potom nemôžu zamestnanci vstúpiť do komory bez plynovej masky a ochranného odevu na zamedzenie vniknutia toxických látok cez póry. Každý, kto by v tábore vstúpil do miestnosti plnej smrtiaceho kyanidu draselného, ktorý pozabíjal stovky ľudí, by sa rýchlo ocitol medzi obeťami. Vo svojom priznaní Höss taktiež spomínal koncentračný tábor, ktorý ani neexistoval – Wolzek.

Höss napísal svoje pamäte počas čakania na proces a popravu v KGB ovládanom komunistickom väzení v Poľsku, so všetkým čo z toho vyplýva. Rupert Butler, vo svojej anti-nacistickej a anti-Hössevej knihe *Legions of Death* živo opisuje Hössovo zajatie. Jeho mučenie a zatknutie Butler opisuje takto:

O piatej hodine popoludní, 11. marca 1946, otvorila pani Hössová dvere šiestim špecialistom tajnej služby v britských uniformách, väčšina z nich urastená a pôsobiaca hrozivým dojmom, všetci skúsení v dômyselných technikách trvalého a nemilosrdného vyšetrovania...

Neskôr sme zistili, že svoju kyanidovú pilulku, ktorú väčšina z nich mala, stratil. Nemal by ju ani kedy použiť, pretože sme mu vrazili baterku do úst...

Clarke kričal: „Ako sa voláš?“ S každou odpoveďou „Fritz Lang“ dopadla Clarkova ruka na väzňovú tvár. Po štvrtom údere sa Höss zlomil a priznal, kým je...

Priznanie náhle rozpútalo nenávisť židovských seržantov v zatýkajúcej skupine...

Stiahli ho z vrchnej postele, strhajúc z neho pyžamo. Potom ho nahého tiahli k jednému z stolu, kde sa Clarkovi zdalo, že údery a rev sú nekonečné. Nakoniec zdravotník upozornil kapitána: „Odvolaajte ich, pokiaľ nechcete so sebou odvieť mŕtvolu...“

Dotiahli ho ku Clarkovmu autu, kde mu seržant nalial do hrdla poriadnu dávku whiskey. Höss sa nato pokúsil zaspať. Clarke vrazil svoju palicu pod jeho viečka a nariadil v nemčine: „Maj oči otvorené, ty sviňa...“

Skupina prišla do Heide okolo tretej hodiny rannej. Sneh sa stále vznášal vo vzduchu a Höss, z ktorého strhli plachtu, bol nútený kráčať úplne nahý cez väzenské nádvorie do svojej cely. Dostať z neho súvislé vyjadrenie trvalo tri dni.⁸⁴⁶

Ďalším silným príkladom nepresnosti norimberských procesov bolo to, že Spojenci prezentovali ako fakt, že v koncentračnom tábore Dachau, neďaleko Mníchova, bolo splynovaných 300 tisíc ľudí. Žiadni

odborníci na Holokaust dnes netvrdia, že v Dachau Nemci splynovali čo i len jednu osobu, a oficiálny počet obetí sa znížil na približne 30 tisíc, bez ohľadu na príčinu smrti. Približne polovica úmrtí bola zapríčinená epidémiami chorôb, zúriacimi v tábore, a k mnohým úmrtiam došlo aj po obsadení tábora Spojencami.

Po oslobodení tábora Dachau zomreli tisíce väzňov na týfus, hoci sa Spojenci snažili dostať epidémiu pod kontrolu. Spojenecké fotografie z tej doby ukazujú tabule s obmedzením rýchlosti, ktoré uvádzajú: Obmedzenie rýchlosti na 5 míľ za hodinu. Prach šíri týfus.

Vojnou sužovaná Európa trpela rozsiahlymi a katastrofickými epidémiami týfusu. Nemecké úrady bojovali s inváziou vši používaním dezinfekčných komôr pre odev a osobné potreby, rovnako ako sa v amerických väzniciach bojuje proti všiam dezinfekciou väzňov odšívovacím sprejom. Cyklón B bol používaný iba na šaty a iné predmety a musel byť použitý v špeciálne zhotovenej, dobre vetrateľnej vzduchotesnej komore, aby nikoho neohrozoval.

Keďže som čítal o Holokauste mnoho literatúry, staré aj nové materiály, začal som vidieť pukliny v jeho základe, ktoré ohrozovali celú jeho stavbu. Väčšina z nás čítala alebo počula tvrdenia amerických vojakov, ktorí uvádzali, že vedia, čo nacisti robili, pretože „to videli na vlastné oči.“

Čo americkí vojaci skutočne videli? Videli otrasné scény ľudského utrpenia a smrti. Videli kopy mŕtvol vychudnutých od hladu a chorôb, to isté, čo jednotky Severu videli v Andersonville počas občianskej vojny. Videli však Američania nejaké plynové komory? Podľa uznávaných autorít na túto otázku, vrátane slávneho lovca nacistov Simona Wiesenthala, Američania v Nemecku nič také nevideli – a ani nemohli, pretože jediné plynové komory použité na Židov boli vo východnej Európe

Jeden klasický obrázok známy celému svetu zobrazuje amerického vojaka v prilbe v Dachau, stojaceho vedľa ťažkých železných dverí s nakreslenou lebkou a skríženými kosťami a nemecky napísaným varovaním OPATRNE, OHROZENIE ŽIVOTA. Popis k obrázku uvádza: „Plynová komora v neslávne známom nacistickom tábore smrti v Dachau.“ Nikto od Moskvy po San Francisco nemôže byť obviňovaný z toho, že si myslel, že vidí obrázok plynovej komory, v ktorej nacisti vraždili ľudské bytosti. Keď som po prvýkrát videl túto fotografiu, myslel som si to isté. Po rokoch som zistil, že to bola skutočne plynová komora – používaná na dezinfekciu šiat odstraňovaním vši, hmyzu šíriaceho týfus a iné choroby, na ktoré zomierali väzni v koncentračných táborech. Na tieto choroby vlastne zomrelo aj mnoho stoviek spojeneckých vojakov počas vojny. Vojak na slávnej fotografii stál pri dezinfekčnej komore, ktorej cieľom bolo životy väzňov zachraňovať, nie ich brať.

Napoleon povedal: „Vo vojne je psychika k telesnému výkonu ako tri ku jednej.“ Ku koncu vojny museli spojenecké vlády vykresľovať nemeckého nepriateľa v najhoršom možnom svetle. Šírili sa nezaručené správy, využívali sa zveličovania. Pre vojnovú propagandu nebolo ťažké prezentovať dezinfekčnú odšívovaciu komoru ako plynovú komoru pre ľudí.

Americkí osloboditelia táborov, ktorí čítali a tisíckrát počuli o Nemcoch plynujúcich Židov, začali veriť, že na vlastné oči vidia výsledok splynovania. Je to psychologický fenomén podobný sudcovi a žurnalistovi. Po zhladnutí psychologického šoku strašných scén smrti v táborech nemožno nikoho viniť za vieru v „oficiálne vysvetlenie“ podávané v médiách.

Fotografia slávnych dverí do plynovej komory v Dachau, ukazovaná svetu. Ukázalo sa, že sa jedná o dezinfekčnú komoru na vši.

Mnoho rokov po vojne, dávno po tom, ako vyšlo najavo, že americkí vojaci nevideli žiadnu splynovanú obeť, médiá neustále podporujú tento mýtus. Noviny a časopisy často citujú vojakov, ktorí „vedia“, že Nemci plynovali Židov, pretože „tam boli“ a „videli to na vlastné oči.“ No žiaden redaktor tento omyl neopravuje.

Koncom 60-tych a začiatkom 70-tych rokov som si všimol počiatky významnej revízie tvrdenia o Holokauste. „Tábory smrti“, kde boli údajne splynované státisíce obetí, sa náhle stali „koncentračnými tábormi“, kde neexistovalo žiadne zámerné úsilie na vyhladzovanie väzňov. Tábory ako Dachau, o ktorých sa predtým tvrdilo, že sa v nich plynovali Židia, sa náhle prestali zmieňovať v súvislosti s plynovaním a ich počet obetí bol znížený. Pamätné tabule na bránach tábora, uvádzajúce staré, nadsadené počty, boli v tichosti nahradené novými. Dokonca aj profesionálni „historici Holokaustu“ začali klasifikovať Dachau ako „koncentračný tábor“, nie ako „tábor smrti“.

**Často publikovaná mapa koncentračných táborov (v bielom) a “táborov smrti“ (v čiernom).
Všimnite si, že všetky “tábory smrti“ boli obsadené Sovietmi...**

Pri podrobnom skúmaní sa predošlé tvrdenia o plynovaní ľudí v táboroch na nemeckom území ukazujú ako vojnová propaganda. Veľká časť publikácií ešte stále podporuje tento omyl, aj keď oficiálni kronikári Holokaustu presunuli tvrdenia o plynových komorách výlučne do „komunistami oslobodených“ táborov na východe. Tzv. experti, ktorí dnes hovoria, že všetky tieto tábory smrti boli na Východe, len pár rokov predtým tvrdili to isté o Západe.

Tvrdenie o židovskom mydle

Podivné tvrdenie, že nacisti vyrábali z tiel Židov mydlo, je snáď najprekvapivejším príkladom falošnej povahy dôkazov a vedenia norimberských procesov – ako aj klamstvá, obsiahnuté v tvrdení o Holokauste. Počas norimberských procesov L. N. Smirnov, hlavný prokurátor pre ZSSR, vyhlásil:

Rovnaká základňa, racionálne technické mozgy SS, ktoré stvorili plynové komory a pojazdné smrtiace dodávkové autá, začali vynaliezť také metódy... ako výroba mydla z ľudských tiel a spracovanie ľudskej kože na priemyselné účely...⁸⁴⁸ (Norimberský dôkaz U.S.S.R.-197)

Spojeneckí prokurátori vytvorili miestoprišažné vyhlásenia, ktoré uvádzali, že Dr. Rudolf Spanner, šéf Gdaňského inštitútu, požadoval výrobu mydla z tiel väzňov v koncentračných táboroch. Prezentovaný bol údajný Spannerov recept na ľudské mydlo (dôkaz U.S.S.R.-196), a na Medzinárodnom vojenskom tribunály bolo prezentované skutočné mydlo, údajne vyrobené z ľudského tuku (dôkaz U.S.S.R.-393).

Sir Hartley Shawcross, hlavný britský žalobca, vo svojej záverečnej reči pred súdom uviedol: „*Priležitostne využívali aj telá svojich obetí ako náhradu za nedostatok mydla počas vojny.*“ *Ako časť výroku súdu, sudcovia uviedli: „uskutočnili sa pokusy s využitím tiel obetí v priemyselnej výrobe mydla.*“⁸⁴⁹ Toto senzačné tvrdenie sa objavilo v palcových titulkoch po celom svete a ešte aj dnes sa často opakuje.

Po norimberských procesoch silnelo tvrdenie o židovskom mydle s každým opakovaním. Tí čo prežili, spomínali, ako sa umývali židovským mydlom. O ľudskom mydle písal počas norimberských procesov lovec nacistov Simon Wiesenthal. V roku 1946 v novinách rakúskej židovskej komunity *Der Neue Weg* napísal:

Počas posledných marcových týždňov uviedla rumunská tlač nezvyčajnú správu: V malom rumunskom meste Folticeni bolo na židovskom cintoríne pochovaných dvadsať krabíc mydla, s kompletnými pohrebnými ceremóniami a obradmi. Toto mydlo bolo nedávno nájdené v bývalých nemeckých skladoch. Na krabiciach boli iniciály RIF, „čistý židovský tuk“. Tieto krabice boli určené pre Waffen-SS. Papierový obal s úplnou cynickou objektivitou odhaľoval, že toto mydlo bolo vyrobené z tiel Židov. Na počudovanie, puntičkárski Nemci zabudli popísať, či toto mydlo bolo vyrobené z detí, dievčat, mužov alebo starších osôb.⁸⁵⁰

Tvrdenie, že nacisti v posledných rokoch vojny vyrábali zo Židov mydlo, bolo prezentované jednoducho ako pochmúrny fakt neľudskosti Nemcov voči Židom. Objavovalo sa v takých knihách, ako médiami vychvaľovanom diele Williama Shirera *Rise and Fall of the Third Reich (Vzostup a pád tretej ríše)* a v tisíckach článkov, dokumentárnych štúdií či dokonca aj v učebniciach.⁸⁵¹ V Izraeli sa dokonca konali židovské pohreby kusov mydla, považovaných za zvyšky Židov. Kusy mydla, obalené v pohrebných plátnach, boli pochovávané podľa slávnostného židovského rituálu.

Každý článok, tvrdenie, priznanie a dráma o Nemcoch, vyrábajúcich mydlo z tiel Židov, sa ukázali ako falošné. Po vojne Spojenci iniciovali proces s obvinením voči Dr. Rudolfovi Spannerovi. Po dlhom vyšetrovaní úrad žalobcu nenašiel žiadne dôkazy o tom, že by Danzig Inštitut vôbec niekedy vyrábala mydlo z ľudských tiel, a tieto obvinenia voči nemu boli stiahnuté.

Vychádza najavo, že iniciály „RIF“, ktoré sa na predmetnom mydle nachádzali, neoznačovali „čistý židovský tuk“, ale oficiálny názov vládnej agentúry, ktorá mydlo a ostatné čistiace prostriedky distribuovala – „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung“, čo znamená „Ríšske centrum pre produkciu priemyselného tuku“. „Čistý židovský tuk“ by v skutočnosti musel byť „RJF“ (Rein Jüdisches Fett), nie „RIF“, no v hysterickéj anti-nemeckej atmosfére na konci vojny autority na Holokaust neumožňovali, aby sa jednoduché fakty správne interpretovali. Keď „revizionisti Holokaustu“ konfrontovali širiteľov tvrdení o krutostiach pravdou, museli buď lož o mydle pripustiť alebo stratiť dôveryhodnosť.

Židovský historik Walter Laqueur, vo svojej knihe z roku 1980, *The Terrible Secret (Strašné tajomstvo)*, uznal, že tvrdenie o ľudskom mydle bol výmysel.⁸⁵² Gitta Sereny, ďalšia známa židovská historička, vo svojej knihe *Into That Darkness (Do tej temnoty)*⁸⁵³ poznamenala, že „všeobecne akceptované tvrdenie, že z mŕtvol sa vyrábalo mydlo a hnojivo, je s konečnou platnosťou vyvrátené všeobecne veľmi spoľahlivým ludwigsburským centrálnym úradom pre vyšetrovanie nacistických zločinov.“ Deborah Lipstadt, profesorka modernej židovskej histórie a štúdií o Holokauste na Emory University, v roku 1981 napísala, že „nacisti nikdy nepoužívali telá Židov, alebo kohokoľvek iného, na výrobu mydla.“⁸⁵⁴

Napokon, v apríly 1990, muž, všeobecne uznávaný ako popredný historik Holokaustu, profesor Yehuda Bauer z izraelskej Hebrew University, ako aj Shmuel Krakowski, riaditeľ archívov v známom centre Holokaustu Yad Vashem, uviedol, že tvrdenia o ľudskom mydle neboli pravdivé. Bauer povedal, že väzni v táboroch „boli pripravení uveriť akýmkoľvek hororovým príbehom o ich prenasledovateľoch.“

Vo svojom zaujímavom vyhlásení zvalil Bauer vinu za celé toto tvrdenie o ľudskom mydle na nacistov. Krakowski to okomentoval takto: „Historici došli k záveru, že mydlo sa z ľudského tuku nevyrábalo. Keď toľko ľudí popiera, že sa Holokaust vôbec odohral, prečo im dávať niečo, čo môžu použiť proti pravde?“⁸⁵⁵

Historik Mark Weber uzatvára svoj článok o židovskom mydle v *The Journal for Historical Review* nasledovne: „Že toľko inteligentných a mysliacich ľudí mohlo vôbec veriť tomu, že Nemci distribuovali kúsky mydla otvorene označených písmenami, ktoré naznačovali, že boli vyrobené z mŕtvol Židov, dokazuje, ako pohotovo môžu byť – a sú – aj tie najabsurdnejšie holokaustové rozprávky akceptované ako fakt.“⁸⁵⁶ Rovnako ako sa „židovské mydlo“ ukázalo ako obrovské klamstvo, existuje dostatok informácií, ktoré protirečia mnohým ďalším domnienkam.

Mnoho výskumníkov, priťahovaných protirečeniami a nepravdepodobnými scenármi tvrdenia o Holokauste, prichádzajú nezávisle na sebe s novými nálezmi. Súbor skúmania – „revizionizmus Holokaustu“ – neustále odкрýva nové dôkazy aj v dobe, kedy píšem tieto riadky. (Pozri aj: „*The myth that refuses to die*“ (*Mýtus, ktorý odmieta Zomrieť*), *Barnes Review*)⁸⁵⁷

Expertí na Holokaust čelia revizionistom urážkami a potláčaním. Len pred pár rokmi boli tí, ktorí spochybňovali tvrdenie o židovskom mydle, nazývaní nacistami a šíriteľmi nenávisťi. Dokonca aj dnes je každý, kto spochybňuje akúkoľvek časť holokaustového balíka: jeho povahu, počty, či politiku, odsúdený ako „popierač Holokaustu“ (tento termín bude pravdepodobne označený a písaný s veľkým „P“, rovnako ako je Holokaust písaný s veľkým „H“).

Nazývať niekoho, kto spochybňuje dogmu Holokaustu „popieračom Holokaustu“ je ako naznačovať, že je obmedzeným (zlým) antisemitským šialencom. Veď ako by niekto mohol popierať niečo také, pýtajú sa „authority“ Holokaustu, keď každý videl na vlastné oči na fotografiách a v dokumentárnych filmoch splynovania, popravy a hromady židovských tiel.

V skutočnosti som objavil, že žiaden zodpovedný revizionista nepopiera, že v rukách Nemcov a ich spojencov počas 2. svetovej vojny zomrelo množstvo nevinných ľudí, vrátane mnohých Židov. Nikto nepopiera, že Nemci zhromažďovali Židov z celej okupovanej Európy a umiestňovali ich do koncentračných táborov. Revizionisti nepopierajú, že nacisti páchali voči Židom mnoho zverstiev, tvrdia však, že počet tých, ktorí boli zavraždení, je značne nadsadený. Čo je dôležitejšie, tvrdia, že neexistoval žiaden centrálny program, plán, taktika či rozkaz nemeckej vlády na vyhladenie židovského ľudu.

Revizionisti tvrdia, že nacisti vytvorili tábory na uväznenie Židov, pretože ich považovali za bezpečnostné riziko, rovnako ako americká vláda z bezpečnostných dôvodov zhromažďovala a uväzňovala Japoncov. Revizionisti tvrdia, že ich stanovisko podporujú vedecké a dokumentárne dôkazy a že zástancovia ortodoxnej verzie Holokaustu musia na jej prežitie nemilosrdne potláčať diskusiu. Okrem toho tvrdia, že pre stvorenie a neustále udržiavanie tvrdenia o Holokauste existujú mocné politické a ekonomické motívy.

Potlačenie kacírov Holokaustu

V 90-tych rokoch boli stovky jednotlivcov z celého západného sveta, vrátane mnohých učencov a výskumníkov, obťažované, zastrášané, fyzicky napádané, prepúšťané z práce a dokonca aj väznené jednoducho za podávanie dôkazov, ktoré namietali voči častiam ortodoxnosti Holokaustu. Profesori, sudcovia a učitelia boli prepúšťaní zo svojich postov. Niektorí boli odsúdení na pokuty desiatok tisíc dolárov, len za vyjadrenie politicky nesprávnych názorov. Napríklad profesor Robert Faurisson z francúzskej Lyonskej univerzity II bol za svoje názory pokutovaný desiatkami tisíc frankov, v brutálnom útoku na jeho osobu mu rozbili tvár a obľali ho kyselinou. Obete sú často vzdelaní, rešpektovaní ľudia, ktorí neboli nikdy obvinení z antisemitizmu - pokiaľ neskúmali a nepísali o Holokauste.

Najdôležitejším príkladom prenasledovania tých, ktorí kladú otázky o Holokauste, je príbeh historika Davida Irvinga. Jeho knihy sa nachádzajú takmer v každej knižnici na svete. Irving napísal viac ako tridsať diel týkajúcich sa 2. svetovej vojny, ktoré vydalo viac ako pol tučta najprominentnejších

vydavateľov Západu, vrátane The Viking Press; Harper & Row; Little, Brown; Simon & Schuster a Avon Books. Jeho diela chválili najuznávanejší historici sveta, vrátane A. J. P. Taylora, Trevora Ropera, Gordona Craiga a Stephena Ambrosea. Po dobu viac než 30 rokov študoval nemecké štátne archívy, ako aj národné archívy USA, v britskom úrade verejných záznamov, vládne archívy v Austrálii, Francúzsku, Taliansku a Kanade, dokonca aj v niekdajších tajných sovietskych štátnych archívoch. Bol prvým historikom, ktorý spochybnil autenticitu značne medializovaných (a neskôr ako podvrh odhalených) *Hitlerových denníkov*.⁸⁵⁸ Počas svojho ďalekosiahleho výskumu Irving odhalil mnoho dokumentov, ktoré popierajú časti ortodoxnej verzie Holokaustu.

Počas svojho pobytu v Nemecku Irving citoval na videu nahrané priznanie hlavného kurátora osvienčimského štátneho múzea, Dr. Francizeka Pipera. Ten priznal, že zariadenie, ukazované svetu (a viac ako 40 miliónom návštevníkov) po dobu 40 rokov ako skutočná nacistami vybudovaná plynová komora, nie je autentická. V skutočnosti ju vybudovali po vojne poľskí komunisti. Len za toto citovanie Piperovho priznania vláda Irvinga obvinila z „hanobenia pamiatky mŕtvych“.

Aj keď mal jasné dôkazy dokazujúce pravdivosť jeho tvrdenia, Irvingovi bolo zakázané prezentovať ich na procese, či zavolať ako svedka Dr. Pipera. Za uvádzanie svojich tvrdení ako historického faktu ho nemecká vláda pokutovala sumou 30 tisíc mariek. V „záujme nemeckého štátu“ mu zakázali prístup do nemeckých štátnych archívov, ktoré navštevoval viac ako 30 rokov a ktorému venoval neoceniteľné zbierky pôvodných dokumentov.

Nemecká vláda ho nakoniec vykázala z krajiny. Kanada, Francúzsko, Rakúsko, Taliansko, Južná Afrika, Austrália a mnoho ďalších národov mu na príkaz Židov taktiež zakázalo vstup. Jeho vydavatelia boli štvaní a zastrašovaní, aby s ním zrušili zmluvy. Irving bol fyzicky napadnutý a jeho prednášky prerušovali ozbrojení výtržníci. V Kanade, na žiadosť Simon Wiesenthal Center, ho úrady zatkli a v putách deportovali z krajiny. Noviny *The Toronto Globe & Mail* si na svoju rečnícku otázku, prečo mu boli nasadené putá, samé odpovedali: „Myslel si vari niekto, že by mohol použiť svoj písací stroj?“

S americkou tradíciou práv podľa Prvého dodatku len pár ľudí zisťuje, že v tzv. „Slobodnom svete“ je možné uväzniť historika len za vyjadrenie jeho názoru o historickej udalosti spred 50 rokov. Zo svojho domu neďaleko americkej ambasády v Londýne Irving uskutočnil interview s francúzskou televíznou stanicou, opäť zopakujúc fakt, že hlavné plynové komory, ukazované turistom v Osvienčime, sú podvrhmi. Za toto vyjadrenie vo svojej vlastnej obývačke v Londýne bol súdený parížskym súdom. Vo Francúzsku je zakázané spochybňovať akýkoľvek zločin proti ľudskosti, uvedený v charte norimberských procesov z roku 1945 – hoci by to človek spravil vo vlastnom dome a v inej krajine.

Sú takí, ktorí vravia, že by sme nemali debatovať o aspektoch Holokaustu o nič viac, než by sme debatovali s tými, ktorí tvrdia, že svet je plochý. No obávala by sa inteligentná osoba debatovať so zástancom teórie plochej Zeme? Nabádala by takáto osoba k prijatiu zákonov, ktoré by zabraňovali advokátovi tejto teórie prednášať, písať či publikovať? Pokúšala by sa zničiť mu živobytie, pokutovať ho mnohotisícдолárovými pokutami, a – ak by to nezabralo – uväzniť ho vo väzení?

Verím v slobodu prejavu, pretože sa nebojím. Verím, že moje názory sú dobre odôvodnené a že ich môžem podložiť logikou a dôkazmi. V atmosfére slobodnej a otvorenej diskusie sa nebojím, pretože niet pravdy, pred ktorou by som sa triasol. Čoho sa vlastne obávajú oponenti Davida Irvinga či všetkých revizionistov?

Naše knižnice a školy sú extrémne dobre zásobené literatúrou o Holokauste. Noviny a časopisy prekypujú nekonečným prúdom podobných príbehov. Divadlo a televízne obrazovky žiaria drámou, komentármi, rozhovormi a obrazmi o Holokauste. Zdalo by sa, že s takouto ničivou silou by nemal ísť strach z Davidov Irvingov po celom svete – pokiaľ si, samozrejme, nemyslia, že jeho dôkazy sú presvedčivé, jeho zdôvodnenie logické a jeho prezentácia výstižná. Aby teda ochránili svoju obľúbenú verziu o Holokauste, naháňajú tohto muža po všetkých kútoch Zeme.

Aký „historický fakt“ je tak slabý, že musí byť chránený terorom, väznením a deportáciou? Čoho sa oponenti Davida Irvinga a ďalších revizionistov boja? Sú revizionistické argumenty tak presvedčivé, že ich oponenti musia na ich umlčanie použiť zjavný politický útlak?

Osvienčim: Centrálna súčasť Holokaustu

Tvrdenie o Holokauste sa sústreďuje na koncentračný tábor Osvienčim v Poľsku. Po celé roky sa svetu prezentoval ako tábor smrti, kde nacisti splynovali tri až štyri milióny Židov, ako aj milióny nežidov. Akékoľvek pochybnosti, ktoré by návštevníci ohľadom enormnosti Holokaustu a vierohodnosti tvrdení o plynových komorách mohli mať, sú vymazané táborovými prehliadkami. Okolo polmilióna turistov každý rok vidí to, čo sprievodcovia vydávajú za skutočné plynové komory, kde bolo zavraždených milióny Židov. Od roku 1945 do roku 1989 pamätná tabuľa na bráne hlásala v mnohých jazykoch, že tam zomrelo 4.1 milióna obetí. Počas návštevy tábora v júni 1979 pápež Ján Pavol II stál pred týmto monumentom a požehnal dušiam štyroch miliónov obetí. Vyšlo najavo, že tri milióny duší boli imaginárne.

Krátko po pápežovej návšteve, bez fanfár či publicity, táboroví historici odstránili pamätnú tabuľu a nahradili ju novou, ktorá odrážala nové oficiálne číslo: 1.2 milióna. Po mnoho rokov oficiálne deklarovaných 6 miliónov židovských obetí Holokaustu zahrňovalo 4 milióny údajne zavraždených v Osvienčime. Je zaujímavé, že keď bol počet mŕtvych v Osvienčime zredukovaný o 3 milióny, nik sa neponáhľal opraviť encyklopédie či nekonečné príbehy citujúce číslo šesť miliónov.

Keď „experti“ vykonali osvienčimské zredukovanie, vykonali niečo, za čo boli revizionisti zatváraní: revidovali počet židovských obetí smerom nadol. Nemali však žiadnu inú voľbu. Museli buď radikálne znížiť svoje čísla alebo stratiť dôveryhodnosť. Bolo jednou vecou tvrdiť fantastické tvrdenia, keď bol Osvienčim málo navštevovaným miestom kontrolovaným komunistickou stranou v 50-tych a 60-tych rokoch, ale s väčším prístupom prišlo viac otázok. Revidovaním počtov táboroví správcovia v skutočnosti priznali, že komunisti a ďalší úradníci táborového múzea si tieto čísla vymysleli a boli príliš veľké na to, aby sa im dalo veriť.

Židovský revizionista David Cole pricestoval do Osvienčimu v septembri 1992. Nosiac jarmulku, uskutočnil rozhovor s kurátorom Dr. Francizekom Piperom, ktorý pripustil, že kým „oficiálni táboroví sprievodcovia“ rozprávajú návštevníkom, že plynová komora je presne v takom stave, ako keď bol tábor oslobodený, ide v skutočnosti o „rekonštrukciu“. Toto odhalenie je iba jedným z presakujúcich trhlín v boku bojovej lode Osvienčim, matky flotily Holokaustu.. Cole bol následne zbitý a jeho život opakovane ohrozovaný.⁸⁵⁹

Ako odpoveď na opakované vyjadrenia, v ktorých boli promotéri prichytení „so spustenými nohavicami“, nové knihy toto tvrdenie prepisovali a priznávali to, za čo boli ľudia ako David Irving odsudzovaní. Je zaujímavé, že v najautoritatívnejšej a najpodrobnejšej knihe o Holokauste, aká bola doteraz publikovaná, *Auschwitz: 1270 to Present (Osvienčim: 1270 až po súčasnosť)* autorov Roberta Jana Van Pelta a Deborah Dwork, títo dvaja židovskí podporovatelia tvrdenia o Holokauste pripúšťajú, že plynová komora v hlavnom osvienčimskom tábore, ktorá sa ukazuje turistom je napodobenina, skonštruovaná poľskými komunistami po vojne.⁸⁶⁰ Autori však tvrdia, že plynové komory boli v inom osvienčimskom tábore.

Zvrhnutie komunizmu v Rusku prinieslo na svetlo mnoho dokumentov, ktoré boli inak západným výskumníkom nedostupné. V moskovských štátnych archívoch boli nedávno nájdené zarážajúce dôkazy. Keď Sovietski „oslobodili“ tábor, Nemci, ktorí ho opustili, za sebou zanechali tony dokumentov. Medzi týmito dokumentami, ktoré komunistické jednotky získali, bol osvienčimský *register úmrtí* – chronologické zväzky úmrtných listov tých, ktorí v tábore zomreli. Celých 45 rokov sa tieto kritické dokumenty nachádzali v tajných zložkách KGB. Ruský prezident Michail Gorbačov autorizoval vydanie tých, ktoré našli výskumníci – 46 zväzkov. Tieto zväzky ukazujú, že lekári a ďalší zdravotnícky personál starostlivo zaznamenávali každé úmrtie v Osvienčime. Záznamy zahŕňajú popis príčiny smrti, ktorá sa pohybovala od popravy (všeobecne zastrelením či obesením) po choroby, infarkt a podobné príčiny. Väčšinou boli príčinou smrti choroby. Nekompletné zväzky *registra úmrtí* obsahujú záznamy približne o 74 tisíc mŕtvych, z ktorých bolo asi 30 tisíc Židov. Zvyšok boli Poliaci, Rusi a ďalšie národnosti.

Register úmrtí okamžite rozvíril mnoho otázok. Ak úrady zaznamenávali popravy zastrelením či obesením, prečo nezaznamenávali tých, ktorých splynovali? Čo je dôležitejšie, prečo boli tieto tak dlho

ukrývané? Zadržovali Sovieti tieto knihy preto, lebo vedeli, že sa nezhodujú s ich oficiálnymi KGB verziami o Osvienčime?

Množstvo dôkazov zo spojeneckých zdrojov sa taktiež nachádza v protiklade k fantastickému počtu zavraždených v Osvienčime. V polovici 70-tych rokov vydala americká vláda letecké snímky osvienčimského tábora, získané počas vojny. Židovský historik Raul Hilberg vo svojom článku pre *Encyklopédiu Encarta* píše: „V roku 1944 bol tábor fotografovaný spojeneckým prieskumným letectvom, hľadajúcim priemyselné ciele. Táborové závody boli zbombardované, no nie jeho plynové komory.“

Vzdušné sily USA fotografovali tábor počas dlhého časového obdobia, a sú tak čisté, že sa na nich dajú rozlíšiť autá aj ľudia. Mnohé z fotografií boli vyfotografované počas údajného vrcholenia vraždenia. Prieskumné lety získali mnoho fotografií počas zvyčajných pracovných dní. Ani na jednej z týchto fotografií sa nenachádzajú obrovské jamy či kopy ľudských tiel, nie sú tam ani zreteľné ohne, naznačujúce ich pálenie či dym z komínov krematórií.

Ak by sa uskutočňovalo vraždenie a kremácia miliónov ľudí, spotrebovalo by sa na to tisíce ton uhlia. No fotografie nezobrazujú žiadne hory uhlia, ani dlhé vlaky plné paliva. Žiadni ľudia nestoja v rade pred dverami údajnej plynovej komory, a na streche, ktorou sa údajne sypal Cyklón B, sa nenachádzajú žiadne otvory.

Ďalší prekvapujúci dôkaz vyšiel na povrch s vydaním britského „tajomstva Enigma“. Používajúc počítače, Briti prelomili údajne neprelomiteľný ultra-tajný kód, na ktorý sa Nemci spoliehali pri posielaní správ medzi frontom a najvyšším velením. Prelomenie kódu pomohlo k obratu vo vojne, pretože britské a americké sily poznali nemecké vojenské plány a rozkazy – niekedy dokonca skôr, ako samotní nemeckí poľní velitelia.

Sir Frank H. Hinsley, riaditeľ St. John's College a profesor medzinárodných vzťahov na Cambridge University, publikoval špeciálny dodatok k II zväzku svojej magisterskej práce *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations (Britská rozvedka v 2. svetovej vojne: Jej vplyv na stratégiu a operácie)*.⁸⁶¹ V časti nazvanej „Šifry nemeckej polície“ Hinsley odhaľuje, že počas rokov 1942 a 1943 britská rozvedka prelomila denné kódované správy pre Dachau, Buchenwald, Osvienčim, a sedem ďalších táborov. Každodenne tábory oznamovali počet prijatých osôb, počet preložených do iných táborov, počet narodení a úmrtí. Taktiež sa oznamovali popravy zastrelením či obesením.

„Správy z Osvienčimu,“ uvádza Hinsley, „najväčšieho z táborov, s 200 tisíc väzňami, spomínajú ako hlavnú príčinu smrti choroby, no zahŕňajú aj odkazy na zastrelenia a obesenia. Nenachádzajú sa v nich odkazy na splynovanie.“ Počet mŕtvych v dekódovaných správach zodpovedá záznamom v knihách úmrtí a objemu spotrebovaného uhlia. Čo je dôležitejšie, ak by dochádzalo k splynovaniu, prečo sa neoznamovalo rovnako tak ako smrť zastrelením či obesením? Keďže Nemci pochtivo oznamovali popravy či vraždenie svojich nadriadeným, a ich správy boli prenášané prísne tajnými prenosmi, prečo by skrývali použitú metódu popravy?

Je zaujímavé, že britská rozvedka taktiež zachytila správy nemeckých kománd zvaných „einsatzgruppen“, ktoré sa nachádzali v strašnej partizánskej vojne na Východe. V týchto správach sa nachádzajú grafické popisy masového vraždenia židovských partizánov a skupín obyvateľstva. Prečo by tieto tajné správy obsahovali strašné záznamy vražd civilistov, a rozlúštené správy z Osvienčimu nie?

Vedecké dôkazy

V procese týkajúcom sa zločinu, majú zvyčajne najväčšiu váhu vedecké dôkazy, pretože sa dajú overiť objektívnym, vedeckým spôsobom. Neexistuje žiadny vedecký dôkaz naznačujúci masové plynovanie v Osvienčime či inom nemeckom tábore.

Toxikologickí experti americkej armády vykonali pitvy stoviek mŕtvych v nacistických koncentračných táboroch. Aj po rokoch môžu ľudské pozostatky preukázať znaky otravy kyanidom. Žiadny vedecký dôkaz neexistoval ani na potvrdenie toho, že čo i len jedna z obetí bola splynovaná. Dôkazy o plynovaní

neobsahujú ani záznamy pitiev ruských doktorov v táboroch vo východnej Európe. Aj keď tieto pitvy boli vykonané, ich výsledky neboli v Norimbergu prezentované. Prečo? Je to preto, že výsledky by neboli poslúžili žalobe, keďže žiadne úmrtie by sa nedalo pripísať otravnému plynu? Nesnaží sa snáď v každom súdnom procese týkajúcom sa vraždy obžaloba ukázať príčinu smrti?

V najpropagovanejšom súdnom procese všetkých čias (Medzinárodný súdny tribunál v Norimbergu) dôkaz o príčine smrti podozrivo chýba. Ak nacisti skutočne splynovali milióny ľudí, nepodala by obžaloba aspoň jednu pitvu, aby dokázala, že príčinou smrti bola otrava kyanidom, ktorý vyprodukoval Cyklón B ?

Guruovia Holokaustu sa snažia tvrdiť, že jedným z „dôkazov“ plynovania ľudských bytostí je veľké množstvo Cyklónu B použitého v Osvienčime počas vojny. V snahe vyvrátiť revizionistické spochybňovanie plynových komôr, Jean-Claude Pressac, francúzsky chemik (farmakológ – pozn. prekl.), vo svojej knihe *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*, poskytuje údaje zobrazujúce veľkú spotrebu Cyklónu B v Osvienčime.⁸⁶² Logickým vysvetlením je, že Nemci používali túto chemikáliu v snahe dostať pod kontrolu epidémie, ktoré v táboroch zúrili.

Údaje, publikované samotným Pressacom navyše ukazujú že množstvo Cyklónu B použitého na osobu v koncentračnom tábore Osvienčim bol podobný k spotrebe Cyklónu B v nemeckých táboroch, ako bol napr. Oranienburg, kde experti priznávajú, že k plynovaniam nedochádzalo. Ak bol Osvienčim veľkým vyhladzovacím centrom, a ak bol Cyklón B použitým jedom, ako je možné, že záznamy o nákupe chemikálie a jej použití neukazujú väčšiu spotrebu v Osvienčime, než bola spotreba v iných koncentračných táboroch, kde bol Cyklón B používaný výhradne proti všiam a kde nedochádzalo k údajnému plynovaniu? Pressac taktiež nevedomky odhalil, že spotreba uhlia na osobu nebola v Osvienčime väčšia, než v táboroch v Nemecku, kde sa o vyhladzovaní nehovorí.

Vo februári 1988 kanadská vláda obvinila popierača Holokaustu Ernsta Zündela z porušenia zastaralého zákona proti „šíreniu falošných správ“. Obhajcovia v tomto procese poverili amerického konzultanta v otázke väzenských plynových komôr, Freda Leuchtera, aby vykonal vedecké preskúmanie údajných vražedných plynových komôr v Osvienčime. Leuchter, apolitická osoba, je azda najväčšou autoritou v USA ohľadom konštrukcie a používania popravovacích zariadení, a bol zodpovedný za návrh a konštrukciu popravovacích zariadení používaných v mnohých amerických väzniciach.

Vo svojom vyšetrowaní Leuchter preskúmal konštrukciu údajných plynových komôr a preskúmal chemické vlastnosti Cyklónu B. Zistil, že Cyklón B je zmes, ktorá pri vystavení na vzduch produkuje smrtiaci plyn kyanid draselný. Ten sa zachytáva na povrchoch a má tendenciu chemicky reagovať na materiály obsahujúce železo (železité zmesi), vytvárajú jeden z kyanidov železa. Ak sa Cyklón B používa v železných stavbách alebo v stavbách z červených tehál, reaguje so železným materiálom a produkuje modré zafarbenie povrchu. Priemyselné odvetvie produkujúce tlačiarensky atrament používa túto chemickú reakciu po mnoho desaťročí na vytvorenie charakteristickej farby nazvanej Pruská modrá. *Random House Webster's Electronic Dictionary*, vydanie z roku 1992, to definuje nasledovne:

Pruská modrá 1. stredne až hlboko zelenkavo-modrá. 2. tmavo modrý, jasný, vodou nezmývateľný železokyanidový pigment, používaný pri maľovaní, továrenskej tlači a farbení textílií.

Leuchter nielenže zistil, že údajne vražedné plynové komory v Osvienčime boli stavbou nevyhovujúce na plynovanie, ale odobral taktiež vzorky zo stien a nechal ich podrobiť chemickej analýze. Nezávislé laboratóriá v USA nenašli v týchto vzorkách žiadne stopy zmesi kyanidu železa. No keď Leuchter preskúmaval miestnosti používané ako dezinfekčné miestnosti pre odevy a batožinu, pozoroval jasné modré zafarbenie, ktoré sa spája s kyanidom železa. Po ďalšej chemickej analýze vzoriek dokázal, že steny dezinfekčných miestností obsahovali obrovské koncentrácie kyanidu železa, čo bolo spôsobené vystavením pôsobeniu kyanidu.

Leuchter taktiež poukázal na to, že dezinfekčné miestnosti používané na odšívovanie šiat boli dokonale vystavané, vzduchotesné a navrhnuté s ohľadom na bezpečnosť. Na strane druhej, údajne vražedné plynové komory boli postavené nedbanlivo. Kládol si preto otázku, prečo plynové komory na

ničenie vší boli postavené správnym spôsobom, zatiaľ čo komory pre údajné zavraždenie miliónov ľudí by boli navrhnuté a skonštruované nedbalo – a nebezpečné pre ich prevádzkovateľov.

Boj proti revizionizmu

Keď Leuchter svoju správu publikoval, authority Holokaustu reagovali predvídateľne – ohováraním, potláčaním, zastrašovaním a dokonca aj uväznením. Leuchter sa stal obeťou intenzívnej medzinárodnej kampane s cieľom zdiskreditovať ho a finančne ho zruinovať.

Židovské skupiny písali ohováračské listy všetkým jeho klientom z radov štátnych väzenských zariadení a snažili sa ich primäť k zrušeniu jeho kontraktov. V jeho domovskom štáte, Massachusetts, sa im podarilo prinútiť úrady, aby ho stíhali, napriek jeho jasnej expertíze a jeho patentom, na základe tajomného nariadenia o praktizovaní strojárstva bez licencie.

Nemecká vláda uväznila Leuchtera na 6 týždňov len za to, že v prednáške v novembri 1991, v meste Weissheim, svoje nálezy popísal. Za preklad a komentár Leuchterovej prednášky bol podmienčne odsúdený na rok väzenia pán Günter Deckert, niekdajší učiteľ na vysokej škole s čistým trestným registrom. Vo svojom rozsudku sudcovia - Dr. Orlet and Dr. Muller – poukázali na to, že Deckert bol členom mestského zastupiteľstva, s právnym vzdelaním zo štúdia na univerzite v Heidelbergu a mal vysoký morálny charakter. Pretože podľa medzinárodnej tlače Deckerta nepotrestali dostatočne prísne, samotní sudcovia čelili zastrašovaniu a snahám zvrátiť ich rozsudok.

Pani Saline Leutheusser-Schnarrenberger, nemecká ministerka spravodlivosti, nazvala verdikt fackou každej obeť Holokaustu, nechala oboch sudcov suspendovať a umiestnila ich na zoznam „odchádzajúcich pre chorobu“. Mannheimský prokurátor Hans Klein sa voči rozsudku odvolal, čoho výsledok bolo dvojročné väzenie pre Deckerta. Klein taktiež prisľúbil preskúmanie predchádzajúceho rozsudku v snahe nájsť niečo, čo by bolo základom na stíhanie spomínaných sudcov. Je jasné, že systém, v ktorom sudca môže čeliť zrušeniu svojho úradu, či dokonca byť trestne stíhaný za zhovievavosť v rámci svojej autority, nie je slobodný.

Zdá sa, že v Nemecku sa počas tohto (20.) storočia zmenilo len málo. V Amerike ja ťažké si predstaviť, že niekto pôjde do väzenia len za preklad vedeckej prednášky, alebo že sudcovia budú suspendovaní a ohrozovaní uväznením za verdikt, ktorý sa zdá byť politicky nekorektný. Takéto sú však metódy ochrany tvrdenia o Holokauste. Nemecko nie je v tomto ohľade jediným porušovateľom slobody prejavu. O čosi neskôr bol útlý, okuliare nosiaci Fred Leuchter uväznený a násilne deportovaný z Veľkej Británie.

Rok po Leuchterovej kontroverzii samotné osviečimské múzeum v tajnosti zopakovalo Leuchterove testy a došlo k rovnakým vedeckým výsledkom. Tieto vedecké fakty však vo svojich knižných sprievodcoch nepreberajú. Ich chabé vysvetlenie nedostatku kyanidu železa v plynových komorách pre ľudí tým, že sa časom stráca je chemicky nemožné. Neponúkajú žiadne vysvetlenie, prečo tento kyanid nemizne v dezinfekčných miestnostiach. Ďalší expert na Holokaust tvrdil, že na zabitie ľudí je potrebné menej kyanidu než na usmrtenie vší, preto ho je v plynových komorách menej než v dezinfekčných miestnostiach. No napriek tomu uvádzajú, že na zabíjanie státisícov ľudí v skutočnej „továrni na smrť“ sa použilo obrovské množstvo Cyklónu B.

Revizionisti Holokaustu, takmer bez pomoci zo strany tlače, Leuchterovou správou a publikovaním detailov o vlastnej chemickej štúdií moderného Osviečimu vzbudili takú pozornosť, že osadenstvo Osviečimu autorizovalo nové skúmanie, ktoré malo vyvrátiť Leuchtera a ich vlastnú predchádzajúcu štúdiu. Neumožnia však žiadne nezávislé štúdie vedcami a stavebnými expertami, aj keď by získanie vzoriek zo stien plynovej komory a ich analýza boli relatívne jednoduché a rýchle. Opakovane, v štúdiu o Holokauste, tí, ktorí majú osobný záujem na udržaní svojej verzie o udalostiach, oponujú akademickej či vedeckej rozprave. Snažia sa zamedziť fyzickej prehliadke záznamov a vedeckých štúdií týchto miest a za zverejnenie vedeckých či historických skúmaní dokonca hrozia väzením.

Dokonca aj rešpektovaný židovský historik, ktorý verí v existenciu plynových komôr, ponúka trochu revizionistický názor. Vo svojej knihe z roku 1988 *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History*, profesor Arno J. Mayer z Princeton University poukázal na to, že ohľadom Holokaustu existuje mnoho otázok. Mayer, ktorý sám prišiel počas Holokaustu o blízku rodinu, píše:

Otvorených zostáva mnoho otázok. ... Koľko tiel bolo dohromady v Osvienčime spálených? Koľko ich tam vlastne zomrelo? Aké bolo národné, náboženské a etnické členenie v tomto spoločenstve obetí? Koľko z nich bolo odsúdených na „prirodzenú“ smrť a koľko ich bolo zámerne zmasakrovaných... ? V tomto čase na tieto otázky jednoducho nemáme odpovede. (strana. 366)

Od roku 1942 do roku 1945, v Osvienčime určite, no pravdepodobne všade, zomrelo viac Židov z „prirodzených“ príčin než z príčin „neprirodzených“. (strana 365) Zdrojov pre štúdium plynových komôr je málo a zároveň nie sú spoľahlivé.⁸⁶³

Musím zopakovať, že Mayer verí, že v Osvienčime existovali plynové komory, no poukazuje na to, že „väčšina z toho, čo je známe, je založená na prehlásení nacistických úradníkov a katov na povojnových tribunáloch a na spomienkach prežijúcich a divákov. Toto svedectvo musí byť starostlivo preskúmané, keďže môže byť ovplyvnené subjektívnymi faktormi veľkej komplexnosti.“⁸⁶⁴ Mayerove vyhlásenia by boli vo Francúzsku a Nemecku základom pre trestné stíhanie.

Svedkovia Holokaustu

Ako Mayer poukazuje, väčšina z tvrdení o Holokauste je založená na podaniach očitých svedkov. Revizionisti tvrdia, že takéto svedectvo očitého svedka nie je vždy spoľahlivé. Ako príklad uvádzajú prípad Johna Demjanjuka. Demjanjuk, naturalizovaný americký automechanik pôvodom z východnej Európy, bol obvinený, že bol Ivanom Hrozným, strašným strážcom v koncentračnom tábore Treblinka, ktorý údajne zavraždil stovky ľudí.

Demjanjuk tvrdil, že je nevinný, no stovky židovských očitých svedkov svedčili, že on bol týmto Ivanom. Svedkovia kričali, plakali, gestikulovali a rozprávali neuveriteľné príbehy krutosti a sadizmu. Pod prísahou vypovedali, že si jasne spomínajú, že Demjanjuk bol Ivan. Demjanjuk bol nakoniec deportovaný do Izraela, kde sa ho izraelský súd snažil usvedčiť, predovšetkým na základe svedectva „očitých svedkov“. Objavili sa však nové dôkazy, ktoré dokázali, že na Demjanjuka nastrojila pascu sovietska KGB. Dokumenty, ktoré údajne dokazovali, že bol strážcom, sa ukázali ako podvrhy. Čeliac celosvetovému škandálu, dokonca aj izraelský Najvyšší sud musel uznať, že svedectvá očitých svedkov nie sú vždy hodnoverné, a že Demjanjuk bol nevinný.

Tie neuveriteľné čísla

Pri skúmaní Holokaustu som zistil, že vo svojich odhadoch zavraždených sa zdroje rôznia, uvádzajúc odhady od 4 do 24 miliónov. Uvádzam tu citát z *Compton's Multimedia Encyclopedia*, 1991, týkajúci sa Holokaustu:

Ako nacistické Nemecko získavalo počas 2. svetovej vojny kontrolu nad jednou krajinou za druhou, dochádzalo k mnohým vraždám civilistov a týraniu zo strany vojakov, ktoré sa dalo klasifikovať ako vojnové zločiny. Tieto zločiny však blednú v porovnaní s masívnym, zámerným a dokonale naplánovaním vyhladenia viac ako 15 miliónov osôb počas udalosti, ktorá sa nazýva Holokaust. Táto genocída zarážajúcich rozmerov bola vykonávaná s úzkostlivou účinnosťou dokonale koordinovanou nemeckou byrokraciou, kde nič nebolo ponechané na náhodu.⁸⁶⁵

V tej istej publikácii, *Compton's Encyclopedia* (pod titulom *Koncentračný tábor*), sa nachádza nasledujúce tvrdenie:

Najstrašnejším rozšírením systému koncentračných táborov bolo založenie vyhladzovacích centier po roku 1940. Primárne boli určené na vraždenie Židov. Tento masaker je známy ako Holokaust. Verí sa, že počas neho bolo zavraždených od 18 do 26 miliónov ľudí, vrátane 6 miliónov Židov a 400 tisíc cigánov. ⁸⁶⁶

Kronikári Holokaustu opisujúci nemecké zločiny zrejme necítia potrebu presnosti či dôslednosti. No bez ohľadu na to, aké čísla sa používajú, tieto cifry sú tak fantastické, že strácajú dôveryhodnosť. Ak vo „vyhladzovacích centrách“ Poľska (väčšinou v Osvienčime) bolo zavraždených a spálených 18 až 25 miliónov ľudí, denne by to museli byť desaťtisíce.

Už predtým citovaný expert, ktorého citujú samotní odborníci na Holokaust, Pressac, dnes odhaduje počet mŕtvych v Osvienčime na 600 – 800 tisíc. Ako sa tieto čísla, ktoré môžu byť aj tak nadnesené, vyrovnávajú s divokými počtami pre Osvienčim, ktoré sa nachádzajú v populárno-náučných encyklopédiách? Ak sa národ obviňuje z takýchto strašných zločinov, nemala by sa prinajmenšom požadovať presnosť a dôslednosť? Ak nie, potom môže byť ktokoľvek obvinený z akéhokoľvek zločinu bez obáv z karhania.

Približne v čase, kedy som si všimol nezrovnalosti v počtoch Holokaustu, sledoval som televízne interview so sionistom, ktorý napádal revizionizmus Holokaustu, tvrdiac, že „Či to bolo desať miliónov alebo jeden milión, sto tisíc či tisíc, tento zločin nie je nijako menej ohavnejší!“ Pravdou je, že ak by to boli státisíce namiesto 26 miliónov, a ak by väčšina týchto úmrtí bola zapríčinená očakávanými krutosťami vojny, než kalkulovaným plánom vyhladzovania, potom by bola prevládajúca verzia tvrdenia o Holokauste značne nepresná.

Ďalšie otázky o Holokauste

Hlavnou časťou tvrdenia o Holokauste je to, že nacisti mali plán, resp. program na vyhladenie Židov. No napriek tomu, že Spojenci obsadili ústredie nemeckej vlády a armády a väčšinu koncentračných táborov s neporušenými záznamami, nenašiel sa jediný rozkaz alebo inštrukcie, ktoré by požadovali plynovanie Židov či niečo, čo by naznačovalo plán na vyhladenie celého európskeho Židovstva. Nenašiel sa žiaden plán pre konštrukciu ľudskej plynovej komory alebo inštrukcie pre plynovanie ľudských bytostí.

V tejto téme, ako aj v ďalších, prešiel Holokaust revíziou. Experti už viac netvrdia, že nacisti vydávali priame rozkazy na vyhladzovanie Židov. Raul Hilberg v prvom vydaní svojej práce o Holokauste (z roku 1961), *The Destruction of the European Jews*, uviedol, že v roku 1941 vydal Hitler dva rozkazy na vyhladenie Židov. V Hilbergovej revidovanej edícii tejto knihy, vydanéj v roku 1985, boli všetky odkazy na tieto rozkazy odstránené.⁸⁶⁷ V recenzii na toto revidované Hilbergovo vydanie, historik Christopher Browning – sám „exterminacionistický historik“ (veriaci vyhladzovaniu Židov), napísal:

V tomto novom vydaní boli všetky odkazy v texte na Hitlerovo rozhodnutie či jeho rozkaz na „Konečné riešenie“ systematicky odstránené. V jednej jedinej poznámke pod čiarou sa nachádza osamelý odkaz: „Chronológia a okolnosti poukazujú na Hitlerovo rozhodnutie pred koncom leta“ V novom vydaní sa rozhodnutia neučinili a rozkazy nevydávali. ⁸⁶⁸

Holokaust pod nosom Červeného Kríža?

Židovskí vodcovia nedávno namierili svoj hnev voči Medzinárodnému Červenému Krížu kvôli tomu, že neodhalil a neučinil nič, aby Holokaust zastavil. Poukazujú na to, že skupiny inšpektorov Červeného Kríža navštevovali a skúmali všetky hlavné nemecké koncentračné tábory, vrátane Osvienčimu, až do skončenia vojny.

Na jednej strane od nás promotéri Holokaustu očakávajú, aby sme verili, že Nemci vraždili desaťtisíce ľudí denne v supertajnom pláne, o ktorom sa neodvážili zmieniť ani vo svojich prísne tajných rozkazoch. Na strane druhej očakávajú, že budeme veriť, že nacisti nechali Medzinárodný Červený Kríž v tom istom

časе kontrolovať tábory, kde každodenne dochádzalo k vraždeniu tisícov ľudí. Toto sú výňatky z pôsobivého článku v *U.S.A. Today*:

Mnoho židovských vodcov a expertov na Holokaust dlhý čas tvrdilo, že Červený Kríž obzvlášť zlyhal počas 2. svetovej vojny, hlavne kvôli neupozornovaniu na nacistické zverstvá a neskôr k tomu pripájajúc odmietnutie toto zlyhanie uznať...

V skutočnosti, v liste úradníkom amerického ministerstva o návšteve z 22. novembra 1944 Červený Kríž uvádza: „Neboli sme schopní objaviť žiadnu stopu po zariadeniach na vyhladzovanie civilných väzňov...“

V tomto prípade, ako ukazujú dokumenty, Červený Kríž zlyhal v každom možnom ohľade. Úradníci Červeného Kríža nielenže zanedbali celú situáciu, ale Spojencom podávali nesprávne informácie.

TENDENCIA SPOCHYBŇOVAŤ TVRDENIA O KRUTOSTIACH

Niekoľko dokumentov Červeného Kríža naznačuje, že táto organizácia váhala, prinajmenšom zo začiatku, uveriť tvrdeniam a príbehom o nacistických krutostiach. Podobne ako bežná verejnosť, ani úradníci Červeného Kríža nepochopili skutočný rozsah nacistických zločinov...

„Niet pochýb, že Červený Kríž sa nechal ovládať nacistami,“ hovorí Radu Ioanid, riaditeľ Holocaust Survivors Registry v U.S. Holocaust Memorial Museum. „Niet pochýb, že boli oklamaní.“⁸⁶⁹

Zrejme, ak bol tento hrozivo vysoký počet mŕtvych spôsobený nedostatkom liekov, nedostatkom insekticidu (na zabíjanie vši prenášajúcich choroby), a nedostatkom jedla – kvôli ničeniu a rozvratu počas vojny – nacisti nemali mať prečo strach pustiť inšpektorov a dobrovoľníkov Medzinárodného Červeného Kríža do táborov o nič viac než ako by sa ich pomoci báli Briti v ruinách východného Londýna po leteckom nálete. Veria promotéri Holokaustu, že členovia Medzinárodného Červeného Kríža boli časťou antisemitského, nacistického sprisahania? Alebo jeho členovia, napriek návštevám táborov počas vojny a doručeniu 973,000 balíkov a zásielok väzňom (ako ukazujú ich vlastné záznamy), jednoducho nenachádzali žiadne dôkazy o masovom plynovaní, spaľovaní, „vyhladzovacích zariadeniach“, alebo vlastne akúkoľvek snahu zo strany nacistov úmyselne vyhladiť židovský ľud?

Pri pomoci státisícim utečencov dobrovoľníci Červeného Kríža bezpochyby počuli príbehy o nastickej brutalite a zvesti o masových plynovaniach, a kvôli tomu sa snažili nájsť nejaký dôkaz, že k nim dochádzalo, ale nenachádzali nič, čo by naznačovalo, že tieto zvesti sú pravdivé. Na konci vojny, v táboroch ako Buchenwald, videli veľké množstvá tiel, ale ich vlastné správy označujú za pôvodcu epidémie chorôb, ktoré mali problém zvládnuť aj samotní britskí vojaci a Červený Kríž. Briti, napríklad, odhadovali, že v Bergen-Belsene zomrelo viac ľudí po ich prevzatí vedenia tábora, než pred jeho oslobodením.

Židovské sily odsudzujú revizionistov, ktorí kladú normálne otázky o Holokauste, ako napr. „Ako mohlo dochádzať k Holokaustu priamo pod nosom Medzinárodného Červeného Kríža?“ Niet divu, že chcú tieto otázky potlačiť a tých, ktorí ich kladú, uväzniť. Ich verzia tvrdení o Holokauste si nemôže takéto otázky dovoliť.

Prečo žiadna debata?

Oficiálni udržovatelia Holokaustu vedú medzinárodnú kampaň na umlčanie nepríjemných otázok. Väčšina ľudí nikdy o revizionistickom stanovisku nepočula, pretože židovské sily ovládajú médiá a blokujú prístup k materiálom, ktoré spochybňujú ortodoxnosť Holokaustu.

Medzi najsilnejšími z nich je celosvetová „Liga proti ohováraniu B'nai B'rith“, s ročným rozpočtom 37 miliónov dolárov v USA, venovaným na hanobenie tých, ktorí kritizujú Izrael či spochybňujú časti

príbehu o Holokauste. ADL dáva svojim hovorcovi inštrukcie nikdy nediskutovať o nijakom aspekte Holokaustu. Ak je ich verzia tak zdokumentovaná, prečo sa boja slobodnej a otvorenej diskusie?

Úprimná debata medzi veľkňazmi Holokaustu a spochybňovateľmi Holokaustu by odhalila, že posledne menovaní nie sú blázni ani šíritelia nenávisťi, ale ľudia s legitímnymi otázkami a argumentami založenými na dôkazoch. Takáto debata by odhalila, že revizionisti nepopierajú, že Židia – podobne ako Japonci v Amerike počas 2. svetovej vojny – boli nespravodlivo uväzňovaní v koncentračných táboroch. Revizionisti uznávajú, že podmienky v európskych táboroch boli s blížiacim sa koncom vojny strašné, a tvrdia, že v táboroch zahynuli desiatky tisíc Židov, predovšetkým na podvýživu a choroby. Revizionisti nakoniec slobodne pripúšťajú, že dochádzalo aj k masakrom nevinných civilistov, a že takéto hrôzy majú byť odsúdené.

Revizionisti tvrdia, že kým určite existovali Nemci, ktorí páchali to, čo sa dnes definuje ako „vojnové zločiny“, samotní Spojenci, vrátane Sovietov, boli z ich páchania minimálne rovnako tak vinní. Revizionisti poukazujú na zámerné spojenecké zápalné bombardovanie obyvateľstva, ako aj na masové znásilňovanie, vyhánanie a vraždenie miliónov Nemcov a iných národov východnej Európy zo strany Sovietov. (*Barnes Review Willisa Carta*)⁸⁷⁰ Taktiež poukazujú na to, že mnoho úmrtí v koncentračných táboroch počas posledných rokov vojny zapríčinilo spojenecké bombardovanie železničných spojení, ktoré boli životne dôležité pre transport potravín a liekov. Poukazujú na to, že špeciálne zacielenie a ničenie farmaceutických tovární, ktoré vyrábali lieky a zdravotné potreby zvýšili úmrtnosť medzi nemeckými obyvateľmi, vojakmi a taktiež tými, ktorí boli v táboroch.

Spochybňovať všeobecné vnímanie Holokaustu zrejme neznamená prehliadať masové vraždenie. Tí, ktorí vyvracajú všeobecnú predstavu o Holokauste jasne uvádzajú, že vnímajú zverstvá voči nevinným Židom či iným ľuďom ako zločiny proti morálnym hodnotám západnej civilizácie. Revizionisti jednoducho tvrdia, že Židia neboli jedinými obeťami najstrašnejšej vojny sveta. Mnoho revizionistov taktiež tvrdí, že motívom hrozného tvrdenia o Holokauste je podpora ekonomických a politických cieľov Izraela a židovských organizácií.

Keď som sa začal dozvedieť mnohé znepokojujúce fakty, ktoré ovplyvňovali moje vnímanie Holokaustu, pýtal som sa sám seba, aký bol začiatok tvrdenia o Holokauste a prečo je tak všadeprítomný aj viac ako 50 rokov po skončení 2. svetovej vojny. Na konci vojny je zvyčajne mnoho zatrpknutosti a nenávisťi, ale postupom času hystéria slabne a prevládnu chladné hlavy. No ohľadom nemeckých vojnových zločinov sa zdá, že aj dnes existuje rovnaká hystéria, ako bezprostredne po vojne. Len pár mesiacov po skončení vojny Robert Taft, líder amerického Senátu, odsúdil Medzinárodný vojenský tribunál ako „škvrtu v americkej histórii, ktorú budeme dlho ľutovať.“⁸⁷¹ Predseda Najvyššieho súdu USA, Harlan Fiske Stone, povedal o sudcovi Jacksonovi, ktorý odišiel zo súdu, aby viedol tribunál:

Jackson je preč, vedúc svoje lynčovanie na vysokej úrovni v Norimbergu. Nestarám sa, ako naloží s nacistami, ale nenávidím predstieranie, že vedie súd a procedúry podľa zvykového práva. To je trochu príliš pokrytecký podvod voči mojim staromódnym predstavám.⁸⁷²

50 rokov neskôr by človek ťažko hľadal jediného amerického kongresmana, ktorý by sa odvážil odsúdiť vojnové tribunály, aj keby tajne tento názor prechovával. Vedel by, že jeho vyslovenie by na jeho hlavu znieslo taký hnev, že jeho politická kariéra by sa skončila.

Aké sú teda motívy propagátorov Holokaustu, kvôli ktorým sa snažia udržiavať toto tvrdenie tak hlboko zakorenené v našich mysliach a srdciach?

Motívy pre tvrdenia o Holokauste

Na spojenecké mocnosti bol vyvíjaný tlak na založenie trvalého útočiska pre židovských preživších v Palestíne. Založenie Izraela tri roky po porážke Nemecka bolo teda výsledkom Holokaustu.⁸⁷³ Encyklopédia Encarta, článok Raula Hilberga, vedúceho židovského historika Holokaustu.

V každej vojne existuje vojnová propaganda. V modernej vojne je povýšená na umenie. Je to zbraň, ktorá nemá žiaden nutný vzťah k pravde, pretože je jednoducho nástrojom moci používaným na psychológiu vlastných síl národa – tak, ako sú fyzické zbrane namierené na nepriateľa. Počas 1. svetovej vojny vydával britský vojnový úrad správy, že nemeckí vojaci sa zabávajú nabodávaním belgických nemluvniat na bajonety, a že telá detí varili, aby získali fosfáty pre výrobu munície. Po vojne britský vojnový úrad potvrdil, že tieto tvrdenia boli jasné lži.

Počas 2. svetovej vojny – v rozrastajúcom sa veku rádia, filmov a masovej cirkulácie novín a časopisov – bola propaganda oveľa premyslenejšia a mocnejšia. Židia, ktorí mali v amerických a britských médiách značnú moc, začali šíriť príbehy o nemeckých zverstvách už v 30-tych rokoch a tieto tvrdenia počas vojny naberali na intenzite. Tak, ako boli Nemci obviňovaní z varenia nemluvniat v 1. svetovej vojne, tak boli obviňovaní z výroby mydla z tiel svojich zavraždených obetí v 2. svetovej vojne. (*Barnes Review*)³⁷⁴ No tentoraz trvalo takmer polstoročie, kým pravda zmazala lož o mydle, a aj napriek tomu je toto otvorené klamstvo stále často opakované.

Ako študent som v archívoch knižnice Louisiana State University prezeral mnoho časopisov vydaných v rokoch 1945 až 1950, a našiel som zaujímavé dôvody k tomu, prečo sa vojnová propaganda po skončení vojny nezastavila. Hneď ako boli v Európe umlčané zbrane, spustila sa nová vojna, životne dôležitá pre celosvetovú židovskú komunitu. V Palestíne dochádzalo k masívnej židovskej invázii a nasledujúcej vojne za účelom vytvorenia sionistického štátu Izrael. Úspech tejto snahy v značnej časti závisel na tvrdení o Holokauste. Vo svojom článku v encyklopédii Encarta Raul Hilberg správne opisuje založenie Izraela ako „dôsledok Holokaustu“. Založenie Izraela v skutočnosti nebolo ani tak dôsledkom Holokaustu ako dôsledkom tvrdenia o Holokauste. Reálie Holokaustu neboli dôležité – kritické bolo vnímanie, že k Holokaustu došlo.

Dnes sa objavujú dôležité historické otázky týkajúce sa potopenia lode *Maine*, ktoré predchádzalo španielsko-americkej vojne, o incidente v zálive Tonkin, ktorý predchádzal masívnemu americkému zapojeniu sa vo Vietname, a či *Lusitania*, ktorú počas 1. svetovej vojny potopili Nemci, ilegálne prevážala muníciu. Ich dôležitosťou vo svojej dobe nebola pravda o týchto udalostiach, ale ich verejné ponímanie. To isté platí o Holokauste. Sionistický sen o Izraeli potreboval „Holokaust“ – najstrašnejší Holokaust, aký sa dá predstaviť – pre podporu svojich národných cieľov.

Izrael sa nemohol zrodiť bez tvrdenia o „šiestich miliónoch“. Vytvorenie židovského štátu spočívalo na masívnej invázii Židov z celého sveta do Palestíny, úspešnej vojne teroru proti Britom, ktorí tento región pod mandátom Ligy Národov spravovali a proti domácemu obyvateľstvu. Presúvaná židovská populácia Európy bola ohromným zdrojom prisťahovalectva do Palestíny. Bez tohto prisťahovalectva je pochybné, že relatívne malá predvojnová židovská populácia by mohla získať kontrolu z rúk Britov a domácich Palestínčanov.

Sionistické vojenské prevzatie Palestíny vyžadovalo obrovskú ekonomickú, vojenskú a politickú podporu z celého sveta. Znamenalo to terorizovanie palestínskej väčšiny, vyhánanie ich z domov a zeme a odopieranie ich občianskych a politických práv. Iba opakovanie tvrdenia o Holokauste mohlo spôsobiť, že svetová mienka tieto zločiny tolerovala. Sympatie voči Židom, rozhybané spomienkami na Holokaust, robia z akýchkoľvek zločinov spáchaných voči Palestínčanom – bez ohľadu na ich nespravodlivosť – obyčajné banality.

Tvrdenie o Holokauste prinieslo desiatky miliárd dolárov pomoci zo strany USA a ešte väčšie čiastky v reparáciách z Nemecka. Čo je najdôležitejšie, Holokaust bol palivom, ktoré po celom svete rozduchalo plameň židovského sionizmu. Recitál Holokaustu zjednotil Židov po celom svete a vylákal obrovskú finančnú a politickú podporu nutnú na založenie a udržiavanie Izraela. Po 50 rokoch takmer neprerušeneho konfliktu s Palestínčanmi a svojimi arabskými susedmi, je Izrael stále úplne závislý na americkej a nemeckej podpore. Izrael zostáva najväčším ročným prijímateľom americkej zahraničnej pomoci, a to od svojho začiatku. Neustále omieľanie Holokaustu udržuje prísun peňazí od Židov aj nežidov a vytvára rafinované ospravedlnenie pre každú nespravodlivosť spáchanú voči Arabom.

Nahum Goldmann, prezident Svetového Židovského Kongresu, napísal knihu s názvom *The Jewish Paradox*, vydanú u Grosset & Dunlap v roku 1978. Goldmann dramaticky opisuje vplyv nemeckých reparácií na Izrael:

Nemci musia splácať celkovú čiastku 80 miliárd ... Bez nemeckých reparácií, ktoré začali prichádzať počas prvých rokov štátu by Izrael nemal polovicu svojej súčasnej infraštruktúry: všetky vlaky v Izraeli sú nemecké, lode sú nemecké a to isté platí pre elektrické rozvody a veľkú časť izraelského priemyslu... a to ešte nepočítame individuálne dôchodky vyplácané prežijúcim. Izrael dnes dostáva každý rok stovky miliónov dolárov v nemeckej mene.... Za pár rokov bol objem peňazí, získaných Izraelom od Nemecka dvoj až trojnásobne väčší než príspevok zo zbierok medzinárodného Židovstva.⁸⁷⁵

V tejto ohromujúcej knihe Goldmann pripúšťa, že už počas vojny sionisti plánovali procesy s vojnovými zločincami a reparácie zo strany Nemecka.

WJC (Svetový Židovský Kongres) vytvoril počas vojny Inštitút Židovských Záležitostí v New Yorku (jeho ústredie je dnes v Londýne). Riaditeľmi boli dvaja veľkí litovskí židovskí právnici, Jacob a Nehemiah Robinsonovci. Vďaka nim Inštitút vypracoval dve úplne revolučné myšlienky: Norimberský tribunál a nemecké reparácie.

Myšlienkou Inštitútu bolo, že nacistické Nemecko malo po svojej porážke platiť, ...Nemecké reparácie mali byť najprv vyplatené ľuďom, ktorí kvôli nacizmu stratili svoje majetky. Ďalej, ako sme dúfali, by mal byť vytvorený židovský štát, Nemci by platili kompenzácie, aby bolo umožnené prežijúcim usadiť sa v ňom. Táto myšlienka bola po prvý raz predstavená počas vojny v priebehu konferencie v Baltimore.⁸⁷⁶

Norimberské procesy boli verejnosti prezentované ako snaha Spojencov spravodlivo potrestať vojnových zločincov. V knihe *The Jewish Paradox* Goldmann pripúšťa, že Norimberské procesy a myšlienka nemeckých reparácií nevznikli u Spojencov, ale u sionistov, ešte pred akýmkoľvek dôkazom o Holokauste, a že táto kompenzácia bude životne dôležitá pre založenie Izraela.

Od 2. svetovej vojny vynieslo tvrdenie o Holokauste desiatky miliárd dolárov zo strany USA a ešte väčší objem financií v reparáciách zo strany Nemecka. Ohromná suma, prekračujúca 150 miliárd dolárov, iste poskytuje silný motív pre Izrael a svetový sionizmus udržiavať senzačné tvrdenie o Holokauste.

Ďalší možný motív pre udržiavanie propagandy pri živote mi začal byť zrejmý pri čítaní kôp časopisov zo 40-tych rokov v knižnici LSU. Opakovane som nachádzal príbehy predpovedajúce znovuzrodenie nacizmu. V týchto príbehoch prevládali tvrdenia o kopách zlata na financovanie neonacistického hnutia v Nemecku a všade vo svete, vrátane Severnej a Južnej Ameriky.

Spojenie Holokaustu s nacizmom bolo iste najúčinnjším spôsobom kritizovania národno-socialistickej filozofie. Samozrejme, Holokaust nielen karhá nacistov, zároveň pred kritikou izoluje Židov. Je to taktická psychologická zbraň v rukách Židmi vedeného rovnostárskeho hnutia, pretože sa zdá, že masmédiá nikdy nepremeškajú príležitosť spájať rasové myslenie a vedu s nacistickými zločinmi.

V rozširovaní tvrdenia o Holokauste majú Židmi ovládané médiá ochotného partnera v spojeneckých vládoch. Na konci vojny, s Európou v ruinách, desiatkami miliónmi mŕtvych a polovicou Európy pod komunistickou tyraniou, sa mnohým mohla prepáčiť otázka, či zapletenie sa do pôvodne poľsko-nemeckej vojny za toto všetko stálo. Tvrdenie o Holokauste poskytlo silné emocionálne ospravedlnenie.

Počas štúdia na vysokej škole som rád čítal detektívne príbehy Raymonda Chandlera. Pri štúdiu o Holokauste som si spomenul, že v prípade zločinu obžaloba dokazuje, že obžalovaný mal motív a príležitosť na jeho spáchanie. Dôležité židovské záujmy majú iste motív pre stvorenie a propagáciu tvrdenia o Holokauste v jeho najextrémnejšej verzii, a pri ich ovládaní médií príležitosť celkom iste mali.

Existujú doslova tisíce kníh sústreďujúcich sa na rôzne aspekty Holokaustu a nespočetné časopisové články, prejavy, kázne, dokumentárne štúdie, romány a filmy, ktoré nám hovoria o jeho hrôzach. Prevažná väčšina autorov týchto materiálov o Holokauste sú samotní Židia. Je pravdepodobné, že Židia, ktorí nadšene veria v neopísateľné hrôzy Holokaustu, môžu o ňom objektívne písať? Mohol by Elie

Wiesel napísať nestrannú históriu nacistického Nemecka či Holokaustu lepšie ako Adolf Hitler, ak by ten - keby bol nažive - písal o Wieselovi a 2. svetovej vojne? Elie Wiesel píše:

Každý Žid by si mal niekde v sebe vyhradiť oblasť nenávisťi – zdravej nenávisťi – pre to, čo zosobňuje Nemeck a čo v Nemcovi pretrváva. Konat' inak by bolo zradou mŕtvych.⁸⁷⁷

Predstavte si, ak by Rus, prežívajúci vražedné gulagy pod vedením židovského bolševizmu, učinil vyjadrenie, že:

Každý Rus by si niekde v sebe mal vyhradiť oblasť nenávisťi – zdravej nenávisťi, pre to, čo zosobňuje Žid a čo v Židovi pretrváva. Konat' inak by bolo zradou mŕtvych.

Neverím, že by bol získal Nobelovu cenu. V skutočnosti by bol v dnešnej Európe uväznený a nazvaný zlým antisemitom.

Skutočná moc tvrdenia o Holokauste sa nachádza v ľudských emóciách, ktoré vyvoláva. Sú to uslzené spomienky starších židovských prežívajúcich, koketné slová Anny Frankovej, a fotografie a dokumentárne filmy vychudnutých a zmrzačených tiel, ktoré sú zakorenené v podvedomí nás všetkých. Je to obrazový záznam, ktorý je skutočným „dôkazom“ Holokaustu, pretože všetci sme videli jeho obeť v ich strašných pózach smrti.

No podobné obrazy môžeme vidieť v mnohých vojnách. Môžeme vidieť milióny obetí komunizmu Trockého Červenej armády či Stalinových čistiek. Môžeme vidieť ženy a deti, ktoré po tisícoch zomierali v Britmi vedených koncentračných táboroch počas Búrkej vojny. Môžeme vidieť pozostatky desiatich tisícok mužov, žien a detí, ktoré boli zaživa upálené v Drážďanoch či v Hamburgu. Môžeme vidieť mŕtvych na smrtiacich poliach Kambodže či v krvou nasiaknutej džungli Rwandy. No tieto obeť vojny nevidíme každý deň, rok za rokom. Tieto ďalšie obeť vojen nemajú multimiliardový pamätník medzi monumentami vo Washingtone, D.C., žiadnu politickú lobby, žiadnych hollywoodskych promotérov.

Spomínať na nich nezapadá do agendy tých, ktorí o týchto veciach rozhodujú. Počas nadchádzajúceho storočia, ako sa budú zrýchľovať a zjednodušovať komunikačné prostriedky, bude čoraz viac ľudí spochybňovať základy a tvrdenia o Holokauste. Chyby a klamstvá padnú pred dôkladným krížovým skúmaním a intelektuálnou výzvou. A každým dňom sa toto tvrdenie stane čoraz menej obhájiteľným, a ako bude neustále omieľané a oslabované, pravda bude silnieť. A keď bude nakoniec možné slobodne si ju vypočúť, pravda zvíťazí. Keď tento deň nastane, pravda nebude potrebovať žiaden teror či potláčanie na svoju ochranu.

Nemôžem s istotou povedať, že Holokaust nenastal tak, ako vedúci „exterminacionisti“ uvádzajú. Môžu mať pravdu a revizionisti sa môžu myliť, ale určite dnes existuje dostatok rozumných dôkazov na otvorenú debatu o niektorých častiach tvrdenia o Holokauste. Nemôžeme poznať pravdu, kým názor a skúmanie o Holokauste je slobodné. Môže byť mnoho rešpektovaných historikov, ktorí majú pochybnosti o aspektoch tvrdenia o Holokauste, no vedia, k čomu by došlo, ak by o nich otvorene hovorili. Netúžia po takom zaobchádzaní, akého sa dostalo Davidovi Irvingovi.

Po prečítaní a pochybnostiach o tvrdeniach týkajúcich sa Holokaustu som dospel k zisteniu, že tí, ktorí spochybňovali jeho časti neboli väčšími šialencami než tí, ktorí spochybňovali vládu verziu o osamelom vrahovi Kennedyho. Rozdiel je v tom, že v odmietnutí nálezov Warrenovej komisie niet veľkých politických, ekonomických, sociálnych či náboženských ohlasov. Len jednoduché otázky o niektorých aspektoch tvrdenia o Holokauste privedú na človeka divoký hnev tých, ktorí dominujú médiám a ktorí podporujú Izrael. Za svoje odpadlivosť som draho platil, a táto kniha bude pravdepodobne ešte väčšou cenou. V Amerike, ak sa niekto odváži súkromne publikovať a prenájsť si si haly k diskusii o tejto otázke, je výsledkom strata živobytia a dokonca aj fyzické ohrozenie. V Kanade a Európe to znamená zrušenie univerzitných titulov a stratu zamestnania, úradu sudcu, dôchodkov, zničenie podnikania, a navyše väzenie a fyzické útoky.

Pri písaní týchto slov ma zastihla správa, že francúzsky nacionalistický vodca Jean-Marie Le Pen bol odsúdený francúzskym súdom a pokutovaný tisíckami dolárov len za to, že v rozhovore s novinárom uviedol, že plynové komory boli v 2. svetovej vojne len „poznámkou pod čiarou“.⁸⁷⁸ Sir Winston

Churchill vo svojom monumentálnom 6-zväzkovom diele *Druhá Svetová Vojna*⁸⁷⁹ plynové komory vôbec nespomína. Nevenuje im dokonca ani poznámku pod čiarou. To isté sa dá povedať o Eisenhowerovom diele *Crusade in Europe (Výprava v Európe)*.⁸⁸⁰ Možnože sionisti môžu zorganizovať posmrtný súd pre týchto dvoch mužov, ktorí nevzdali svätému Holokaustu dostatočnú poctu.

Po Le Penovej poznámke požadoval európsky riaditeľ Centra Simona Wiesenthala zrušenie imunity Le Pena ako poslanca Európskeho Parlamentu, aby ho bolo možné stíhať a aby sa znemožnila jeho snaha získať volebný úrad.⁸⁸¹

Spoločnosť, ktorá neumožňuje slobodnú diskusiu, skúmanie a debatu, nie je slobodná. Vláda či mediálny systém, ktorý potláča určité myšlienky, sa týchto myšlienok obáva, nie preto, že sú slabé, ale preto, že majú silu, nie preto, že sú vyvrátené, ale preto, že sú presvedčivé. Ak máme poznať skutočný príbeh o Holokauste, musí existovať sloboda skúmania a sloboda pochybnosti. Ak sa historický názor nedokáže ubrániť skúmaniu, potom nie je pravdivý. Tí, ktorí sa snažia potláčať potenciálneho súpera, prezrádzajú vlastnú slabosť. „Pravda“, ktorá sa bojí otázok, sa bojí, že je falošná..

Ak existuje jediná vec, ktorú som sa vo svojom politickom živote naučil, je to „pýtať sa“. Musíme mať slobodu prejavu a tlače, slobodu skúmania a diskusie. Predtým, ako môžeme poznať, čo je pravda a nepravda, fakt či fikcia, musíme si vypočúť obe strany. To platí pre každú otázku pred nami, vrátane historickej udalosti, ktorá produkuje neskutočnú vášeň: Holokaust, s veľkým „H“.

Holokaust postupne naberá rozmery náboženstva. Je to druh témy smrti a vykúpenia, ktorá na seba preberá obraz zmasakrovaných nevinných, ktorí však povstávajú v aure nenapadnuteľnej svätosti. Svoje svätostánky nachádza v renovovaných koncentračných táboroch, svojich pútiach k nim, svojich svätých písmach plných svätcov a hriešnikov, a vo svojich chrámoch, ako je Múzeum Holokaustu vo Washingtone, D.C. Každý, kto spochybňuje čo i len najmenší detail, je kacírom, ktorý si zasluhuje pohrdanie a výsmech, ale oveľa vhodnejšie je strata živobytia a uväznenie. Diela rúhačov musia byť spálené, ak nie, tak potichu zakázané u našich vydavateľov a distribútorov. Ak si kacírsked diela nejakým spôsobom nájdú cestu k verejnosti, musia byť odhalené a z našich kníhkupectiev a knižníc vykorenené.

Legenda o Holokauste žije ďalej, podporujúc intenzívnu etnickú solidaritu medzi Židmi a podozrenie a nenávisť voči nežidom. Chronické opakovanie tvrdenia o Holokauste medzi nežidmi ničí našu najelementárnejšiu obranu voči židovskému supremacizmu.

Je ironické, že najväčší Holokaust zrodený z etnocentrizmu bolo masové vraždenie desiatok miliónov kresťanov Židmi vedenými boľševikmi v Sovietskom Zväze a východnej Európe. Zdá sa mi smutne ironické, že tak málo sa v dnešnej dobe zameriava na tento Holokaust Holokaustov. V dnešnej dobe sú však udalosti a ich význam definované tak, ako ich definujú Židia. Holokaust zostáva exkluzívnou rezerváciou židovských obetí 2. svetovej vojny. Židovský Holokaust je posvätné udržiavaný mimo iných strát na životoch. Sú Židia a potom zvyšok ľudstva – národy sveta s malým „n“.

Matka všetkých holokaustov

Bolo by oveľa vhodnejšie opísať ako Holokaust celú 2. svetovú vojnu, nie iba utrpenie Židov počas nej. Bombardovanie a spálenie najkrajších miest a diel Európy, smrť desiatok miliónov najstatočnejších a najlepších mladých mužov, a nemilosrdné vykorenenie, vyhladovanie, znásilnenie a vyvraždenie desiatok miliónov nevinných civilistov zo všetkých národov a etnických skupín Európy – to bol najväčší Holokaust, aký svet kedy poznal. Civilizovaný svet bude po mnohé nasledujúce generácie pociťovať kultúrne a genetické dôsledky 2. svetovej vojny.

Britský premiér Neville Chamberlain to vystihol, keď povedal, že otázka nemecko-poľských hraníc nebola hodná krvi jediného anglického pešiaka. Všetci tí, ktorí sa narodili počas a od konca konfliktu, vyrastali s katechizmom rodičov a tlače o „dobrej vojne“. Ak je smrť 50 miliónov ľudských bytostí dobrou vojnou, tak čo presne je vojna zlá?

Prirodzene, tie isté sily, ktoré propagovali Holokaust nám taktiež nahovárali potrebu vojny, a norimberské procesy určili, že konečnú vinu za vojnu nesú Nemci. V snahe ukončiť 20 rokov trvajúce

zotročovanie východného nemeckého územia Poliakmi Nemecko Poľsko napadlo. V tomto bode šlo o pohraničnú vojnu, s minimálnymi stratami na životoch a zriedkavým bombardovaním miest a obyvateľov. Vojna sa rozšírila, keď Francúzsko a Británia vyhlásili Nemecku vojnu, a čoskoro na to prepukla v Svetovú vojnu, napokon najväčšie ľudské krviprelievanie v dejinách. (*Barnes Review*)⁸⁸²

V každom národe existuje niekto, kto chce vojnu. Boli Nemci, ktorí hľadeli na východ kvôli Lebensraum, Poliaci, ktorí si radšej zvolili vojnu, než aby vrátili svoje nemecké územia. Medzi Francúzmi existovali tí, ktorí extrémne žiarlili na svojich nemeckých rivalov a medzi Britmi tí, ktorí sa obávali ekonomickej, politickej a vojenskej moci zjednotenej Európy. Všetky tieto sily stvorili Holokaust 2. svetovej vojny.

A za žiadnu cenu nesmieme zabudnúť na ďalšiu skupinu, ktorá nesie veľkú zodpovednosť za tento Holokaust, celosvetové sily organizovaného Židovstva. V roku 1933, Svetový židovský kongres vyhlásil Nemecku vojnu.⁸⁸³ Celých šesť rokov vyvolával národné nepokoje a paranoju. V židovskej tlači sa objavovali poburujúce články o Nemecku. Využívali svoju obrovskú finančnú silu, svoj politický a mediálny vplyv na agitáciu vojny a podporu ohňov nenávisť, ohňov, pod ktoré médiá prikladajú aj 55 rokov po vojne.

My, Američania, spolu s Britmi, Nemcami, Francúzmi, Poliakmi, Rusmi, Talianmi a ďalšími, sme zmasakrovali milióny európskych žien a detí, povraždili či zmrzali našich mladých mužov a v európskej kolíske nášho druhu spálili najposvätnejšie diela krásy. Keď som bol ešte veľmi mladý, rozvinul som u seba pocit viny za otroctvo a Jima Crowa.

Tejto viny som sa zbavil, keď som zistil, že naša rasa dala ľudu Zeme viac, ako od neho dostala. Ako som postupne chápal skutočnosti 2. svetovej vojny, opätovne sa ma zmocňovali pocity viny, no tentoraz nie za to, čo naša rasa vykonala iným, ale čo sme si sami spôsobili. Niet napokon nikto iný okrem nás, koho by sme mohli za tento masaker obviňovať.

2. svetová vojna bola najničivejšou a najdevastujúcejšou udalosťou v dlhej histórii európskeho ľudu. Komunizmus znásilnil polovicu Európy a rozšíril sa po celej planéte, vraždiac a zotročujúc ďalšie milióny. Týmto svojim víťazstvom si židovskí supremacisti upevnili svoju moc s tým výsledkom, že 20. storočie sa končí sionistickou hegemoniou v najvyšších kruhoch mediálnej a politickej moci. Biely svet zrušil svoje ríše a dnes má svoje vlastné pobrežia napádané Tretím svetom až tak, že dokonca aj domoviny nášho ľudu sú dnes ohrozované demografickou a genetickou katastrofou. Starovekú nenávisť dnes podnecuje ľud, ktorý „nikdy nezabúda a nikdy neodpúšťa.“

A dnes, aj keď sa zdá, že naši židovskí antagonisti sú na prahu svojho úplného víťazstva, usilovne kladúc základy svojho Nového Svetového Poriadku, stále to nie je ich moc, ktorá nás odsudzuje. Tou je naša vlastná slabosť. Našou Achillovou pätou bola vždy naša naivita. Ak sa dozvieme pravdu o Holokauste, takáto naivita skončí a my môžeme zvrátiť plány na vyhladenie európskeho ľudu.

My, muži a ženy Západu, nesmieme obetovať naše dedičstvo na oltári Holokaustu.

ŽIDMI VEDENÁ CUDZIA INVÁZIA

Daj mi svoju únavu, svoje túliace sa masy. Roztúžené slobodne dýchať. Nešťastný odpad tvojho pobrežia.

Emma Lazarusová

Nával Európanov do Severnej Ameriky spôsobil vyvlastnenie indiánskej populácie a nakoniec ich umiestnenie do rezervácií. Neúnavná židovská imigrácia do Palestíny sa konala podobne proti záujmom palestínskych ľudí, avšak bola nevyhnutná pre židovské ovládnutie oblasti. Položila základy sionistického štátu. Akákoľvek skupina alebo národ, ktorý si želá zachovať svoju kultúru, skupinové záujmy a suverenitu si musí uchovať svoj predominantný štatút v geografickej oblasti, v ktorej prebýva.

Mnohé národy ovládajú fundamentálne porozumenie takéhoto počínania od svojich najranejších štádií a každý moderný národ chce prísnu kontrolu svojich hraníc a imigrácie.

Väčšina Američanov sa pozerá na historické udalosti indiánskeho odporu voči európskej kolonizácii ako morálne ospravedlniteľné, avšak v dnešnej skreslenej etike považujú niektorí pokusy európskych Američanov na záchranu svojich jedinečných génov a kultúry pred neeurópskou imigráciou ako morálne odsúdeniahodné. Napriek presvedčivej propagande obhajujúcej multikulturalizmus a médiami vykrikované radosti rozmanitosti, prieskumy v Amerike ukazujú prevládajúcu opozíciu neobmedzenej imigrácie. Podobné verejné pravdy platia pre každý európsky národ.

Až po roku 1965 začal americký kongres ignorovať prania väčšiny a cez Immigration Act začal politiku, ktorá diskriminovala potenciálnych európskych imigrantov a povzbudzovala masívnu neeurópsku imigráciu. Od toho času preukázala federálna vláda menej ochoty posilniť naše imigračné zákony a kontrolovať naše hranice. Táto politika mala za následok prílev neeurópskych imigrantov, legálnych aj nelegálnych. Imigrácia a vyššia nebila pôrodnosť transformovali americkú populáciu z takmer 90% európskej na začiatku 60-tych rokov, do menej ako 70% na konci storočia.

Americký úrad na sčítanie obyvateľstva predpovedal, že v polovici 21. storočia, čoho sa tí, čo čítajú tieto riadky už nedožijú, sa európski Američania stanú v Spojených štátoch menšinou. Stali sme sa už menšinou vo veľkých amerických mestách a čoskoro budeme v Kalifornii a Texase. Politika podobná tejto spôsobila ohromné množstvá neeurópskej imigrácie do Kanady; černochovo do Británie; severných Afričanov a Aziatov do Francúzska, Turkov do Nemecka a zmes cudzích rás do Škandinávie, Španielska a Talianska.

S mojím rastom rasového vedomia som si začínal uvedomovať, že nové imigračné zákony v Spojených štátoch a Európe značne poškodia západné spoločnosti. Len krátko po tom, čo sme zmenili imigračné pravidlá, zločin stúpol vo všetkých postihnutých krajinách. Utrpela kvalita vzdelávania a zvýšili sa sociálne problémy. So zrýchľujúcou sa rasovou transformáciou dosiahnu tieto choroby katastrofické proporcie. Ktorá skupina môže z tohto demografického armagedonu získať najviac? Keď som sa pozrel do amerického imigračného boja za posledných sto rokov, hnacia sila, ktorá stojí za otvorením amerických hraníc sa stala evidentnou: bolo to organizované židovstvo, zosobnené poetkou Emmou Lazarusovou, ktorej báseň som citoval na začiatku kapitoly.

Už na strednej škole som bol presvedčený, že masívna neeurópska imigrácia predstavovala najväčšiu krátko i dlhodobú hrozbu pre Ameriku, ktorú som miloval. Videl som, že ak sa nezruší Immigration Act z roku 1965, bude v konečnom dôsledku umieračikom na pohrebe mojej krajiny. Veľa z materiálu, ktorý som čítal poukazoval na dlhé historické židovské úsilie za radikálnu zmenu amerických imigračných zákonov.

Skontaktoval som sa s Drew Smithom, starším právnikom z New Orleansu, ktorý bol autorom *The Legacy of the Melting Pot* a ktorý ma naučil o imigrácii veľa.⁸⁸⁴

Smith ma v jeden daždivý deň stretol v kanceláriách Občianskeho združenia. Vysvetlil mi dejiny amerických imigračných zákonov. Po citovaní Lazarusovej básne sa ma spýtal, "Koho záujmom by slúžilo, ak by bola Amerika zaplavená "nešťastným odpadom?"

Odpovedal si na otázku, "Bolo by to v záujme súdržných ľudí, ktorí používajú rasovú solidaritu ako zbraň, zbraň, ktorú chcú len pre seba. Snahy zmeniť imigračné zákony a v konečnom dôsledku vytlačiť európsku väčšinu sú vedené takmer výlučne Židmi." Smith mi vysvetlil, že Emma Lazarusová, ako mnohí ostatní imigrační aktivisti, bola židovskou podporovateľkou vytvorenia exkluzívne židovského štátu v Palestíne, ale ktorá v Amerike podporovala "rozmanitosť". Zdôraznil, ako Židia zmenili pôvodný význam Sochy slobody.

Prekrásny kolos nebol pôvodne spojený s imigráciou a imigračným centrom na ostrove Ellis. Bol to francúzsky dar na oslavu americkej revolúcie, nie na poctu "nešťastného odpadu" pri americkom pobreží. Emma Lazarusová bola známa svojou flumináciou proti ruským pogromom, po ktorých nasledovalo zavraždenie cára Alexandra v roku 1881.

Ironia je zrejma: Žena, ktorá bola oddaná vytvoreniu elitného štátu v Palestíne bola dychtivá po tom, aby urobila z Ameriky útočisko pre utečencov celého sveta. Drew Smith mal veľa kníh, ktoré sa zaoberali problémami imigrácie, včítane niekoľkých židovských, v ktorých mal podčiarknuté dôležité pasáže. Požičal som si ich a s nadšením sa pustil do ich čítania. Židovské organizácie ako napríklad Americký židovský kongres viedli (a stále vedú) úsilie na liberalizáciu americkej imigrácie a pokorenie reštrikčnej legislatívy.

V rokoch 1921, 1924 a 1952 schválil kongres legislatívu, ktorá sa pokúšala udržať v Amerike rasový status quo. Napriek tomu, že anglo-američania tvorili značnú väčšinu americkej populácie ako aj kongresu, nepokúšali sa zvýšiť vlastné percento zastúpenia v americkej populácii, ale jednoducho sa snažili spravodlivo udržiavať status quo každej skupiny. V raných legislatívnych bojoch boli Židia vedúcou silou za otvorenú imigráciu a vehementne sa stavali proti legislatíve, ktorá by udržiavala Ameriku európsko-kresťanskou krajinou. V snemovni reprezentantov viedli Adolph Sabath, Samuel Dickstein a Emanuel Celler boj za neobmedzenú imigráciu, kým v senáte Herbert Lehman a neskôr Jacob Javits toto úsilie koordinovali.

V počiatočných snahách zástupca Leavit jasne podčiarkuje židovskú účasť v rokovaniach pred kongresom:

Inštinkt za národnú a rasovú záchranu nie je ten, ktorý by sme mali odsudzovať...Nikto by nemal lepšie rozumieť snahe Američanov udržať si Ameriku Amerikou, než pán z Illinois [Mr. Shabat], ktorý vedie útoky v tomto smere alebo pán Dickstein z New Yorku, či pán Jacobstein, pán Celler a pán Perlman.

Títo ľudia sú historickými postavami, ktoré si udržiavali identitu svojej rasy počas storočí, pretože úprimne verili, že sú vyvolení národ s určitými ideálmi, ktoré je potrebné zachovať a že strata rasovej identity znamená stratu týchto ideálov. Tento fakt by im mal uľahčiť, ako aj väčšine aktívnych oponentov otvorených debát, uznať a sympatizovať s našimi názormi, ktoré nie sú tak extrémne ako názory ich vlastnej rasy, ale len požiadavkami, že zastúpenie iných národov by malo byť len také a v takých proporciách a kvantitách, že nezmení rasové charakteristiky rýchlejšie ako nastane asimilácia týchto myšlienok vo vláde a zároveň v krvi. (kongresový záznam, 12. Apríl 1924) ⁸⁸⁵

Sociológ Edward A. Ross vo svojej vplyvnej knihe *The Old World and the New: The Signification of the Past and Present Immigration to the American People* cituje známeho proimigračného vodcu Izraela Zangwilla, ktorý navrhuje, že Amerika je ideálnym miestom na dosiahnutie židovských cieľov. Ross otvorene píše o židovskom vplyve:

Židia majú teda silný záujem na imigračných zákonoch: Z toho pochádzajú snahy Židov kontrolovať imigračnú politiku v Spojených štátoch. Systematická kampaň v novinách a časopisoch na zlomenie všetkých argumentov pre reštrikciu a upokojenie strachu pôvodných

obyvateľov je vedená len jednou rasou. Hebrejské peniaze sú za Národnou liberálnou imigráciou a jej mnohými publikáciami. ⁸⁸⁶

V roku 1924 kongresman Knud Wafad zdôraznil komunistické styky s mnohými židovskými imigrantmi a poznamenal, že mnohí Židia "nemajú žiadne sympatie k našim starým americkým ideálom."

Vedenie intelektuálneho života sa vo svojich mnohých fázach dostalo do rúk týchto šikovných prišielcov, ktorí nemajú žiadne sympatie s našimi starými americkými ideálmi..., ktorí objavujú naše slabosti, obchodujú s nimi a zbohatnú na nich.

Celý náš systém zábavy bol uchopený do rúk mužmi, ktorí sem prišli z južnej a východnej Európy. Vyprodukovali strašné filmy a napísali množstvo kníh, ktoré čítame, vydávajú časopisy a noviny. (záznam z kongresu. 12 apríl 1924) ⁸⁸⁷

Posledná dôležitá kongresová legislatíva na záchranu status quo v Amerike bol akt Walter - McCarran z roku 1952. Opozíciu v kongrese viedla židovská trojka Celler, Javits a Lehman. Každá väčšia židovská organizácia (ako aj komunistická strana USA) sa spojili do opozície, v čítane Amerického židovského kongresu, Amerického židovského výboru, ADL, Národného výboru židovských žien a tuctov iných. Počas debát v kongrese Francis Walter poznamenal, že jediná občianska organizácia, ktorá sa postavila proti celému návrhu bol židovský kongres. Zástupca Celler poznamenal, že Walter "by nemal prehánat', že sa proti tomu postavili ľudia len jednej viery". (záznam z kongresu, 23. Apríl 1952) ⁸⁸⁸

Keď židovský sudca Simon Rifkind svedčil proti návrhu, zdôraznil, že podporou prelomenia amerického imigračného zákona reprezentuje "celú náboženskú židovskú skupinu od extrémnej pravice až po extrémnu ľavicu". ⁸⁸⁹ Potešilo ma prečítať si odvážne poznámky mississippského kongresmana Johna Rankina počas debát. Dnes by takéto pravdivé poznámky zvoleného úradníka priniesli na jeho osobu útoky, ktoré by znieslo len pár ľudí.

Horekujú nad diskrimináciou. Viete, kto je diskriminovaný? Bieli kresťania Ameriky, tí, ktorí stvorili túto krajinu...Hovorím o všetkých bielych kresťanoch na severe i juhu...

Komunizmus je rasistický. Rasová menšina získala v Rusku moc a vo všetkých satelitných krajinách ako Poľsko, Československo a mohol by som menovať ďalšie.

Boli vyhnaní z takmer každej európskej krajiny a ak budú pokračovať v rasovom rozruchu v tejto krajine a skúšať zaviesť svoj komunistický program na kresťanských ľuďoch Ameriky, nikto nevie, čo sa im tu stane. (záznam z kongresu, 23. apríl 1952) ⁸⁹⁰

Napokon v roku 1965 prešiel Kongresom Imigračný zákon (Immigration Act), ktorý židovské organizácie po prvý raz predložili už v 80-tych rokoch 19. storočia. Ten mal za následok to, že neeurópska imigrácia sa zvýšila o 90%. Amerika prešla od imigračného programu, ktorý mal zabezpečovať proporcionálne zastúpenie všetkých skupín k programu, ktorý diskriminoval Európanov. Ako v predchádzajúcich pokusoch aj teraz útok viedli židovskí zástupcovia a senátori ako aj mocné židovské organizácie. Podarilo sa im to, pretože v priebehu 41 rokov od roku 1924 sa židovská moc dramaticky zvýšila v prakticky všetkých sférach amerického života.

V roku 1951 senátor Jacob Javits uverejnil článok "Otvorme brány", ⁸⁹¹ ktorý volal po masívnej neobmedzenej imigrácii. Javits a Celler figurovali aj v návrhu zákona z roku 1965. Deväť rokov pred Imigračným zákonom z roku 1965 Americký židovský kongres predložil prvotný návrh zákona a chválil prezidenta Eisenhowera za "jasnú opozíciu k národnému podielovému systému". V roku 1956 ho chválili za "odvážne presadzovanie liberálnych zákonov a osvojenie si pozície, o ktorú sa od počiatku usiloval Americký židovský kongres a iné židovské agentúry". ⁸⁹²

Motivácia Židov za imigráciou

Bolo by hlúpe a neproduktívne pre židovské organizácie, ktoré propagovali otvorené hranice priznať sa, že boli motivovaní záujmami, ktoré sú v konflikte so záujmami nežidovských Európanov. Propagovali

imigráciu ako "vlasteneckú". Od najskorších dní storočia činili verejné prehlásenia, že multikulturalizmus a rozmanitosť budú pre Spojené štáty prospešné, čím šikovne maskovali svoje strategické záujmy.

Po schválení imigračných zákonov v roku 1965 sa židovskí autori ako Naomi W. Cohenová cítili oveľa bezpečnejšie pri odhalení niektorých skutočných židovských príčin. Napísala, že cez nacistickú okupáciu Európy a trápenie východnej Európy v časoch studenej vojny slúžila otvorená imigrácia v západných krajinách židovským záujmom, pretože "prežitie často diktovalo, že Židia hľadali útočisko v iných krajinách".⁸⁹³ Napísala tiež, že americká medzinárodná politika slúži židovským záujmom preto, lebo "medzinárodne orientovaná Amerika bola citlivejšia k problémom zahraničných Židov".⁸⁹⁴ Čo je možno ešte dôležitejšie, Cohenová naznačila, že Židia videli otvorenú imigráciu ako možnosť zlomenia homogenity a súdržnosti Ameriky a vytvorenia pluralitnej spoločnosti, v ktorej môžu Židia prevítať.

Vo svojej monumentálnej knihe *History of the Jews in America* Howard Sachar poznamenáva, že pluralizmus podporuje "legitimizáciu záchranu menšinovej kultúry v strede väčšiny host'ovskej spoločnosti".⁸⁹⁵ Takže prelomením integrity a súdržnosti Ameriky môžu Židia zvýšiť svoju vlastnú súdržnosť a integritu. Sachar pokračuje a ukazuje ako pluralizmus zosilňuje židovskú solidaritu:

Kallenov vplyv sa však predĺžil na skutočne všetkých vzdelaných Židov: čím legitimoval záchranu menšinovej kultúry v strede väčšiny host'ovskej spoločnosti, pluralizmus fungoval ako intelektuálna kotva pre druhú generáciu vzdelaných Židov, udržiavajúc si svoju súdržnosť a svoje najtuhšie spoločné snaženia cez zimy depresie a oživeného antisemitizmu, cez šoky nacizmu a holokaustu až k vytvoreniu sionizmu po druhej svetovej vojne, ktorý sa prehnal americkým židovstvom s klimatickou osloboditeľskou vášňou.⁸⁹⁶

Sociálny psychológ Kevin McDonald v knihe *A People That Shall Dwell Alone* zdôrazňuje, že hlavné antisemitské hnutia sú obyčajne zakladané v etnicky homogénnych spoločnostiach a "etnický a náboženský pluralizmus slúži vnútorným židovským záujmom, pretože Židia sú len jednou z mnohých etnických skupín...a je ťažké alebo nemožné vytvoriť spojené, súdržné skupiny nežidov, zjednotené v opozícii judaizmu".^{897 898}

Vo svojej knihe z roku 1985 *A Certain People: American Jews and Their Lives Today* Charles Silberman píše:

Americkí Židia sú oddaní kultúrnej tolerancii kvôli svojmu presvedčeniu hlboko zakorenenému v dejinách, že Židia sú bezpeční len v spoločnosti, ktorá akceptuje široké rozpätie názorov a správania, ako aj rozmanitosť náboženských a etnických skupín. Je to toto presvedčenie, nie súhlas s homosexualitou, ktoré vedie značnú väčšinu amerických Židov k podpore "práv homosexuálov" a liberálne stanovisko k mnohým ostatným tzv. "sociálnym otázkam".⁸⁹⁹

John Higham v knihe *Send These to Me: Immigrants in Urban America* uvádza zrozumiteľným spôsobom fakt, že Židmi sponzorované zmeny v imigračných zákonoch boli porážkou politickej a kultúrnej reprezentácie "obyčajných ľudí juhu a západu".⁹⁰⁰

Počas desaťročí vedúcich k otvoreniu hraníc v roku 1965 židovské skupiny zbožne tvrdili, že nebude existovať žiadna diskriminácia a bude to pre Ameriku len prospešné. Richard Arens, riaditeľ štábu pre senátny výbor, ktorý stvoril Walter - McCarranov akt však zdôraznil, že rovnaké židovské sily, ktoré boli najvášnivejšími zástancami otvorenej imigrácie sa pokrytecky stavajú proti imigrácii, ktorú považujú za nevhodnú pre svoje vlastné záujmy.

Jedna zo zvláštnych vecí o tých, ktorí najhlasnejšie tvrdia, že akt z roku 1952 je "diskriminačný" a neumožňuje miesto pre dostatočný počet utečencov, je, že sa stavajú proti imigrácii asi jedného milióna arabských utečencov, ktorí žijú v táboroch za biednych podmienok po tom, čo boli vyhnaní z Izraela.⁹⁰¹

Organizované židovstvo nielenže chce zabrániť arabským utečencom návrat do svojich vlastných domovov v Izraeli, zároveň sa stavia proti tomu, aby prišli do Spojených štátov. Považujú snád' vyvlastnených Palestínčanov za politických oponentov? Židovské skupiny jasne podporujú formy

multikulturalizmu, ktorý ničí nežidovskú súdržnosť a tiež tie, ktoré by mohli ohroziť ich vlastnú skupinovú moc.

Židmi ovládané politické a mediálne inštitúcie dlho podporovali demografickú inváziu a rozpad Ameriky. Kým židovské médiá demonizovali ľudí, ktorí sa stavajú proti nebielej masívnej imigrácii do Ameriky, Kanady a ostatných európskych národov ako rasistov, izraelské imigračné zákony zakazujú prisťahovať sa do Izraela nežidom. Milióny Palestínčanov utiekli zo svojich domovov a precitli sa pod izraelskou nadvládou nad Palestínou. Do svojich domov sa vrátiť nemôžu a mnohí sú nútení žiť v utečeneckých táboroch, v ktorých sú len o čosi lepšie podmienky ako v koncentračných táboroch.

A. M. Rosenthal je dlhoročným vydavateľom pravdepodobne najvplyvnejších novín v Amerike – Židmi vlastnených *The New York Times*. Tento zástanca Izraela sa sťažuje na sionistický štát len vtedy, keď nie je pre neho dostatočne sionistický. Napriek tomu v roku 1992 cítil povinnosť kritizovať inú krajinu, ktorá si želá uchovať svoju rasovú identitu a kultúrne dedičstvo:

Mali by zmeniť imigračné zákony a oživiť pluralistickejšiu spoločnosť osvojením si receptu na občianstvo na základe pobytu a nie krvných pút.

Rovnako zarmucujúce je zlyhanie Bonu oživiť staré naturalizačné zákony zakorenené v etnicite. Podľa súčasných zákonov by sa turecký robotník, ktorý žije v Nemecku 30 rokov a hovorí plynulou nemčinou nemohol uchádzať o občianstvo, ktoré je pridelené rusky hovoriacemu imigrantovi, ktorý môže dokázať svoj nemecký pôvod. ⁹⁰²

Rosenthal spája súčasné nemecké imigračné zákony s nacistickými. Je však imigračný zákon Izraela odlišný? Nielen Nemecko, ale každá biela krajina je terčom Rosenthalovej obhajoby otvorenej imigrácie. Len imigrácia izraelská - najprísnejšia zo všetkých - je voči kritike imúnna. V Amerike sa Rosenthal považuje za potomka nelegálneho imigranta (jeho otec) a dokonca chváli imigráciu Hait'anov, z ktorých mnohí požívajú drogy a sú HIV pozitívni.

Takmer vždy, keď čítam o Hait'anoch, ktorí sa po mori vydajú do tejto krajiny a skončia na ostnatom drôte, si pomyslím na nelegálneho imigranta, ktorého náhodou sám poznám a tiež jeho dcéry a syna [on sám]...

Napriek tomu, že uznávam určité ekonomické obmedzenia, táto krajina by mala mať morálnu eleganciu a akceptovať susedov, ktorí ušli z krajín, kde žili život v terore a hlade a boli vyhnaní vražednými gangmi...

Ak by toto bola kvalifikácia na vstup do našej zlatej krajiny, mali by byť Hait'ania privítaní s piesňou, objatím a spomienkami. ⁹⁰³

Ako pravidelný čitateľ *The New York Times* dúfam, že si ešte len prečítam Rosenthalov článok volajúci po prijatí milióna a viac Palestínčanov do Izraela, ktorí žijú v špine a biede utečeneckých táborov. Alebo Rosenthal, ak som to prehliadol, už vyzýval Židov, aby privítali Palestínčanov s "piesňou a objatím?" Rosenthal nie je hlúpy, je však hlboko pokrytecký. Vie, že ak by udelili izraelské občianstvo všetkým Palestínčanom, všetci tí, v utečeneckých táboroch by rýchlo zmietli sionistický politický štát rovnako, ako nebiela imigrácia zmieta bielu Ameriku našich predkov. Nebojí sa však o Ameriku, pretože Rosenthal sa silno stotožňuje s cudzincami. Rosenthal je pyšný na to, čo ostatní Židia sú: rovnakí cudzinci ako tí, s ktorými sa stotožňuje. Žije tu, využíva všetky výhody amerického občianstva, ale nestane sa - a nemôže sa stať - skutočným americkým občanom, ktorý kladie záujmy Ameriky nad sionistickú agendu.

Keď sa Židia stali tvrdšími v uplatňovaní svojej politickej moci, niektorí sa chvália o ich úlohe vyvlastnenia európsko - nežidovských Američanov. Earl Raab, riaditeľ Institute of Jewish Advocacy, spoločník ADL a spisovateľ pre *Jewish Bulletin* v San Franciscu, napísal:

Až po druhej svetovej vojne sa imigračný zákon na eliminovanie diskriminácie drasticky zmenil. Je jedným z prvých dôkazov jeho politickej zrelosti a židovská komunita mala v uplatňovaní týchto zmien vedúcu úlohu. ⁹⁰⁴

Raab ďalej oslavuje prichádzajúci menšinový stav belochoch v Amerike. Ak sa to stane, teší sa na

"konštitučné obmedzenia" (zakázanie slobody prejavu?):

Agentúra na sčítanie obyvateľstva práve oznámila, že polovica populácie Ameriky bude čoskoro nebiela a neeurópska. A všetci budú americkí občania. Prevážili sme sa na stranu, kde nacistické árijské strany už nebudú môcť v tejto krajine vládnuť.

Živili sme americkú klímu opozície k etnickému fanatizmu takmer pol storočia. Klíma ešte nie je perfektná, avšak heterogénna povaha našej populácie smeruje k tomu, aby to urobila nezvratným a učiní naše konštitučné obmedzenia proti fanatizmu praktickejšími ako kedykoľvek predtým.⁹⁰⁵

Ako to vraví Raab, sionistickí židovskí aktivisti, ktorí dlho podporovali výlučne židovský národný štát, živili masívnu netradičnú imigráciu do Ameriky a tešia sa na čas, keď demografická volebná základňa v Spojených štátoch odrazí túto transformáciu. Zaujímalo by ma, či si Israel Zangwill, ktorý vymyslel termín "zmiešaný hrniec", predstavil svoj židovský štát ako zmiešaný hrniec Židov a Arabov, islamu a judaizmu? Vzhľadom na etnocentrickú povahu sionizmu o tom pochybujem.

Jeden americký karikaturista napísal, že problém so zmiešaným hrncom je ten, že "dno stále prihorí a špina vypláva na povrch." Je pravda, že Amerika videla miešanie rôznych európskych národností do tradičnej americkej väčšiny, avšak napriek presvedčivej propagande o miešaní rás, nenastalo žiadne značné miešanie medzi belochmi a černochochmi a len čiastočné medzi miešancami a bielymi. Čo sa však týmto sionistom nepodarilo svojou propagáciou miešania plemien zatiaľ dosiahnuť, na tom pracujú vďaka podpory masívnej imigrácii a zvýšenej pôrodnosti menšín. Židia tiež podporovali cez ich propagáciu "nulovej populácie" menšie rodiny. Židovskí zástancovia ženskej liberalizácie a potratov znížili pôrodnosť amerických najvzdelanejších a najinteligentnejších vrstiev. Ich úsilím je zánik bielej rasy na západe akýmkoľvek nevyhnutnými prostriedkami.

Pokračujúca masívna neeurópska imigrácia tieto ciele uspokojuje. V zhrnutí, nebiela imigrácia bola najúčinnejšou zbraňou organizovaného židovstva vo svojej kultúrnej a etnickej vojne proti európskym Američanom. Nemôžeme tento boj na život a smrť vyhrať, kým si naši ľudia neuvedomia, že sme uprostred vojny - a naša strana mala značné straty.

Prehra v tejto vojne znamená zničenie našej kultúry, dedičstva a slobody. Znamenala by zánik génov, ktoré vytvorili všetky sociálne, kultúrne a duchovné výtvary, ktoré sú pre našu civilizáciu charakteristické. Naše hlasy sú umlčované masmédiami, ktoré sú v rukách nepriateľa. Príliš mnoho z nás sa ticho pozeralo na genocídu našich ľudí. Už je čas. Musíme prehovoriť teraz a brániť sa. Musíme bojovať za pokračovanie našej prekrásnej kultúry, ktorú nám predali naši predkovia. Musíme urobiť všetko pre to, aby sme zaistili budúcnosť našich detí a budúcich generácií. Ako to platí pre všetky živé bytosti, musíme *bojovať* za svoje právo na život.

Ak ostaneme v tomto kritickom čase ticho, naše národy pohasnú a zmlknu navždy.

ŽIDOVSKÁ EVOLUČNÁ STRATÉGIA A TVRDENIA O ŽIDOVskej NADRADENOSTI

V čase útočného rovnostárstva, na začiatku 70-tych rokov, som čítal knihu *Geography of Intellect*⁹⁰⁶ od židovských spisovateľov Nathaniela Weyla a Simona Possonyho a tiež populárnu knihu *The Jewish Mystique*⁹⁰⁷ od Ernsta Van Den Haaga. Priamo tvrdili, že Židia sú geneticky, kultúrne a morálne nadradení. Drzo povedali to, čo hlavní židovskí historici naznačovali. V roku 1969 populárny britský vedec - spisovateľ C.P. Snow na prejave na Hebrew Union College tvrdil, že kvôli "kríženiu" boli Židia "nadradení nad všetkými žijúcimi bytosťami".⁹⁰⁸

Dnes rovnako ako predtým pri vysvetľovaní židovského úspechu, niektorí židovskí autori uvádzajú, že štruktúra judaizmu mala pozitívny genetický dopad na inteligenciu. Tvrdenia o židovskej genetickej nadradenosti sa tešia veľkému prijatiu rovnakých médií, ktoré uštipačne odsudzujú ako nemorálne a zlé to, čo oni volajú "teória bielej genetickej nadradenosti".

Weyl presvedčivo tvrdil, že židovské tradície majú eugenický dopad, citujúc fakt, že najúspešnejší učitelia, a teda najinteligentnejší v židovskej komunite - rabíni - boli podporovaní ostatnými Židmi k tomu, aby mali najväčšie rodiny. Porovnával vysokú pôrodnosť rabínov k celibátu katolíckeho kleru, o ktorom si myslel, že mal medzi kresťanmi dysgenický dopad.

Viem pochopiť, že takéto reprodukčné vzory sú prospešné pre židovskú inteligenciu a som ochotný uznať, že Židia sú inteligentní. Čo ma vtedy prekvapilo, bola Weylova téza, že židovské sociálne vzory a praktiky môžu mať dopad na ich inteligenciu. Dlhú som veril, že inteligencia a tendencie správania majú dôležitý genetický komponent, po prvýkrát som sa vážne zamyslel nad základným rozdielom medzi Židmi a nežidmi. Boli nábožní vďaka kultúre alebo genetike? Na odpoveď som sa pozrel do aplikácie evolučnej biológie na vývin židovských ľudí.

Práca Charlesa Darwina *The Origin of Species*⁹⁰⁹ sa zaoberala efektom prirodzenej selekcie individua a selektívnym procesom druhov a poddruhov (rás). Študoval pôvod skupín geneticky príbuzných jedincov a ich vhodnosť na prežitie v ich prostredí. Podtitulok jeho majstrovskej práce bol *Or Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life. (alebo záchrana vybraných rás v boji o život)*

Len niektorí chápali mechanizmus skupinového výberu v ľudskej evolúcii. Snáď najlepším jeho výkladom bola kniha Arthura Keitha z roku 1948 *A New Theory of Human Evolution*.⁹¹⁰ Keith vysvetlil, že práve tak, ako jednotlivci, aj súperiace skupiny sú vystavené evolučného tlaku. V 60-tych rokoch vedec W.D. Hamilton a iní začali klásť moderné požiadavky na genetický základ sociálneho správania, ktorý sa teraz označuje ako sociobiológia.⁹¹¹

Princípy sociobiológie, prvýkrát predložené G.C. Williamsom boli vedecky zakotvené v práci Dr. Edwarda Wilsona *Sociobiology: A New Synthesis*.⁹¹² Wilsonovu knihu som čítal len niekoľko mesiacov po jej vydaní a pokladal som ju za vynikajúcu. Napriek tomu, že Wilson vo svojich teóriách šikovne obišiel aplikáciu na ľudskú rasu, ponúkol silný dôkaz o tom, že správanie u najzákladnejších stvorení ako mravce a dokonca aj pri samotnom ľudstve má biologický základ a je hnané potrebou zachrániť svoj genotyp. Genetické príbuzenstvo sa ukázalo byť silným faktorom v evolúcii a správaní. V takomto kontexte sa skupinová lojalita a altruizmus stanú z evolučnej perspektívy pochopiteľnými a jedinec si chce zachrániť život a reprodukciu, aby zaistil prežitie tých, ktorí sú mu podobní.

Richard Alexander, J. Phillippe Rushton, D.S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller a mnohí ďalší v priebehu dvoch desaťročí výskum posunuli dopredu. Ukázali, že ľudské skupiny odlišujúce sa vo svojej genetickej zostave prežívajú podobné sociálne tlaky ako tie pri súperení u zvieracích druhov alebo poddruhov. Nová vedecká disciplína zvaná genetika správania naďalej láme ľady a ukazuje dôverný vzťah dedičnosti a ľudského správania na individuálnej a skupinovej úrovni. Pohľady

do sociobiológie a genetiky správania značne zvýšili naše porozumenie vývoja rasových rozdielov.

Je ľahké pochopiť evolučný dopad krutej severskej klímy na viac ako 5000 generácií Európanov a dopad miernej klímy Afriky na čiernu rasu. Sociálne tabu, zvyky a sociálne organizácie ľudských bytostí môžu mať od začiatku civilizácie tiež zrejmy dopad na reprodukčné zvyky a genetické vybavenie. Od relatívne nedávneho skrotenia psa vyprodukovalo ľudstvo prostredníctvom selektívneho kríženia stovky plemien, ktoré sa značne odlišujú. Všetky pochádzajú z jedného pôvodného druhu a všetky sú geneticky schopné kríženia. *Groliersova encyklopédia* charakterizuje druhy psov a ukazuje aký dopad malo selektívne kríženie na vzhľad a temperament nasledovne:

Psy sa líšia viac vonkajším vzhľadom ako anatomickou štruktúrou. Dospelý pes môže vážiť od 2 do 99 kg, v závislosti na plemene a dosahovať výšku od 12.5 do 90 cm pri ramenách. Ostatné rozdiely sú v dĺžke nôh, nosa a tvare uší, ich dĺžke, nosení chvosta, dĺžke, hustote, farbe a tvare srsti. Rôzne plemená boli selektívne krížené za účelom vytvorenia druhu, ktorý najviac vyhovuje úlohám na neho kladeným.⁹¹³

Rovnakým spôsobom ako môžu ľudia selektívne krížiť psov, určité sociálne štruktúry a pravidlá môžu ovplyvniť ľudskú evolúciu. Sociálne štruktúry, zvlášť tie, ktoré ovplyvňujú vzory manželstiev môžu mať dramatický dopad na prežitie a stupeň reprodukcie. Určite môžu ovplyvniť ľudský temperament a správanie rovnakým spôsobom ako sa podarilo vytvoriť také kludné plemeno ako bernardín alebo také hyperaktívne ako čínsky pinč. My všetci poznáme ľudí, ktorí sú prirodzene agresívni ako pitbul alebo priateľský ako labradorský retríver.

Sú židovské vzory správania produktom kultúrnej inštitúcie ako judaizmus a jeho potomka, sionizmu alebo existuje niečo v ich genotype, čo ich prikláňa ku konštantnému správaniu, ktoré preukazovali v rozličných kultúrach v priebehu troch tisícročí? Zaujímalo by ma ako štruktúra a povaha judaizmu počas storočí ovplyvnila genetické charakteristiky židovských ľudí.

Práve tak ako dva druhy zvierat žijúcich na určitom geografickom území si prirodzene vyvinú skupinovú evolučnú stratégiu na doplnenie zdrojov, ľudské skupiny robia to isté - aj v civilizovaných spoločnostiach. Môžu si vyvinúť určité rysy správania, ktoré im dajú súperiacu výhodu a väčší reprodukčný úspech. V ľudských spoločnostiach, kde geneticky odlišné skupiny vzájomne na seba pôsobia, môžu asimilovať a stratiť genetickú odlišnosť alebo si môžu vyvinúť etnocentrické ideológie, ktoré podporujú rozdielne charakteristiky ich vlastného génového poľa.

Etnocentrická skupina si môže vyvinúť dokonca náboženstvo, ktoré racionalizuje svoje evolučné reakcie k iným skupinám. Zaujímalo by ma tiež, či sa Židia stali geneticky odlišní od ostatných národov Európy a ak áno, do akej miery? Zakorenili sa ich supremačné a etnocentrické tendencie do ich genetického kódu alebo boli jednoducho výsledkom kultúrneho názoru ich vlastného náboženstva a rozdielnych spoločenských, ktoré vytvorili?

Vytvorili genetické impulzy ideológiu judaizmu, ktorý posilnil a zintenzívnil židovský genotyp? Roky neskôr, v 90-tych rokoch, rovnaké, Židmi ovládané médiá, ktoré odmietali dôležitosť európskeho rasového povedomia a zmyslu identity presadzovali židovstvo a "židovskú identitu". V článku *Jews, Multiculturalism and Boasian Anthropology* v časopise *The American Anthropologist* židovská autorka Gelya Franková oslavuje americkú antirasistickú antropológiu ako "židovskú históriu".⁹¹⁴ Zdôrazňuje, že centrálna židovská úloha bola zámerne prikrášľovaná zo strachu, že nežidia by mohli zistiť, že to boli Židia, ktorí mali takúto radikálnu agendu.

Vždy existoval živý, niekedy pokojný rozhovor o pôvode americkej antropológie a jej význame. Prevalha židovských intelektuálov v raných rokoch boaskej antropológie a židovských osobností v antropológii v nasledujúcich generáciách bola v bežných dejinách tejto disciplíny bagatelizovaná...

Táto práca spája niekoľko generácií amerických antropológov a rôzne vlákna rozdielnych debát Židov v antropológii, obzvlášť tých, ktorí sa zaujímali transformovaním teórií multikulturalizmu do propagačnej agendy...

Vyskytlo sa tiež ospravedlňovanie židovskej etnicity, kvôli strachu z antisemitských reakcií,

ktoré mohli zdiskreditovať antropológiu a individuálnych antropológov buď preto, lebo Židia boli považovaní kvôli svojim rasovým predsudkom za nebezpečných alebo preto, že boli spájaní s radikálnymi záležitosťami. - Gelya Franková

S politickou a kultúrnou nadvládou rasového pluralizmu nad európskou solidaritou Franková odhaľuje, že židovskí antropológovia teraz opäť presadzujú svoju židovskú etnicitu a skupinovú identitu.

Učenci teraz opätovne potvrdzujú svoje židovstvo na školách a zároveň sa pokúšajú objaviť a definovať to, čo židovská identita znamená. Niektoré relevantné príklady z dlhého a rastúceho zoznamu obsahujú: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eilberg-Schwartz 1990, 1992; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebat 1996; Nochilin a Garb 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin - Dorsky a Fisher Fishkin 1996; Schneider 1995.

Znovuobjavenie židovských rozdielov zvýšilo záujem židovských antropológov, ktorí sa zaoberali multikulturálnymi témami.⁹¹⁵

Článok ma uzemnil. Rovnaká Židmi vedená antropológia, ktorá vraví Európanom, že v skutočnosti neexistuje čosi také ako rasa a že rasová identita je hlúposť a najhoršie morálne zlo, potichu propaguje židovské "rozdiely" a "genetickú identitu". Frankovej článok pokračuje s nepotláčanou chválou židovskej pýchy v spisoch Barbary Meyerhoffovej *Number Our Days*.⁹¹⁶

Keď som sa prvýkrát pozrel do problému židovskej genetickej súvislosti, nemal som výhodu prečítania si Frankovej článku. V tom čase som si myslel, že najlepší spôsob ako vyšetriť tento problém je pozrieť sa, čím sú podobné geograficky oddelené židovské populácie a do akej miery sú podobné nežidovským populáciám, medzi ktorými žijú. Líšia sa Židia od Európanov rovnakým spôsobom ako sa napríklad líši Angličan od Francúza alebo Nemec od Rusa? Alebo sú úplne odlišní od všetkých európskych subrás? Na danú tému urobili značný kus práce židovskí vedci, ktorí usilovne študovali genetický makeup svojich ľudí. V priebehu rokov mi poskytl na problém rovnako zaujímavý pohľad, aký som našiel pri štúdiu židovských dejín v židovských kronikách. Prvá vec, na ktorú som narazil bola informácia o geneticky podmienených chorobách, ktoré sa vyskytujú takmer výlučne len u Židov, ako napríklad Tay-Sachs. Ich prítomnosť naznačuje genetické odchýlky špecifické pre židovskú populáciu a ilustruje genetický rozdiel od nežidov. Čoskoro som objavil vedecké práce, ktoré sa zaoberali presne tým, čo som hľadal.^{917 918}

Genetickí vedci Sachs a Bat-Miriam objavili prekvapujúcu podobnosť medzi židovskými populáciami deviatich krajín severnej Afriky, Stredného východu a centrálnej Európy. Naopak však, medzi Židmi a nežidmi zistili v tých istých krajinách ostré rozdiely.⁹¹⁹ Pri štúdiu rozboru krvi Mourant, Kopec a Domaniewska-Sobczak napísali knihu s názvom *The Genetics of the Jews*:

Pri všeobecných krvných skupinových skúškach môžeme povedať...že podporujú relatívnu homogenitu hlavných historických židovských komunít.⁹²⁰

Takže, teraz tu máme významných židovských antropológov a geneticov - rovnakú skupinu, ktorá nám chronicky kázala, že neexistujú žiadne rozdiely medzi belochmi a černochochmi - odvážne tvrdiacu, že Židia sú geneticky odlišní a relatívne homogénni. Tvrdia, že určité rozdiely existujú medzi aškenázskou a sefardskou vetvou (dve hlavné etnické skupiny u Židov), ale v podstate sú Židia jednotný národ s limitovanou genetickou podobnosťou k európskym populáciám, medzi ktorými žijú.⁹²¹

- **Pri rozboroch krvi v dvoch veľkých štúdiách, jednej v 1977 - Bonné-Tamir, Ashbel a Kenett a druhej v 1979 - Bonné-Tamir, Karlin a Kenett, sa zistilo, že pri použití štrnástich polymorfických lokalít, nebol nájdený žiaden významný rozdiel medzi židovskými populáciami z Iraku, Líbie, Nemecka a Poľska. Odhadli, že genetický rozdiel medzi nežidom a Židom, ktorý žijú v rovnakej oblasti je 3 až 5 krát väčší ako medzi Židmi, ktorí žijú v rozdielnych národoch. V štúdiu z roku 1977 vedci poznamenali, že "za posledných 700 rokov sa neudialo veľa miešania medzi aškenazskými Židmi a nežidovskými susedmi".**^{922 923}
- **Mille a Kobylansky objavili v štúdiách dermatologických údajov, že aškenazskí Židia**

(východoeurópski) sú oveľa viac podobní sefardským (stredovýchodným a európskym) Židom ako nežidovským východným Európanom.⁹²⁴

- Kobyliansky a Livshits pri používaní skupinovej analýzy na 25 morfológických charakteristikách odhadli, že Židia v Rusku sú 6 krát vzdialenejší Rusom ako sú Rusi Nemcom. Zistili tiež, že sú úplne odlišní od 24 etnických skupín v Rusku, Nemecku a Poľsku.⁹²⁵
- Ďalšia štúdia porovnala moderných Židov k 3000 rokov starým židovským kostrám, ktoré boli objavené na Strednom východe. Sofaer, Smith a Kaye študovali dentálnu morfológiu z Maroka, Kurdistanu, Iraku a krajín východnej Európy. Zistili väčšiu podobu medzi široko roztrúsenými židovskými populáciami ako medzi nežidovskými skupinami, ktoré žijú vedľa nich. Staroveké židovské kostry sa ukázali byť ďaleko podobnejšími trom židovským populáciám ako všetkým nežidovským skupinám okrem jednej, arabskej skupiny Druse z 11. storočia.⁹²⁶

Jeden vedec zhrnul celkové genetické rozdiely do tvrdenia, že existovali pravdepodobne najmenej 3 krát väčšie genetické rozdiely medzi priemerným Židom vo Francúzsku a jeho nežidovským susedom, ako medzi priemerným francúzskym Židom a Židom žijúcim v Rusku alebo na Strednom východe. Židovské výskumy ma prekvapili. Nepredpokladal by som, že Židia sa tak geneticky líšia od všetkých Európanov. Poznal som pár Židov, ktorí boli nerozoznateľní od ostatných európskych Američanov. Z ich vzhladu sa zdalo nemožné povedať, že existoval trikrát väčší genetický rozdiel medzi nami, než medzi Židmi iných regiónov sveta. Vedci však dokázali, že široké genetické rozdiely medzi Židmi a Európanmi existovali. Čudoval som sa, prečo aj ich vzhlad nie je teda dramaticky odlišný?

Fritz Lenz navrhol, že v 30-tych rokoch židovská podobnosť európskym populáciám neznamena, že ich gény by boli podobné.⁹²⁷ Tvrdil, že vonkajšia podobnosť mohla byť následok prírodného výberu génov v židovskom génovom poli. Ich gény jednoducho tvorili menšie zoskupenia, ktoré ležali latentné v ich génovom poli alebo vznikli limitovaným miešaním s nežidmi a následne selektívne ovplyvnené sociálnym prostredím.

Gény, ktoré spôsobili väčšiu telesnú podobnosť k nežidom mohli mať priaznivejší vplyv na prijatie, akumuláciu bohatstva a sociálny rozvoj, a teda reproduktívny úspech. Akýmsi podobným procesom sa rozdielne druhy motýľov, ktoré nie sú príbuzné, podobajú jeden druhému bez toho, že by táto podobnosť bola aj genetická. Len malý počet génov ovplyvňuje vzhlad v židovskej populácii k populácii nežidovskej, bez toho, že by sa táto podobnosť premietla aj do oblasti genetickej. V procese mnohých generácií sa vonkajšia podobnosť k nežidom mohla zvýšiť, zatiaľ čo časti mozgu, ktoré ovplyvňujú tendencie správania a schopnosti mohli byť nedotknuté.

Podľa evolučnej genetiky je možné, že Židia sa viac podobajú vo svojom vonkajšom vzhlade na svojich hostí a zároveň sa stávajú vzdialenejšími v ich mentálnych charakteristikách. Akýkoľvek je ich vonkajší vzhlad, zdá sa, že niet pochyb, že Židia sa skutočne značne odlišujú od Európanov a túto genetickú rozdielnosť si udržiavajú veľmi dlho.

Objavil som tiež populárne zdroje, ktoré tvrdili, že vysoké miešanie medzi Židmi a nežidmi by skončilo ich genetickú odlišnosť od Európanov. A ako pri mnohých iných otázkach týkajúcich sa Židov, existuje množstvo informácií o realite, ktorá je veľmi odlišná od populárnych vnímaní.

Skončí medzirasové miešanie židovský etnocentrizmus?

Často sa spomína, že vysoký výskyt medzirasového miešania Židov a nežidov, obzvlášť v Spojených štátoch, zmenší etnocentrizmus a spôsobí asimiláciu židovskej populácie do génového poľa nežidov. Toto spojenie je opisované vo vysoko propagovanej knihe od Ralpha a Jenipher Pataiových *The Myth of the Jewish Race*. Tvrdia, že židovské miešanie je od osvietenstva na vzostupe.⁹²⁸

Pravdou je, že mnohé židovské skupiny a vodcovia urobili okolo nebezpečenstva židovského miešania

veľa hluku. Vedúce židovské publikácie majú často články a dokonca inzeráty, ktoré odcudzujú miešané manželstvá a prosia Židov, aby si brali len Židov. Steve M. Cohen píše v *The Jewish Family: Myths and Reality*:

Energické úsilia organizovaného židovstva pokúsiť sa zastaviť nedávne demografické zmeny...na získanie veľkého počtu Židov k zmene ich rozhodnutí o rodine - t. j. ženiť sa v mladosti, brať sa navzájom, zotrvať vo zväzku a mať veľa detí.⁹²⁹

Pinches Stolper píše o Union of Orthodox Jewish Congregations of America a silno podporuje židovské manželstvá. V opise nebezpečenstva krásneho nežidovského dievčaťa, ktoré žije len pár domov vedľa, tvrdí:

Miešané manželstvo je tragédia, ktorú židovský národ nemôže tolerovať. Osoba, ktorá sa oženi mimo viery, obrátila svoj chrbát k židovským ľudom. Naše tradície považujú takúto osobu za duševne mŕtvu a rodina sedí za ňu alebo neho shiva [smútočný obrat].

Takéto manželstvá len zriedka fungujú, aj keď sú doprevádzané tzv. obrátením na židovskú vieru a určite nemôžu fungovať, ak sa jeden z partnerov zaujíma o svoj židovský pôvod. Výsledkom je smútok a tragédia a pre deti, život vo frustrácii, konflikte a ťažkostiach.⁹³⁰

David Landau ukazuje, že židovský fundamentalizmus sa v diaspore rýchlo zvyšuje. Cituje jedného z oponentov miernej zmeny reformného zákona, ktorý dovoľuje vystopovať pôvod cez otca a nie matku ako "jeden z najhorších zločinov, takmer príbuzných Hilerovým, ktorý ničí integritu židovských ľudí".⁹³¹

Zvyšujúci sa fundamentalizmus zároveň znamená nárast pôrodnosti medzi najoddanejšími Židmi. V knihe *The Jewish Family: Myths and Reality* Cohen vraví, že vďaka vysokej pôrodnosti a "používaním izolačných mechanizmov dosiahli hasidskí Židia vysoký úspech vo vyvážení asimilačných tendencií väčších spoločností".⁹³²

Môžeme teda jasne vidieť, že organizované židovstvo vyvinulo koncentrované úsilie na povzbudenie Židov k endogámii. Ortodoxné skupiny patria určite k najextrémnejším odporcom miešaných manželstiev, ale aj noviny a časopisy, ktoré vydávajú reformné skupiny toto silno odcudzujú. Židovský vedec Ellman v časopise *Jewish Social Studies* komentuje, že jediná etnická alebo náboženská skupina v Spojených štátoch, ktorá sa pokúša limitovať a odradiť ku konverzii a miešaným manželstvám je organizovaná židovská komunita. Ellman však spolu ďalšími autormi, ktorí silno oponujú takýmto manželstvám, zároveň verí, že navonok vysoký stupeň miešaných manželstiev nepredstavuje pre židovské dedičstvo skutočnú hrozbu. Tvrdí, že to posilňuje tradičnú židovskú kultúru a genotyp eliminovaním tých Židov, ktorí majú asimilačné tendencie.⁹³³

Ellman ďalej zdôrazňuje, že takéto manželstvá majú len malý dopad na jadro judaizmu a sú ďaleko častejšie pre druhé a následné manželstvá, v ktorých dvojice nemávajú deti. Uvádza tiež pri miešaných manželstvách vysoký stupeň rozvodovosti. Viac ako 90 % miešaných manželstiev končí bez obrátenia viery jedného z partnerov, a teda nestávajú sa súčasťou židovskej komunity. Len malé percento detí v takýchto manželstvách sú vychovávané ako Židia a viac ako 90% z nich si nezoberie Žida. Ellman zároveň uvádza, že Židia s vyšším socioekonomickým štatútom si častejšie berú Židov a tak teda komunita bude dominovať čistá židovská elita, kým Židia nižších vrstiev, ktorí nenasledujú želané stopy etnickej solidarity, sa častejšie ženía a vydávajú mimo židovskej komunity.

Barry Kosmin a ostatní židovskí vedci v *Highlights of the CFJ 1990 National Jewish Population Survey* zistili, že 91 % miešaných manželstiev bolo vytvorených z dvojíc, z ktorých ani jeden nezmenil vieru a len 28 % detí takýchto dvojíc boli vychovávané ako Židia a dokonca aj pre toto malé množstvo potomkov je nepravdepodobné, že si zoberú Žida.⁹³⁴

Nielenže takýto Židia častejšie opúšťajú židovský kruh, dôkazy ukazujú, že sa často stretnú v židovskej spoločnosti s nepriateľstvom. Židovskí autori ako Michael Meyer⁹³⁵ a C. Waxman⁹³⁶ hovoria o "tichom odmietnutí" miešaných manželstiev. Všetky tieto faktory naznačujú, že miešané manželstvá majú na židovské génové pole len malý vplyv, okrem ovplyvnenia celkového počtu Židov.

Vyššie počty medzirasových manželstiev bude mať pravdepodobne dlhotrvajúci dopad na posilnenie

židovských genetických charakteristík. Židovské elementy náchylné k asimilácii sú tým odstránené a súčasne s tým sa deje obnova židovskej ortodoxie a vysoká pôrodnosť medzi najoddanejšími elementami ako hasidim. Nábožní Židia v Izraeli sú takmer všetci ortodoxní a s takmer nulovými miešanými manželstvami.

Snáď najlepším spôsobom opisu židovskej komunity je ten, ktorý použil židovský spisovateľ Daniel Elazar v *Community and Polity: Organizational Dynamics in American Jewry*.⁹³⁷ Navrhuje model sústredných kruhov. Vnútorňý kruh tvorí tvrdé jadro a je to 5 do 10 % Židov, ktorí vedú tzv. "plné židovské životy". Ďalší tvoria od 10 do 12 % a volá ich "účastníci". Títo sú často zamestnávajú v "židovských občianskych službách" a neúnavne pracujú za židovské záujmy. Tretí kruh tvorí 25 až 30 % Židov, ktorých nazýva "prispievatelia a konzumenti". Títo pravidelne prispievajú na židovské ciele a používajú židovskú komunitu na svadby, bar mitzvah a pohreby.

Poslednú skupinu Elazar nazýva "okrajoví a odmietaví." Prispievajú na židovské ciele, ale občas ich vnútorňý kruh pritiahne do účasti alebo sa oddelia, čím zanechajú židovské jadro v centre oddané viac ako kedykoľvek predtým.⁹³⁸

Vďaka bohatej propagácii vysokého stupňa pôrodnosti medzi Židmi sa niektorí nežidia domnievajú, že Židia sa stávajú menej etnocentrickejšími. Pravdou je však presný opak. Tí Židia pri jadre sú menej náchylní k asimilácii. Súčasne Židia, ktorí sa zosobášili mimo rasy a podliehajú hodnotám nežidov slúžia na to, že nežidia majú tendenciu veriť, že židovské skupiny sú im viac podobné ako v skutočnosti sú.

Čo je dôležitejšie, niektorí židovskí vedci vidia určitý stupeň miešaných manželstiev ako funkcionálnu hodnotu v nežidovskom prostredí. Mark Zborowski a Elizabeth Herzogová tvrdia, že to slúži ako most k nežidovskej komunite, avšak most, ktorý neohrozuje židovské jadro.

Periferálna oblasť, ktorá slúži ako most k okolitým kultúram vyplňa niekoľko funkcií. Je cestou k invázii, tlmí a zdroj obnovenej vitality. Každý dopad, ktorý sa odštiepuje z vonkajšej hrany slúži zároveň k posilneniu jadra.⁹³⁹

Lieberman a Weinfeld v článku *Demographic Trends and Jewish Survival* ukazujú relatívne vysoký stupeň miešaných manželstiev ako úspešnú stratégiu v upevnení väčšej podpory od nežidovských spoločností a ich politických cieľov ako napríklad politickej podpory pre Izrael.

Úspešné používanie vplyvu sa najlepšie dosiahne v komunite s veľkým počtom členov, ktorí pôsobia na politikov a mienkotvorných vodcov. Cez miešané manželstvá a ich sociálnu sieť sa môžu židovské záujmy a potreby vyjadriť pred širším a vplyvnejším obecnstvom. V nedávnom rozhovore našiel prezidentský poradca Robert Lipshutz pôvod záujmu Jimmyho Cartera o Izrael v jeho blízkom vzťahu s prvým bratancom, ortodoxným Židom (Carterova teta si vzala Žida a ich dve deti boli vychovávané ako Židia). Manželstvá so Židmi, zatiaľ čo v jednom riedia židovskú spoločnosť, vykonávajú kompenzačné strategické funkcie.⁹⁴⁰

Zrejme ak miešané manželstvá slúžia ako "most k nežidovskej komunite", tí, ktorí sú mimo židovskej komunity, ale vedomí si židovskej krvi majú často kladné pocity k dedičstvu a sú používaní k nasledovaniu židovských záujmov. Zároveň prejavujú menej solidarity k európskym problémom a záujmom.

Miešané manželstvá len posilňujú jadro židovského genotypu a živia extrémnejšiu politickú a kultúrnu solidaritu. Posielaním svojich spojencov do našej kultúry a politiky môžu si lepšie zabezpečiť židovské záujmy. Medzi nežidmi majú miešané manželstvá presne opačný efekt. Keďže sú takmer úplne absorbovaní do našej spoločnosti, naša solidarita je oslabená, kým navonok sa zdá, že židovská komunita je menej nepreniknuteľná a etnocentrická.

Reálna hrozba židovskému genotypu neexistuje, pretože každou generáciou sa stáva viac židovskou. Keď som sa dozvedel, že Židia majú rozdielne genetické dedičstvo než Európania a tento rozdiel rastie, chcel som porozumieť, čo to znamená pokiaľ ide o židovské správanie a evolučnú stratégiu.

Historické zhrnutie

Táto kniha doposiaľ ukázala, že židovské dejiny od najstarších čias až po súčasnosť boli dlhými dejinami supremácie a etnocentrizmu. Židia sa naučili prosperovať ako vzdialená menšina v nežidovských spoločnostiach a naučili sa chrániť si svoje kultúrne a genetické dedičstvo napriek častým tlakom asimilácie zo strany host'ovských spoločností. Aby sa vyhli asimilácii, ktorá pohltila každú druhú skupinu žijúcu ako menšina v starovekých národoch, smerom dovnútra živili ideológiu intenzívnej skupinovej lojality a lásky a smerom von etnocentrizmus a nenávisť.

V čase ich pobytu v Egypte, ako silnej menšiny, vytvorili si stratégiu prežitia a rasovej čistoty. Neskôr v regióne s rôznymi národnosťami si vylepšili svoje etnocentrické pravidlá a vytvorili mytológiu, že tieto pravidlá nariadil Boh. Je to stratégia, ktorá nachádza svoje najčistejšie vyjadrenie v judaizme, v tomto pozemskom náboženstve, ktoré sľubuje Židom nie odmenu posmrtného života ale domináciu a moc. Aby odolali asimilácii v oveľa väčších spoločnostiach, v ktorých žili, vyvinuli si teológiu, ktorá rozvíjala presvedčenie, že sú nadradení ľuďa "vyvolení Bohom" a "odlišní od ostatných" s duchovným poslaním vládnuť svetu, sprevádzaní svätým záväzkom udržať si svoju kultúru a genotyp čisté. Nežidia boli charakterizovaní ako nečistí, podradní a dokonca vražední nepriatelia odhodlaní zničiť ich vyhladením (ako je to pripomínané pri pasoveri alebo purime) alebo asimiláciou (ako je to pripomínané pri hanukah).

Na prežitie v iných krajinách ako menšina - často ako noví priselci s trochou pôdy alebo celkom bez nej a nábožensko-kultúrnym opovrhnutím k manuálnej práci - potrebovali si vyvinúť zručnosti v iných oblastiach. Stali sa zbehlými v úžerníctve, finančníctve, administratíve a legálnych ako aj kriminálnych formách podnikania. Objavili, že altruistickým tímovým úsilím by mohli dominovať dôležitým oblastiam nežidovskej sociálnej štruktúry.

Stalo sa tiež zrejším, že bolo v ich záujme udržiavať si etnocentrickú "tímovú stratégiu" a zároveň oslabovať solidaritu nežidov. Vyvinuli komplex stratégií na ukrytie svojho nepriateľstva k ich nežidovským host'om. Do konca babylonského zajatia, po dobu stoviek rokov, počas ktorej prekvitali ako mocná menšina v cudzej zemi, sa ich judaistická stratégia vyvinula do umenia, ktoré kodifikovali do Tanakh (Starého zákona) a nakoniec do Talmudu.

Židia si vyvinuli výrazné kultúrne a rituálne tradície, ktoré ich mali udržať oddelených od nežidov. Na rozdiel od dvoch ďalších svetových náboženstiev si judaizmus nectil konvertov a napriek tomu, že zdanlivo dovoľoval prechod na židovskú vieru, postavil bariéry, ktoré to robili ťažkým. Židovská komunita konvertov plne neakceptovala, dokonca ani ich potomkov. (Mnohí rabíni v židovských písmach tvrdia, že to v židovskej komunite trvá desať generácií alebo viac, aby bol konvert plne akceptovaný a židovský zákon označuje potomka konverta za "bastarda.") Prevažná väčšina Židov, ktorí sa oženili mimo rasy a urobili tak s nekonvertovanými nežidmi boli zo židovskej komunity vylúčení.

Inými slovami bol zbavený občianskych a politických práv, na ktoré má každý Izraelita nárok a dokonca aj bastardi, ktorí boli vážnym poškrvnením.⁹⁴¹

Ako súdržná menšina v nežidovských národoch, Židia potrebovali skryť ich skutočné etnocentrické pocity. Jedným spôsobom bolo udržiavanie hebrejského jazyka medzi svojimi učencami a limitované preklady ich textov do jazykov nežidov. (ako som to uviedol v kapitole o židovskej supremácii, v moderných časoch si vyvinuli kódové slová na zakrytie najnenávislivejších protikresťanských citátov v Talmude a rituáloch - až tak, že vydávali príručky k Talmudu, ktoré ukazovali židovským študentom skutočný protikresťanský význam zamaskovaných slov).⁹⁴² Naučili sa tiež byť politicky čo najtajomnejší, často dávajúc priame príkazy "spoza opony", aby neprebudili hnev nežidov. V týchto snaženiach často zlyhali v krotení svojej chamtivosti, ktorá niekedy viedla do násilných antisemitských reakcií.

Judaistická komunita historicky zdôrazňovala vzdelanie a vysoko si cenila židovskú učenosť Talmudu, odmeňujúc takúto učenosť prestížou a ekonomickou istotou. Takéto pravidlá mali hlboký dopad na ich genotyp. Práve tak ako najlepší učenci uprednostňovali tých s najvyšším IQ, tak i ostatné aspekty ich sociálnej štruktúry uprednostňovali ostatné tradičné židovské charakteristiky.

J. Phillippe Rushton vo svojej revolučnej knihe z roku 1995 *Race, Evolution and Behavior*⁹⁴³

poukázal na údajoch, ktoré sa zaoberali výskumom dvojčiek, že tendencie voči skupinovému altruizmu a etnocentrizmu majú silné genetické komponenty. Židovský zákon mnoho generácií vylučoval Židov, ktorí sa asimilovali s nežidmi a zmenili tým svoje genetické pole. Takéto pravidlá by určite posilnili akúkoľvek židovskú predispozíciu k etnocentrizmu - odstránením tých, ktorí mali zmierlivejší názor alebo dokonca cítili prítlačivosť k nežidovským etikám a hodnotám.

S vylepšením znalostí úžerníctva, monopolistických obchodných praktík, vyberania daní, kriminálneho podnikania a práce ako utláčateľských vyjednávačov alebo administrátorov okupačných vlád, nežidovské reakcie posilnili mentalitu Židov. Ich antipatia voči nežidovským hosťom povzbudila židovské komunity k podpore zahraničných vojenských vpádov a okupácií národov, v ktorých žili. Takéto činy na oplátku splodili väčšie nepriateľstvo voči Židom, čím sa cyklus, ktorý pokračuje dodnes ešte prehĺbil. Na hrozbu asimilácie Židia reagovali tým, že sa stali etnocentrickejšími. V ostrom kontraste, žijúc medzi homogénnymi komunitami v srdci Európy, si naši predkovia nikdy takúto mentalitu Židov nevyvinuli. So zvýšením obchodu, trhov s otrokmi a cudzej migrácie neboli mnohé európske komunity pripravené na nástup mocných etnocentrických skupín vo vlastných krajinách. Nežidovské spoločnosti starovekého sveta často pripúšťali rôzne náboženské vyjadrenia, vrátane tolerancie pre židovskú vieru, zatiaľ čo Židia vyžadovali prísnu oddanosť svojej viere.

Židovská komunita pokračovala cez storočia ako autoritatívna spoločnosť, ktorá vedome a trvalo podporovala židovskú súdržnosť. V stredoveku boli mnohí Židia, ktorí zradili židovské záujmy odsúdení na smrť. Poprava Krista je výborným príkladom vyhladenia, keď cítili hrozbu svojej homogenity. Inými historickými nástrojmi na udržanie svojej genetickej a ideologickej čistoty boli exkomunikácia a vyhnanstvo. Kým Európania, ktorí pochádzali z menej súperivých a homogénnych spoločností zastávali názor individuálnejšej etiky "ži a nechaj žiť", Židia si udržiavali intenzívny kolektivismus. V moderných časoch Židia posilnili svoju sieť komunikácie a solidarity a zároveň podporili fragmentáciu nežidovských hodnôt a spoločností.

Prosperovať ako malá menšina v cudzej spoločnosti si vyžaduje talent na podvod. V kresťanskom Španielsku Židia v stredoveku odpovedali na kresťanské požiadavky, aby zmenili vieru tým, že sa stali Moriskami, predpokladanými konvertami na kresťanskú vieru a pritom tajne praktizovali judaizmus. Vyvinuli si spletité schémy podvodu, ktoré testovali storočia. Najpresvedčivejším Moriskom sa darilo a prosperovali, kým tí menej nadaní v pretváрке často trpeli alebo zahynuli pri inkvizícii alebo iných prenasledovaniach.

Židia si vyvinuli dvojitú morálku: jednu pre seba a jednu pre nežidovských hostiteľov. Nežidovské homogénne spoločnosti v Európe si naopak vyvinuli jednu morálku, ktorá podporovala asimiláciu, keď cudzie populácie imigrovali do ich krajín alebo keď dobyli oni iné krajiny. Starí Gréci boli príkladom tejto tradície, keď na dobytých územiach hlásali doktrínu univerzalizmu. Niektoré z hodnôt altruizmu vo vnútri rasy, ktoré si Židia vyhradili pre seba, existovali aj medzi európskymi populáciami. Nebola však prítomná žiadna neeurópska rasa a nebola potreba vynásť zložité súperivé a podvodné skupinové stratégie, charakteristické pre Židov. V každodennom obchode a sociálnej interakcii Európy bola dôveryhodnosť uctievaná ako štandard pre denný život.

V časoch vojny dvojitá morálka rozlišovala a uprednostňovala záujmy svojich ľudí pred záujmami nepriateľa. V normálnych časoch sa však vzájomná výmena konala viac medzi vlastným druhom ako medzi cudzincami. Napriek tomu sa naši ľudia nikdy dobre nenaučili umeniu dvojitej morálky, okrem naliehavých prípadov vojny. Migrácia a prítomnosť cudzích židovských prvkov významne prispela k modernému vývinu európskeho rasového povedomia.

Súčasný stav židovstva

Churchill to stručne vyjadril v roku 1920, keď opísal židovský prevrat v Rusku ako "strhli ruský národ za vlasy a stali sa prakticky nepochybnými páni ohromného impéria".⁹⁴⁴ V poslednom desaťročí 20. storočia strhli americký národ rovnakým spôsobom.

Úplne ovládajú médiá v takmer každej civilizovanej krajine, kontrolujú medzinárodný obchod a burzy a žiadna vláda na svete nemôže odporovať ich rozkazom na akýkoľvek problém, ktorý oni považujú za dôležitý. Môžu sa obrátiť proti ktorémukoľvek štátu, ktorý odoláva ich moci ako to dokázali na ekonomickom vydieraní Švajčiarska alebo násilnom bombardovaní Iraku. Súdržnosť Židov je skutočne kontextom nového svetového poriadku a pod jeho záštitou sa pokúšajú predĺžiť svoje totalitárske odopieranie slobody prejavu v Európe a Kanade, až ku krajine, ktorá bola kedysi najslobodnejšou na svete: Spojeným štátom.

Tí, ktorí sa vyslovia k faktom o židovskej moci sú zosmiešňovaní, že veria v "židovské sprisahanie", akoby si snád' vymýšľali smiešny obraz Židov, ktorí v dlhých kabátoch a vlasoch zatočených okolo uší pri sviečkami osvetlenom glóbose stroja úklady na ovládnutie sveta. Nie sú to však Protokoly siónskych mudrcov, čoho sa musíme báť. Sú to tí, ktorí riadia židovskú moc dnes ešte tvrdším spôsobom. Nie je to sprisahanie, aspoň nie v pravom zmysle slova. Nie je to ani tajomstvo. Židovská moc je všadeprítomná.

Každý politik si jej je vedomý a vie, že sa nemôže odvážiť spomenúť ju. Židovské organizácie, židovské médiá a židovskí politickí činitelia nemilosrdne posúvajú svoju agendu vpred. Práve tak, ako kedysi organizovali Ruskú revolúciu, tak koordinujú dnes svoju svetovú moc. Žiaden židovský politik dnes nemusí usmerniť svoje snaženia na získanie moci nad nežidovskými spoločnosťami; robia to tak prirodzene ako kukučka, ktorá kladie vajcia do cudzích hniezd. Židovskí mediálni šéfovia a vládni byrokrati nemusia byť poučení k tomu, aby zničili nežidovskú pýchu, dedičstvo, česť, lojalitu, tradíciu, zatiaľ čo bránia svoju vlastnú. Nie je potrebný plán na korupciu nežidovských sexuálnych návykov, rodinnej štruktúry a náboženských zvykov.

Freud a jeho intelektuálni potomkovia a mediálni zástancovia nepotrebovali určite žiadny plán, robili jednoducho to, čo je pre nich prirodzené. Žiaden sionský mudrc nemusel židovskému byrokratovi povedať, aby otvoril hranice Ameriky a Európy tretiemu svetu; inštinktívne vedeli, že v mnohorasovom národe môžu vládnuť. Vedeli tiež to, že ak sa im podarí zničiť našu genetickú identitu a rasovú solidaritu, nezostane nikto, kto by spochybnil ich nadvládu.

Nie, nie je to sprisahanie. Sú to jednoducho dva celky - Židia a nežidia - v etnickej vojne. Samozrejme väčšina Židov a nežidov si ani neuvedomuje, že vo vojne sme. Avšak zatiaľ čo sme my, nežidia, nevedome vedení ku kultúrnej a politickej samovražde, Židia sú učení vernosti k svojmu vlastnému druhu a nedôvere k nám. Len malá časť Židov je na kultúrnych a politických predných frontoch, cez množstvo židovských organizácií však základňa podporuje čelné oddiely.

Samozrejme existujú Židia, ktorí priznali pokrytectvo supremacistov. Niektorí dokonca riskovali životy, aby varovali nežidov o sionistickom nebezpečenstve. Takýmito mužmi sú Noam Chomsky, Benjamin Freedman a Alfred Lilienthal, traja muži židovského pôvodu, ktorí si uvedomili, že sionistický extrémizmus ich môže priviesť ku katastrofe. Mierové hnutie v Izraeli skrýva veľa takýchto mužov. Niektorí Židia si želali zachrániť svoj genotyp, avšak hľadali spôsob mierumilovného oddelenia a koexistencie radšej ako židovského absolutizmu. Uvedomili si, že židovská supremácia ich môže v konečnom dôsledku zničiť.

Napriek tomu, že poznáme židovský supremačný charakter judaizmu a sionizmu, uznávame, že existujú jednotlivci, ktorí nevyznávajú ani jednu doktrínu a ktorí nie sú zapletení do žiadnych aktivít na zničenie nežidovských spoločností. Dobrým príkladom je Israel Shahak, profesor v Izraeli, ktorý prežil koncentračný tábor a ktorý značne trpel za to, že sa odvážil hovoriť o sionizme a talmudskom judaizme. Vravil svetu o židovskej mizantropii nielen kvôli spravodlivosti pre nežidov, ale tiež aby zachránil svojich ľudí pred následkami ich činov.

Židia ako Israel Shahak ponúkajú nádej obojstranne výhodného východiska židovsko-kresťanského konfliktu. Shahak a Židia ako on ostávajú pohrdaní, veľmi malá menšina medzi ostatnými. Spravodlivé riešenie konfliktu určite nemôže nikdy prísť od židovskej hegemonie. Len ak zvrátime židovskú moc v našich vlastných krajinách, môžeme s nimi úspešne vyjednávať. V tomto štádiu konfliktu by najlepším riešením bola mierová konferencia, dejiny nám však vravia, že toto je veľmi nepravdepodobné. Tyranie ustúpia len väčšej sile.

Ak skutočne reprezentujú vznešených ľudí, možno by teda bolo podľa prírodného poriadku, aby našich ľudí nahradil židovský prototyp. Dejiny však ukazujú, že Židia boli skôr poslovia temnôt, než svetla. Toto je odzrkadlené v realizácii tragických doktrín troch najvplyvnejších Židov 19. a 20. storočia : Marxa, Freuda a Boasa. Títo traja Židia ľudstvo ponížili a nie povzniesli.

Židia majú ohromnú moc - moc zrodenú v talente bezohľadnosti. Silnejú tým, čo nás oslabuje. Naša sila sa môže uplatniť len vďaka odhodlaniu k pravde a spravodlivosti, odvahe a vznešenosti. Ak porušíme vlastnú morálku, staneme sa slabšími a vykorisťovateľnejšími, viac ako sme teraz.

Niekde v našom genotype stále existujú gény bojujúce o naše prežitie, ktoré nachádzajú dnes svoje vyjadrenie v novom prebudení. Toto prebudenie vidím kdekoľvek sú naši ľudia. Je obzvlášť silné v našej mládeži. Ona má víziu árijskej spoločnosti, ktorú chceme vybudovať. Je to predstava, ktorú prenasledovanie a nenávisť nemôže zničiť. Kdesi v tejto chvíli ďalšie dieťa spí vo svojej kolíske, nevedomé o veľkom boji za jeho práva vyrásť a žiť vo svojej vlastnej krajine a v hodnotách svojich vlastných ľudí.

Sú Židia nadradení?

A čo teda inteligencia? Ako môžeme Židov prirovnať k Európanom ako celku alebo určitým skupinám?

Existuje značné množstvo výskumov o danom probléme, hlavne od židovských vedcov. Ukazujú všeobecne vyššie IQ u Židov. Rozdiely pochádzajú takmer výlučne z verbálnych častí IQ testu. Väčšina štúdií ukazuje, že Židia majú vyššie verbálne IQ, ale Európania bodujú lepšie v abstraktnejších a priestorových častiach IQ testu. Brown zistil, že židovské deti majú vysoké verbálne IQ a škandinávské deti vyššie vizuálno-priestorové IQ. Levinson potvrdil tieto výsledky vo výskumoch z roku 1960 a Backman ukazuje značne vyššie verbálne IQ a značne nižšie IQ u Židov pri vizuálno-priestorovom uvažovaní.^{945 946 947 948 949 950 951}

Zdá sa teda, že Židia sú nadradení pokiaľ ide o verbálne schopnosti, čo je v súlade s ich evolučnou stratégiou. Verbálne schopnosti sú dôležité pre komunikáciu, obchod, tímovú prácu, administratívu a meditácie, z ktorých všetky boli životne dôležité v spoločnostiach, v ktorých prosperovali.

Werner Mosse, oslavovaný historik európskych židovských dejín, dokonca citujúc z nemeckých štúdií zo začiatku storočia, tvrdí, že nemeckí výrobcovia mali tendenciu byť remeselníkmi, zatiaľ čo židovskí pochádzali z obchodných alebo bankových rodín. Tvrdí, že charakter židovskej účasti vo výrobe v 19. storočí v Nemecku bol:

Menej v priamej inovácii alebo invencii a viac v špeciálnych schopnostiach pre ekonomické myslenie vo forme exportu nemeckého tovaru, "druhotnej inovácie", prenosov technológie v Nemecku cez procesy a metódy odpozorované v zahraničí a nových technikách pre stimuláciu dopytu.⁹⁵²

Richard tvrdí, že vizuálno-priestorové a verbálne schopnosti sú negatívne korelované a že väčšia časť mozgu je venovaná buď jednej alebo druhej. Ďalší výskumník, Richard Swartzbaugh vo svojej knihe *The Mediator (Sprostredkovateľ)*⁹⁵³ navrhuje, že Židia sú prirodzení sprostredkovatelia v multietnických, multináboženských, multinacionálnych prostrediach a prirodzené rozbroje medzi antagonistickými skupinami vytvárajú obrovský dopyt po sprostredkovaní. Toto nájde vyjadrenie v zákone, vyjednávaní, arbitráži, burze a vládnej administratíve - z ktorých sú všetky citlivé k židovským verbálnym schopnostiam a inteligencii.^{954 955 956}

Židia získali neproporcionálne veľké percento vedeckých a kultúrnych cien. Od Oskarov k Pulitzerovej a Nobelovej cene, je značná židovská prítomnosť pozoruhodná. Neproporcionálny židovský úspech vo vyhrávaní vedeckých a kultúrnych cien je odrazom ich zručností a ich tímovej stratégie. Oskar aj Pulitzerova cena má dlhý zoznam židovských voličov, ktorí boli od raného veku učení uprednostňovať svojich vlastných. Ako som už spomenul, Židia sú obzvlášť naklonení pridávať sa k riadiacim orgánom sociálnych organizácií, na ktorých sa podieľajú a teda majú sklon zvyšovať svoje schopnosti na uznanie a

odmeňovanie svojich vlastných v ich príslušných profesiách. K tomu musíme pridať židovské médiá, ktoré neustále svojich vlastných chvália.

Barbara Streisand nie je najlepšou pop speváčkou v krajine, určite však takou ostáva v židovskej tlači. *Schindlerov zoznam* nebol najlepším filmom v roku 1993, výborne však ladil so židovskými a politickými cieľmi. Hrozné menovanie židovského teroristu Menachema Begina na Nobelovu cenu za mier záležalo na prípravných prácach, ktoré začala židovská tlač na celom svete. Dokonca aj vo vedeckej sfére, v dobe ohromného vedeckého pokroku a množstve výborných vedcov, publicita a podpora médií je pre vedeckú prácu a získanie ceny snáď rovnako dôležitá ak práca sama. V tejto oblasti si Židia vybudovali značnú výhodu. Dokonca aj dnes, keď genetika a psychológia rýchlo dokazujú rozhodujúcu úlohu dedičstva a rasy na inteligenciu a správanie, židovské médiá pokračujú vo vychvaľovaní opačného názoru. Médiá dávajú prednosť rovnostárom ako Lewontin, Kamin a Gould pred tichšími, ale pádnejšími vedcami.

Ako som to už zdôraznil, traja najvplyvnejší Židia 19. a 20. storočia boli Karol Marx, Sigmund Freud a Franz Boas. Všetci traja boli inteligentní muži, napriek tomu mal každý z nich na európsku spoločnosť katastrofálny dopad. Karol Marx položil základy najdeštruktívnejšieho a najvražednejšieho režimu všetkých čias. Sigmund Freud podkopal základy rodiny a európskych hodnôt. Franz Boas bol antropologickým otcem egalitárskeho hnutia, ktoré sa nesnaží o nič iné, len o zničenie nášho genotypu.

Konečné posúdenie

Aj tzv. mierne krídlo judaizmu hlása židovskú supremáciu morálky a intelektu. V článku *Relax, It's okay to be Chosen People* v *Reform Judaism* Arthur Hertzberg (vydavateľ) a Aron Hirt - Manheimer diskutujú o tom, ako boli v mladosti kresťanmi prenasledovaní. Presadzujú výnimočnosť Židov, dokonca aj liberálnych Židov, ktorí si to nepripúšťajú. V článku citujú slová zakladateľa izraelského štátu Davida Ben Guriona:

Moja predstava mesiášskeho ideálu nie je metafyzická, ale sociálno-kultúrno-morálna... Verím v našu morálnu a intelektuálnu nadradenosť, v naše kapacity slúžiť ako vzor k spaseniu ľudstva. Toto moje presvedčenie je založené na mojich znalostiach židovských ľudí a nie na akejsi mystickej viere; sláva duchovnej prítomnosti je v nás, v našich srdciach a nie mimo nás.⁹⁵⁷

Bolo by zaujímavé vidieť reakciu, ak by prezident Spojených Štátov urobil vyhlásenie o tom, že verí v morálnu a intelektuálnu nadradenosť bielej rasy. Ben Gurionov citát nielenže ukazuje jeho supremačný názor, zároveň nám predostiera fakt, že tento zmysel židovskej nadradenosti nevznikol len z viery, že sú "vyvolení Bohom", ale jednoducho zo samovyvoleného sebeckva.

Predtým, než sa vážne pozrieme na prehlásenia o vlastnej židovskej nadradenosti, je dôležité si zapamätať, že konečným posúdením je tvorivý úspech a historické činy. Dejiny Európanov sú veľkolepé. Biela rasa položila základy astronómie, fyziky, matematiky, strojárstva, biológie, geológie a medicíny. Boli to naši predkovia, ktorí zostrojili pyramídy, Parthenon a Pantheon. Boli to naši grécki predkovia, ktorí napísali prvé romány ako formu umenia a dali svetu filozofiu Sokrata a Plata.

Bola to naša rasa, ktorá odomkla tajomstvá Koperníkovho vesmíru a naši ľudia, ktorí vybudovali rímsku republiku a napísali Magnu Chartu, Deklaráciu nezávislosti a Konštitúciu Spojených štátov. Naši ľudia vytvorili veľké umenie starého Grécka a objavili krásu renesancie. Michelangelovi prúdila v žilách naša krv, keď siahol k Bohu na strope Sixtínskej kaplnky, v Leonardových rukách prúdila naša krv, keď vytvaroval chladný kameň do teplej krásy *Madony a dieťaťa*.

Z našich génov pochádzajú diela Bacha, Mozarta, Beethovena a Wagnera. Naši ľudia vymysleli automobil, lietadlo, parný stroj, spaľovací motor, letecký motor, elektrické svetlo, telefón, rádio a kameru - a dokonca aj silné nástroje, ktoré sú teraz používané proti nám: film a televíziu. Muži nášho dedičstva

dali základy dobe počítačov: semikonduktoru, tranzistoru a integrovanému obvodu. Naši ľudia vyvinuli matematiku a fyziku a chemický pohon, ktorý nám umožnil zanechať stopy na Mesiaci. Mohol by som pokračovať vo veľkých objavoch a úspechoch nášho európskeho dedičstva. Vo veľkosti Periklovho Grécka, Cézarovho Ríma alebo Shakespearovho Anglicka nebol takmer žiadny židovský vplyv. Západná civilizácia dosiahla tieto výšky bez nich. S nimi sme ale padli do hĺbok marxizmu, freudizmu a boaského rovnostárstva.

Rozdiel medzi Židmi a nami nachádza svoje vyjadrenie v Disneyových filmoch a type, ktorý vytvoril súčasný prezident Disneyových štúdií Michael Eisner. Kým Disney a Eisner robili obaja technicky vyspelé filmy, Disney uctieval u človeka krásu a vznešenosť a divy prírody. Eisner odvrátil toto smerovanie zábavného obchodu smerom k degenerovaným filmom ako *The Crying Game* a *The Priest*, filmom, ktoré zobrazujú sexuálne odchýlky a mravnú spustlosť, filmy, ktoré by Disney ani nepozeral a určite nevyrobil.

Zatiaľ čo Gréci a Európania renesancie vytvorili umenie a sochárstvo ukazujúce krásu ľudského tela, Židia umenie odmietli ako "vytesanú modlu". Dnes sponzorujú a propagujú degenerované umenie, ktoré je beztvaré a podivné a nie umenie vznešené a hrdinské. Kým európska faustská duša prenikla do najhlbších oceánov a dosiahla najväčšie pohoria a dokonca sa vydala i do vesmíru, Židia boli len zriedka priekopníkmi. Kým my si ctíme pôdu, Zem, prírodný svet, z ktorého väčšina Európanov dostáva denný chlieb, Židia sa zhromaždili okolo zlata bezduchého a parazitujúceho mestského života.

Kým Freud považoval genitálne a vylučovacie orgány za kľúčové k významu života, Carl Jung odmietol Freuda a vyvinul koncept rasovej duše. Kým Židia stále zastávajú názor oko za oko, Európania si osvojili možno nebezpečné pravidlo, "kto do teba kameňom, ty do neho chleбом".

Pokiaľ ide o inteligenciu, Židia sú Európanom nadradení vo verbálnych schopnostiach. Sú to rýchlo hovoriaci, šikovní ľudia, zbehlí v umení manipulácie a sprostredkovania. Určite nie sú nadradení v kvalitách charakteru, ktorý tvorí veľkosť a vznešenosť našich ľudí. Židovský genotyp bol určite odolný a prispôsobivý a stále sa im môže podariť, ak to dovolíme, zdediť našu Zem na svoju domináciu. Zápas však ešte nie je na konci. V našich ľuďoch je bohatstvo nádherného genetického materiálu, ktorý dokáže, že je schopný prežiť. Keď sa naši ľudia prebudia a použijú svojho génia, idey a odvahu v boji za naše prežitie, víťazstvo sa stane možným. Židia sa prispôbobi rozmarom svojho prostredia a zároveň si chránili svoj genotyp. Kým sa však oni prispôbovali, my sme vytvárali.

Vytvorili sme technológie a umenie. Objavili sme krásu tela a duše. Objali sme Boha aj prírodu; vedu aj náboženstvo. Naučili sme sa vyrovnat' vládu a slobodu. Konečný spor týchto diametrálne odlišných typov a kultúr sa s novým tisícročím rýchlo približuje.

Židovská vôľa vládnuť ich tlačí k dominácii rovnako, ako to robila 2000 rokov. Ich evolučná stratégia je taká prepracovaná, že my, Európania teraz trpíme pod židovskou hegemoniou v celosvetovom meradle. Musíme uznať ich politickú a sociálnu moc, zároveň však vieme, že táto moc priniesla devolúciu našej civilizácie. Nepostavenie sa tejto moci môže viesť k nášmu vymretiu a tento fakt dáva našej úlohe dôležitosť boja na život a na smrť - boja, ktorý je pre našich ľudí nevyhnutný.

My, Árijci, sme rasovo vedomí európski potomkovia, ktorí zasvätili svoje životy prežitiu svojich ľudí a ich evolučnému pokroku. Svoju povinnosť si splníme. Nevzdáme sa svojej slobody, ani samotnej existencie na úkor židovskej ani žiadnej inej moci. Zachránime svoje dedičstvo a ťažko získané práva na slobodu. Povedieme svojich ľudí k evolučnej ceste ku hviezdám.

ČASŤ IV

BOJ ZA PRAVDU

ZAČIATKY MOJEJ ČINNOSTI

V roku 1966 pracoval môj otec ako inžinier pre americkú Agentúru pre medzinárodný rozvoj vo Vietname. Zatiaľ čo ja som sa pripravoval do prvého ročníka strednej školy, otec sa domnieval, že by pre mňa bolo lepšie, kým on je za morom, aby som navštevoval vojenskú školu. Napriek tomu, že som chcel ísť v jeho šľapajach, slúžiť v armáde a získať hodnosť, z New Orleansu sa mi odísť nechcelo. Zapísal ma do vojenskej akadémie v Riverside, domnievajúc sa, že matkina choroba by jej neumožnila sa o mňa starať.

Len ťažko som sa prispôboval novému životu v Riverside. Doma som poznal slobodu, mohol chodiť do lesa a močiarov kedykoľvek sa mi zachcelo a čítať dlho do noci. Mohol som ísť do knižnice, plávať v jazere alebo tráviť svoj čas ako dobrovoľník v Občianskom združení. Keďže otec trávil väčšinu času v práci a matka bola pripútaná k lôžku, mal som viac slobody nad kontrolou svojho času než väčšina chlapcov v mojom veku. Avšak tento čas dospel nevyhnutne ku koncu. Stratu slobody na vojenskej škole som znášal ťažko.

Zdalo sa mi, že škola sa snažila kontrolovať tak veľa času študentov, ako sa snažila držať nás preč od problémov. Vo vojenskej službe bolo možné na niekoľko dní dostať opušťák, zatiaľ čo vo vojenskej škole sa zdalo, že nie je možné uniknúť povinnostiam. Deň začínal o 6.30 ráno a končil o 10.30 večer. Mali sme kontroly pred a po raňajkách a pred aj po večeri. Medzitým boli intervaly na štúdium, atletiku a denné povinnosti. Čas išiel v týchto nudných rituáloch denných aktivít veľmi pomaly.

Vždy som použil sobotný opušťák a zatiaľ čo väčšina mojich kamarátov zvyčajne zamierila do mesta, ja som obvykle chodil za krásami jazera Lanier a okolitých vrchov. Pripomínalo mi to rané spomienky z Álp a rodinné výlety do amerických národných parkov. Tieto pohoria sa líšili od vlhkého pohraničia Louissiany. V pralesoch a močiaroch som zriedka videl ďalej ako niekoľko sto metrov. Dokonca aj za jasných nocí okolité svetlá New Orleansu zatienovali hviezdy a robili ich vzdialenejšími a neskutočnejšími. Na druhej strane som ale počas mojich výletov do vrchov severnej Georgie mohol vidieť na míle v čistom sviežom jesennom vzduchu. Večer hviezdy vyzerali tak blízko ako listy dubových stromov u nás doma. Zdalo sa mi, že by som sa mohol vyšplhať k mliečnej dráhe po konároch stromov. V tú jeseň mi divočina severnej Georgie ukázala jednu z najkrajších jesenných farieb, aké som kedy videl a namaľovala ich v heroickej mierke grandióznych pohorí. Kým močiare upriamovali moju pozornosť na rôzne formy života a lásku, ktorá z toho vyvierala, pohoria a hviezdy ma inšpirovali k obdivu prírody a volaniu nekonečna.

Po počiatkových rebéliách som sa celkom dobre adaptoval na disciplínu v Riverside. Uvedomil som si, že existuje vzťah medzi disciplínou a cťou a to tým, že disciplína je v konečnom dôsledku uplatňovaná v sile ľudského slova. Naučil som sa čosi, čo so mnou zostalo po celý môj život. Naučil som sa robiť to, čo som musel a nie to, čo som chcel. Veď sťažovanie sa nad nepríjemnými úlohami neprinieslo ešte nikomu žiaden úžitok, zvlášť mne nie.

V Riverside som pokračoval v štúdiu o otázkach rasy. Z Noontide Press som si objednával knihu za knihu. Mojou obľúbenou publikáciou bola *Western Destiny*. Úvod Willisa Carta k veľkolepej knihe Francis Parker Yockeyovej *Imperium*, ma veľmi inšpiroval.⁹⁵⁸ V skutočnosti sa mi páčil viac Cartoov príhovor, než kniha sama, kvôli krásnemu opisu a sumarizácii boja za prežitie našej rasy. Bol som šťastný, že som mal dvoch skutočne výborných učiteľov, ktorí boli otvorení rasovej otázke a

**Príprava na potápanie v Atlantiku
s učiteľom Bellom**

ktorí čítali všetky knihy, ktoré som im priniesol. Jedným z nich bol Lt. Bell, môj učiteľ dejepisu a druhým učiteľ angličtiny zo starej newyorskej rodiny zvanej Van Houten, čo bolo meno, na ktoré bol veľmi pyšný. Bol jedným z mála učiteľov, ktorí nemali žiadnu vojenskú hodnosť na škole. Kým Bell stimuloval moju lásku k dejinám, Van Houten zameral moju pozornosť na najlepších klasikov svetovej literatúry, vrátane klasikov starovekého Grécka. Často som zostával dlho po škole diskutujúc s ním na rôzne témy.

Napriek vekovému rozdielu sa títo učitelia stali mojimi priateľmi a jednali so mnou ako s intelektuálne seberovným. Často som trávil nedeľné popoludnia a noci cez týždeň v ich kanceláriách diskutujúc o všetkom, čo mi prišlo na um v oblasti umenia a vedy. Jedným zo zvláštnych aspektov Riverside bolo, že po vianočnom voľne sa škola až do Veľkej noci presťahovala do Hollywoodu na Floride. Po škole sme ja a Lt. Bell chodievali na pláž a plávali k skalám vzdialeným takmer 200 metrov od pobrežia. Úcta k prírode, ktorej som sa naučil ako mladý v Louisiane, mi pomáhala vážiť si aj zázraky oceánu. Zanedlho som mal rôzne druhy živočíchov a mušlí porozkladané po celej internátnej izbe. Rasové pravdy, ktorým som sa učil sa výborne zhodovali s mojou láskou k prírodnému svetu. Uvedomil som si, že je rozdiel medzi pozorovaním a vychutnávaním si prírody a uvedomením si faktu, že môj genotyp je skutočne jej súčasťou, jej vnútornou časťou. Skutočnosť, že ľudstvo tak, ako každá iná forma života, ak má byť zdravé a spokojné musí poslúchať zákony prírody, sa mi zdala byť úplne samozrejmosťou.

Keď som sa nasledujúce leto vrátil domov, našiel som močiare a cyprusový prales také krásne, aké som si ich pamätal. Hneď prvý deň som chytil pár rýb a krabov a upiekol si ich v tieni paliem. Nič nechutilo tak sladko už dlhé mesiace. Potom som sa rozťahal na tráve v tieni cyprusového stromu, cítiac kvapky potu stekajúce do očí. Myslel som na chladný vánok, ktorý ma ovieval vo vrchoch okolo Gainesville a na jeho príjemnú, chladnú sviežosť. Myslel som aj na fialkasté vrcholce a lúče slnka, ktoré sa predieralo cez oblaky a jeho dlhé žiarivé body hľadali a skúmali krajinu. Len vo vrchoch môže človek skutočne pochopiť prekrásnu panorámu a silu Zeme. Stále sa mi páčil život okolo močiarov, ale uvedomil som si, že sila vrchov si ma podmanila ešte viac, pretože práve tam som nachádzal svoju najplodnejšiu inšpiráciu.

Skúsenosti, ktoré som získal v to leto pri stavaní domov s mojím otcom, som využil pri práci s niekoľkými miestnymi maliarmi. Zároveň som roznášal noviny vo vrchnej časti New Orleansu. Bola to asi 15 minútová jazda z domu na starom Forde Falcon. Po niekoľkých mesiacoch som auto predal za zhruba 1200 dolárov a kúpil som si biely Ford Galaxy z roku 1969, ktorý ale potreboval veľa opráv. V tých dňoch to však bol výborný obchod. Po mesiaci bol vo výbornom stave, hotový s novou strechou, ktorú som si namontoval sám.

Vstával som o 4 ráno a roznášal asi 200 novín, zastavujúc na každom rohu a kráčajúc k domom so svojou taškou zavesenou na ramenách. Pracoval som pre noviny, ktoré som odsudzoval pre ich neustálu, pokryteckú, prosionistickú pozíciu – *Times-Picayune*, vlastnené Židmi. V spojení s mojou prácou som však na vlastníctvo novín alebo ideológiu nemyslel. V New Orleanse bol vtedy len jeden denník a ja som ho doručoval s prestávkami od piatej triedy. Doručovanie novín bol pre mňa spôsob života, odlúčený od jeho majiteľov alebo politiky.

Zima toho roku bola veľmi studená, pamätám si na ňu dodnes, hlavne pri spomienke na gumu ovinutú okolo mojich prstov, ktorá sa používala na zväzovanie novín. Keď boli noviny hrubšie, guma zvykla praskať a keď v studenom mraze zasiahla moje prsty, bolo to takmer ako uštipnutie osou. V New Orleanse robí vlhkosť letá horúcejšími a zimné noci a rána chladnejšími. V lete som sa potil, v zime triasol, ale napriek tomu to bola veľmi dobrá práca pre študenta strednej školy.

Mal som 17 a podľa zákonov Louisiany som sa mal za 6 mesiacov stať mužom. Vrátil som sa na strednú školu v New Orleans a začal som navštevovať integrovanú, novopostavenú školu J. F. Kennedyho, pre stredné a vyššie vrstvy rodín bielych študentov blízko jazera Ponchartrain. Napriek tomu, že Kennedyho škola mala menej čiernych študentov ako väčšina iných v New Orleanse (asi 10 %), problémy s tým spojené sa stále vyskytovali.

Po prvýkrát som mal možnosť pozorovať množstvo mladých černochoch v blízkom susedstve, a všetky charakteristiky správania, o ktorých som čítal v psychologických štúdiách, odrazu ožili pred mojimi

očami. Medzi bielymi a čiernymi študentmi som si všimol mnoho rozdielov. Čierni chlapci a dievčatá zvykli bývať oveľa hlučnejší než bieli. Svoje emócie ukazovali rovnako vyzývavo ako svoje oblečenie a zdalo sa, že oscilujú medzi širokozubými úsmevmi a zatvoreným mračením. Keď sa nahnevali, ich nozdry sa zväčšili, pripomínajúc býka pripraveného na útok.

Napriek tomu, že pohľad na ich hnev bol hrozný, ich temperament sa zdal byť viac veselý než hnevlivý. Chodby boli často zaplnené čiernymi chlapcami alebo dievčatami pospevujúcich si popevky, ktoré vždy končili udieraním dlaní alebo spastickými pohybmi tela. Väčšina z nich dosahovala slabé výsledky v škole, ale pamätám si jedno dievča z mojej triedy, o ktorom som sa domnieval, že bola výborná študentka. Vo väčšine športov vynikali a tréneri nimi často zaplňali svoje atletické tímy.

Priateľ, ktorý tiež doručoval noviny, chcel toho nechať a ponúkol mi svoju prácu. Ambiciózne som tak pridal 225 nových doručení k mojim pôvodným 200. Môj prvý deň pripadol na daždivé sobotné ráno. Bolo dosť ťažké naraz čítať adresu na novinách a sledovať čísla domov v chladnom, tmavom daždivom ráne. K zvýšeniu mojich problémov prispela aj moja predošlá noc, ktorú som strávil v kine s priateľkou zo školy a vrátil sa domov až po polnoci.

Vstal som okolo 2 ráno, aby som stihol doručiť všetky noviny. Okolo siedmej som úplne vyčerpaný začal šoférovať domov. Párkrát sa mi podarilo zdriemnuť si v predchádzajúcich dňoch, ale vnútorný alarm ma stále zobudil a nával adrenalínu ma držal pri vedomí na ceste domov. V to sobotné ráno som zadriemal tiež a takmer som sa už neprebudil. Odbočujúc z diaľnice Ponchartrain na Lakeshore Boulevard sa cesta točila mierne doľava, kým ja som šiel rovno rýchlosťou cez 70 km za hodinu. Narazil som čelne do duba. Moje telo prerazilo volant a hlava rozbila predné sklo. Ostal som ležať vystretý cez zvyšky volantu, z ktorého kusy ležali v mojom lone. Z nehody si nepamätám nič, len krv máčajúcu moje tričko, ktorá rýchlo chladla a ruky ťahajúce moje telo von z vraku auta a nakladajúce ma do sanitky oschnerskej nemocnice. Po niekoľkých hodinách mi tvár napuchla tak, že som sotva videl a doktori mali podozrenie vnútorného krvácania. Ich hypotéza sa našťastie nepotvrdila. Mal som však zlomený nos a bradu a osemstehovú jazvu na pravej strane hornej pery, ako aj pomliaždeniny. Do konca dňa som zostal v nemocnici, potom ma poslali domov.

Keďže otec bol vo Vietname a matka chatrného zdravia, musel som sa o seba väčšinou starať sám. Moja priateľka zo školy, Eveline, prichádzala k nám v priebehu nasledujúcich dvoch týždňov, počas ktorých som nechodil do školy a v mnohom mi pomohla. Keď po prvý raz vošla do izby a videla moju tvár, opuchnutú ako obrovský kaleráb, rozplakala sa. Samozrejme jej reakcia ani jednému z nás nepomohla. Policajt, ktorý ma ťahal z auta ma tiež prišiel navštíviť. Povedal mi, že videl mnoho havárií a bol skutočne prekvapený, že som to prežil. Očakával, že ma nájde bez hlavy po tom, čo videl rozbité predné sklo auta.

Dodnes si pamätám, že napriek tomu ako zle som sa cítil, hovoril som mu o rasových záležitostiach. Bola to téma, ktorú sa mi vždy podarilo navodiť. Kým som bol doma, pokračoval som v čítaní, napriek čiastočne zhoršenému videniu. Potom som knihy odložil a jednoducho zavrel oči a premýšľal nad svojím presvedčením. Uvedomil som si, že rasové koncepty, o ktorých som čítal a ktorým som rozumel, neboli len súčasťou akejsi intelektuálnej hry bez praktického významu pre skutočný svet. Rasové dynamiky v sebe zlučovali podstatu ľudskej histórie a budúcnosti. Naša rasa čelila najväčšiemu genetickému nebezpečenstvu počas svojej dlhej histórie.

Kvôli nedostačujúcim prírastkom naši ľudia na celom svete páchajú rasovú samovraždu. Dokonca aj krajiny, z ktorých naša rasa pochádza, sú zaplavované masívnou imigráciou a tým zvyšovaním neeurópskych génov. Vďaka štýlu prezentovanému médiami stúpa uzatváranie miešaných manželstiev. Videli sme, že náš národ bol odsúdený stať sa o niekoľko generácií v Amerike menšinou a dokonca aj v našich európskych krajinách. Bojovali sme za svoje dedičstvo, kultúru, slobodu a samotnú existenciu.

Videli sme Ameriku rýchlo sa meniacu z krajiny európskych hodnôt a kultúry na krajinu zaplavenú tretím svetom. Neexistovali žiadne predpovede vlády o bielych amerických menšinách, ale všetci rasoví autori, ktorých som čítal, videli prichádzajúcu realitu bielej menšiny v Amerike. Bolo to až v 90-tych rokoch, keď Census Bureau (vládna agentúra zaoberajúca sa sčítaním obyvateľstva - pozn. prekl.)

potvrdil predpoveď, že biela rasa sa stane v roku 2048 menšinou.⁹⁵⁹ V Imigračnom zákone z roku 1965 všetci liberálni senátori prisahali, že tento zákon nebude mať na percentuálne zastúpenie etnickej populácie v USA žiaden dopad. Avšak autori ako Drew Smith⁹⁶⁰ a ostatní povedali to, čo Census Bureau nakoniec priznal po 30-tich rokoch.

Inštinktívne som videl deštruktívne zmeny, ktoré sa konali v našich školách, na našich uliciach, v našej vláde a v médiách. Cudzí vlna zmietla hodnoty našich predkov. Ulice New Orleansu sa hmýrili zločinom, nové školy postavené za vyššie dane boli síce pekné zvonku, ale prázdne zvnútra - s ešte prázdnejšími študentmi. Prídavky od štátu podporovali vysokú pôrodnosť menšín a nebila imigrácia vyčerpávala sociálnu infraštruktúru do kritického bodu, počínajúc prídavkami na vzdelanie a ubytovanie a končiac lekárskou starostlivosťou a ostatnými príspevkami. Výsledný efekt spôsoboval úpadok životného štandardu pre americkú strednú vrstvu, nútiac oboch rodičov pracovať s devastujúcimi následkami na manželstvo a deti. Tisíce bielych mužov, žien a detí sa stávali obeťami čierneho zločinu, ktorý prechádzal americkými mestami ako stredoveký mor.

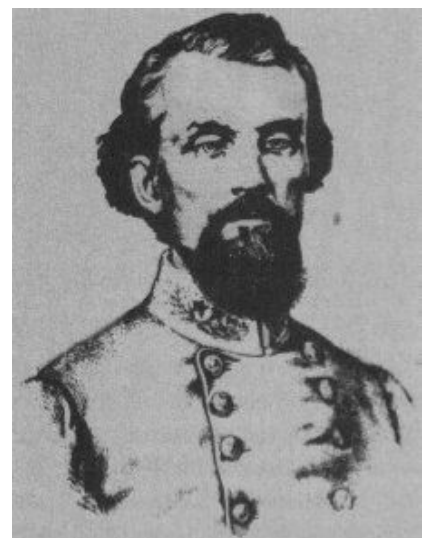
Médiá zahájili koncentrovaný útok na spôsoby a zvyky Západnej civilizácie a začali oslavovať promiskuitu, homosexualitu, násilie a drogy. Pochopil som, že takáto propaganda časom len zosilnie. Kvalita zvolených zástupcov klesala s príchodom obrovských más voličov z radov menšín, ktorí zriedkakedy čítali niečo na vyššej intelektuálnej úrovni než TV program.

Jasne som videl americkú budúcnosť. Čo som však mohol robiť? Bol som len 17-ročný študent strednej školy. Vedel som však, že niečo urobiť musím. Nemohol som sebecky nasledovať svoje vlastné sny a stať sa doktorom alebo kozmonautom. Moja rasa bola v najväčšej kríze počas svojej dlhšej histórie. Zároveň mi bolo jasné, že som nemohol sedieť bokom, venovať sa knihám a šíriť rasové pravdy tým, ktorí boli práve na blízku. Vedel som, že žiaden boj nemožno vyhrať bez organizácie. Pozrel som sa do histórie, aby ma viedla v mojom boji. Bol som fascinovaný historickým úspechom Ku Klux Klanu z čias rekonštrukcie juhu. Chcel som vstúpiť do organizácie, ktorá stála za myšlienkami, v ktoré som veril. Občiansky výbor sa mi zdal veľmi pasívny, nevšimol si problémy židovskej nadvlády, napriek tomu, že jeho vodcovia si toho boli vedomí. Cítil som, že tomuto problému musím čeliť.

Jediná skupina, ktorá bola schopná priamo sa postaviť za rasu bol Klan. Historický Klan, o ktorom som čítal bol veľmi rozdielny v porovnaní s imidžom Klanu, ktorý som videl v TV alebo v kinách. Masmédiá prezentovali Klan ako zberbu nevzdelaných, zelenozubých, násilných južanov, ktorí by ľahko zlynčovali ktoréhokoľvek černocha. Odmietal som tento obraz, pretože som vedel, že základné poznanie rasových rozdielov v Klane bolo vedecky správne, aj keď médiá to kategorizovali ako nesprávne.

Faktom zostávalo, že rasy nie sú rovnaké v mentálnej oblasti a toto je zaiste prejavom ich genetického vývinu a nie prejavom rasového utláčania. Pokiaľ ide o Židov ako o skupinu, členovia Klanu vedeli, že sú skutočnými supremacistami a hybnou silou svetového "rovnostárstva" a multikulturalizmu, zatiaľ čo sami udržiavali pokryteckú doktrínu etnickej nadradenosti pre seba samých a ich milovaný Izrael.

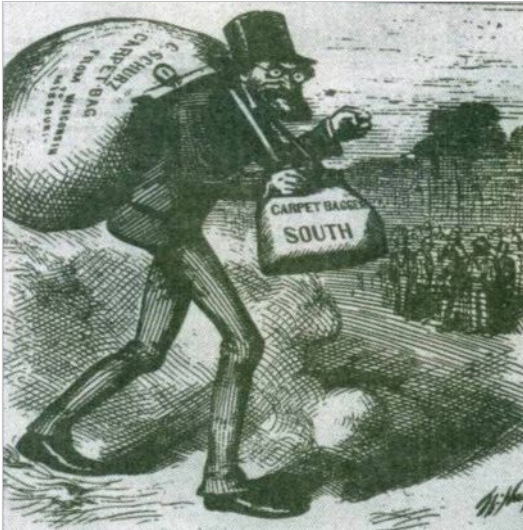
Pravdou je, že niektorí členovia Klanu len málo rozumeli genetickej a psychologickéj podstate rasovej otázky. Podaktorí mali dobré vzdelanie o historických aspektoch židovskej etnickej vojny proti Západnej civilizácii a našim náboženským a kultúrnym inštitúciám. Tí, s ktorými som prišiel do styku, boli dojemne dobrí ľudia - väčšinou ťažko pracujúci, veriaci otcovia rodín. Mnohí z nich mali farmy alebo malé živnosti a vo svojej sebadisciplíne a zodpovednosti za svoje rodiny a seba samých vzali na seba bremeno za spoločnosť, v ktorej žili. Na černochoch husto obývanom juhu mali možnosť zblízka pozorovať čiernu rasu, ktorá bola v konflikte s dogmou hlásanou médiami. Svojim zmyslom a vlastným skúsenostiam však verili viac, než obrazu vytvorenému médiami. Mysleli sami za seba.

**Generál
Nathan Bedford Forrest**

Historický záznam

Ešte predtým, než som po prvý raz stretol člena Klanu, som si prečítal severné aj južné pohľady na "radikálnu rekonštrukciu" juhu. Napriek tomu, že v 60-tych rokoch neexistovali takmer žiadne knihy podporujúce stanovisko južanov, v knižniciach som našiel zopár takých, ktoré boli napísané v predchádzajúcich desaťročiach a ktoré poukazovali na korupciu a deštruktívne kvality tzv. obdobia Rekonštrukcie. Od začiatku storočia až po koniec druhej svetovej vojny opisovala väčšina záznamov Rekonštrukciu ako korupčné a deštruktívne obdobie, ktoré skončilo len po úspechu zoskupení ako Ku Klux Klan.

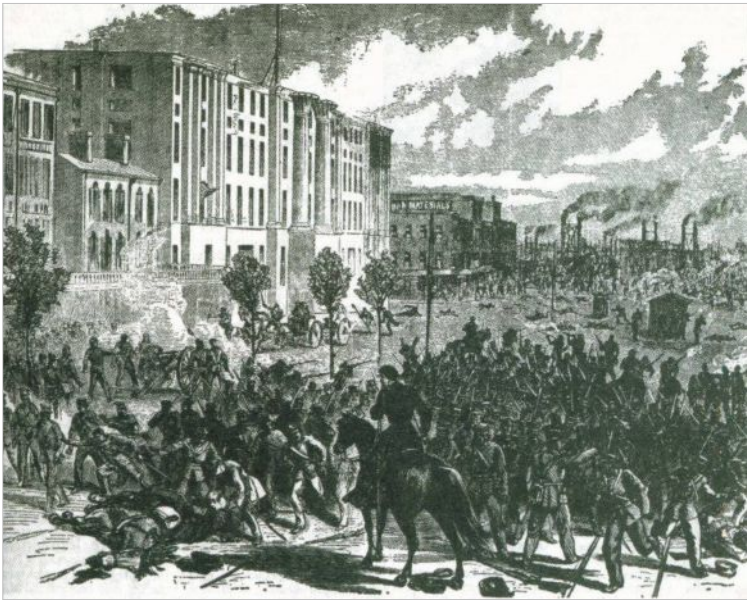
Negatívny pohľad na "Carpetbaggers"

hľadajúci súkromný zisk po rekonštrukcii vlády - pozn. prekl.) sa nahrnuli na juh, aby využili ľahko skorumpovateľné černošské hlasy (vo voľbách) pre svoj vlastný zisk. Južná skupina takýchto darebákov - "the scalawags" - vykorisťovala nielen černochoch s volebným právom, ale aj beztak zničených bielych južanov. Obrovské dane zničili južné rodiny a tým veľký počet majetkov preniesli do rúk nečestných úradníkov. Čierny zločin zmietať nielen mestá, ale aj dediny. Novomenovaní čierni sudcovia bežne oslobodzovali vinníkov za zločiny páchané proti bielemu obyvateľstvu. Južnú legislatívu zaplavili negramotní a skorumpovaní úradníci. Černosi a radikálmi kontrolovaná legislatíva Louisiany si napr. privlastnili 10 000 dolárov, na tie časy obrovskú sumu, na cigarety a whisky.

Do tohto víru prišiel Ku Klux Klan, tajná organizácia venovaná obnove Západnej civilizácie na poníženom juhu. Vzdelaní muži v Pulaski, Tennessee, formovali prvé sociálne kluby. Zo znalosti gréčtiny ich nazvali Ku Klux Klan, zo slova kyklos, znamenajúci kruh alebo združenie. Adoptovali si tradičný odev kresťanských askétov (čo je stále udržiavané v Španielsku), ktorí nosili špicaté kapucne symbolizujúce vykonávanie dobrej a prospešnej práce v anonymite. Keď si poverčiví černosi začali mýliť oblečených členov Klanu za duchov vojakov konfederácie, ich odevy sa stali silnou psychologickou zbraňou.

Často bol opakovaný príbeh, v ktorom bol černochoch obvinený z podpálenia stodôl blízko centra Ku Klux Klanu, neďaleko Pulaski. Za mesačnej noci ho navštívili čudne oblečení muži na koňoch odetí v bielom. Jeden z nich požiadal vystrašeného černochocha, aby mu priniesol vedro s vodou. Člen Klanu potom vypil všetku vodu hovoriac, že to bol "jeho prvý nápoj od bitky v Shiloh". Vrávi sa, že odvtedy černochoch nikdy viac nebol z ničoho obvinený.

Legendárny generál Konfederácie Nathan Bedford Forrest, ktorý prvý použil moderné vojenské taktiky a ktorý nikdy neprehral bitku v armáde, ktorá prehrala vojnu, sa stal prvým "Grand Wizardom" (Veľkým čarodejníkom) tejto organizácie. Keď sa radikálni republikáni snažili túto skupinu znelegálniť zákonom, generál Forrest v brilantnom taktickom manévri formálne Klan rozpustil, vediac, že môže

V Downtowne, New Orleans, bola v roku 1874 veľká bitka proti nelegálnemu zavedeniu rekonštrukčnej vlády v Louisiane.

pokračovať vo svojej aktivite na miestnom stupni, kedykoľvek to bude potrebné. Počas éry Rekonštrukcie sa ku Klanu pripojilo viac než 500 000 južanov, vytvoriac tak skutočnú armádu proti radikálnej rekonštrukcii.

Len vlastníctvo odevu Klanu mohlo byť trestané smrťou. Napriek tomu Klan zo štátu do štátu potichu prevrhol čierne vlády rekonštrukcie. Za 20 rokov od založenia sa mu podarilo prakticky oslobodiť celý juh od čiernej a radikálnej republikánskej kontroly. Kvôli veľmi zlým náladám, vytvoreným republikánskou stranou, zostal juh celistvým, demokratickým juhom nasledujúcich 100 rokov - až pokiaľ republikáni ako Barry Goldwater a iní nevyhlásili opozíciu nútenej integrácii a zákonu o občianskych právach.

V období, ktoré nasledovalo po Rekonštrukcii, napokon americký ľud spolu s vládou pochopil, že Ku Klux Klan mal

pravdu a v roku 1896 v procese *Plessy vs. Ferguson*, najvyšší súd podporil rasovú segregáciu na juhu a v iných oblastiach.⁹⁶¹ Film *Birth of a Nation*, ktorý ukazuje KKK ako úspešný, zjednocujúci juh ako jeden národ bieleho bratstva, bol medzi verejnosťou prijatý s takým pozitívnym ohlasom, že vytvoril tzv. druhú éru Klanu. Klan sa tak stal jednou z najsilnejších amerických sociálnych organizácií v Amerike v 20. storočí. Na svojom vzostupe získaval milióny nových členov, medzi nimi amerických senátorov, kongresmanov a štátnych guvernérov na juhu aj severe. Po zvláštnom premietaní filmu v Bielom Dome prezident Woodrow Wilson chválil Klan a ďakoval mu za záchranu južnej civilizácie a teda jej ochrany pre celú Ameriku. Z knihy *Dejiny Amerického národa*.⁹⁶²

Dobrodruhovia zo severu zaplavili juh a boli nepriateľmi práve tak jednej ako aj druhej rasy. Na dedinách černosi pracovali v úradoch. Nevedeli nič o používaní autority okrem jej urážania.

Politika vodcov z Kongresu spôsobila porážku civilizácie na juhu v ich odhodlaní položiť biely juh pod opraty čierneho juhu.

Bieli muži povstali, vedení inštinktom sebazáchovy, až nakoniec vznikol vynikajúci Ku Klux Klan - skutočné kráľovstvo juhu na ochranu južných krajín.⁹⁶³

Na ilustráciu všeobecne vysokého hodnotenia KKK, *Encyklopédia Britanica*, v edícii na prelome storočí charakterizuje KKK ako rytiersku organizáciu. Článok začína: "Ku Klux Klan je názov americkej tajnej organizácie bielych Južanov spojených na sebaobranu a stojacích proti rekonštrukčným zmenám kongresu." Príčiny vzostupu Klanu pripisuje:

"absenciou stabilnej vlády na juhu počas rokov po ukončení Občianskej vojny, skorumpovanej a tyranizujúcej vláde cudzincov a černochoch, odobratiu volebných práv bielym, odobratiu zbraní bielym, urážkam a ublíženiam bielym ženám černochochmi"⁹⁶⁴

Členmi po znovuzrození Ku Klux Klanu v 20-tych rokoch dvadsiateho storočia boli rovnako ako v časoch Rekonštrukcie najvzdelanejší a najprominentnejší členovia spoločnosti zo severu i juhu. Pridalo sa tisíce politikov, ako aj cirkev a finančníci. Úspešnou stratégiou v časoch svojho najväčšieho rozmachu

Prezident Woodrow Wilson

bolo zapísať za členov vodcov komunít v obchode, politike a cirkvi. V porovnaní s Klanom z Rekonštrukcie nemal protikatolícky základ a v južnej Louisiane a v niektorých ďalších oblastiach mal niekoľko výlučne katolíckych skupín. Klan 20-tych rokov využil strach medzi protestantmi z rastúceho rímskokatolíckeho kresťanstva, prichádzajúceho najmä v podobe nových imigračných vln.

Protestantskí kňazi patrili medzi najhorlivejších zástancov Klanu. V tretej ére Klanu (v čase revolúcie za občianske práva v 50-tych a 60-tych rokoch) protestanti stále dominovali Klanu na väčšine územia nekatolíckeho juhu, ale množstvo skupín sa nepodriadilo protikatolíckym zákazom a uvedomovalo si potrebu zjednotenia bieleho kresťanstva v odozve na židovskú nadvládu a protikresťanstvo. V katolíckej Louisiane boli teda členovia väčšinou katolíci, v nedávnych rokoch mal Klan dokonca aj katolíckych vodcov. Imigračné záležitosti poháňali Klan v 20-tych rokoch k vzostupu a keď sa imigrácia znížila, znížilo sa aj pôsobenie Klanu.

Rastúca sila židovských médií zahájila proti Klanu propagandu, neustále portrétovala jeho členov ako stelesnené zlo a poukazuje na člena, ktorý porušil zákon, ako typickú vzorku celej organizácie.

Niektoré nezávislé skupiny Klanu pokračovali v činnosti len s malými zmenami od čias Rekonštrukcie, prechádzajúc z otca na syna. Ostatné spadli pod "strechu" Klanu z 20-tych rokov a adoptovali si jeho tituly a rituály spolu s politickými a náboženskými presvedčeniami, ktoré sa líšili od pôvodného Ku Klux Klanu. Väčšina týchto skupín sa pretransformovala skôr do akýchsi sociálnych klubov než revolučnej organizácie. Násilie nevyhnutné v časech Rekonštrukcie nebolo viac v Klane akceptované, niektorí členovia však reagovali agresívne hlavne na ohavné zločiny, keď boli obeťami ženy alebo deti.

Lynčovanie a bitky neboli však páchané len černochochmi. Kriminálny systém v tomto období sa len zriedka zaoberal zneužívaním žien. V Klane však existoval kód rytierstva, ktorý považoval materstvo a ženstvo za posvätné. Na zločin spáchaný na žene sa pozerali ako na jeden z najhorších. Opitý beloch bijúci svoju ženu mohol byť potrestaný malou skupinou občanov, niekedy členov Klanu, ktorí mu dali pocítiť príchut' toho, čo on urobil svojej žene.

Členovia Klanu toho obdobia by boli šokovaní faktom, že v našej "tolerantnej" spoločnosti sú útoky na ženy bežnými a že neboli dnes znásilnia viac než 20 000 bielych žien každý rok. Len ťažko by si vedeli predstaviť rastúce psychické týranie žien v západných národoch - zvyšujúce sa ako v krajinách tretieho sveta.

Tretia éra Klanu nastala koncom 50-tych rokov, keď hnutie za občianske práva prevrátilo sociálny systém, ktorý trval stáročia. Tisíce nezávislých skupín Klanu povstalo na juhu a vo všetkých častiach Spojených Štátov. Mená a symboly Klanu boli verejnou doménou po mnohé roky, takže žiadna skupina Klanu ich nemohla používať výlučne len sama. Výsledkom bol vznik mnohých skupín, ktoré sa značne líšili vo svojej filozofii a taktike. Existoval Americký Klan, Spojené Klany, Bieli rytieri Ku Klux Klanu, Rytieri Bielej Kamélie a mnoho jednoducho volaných Rytieri Ku Klux Klanu. Väčšina týchto skupín neporušovala zákon, napriek tomu sa niektorí domnievali, že násilie je jediný spôsob ako zastaviť integráciu.

Ich násilné akcie boli ničím v porovnaní s násilím, ktoré spustila sociálna rovnosť rás. Necháпали, že toto krviprelievanie vyústilo v nesympatie nepriateľov, ktorými pohrdali. Mediá slávnostne publikovali tieto prípady, nevynechajúc príležitosť portretovania oponentov "občianskych práv" nielen ako oponentov princípov slobody, ale aj ako nemorálnych mužov páhajúcich násilie. V mene občianskych práv pre černochoch vyústil tento sociálny systém do straty sociálnych práv pre milióny bielych, ktorí sa stali obeťami čierneho zločinu a násilia.

V jedno popoludnie na zasadaní občianskeho výboru som stretol vodcu Klanu, ktorý mal významný dopad na môj život: Jamesa Lindsaya. Bol to fascinujúci muž, ktorý viedol dvojité život. Lindsay bol jedným z najúspešnejších brokerov v New Orleanse, žijúci v luxusnom dome v dobrej štvrti New Orleansu. Tajne však viedol odhodlanú skupinu Klanu pod pseudonymom Ed White. Jeho organizácia mala členov v Texase, Tennessee, Louisiane, Mississippi a Alabame. Skontaktoval ma s niekoľkými študentmi na Kennedyho strednej škole v Alabame, ktorých otcovia boli aktívni členovia Klanu.

Lindsay vravieval, že nelegálnosť a násilie nie sú v Klane tolerované a opakovane zdôrazňoval, že

násilie v iných skupinách Klanu v rôznych častiach krajiny je výsledkom provokatérov z vlády. Vláda, priznával, podporovala násilie ako prostriedok na zničenie a zdiskreditovanie Klanu a zároveň na zobrazenie našich cieľov ako nemorálnych v očiach verejnosti. Až po rokoch, keď mal americký kongres zasadanie o programe zvanom Cointelpro⁹⁶⁵ (counter-intelligence program) vyšlo na povrch, že vláda robila presne to, čo Lindsay tvrdil - jej agenti podporovali násilie a ilegalitu ako medzi pravými tak i ľavými krídlami skupín na zničenie ich životaschopnosti.⁹⁶⁶

Bol som pozvaný na malé stretnutie, na ktorom Lindsay predniesol krátku, ale veľmi dojemnú reč o svojej láske k nášmu dedičstvu a krajine. Vášnivo hovoril o nebezpečenstve, ktoré nás očakáva, ak anglosaskú populáciu zaplavia masy tretieho sveta. Lindsay nebol len sčítaný a zručný v obchode, bol zároveň šampiónom v boxe v časech jeho pôsobenia u námorníkov. Bol výborný rečník, s otvoreným srdcom boxera, ktorý sa nikdy nevzdáva. Keďže môj otec bol na druhom konci sveta, Lindsay sa stal mojím druhým otcom. Obdivoval som Lindsayovu odvahu pôsobenia v Klane, napriek riziku na jeho postavenie a sociálny štatút. Bolo zaujímavým sledovať, ako rýchlo sa vedel pohybovať medzi oboma svetmi. Od prvej minúty nášho stretnutia videl hĺbku mojich vedomostí a odhodlanie a snáď aj preto so mnou jednal ako so seberovným, napriek nášmu vekovému rozdielu. Bol som žiakom v mnohom, za čo on bojoval. Učil ma o komplikovanosti a psychológii ľudí a pomohol mi vyostriť si a uhladiť moje rasové vzdelanie a vedomosti.

A tak prišiel dôležitý deň. V miestnosti ožiarenej len svetlom sviečok na drevenom kríži, s mužmi v bielych róbach som sa priblížil k oltáru, na ktorom ležal meč a otvorená biblia. Tu som prisahal na svoju kresťanskú vieru Amerike, Konštitúcii Spojených Štátov, bielej rase a mojím bratom z Klanu. Prisahal som vždy ochraňovať svätosť ženstva, nevinných a starších a najvzácnejšie bohatstvo nášho národa - deti.

Na potvrdenie absolútnej istoty, aby každý jasne vedel náš názor na násilie, Lindsay zároveň vyžadoval, aby každý člen prisahal, že sa nezapletie alebo nespácha žiaden zločin alebo nelegálny násilný čin. Od čias môjho vstupu do Klanu, až kým som z neho nevystúpil o niekoľko rokov neskôr, ani jeden člen Klanu nespáchal zločin alebo násilie proti menšine.

Dokonca aj útoky ADL (Anti Defamation League) voči mne v neskorších rokoch priznávali, že môj Klan nebol násilný. Samozrejme naše prísne dodržiavanie zákonov nás pre ADL robilo nebezpečnejšími než iné Klany, pretože sme mohli vplývať na verejnosť a politický proces.

LOUISIANSKÝ "BIELY TIGER"

Po počiatocnom vzrušení sa Klan začal zaoberať niektorými nepodstatnými aktivitami. Vyzeral viac ako sociálny klub než čokoľvek iné. Občas sme tlačili letáky, ktoré sme potom distribuovali. Zvyčajne sme používali metódu distribúcie založenej na roznášaní bezplatných novín, ku ktorým sme gumičkou pripli naše letáky a spolu sme ich rozhadzovali na trávniky domov vybratých lokalít. Udržiavali sme tiež zvyky horenia kríža, zvyčajne na svätého Bernarda alebo na svätú slávnosť Tammany. Horenie kríža bolo často médiami spomínané ako jeho pálenie, navodzujúc mylný predpoklad protikresťanskej svätokrádeže. Volat' horenie kríža protikresťanským bol pokrytecký a zavádzajúci akt používaný práve protikresťanmi - Židmi ovládanými médiami.

V skutočnosti horenie kríža reprezentovalo jeho osvetlenie. Počas dlhých storočí, pred vynájdením elektrickej energie, boli kresťania dojatí krásou sviečok poskladaných do tvaru kríža. Škótske klany, ktoré mali silnú kresťanskú orientáciu, to používali ako symbol proti tyranii. Pre nás to bol posvätný akt, ktorý v žiadnom prípade neznamenal zastráňovanie. Média to však ukazovali ako znak teroru. Niektorí belosi, zvyčajne deti, si bohužiaľ osvojili tento symbolizmus navodený médiami a zapalovali kríže, aby ukázali nesúhlas s integráciou škôl a svojho okolia.

Vo vyšších ročníkoch strednej školy som sa začal vzdávať od Klanu, napriek tomu, že som obdivoval Lindsaya a miloval statočné dedičstvo Klanu. Zdalo sa mi, že bol jednoducho zastaralý, zameraný na minulosť, nepripravený osvojiť si nové stratégie pre víťazstvo. Predtým, než som sa pripojil ku Klanu, čítal som niektoré z prác Georgea Lincolna Rockwella. Rockwell bol zaujímavá a pôsobivá osobnosť. Slúžil v armáde ako námorný pilot a dosiahol hodnosť kapitána v boji proti Nemecku počas druhej svetovej vojny. Po vojne sa stal aktívnym členom konzervatívneho hnutia, jedného času pracujúc s Wiliamom Buckleym. Rockwell, stále konzervatívec, sa dopracoval k úplnému poznaniu rasovej otázky, vrátane židovskej supremacie, cítil však frustráciu nad faktom, že toľkí konzervatívni vodcovia odmietali verejne hovoriť o veciach, o ktorých hovorili v súkromí.

Kapitán Rockwell kultivoval v krátkych televíznych reportážach imidž humorného klauna a radikálnej osoby, keď však vystupoval v diskusných programoch alebo pred obecnstvom univerzít, pôsobil dojmom rozumného a prítiažlivého človeka. V univerzitných prednáškach šokoval svoje obecnstvá Churchilovým článkom z *Illustrated Sunday Herald* o židovskom vedení komunizmu, ako aj dokumentmi z Národných archívov, opisujúcich židovské prevzatie moci v Rusku. Odhalil židovskú supremáciu aj pokrytectvo a židovské snahy zatajiť pravdu.

Zapôsobil na mňa svojou inteligenciou a statočnosťou, a tak som si s ním začal písať mesiace pred tým, ako bol zasiahnutý guľkou vraha. Povedal som mu, že som južan hrdý na južanské a americké dedičstvo a oboznámený zo židovskou otázkou, ale že som zároveň vlastenec veriaci v konštitúciu a ochranu slobodného prejavu a tlače. Rockwell odpovedal, že jeho skupina silno podporuje konštitúciu a nie je totalitná ako boli Nemci. Jeho efektívne používanie radikálnych taktík na konfrontáciu ľudí s rasovými pravdami na mňa zapôsobilo. Napísal: "Musíme byť prebudení šokom z letargie a rasovej samovraždy."

Po jeho smrti som cítil rozpor medzi tradičnými prístupmi Klanu a Rockwellovými nekonvenčnými metódami na spoznanie týchto problémov. Rockwellove dedičstvo ma doviedlo k neskoršej akcii počas prvého roku na vysokej škole, keď som mal len 19 rokov. William Kunstler, židovský komunistický právnik mal prednášku na tulanskej univerzite na jar roku 1970. Kunstler bol hlavným právnikom pre skupinu obžalovaných, známych tiež ako "Chicago 7", ktorí boli obvinení z výtržností v roku 1967 na demokratickej národnej konferencii. Bol tiež zapletený do stoviek súdnych procesov na obranu černochoch, snažiac sa o zničenie bielych škôl a susedstiev. Jedna z vecí, ktorá mi skutočne vadila na Kunstlerovi bolo to, že médiami len zriedka spomenuli jeho komunistické aktivity a názory.

Namiesto toho ho prezentovali ako "aktivistu", alebo ako "právnik na ochranu občianskych práv", nikdy nie ako komunistického revolucionára, ktorým naozaj bol. Chcel som urobiť čosi, čím by som upriamil pozornosť na jeho komunistický rodokmeň.

Dopočul som sa o plánovanej prednáške na tulanskej univerzite len deň predtým. Moji priatelia Ray Leahart a Louis McWilliams sa ma spýtali, či s tým chcem niečo robiť. Narýchlo som navrhol, aby sme zorganizovali malú demonštráciu. Zhotovili sme veľký nápis KUNSTLER JE KOMUNISTICKÝ ŽID. Na pridanie dramatickosti a zabráneniu tlače, aby to ignorovala rozhodol som sa použiť Rockwellovu taktiku hákového križa pripevneného okolo ruky. Prišli sme na miesto prednášky k McAllisterovmu auditóriu, kde nás privítali tri tucty členov Black Panther Party, všetci oblečení v čiernych kožených kabátoch. Museli sme prejsť priamo cez ich ozbrojené rady. Jediná ozbrojená opora, ktorá bola poruke keď Louis a Ray vybalili nápis z igelitovej tašky, bol člen školskej stráže.

Zdvihol som provokatívny nápis a začal kráčať oproti černochoch. Vedel som, že to, čo robím je hlúpe a nebezpečné, ale zároveň som cítil vzrušenie, pretože to bol dobrý pocit verejne sa postaviť a vyjadriť svoj nesúhlas s mužom, ktorého som považoval za zradcu. Kunstler bol mužom, ktorý bodol vo Vietname amerického vojaka od chrbta vyjadrením svojej podpory Viet Kongu.

Ako som zostúpil z chodníka, vyzeralo to, že všetci na moment zamrzli. Bieli študenti hľadeli na mňa neveriac vlastným očiam a black panthers nemohli uveriť, že osamotený biely študent sa im odvážil postaviť. O niekoľko minút TV a noviny pristáli na mne, školský strážnik zapol vysielacčku, zúfalo sa snažiac zavolať na pomoc viac kolegov. Keď som prechádzal okolo člena čiernej Black Panther Party, ich obscénnosti a vyhrážky rástli. Boli privolaní štyria strážnici a policajné auto so zapnutou sirénou a svetlami sa prirútilo na chodník pred auditórium. Člen školskej stráže ma zastavil a spýtal sa ma, či som študent, hovoriac, že nemám právo byť v priestoroch školy. Odpovedal som mu, že právo mám, pretože toto je verejná udalosť na univerzite, ktorá je podporovaná aj z verejných prostriedkov. Za 20 minút sa objavilo o pol tucta policajných áut viac a asi 10 policajtov bolo na mieste v čase, keď som kráčať pár stôp od čiernych revolucionárov. Ray a Louis tiež raz alebo dvakrát zobrali nápis a keď sme cítili, že sme dostatočne prezentovali svoje názory, pobrali sme sa preč.

Otec bol nahneváný, keď zistil, čo som urobil. Donútil ma k sľubu, že sa nepridám k Nacistickej strane, čo som nikdy ani neurobil. Samozrejme, jediný akt demonštrácie proti Kunstlerovi ma sprevádzal po mnohé roky, pretože dal mojim nepriateľom možnosť útočiť na mňa skôr prirovnávaním ako konfrontáciou myšlienok samotných. Zároveň som však cítil z môjho verejného vystúpenia uvoľnenie. Prekročil som Rubikon a cesta späť zo zvolenej dráhy bola nemožná.

Na louisianskej štátnej univerzite

Otec, ktorý ukončil vysokú školu urobil nielen vojenskú kariéru, ale tiež úspešnú kariéru v civile ako inžinier, staviteľ domov a v naftovom obchode. Neskôr pracoval pre vládu v USAID programe v juhovýchodnej Ázii a začal kariéru na ministerstve energie až do polovice svojich 70-tich rokov. Všimol si, že muži, ktorí čosi dosiahli a postavili sa na nohy z chudoby a ničoho, mali zriedka úspešných synov.

Domnieval sa, že je to preto, že ich synovia nepodstúpili trápenia a prekážky, s ktorými si ich otcovia dokázali úspešne poradiť. Napriek tomu, že finančne si mohol dovoliť platiť moje vysokoškolské štúdiá, myslel si, že by bolo pre mňa lepšie rozvíjať vynaliezavosť a pracovné zvyky a teda hrať si školu svojou prácou. Pochopil a naučil som sa jeho lekcii, ktorú mi do života dal - moje budúce úspechy alebo prehry sú v konečnom dôsledku závislé na mne a mojej vlastnej zodpovednosti.

V škole som stretol veľa študentov, ktorí vinili rodičov za všetky problémy v ich vlastných životoch. Bol som preto vďačný otcovej lekcii, že ja som zdroj toho, aký môj život bude ďalej. Verím, že človek nemusí byť ovplyvňovaný len vonkajšími vplyvmi, ale môže cieľavedome usmerniť svoj život svojou vlastnou vôľou. Kniha, ktorá ma v tom čase veľmi ovplyvnila bola *The Master Key to Riches* od Napoleona Hilla.⁹⁶⁷ Nebola o peniazoch, ale o skutočnom bohatstve života, ktoré pochádza práve z jeho naplnenia.

Rozhodol som sa napláňovať svoj život tak, ako keby niekto písal hru alebo román. Nevychádzalo to vždy tak, ako som plánoval, ale myšlienka vedomého usmerňovania života než len nechať sa unášať vetrom a prúdmi, sa mi páčila. Človek sa nemusí nechať unášať beznádejne ako loďka na rieke, ale sám sa môže stať riekou nasmerovanou, silnou riekou zmyslu a významu. Pre mňa môj vlastný spôsob naplnenia mohol nájsť význam len cez napredovanie nášho ľudu.

Od dôb, keď ma otec a matka učili čítať, zdôrazňovali potrebu vzdelania. Starý otec Ernest M. Duke mi zvykol dávať malé vreckové, keď nás prišiel navštíviť. Otec mu však povedal, aby tieto peniaze odložil radšej na moje vzdelanie. Od základnej školy som pracoval s otcom na dome, doručoval noviny, kosil trávniky a predával rôznych plazov, chytených v močarínach, do hadej farmy v Slidell. Na strednej škole som popoludnia pracoval pre Randy Newmana v Kohlmeyer and Company, firme z New Orleansu.

Po autohavárii na strednej škole som viac nemohol doručovať noviny, a tak sa mi podarilo nájsť malý, hrdzavý Fiat. Kúpil som ho za 200 dolárov a namaľoval štetcom na zeleno. Motor bol malý a dosahoval maximálnu rýchlosť 70 míľ za hodinu. Na začiatku leta 1968 som stále potreboval peniaze na školu, knihy a ubytovanie na internáte. Rozhodol som sa preto robiť sám na seba. Obliekol som si staré maliarske nohavice a čiapku a jazdil okolo hľadáč dom, ktorý by potreboval namaľovať. Zaklopal som na dvere, predstavil som sa ako študent vysokej školy zarábajúci si na štúdium, objasnil svoju maliarsku skúsenosť maľovaním domov u svojho otca a ponúkol namaľovať dom za polovicu sumy komerčnej maliarskej firmy. Robil som dobrú prácu, pretože po urobení pár domov ma odporúčania z úst do úst držali zamestnaného celé leto.

Maľovanie domov v roku 1968 s kamarátom, aktivistom Billom Kirsteinom.

Bolo to najťažšie leto môjho života. Vstával som o 5:30, aby som stihol byť v práci o 6 a pracoval do 8 večera. Daždivé dni boli jediné dni voľna a vždy som ich privítal.

Väčšina práce bola zvonku a len ťažko je slovami opísať vlhké podnebie New Orleansu. Najviac mi vadili prípravné práce na dreve. Často to boli hodiny strávené vysoko na rebríku siahajúc ponad hlavu, prach a úlomky dreva priliepajúce sa na spotenú tvár a telo. Práca pod rínami bola zvlášť ťažká. Bol som viac než 180 cm vysoký a stále rástol, ale v celodennej intenzívnej práci v new orleanskom horúcom a vlhkom lete som schudol na 70 kg.

Vracal som sa domov večer, osprchoval sa a čítal dlhé hodiny, až kým som nezaspal kdesi uprostred vety. Nežil som sociálnym životom, jednoducho ma nezaujímal. Vedel som, že musím pracovať, aby sa mi podarilo tromi mesiacmi práce zaplatiť väčšiu časť školského roka.

Keď bol čas ísť do školy v auguste 1968, naložil som svoj Fiat a vydal sa na 80 míľ dlhú cestu do univerzitného internátu v Baton Rouge. V troch štvrtinách cesty som zacítil pach horiacej gumy. V spätnom zrkadle som uvidel čierny dym a oheň vychádzajúci od motora až k zadným sedadlám. Rýchlo som zastavil, vyložil všetko von a začal hádzať na motor hlinu a prach. Nemohol som však oheň uhasiť a o chvíľu auto vyzeralo, ako keby v ňom vybuchla bomba. Zastavil mi našťastie okoloidúci kamión a ponúkol pomoc pri odtiahnutí auta. Zvyšok cesty ma kamarát doviezol až k internátu.

Usadil som sa v internátnej izbe a stále zapáchajúci od oleja a dymu som sa rýchlo zoznámil so štyrmi novými spolubývajúcimi na päťmiestnej izbe. Neuplynula noc bez argumentov a diskusií o rasových problémoch. Internát bol divoké miesto s každovečernými kartovými hrami, malými či väčšími ohňostrojmi, hlasným rock'n'rollom a občasnými bitkami. Každý mal názor na všetko a búrlivé diskusie na témy od politiky, sexu, vesmíru až po šport boli na dennom poriadku.

Hierarchia, ktorá sa vyvinula medzi študentmi nebola založená na ich pôvode alebo finančnej situácii, ale na tom, ako sa sami prezentovali, ako držali slovo, akí boli zdatní. Ja som bol známy ako "Klansman" a väčšina z internátu súhlasila s mojím základným cítením, aj keď neboli až tak oduševnení. Najmenej tri

štvrtiny chlapcov z internátu malo rado konfederatívnu zástavu. Zistil som, že pár študentov ma kvôli môjmu rasovému presvedčeniu nenávidelo, avšak keď ma mali možnosť spoznať a uvedomili si, že nie som tým, za ktorého ma predtým považovali, stali sa mojimi priateľmi v tom čase len v bielom internáte.

V tých dňoch sme diskutovali o všetkom. Domnievam sa, že ľudia boli vtedy viac oddaní skutočnej slobode prejavu než dnes, v ére politickej správnosti. Nebola téma, ktorá by bola zakázaná, naopak, ak sa študent v diskusii urazil, bol považovaný za "netýkavku." Namiesto žalovania učiteľom o politicky nesprávnej urážke, naučili sme sa brániť pádnymi odpoveďami - alebo päšťami, ak to bolo nevyhnutné. Dnes na mnohých školách len vyjadrenie politicky nesprávneho cítenia je dostatočným dôvodom na vylúčenie zo školy. Občas sa účastníci diskusie stali tak horľavými a pobúrenými, že sa strhol pästný zápas, ale keď bolo po všetkom, existoval vzájomný rešpekt pre tých, ktorí sa správali ako muži.

Vysokoškolský radikál

Do skončenia vysokej školy som presne vedel, čo by som chcel v živote robiť - chcel som sa stať vodcom v záležitostiach nášho rasového prežitia. Mal som zároveň stanovené osobné ciele. Navštevoval som vojenskú školu jeden rok a tešil som sa na ROTC, program na louisianskej univerzite, ktorý mal reputáciu ako jeden z najlepších v krajine. V tom čase bol povinným pre všetkých prvákov, navštevoval by som ho však aj tak, pretože som chcel nasledovať otcove kroky a tráviť väčšinu života ako dôstojník a občan v službách armády Spojených štátov amerických. Napriek tomu, že som pochyboval o účasti našej armády vo vojnách vo svete, komunizmus som považoval za úhlavného nepriateľa, ktorý nás ohrozoval.

Zároveň som vedel, že jeho vplyv musí byť skrátenejší a už od detských čias v lesoch Gentilly som sa chcel testovať v tomto boji. Tešil som sa na výzvy Vietnamu, boju za svoju vlasť v bitkách, ktoré som si vysnil ako chlapec. Pripojil som sa zároveň k špeciálne orientovaným jednotkám, ktoré boli súčasťou ROTC, zvaným Bengal Raiders, s výcvikom v skutočných armádnych zariadeniach.

Čo sa týka mojej akademickej činnosti, hlavným predmetom môjho štúdia bola rasa. Študoval som históriu, ale ako to bolo obsiahnuté v študijných osnovách, mohlo by sa to volať *Dynamiky Rasy*. Počas štúdia som sa zúčastňoval kurzov o americkej a európskej histórii, jeden priamo sa zaoberajúci ruskou revolúciou (učený otvoreným marxistom) a dva americkou revolúciou. Ďalej to boli kurzy biológie, geografie a antropológie ako základňa pre biologické aspekty rasovej otázky. Sociológia som sa zúčastňoval za účelom lepšie porozumieť argumentom liberálov, filozofie, logiky, reklamy a prejavu na porozumenie základných filozofických otázok a spôsobu ich vyjadrenia. Angličtinu a žurnalistiku na lepšie vyjadrenie mojich pocitov a viery a tiež kurz nemeckého jazyka ako bránu pre európske štúdiá. V tomto štádiu som bol dlžníkom Willisa Carta za jeho Noontide press, ktorý mi umožnil prístup k potlačovaným knihám, ktoré skutočne doplnili moje vzdelanie. Často som spýtoval svojich profesorov v triede. Mnohí z nich vyučovali z rovnostárskeho hľadiska. Mnoho som čítal a rozmýšľal o témach a často v triede vystúpil a debatoval.

Väčšina prednášok bolo otvorených a zameraných na diskusiu a čoskoro som mal reputáciu študenta pýtajúceho sa drzé otázky a niekedy ostro konfrontujúceho s učiteľovými tvrdeniami. Namiesto papagájovania odpovedí, ktoré učiteľia očakávali som písal názory a eseje o histórii, sociológii a iných humanitných vedách. Vždy som svoje výpovede opatrne podložil.

Väčšina profesorov, ktorí so mnou nesúhlasili ma napriek tomu známkovali spravodlivo, ale bolo pár takých, ktorí neznášali moje vstupy a známkovali ma kvôli drzosti vyjadriť opačný postoj horšie. Napriek tomu, že som sa obával takýchto profesorov, nedokázal som byť ticho, keď som počul veci, ktoré jednoducho neboli pravdivé a boli deštruktívne k nášmu rasovému bytiu. Nechcel som, aby ostatní študenti boli zavádzaní a veril som, že bolo mojou povinnosťou sa tomuto postaviť. Jeden príklad mi utkvel v pamäti na kurze filozofie, zameranom na Sigmunda Freuda, ktorého som nazýval Sigmund Podvod. (*od fraud - podvod, pozn. prekl.*) Pri jednej príležitosti sa ma profesor spýtal, prečo Freud veril, že tréning na nočník je také dôležité pre vývin osobnosti. Moja odpoveď: "Možno preto, lebo mal chronickú zápchu," vyvolala záchvat smiechu v triede. Poburovalo ma, že stovky študentov bolo

vedených k tomu, že análna fixácia je kľúčovým faktorom k rozvoju osobnosti.

Súčasne som si však vyvinul s mnohými učiteľmi veľmi dobrý vzťah, vrátane pár liberálov, ktorí mali otvorenú myseľ. Môj nemecký učiteľ, profesor James Hintze bol veľmi liberálny a trávil so mnou veľa času po vyučovaní v jeho kancelárii v debatách a priateľských diskusiách. Bol otvorený mojim náhľadom ako aj ja jeho a napriek ostrému rozchodu názorov na otázku rasy, našli sme spoločnú pôdu v úsilí zachrániť prostredie a reformovať súčasný korupčný politický systém.

Počas mojich prvých rokov na louisianskej univerzite, hnutie Mladí Američania za slobodu sponzorovali prejav černošky Júlie Brownovej o nebezpečenstvách amerického komunistického hnutia. Brownová bola dobrá rečníčka s náhľadom na infiltráciu komunizmu v americkej vláde a masmédiách. V časti otázok a odpovedí som zdôraznil, že väčšina komunistov, ktorých spomenula, boli Židia a spýtal som sa jej, či sa zamýšľala nad tým, že práve Židia sú hnacou silou za komunizmom od svojho zrodzenia až do jeho súčasnej podoby. Zasmiala sa a povedala, že presne vie na čo narážam, ale "nebude to preberať".

Hneď po jej vystúpení som stretol Babs a Virgil Mihinnetteovú. Ponáhľali sa ku mne povedať mi, aké to bolo skvelé, že som vyzdvihol spojenie medzi komunizmom a Židmi. Babs, jej syn Tommy a jej manžel ma prakticky adoptovali ako súčasť rodiny a počas tých rokov som s nimi trávil nespočetné hodiny. Babs sa stala vodcom v našom zápase za prežitie a viedla moju kampaň o guvernéra v Baton Rouge. Som jej a zároveň jej rodine vďačný za všetky obete počas tých dlhých rokov. Zomrela na rakovinu v júli 1998 a jej duša zostane so mnou pokiaľ budem nažive ako aj s tými, ktorých nadchla a inšpirovala.

Počas prvého roka som sa politicky takmer neangažoval. Čítal som a vyžíval sa v obľúbených predmetoch. Univerzita mala priestor medzi univerzitnou úniou a divadlom, nazývaný Aleja slobodného prejavu. Oživala každú stredu na poludnie.

Na univerzite bolo silné protivojnové hnutie, podobné ako na ostatných školách v tom čase a v tejto aleji roky dominovali ľavicoví aktivisti.

Napriek tomu, že som v triede občas vystúpil a zúčastnil sa protikomunistických demonštrácií, nikdy som nemal žiaden prejav, ani sa nezúčastnil formálnej debaty mimo triedy. Jednou vecou bola konverzácia s chalanmi na internáte a celkom inou pomýšľanie na skutočný prejav.

Jeden z prvých organizačných stolíkov, ktoré sme na univerzite postavili. Ray Leahart rozdáva letáky.

Babs Minhinnette, pár mesiacov pred svojou smrťou. Bola neúnavnou vlastenkou.

Až do mojich vysokoškolských rokov som nachádzal najväčšiu radosť v samote a tichu louisianskej divočiny. Zistil som, že je značný rozdiel medzi čítaním a hovorením. Možno jednou z najcennejších vecí, ktoré mi dala vysoká škola, bolo obohatenie mojich komunikačných zručností. Veľa sčítaných, vzdelaných ľudí malo problémy s komunikáciou v intelektuálnom prostredí. Niekedy inteligentní ľudia nie sú najlepšimi rečníkmi, existuje značný rozdiel medzi priestorovými a verbálnymi zručnosťami. Nie je ničím výnimočným stretnúť ľudí, ktorí rozumejú Pytagorovej teórii, ale majú problémy plynule hovoriť.

Napriek sčítanosti občas zle vyslovia slová, s ktorými sú oboznámení len v ich písanej forme. Veľká myšlienka vyslovená zlou gramatikou a výslovnosťou má v akademickej komunite väčšiu šancu byť zamietnutá než myšlienka smiešna, ale vyjadrená s patričnou výrečnosťou.

Taktiež som sa naučil sile humoru. Videl som veľa hlboko nelogických konceptov efektívne podporovaných ľuďmi, ktorí boli humorní a obľúbení. Pravda potrebuje takéto zbrane, najmä ak táto pravda nie je módnou. Ďalšiu lekciiu, ktorú som sa naučil z debatovania je, že ľudia sú oveľa presvedčivejší, keď vyjadrujú svoje názory úprimne. Úprimnosť a entuziazmus sú vždy presvedčivejšími ako chytráčenie.

Na vysokej škole som objavil, že rasové rovnosť, aj keď vedecky pomýlené, je presvedčivejšie ako bieli aktivisti. Tento fakt je čiastočne spôsobený obrovským sociálnym tlakom proti každému, kto sa odváži otvorene hovoriť o rasovej otázke. Otvorenosť, pravda o rase môže stáť spoločenské postavenie, niekedy pracovný postup a živobytie.

Mnohokrát najvzdelanejší a tí, ktorí v živote najviac dosiahli, môžu najviac stratiť pre politickú "nesprávnosť", a tak mnohí zostávajú ticho a nikdy sa nevyjadria. Veľa z tých, ktorí sa odvážia verejne povedať pravdu o rase, sú zo spoločensky nižších vrstiev - ľudia, ktorí majú relatívne menej čo stratiť svojou otvorenosťou. Ich prejavu však chýba štýl na správne vyjadrenie argumentov v intelektuálnom prostredí.

**the daily
REVEILLE**
LSU, Baton Rouge, Louisiana

**Black's
red
blood**

Ruky bieleho študenta Johna Harta vytlačajú kvapky krvi z prsta čierneho študenta Carla Ticklesa v napínavej ukážke skutočnosti, že krv černocho je rovnaká ako krv belocha. Táto demonštrácia sa uskutočnila na včerajšej Aleji Slobodného prejavu.

Počas druhého roka na škole som sa rozhodol nenechať rovnostárskych aktivistov dominovať univerzitnej politickej klíme. Založil som skupinu zvanú White Youth Alliance a začali sme publikovať noviny The Racialist (*zjemnenie pejoratívneho racist - racist vo význame racial-idealist (rasový idealista)*). Videl som WYA ako modernejšiu verziu Ku Klux Klanu. Použili sme tradičný symbol Klanu, kýklos, alebo kríž v kruhu, čo historicky symbolizovalo slnko alebo osvetlenie. Skupina sa rozrástla na 300 členov a mohli sme založiť pobočky na asi 12 ďalších školách. Kým som skončil školu rozrástla sa na 2000 členov.

Rozhodol som sa navštíviť Aleju slobodného prejavu, rozhodnutý povedať pravdu o rasových rozdieloch a odhaliť židovskú nadvládu. Aleja mávala zvyčajne niekoľko tuctov divákov, okrem prípadov, keď bola na pretrase nejaká kontroverzná téma. Jedno tiché popoludnie v stredu som vystúpil na krabicu od mydla a začal som hovoriť celú pravdu tak, ako som ju poznal. Hovoril som otvorene o rasových rozdieloch, o židovskom podiele na komunizme a tiež o židovskej dominancii v našej vláde a masmédiách.

Na začiatku prejavu bolo prítomných asi 15 študentov, po desiatich minútach sa zhromaždilo okolo 300 ľudí, za ďalších 20 minút ich tam bolo asi tisíc. Stáli na cementových vyvýšeninách, nakláňali sa z druhého a tretieho poschodia balkónov, aby mali lepší výhľad. Čím dlhšie som hovoril, tým ľahšie slová vychádzali von a viac sebaistý som sa stával. V nekontrolovateľnej atmosfére Aleje, prejavy bežne sprevádzali výkriky a prerušenia. Na víťazstvo debaty bolo potrebné mať nielen dobré argumenty, ale zároveň odpovedať na humor s väčším humorom, prekonať satiru lepšou satirou.

Moji oponenti vedeli, že som na klzkom ľade pri prejednávaní rasových rozdielov, mali však ťažkosti v hľadaní odpovedí na argumenty a fakty, ktoré som prezentoval. Fakt, že nemohli efektívne vyvrátiť moje tvrdenia im spôsobil takú frustráciu, že išli do extrémov.

Na vyvrátenie môjho tvrdenia o významných genetických rozdieloch medzi černochoami a belochmi sa dokonca začali rezať a vystavovali svoje krvácajúce prsty: čierne a biele (fotka ich porezaných prstov sa objavila na prvej strane školského časopisu nasledujúci deň), aby dokázali, že každá rasa krváca rovnakou červenou krvou. Odpovedal som, že ak by som išiel do biologického laboratória cez cestu a vzal jednu z laboratórnych myši, tá by tiež krvácala rovnakou červenou krvou. Dodal som, že nemusia porezať myši, aby zistili, že sú rovnako inteligentní ako myši, pretože tie sú ďaleko inteligentnejšie, sami by sa nikdy hlúpo neporezali. Napriek tomu, že som načal a vraj zdiskreditoval nepopulárnu doktrínu, aj najväčší liberáli uznali, že debatu som vyhral. Samozrejme vysvetľovali to tým, že som bol jednoducho efektívnejší rečník ako moji oponenti. Nemohli samozrejme priznať logiku môjmu rasovému kacírstvu.

V skutočnosti som nemal žiadne väčšie danosti ako moji oponenti. Mnohí z nich mali silnejšie hlasy a lichotivejší štýl než ja. Moje tajomstvo spočívalo v rasovej pravde na mojej strane a aj keď pravda nevyhrá každý argument, je najlepšou zbraňou. S každým ďalším týždňom viac a viac ľudí podporovalo moju pozíciu až nakoniec aleju zrušili, tvrdiac, že sa stala fórom pre rasizmus a navrhujú aby sa zavrela.

Na konci 60-tych rokov louisianská univerzita, podobne ako mnoho iných škôl, mala silný kontingent komunistických radikálov a tiež členov Students for Democratic Society (SDS). Mala tiež veľmi radikálnych čiernych študentov, ktorí na jednej zo zhromaždení na Aleji, frustrovaní prehrou v debate so mnou, chytili hľbu

mojich novín The Racialist a spálili ich. Incident pomohol zobudiť množstvo bielych študentov na to, aby si uvedomili realitu o rase. Čím viac moja popularita rástla medzi bielymi študentmi, tým viac ma radikálni černosi a Židia nenávideli. Vyhrážky smrti boli pravidelne podsúvané pod moje dvere internátu. V jednej mi dokonca hrozili vyliatím benzínu pod dvere a zapálením. Kvôli bombovým hrozbám museli párkrát aj

vyprázdniť internát . Počas letného semestra si ma dekan zavolať do svojej kancelárie, obávajúc sa o moju bezpečnosť a reputáciu školy. Študenti bez rodiny v Baton Rouge museli bývať na internáte až do tretieho ročníka, ale dekan sa rozhodol v mojom prípade urobiť výnimku.

Povedal mi, že ak si želám, môžem bývať mimo internátu. Prenajal som si teda garsónku v Chimes, neďaleko Nicholson Drive a zároveň som upratoval a vynášal smeti okolo nášho bloku výmenou za zníženie nájmu. Správca domu, ktorého som poznal len ako pána Fryday, ma oboznámil s Raymond Chandlerovými detektívnymi románmi a krásnymi pasážami o Casanovovi, ktoré som pokladal za vynikajúcu štúdiu ľudskej psychológie. Pán Fryday sa stal jedným z mojich najväčších propagátorov počas štúdia na vysokej škole.

V prvom roku na Student Government Association boli na prejav na internáte pozvaní radikálni oponenti vietnamskej vojny, vrátane Dicka Gregoryho a Dr. Benjamin Spocka . Moja skupina, White Youth Alliance, zorganizovala protest proti týmto rečníkom a ja sám som sa zúčastnil na ich prejavoch a dával im otázky na telo. Pred vystúpením som sa dozvedel o mnohých marxistických spojeniach Dr. Spocka, židovského doktora, ktorý napísal bibliu o starostlivosti o deti. Prečítal som si kritiky jeho liberálneho, protidisciplinového štýlu vychovávaní detí, štýlu, ktorý perfektne ladil s generáciou mládeže 60-tych rokov.

Pred zaplneným Union Theatre Benjamin Spock hovoril invektíva o vietnamskej vojne, o tom, že naši vojaci sú vojnoví zločinci. Vyznieval tradične marxisticky, podporujúc rovnakú mzdu pre všetkých Američanov. Argumentoval, že svoj život obetoval úsiliu, aby deti, ktoré vidí vyrastať nezomierali vo vojnách ani netrpeli v chudobe a tiež podotkol, že zvýšenie daní a vyrovnanie príjmov by mohlo navždy odstrániť chudobu. "Môžeme," tvrdil, "zabrániť deťom, aby zomierali tým, že odmietneme pomáhať protikomunistickým vojnovým úsiliam vo Vietname."

V časti otázok som sa dostal k mikrofónu prvý. Moja otázka znela: "Dr. Spock, vravíte, že ste proti vojne vo Vietname nie z politických dôvodov, ale pretože nechcete vidieť zomierať deti, ktoré ste pomáhali vychovať, v brutálnej vojne. Ako viete vojna vo Vietname sa blíži ku koncu, naše jednotky sa vracajú domov. Len málo môžete pomôcť tomu konfliktu teraz, ale existuje konflikt nový, variaci sa na Strednom Východe medzi Izraelom a jeho susedmi. Existuje potenciálne nebezpečenstvo pre celý svet ak dôjde ku konfrontácii mocností na Strednom Východe. Pravdu povediac mám pochybnosti, či sú vaše motívy takými ako tvrdíte - jednoducho proti vojne. Ak je teda vojna a zbrane to, proti čomu sa skutočne staviate, prehlásili by ste verejne tu a teraz, že ste proti americkému zásahu v izraelsko-arabskom konflikte, proti dodávaniu zbraní pre Izrael presne tak, ako ste proti dodávaniu zbraní do južného Vietnamu? Alebo Dr.Spock, je to len vojna proti komunizmu, ktorú odsudzujete?"

Spock sa zakoktal a vyzeral roztrasený. Zamrmlal niečo o odvekom strednovýchodnom konflikte. Existujú faktory, vravel, ktoré robia tento región iným ako Vietnam. Vedel som, že hlavným faktorom bolo to, že vo Vietname sú Vietnamci a v Izraeli Židia. Postavil som sa opäť do radu na moju druhú otázku večera: "Dr. Spock, hovorili ste nám dnes o hroznom utrpení americkej chudoby, zvlášť černochovej a o tom, že musíme značne zvýšiť dane a nakoniec vyrovnať príjmy pre všetkých Američanov. Nie je pravdou, pán doktor, že vlastníte celý ostrov na Bahamách, súkromné lietadlo a majetok v hodnote miliónov dolárov? Ak vás tak trápi chudoba a veríte, že vláda by mala skonfiškovať peniaze ťažko pracujúcim Američanom, moja otázka znie, prečo teda nejete príkladom, nepredáte svoj ostrov a peniaze nedáte tým, ktorých nazývate chudobou? Vyzývam vás tu verejne urobiť to, k čomu chcete prinútiť nás. Predáte svoj ostrov a lietadlo a dáte peniaze chudobným?"

Obecenstvo stíchlo počas dlhej pauzy. Spock vyzeral otázkou vyvedený z miery. Zamrmlal, že finančne pomáha veciam, v ktoré verí, moderátor sa však poponáhlal na jeho záchranu. Oznamil, že vystúpenie sa skončilo a Dr. Spock musí ísť na recepciu.

Pozeral som sa na tváre jeho marxistických nasledovateľov a vedel som, že som jeho pokrytectvu zasadil ranu. Neskôr toho istého týždňa jeden z novinárov v The Reveille napísal, že sa domnieva, že moje otázky boli najlepšie toho večera. Napriek tomu, že liberáli so mnou nesúhlasili, zaslúžil som sa o ich rešpekt, vidiac, že som úprimný s odôvodneným pohľadom na svet. Vyzývanie síl vľavo a hlásenie

právd o rase je pre mňa vzrušujúcou a hlboko uspokojujúcou činnosťou. Je to ako súperenie na olympiáde myšlienok. Ich výhra mi pomáhala prebudiť náš národ a musím sa priznať, v oblasti osobnej to bolo tiež príjemné.

Existovali však aspekty mojej povesti, ktoré radostnými neboli. Stretával som sa s atraktívnymi a inteligentnými dievčatami a viackrát som stratil priateľa. Jeden z učiteľov verejne zosmiešnil moje dievča za to, že so mnou chodila. Niektorí učitelia ma hodnotili horšie, kedykoľvek mali príležitosť. Ohrozovanie môjho života sa stávalo čoraz vážnejším. Jednu noc, vracajúc sa z vyučovania ma napadli štyria chlapi a než utiekli do noci, uštedrili mi pár tvrdých úderov.

Občas médiá zaobchádzali so mnou fěr. Častejšie však nie. V jednom pamätnom vystúpení na Aleji som hovoril o židovskom pokrytctve v súvislosti s vietnamskou vojnou a Izraelom. Feministka, židovská marxistka s vlasmi kratšími ako moje, začala z plných pľúc vykrikovať na mňa obscénosti. "Ty po..... bastard, ty k....., ty...." Zvyčajne sa pokúšam odvrátiť podobné incidenty zo satirou alebo zosmiešnením. Zahral som na jej židovstvo hovoriac:

"Nedávaš nám dobrý príklad židovsko-americkéj princeznej." Po tomto začala kričať ešte hlasnejšie. Povedal som jej teda : "Mala by si radšej prestať používať obscénosti, lebo nám všetkým dôjde, že si naozaj Židovka." Vyskočila na lavičku a pokúsila sa ma kopnúť do slabín. Podarilo sa jej kopnúť ma do holennej kosti pod koleno.

Vedel som, že ak by som úder vrátil, zajtrajšie titulky v novinách by oznamovali: "Člen Klanu napadol židovské dievča." Podržal som ju teda za ruky, až kým nepribehol strážnik, ktorý ju odtiahol. Samozrejme, nebola zatknutá, ale namiesto pochvaly môjho zdržanlivého správania to noviny vykreslili tak, že som musel byť zbabelo zachránený pred malým dievčaťom. Viem si predstaviť, aká by bola odozva, ak by som Židovku udrel. Bolo zrejmé, že ak sa raz človek dostane na zlú stranu médií, je odsúdený na večne zlé portrétovanie, bez ohľadu na to čo robí.

Na konci môjho druhého ročníka na louisianskej univerzite som bol spokojný s progresom na všetkých frontoch. Mal som rešpekt mnohých liberálov, niektorých som dokonca nazýval priateľmi. Konzervatívci mali zase radi moju výrečnosť. Kým niektorí profesori ma hodnotili horšie, iní, dokonca aj z mojich ideologických oponentov, sa vyjadrovali o mojom štúdiu kladne.

Dokonca aj z radov černochovo rešpektovali moju rasovú úprimnosť, ktorá, domnievam sa, mnohým bielym chýbala. Vnímali bielu rasu ako vydieračskú, ako zlo, ale keďže mali úprimné snahy o zachovanie ich dedičstva a záujmov, rozumeli mojim záujmom tiež. Vedeli, že som nebol ako liberáli. Nepokúšal som sa zahrnúť čiernu rasu a jej kultúru pod rasu bielu. Uvedomil som si, že najlepšie môžem zachrániť integritu svojej rasy rozvíjaním integrity oboch.

Chloë Hardin pri stolíku s názvom "Žiadny Vietnam na Strednom Východe"

Nájdenie spriaznenej duše

V druhom ročníku mala White Alliance zbierku materiálov stavajúcich sa proti americkému prosionizmu a politike Strednému Východu. Priateľ Ray Leahart na ňu dozeral, kým som ja bol v škole. Jedna z mojich spolužiačok vyjadrila záujem o túto literatúru, a tak som jej požičal knihu. Sľúbila, že hneď ako ju dočíta, zavolá mi a vráti ju. O pár dní ozaj zavolala a išli sme na večeru prediskutovať obsah knihy. Chloë bola jahodová blondínka, prekrásna a očarujúca - čisté južanské dievča, ktoré razom dokázalo zapáliť záujem u muža a o čo viac - mala prirodzený záujem o moje presvedčenia. Bola členkou konzervatívneho Young Americans for Freedom na internáte. Keď čítala moju literatúru o rasových problémoch, rýchlo porozumela vitálnej dôležitosti rasy v závislosti ku konzervatívnym hodnotám, v

ktoré verila. Povedala mi, že chápe, že ak nebude biela rasa ochránená, nebudú zachránené ani konzervatívne princípy.

Strávili sme spolu celý zvyšok večera. Vozili sme sa po okolí diskutujúc. O desiatej večer sme zaparkovali pri najväčšom jazere v okolí internátu, pešo prešli na mesiacom zaliaty polostrov a ľahli si do chladnej trávy - pozorujúc hviezdy. Hovoril som jej o svojich snoch do budúcnosti a veciach, v ktoré som tak pevne veril. Videl som, že moje slová vyjadrovali aj jej pocity a horeli rovnako jasným plameňom aj v jej srdci. Od tej noci sme sa stali nerozlučiteľnými.

Nasledujúci rok prišla späť veľmi rozrušená kvôli rodičom, ktorí boli na ňu nahnevaní za to, že sa zaplietla s "radikálom" ako ja. Vyzeralo to, že budeme musieť jeden druhého opustiť, ale po mnohých rokoch sme sa rozhodli naďalej stretávať. Nasledujúce leto som prišiel dole, do West Palm Beach. Jej rodičia, ktorí sa o ňu stále báli, ma však akceptovali, keď zistili, že nie som monštrum za aké ma vykreslili médiá.

Chloë Eleanor Hardin v roku 1970

Vojnové šialenstvo

V ROTC som s černochochmi vychádzal veľmi dobre, ako aj s oboma veliteľmi a vyučujúcim personálom. Po prvom roku sa mi podarilo dosiahnuť úspechy ako na bojisku, tak aj vo výučbe. Na odporúčania oboch inštruktorov som vyhral cenu Outstanding Cadet Award a dosiahol najvyššiu možnú hodnotu v triede z asi 3000 kadetov na univerzite.

Spomínam tento fakt pre pochopenie sklamaní mojej univerzitnej kariéry. Od prvého momentu, ako som uvidel otca v uniforme, som chcel slúžiť vlasti a stať sa vojenským dôstojníkom. Tešil som sa na službu vo Vietname a boju proti komunistom som vlastne zasvätil zápas tu, doma. Nevadila mi akákoľvek ťažkosť špeciálnej jednotky Bengal Raiders. Moje nádeje však boli zanedlho zlomené.

Plukovník Jozeph Dale, šéf kadetov na univerzite, ma raz zavolať k sebe. Bol to on, ktorý robil konečné rozhodnutia o tom, kto bude prijatý do ďalšieho programu a teda získa dôstojnícku hodnotu. Plukovník mi ponúkol stoličku a povedal mi, že mu volali určití Židia z okolia a vyjadrili hnev nad faktom, že členom ROTC je ktosi s "antisemitskými a rasistickými názormi". Plukovník povedal, že nemôže poškvrniť meno celého zboru a napriek mojím výborným výsledkom ma nemôže prijať do ďalšieho programu. Uznanie pritom, že do triedy a cvičenia som svoje politické presvedčenie nemiešal.

Jeho slová ma šokovali a dopadli na mňa celou svojou váhou. Vedel som, že neexistuje nič, čím by som ho presvedčil. Povedal som len, že koná nefér a v protiamerickom záujme. "Ak by sme dodržali váš štandard," povedal som, "prvý veliteľ amerických ozbrojených síl George Washington by bol vylúčený z armády."

Najhoršie bolo povedať to otcovi. Tešil sa na moje povýšenie na dôstojníka. V tom čase bol prevelený z Vietnamu do Laosu a cez rádiotelefón vyžadujúcim povedať "koniec" za každou vetou som mu povedal o svojom sklamaní. Odpovedal mi, že nakoniec aj tak všetko v živote skončí dobre, ak tomu verím. Povedal tiež, že vie o spôsoboch, ako môžem pomôcť vo vojne bez toho, aby som bol vojakom. Skúsi mi pomôcť dostať sa do Laosu a zúčastniť sa dôležitého programu súvisiaceho s vojnou. Zložil som slúchadlo. Vonku pršalo. Aj keď boli len tri hodiny popoludní, zatiahol som žalúzie, zapol klimatizáciu a vklzol pod perinu, kde som zostal až do svitania nasledujúceho dňa.

Nasledujúci deň som napísal F. Edwardovi Herbertovi, členovi kongresu, ktorého sme otec aj ja dobre poznali a spýtal som sa ho na moje vojenské vyhliadky. Povedal, že s mojím povýšením nemôže nič urobiť

a navrhol, aby som sa skúsil kvalifikovať na hocijakú pozíciu. Skončil by som ako "nevhodný do armády", čo by ma negatívne poznačilo na celý život. Ponúkol mi odklad štúdia a dodal, že vždy ma hlboko rešpektoval. "V našej vláde je mnoho zradcov" a dodal, že práve oni sú presvedčení, že Amerika prehrá svoju prvú vojnu. "Tvoj otec a ja nájdeme spôsob ako posilniť vojnové úsilie," sľúbil. Vždy si budem pamätať jeho posledné slová, ktoré mi vtedy povedal: "David, musíš si uvedomiť, že najdôležitejšia vojna pre Ameriku nebude vo Vietname, ale priamo tu, v našej vlastnej krajine, v našom vlastnom okolí.

Som vo vládnej žumpe a z tohto výhodného uhla vidím presne, čo sa pre národ pripravuje." Zdvojnásobil som svoje úsilie proti Výboru moratória vietnamskej vojny na louisianskej univerzite a bol som odhodlaný až do odchodu do juhovýchodnej Ázie urobiť maximum na odhalenie tých, ktorí bodali našim vojakom nôž do chrbta.

Na začiatku 70-tych rokov vojna vo Vietname prichádzala do kritickej fázy a ja som chcel urobiť čo najviac v boji proti komunizmu. Bolo zrejmé, že napriek strate desiatok tisícok amerických vojakov, Kissinger a Nixon plánovali nechať juhovýchodnú Áziu komunistom.

Môj otec bol v USAID programe v Laose, kde pomáhal protikomunistickej vláde pri práci s verejnosťou. Spojil sa so školou vedenou americkou vládou vo Vientiane na výuku laoských dôstojníkov. Musela byť evidovaná ako striktno civilná operácia, pretože Laos, aj keď nekomunistickej, bol oficiálne neutrálny. Protikomunistické Royal Laotín jednotky kontrolovali len asi 20 % populácie, zatiaľ čo Pathet Lao (komunistické jednotky) kontrolovali zvyšok. Royal Laotín však mali pod kontrolou hlavné mestá Vientiane a Luang Prabang, kráľovské hlavné mesto. Americká vláda tajne podporovala antikomunistov.

Škola potrebovala inštruktorov vo Vientiane v American Language school, kde bola laoská armáda a dôstojníci leteckých jednotiek školení v základnej a vojensky orientovanej angličtine. Bol to kurz umožňujúci im prijímanie ďalších inštrukcií od amerických vojenských zložiek na bojovom poli alebo na americkej základni v juhovýchodnej Ázii alebo Amerike.

Môj odchod bol charakteristický zmiešanými pocitmi. Stále som mal v mysli ako neviditeľný tlak Židov zabránil mne, americkému patriotovi, k získaniu vojenského napredovania v pokročilom ROTC programe a teda vo vojenskej kariére, na ktorú som sa tešil už od malého chlapca, s úžasom si obliekajúceho otcovu uniformu. Bola to horká, ale poučná lekcija. Nakoniec som sa však rozhodol, že sa už nikdy nenechám zastrašiť tlakom nepriateľa k rezignácii. Spevnil som svoje odhodlanie bojovať ešte viac za svoje presvedčenie, svojich ľudí a svoj národ. Každá prekážka ma vlastne robila silnejším a považoval som ju za zostrenie svojej vôle. Uvedomil som si, že na vytvorenie silného charakteru a vôle budem musieť niekedy trpieť a znášať ťažkosti a sklamanie.

Otec vybavil môj príchod do Laosu ako svojho podriadeného. Zbalil som si kufor s pár knihami, ktoré som si objednal z *Noontide Press* Willisa Carta. Tešil som sa na pobyt za morom v očakávaní dobrodružstiev, ktoré môže priniesť.

KAPITOLA 28

VO SVETE

Letenky do Laosu konečne prišli! Vyhládka na pobyt s otcom ma naplňala vzrušením. Mal byť prvý odkedy som išiel na vojenskú školu a on do Vietnamu v roku 1966. Zároveň som chcel prispieť skromným dielom protikomunistickému vojnovému úsiliu. Tešil som sa, že budem vidieť na vlastné oči národy a rasy, o ktorých som čítal vo svojom pátraní po rasovom porozumení. Cítil som sa ako botanik na prvom výlete do Amazonského pralesa.

Svoju cestu som usporiadal tak, aby som najprv uvidel národy a krajiny, ktoré som najviac túžil vidieť. Preto som odišiel pár týždňov skôr, ako mala začať moja úloha, aby som mohol navštíviť krajiny, ktoré som si vybral. Po dvojdnovej zastávke na Havajských ostrovoch, som to mal namierené do Japonska, Hong Kongu, Saigonu, Bangkoku a nakoniec do Vientaine.

Prvým veľkým dojmom mojej cesty bolo pristávanie v Tokiu. Ako sa lietadlo priblížilo na asi 50 míľ od tokijského prístavu vo výške 35000 stôp, ranná obloha bola kryštálovo číra. Na horizonte bolo vidieť lode a tankery v dlhočizných línách. Prichádzali so surovým materiálom a odchádzali s hotovými produktmi. Po pristátí lietadla som si všimol bezchybnú čistotu letiska a tiež ľudí. Cestoval som v metre s dobre oblečenými mužmi a ženami, žiadni bezdomovci navôkol. Mnohí hovorili výbornou angličtinou a rozprával som sa s toľkými ľuďmi, s koľkými som sa len mohol, snažiac sa zistiť viac o ich kultúre a ich životnom štýle. Nebáli sa zločinu, bolo cítiť harmóniu tohto národa všade, kde som išiel. Je tam len málo disidentov a nahnevaných elementov, pretože národ je skutočne obrazom ľudského ducha. Zriedka som videl obal zo žuvačky na chodníku a raz, keď som zbadal obal, ktorý vietor odfúkol od chodca, traja naraz, takmer vrážajúc do seba, sa ho snažili chytiť.

Na incident s obalom od žuvačky som sa spýtal japonského študenta menom Toshi, ktorý mi povedal, že všetci Japonci majú silný pocit spolupatričnosti jeden k druhému. Zmysel spoločného dedičstva a spoločného osudu robí z nich čosi ako obrovskú rodinu. Samozrejme, že sa nájdu hádky aj v tej najlepšej japonskej rodine, ale pri ohrození vonkajšími faktormi sa spoja, aby ich spoločne zdolali.

"Chceš vedieť prečo Japonci neodhadzujú odpadky?" spýtal sa ma Toshi. "Je to preto, lebo odhadzovanie odpadkov na ulicu je ako odhadzovanie odpadkov na dvor svojho príbuzného." Spýtal som sa ho na štúdium a pracovné zvyky Japoncov. Odvetil, že každý Japonec sa od malička učí dejiny japonského národa a svoju vitálnu úlohu ako súčasť tejto tradície a on a ostatní sú teraz strážcovia a ochrancovia tejto tradície. Učí sa, že ak zlyhá, zlyhá aj jeho rodina a tradícia. Nielenže je zodpovedným sám za seba, ale aj za svoj národ a teda za všetko to, čo obetovali jeho predkovia pre národ. Uctievanie predkov je rozšíreným po celom Japonsku. Bohatá rasová a kultúrna tradícia, umelecká kontinuita spája ľudí tak, ako málokde na svete.

Japonské dejiny vyvracajú tvrdenia prečo je napríklad Afrika takou zaostalou krajinou. Afrocentristi tvrdili, že subsaharská Afrika sa nevyvíjala smerom k moderným civilizovaným štátom kvôli svojej izolácii od okolitého sveta. Avšak mnoho čiernych afrických štátov bolo veľkými a významnými starovekými civilizáciami a arabský svet kolonizoval Afriku po tisíc rokov. V kontraste s Afrikou sa Japonsko úplne oddelilo od zvyšku sveta v modernej ére (od 1603 do 1867) zvanej Tokugava Shogun. Do roku 1900, len 30 rokov po nadviazaní opätovného kontaktu v roku 1867, sa Japonsko vynorilo ako svetová veľmoc. Za 40 ďalších rokov sa stalo výrobným gigantom. Po druhej svetovej vojne a hroznej strate životov sa jeho ekonomika stala druhou najsilnejšou na svete.

Toto všetko dosiahlo Japonsko napriek tomu, že je to malá preľudnená krajina bez výrazného prírodného bohatstva. Je možné, že by japonským tajomstvom bol okrem iného fakt, že je len japonské? Najväčšia menšina v celej krajine je kórejská a tvorí len asi 2 % populácie. Líšia sa od Japoncov len veľmi málo, ako napríklad Íri od Angličanov. Prechádzal som sa po Tokyu a nevidel som ani jediného černocha či beloča, až kým som neprišiel na vrchol Japanese tower. V observatóriu som uvidel prvého beloča a

vzápätí jeho spoločníčku, ktorou bola černoška. Zamyslel som sa, či toto mal byť symbol americkej radikálnej rozmanitosti a indikatív degenerácie nášho sociálneho zdravia v porovnaní s japonským.

Mojou ďalšou zastávkou bol Hong Kong. Idúc z letiska do Kowloon a vidiac nespočetné množstvo ľudí na uliciach, som získal pravdivý obraz neuveriteľnej populácie Ázie. Z rozhovoru s turistickým sprievodcom som sa dozvedel, že mnohí Číňania žijú v Hong Kongu v bytoch na smeny. Spia a varia si tam počas jednej tretiny 24 hodinového intervalu, potom odídu, aby uvoľnili miesto ďalšej smene, ktorí robia to isté. Električkou som sa vyviezol na vrchol krásneho hongkongského ostrova, odkiaľ sa mi naskytl jeden z najfantastickejších výhľadov môjho života: tmavé vrcholky Číny oproti žiarivým svetlám Kowloonu a osvetlené lode kotviace v prístave podo mnou. Bola to romantická scenéria, pri ktorej som si spomenul na Chloe, od ktorej som bol tak vzdialený. Odrazu som si všimol belocha z observatória sprevádzaného tou istou černoškou. Pomyslel som si: "Ukrýva táto náhoda nejaký význam?"

Odtiaľ som letel do južného Vietnamu a krásneho mesta Saigon. Vyhládal som pár otcových priateľov, ktorí mi pomohli spoznať krajinu. Nikto z tých, s ktorými som hovoril z Nixonovým Vietnamization programom nepracoval. George McGovern, Nixonov oponent v blížiacich sa voľbách sľuboval, že dostane US z Vietnamu, zatiaľ čo Nixon sľuboval víťazstvo vo vojne. Po víťazstve vo voľbách však Nixon dovolil Kissingerovi vzdať sa južného Vietnamu v prospech komunistov. Sľúbil Američanom dôstojný mier, ale jeho úrad znamenal len viac amerických životov stratených vo vojne, pretože nemal odvahu urobiť opatrenia na jej výhru.

Moja ďalšia cesta smerovala do Bangkoku, Benátok orientu. Toto mesto na mňa veľmi zapôsobilo a mal som možnosť navštíviť tiež krásne pobrežie Padui. Varené morské špeciality z druhého konca sveta chutili rovnako ako doma v New Orleans. Dokonca som si vybral aj podobné, na francúzsky spôsob upravené jedlo. Všimol som si, že Bangkok napriek všetkým historickým miestam a kráse mal akýsi primitívnejší charakter ako Vietnam. Nastúpil som na vlak do Vientaine, ktorý bol len na druhej strane rieky Mekong a severného Thajska.

Laos

Ako vlak postupoval severne od Bangkoku, kultivovaná krajina ustupovala čoraz hustejšiemu pralesu. Tehlové a drevené domy sa menili na bambusové chatrče s rákosovou krytinou. Čím severnejšie sme išli, tým boli deti menej oblečené a dospelí nosili viac šperkov. Nosili svoje úspory okolo krku vo forme takmer rýdzeho, 24 karátového, do červena sfarbeného zlata. Okolo súmraku sme došli k stanici blízko rieky Mekong.

Schmatol som svoju batožinu a zistil, že na prepravu rieky som si musel najat' vodný taxík. Prepravné loďky boli takmer rovnako úzke ako louisianské pirohy, ale mali veľký, benzínom poháňaný automobilový motor, geniálne pripevnený na konci lode s 12 stopovou prevodovkou, končiacou vrtuľou víriacou vodu za loďou. Loď poháňali vďaka otáčaniu celého motora okolo svojej osi a keď pridali plyn, loď dosiahla takú rýchlosť, že ak by som nebol na to pripravený, vyhodilo by ma to z lode von.

Kormidelník mal veľké rádio hučiace akúsi ázijskú pieseň z jedného z najbližších thajských vysieláčov. Takmer na polceste cez rieku, práve keď som uvažoval nad faktom, že som presne na druhej strane sveta z Louisiany, sa v rádiu ozvala pieseň : *"Keď som bol malý, mama ma kolísala v kolíske, v starých bavlnených poliach tam doma , bolo to dole v Loiusiane, len míľu od Texarkany, v tých starých bavlnených poliach tam doma."* Za tým, skôr ako sme prešli cez rieku, ďalšia pieseň bola - *Born on the*

Plavba loďou po rieke Mekong v roku 1971

*Bayou*⁹⁶⁸ od Creedence Clearwater Revival. Vyzeralo to, že nakoniec som až tak ďaleko od domu nebol.

Vientaine malo niektoré cesty dláždené, ale veľa bolo i tých prašných a tiež americkú komunitu, ktorá bola súčasťou American Aid. Na rozdiel od Vietnamu, Laos bol oficiálne neutrálny a mal ambasády okolo celého sveta, vrátane komunistickej Číny a Ruska, ako aj USA. Americký personál potichu, pod prikrývkou USAID a iných programov, pomáhal laoskej vláde vo vojne proti komunistickému Pathet Lao.

Cez rieku som sa dostal neskôr, ako to bolo v cestovnom poriadku, otec však napriek tomu na mňa trpezlivo čakal vedľa svojho Chevroleta z roku 1968. Bolo to nádherné opäť ho vidieť. Prebehlo 8 mesiacov od jeho poslednej návštevy v USA. Mal trojizbový bungalov v skromnej časti neďaleko ambasádnej štvrte. Vo dverách stál domáci kuchár, pehavý a tenký Laosan Mething, hovoriaci slabou angličtinou so širokým úsmevom a niekoľkými chýbajúcimi zubami.

Na tretí deň som našiel v izbe mladú kobru, ktorá sa tam pretlačila popod dvere. S dlhou dekoratívnou vidličkou zo steny som si obnovil staré zručnosti z Louisiany. Chytil som ju a vzápätí pustil na slobodu v hustom kroví neďaleko cesty.

Moja Laoská armáda a študenti, budúci dôstojníci letectva

Kým otec pracoval v oddelení stavebného inžinierstva blízko mesta, ja som si to zamieril na aute do anglickej školy v severnom okraji mesta. Moji študenti v pokročilej vojenskej angličtine boli všetko armádni a leteckí dôstojníci, laoská vyššia vrstva, vo všeobecnosti veľmi inteligentní.

Všetci boli silnými antikomunistami. Učili sme metódou opakovania a ilustrácií, ktorá sa používa pri vyučovaní angličtiny na celom svete. Niektorí zo študentov potom ďalej postúpili na ďalší tréning v USA, zvyčajne vo Fort Hood alebo vo Fort Knox. Iní použili svoje jazykové znalosti v pokročilom vojenskom tréningu amerických vojenských špecialistov.

V Laose, ktorý bol na križovatke juhovýchodnej Ázie, existovalo veľa rôznych rasových skupín. Medzi mojimi študentmi boli Číňania zo svetlou pleťou až k tmavým a nižším thajským typom. Niektorí boli jednoducho Laosania a vyzerali ako kombinácia oboch predchádzajúcich typov. Pár študentov vyzeralo ako primitívni Montagnardi alebo Vietnamci. Každá ázijská rasa mala charakteristické črty a navzájom sa tiež líšili v inteligencii. Číňania boli v kurze zvyčajne najbystrejší, hneď za nimi boli Vietnamci, Laosania, Thajčania a poslední Montagnardi.

Tento vzor bol zväčša konštantný, keďže Laosania so svetlou pleťou vynikali nad svojimi thajsko vyzerajúcimi laoskými spoluobčanmi. Niektorí z Thajčanov boli veľmi tmaví so širokými nosmi a hrubými perami a silným černošským vzhľadom aj keď rovnými vlasmi. Zamyslel som sa, či mali niečo spoločné s rovnakou starovekou rasou, z ktorej sa vyvinuli austrálski domorodci.

Na druhej strane však, niektorí z Číňanov s vyššími hodnotami mali takmer takú svetlú pleť ako belosi spolu s ostrými črtami a tenkými perami. Neraz to bola len malá črta, ktorá prezrádzala ich rasu, podobne ako u Mexičanov alebo Indiánov s množstvom bielej krvi.

Chcel som sa dozvedieť, či bolo veľa vpádov belochoch do čínskeho genetického poľa, odkiaľ títo svetlí Číňania pochádzali. Moja učebnica antropológie z louisianskej univerzity mi ukázala líniu prehistorickej kaukazskej (bielej) migrácie cez celú Čínu a kniha Willisa Carta *Western Destiny* ukazovala dôkaz belochoch v Amerike tisíce rokov pred Kolumbom.⁹⁶⁹ Nové dôkazy ukazujú, že skorí Árijci priniesli koleso a dvojkolesový voz rovnako ako zdomácnené kone do starovekej Ázie.⁹⁷⁰ Posledné objavy starovekej kaukazskej múmie ukazujú pokročilé kultúrne atribúty do osídľovania regiónu europoidnými osadníkmi.⁹⁷¹

Ako väčšina miest tretieho sveta bez ohľadu na rozlohu, mestská premávka vo Vientaine bola občas

vyčerpávajúca. Jedno popoludnie, keď som šoféroval po úzkej ulici smerom k ambasádam, cyklistka vyletela spomedzi dvoch zaparkovaných áut priamo mne do cesty. Zašliapol som brzdy a skrútil volant doprava, aby som sa jej vyhol. Pritom som však zachytil nárazník zaparkovaného auta.

Bol som prekvapený, keď z neho vystúpil vysoký blondiak - Rus. Hovorilo sa mu lepšie po nemecky a ja som po rusky nevedel, tak som oprášil nemčinu z vysokej školy. Po predebatovaní nehody sa predstavil ako Peter a išli sme spolu na kávu cez ulicu. Rozprávali sme sa o našich národoch a ich politike. Spomenul som, že som proti Nixonovej iniciatíve smerom k červeným Číňanom. Peter sa uškrnul a povedal slová, ktoré si pamätám dodnes: "Áno, my Bieli musíme držať pokope!"

Bol som ohromený. *Rád by som toto počul od nejakého amerického diplomata*, pomyslel som si. Po chvíli sme sa obaja uvoľnili a diskutovali o mnohých vážnych veciach, dokonca sme si povedali i pár vtipov. Rozhodol som sa spýtať Petra na židovský vplyv v Rusku. Prvýkrát nerozumel, potom sa usmial, zdvihol palec a nakreslil pomyselný poloblúk od konca nosa, okamžite zrozumiteľný medzinárodný popis. Povedal, že Židia ešte vždy majú v Rusku značný vplyv, ale ich počty sa rapidne znížili od dní revolúcie. Povedal tiež, že dominujú organizovanému zločinu, čo je vážnym problémom v krajine. Ich zločinecký kruh sa dokonca rozšíril na pár Židov v Laose, ktorí dovážali do Ruska drogy. Sionizmus získal značný rozsah v Sovietskom zväze, teraz sa vraj zošmykli z vrcholu, ktorý kedysi držali. Mnohí skúšali spochybníť vládu, mysliac si, že v chaotických časoch by sa mohli opäť dostať k moci.

Ako som tak počúval tohto Rusa na ulici hlavného mesta tretieho sveta, ďaleko od našich krajín, začal som vidieť jasnejšie fakt, že politické formy majú veľmi malý vplyv v porovnaní s rasovými prúdmi v pozadí. Ak to, čo Peter tvrdil bola pravda a Židia sa otočili proti svojmu výrobku - komunizmu, tak ich organizovaná opozícia na celom svete plus ich nezanedbateľný vplyv v Sovietskom zväze by mohol zapríčiniť aj jeho pád. To bola myšlienka v roku 1971 a Sovietsky zväz bol silnejší ako oceľ. Ako Američan som bol roky učení o ruskom nepriateľovi a aj po tom, čo som sa dozvedel pravdu o ruskej revolúcii (to, že nebola vlastne ruskou) som mal negatívne pocity voči Rusom. Možno preto, že som im stále dával za vinu znásilnenie východnej Európy a Nemecka. Moje stretnutie s Petrom ma však prinútilo zamyslieť sa nad tým, že to neboli ruskí ľudia, ktorí by boli našimi nepriateľmi. Boli použítí a vydieraní rovnako ako je prekrútená americká politika na Strednom východe.

Chcel som urobiť aj čosi viac než len vyučovať na pomoc antikomunistickému úsiliu v Laose. Cestoval som do niektorých vzdialených končín Laosu spolu s otcom. Air America bola kvázi americká vládna spoločnosť podporujúca antikomunistické úsilie v juhovýchodnej Ázii. Bola to skupina pilotov, niektorých veteránov, iných nováčikov, ktorí lietali tiež helikoptérmi na podporu antikomunistických civilných a vojenských úsilí. Raz sme dokonca leteli nad severozápadnou dedinou Ban Houi Sai vzdialenou len asi 10 km od čínskych hraníc.

Spriatelil som sa s niektorými americkými pilotmi a pomáhal im so zhadzovaním munície a ryže do antikomunistických dedín a vojenských stredísk Laosu, poniektorých hlboko v nepriateľskom území. Medzi pilotmi boli najlepší z najlepších a niektorí už leteli nad Kóreou počas druhej svetovej vojny. Niekoľkokrát sme sa stretli s paľbou na naše lietadlo. Raz počas letu v malej výške pri zhadzovaní ryže som sa pripravoval na zhodenie, otvoril som zadné nákladné dvere, keď odrazu začali na nás strieľať. Cítil som sa akoby ma niekto zrazil k zemi. Myslel som, že som vážne poranený, kým som sa nepozrel na malý úlomok trčiaci z môjho hrubého opasku.

Vybral som ho nožom, nebol väčší ako struk fazule, ale zanechal podliatinu veľkosti poldolára. Otec by sa strachoval o moju bezpečnosť, a tak som mu o tom radšej nepovedal, až kým som neprestal lietať na konci môjho pobytu v Laose.

Pohľad na rieku Mekong v čase záplav z nákladného priestoru vrtulníka, z ktorého som zhadzoval zásoby.

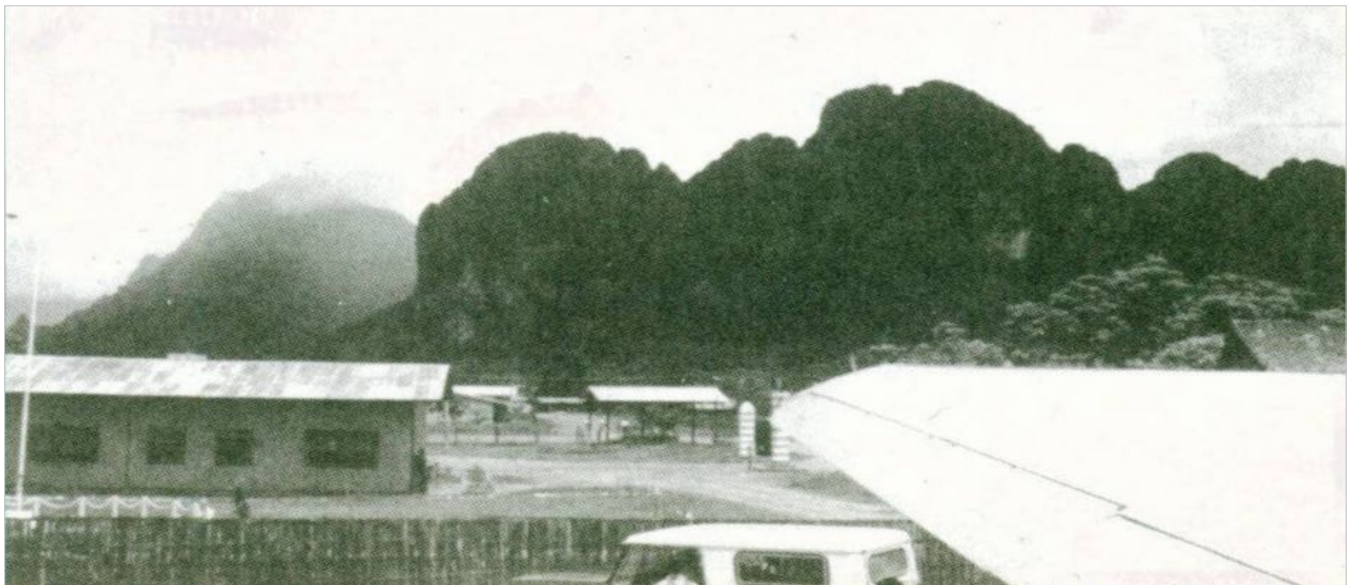
Nehostinná krása krajiny ma očarila. Letiac do Luang Prabang, kráľovského hlavného mesta, sa pod nami týčili granitové špirály vyčnievajúce stovky stôp nad džungľu, pokryté zelenou exotickou vegetáciou, ktorá akoby sa chcela dotknúť oblakov. Na prechádzke v džungli som našiel viac živočíchov a rastlín než kedykoľvek predtým v lesoch Louisiany. Stovky štvorcových míľ bolo prakticky neprístupných, obývaných veľmi riedko kmeňmi ako z doby kamennej. Nebolo divu, že Pathet Lao kontrolovali väčšinu krajiny.

Žiadna vláda nemohla kontrolovať tých, ktorí sa rozhodli žiť v takomto prostredí. Uvedomil som si tiež, prečo boli komunisti schopní zásobovať svoje jednotky v južnom Vietname napriek ťažkému bombardovaniu Ho Chi Minovej trate. Ak terén bol rovnako hustý ako vrchy, ktoré som videl v Laose, je takmer nemožné spozorovať nepriateľa a len priamy zásah tisícov poundov by mohol spôsobiť reálnu škodu.

Otec mi bol bližší počas pobytu v Laose, než keď som bol chlapcom pracujúcim vedľa neho na domoch, ktoré sme spolu budovali. Blížil sa k 60-ke a vyzeral omnoho mladšie a rovnako sa aj správal. Vždy mal spôsob ako všetko zobrazit' v najlepšom svetle a rád zdôrazňoval, že prechodné sklamanie môžu vlastne pomôcť, keď sa na ne pozrieme z perspektívy. Sám seba presvedčil, že všetky sklamanie nakoniec aj tak vypália dobre, ak človek vedie svoj život smerom k istote. Koncom augusta som dal zbohom otcovi a Laosu a odišiel za ďalšími dobrodružstvami do Indie, Izraela a Európy.

Príprava na letecké zásobovanie ryžou pre anti-komunistické vojská a civilistov v odľahlých regiónoch Laosu

Na trávinatej pristávacej ploche v odľahlom regióne Laosu.

MOJA INDICKÁ ODYSEA – PRÍZRAK, KTORÝ MA STÁLE PRENASLEDUJE

Ozbrojený fotoaparátom a poznámkovým blokom z YMCA som vyrazil okolo 5:30 ráno. Po vlhkej, spotenej noci ma chladný vánok osviežil kráčajúc do centra Dillí. Tisíce štebotajúcich vtákov mi spievalo popri hlavných bulvároch. Tučná veverička s hustým chvostom mi prešla cestu len niekoľko centimetrov od mojej topánky, neukazujúc žiadne známky strachu. Tento prebytok vtákov a zvierat ostro kontrastoval s tým, čo som videl v Laose a Thajsku. Indočínske mestá sa vyznačovali nedostatkom malej zveriny, pretože ľudia jedli takmer všetky nejedovité, štvornohé tvory. V Indii však bola malá zverina chránená náboženským tabu - silou väčšou ako hlad.

Malé zvieratá neboli jediné, ktorých tu bol prebytok. Týkalo sa to aj ľudí. Popri chodníku som videl stovky drevených úkrytov veľkosti chladničky ležiacich na svojej dlhšej strane. Každý slúžil ako úkryt aspoň pre jedného človeka. Menej šťastní ležali na tráve alebo v hedom prachu prikrýti dekou, ktorá bola ich jediným úkrytom. Niektorí mali len handry na ochranu proti všetkému. Kúsok od YMCA zabručal akýsi starý chlap a urobil potrebu do kanála. Kúsok ďalej bola dvojica zaneprázdnená sexuálnym stykom, zatiaľ čo vedľa nich sedeli ich dve deti, svojich rodičov si veľmi nevšímajúc. Milióny ľudí v Indii žije svoj život na uliciach, v usušenom blate. Tu sa narodí, kúpu, jedia, spia, vykonávajú svoje potreby a rozmnožujú sa. Ako je to u mnohých premnožených populácií, rozmnožovanie im ide najlepšie.

Hlbšie v Dillí som videl mnoho nových stavieb. Väčšina z nich boli pobočky európskych firiem obchodujúcich v Indii. Veľa z indických vládnych budov bolo postavených v koloniálnom štýle z 20-tych a 30-tych rokov pod dohľadom anglických imperiálnych pravidiel. Kontrast medzi biednym ľudským fiaskom len pár stôp od týchto estetických architektonických úspechov bol mätúci a oči si len pomaly zvykali na tento rozdiel ako som smeroval k hlavnému obchodnému námestiu.

Okolo 20:30 som došiel k námestiu, kde som sa chcel spýtať na autobus do Agry, miesta, kde leží Tadžmahál. Ulice sa hmýrili aktivitou. Po strede bulváru veľký biely býk ťahal pluh, ktorý trpezlivo viedol Ind odetý tiež v bielom. Na zastávke taxíkov som sa dozvedel, že si môžem zobrať do Agry taxík (okolo 200 míľ tam aj späť) len za 12 dolárov. S mladým Angličanom, ktorého som stretol a ktorý študoval na Cambridge a počas letných prázdnin cestoval sme sa rozhodli zdieľať taxík spolu, po tom ako sme si dali raňajky na námestí.

Šesť Indov za pultom pracovalo v rýchлом tempe, obsluhujúc stovky zákazníkov. Každý z nich mal odlišnú prácu. Jeden umýval riady a čistota nebola jeho silnou stránkou, pretože vyzeral ako kopáč hrobov. Za nechtami mal čiernu špinu, svetlejšie miesta na krku a tvári sa po dôkladnejšom pozorovaní ukázali byť pruhý, po ktorých stekal pot a zmýval tak z tváre blato. Po stovkách vytretí v tej istej špinavej vode pripomínala jeho handra na utieranie to, pod čím som si predstavoval obal múmie. Utieral špinavé tanierne podľa toho koľko, ich potreboval priamo pred očami zákazníkov. Po dlhšom zvažovaní som zistil, že vlastne ani nie som hladný. Mój nový anglický priateľ Rodney Johnson si však dal praženicu s kávou bez najmenšieho zaváhania. Zdalo sa, že podmienky v reštaurácii mu boli ľahostajné.

**Fotka, ktorú som vtedy urobil -
Posvätná krava, ťahajúca kosačku na trávu**

Najali sme si taxík, ktorého značku som

nemohol identifikovať. Zo spätného zrkadla viseli rôzne náboženské znaky a priesvitné plastikové sedadlá sa ihneď prilepili na holé nohy na začiatku asi trojhodinovej cesty do Agry. Tucet kníh, ktoré som čítal o Indii ma nemohli pripraviť na horor, ktorý sa mi naskytol keď sme vyrazili z obchodnej štvrte v Dlí.

Popri ceste sme videli stovky vychudnutých detí a tiež pár vyhľadovaných skupín ľudí ležiacich na ulici, odmietajúcich byť odtiahnutí z cesty okoloidúcimi. Vyjednávanie a hádanie sa na trhu mi znelo v ušiach akosi čudne a ťažko som si zvykal na rôzne zápachy. Občas vietor privial zápach z ohňa, urobeného z hovädzích brikiet a ľudských výkalov. Medzi ruinami starovekého odpadu vyhľadovaní ľudia hľadali aj to najmenšie sústo.

Z času na čas mi pohľad na starý chrám alebo stavbu pripomenul jemný záblesk niekdajšej vyspelej kultúry, ktorá tu kedysi žila. Keďže som bol v Indii prvýkrát, rozhodol som sa nebyť deprimovaný rozkladom a škaredosťou a postupne v hmle ruín som vzkriesil predstavu kedysi krásneho, veľkého impéria Indie. Cítil som tvorivosť a vitalitu, ktorá panovala v tejto krajine pred tisíckami rokov. V mysli som videl farmárov, budovateľov ciest, architektov, hudobníkov a vznešených bojovníkov.

Ako sa taxík stáčil von z mesta smerom k vidieku, zápasil som s tým, čo som vedel o indickej civilizácii. Zelené ryžové polia sa mihali za oknami auta ako som prehodnocoval, čo som sa naučil z kníh o starovekej indickej civilizácii a z rozhovoru s vysokoškolským profesorom z Dlí v predchádzajúcich dňoch. Historické fakty sa mi v mysli miešali s videnými dojmami. Árijci alebo Indoeurópania (Kaukazi) vytvorili veľkú indickú alebo hinduistickú civilizáciu. Árijci prekročili Himaláje, prišli na indický subkontinent a porazili domorodcov. Pôvodný názov India bol pričlenený árijskými dobyvateľmi zo sankritského slova sindu, podľa rieky, ktorá sa teraz volá Indus. Sanskrit je pravdepodobne najstarším z indoeurópskych jazykov, z ktorého pochádzajú všetky moderné jazyky Európy. Slovo árijský má etymologický pôvod v slove Arya zo sanskritu, znamenajúci vznešený. Slovo bolo tiež asociované so zlatom, drahými kovmi a označovalo dobyvateľov so zlatistou pokožkou (v porovnaní s hnedými domorodcami) zo západu. Hinduistický náboženský text z roku 1500 pred Kr. hovorí príbeh a dlhých bojoch medzi Árijcami a domorodým obyvateľstvom indického subkontinentu. Okolo 1600 po Kr. bolo známych šesť samostatných árijských štátov a brahmanizmus sa stal hlavným indickým náboženstvom.

Víťazná rasa zaviedla systém kást na zachovanie svojho štatútu a rasovej identity. Hinduistické slovo pre kastu je varna, ktoré v priamom preklade do angličtiny znamená farba. Dnes je slovo asociované s povoláním alebo obchodom. Väčšina svetlých Indov sa nazývala Brahmáni, čo boli bojovníci na vrchole spoločenského rebríčka. Ostatní boli rasovo mixovaní na spodku kást.

Počas minulých storočí sa jasné rasové rozdiely zmazali, ale stále si môžeme všimnúť svetlejší odtieň a vyššiu postavu horných kást. Mnohí učitelia považujú sanskrit za najstarší a najčistejší z indoeurópskych jazykov. V modernej Indii sa za najväčšiu urážku považuje ak niekto niekoho nazve "čierny".

Napriek všetkým úsiliam vlády a médií vykoreniť pocit rasovej náležitosti, existuje dostatočný dôkaz, že na rase v modernej Indii skutočne záleží. Rodney Johnson mi ukázal inzeráty na osobné zoznamy anglicky hovoriacich Indov. Farbu pleti majiteľ inzerátu vždy precízne opísal. Našiel som tiež množstvo inzerátov, ktoré zdôrazňovali stupeň svetlosti pokožky perspektívneho manžela alebo manželky. Priemerný kresťanský konzervatívca západného sveta by bol zdesený nad bohatými záujmami zobrazenými starovekými Indmi v sexe a nad spôsobmi, akými verejne ukazovali svoje sexuálne skúsenosti v umení.

Zdá sa, že hinduistická história nepoukazovala ani tak na prehnaný záujem o sex, ktorý znamenal zánik vysokej starovekej kultúry, ako skôr na rasový dopad tohto záujmu. Napriek striktným náboženským a civilným taboo, starovekí Árijci prekročili farebnú hranicu. Otroctvo a podobné praktiky, umožňujúce ľahký spôsob získania žien, spôsobili nebezpečné pokušenie niektorým majiteľom otrokov. Len malé percento každej generácie malo sexuálny styk s príslušníkmi nižšej kasty, avšak počas tuctov generácií sa postupne vyskytla zmena rasovej kompozície. Takéto zmeny sú takmer nepostrehnuteľné v jednej generácii. V priebehu tisícročia sa však stanú dramatickými. Jedným z problémov indickej civilizácie je fakt, že najtvorivejší, najinteligentnejší a najúspešnejší ľudia majú veľa možností naplnenia, zatiaľ čo nižšie vrstvy považujú sex za formu rekreácie. Sex je jedinou príjemnou zábavou, ktorú si

chudobní môžu dovoliť vždy. Každá civilizácia zaznamenala zníženú pôrodnosť medzi svojimi najtalentovanejšími príslušníkmi, zatiaľ čo menej inteligentní a neproduktívni mali tendenciu sa premnožovať. Staroveká India nebola v tomto žiadnou výnimkou.

Napriek rýchlosti 45 míľ za hodinu a všetkým otvoreným oknám na taxíku bolo stále dusno a prašno, takže ja a môj britský priateľ sme cítili, akoby sa nám nedostávalo dostatok kyslíka. India však nebola suchá, púštna krajina, ako som si ju predstavoval. Mala samozrejme suché miesta, ale väčšina územia bola mokrá a dusná. Videl som krásne prístavy, úrodné zelené údolia, husté pralesy a džungle, lesy, ktoré sa zračili svojim ohromným minerálnym bohatstvom. Vidiek, cez ktorý sme cestovali mal ďaleko k suchému. Ryžové polia nasledovali za ryžovými poliami s množstvom vodných dier, zvyčajne vyplnených kravamí ovláždajúcimi si svoju posvätnú kožu.

Po chvíli sme sa rozhodli zastaviť na malé občerstvenie a tak šofér zahol z cesty k malej chatrnej kafetérii. Hlad prekonal nedostatok porozumenia k umývaniu indických riadov. Rodney si objednal praženicu ako vždy. Optimisticky som sa domnieval, že vajce pražené na horúcej panvici, čo aj špinavej, nemôže predsa uškodiť, a tak som si jednu objednal aj ja. Keďže káva bola vriaca, dal som si tiež jednu.

Po krátkom vychladnutí som hladne zjedol všetky vajčička. Odrazu sa mi pocit tekutého ohňa rozšíril od jazyka k podnebiu a blížil sa k hrtanu. Odtiaľ sa rozšíril do žalúdka, oči mi zvlhli a začalo tiecť z nosa. Pokúšal som sa prehltnúť, ale nešlo to. Pozrel som na tmavého vodiča, potom na majiteľa kafetérie a na moment som si predstavil sprisahanie medzi nimi. Predstavil som si policajtov, ktorí nájdu moje otrávené telo v ryžovom poli o niekoľko dní neskôr obraté o každú formu identifikácie, pas, fotoaparát a peniaze. Potom cez zahmlený zrak som videl Rodneyho hltat' vajcia, akoby to bola mliečna čokoláda. Možno to, čo som považoval za britskú odvážnosť bola len skutočná náklonnosť k tejto krajine a jej rysom.

Myslím, že som prišiel na príčinu, prečo indické jedlo bolo tak nevydržateľne korenisté. Bez ohľadu na to, ako veľmi som bol hladný, stačilo pár súst, aby som sa v to ráno kompletne nasýtil. Nebál som sa však viac špinavých riadov, ktoré potláčali moju chuť do jedla, pretože som zistil, že sotva nejaké mikróby by mohli prežiť štipľavé peklo, ktoré Indovia volali korenie. Vyrastajúc na juhu v Louisiane som často jedával štipľavé a korenisté jedlá, ale tieto indické boli ťažko rozoznateľné od horúceho popola lávy. Len Angličania, ako Rodney, mohli kolonizovať túto krajinu, pomyslel som si, pretože len oni mali na to žalúdok. Blízko kafetérie boli hordy malých detí. Niektoré z nich boli čiastočne alebo úplne slepé, iné mali amputované končatiny. Šofér nám povedal, že niektorí rodičia naschvál takto zmrzčili svoje deti, aby viac nažobrali.

Ako sme pokračovali v ceste, nachádzal som chudobu Dílí tiež na vidieku. Míňali sme obydlia hemžiace sa vyschnutými, kostnatými ľuďmi s ranami, na ktoré im sadali muchy. Pravdepodobne prvým impulzom, ktorý sa človek zo západu naučí je poslanie jedla a peňazí. Avšak poskytovanie takejto pomoci vlastne iba zvyšuje agóniu. Príčinou, prečo toľko Indov hladuje je ich chronická vysoká pôrodnosť kombinovaná s nízkymi schopnosťami. Výsledné premnoženie predbieha schopnosť ľudí sa uživiť. Ak pomoc nebude viazaná absolútnou garanciou kontroly populácie, bude len problém násobiť.

Napriek tomuto jasnému faktu západné mocnosti posielajú do Indie nekonečné množstvá jedla a liekov. Cieľom týchto pomoci bolo na začiatku tohto storočia pomôcť tisícom hladujúcich. Paradoxne, kvôli našej štedrosti môžeme dnes povedať, že v Indii hladujú desiatky miliónov ľudí. Vpadnuté tváre podvyživených a zmrzačených detí sú výsledkom zle pochopeného humanitarizmu, ktorý iba zvýšil ľudské utrpenie a smrť.

Našou ďalšou zastávkou k Tadž Mahálu bol malý bazár popri ceste. Šofér sa zrejme dohodol s majiteľmi niektorých keramických a kožených obchodov, aby priniesol turistov. Boli tu tiež fakíri, krotitelia hadov a zvierací tréneri. Jeden Ind s turbanom na hlave vlastnil to, čo on volal "tancujúci medveď". Stará kožená šnúra bola zatiahnutá okolo krku medveďa, čo ho škrtilo. Bolo neznesiteľne horúco a hrubý kožuch tohto úbohého zvieraťa prispel ku kožným infekciám, ktoré značkovali jeho telo a na niekoľkých miestach spôsobili odchlpenie. Medveď, ktorý predvádzal svoj mučivý tanec bol tak vyhladovaný, že mal až desivý výraz. Keď ho tréner udrel palicou, zviera zdvihlo laby okolo hlavy, aby sa tak chránilo pred údermi. O chvíľu ich však pokryli pramienky červenej krvi. Predieral som sa cez dav so

zovretými päťami. Bolo by ľahké schmatnúť palicu malému trýzniteľovi a dať mu okúsiť bolesť, ktorú on uštedroval úbohému zvieraťu. "Ešte jeden úder a urobím to," pomyslel som si. Zrazu som pocítil ako ma niekto potiahol za ruku a pokojný hlas Angličana mi oznamoval, že on sa cíti presne rovnako ako ja. Potom mi pozrel priamo do očí a povedal: "Čo chceš robiť David, bojovať proti celému indickému národu?"

Nastúpil som späť do taxíka premýšľajúc koľkokrát musí človek odvrátiť hlavu, keď si spravodlivosť žiada konať. Bez ohľadu na ľútosť, ktorú som cítil k indickému národu, uvedomil som si, že každý národ je v konečnom dôsledku zodpovedný za podmienky, v ktorých žije. Po pozorovaní úbohého zvieraťa, ktoré nemalo žiadnu kontrolu nad svojim osudom sa ma zmocnil smútok.

Okolo Agry sa pásli obrovské čriedy dobytky. Šofér vysvetľoval, že sú posvätné a poučil nás o ich náboženskej ochrane. Pomyslel som si, aký výborný obchod s dobytkom by mohli mať. Neskôr som v obchodoch Agry videl potkanov a vtákov poskakujúcich okolo jedla v plechovkách, majitelia si však týchto svojich chudých zákazníkov vôbec nevšimli. V niektorých častiach Indie nielen dobytky, ale aj potkany sú posvätné.

Agry a Dlí sú oveľa čistejšie mestá (podľa indického štandardu) ako napr. Kalkata a Bombay. V severnej Indii sú ľudia vyšší, so svetlejšou pleťou a zavalitejší než tí, ktorí žijú v horúcich pobrežných oblastiach. Občas som stretol Indu, ktorého by si človek ľahko splietol s juhoeurópanom alebo možno louisianským Creolom.⁹⁷²

Ako sme sa blížili k Tadž Mahálu očakávanie ma šteklo ako chladný vánok osviežujúci moje spotené telo. Otec mi ho opisoval niekoľkokrát a roky som ho chcel vidieť. Minuli sme oblúky budov, bielo - modrá obloha žiarila a vtedy sa veľký chrám ukázal v celej svojej nádhere - biely, žiariaci a očarujúci. Vystúpil som zo špinavej, zahŕňajúcej, modernej Indie do éry krásy, poriadku a veľkého umenia.

Sadli sme si s Rodneyom na okraj bazéna, aby sme sa ochladili a zrelaxovali. Ticho sme odpočívali a dívali sa na odraz veľkolepej stavby, očarení jej krásou. Rodney a ja sme boli zhovorčiví, teraz sme však ticho sedeli bez pohybu. Keď sa Rodneyovi nakoniec vydrali z úst prvé slová, patrili kráse Tadž Mahálu. Začala sa však hlásiť realita. Vedel som, že väčšina moderných indických návštevníkov, ktorých som videl okolo seba boli len úbohé odrazy mužov a žien, ktorí sa kedysi tadiaľto prechádzali. Chrám - vlastne pamätník, ktorý postavil muž svojej milovanej mŕtvej žene bol postavený ako moslimský chrám dávno po rozkvetení árijskej civilizácie.

Obsahuje však architektonické a umelecké kvality skoršej éry. Ako som sa približoval k chrámu, hľadal som metaforu, ktorá by vystihla monument a pamiatku ľudí, ktorí dali svetu toľkú krásu. Pri prezeraní si stavby v dennom svetle ma napadlo, že okrúhle apsidy vybielené slnkom ako kosti pripomínali veľkú ľudskú lebku. Chrám mohol reprezentovať lebku árijských ľudí, pomyslel som si, talentovaných a disciplinovaných umov, ktoré teraz slúžili len ako hrobka zosnulej kultúry a genetické bohatstvo degradované na nespoznanie.

Na dlhej ceste späť do Dlí Rodney spal, kým ja som si opieral hlavu o rám dverí sledujúc prašnú krajinu, nevnímajúc vzdychy a jej zvuky. V polospánku som vysadil Rodneyho po tom, ako sme si vymenili adresy. Na cestách som ju však stratil a odvtedy som ho viac nevidel. Keď som sa vrátil do YMCA, vyzul som sa, skrčil na svojom plesnivom lôžku a zaspal s fotoaparátom okolo krku.

Nasledujúci deň som sa rozhodol preskúmať iné chrámy, lemujúce krajinu. Najal som si taxík a zanedlho objavil vhodný objekt. Kráčal som cez veľké suché priestranstvo smerom k obrovskej stavbe v diaľke. Niekoľko sto stôp od vydláždenej cesty som sa potkol o ďalšiu cestu. Bola veľmi stará a cez usadeniny a trávu bolo možné vidieť jej časť. Povrch cesty vytesanej z perfektných kamenných blokov bol

rovný ako biliardový stôl a stále použiteľný, ak by bola tráva pretŕčajúca z medzier pokosená.

Kráčajúc po tejto starovekej ceste ku chrámu, zhrnul som si všetko, čo som čítal o Indii a videl na vlastné oči. Spomenul som si, že vyššie vrstvy mali svetlú pleť, že nič nebolo viac urážajúce pre Indov, ako nazvať ich "čiernymi", že "varna" je indické slovo pre farbu. Pôvodný jazyk starovekých árijských dobyvateľov - sanskrit, je starovekým indoeurópskym jazykom s priamymi väzbami na takmer každý európsky jazyk. Staroveká sanskritská literatúra obsahuje opisy árijských vodcov majúcich svetlé oči a vlasy. Ako som sa približoval ku chrámu, premýšľal som o nádhere, ktorá tu vládla a o hroznej špine, ktorej som bol svedkom od príchodu do Indie.

Chrámová kupola sa čiastočne rozpadala a stáli už len dve steny. Bližší pohľad prezradil stovky jaziev erodujúcich štruktúru stavby. Na mieste každej boli kedysi vzácne kamene, dávno ich však už odniesli. Ktovie, či všetky monumenty v Európe čaká rovnaký osud ako tento. Za rohom v temnom kúte som uvidel čosi, čo navždy ostane v mojej pamäti. V tieni sedelo malé hnedé indické dievčatko, vyhladované, pripomínajúce ohyznú bábiku, s tým rozdielom, že sa slabo hýbalo. Bola tak podvyživená, že sa jej tvár správne nevyvinula, jej oči boli veľké a svojim spôsobom krásne. Na jednom líci malo ranu veľkosti štvrtýdolára. Rany pokrývali tiež jej ruky, hrud' a nohy. Tucty múch prikrývali každú ranu, radujúc sa hostine na poranenej koži. Občas mávla chatrnou rúčkou aby ich odohnala, hneď sa však vrátili. Dieťa nastavilo ruku, žobrajúc o pár rúpií. Zahrabal som vo vrecku, vytiahol všetky mince, ktoré som tam mal a opatrne ich položil do jej tmavej kostnatej ruky. Obrátil som sa a vypoťácal späť do horúceho indického slnka s očami zaslepenými od slz. Na ceste do izby som sa zamýšľal nad tým, či o niekoľko rokov nejaký môj napoly čierny potomok nebude sedieť medzi ruinami našej civilizácie a odháňajúc muchy čakať na smrť. Každým dňom je náš národ trochu tmavší v dôsledku dravej imigrácie ľudí inej farby pleti, ich vysokej pôrodnosti a zvýšeného miešania rás - a každým novým dňom sledujeme upadať kvalitu našich životov. Zločin a drogové aktivity sú stále na vzostupe, kvalita vyučovania klesá a s ňou aj americký životný štandard. Existujú takí, ktorí zosmiešňujú zdravé rasové hodnoty našich predkov a zamieňajú ich pseudovedou rovnostárstva. Zrada nášho dedičstva bujnie a korupcia prekvitá na najvyšších miestach.

Všetko, čo drží našu spoločnosť nad vodou je malá skupina vedcov a technikov (najmä bielych), ktorí pokračujú v tvorení technologických výdobytkov, ktoré tlmia dopad ekonomického úpadku spôsobeného nižšou produktivitou a závislosťou rastúcej, na podporu odkázanej nižšej vrstvy. Zvyšujúci sa tlak na strednú bielu vrstvu drží však kolesá v pohybe (a dane plynúce do sociálnych štruktúr) - no s klesajúcou výkonnosťou.

K potlesku médií, farizejov alebo nedotknuteľných pomaly nahrádzajú brahmana Ameriky a celého západného sveta. Úbohé, kostnaté dievčatko v prorockom prostredí indického chrámu predstavovalo môj kradmý pohľad na budúcnosť západného sveta. Ak sa máme tejto budúcnosti vyhnúť, bude to vyžadovať urgentné konanie každého človeka, ktorý rozumie rasovej pravde. India, ako väčšina tretieho sveta premeškala tento okamih bez možnosti návratu. Nemôže nakŕmiť alebo sa ináč adekvátne o seba postarať, nepomôžu ani opakované injekcie západnej pomoci, kapitálu a technológie.

Nie je však neskoro pre Ameriku a západný svet. Bez ohľadu na to, aký čierny osud sa nám môže javiť, existuje dostatok genetického pokladu medzi našimi ľuďmi na vytvorenie cesty ku hviezdám. Tí, ktorí poznajú rasovú pravdu, často ospravedľujú svoju nečinnosť vyjadrením pesimizmu. Tvrdenia, že "bitka je už prehratá" je často jednoducho výhovorka za našu zbabelosť. Zápas našej rasy za prežitie a revolučný pokrok sa stal zmyslom môjho života pri pohľade do zúfalej tváre malého indického dievčatka a ihneď som presne vedel, čo musím robiť. Výhľad na víťazstvo alebo porážku sa stal nepodstatným mojej zodpovednosti a cti. Rozhodol som sa žiť svoj život v pôvodnom zmysle termínu árijský - vznešený život venovaný svojmu národu sa stal službou pre národ a prometeovskou úlohou predo mnou.

Rozhodol som sa, že môj život bude zasvätený prebudeniu Árijca v každom človeku európskeho pôvodu. Keď som v tomto boji oslaboval a moja osoba bola napádaná alebo môj osobný život ohováraný, prepadanú tvár malého dievčatka bola stále prítomnou, aby ma hnala dopredu. Keď je moja osobná bezpečnosť, alebo bezpečnosť mojich blízkych ohrozovaná, jej naliehavé zjavenie mi pripomína v najnázornejších farbách, čo by naša porážka znamenala pre naše potomstvo. Naučil som sa, že je mojou

zodpovednosťou urobiť všetko, čo je v mojich silách na záchranu nášho dedičstva. V kríze, pred ktorou naša rasa stojí, musíme všetci, ktorí poznáme pravdu, niest' rovnakú osobnú zodpovednosť s porozumením, že občas podstúpime osobné nebezpečenstvo a utrpenie, keď je v stávke celý národ... Presne takým bol altruizmus, ktorý preniesol našich predkov cez ľadovú dobu predhistorickej Európy a my teraz, stojaci na okraji zaplavenia masami tretieho sveta musíme nadviazať na túto genetickú stopu.

Pred cestou do Indie mali rasové ideály v ktoré som veril abstraktné koncepty a princípy. V momente, keď som videl chudé dieťa v ruinách chrámu, všetky idey sa dramaticky transformovali do reality z mäsa a kostí. Uvedomil som si, že moje poslanie sa líši od atletického zápasu, obchodnej súťaže, výhry vo voľbách, či dokonca boja za významný vedecký objav. Nie je o pravde alebo nepravde názorov, je o esencii života samého - prírodných zákonov poskytujúcich nám svoju krásu, charakter a význam. Uzretie dieťaťa v ruinách chrámu zmenilo intelektuálny záväzok na svätú povinnosť. Pasáž z Bhagavad Gita⁹⁷³ prichádza na myseľ:

Rovnako mať úctu pre povinnosť k tvojej kaste

Nemal by si sa chvieť

Pre bojovníka nie je lepšia vec než

Boj vyžadujúca povinnosť

(Kapitola 2, verš 30)

V ten deň som si v pálivom indickom slnku uvedomil, že si musím osvojiť dušu árijského bojovníka, ktorý chápe, že boj našej rasy sa prenáša cez storočia. Sebecké záujmy sa zdali triviálne a môj život sa spojil s príčinou, príčinou, ktorú nesmiem opustiť.

Počas rokov žiaľu a ťažkej práce, fyzickej únavy a osobného očierňovania, ale tiež v osviežujúcich momentoch úspechov a uznania moje srdce ostalo verné. Plameň, ktorý ma zachvátil tej horúcej augustovej noci v Indii roku 1971 stále horí a je nezničitelný. Bolo to vtedy, keď som si uvedomil kto som. Som Árijec - slovo, ktoré sa vyvíjalo po stáročia na označenie tých z našej rasy, ktorí sú si toho vedomí a tomu oddaní. Pochádzajú z každého národa našej rasy, či sú to Angličania, Íri, Nemci alebo Holanďania, Španieli, Rusi, Gréci, Škandinávci, Taliani - každý európsky národ, ktorý vznikol z dedičných krajov od Kaukazského pohoria až k Atlantiku - všetky spojené v boji za pokračovanie dedičstva, slobody a existencie.

Predtým ako som videl malé dievčatko som bol len rasovo vedomým belocho. Potom som však bol belocho, ktorý sa úplne oddal cieľu na zachovanie a revolučný pokrok svojich ľudí. Nielenže som sa prebudil k rasovým pravdám, prebudil som sa k svätému účelu všetkých tých, ktorí tu boli pred nami a tých, ktorí nás budú nasledovať v nezlomnej špirále stúpajúcej k nebesiam. Stal som sa Árijcom.

CHUŤ IZRAELA

Nikdy som sa nezaoberal negatívami. Pokiaľ si pamätám, život bol pre mňa skôr plný možností na dosiahnutie plánov než príležitostí na zlyhanie. Chcel som sa učiť, dokázať čosi, byť rešpektovaný. Možno tento môj pozitívny prístup bol od raného veku obranným mechanizmom pred trápeniami kvôli matkiným ťažkostiam, alebo mi jednoducho bol daný v génoch, rovnako ako moje svetlozelené oči. Nikdy som neplytval časom na sebaanalyzovanie. Prečo som taký aký som je menej dôležité ako to, či sú moje idey solídne a moje správanie čestné. Veľakrát som aj sám nedosiahol zvolený štandard. Keď však prehrám, som na seba prísnejší ako ktorýkoľvek kritik.

V 21 roku som mal nebezpečnú kombináciu naivity a pozitívneho prístupu. Napriek tomu, že som dokázal diskutovať o mnohých veciach z oblasti vedy, náboženstva, filozofie a politiky, zdalo sa, že som bol často nevšímavý k skutočnému nebezpečenstvu. Život bol podľa mňa ako historický román alebo dobrý film. Nevyžadoval mnoho rušivých prvkov, stačilo dostatočne silné odhodlanie. Úprimne som veril, že právo a spravodlivosť nakoniec zvíťazí vo svete, akoby existovala skutočná sila v spravodlivosti - nezávislá na vonkajšom svete. Otec mi opakovane zdôrazňoval, že všetko sa aj tak na dobré obráti, núkajúc príklady z vlastného života.

Najväčšou chybou idealistov a chronicky pozitívnych ľudí je pravdepodobne fakt, že sa zriedka pozerú na to, čo by sa mohlo pokaziť. Namiesto toho sa sústreďia na to, čo má byť správne. Tento názor je dobrý pri golfovom údere, ale chabý v šachu alebo vojne. Moja filozofia "plnou parou vpred" ma v roku 1971 takmer stála slobodu a dokonca i život. Kým som bol v Laose, starostlivo som plánoval cestu domov. Chcel som vidieť Barmu, Indiu, Pakistan, Izrael, Istanbul, Grécko, Rím, Mníchov a Londýn. V Európe som plánoval stretnutie s pravicovými vodcami v Grécku, Ríme, Nemecku a Anglicku.

Jeden z mojich kufrov bol naplnený knihami a literatúrou o rasových a židovských otázkach pre moje kontakty v Európe. Mal som tiež tucty kópií novín a pamfletov, ktoré som napísal o rase a židovskej nadvláde. A na skompletizovanie mojich "rasistických" vecí som mal tiež tucty mosadzných svastík, ktoré som si kúpil v Indii. Najznámejším symbolom v Indii je svastika. Môžete ju nájsť na autách, lodiach, vládnych budovách a všade, kde vás to len napadne. Človek si môže kúpiť tento staroveký symbol indoeurópskej rasy v obchodoch a stánkoch po celej krajine. Za niekoľko centov za kus som kúpil za hrst' prekrásne vyrezávaných a ozdobených mosadzných svastík, domnievajúc sa, že by boli vhodné darčeky pre európske kontakty, s ktorými som sa mal stretnúť.

Počas dlhého letu z Pakistanu do Izraela mi začalo svitať v akom som bol hlbokom omyle. Mal som to namierené do Izraela, do najprísnejšie stráženého letiska na svete v Tel Avive a moje tašky boli plné svastík a "antisemitskej" literatúry. Roky som si bol vedomý utláčania, mučenia a teroru, ktorý sa deje v Izraeli proti Palestínčanom a ich sympatizantom. Americkí turisti, ktorí mali len priateľov alebo obchodných spojencov Palestínčanov boli zavretí ako špióni za turistické fotenie Izraela. Vedel som z dejín ako Izrael zaobchádzal s nepriateľmi a poznal som citáty v Daily Telegraph o tom, že pravidelne používa na svojich politických väznoch mučenie.

Vedel som tiež, že Anti-Demfamation League vlastnila rozsiahle kartotéky o antisionistických aktivitách v USA a že o informácie sa delili s Mosadom (izraelská tajná služba). Od môjho rasového prebudenia som vedel, že antisemitizmus bol v Izraeli vážnym zločinom. Prakticky som pred túto nebezpečnú situáciu postavil sám seba. Závažnosť chvíle som si uvedomil len počas jedla na palube lietadla z Pakistanu. Zvyšok noci som strávil v nervóznej agónii. Nemohol som jesť, spať a dočítanie mojej cestopisnej knihy bolo úplne nemožné.

Život sa predo mnou mihol ako starý Edisonov film - roztrúsený s plnofarebnými správami môjho tragického osudu v Izraeli. Čím dlhšie som odolával spánku, tým zložitejšie mi predstavivosť kreslila obraz mojej smrti. Články, ktoré som čítal v britských novinách, najmä v Daily Telegraph o mučení

tisícok Palestínčanov Mosadom sa opäť vracali ku mne. Videl som agentov priväzujúcich elektródy na moje ruky a nohy. Cítil som teplo hliníkového svetla. Nad hlavou vrhalo tmavé tieň na ich tváre a robilo ich oči tmavšími a zlovestnejšími. Videl som svoje telo bez života vyhodené do priekopy prašnej starej cesty a predstavil som si otca čítajúceho telegram od Mosadu o svojom synovi, ktorý sa stal obeťou arabského terorizmu a všetko bolo zariadené na prevoz tela domov.

Jedna pani, obchodníčka zo šatstvom, ktorá cestovala z Pakistanu do Izraela mi povedala, že od nedávneho bombového útoku gangu zvaného Japonská červená armáda, sú všetci prichádzajúci pasažieri a ich batožina dôkladne prehľadávaní.

Po vypočutí tejto správičky som napísal krátky melodramatický list Chloë, matke a otcovi, ubezpečujúci ich o láske k nim a môjmu boju za našu rasu. Preklíňal som svoju hlúposť a skúšal vysvetliť, čo sa mi môže stať. Napísal som im, že zavolám hneď ako prídem do Izraela a ak nebudú o mne počuť pred doručením tohto listu, som pravdepodobne zadržaní Izraelom alebo mŕtvy. Na spätnú adresu som napísal falošné meno a listy som dal pasažierovi z malého mesta v Georgii. Mal prípoj k letu do New Yorku a potom domov. Mysliac, že tieto slová môžu byť posledné, vymyslel som toľko poetizmu, koľko som len mohol.

Vidím posledné oranžové pružky slnka ustupujúceho temnotám púštného kráľovstva pod mnou a viem, že keď toto lietadlo pristane moje slnko zhasne možno tiež. Ak čítate toto po telefonáte odo mňa, zasmejete sa nad úzkostlivými momentmi, o ktoré sa teraz s vami delím. Ale ak čítate tieto riadky bez predchádzajúceho počutia môjho hlasu, budete sa asi o mňa strachovať pre moju vlastnú hlúposť.

Ak ma izraelská vláda zadržiava kontaktujte okamžite americkú vládu. Potrebujú vedieť, že viete o tom, že som bol zadržaný - aby sa nevyskytla žiadna nepredvídaná nehoda zvalená na "palestínskych teroristov"

Viem, že moje rasové aktivity vám v posledných rokoch spôsobili veľa starostí, ale verím, že keby ste mali informácie, ktoré som získal ja, konali by ste podobne. Možno že existuje jemná línia medzi hlúposťou a hrdinstvom. Viem, že som na strane línie zvanej hlúposť. Napriek tomu som presvedčený, že idey, ktorým som sa odovzdal sú čestné, správne a dôležité. Fakty a myšlienky nevyhnutné k prežitiu nášho dedičstva musia byť najdôležitejšími informáciami na svete, pretože ony určujú osud miliónov a skutočne zhrňujú ľudskú evolúciu.

Ak o mne už nebudete počuť, pozdravte všetkých a povedzte im, že najlepšie si ma zapamätajú bojom za prežitie nášho dedičstva... Poslednou vetou tohto listu by som chcel vyjadriť svoju hlbokú a trvalú lásku k vám obom.

Nakoniec som sa na svitaní donútil zjesť raňajky, mysliac, že to môže byť moje posledné dobré jedlo, možno posledné jedlo vôbec. Napadla ma zábavná myšlienka, že letecké jedlo je možno mojím posledným a hlasno som sa tomu zasmial, vyslúžiac si divné pohľady spolucestujúcich. Vystúpili sme z lietadla a kráčali dolu schodmi eskortovaní políciou vyzbrojenou Uzi, v hnedých kaki uniformách. Boli ostrí a disciplinovaní, uisťovali sa, že žiaden pasažier neodbehne z dráhy a teda pasovej kontroly. Ako som čakal na vynorenie batožiny z dvier s gumenými závesmi, započul som pár ľudí sťažovať sa na prehnanú bezpečnosť letiska, kvôli masakru, ktorý sa stal v tom istom termináli pred rokom.

Kým som čakal na batožinu, uvažoval som, či by bolo možné prekíznuť s menšími taškami so šatstvom cez colnicu a ujsť skôr než objavia môj buričský kufor. Vojakov starajúcich sa o bezpečnosť bolo však takmer toľko ako pasažierov. Nedalo sa to nijako obísť. Bol som uviaznutý ako prasa na ražni.

Vzápätí sa ozvala moja pozitívna povaha. Dúfal som, že si inšpektori nevšimnú názvy kníh alebo formu mosadzných ozdôb. Ako som sa však hýbal smerom k dvojitém dverám do veľkej miestnosti, uvidel som čosi, čo ma schladilo. Po hrudi mi prebehli zimomriavky, keď som uvidel doširoka otvorené kufre zoradené na drevených stoloch. Izraelskí colníci prehľadávali kus po kuse, skúmajúc všetko, včítane šatstva a potom to narýchlo nahádzali späť. Občas sa im to nezmestilo, a tak to hodili do plastických vriec, ktoré potom dali ohromeným cestujúcim. Niekoľko pasažierov sa zhromaždilo pred oponou, kde

jeden po druhom za ňou mizli, aby sa úplne vyzliekli. Zavrel som oči v tichej modlitbe. Nakoniec som sa rozhodol, že ak má môj život skončiť teraz, urobím to spôsobom hodným mojich predkov. Zmocnil sa ma podivný kl'ud. Bol som pripravený na čokoľvek, čo mi Boh pripravil. Namiesto nepokoja sa mi pulz spomalil, vzpriamim som hlavu a odhodlane sa pozrel priamo do očí izraelského policajta.

Pomaly som položil svoj pas na stôl. Policajt ho otvoril, vrhol rýchly pohľad na fotku a bez slova ma gestom nasmeroval na odbavenie. Zdvihol som kufre a ponáhlal sa k hlavnému terminálu. Srdce sa mi rozbúchalo a prsty roztriasli. S námahou som potláčal pocit uvoľnenia a s takmer 40 kilovými kuframi som sa prakticky pretancoval cez halu, hľadajúc dvere k modrej oblohe a slobode. Opýtal som sa sám seba, čo sa stalo.

Svitlo mi - pracoval som pre americkú vládu v Laose v americkej jazykovej škole a bol som teda držiteľom červeného štátneho pasu, nie štandardného zeleného. Zaobchádzali so mnou ako s diplomatom. Vtedy som si neuvedomil, že môj pas ma oslobodzuje od každej colnice. Ďakoval som Bohu za záchranu pred svojou vlastnou hlúposťou v Izraeli.

Do Tel Avivu som prišiel na židovský nový rok a časť letiska bola zavretá. Musel som vyzerat' ako ľahká korisť pre taxikára, ktorý mi ihneď vnútil jazdu. Študentské financie mi dovoľovali len autobus, tak som sa ho spýtal, kde je zastávka. Šofér zaprotestoval, že vraj autobus nechodí kvôli židovským sviatkom. Keď som napriek tomu odmietol jazdu v jeho taxíku, začal na mňa tlačiť. "Povedal som vám, že žiaden autobus nechodí. Neveríte mi? Myslíte že vám klamem? No tak, nastúpte si... zoberiem vás do mesta len za 20 dolárov."

Namiesto jednoduchého uznania pravdy jeho slov som mu nedôveroval, a tak som si vymyslel výhovorku, že zavolám priateľa, aby ma prišiel vyzdvihnúť. Pár východových dverí odtiaľ a pár sto stôp dole koridorom boli dvere označené "Preprava" po hebrejsky a anglicky. Pri obrubníku stál nový autobus Mercedes Benz s nápisom Tel Aviv. Preprava do mesta ma stála 2 doláre. Od cesty autobusom až do odjazdu z Izraela som si všimol veľmi málo priemyslu v krajine. Videl som židovské obchody, ale väčšina tovaru v nich mala cudzí pôvod výroby, až na pár palestínskych ručných prác.

Veľa som čítal o kibuckom systéme kolektivizácie poľnohospodárstva. Americké médiá boli plné príbehov, ako tento systém premenil púšť v oázu, ale príbehy sa zrejme nezakladali na skutočnosti. Izrael naozaj má značný obchod s citrusovými plodmi, ale médiami portretovaný kibbudzim je ďaleko od pravdy. Snažil som sa obchádzať turistické autobusové zázjazdy, ale teraz som za jeden "kibucký" zaplatil. Hneď v prvej budove som si všimol veľký plagát Karla Marxa. Ďalšia obsahovala portrét Leona Trockého. Zázjazd obsahoval návštevu kuchyne, kde som sa pristavil. Otvoril som chladničku a na moje prekvapenie tam boli všetko americké výrobky, vrátane Campbellovej polievky. Prezerali sme niektoré zo súčasných židovských obydľí, ktoré boli prepychové ako hociktoré luxusné americké apartmány. O 10 hodine v stredu bolo komunitné centrum prepchaté dospelými. Predstavili nám židovského majstra, ktorý dozeral na asi dva tucty robotníkov. Všetci boli Palestínčania.

V jedno ráno som sa zobudil pred svitaním a zašiel na pláž Tel Avivu. Bol som prekvapený, koľkí Židia behali a cvičili na pláži. Fyzické zdravie je jednou z vecí, ktorú Izrael učí svojich obyvateľov. V to ráno som mal na pláži dlhú konverzáciu so židovskou lekárkou, ktorá bola na návšteve z Atlanty. Bola vychovaná veľmi liberálne a bola proti izraelským pravidlám k Palestínčanom. Dlhو hovorila o prísnej segregácii v krajine. Židia majú výlučne židovské štátom financované knihy, osídlenia a kolónie. Opakovala to, o čom som už vedel, ale bolo zaujímavé počuť to z úst Žida. Vláda neuznáva manželstvo medzi Židom a nežidom. Imigrácia je povolená len pre Židov žijúcich kdekoľvek na svete, kým státisíce Palestínčanov, ktorí sa tam narodili sa nesmú do svojho rodiska vrátiť. Občianstvo so všetkými svojimi výhodami je len zriedka udeľované Palestínčanom, ktorí môžu byť držaní vo väzení bez obvinenia neobmedzene dlho.

Vláda je teokratická. Vštepuje silný nábožensko-etnicko-nacionálny patriotizmus do každej oblasti izraelského života. Existuje zdôrazňované hnutie "puto k zemi". Vojenstvo a sociálny poriadok sú reprezentované všeobecnou službou v armáde. Krajinu vedie zaujímavý mix kapitalizmu a socializmu, kombinovaný so silným nacionalizmom.

Koncentračné tábory a väznice sú plné, väčšinou Palestínčanov a myriáda zákonov podporuje židovskú nadvládu v každom aspekte života, vrátane médií, ktoré majú striktné zákony na zabezpečenie židovského vlastníctva. Izrael má mnoho takýchto, s'aby norimberských zákonov. Americké médiá, ovládané Sionistami by však boli pobúrené pri vyjadrení porovnania. Pred návštevou Izraela som sa domnieval, že nacizmus po roku 1945 zmizol. Počas mojej návštevy v roku 1971 som videl, že je stále živý na uliciach Tel Avivu, v triedach Haify, v kibbutzime, vo vojenstve a v imigračných poriadkoch. S mívajúcimi sa dňami som opätovne posudzoval porovnanie Izraela s nacistickým Nemeckom. Zdalo sa mi, že celý mýtus o národe je veľkou hrou, zostavenou z peňazí Ameriky, Nemecka a celého sveta. Izrael nie je organickým štátom, ale štátom umelým so slabou produktivitou a ohromným podielom národného rozpočtu prichádzajúceho zvonku. Na svete d'alší taký národ ako Izrael neexistuje.

Dokonca aj izraelské formy rasizmu sa zdajú byť korupciou idealistických filozofov Európy, pretože izraelský rasizmus má vo svojej podstate vydieračskú povahu: je to teda presne to, z čoho americké médiá obviňujú bielych a je skôr supremačnou než separatistickou doktrínou. Kým väčšina bielych sa chce oddeliť od nebielych, sionistický rasizmus je založený na vydieraní iných rás, najbližších po ruke. Kým rasovo vedomí bieli ľudia sú motivovaní láskou k svojmu dedičstvu, Sionisti sú psychologicky vedení zlom, reálnym a mýtickým, ktoré bolo proti nim páchané. Nenávisť k ich vnímaným prenasledovateľom zaberá omnoho viac ich pozornosti než láska k ich vlastnému druhu a jeho výdobytkom. Žiaden iný národ na svete nevyprodukoval tak ohromný kult svojho prenasledovania.

Pokúšal som sa rozprávať s mnohými palestínskymi obchodníkmi v Jeruzaleme o ich situácii v Izraeli. Boli však podozrievaví a často vzdorovití čokoľvek mi povedať. Nedôverujú komusi s európskymi črtami, pretože mnohí Židia vyzerajú rovnako. Ich strach z Mosadu a iných policajných a armádnych skupín bol všadeprítomný, a tak len pár z nich sa so mnou pustilo do reči o hrozných aspektoch sionistického režimu. Stretol som sa aj s Palestínčanmi, ktorí boli väznení, mučení a zneužívaní. Niektorí stratili všetok majetok, iní domy a pozemky len preto, že ich syn alebo dcéra boli obvinení z antisionizmu.

Pri Dome of The Rock v Jeruzaleme

Mladý palestínsky vysokoškolský študent menom Rahid, ktorý študoval v Amerike a bol doma na návšteve u rodičov, mi podrobne rozprával o arabsko-izraelskom konflikte, kým sme pili kávu hustú ako blato. Hovoril, že väčšina jeho rodiny bola nútená opustiť domov a pôdu v roku 1948. Mnohí z jeho bratrancov, tety, sesterníc nemôžu teraz ani navštíviť krajinu, kde ich predkovia žili 4000 rokov predtým, než tam podľa biblie prišli prví starovekí Izraeliti.

Od nášho stola sme videli ulice hliadkované vojakmi so samopalmi. Priemerný izraelský občan mohol vlastniť samopal, zatiaľ čo Palestínčan nemohol vlastniť ani pištoľ. Povedal mi: "My to nevoláme Izraelom. Je to okupovaná Palestína."

Počas môjho pobytu som sa rozprával aj so Židmi a otvorene s nimi diskutoval o niektorých problémoch, bol som však opatrný a nehádal som sa, len pýtal. Blízko kamenného domu som sa pridol k jednej skupine turistov a bol som prekvapený, keď som počul ich izraelského sprievodcu hovoriť vtipy o Palestínčanoch, zrovnávajúc ich s imbecilmi a zvieratami.

Dvadsať hodín pred odletom z krajiny som sa vrátil do hotela a od hotelového recepčného, (s ktorým som mal priateľský vzťah) som sa dozvedel, že sa na mňa pýtala izraelská imigračná polícia. Recepčný mi povedal, že ich vpustil do mojej izby, kde zostali asi 30 minút. Izba vyzerala neporušená, ale keď som otvoril najväčší kufor, všimol som si, že vrchná kniha nebola tá, ktorá tam mala byť. Pamätám si, že som čítal Oswalda Spenglersa *Decline of the West* a položil som ju pri ukladaní v Díli navrch. Bol som rád, že zajtra odchádzam z Izraela a čudoval som sa, ako je možné, že ma po tom, čo našli všetky tieto buričské

knihy, nezatkli. Je možné, že dostali správy z Mosadu a Anti Defamation League z Ameriky o mojom "antisemitskom" pozadí?

Tej noci som nespal pokojne a nasledujúce ráno som mal pocit, že čosi jednoducho nebolo v poriadku. Na ulici som sa za sebou otáčal, "možno ma sledujú", pomyslel som si. Porekadlo "Ak ťa skutočne chceš dostať, nie si paranoik" mi prebehlo mysl'ou a vyvolalo úsmev. Rozhodol som sa sa tešiť sa z prechádzky a nestrachovať sa. O niekoľko hodín som sa nervózne posadil do sedadla lietadla do Istanbulu v El Al, izraelských leteckých liniek a zhlboka si vydýchol, keď lietadlo vzlietlo nad Stredozemným morom. Dal som si hydinový šalát a na polovicu cesty cez more si zdiemol. Do hotela v Istanbulu som došiel asi o 11 hodine v noci a keďže hotelová reštaurácia bola zavretá, kúpil som si fľašu minerálky v bare a o chvíľu sa zvalil do tvrdej postele na izbe. Nasledujúce ráno som plánoval obhliadku historického Bosporu, a tak som nad plánovaním cesty vzrušením nemohol zaspať.

Zobudil som sa o 5:30 na bolesti hlavy, rýchlo som sa osprchoval a oholil. Nechcel som, aby ma bolesť odradila od návštevy historického okraja Európy. Niekoľko aspirínov na bolenie hlavy, čerstvý chlieb s fľašou minerálky a už som si to mieril na bosporský polostrov. Na asi 40 minútovej ceste autobusom som cítil, ako sa bolesť stupňuje. Na čerpacej stanici som donútil šoféra zastaviť, vystúpil som, bežal k záchodom a zvracal.

Hlava ma bolela akoby mala každú chvíľu explodovať, ignoroval som teda študentský rozpočet a zamieril som si to späť k hotelu. Zavolať som americkú ambasádu a spýtal sa na americké nemocnice v Istanbulu. Povedali mi, že najlepšie je vybavená aténska nemocnica.

Teraz som už vedel, že som vážne chorý, životu nebezpečne chorý. Pomyslel som si, že by som mohol ísť do nemocnice v Istanbulu, ale počul som, že sú dosť úbohé. Napriek tomu, že som pochyboval, že to zvládnem do Atén, rozhodol som sa o to pokúsiť. Zbalil som si veci, zastavil taxík a povedal šoférovi, aby ma zaviezol na letisko ako najrýchlejšie vie. Obával som sa, že ak by na letisku videli, že som chorý, nedovolili by mi cestovať.

Učesal som sa teda, umyl si tvár, pobral sa k prepážkam a požiadal o zmenu lístka na najbližší let do Atén. Keď neskoro popoludní lietadlo pristálo v Aténach, bol som na hranici delíria. Donútil som sa pri podávaní pasu nevyzerať choro. Dodnes sa čudujem, ako som to zvládol cez colnicu. Potkýnajúc sa cez letiskové dvere som sa vypoťácal do teplého aténskeho slnka, zvalil sa do sedadla taxíka a povedal vodičovi, aby ma zaviezol do americkej námornej nemocnice.

Zobudil som sa až o pár dní. Na moment akosi nič nedávalo zmysel - čo tu robím, som živý alebo mŕtvy? Pekná americká sestra mi prišla zmerať tlak a doktor mi povedal, že som do nemocnice prišiel napoly v bezvedomí s vyše 40 stupňovou horúčkou a s telom potácajúcim sa od toxických látok. Bol som vraj obeťou zriedkavého a často smrteľného otrávenia od jedla a pokračoval s opisom otravy ako "rafinovanej". "Máte šťastie, že ste prišli do Atén", spomenul. Americká vojenská nemocnica mala najnovšie prístroje na analyzovanie toxických látok a zároveň liekov. Doktor povedal, že ak by som zostal v Istanbulu, šanca na prežitie by bola jedna k tisíc.

Ako som sa uzdravoval, premýšľal som o tom, že Anti-Defamation League mal údaje o mojich antisionistických aktivitách v Spojených štátoch a bol priamo prepojený s Mosadom. Moje údaje na letenke sa zhodovali s americkými údajmi a to viedlo agentov k návšteve môjho hotela. Po overení identifikácie mohli ľahko otráviť jedlo v lietadle, očakávajúc, že zomriem o pár dní kdesi v chatrči v Istanbulu. Bolo by tým o jedného nepriateľa sionizmu menej, bez akejkoľvek viny alebo dopadu na Izrael.

Neexistuje žiadny dôkaz, že agenti sionizmu sa ma pokúsili zavraždiť. Je samozrejme možné, že som zjedol pokazený hydinový šalát v lietadle, keďže letecké jedlo je občas nanič. Po zvážení chodu udalostí však moje podozrenie bolo prirodzené. Napriek tomu som svoju naivitu prežil.

Rozhodol som sa byť v budúcnosti oveľa opatrnejší. Ležiac na nemocničnom lôžku sa moje myšlienky obrátili ku krajine za oknami - krajine starovekého Grécka. Po uzdravení som sa rozhodol naplno využiť čas v Grécku a vychutnať jeho krásu tak vďačne, ako som si vychutnal prvý nádych po prebudení sa z horúčky.

GRÉCKO-OSLAVA ŽIVOTA

Konečne slobodný v krásnej krajine Grécka! Hneď ráno v deň prepustenia z nemocnice som sa vydal do Parthenónu. Slabý a dehydrovaný som ťažko zvládol chôdzu na Akropolis, kopec, ktorý nesie svoj názov zo starovekých gréckych opevnení. Jasné septembrové slnko ma na vrchole ohrievalo pri odpočinku pod jedným zo stĺpov, rozšíreným do rovného rezu. Nejasné rysy pilierov rámovali slnko do krásnej modrej farby oblohy, pre ktorú pomenovanie "modrá" akosi nevystihovalo celú jej nádheru.

Staroveké Grécko, o ktorom som sníval ako malý chlapec čítajúci Homérovu *Ilias* a *Odyseu*, vyplňalo moje predstavy a dojmy o starovekých autoroch ako Herodotos, Aristoteles, Euripides a samozrejme Sokrates a v prácach Platóna sa teraz vynárali z pamäte. Zdalo sa mi, že minulosť ožila a Sokrates každou chvíľou vyjde hore po schodoch. Ešte pred tým, ako som čítal *Ilias* a *Odyseu* ma uchvacovali grécke mýty a báje. Neskôr som čítal históriu Sparty a Atén, príbeh trójskej Heleny, príbehy hádam najväčšieho dobyvateľa Alexandra, Leonida a jeho spartských bojovníkov pri Thermopylách. Tí všetci teraz tu, v týchto úchvatných ruinách oživali. Myslel som na to, ako mnohí z nich sedeli práve na tomto mieste, kde som teraz odpočíval. Je možné, že by ich srdcia boli pri pohľade na všetko toto naplnené rovnakou bázňou a úctou, akou je teraz naplnené moje srdce?

Možno ležali medzi týmito dóorskymi piliermi a dívali sa na egejské slnko s rovnakou úctou ako teraz ja. Vďaka ocitnutiu sa tak blízko smrti, vážil som si život a všetko, čo Grécko ponúkalo ešte viac. Čítil som sa ako znovuzrodený v krajine nášho západného kultúrneho vzniku. Grécka oslava života, o ktorej som čítal, našla význam v mojej vlastnej vďaka za to, že som teraz nažive. V priebehu niekoľkých posledných dní som v nemocnici čítal len grécku históriu a literatúru. Moja sestrička mi ochotne priniesla z vojenského obchodu asi desať edícií anglických prekladov gréckej literatúry. Dotkli sa ma tak, že napriek tomu, že som bol v Aténach sám a chorý, nezmocnila sa ma melanchólia. Slová, ktoré som čítal ma uzdravovali práve tak, ako lieky, ktoré som bral.

Každý mladý Američan by mal cestovať. Mal by svoje znalosti oživiť v pocitoch, chuti, zápachu, zvuku a poznaní geografie a histórie, o ktorej sa učil. Ani film nenahradí pocit skutočne tam byť. Miesta a dejiny sa stanú naozajstnými, reálnymi. Ak je človek fyzicky prítomný, stáva sa súčasťou reality, nielen jej pozorovateľom. Dejinné fakty ožívajú v mysli a nútia rasovo vedomého človeka uvedomiť si, že nie je len pozorovateľom vlastného dedičstva, ale jeho priamym účastníkom, kolieskom, ohnivkom v reťazi preklenujúcej storočia a generácie. Nútia človeka uvedomiť si hodnotu tohto dedičstva, ako aj povinnosť zachovať ho a predať ďalším generáciám.

Vyrastajúc v ére, kedy naša civilizácia nenapredovala a naša rasa ustupovala spôsobuje smútok kvôli zdanlivo neprekonateľným ťažkostiam našej úlohy. Poznanie ťažkých dôb v dejinách Grécka a zároveň ich čias hrdinských ma však povzbudilo. Poznanie hrdinstva a úspechov našich predkov roziskrí tieto genetické vlastnosti v nás. Môcť byť prítomným v historických miestach robí slová zo starých zažltnutých kníh živými z mäsa a kostí. Pociť kameňa pod svojimi nohami, po ktorom sa kedysi prechádzal Sokrates robí jeho múdrosť bezprostrednejšou a relevantnejšou.

Okolo roku 3000 pred Kr. naši árijskí predchodcovia, hovoriaci rôznymi indoeurópskymi jazykmi, vtrhli tam, čo je dnes známe ako grécky poloostrov. Árijské kmene vrátane Achájcov dobyli Peloponéz. Ióni migrovali do Atiky, Aiolovia sa usadili v Tessálii, Kykládi sa asimilovali s obyvateľmi starej Hellady. Dórovia zanechali rodnú vrchovinu a stali sa dominantným indoeurópskym kmeňom v Grécku. Grécka mytológia vysvetľuje pôvod Grékov ako pokračovateľov hellénistickej kultúry, slovo Helléni označuje gréckych obyvateľov.

Okolo 12 storočia pred Kr., obdobia opisovaného v epose *Ilias* a *Odysea*, zhodujúcou sa s dobou železnej, grécka civilizácia začala zanechávať silnú stopu v starovekom svete. Árijské kmene tu vtrhli a utvorili svoje kráľovstvo, kmeňoví náčelníci sa stali kráľmi dobytých území, neskôr boli nahradení

aristokratickou oligarchiou, ktorá umožnila spojenie medzi zbohatlíkmi z ľudu a niektorými nespokojnými aristokratmi. Zdá sa, že celé Grécko prežívalo počas storočí takéto cykly. Diktátori boli nahradení liberálnou demokraciou, ktorá bola neskôr zhodená aristokraciou, po ktorej nastúpila vláda stredných vrstiev ľudu, aby ich opäť zachvátila kontrola diktátora. Aj v najdemokratickejších obdobiach demokracia nebola demokraciou v modernom zmysle slova. Grécka demokracia bola vždy limitovaná úzkou, privilegovanou vrstvou nazývanou "občania" a volebné právo nepatrilo všetkým, bolo to privilégium udelené na základe buď dedičného práva alebo schopností a zručností.

Otroctvo bolo v starovekom Grécku akceptovateľným faktom života, ale tí, čo boli slobodní, boli možno slobodnejšími ako ktorýkoľvek iní ľudia v dejinách. Počas politických povstaní a častých bojov dosiahla grécka kultúra a umenie úroveň vrchol, čo sa prejavilo najmä v Periklovom období, úroveň ktorého nikdy nebola prekonaná.

Dnes vieme, že najstarší predchodcovia Grékov vyrábali bronz na Balkáne tisíce rokov predtým, než kdekoľvek inde na Zemi. Vieme, že zlatý vek Grécka bol skutočne vekom zlatých ľudí, v ktorom literatúra zobrazuje plavovlasých ľudí s predominantne svetlými očami. Boli veľmi zdatní obchodníci a s rastúcou úrovňou civilizácie si začali podmaňovať a spravovať celý dovtedy známy svet. Alexander Veľký, zvaný tiež Macedónsky, povstal ako tyran v poslednom štádiu gréckej zanikajúcej veľkosti, aby si k svojmu impériu pridružil nové krajiny a ľudí.

Často vyžadoval od svojich vojakov sobáše so ženami z vyšších vrstiev národa, ktorý dobyl, mysliac si, že ich pričlenením ku gréckym rodinám a kultúre bude mať viac Grékov. Po dobytí Perzie, sa tisíce jeho vojakov zosobášilo s perzskou vládnuou vrstvou. Napriek tomu, že po Alexandrovej smrti väčšinu týchto mixovaných manželstiev rozumnejší Gréci zrušili, rasové napätie vzrástlo. Obchod, imigrácia a zvýšené medzirasové sobáše medzi Grékmi a cudzincami pomaly transformovali Grécko do miznúceho mnohorasového mesta v stredozemnej oblasti a vitalita Grékov s postupom času zanikla.

Miešanie v Grécku nebolo takým dramatickým ako v árijskej Indii, ale i tak spôsobilo podstatné zmeny. Mnohí dnešní Gréci nesú stopy svojich veľkých predkov a sú skutočne hodní svojho dedičstva. Zlatý vek sa však stratil, keď svetlo hellénistických génov vybledlo pohltením génov cudzích.

Aj keby sa zdalo porovnanie so súčasnými vedeckými objavmi primitívne, starovekí Gréci dosiahli vrchol civilizácie v umení, filozofii a vládnych vedách. Intelektuálny a umelecký stupeň ich kreatívnej elity určite presahuje stupeň ktorejkoľvek spoločnosti pred alebo po nich. Dnes máme len mizivé stopy poézie, literatúry, maliarstva, sochárstva, divadla a architektúry spoločnosti, od ktorej sa stále toľko učíme - 3000 rokov od jej rozkvetu. Udivuje ma myšlienka na rôznorodosť a množstvo veľkolepého umenia, architektúry, filozofie a literatúry, ktorá sa vytvorila z mestských štátov, ktorých populácia pravdepodobne nikdy nepresiahla 250 000.

Keď som sa cítil lepšie, cestoval som po krajine a bol som očarený jej krásou, pohostinnosťou a milotou jej ľudí. Mal som pocit, akoby som sa díval na staroveké Grécko pohľadom moderného sveta. Pred odchodom som sa zašiel pozrieť k Maratónu a Thermopylám - kedysi úzkej cesty, teraz širokej zaplavenej pláne. Úctivo som kráčať po kedysi krvou posiatom bojisku spreď 2500 rokov. Príbeh kráľa Leonida mi ponúkol vznešený príklad muža našej rasy, ktorý bráni svoje dedičstvo bez ohľadu na osobné následky. Pred očami mi ožili slová, ktoré som čítal od prvého veľkého historika Herodota. Perzská ríša, bohaté kráľovstvo Indoeurópanov s veľkou neárijskou populáciou ázijskej menšiny, z ktorej sa mala vytvoriť armáda, malo svoj zrak upriamený na krásu starovekého Grécka.

Armáda kráľa Dáriusa začala svoju inváziu po tom, čo Iónia a niektoré ďalšie pobrežné grécke štáty

povstali proti perzskej nadvláde. Jeho armáda bola porazená na maratónskej planine, ale jeho syn Xerxés zozbieral armádu ešte väčšiu, najväčšiu armádu a loďstvo v dejinách starovekého sveta. V roku 481 pred Kr. Xerxés so svojou armádou mieril smerom k Aténom. Ázijská invázia nemohla prísť v horšom čase. Gréci boli nepripravení a medzi sebou rozhádani. V momente vpádu boli Sparťania zamestnaní jedným z ich najvýznamnejších náboženských festivalov.

Leonidas, spartský kráľ jasne videl nebezpečenstvo a pochodoval s malou, asi 7 tisícovou armádou k Thermopylám, úžine širokej asi 50 metrov. Sparťania boli najšikovnejšími vojakmi na svete so čťou idúcou až za hrob. Leonidas rozhodol, že Gréci môžu prežiť len ak udržia úžinu nepriechodnou, kým sa grécke obyvateľstvo zmobilizuje na obranu. Dva dni držala Leonidova armáda úžinu napriek nesmiernej vojenskej prevahe sto ku jednému. Každým dňom získaval čas pre svojich ľudí a vedel, že jeho príklad zmobilizuje ostatných. Ku koncu obliehania sa Leonidas dozvedel, že tessálsky zradca menom Efiáltas ukázal Peržanom tajný horský chodník, ktorým sa dostali perzské oddiely Grékom rovno za chrbát.

Vedomý si toho, že nebude môcť dlho odolávať perzskej presile, Leonidas prikázal svojim spolubojovníkom opustiť úžinu a pripraviť sa na bitku, o ktorej vedel, že je nevyhnutná. Hľadiac na staroveké bojisko, spomínam si na Leonidovu odpoveď vojakovi, ktorý povedal, že nebo bude pokryté perzskými šípami, ktoré zatienia slnko. Leonidas odpovedal, že potom budú teda musieť bojovať v tieni. Len s tristo spartskými a 1100 ďalšími vojakmi, prevažne Thébanmi a Thespiáncami, ktorí ho odmietli opustiť, Leonidas svojou hrdinskosťou inšpiroval našu rasu nespočetne veľa krát počas minulých storočí - rozhodol sa zomrieť, aby jeho národ mohol žiť. Grécky epitaf nad mŕtvymi v Thermopylách je jednoduchý a silný: "Pocestný, zvestuj Sparťanom, že tu mŕtvi ležíme z poslušnosti k našej povinnosti".

Grécku sa spočiatku nedarilo, ale po vyplienení Atén sa grécke sily zmobilizovali. Pod velením Themistokla Gréci zničili perzské loďstvo pri Salamíne a neskôr zväčša spartské vojsko porazilo Xerxovu armádu pri Plataje.

Hrdinstvo a obetovanie Leonida žije v každom gréckom srdci a viedlo ich k víťazstvu práve tak, ako pokrik: "pamätajte na Alamo" inšpiroval mužov, ktorí porazili Santa Annu 9mexického generála v bitke o Alamo - pozn. prekl.) pri San Jacinto. Perzské víťazstvo mohlo znamenať koniec tradíciám, ktoré sú nám dnes také drahé. Nuž taká je sila ľudskej vôle zmeniť smerovanie dejín. Pri prezeraní bojiska som sa zamyslel, kde sú Leonidovia, Travisovia a Crockettovia dneška (Američania, ktorí zahynuli v americko-mexickej bitke o Alamo, r.1836 - pozn.prekl.). Existujú milióny mužov a žien nášho dedičstva, ktorí vedia, že nebila imigrácia a pôrodnosť bude znamenať rasovú genocídu, ak nezmeníme naše súčasné smerovanie.

Ak prevládnu páni médií a skorumpovaní ľudia kontrolujúci naše vlády, náš jedinečný genotyp sa stratí navždy. Devastujúca záplava nebielych génov zatopí našu civilizáciu a ohrozí našu samotnú existenciu. Napriek tejto hroziacej katastrofe, len málokto z nás sú ochotní obetovať čo len najmenšie množstvo svojho času a peňazí na niečo, čo by im malo byť oveľa cennejšie. Nespočetné tisíce našich predkov riskovali svoje životy. Pri zvážení, že mnohí tak urobili, aby sme my dnes mohli byť tu, ako je možné, že nevieme priniesť čo i len malú obeť, aby tu mohli byť aj naši potomkovia! Každý odložený deň znamená väčšie a väčšie straty našej vzácnej krvi pre budúcnosť.

Pozerajúc sa na polia Thermopilií ma priviedlo k poznaniu, že by som sa nemal sťažovať na cenu, ktorú musím platiť, lebo tieto polia boli pokropené krvou a telami mužov, ktorí obetovali oveľa viac ako je dnes vyžadované od nás. Ich obeť nám umožnila byť tým, čím sme dnes. Uvedomil som si zároveň, že ak náš boj prehráme, vzácna obeť našich predkov bude zbytočná, navždy udusená našou zbabelosťou. Ak my nebudeme uctievať týchto mužov, nikto iný nebude. Nie sú to Efiáltasovia, ktorí ma dnes znepokojujú. Vždy sa nájdú zradcovia, ktorí zradia svoje dedičstvo a práva s ním spojené.

Viac ma sklúčujú tí z našich radov, ktorí napriek tomu, že vedia pravdu, odmietajú konať. Nepridajú sa k šíkom nepriateľa, ale ani k nášmu vitálnemu boju za prežitie. Leonidas neočakával, že všetci jeho muži zomrú s ním. Akonáhle vedel, že bitka je stratená, poslal mnohých vojakov domov, aby mohli bojovať efektívnejšie inokedy a na inom mieste. Nemôžeme očakávať od každého bieleho muža a ženy obeť alebo risk, ktoré ich vodcovia podstúpiť musia. Ale každý rasovo vedomý biely človek musí urobiť

aspoň niečo pre našu spoločnú vec. Každý skutočný Árijec považuje záležitosť nášho dedičstva a slobody za takú dôležitú, ako svoje iné základné ľudské potreby. Tento boj sa musí stať nedeliteľnou súčasťou každého rasovo vedomého bieleho muža a ženy. Len človek oddaný prežitiu a pokroku nášho dedičstva a v súlade s tým konajúci, si zaslúži titul Árijec.

Bolo napísaných množstvo príbehov o obetiach typu Leonidas, ako napr. Karol Martel, teutónski jazdci proti Húnom, bitka pri Krvavej rieke v Afrike, Alame, pri Stalingrade, kde odvážni muži bojovali, aby zadržali bolševický mor. Na tisíckach ďalších vojnových polí európski muži dobrovoľne položili svoje životy za život svojho národa. Môžeme teda obetovať kúsok z nášho času a finančných prostriedkov za účelom záchranu nášho samotného prežitia.

Jedna lekcia gréckej histórie poukazuje na nezmyselnosť a bratovražedný charakter gréckych konfliktov. Kým boli rasovo silní a spojení, Gréci dominovali celému svetu. Len Gréci mohli zničiť Grékov - a naozaj, zničila ich vlastná hlúposť. Boli to jednak ničivé vojny ako peloponézska a jednak kozmopolitizmus a internacionalizmus, ktorý si nakoniec vzal genetickú daň, z ktorej sa viac nespamätali.

Moderné vedecké poznatky vytvoria v konečnom dôsledku morálne kódy, ktoré zachovajú a uchránia náš genotyp, ale zastavenie bratovražedných konfliktov, ktoré decimujú naše národy, bude oveľa ťažšou úlohou, vyžadujúcou viac premýšľania. Európske dedičstvo prežilo napriek vojnám medzi štátmi a prvou a druhou svetovou vojnou, neprežije však viac peloponézskych konfliktov. Je našou povinnosťou odložiť bokom regionálne a kultúrne šarvátky existujúce medzi národmi Európy. Znalí našej spoločnej bielej kultúry a tradícií, musíme čeliť spoločnému nepriateľovi, ktorým sú internacionalisti ničiaci naše kultúrne tradície a dokonca náš samotný genotyp. Nepoznám úslužnejších a pohostinnejších ľudí ako sú moderní Gréci. V ich očiach som uvidel svetlo našej rasy. Ako Gréci, tak aj iné moderné európske národy stoja zoči-voči eugenickej budúcnosti. Gény, ktoré vytvorili starovekú grécku civilizáciu sa dostanú do popredia opäť, aby osvetlili Grécko budúcich vekov.

Posledné miesto, ktoré som v Grécku navštívil bol starý mramorový chrám bez mena na kopci s výhľadom na Egejské more. Pozerajúc spoza ruín bielych stĺpov k horizontu, kde sa modrá farba vody spájala s modrou farbou neba, som cítil ducha ľudí, ktorí tieto monumenty vybudovali. Zdieľali sme spoločnú krv, ich gény boli vo mne. V ten deň som si v tieni starovekých stĺpov čítal pasáže z Herodota, Tukida a Sofokla, ovievaný chladným vánkom prichádzajúcim od mora. Uvedomil som si, že napriek tomu, že Gréci riskovali život za svoju česť a povinnosť, žiaden iný národ nemiloval život viac. Boli v harmonickom spojení tela a duše.

V starovekom svete namáhavej práce a tyranie, kde smrť bola často vykúpením z bolesti života, sa mnohé praveké kultúry upriamili na život po smrti. Gréci však vytvorili svet umenia, architektúry, hrdinstva a krásy a tým oslavovali život. Trápenie starovekého sveta urobilo predchádzajúce spoločnosti neviditeľnými. Ale Gréci objavili krásu človečenstva, alebo lepšie povedané jeho vnútornú iskrú. Tak ako Egypt bol spoločnosťou fascinovanou smrťou a ich najvýznamnejšími prejavmi sú chladné hrobky faraónov, Gréci uctievali vznešené potreby života. Ich chrámy sú otvorené a postavené na svetle života, nie v tieni mŕtvych. Muži a ženy sa schádzali pod týmito prekrásnymi architektonickými monumentmi, aby uctievali život, ktorý inšpiroval ušľachtilosť ducha.

Aristoteles vyjadril grécku lásku k životu a kráse spôsobom, ktorému každý Árijec podvedome porozumie.

Radujeme sa z krás sochy, nemal by nás život naplňovať radosťou? A v duchu lásky k vedomostiam hľadáme príčiny a prinášame na svetlo dôkazy významu. Účel prírody a jej hlboko zakorenených zákonov je vo všetkých veciach, všetkých veciach jej rozmanitej krásy.

(D.A.Thomson: The legacy of Greece)⁹⁷⁴

V kontraste s tajomstvami egyptských kňazov a magických umení Stredozemného mora Gréci verili v otvorenosť dotazov, nikto nerobil sprostredkovateľa medzi ľuďmi a ich bohmi, neexistovali pre nich objavené pravdy, len pravdy prírodné, po ktorých všetci túžili. Po večeroch strávených učením boli za dôb Perikla všetci muži pohrúžení do duchovných debát a konverzácií o prírode a živote samotnom. Poet John Keats zhrnul grécku etiku vo svojej výbornej Óde na grécku urnu: "Krása je pravda, pravdivá krásy -

to je všetko, čo vieš na Zemi a to je všetko, čo vedieť potrebuješ."

Edth Hamilton, odborník na staré Grécko, napísal, že tým, že Gréci nemali žiadne "vitálne lži" mysliac tým, žiadne "objavené pravdy", mohli byť takí nezaujatí a otvorení ako žiadna iná staroveká civilizácia a oveľa menej poverčiví ako civilizácia naša. Nemali žiadne konštitučné sväté písmo alebo posvätné texty. Svojho sprievodcu nachádzali v prírode a okolo seba. Mohli si dovoliť riskovať každú myšlienku, pretože sa nebáli vyšetovania pravdy. Pomyslel som si na lži rasovej a sexuálnej rovnosti v našej modernej civilizácii a na to, ako ktokoľvek kto ich spochybní je zo spoločnosti vylúčený práve tak, ako heliocentrický astronóm v stredoveku. Pomyslel som si tiež na to, ako by sa Sokrates smial myšlienke, že každá idea rasovej rovnosti alebo holokaustu by mala byť imúnnou voči jej preskúmaniu.

Euripides to povedal jasne: "Otrok je ten, kto nemôže povedať, čo si myslí." Pre mňa Periklove Grécko predstavovalo pravdivé ideály vytvorené Thomasom Jeffersonom a jeho zbierkou zákonov. V raných dňoch americkej republiky bola táto zbierka nielen hlboko uctievaná, ale zároveň uplatňovaná ako princíp v myšliach a srdciach ľudí. Toto je možné vidieť aj na často radikálnych spisoch Thomasa Painea, ktoré boli v jeho časoch čítané slobodne, ale ktorých sentimentálnosť by žiaden dnešný politik nevyjadril bez toho, aby nezmenil ich zmysel.

Politická a náboženská sloboda myšlienky a prejavu sú najpodstatnejšími ľudskými prejavmi. Bez slobody myšlienky a prejavu nielenže žiadne iné práva nie sú bezpečné, ale samotné pátranie po pravde je bezvýsledné. Jedným z veľkých gréckych príkazaní bolo poznať seba samého. Ak my, ľudia dneška máme opäť nájsť cestu k veľkosti a duchu prezentovaného Gréckom, musíme sa naučiť kto sme a urobiť našu svätú identitu transparentom vejúcim vo vetre kultúrnej vojny.

A ako Gréci videli sami seba? Vzdelaný človek bol "veršom v prírode" a Helléni považovali ľudstvo za neoddeliteľnú súčasť prírody. Boli prvými vedcami a prvými, ktorí rozumeli vnútornej súvislosti všetkých živých bytostí. Zároveň sa však odlišovali od ostatných národov. Platón napísal: "Egyptania a Feničania milujú peniaze, kým my milujeme vedomosti."⁹⁷⁵ Neskôr si však egoisticky mysleli, že môžu z celého sveta jednoducho urobiť Grécko učením ich právd a zdieľaním ich vízií krásy. Toto sa im nepodarilo, ale ich pravdy o živote boli zodvihnuté z prachu dejín mužmi, ktorých gény boli nositeľmi toho istého ducha. Duch starovekých Grékov je duchom našim. Len my sa skutočne môžeme stotožniť s tým, čo Gréci cítili.

Grécki intelektuáli sa snažili o harmóniu intelektu a duše, čo odráža ich umenie a architektúra. Edith Hamiltonová vo svojej vynikajúcej knihe *The Greek Way*⁹⁷⁶ hovorí príbeh známeho gréckeho umelca maľujúceho obraz chlapca, ktorý držal hrozno tak živo, že sa vtáci zlietali, aby si z neho d'obli. Davy ho považovali za vynikajúceho umelca. "Ak by som bol tým chlapcom, odplašil by som vtáky", povedal umelec. Hamiltonová to vyjadrila výrečne. "Hrozno malo byť maľované, aby vyzeralo ako hrozno a chlapci ako chlapci, pretože nič nemohlo byť krajšie a dôležitejšie ako skutočnosť." Tento prístup je v konflikte s cudzím, Židmi inšpirovaným moderným umením, ktoré dnes prevláda svetu. Kult ohyzdnosti prevládol nad duchom západu a vytrhol nás z našej vlastnej kultúry. Pre mnohých bielych ľudí sú súčasné cudzie druhy umenia škaredé, v kontraste s pekným a vznešeným umením gréckym.

Čítanie o gréckej nespútanej radosťi zo života ma prinútilo pomyslieť si na mnohých vážnych ľudí v našom hnutí, ktorí nikdy nevidia dobro a krásu. Stali sa takí uzavretí v hororoch, ktoré sprevádzajú umieranie Západu, že stratili akýkoľvek náhľad na svoju vlastnú podstatu. Žijúc v týchto zaujímavých časoch nie je žiadnym bremenom, je to naopak privilegiom a dobrodružstvom. Je to naša veľká šanca uvedomiť si víziu prekrásneho sveta, ktorý môžeme stvoriť. Nie je to nenávisť našich nepriateľov, čo nám dáva silu, je to rozmach a vznešenosť tejto vízie, ktorá nás ženie dopredu. Je to zároveň úcta ku kráse, vďaka ktorej žijeme naplno - napriek temnote moderného sveta.

Snažíme sa aj vo svojich nedokonalých životoch rozvinúť v človeku duchovno, ktoré by nás povedlo, ako to povedal Nietzsche, k revolučným krokom k večnosti. Aristoteles tiež spomínal rozvíjanie týchto kvalít:

Existuje život, ktorý je vyšší než meradlo ľudskosti; človek žije nie cnosťou svojej ľudskosti, ale cnosťou niečoho v ňom, čo je duchovné. Nemal by počúvať tých, ktorí ho nabádajú držať sa

Ľudských myšlienok, ale žiť podľa najvyššej cti, ktorá je v ňom, možno malá silou, ale hodná viac ako čokoľvek iné. (Eth.,X,7,7.)

Chorobe, ktorá ma postihla keď som opúšťal Izrael, som mohol ľahko podľahnúť. Pomyslel som si, že život je taký krehký a taký krátky. Prečo teda nerobiť to, čo by som mal robiť? Požiadavky boja a nevyhnutné ťažkosti mi už nepripadali ako bremeno, ale len ako malá cena. Zaplatil by som za život, za nadšený boj skôr ako za rezignáciu.

Začínal som vidieť námahu ako radosť a krásu, a nie ťažkosť. Tešil som sa z Euripidovho: "Muž bez strachu nemôže byť otrokom." Blízkosť smrti v Izraeli obohatená múdrosťou Grékov oslobodila môjho ducha. Pomaly sa zotavujúc, zostal som v južnom Grécku ešte niekoľko dní. Napriek zdravotným ťažkostiam som sa nikdy na nič nestážoval. Naopak, bol som vd'ačný, že môžem mať podobné pocity a bolesť bola len signálom, že moje telo je nažive a silnie. Mal som príčinu žiť a posvätný boj v mojom srdci bude znieť tým viac, čím dlhšie budem nažive. Mal som dôvod na radosť, pretože som bol v blízkosti ľudí antického sveta, ktorí bojovali za rovnaké veci, za aké bojujem ja teraz - za prežitie a pokrok nášho národa, našej kultúry a našej slobody.

V lietadle letiacom do Ríma prišli mi na um Aischylove slová:

Za slobodu synovia Grécka

Slobodu pre krajinu, deti, manželky

Slobodu pre modlitby, pre hroby našich otcov.

(Aischylos, v.402)

DO EURÓPY A DOMOV

Počas letu z Grécka do Ríma som cítil, že cestujem z filozofického domova západu do jeho majestátnej stránky. Staroveký Rím bol pravdepodobne historicky najväčším impériom na svete. Ľudia tohto impéria, Rimania, nám dali základy právnych predpisov a modely vlád, ktoré sú dodnes používané. Taliansko bolo zároveň kolískou renesancie, kde vädnuce hodnoty a krásy gréckej a rímskej civilizácie boli opätovne roznieťené v modernejšej dobe.

Spal som v starom lacnom kláštornom penzióne v Ríme a tešil sa z jednoduchého jedla, vína a malej drevenej, asi 1200 rokov starej izby. Najdojemnejšia časť môjho pobytu bola návšteva Sixtínskej kaplnky. Hľadel som dohora na prekrásnu víziu árijského Adama siahajúceho k európsky vyzerajúcemu Bohu Otcu. Renesancia obsahovala mnoho tém zo Starého zákona, ale zdôrazňovala príbehy a obrazy s európskym duchom. Väčšinu kostolov zdobili obrazy a sochy obrnených, mečom oháňajúcich sa jazdcov a kráľov. Michelangelova bazilika Sv.Petra v Ríme je chrámom vyššieho rádu. Do neba sa týčiace veže boli v jeho časoch tým, čím Apollo 7 v našich časoch. Hoci kostol bojoval proti kacírskemu heliocentrizmu, faustské bitky boli nevyhnutné pretože ľudia renesancie milovali krásu a umenie, cenili si vedomosti a ctili odvahu v boji. Boli proti tým, ktorí vnímali kresťanstvo ako víťazstvo nižších vrstiev.

Kresťanstvo vyjadrené v talianskej renesancii bolo náboženstvom zaoberajúcim sa ľuďmi utiekajúcimi sa k nebeskému Otcovi cez ich odvahu, vernosť, umenie a prácu. Ich evolúcia k vyššiemu kultúrnemu stupňu, ako by oni povedali k "dokonalosti", bol spôsob akým komunikovali s Bohom. Myslel som na to, či dreveno - kamenná protestantská reformácia nebola krokom späť v túžbach vyjadrených v renesancii v takej sile a kráse. Reformačné hnutia ako kalvinisti a v Amerike puritáni boli rozdielnou formou toho istého prometeovského snaženia, formou nespútaných individuálov. Oslavovali silu ducha nad fyzickým svetom a svetom okolo nich.

Jedna časť kresťanskej viery našla svoje vyjadrenie v umení, hudbe a literatúre, druhá v disciplinovanom jednotlivcovi, vo filozofickej vízii pustej a mrazuvzdornej prehistorickej krajiny, z ktorej naši predkovia vzišli. Kráčanie po uliciach, ktoré boli kedysi ulicami starovekého Ríma ma naplňalo posvätnou úctou k jeho veľkosti a niekdajšej sláve. Jeho stále žijúce posolstvo sa dotklo mojej duše. Gény rímskych predkov sú stále v miliónoch z nás. Stačí len chcieť a môžeme cítiť ich prítomnosť, počuť ich slová v našich srdciach, mysliach a najhlbších častiach našej duše.

Krúžiac okolo Kolosea, prebíjajúc sa cez tisíce mačiek, ktoré sa tam usídlili, pomyslel som si na obeť raných kresťanov za svoju vieru, mučených mačkami oveľa väčšími. Ďalší deň som navštívil kresťanské katakomby, ktoré slúžili ako úkryt pred protikresťanskými silami a kde sa množstvo pozostatkov ukrýva dodnes. Bolo desivé kráčať pod nízkym stropom s tisíckami lebiek poukladaných na policiach, ako knihy v strašidelnej knižnici.

Navštívil som aj monument iného druhu mučeníctva, sochu Giordana Bruna, ktorý bol upálený za odvahu vysloviť, okrem iných vecí, že Zem obieha okolo slnka. Zamyslel som sa, aké obeť musia priniesť tí, ktorí bojujú za nový pohľad na svet - ktorí spochybňujú ortodoxie dnešného sveta a nezlomné sily nového svetového poriadku.

Navštívil som tiež členov talianskej MSI (Talianske sociálne hnutie) a prijal ma vedúci hnutia signor Almirante. Považoval som to za česť, že si našiel čas porozprávať sa s mladým študentom o problémoch dneška. Povedal mi, používajúc podobné argumenty ako George Lincoln Rockwell, že fašizmus má veľa spoločného so súčasnou vládou Spojených štátov. Vravel, že okrem hviezd a pruhov, žiaden iný symbol neasociuje viac s ranou Amerikou ako práve symbol fašistický, všíty do pôvodného koberca Najvyššieho súdu USA pyšne vystaveného na stenách amerického kongresu. Daroval mi prekrásnu knihu zo zlatými rohmi, ktorú napísal jeden z najvýznamnejších amerických spisovateľov 20. storočia Ezra Poundom. V Almirantovi som cítil, že som potriasol ruku mužovi s génmi, ktoré sa zaslúžili o veľkosť Ríma.

Z Ríma som si to zamieril do Mníchova. Hneď ako som vystúpil z lietadla mi chladný septembrový vietor oviol tvár. Bol to prvý chladný vzduch, ktorý som pocítil od predchádzajúcej zimy v Baton Rouge a bolo to krásne. Je pravda, že slnko a teplo ľahko zlákajú Európanov, lebo naši predkovia bojovali za večnosť v chlade a vlhku ľadovej doby. Nič však tak neoživí a nepovzbudí naše duše ako chladné počasie. Skutočne máme radi svieži vzduch.

Bolo to prvýkrát, čo som bol v Európe od mojich predškolských dní v Holandsku, takže pre mňa to bol vlastne návrat domov. Od môjho rasového prebudenia, návrat do vlasti našich rasových predkov bol pre mňa obzvlášť významný. Pôda Európy je svätá. Je posvätená tisíckami generácií, ktorých živila a miliónmi, ktorí ju bránili a skropili krvou.

Čistota dedín a dokonca aj miest, úroveň škôl, kultúrna atmosféra, veľkoleposť Álp - niet iného miesta na svete ako je Európa. Všade kadiaľ som chodil som videl prekrásne tváre a aj najmladšie dievčatá mohli chodiť po uliciach neskoro večer bez strachu. Áno, toto je skutočne zem mojich predkov. Mnohé z dedín boli prehistorickými komunitami a napriek jazykovej bariére som sa cítil súčasťou týchto komunít, cestovateľ vracajúci sa do vlasti po dlhej neprítomnosti. Uvedomoval som si zároveň, že takto isto vyzerali mnohé časti Ameriky pred príchodom multikulturalizmu a rozmanitosti. Ak vyhráme našu revolúciu, Amerika sa stane opäť krajinou našich hodnôt.

Navštívil som koncentračný tábor v Dachau a všimol som si, že bol v procese dôležitých zmien. V knihách som sa dočítal, že to bol vyhladzovací tábor s komorami, v ktorých bolo zavraždených tisíce Židov. Plagáty sa však zmenili. Teraz mi oznamovali, že síce mal fungujúcu plynovú komoru, ale "nikdy nebola použitá". Spomenul som si na výklady z norimberského tribunálu vojnových zločinov, tvrdiace o spaľovaní v Dachau. Všetky exhibície však zmenené neboli, niektoré stále hovorili o masových vraždách zajatcov. V reštaurácii neďaleko tábora som sa rozprával so starším pánom, ktorý mi povedal, že jeho brat bol počas americkej okupácie jedným z pracovníkov, ktorí robili inštaláciu pre "plynovú komoru".

Navštívil som tiež historické medzníky národného socializmu. V Mnichove som stál na presne rovnakom mieste, kde Hitler hovoril k svojim mužom v Burgerbraukeller, v hale kde v roku 1923 začal puč. Navštívil som Braunau a Berchtesgaden, neopísateľne prekrásne mesto Salzburg so svojim stredovekým zámkom a Monchsbergom, kopcom stúpajúcim uprostred mesta. Odtiaľ som sa pobral do západného Berlína a bol som prekvapený koľko skazy zostalo po 2. svetovej vojne. V ruinách Reichstagu som sa rozprával s nemeckým vojakom, ktorý vedel len málo o politike a cítil som, akoby som sa rozprával s veteránom konfederatívnej vojny v časoch Rekonštrukcie. Povedal som mu, že spojenci mali svoj podiel viny na vojne, najmä Sovietsi. Rozdiel bol v tom, že Nemci vojnu prehrali a dejiny vždy hanobia porazeného.

Bol prekvapený, že Američan hovorí takéto veci a rozprával mi o hrozných stratách v jeho rodine. Okrem iných príbuzných stratil 3 tety a 7 bratrancov, ktorí zhoreli pri bombardovaní Kolína. Jeho otec zomrel v britskom zajateckom tábore takmer rok po vojne v dôsledku podvýživy a následnej choroby. Matka chodievala do tábora každý deň, ale nebolo jej dovolené dať mu jedlo, ktoré potreboval, aby prežil. Dokonca i niektorí z jeho civilných príbuzných zomreli v dôsledku chorôb v prvých mesiacoch okupácie, keďže nebolo žiadneho jedla. "Za nimi nikto neplače," povedal smutne. "Ja áno," odpovedal som mu, "a za všetkých bielych mužov, ženy a deti, ktorí zomreli v tej hroznej vojne."

Vidiac devastáciu Berlína a obludnosť berlínskej steny mi prišlo smutno za tými všetkými, ktorí zomreli vo vojne na obidvoch stranách konfliktu. Voči Nemcom som nemal žiadne predsudky a vedel som, že ostatné národy niesli rovnakú, ak nie väčšiu vinu za fyzickú a genetickú devastáciu vojny. Najväčšie bremeno musel však niesť Hitler. Mal oveľa viac rasového uvedomenia ako iní vodcovia. Mal si uvedomiť extrémnu dĺžku, do ktorej naši tradiční nepriatelia pôjdu aby podnietili vojnu. A musel vedieť nevyčísľiteľnú škodu, ktorú takýto požiar urobí európskemu genotypu. Zlyhal vo svojej zodpovednosti serióznejšie sa pripraviť na možný konflikt a určite mohol urobiť oveľa viac, aby sa mu vyhol. Napriek tomu, že rozšírenie vojny nebolo jeho zámerom, rovnako tak neočakával, že Francúzi a Angličania budú zapojení do vojny s Poľskom. Nechal sa uniesť svojim provinčným snom nemeckej slávy a lebensraum.

Vojna zanechala Európu zdevastovanú a spolovice zotročenú. Znamenala koniec britského impéria a

tým zároveň úpadok celého bieleho sveta. Čo je horšie, zabezpečila židovskú nadvládu nad európskym svetom. Stalingrad bol kritickým bodom nielen 2. sv. vojny, ale aj celej bielej rasy 20. storočia. Viac ako ktorýkoľvek iný faktor je táto príšerná vojna príčinou, prečo Európania všade čelia hroznej vyhliadke na genetickú a kultúrnu genocídu. Ako sa storočie blíži ku koncu, evolučné sily bielej obnovy a renesancie sú stále paralyzované dedičstvom 2 sv. vojny.

Po Berlíne som cestoval do Veľkej Británie, kde som sa stretol s britskými aktivistami a nakoniec nastúpil do lietadla do New Yorku a New Orleansu. Na palube lietadla som zvažoval veci, ktoré sa udiali za posledných pár týždňov - moje stretnutie s hladujúcim indickým dievčaťom, tesný útek z Izraela a duchovná obnova v Grécku a neskôr aj v srdci Európy. Zhrnul som fakty, ktoré som považoval za strmhlavý beh našej civilizácie ku katastrofe a našej rasy ku genocíde.

Socha Hermana ned'aleko Dortmundu

Spomenul som si na jeden z posledných dní v Nemecku. V Detmolde som navštívil Hermanov monument. Jeho príbeh je jedným z najtriumfálnejších a najtragickejších v našej histórii. Je aktuálnym pre každého človeka európskeho pôvodu.

V časoch Krista sa Rím rozhodol dobyť severnú Európu. Napriek tomu, že sa často vraví, že Rím ovládol celý dovtedy známy svet, v skutočnosti existovala časť sveta, o ktorej Rimania vedeli, ale nemohli ju dobyť. Bolo to Nemecko za Rýnom. Jedna z najväčších armád rímskeho impéria, 3 légie, pod velením Quintilia Vara pochodovali v roku 7 po Kr., aby dobyli nové územia. Rím by bol vyhral, keby nebolo predvídavosti a odvahy jedného muža - Hermana, ktorého Rimania volali Arminius.

Herman, veliteľ Cheruskov, teutonického kmeňa obývajúceho časť dnešného Nemecka sa narodil okolo roku 18 pred Kr. a slúžil ako plukovník v rímskej armáde medzi rokmi 1 a 7 po Kr. V roku 6 po Kr. sa dozvedel, že Rimania plánujú dobyť jeho vlasť. Po odstúpení zo svojho postu sa rozhodol zorganizovať germánske kmene a postaviť sa rímskej invázii. Vďaka jeho veliteľskej schopnosti, presvedčivému intelektu a duchu Herman zjednotil chronicky rozhádané germánske kráľovstvo na boj proti votrelcovi. V

briliantnom taktickom manévri sa rozhodol napadnúť postupujúce rímske légie vedené Varom v husto zalesnenej oblasti zvanaj Teutoburský les. Vedel, že boj v lese zvýrazní individuálne schopnosti germánskych bojovníkov a zníži výhodu výbornej rímskej taktiky. V bitke trvajúcej niekoľko dní boli rímske légie rozprášené. Vraví sa, že cisár Augustus plakal v rímskom senáte, hovoriac: "Varus, kde sú moje légie? Vráť mi moje légie." Tacitus opísal túto bitku vo svojich Análoch dejín asi o 100 rokov neskôr.⁹⁷⁷ Bola to jedna z najhorších vojenských porážok v histórii Ríma a bola taká potupná, že aj keď Rimania vyhrali niekoľko bitiek v nasledujúcich rokoch, túto oblasť sa im nikdy nepodarilo dobyť.

Herman si však sám vytrpel dosť. Otec jeho tehotnej ženy, Segestes, zradil svoju vlasť a svoju dcéru tým, že ju vydal Rimanom ako rukojemníčku. Cisár ju nechal vláčiť v reťaziach ulicami Ríma. Zlé zaobchádzanie skončilo aj život Hermanovho syna narodeného v rímskom zajatí. Tacitus vo svojich Análoch cituje Hermanov plamenný prejav k svojim spoluobčanom.

"Vznešený otec, mocný generál, odvážna armáda, ktorá s takou silou odvliekla jednu slabú ženu. Predo mnou tri légie a traja velitelia padli. Nie zradou, nie proti tehotným ženám, ale otvorene proti ozbrojeným mužom viedem ja vojny... Nech Segestes prebýva na dobytom brehu. Ak dávate prednosť vlasti, predkom, starovekému životu pred rímskymi tyranmi a ich novými kolóniami, nasledujte ma k sláve a slobode radšej než Segeste k potupnému otroctvu."⁹⁷⁸

Stojac pred obrovskou sochou Hermana, hľadiac na jeho hrdinskú pózu s mečom smerujúcim k oblakom a helmou zopnutou starovekým symbolom bielej rasy, som opäť pocítil volanie génov a ich požiadavku k odvahe k ďalším dňom bielej rasy. Prišla mi tiež na um stará báseň:

**Herman bol prvý, zhromaždil odvážnych.
Znak slnečného kola sám Odin mu dal.
Odhodil štít a púzdru.
Do Rangaroku vesloval na víťazný boj.⁹⁷⁹**

Vedel som, že konflikt ležiaci pred nami bude konfliktom za naše samotné prežitie proti votrelcom, ktorí ničia našu slobodu a dedičstvo. Vedel som, že roky predou mnou budú najdôležitejšie v dlhej histórii našej rasy a budú si vyžadovať rovnakú lásku k slobode a cti, akú ukázal Herman. Cítil som, že už dlhšie čakať nemôžem a čas pre naše národy pomaly dochádza. *"Načo teraz končiť školu a získať vysokoškolský diplom?"* pýtal som sa sám seba. Neovplyvnilo by to predsa výrazne úroveň mojich vedomostí. Zdalo sa, že dozrel čas na začatie mojej politickej práce. Neskôr sa ukázalo, že to bola chyba, ktorá ma urobila zraniteľným voči vonkajším silám. Dúfam, že čítaním týchto riadkov sa mladí Árijci poučia a dokončia svoje vzdelanie pred zapojením sa do politickej práce.

Chloe medzitým dokončila ekonomickú školu a rozhodla sa presťahovať do New Orleans, kde vyučovala. Dostala prácu v exkluzívnej čiernej katolíckej škole. Ja som bol zaneprázdnený a založil som stranu, ktorú som považoval za modernú verziu politického Klanu - Národnú stranu s radikálnymi princípmi príbuznými s Juhoafrickou národnou stranou. Adoptovali sme si symboly Klanu a načrtli rasovo vedomý politický program, ktorý bol za:

- **ukončenie imigrácie z krajín tretieho sveta**
- **redukcii nelegitímnej pôrodnosti**
- **zrušenie tzv. kladných akčných programov**
- **ukončenie nútenej integrácie v školách a susedstvách**
- **redukcii veľkosti a vplyvu vlády**
- **rozbitie židovských mediálnych konglomerátov**
- **obchod a zahraničná politika v prospech Ameriky**
- **viac sebaodhodlanosti pre bielu a čiernu rasu**

S minimálnymi finančnými zdrojmi, nepriateľskými médiami a odhodlanej vládnej opozícii sme mali, ako to podotkol jeden poslucháč po mojom prejave, "asi takú šancu na úspech ako páratko v jazere Ponchartrain." Veril som však, že sila pravdy prekoná všetky pravdepodobnosti. Ak sa jednoducho pár mužov postaví a povie pravdu - jej sila priláka viac a viac stúpencov až vyhráme voľby a staneme sa vládou. Mal som veľa nápadov, množstvo energie a srdce túžiace po víťazstve.

V rasovo zmiešanej štvrti New Orleansu, na ulici Dumaine, číslo 3214 som si otvoril malú kanceláriu pre Národnú stranu. Bolo to zlé a naviac nebezpečné miesto. Žili sme na červenej fazuli a ryži, pretože to bolo všetko, čo sme si mohli dovoliť, ale pomaly nás začali podporovať ľudia z okolia inšpirovaní našou aktivitou a našou víziou. Začali sa ohlasovať bieli aktivisti z celej Ameriky, ktorým sa páčil náš nový prístup. Stali sme sa najväčšou lokálnou skupinou v krajine za práva bielych, so stovkami aktívnych členov a pravidelnými demonštráciami, na ktorých sa zúčastňovalo množstvo ľudí, väčšinou mladých. Páčilo sa im, že sme vyjadrili svoj názor a vyzvali nepriateľa v jeho vlastnom teréne. Jednou z našich najvzrušujúcejších akcií bola akcia proti Jerryemu Rubinovi, vodcovi hippies, ktorý bol známy kvôli výtržnostiam na prezidentskej konvencii demokratov v Chicagu v roku 1968.

Rubin mal reputáciu jedného z najmilitantnejších marxistických protivojnových zástancov v USA. Otvorene podporoval Vietkong a aplaudoval zabíjaniu amerických vojakov. Jedna z jeho známych fráz, ktorú opakoval pri každom svojom prejave bola "zabite svojich rodičov". Možno to myslel rétoricky, ale hovoril to tak, akoby to myslel doslovne. Vystupoval proti "systému" a obhajoval násilie proti vláde a rasistom. Hovoril i v Cottillion ballroom na lousianskej univerzite sprevádzaný marxistami s tmavými baretami.

Zúčastnil som sa tohto prejavu s asi tuctom mojich priateľov. Keď som sa ukázal, časť odpovedí na otázky z pléna sa marxisti rýchlo rozhodli zrušiť. Hneď po prejave sme odišli nahnevaní, že sme nedostali šancu vyzvať Rubina, aby nám odpovedal na pár našich otázok. Na ceste von sme ho zazreli blízko

občerstvovacieho stánku vo foajéri univerzity, kde sa rozprával so svojimi prívržencami. Rozhodol som sa pre stratégiu u mňa netypickú, ale preňho vhodnú. Predral som sa priamo cez dav až k drobnému marxistovi. Zamračil som sa a priamo do tváre som mu povedal:

"Pôsobili ste naozaj ostro, keď ste hovorili o zabíjaní svojich rodičov a kopaní do hláv rasistov. Pozrime sa aký ostrý ste v skutočnosti. Vyzývam vás akokoľvek chcete vy komunistický bastard - na debatu, alebo jednoducho vy a ja na pästný boj. Uvidíme aký ostrý v skutočnosti ste. Priamo pred vami stojí ten, ktorého voláte rasistom a fašistom. Máte odvahu, alebo ste len usmrkaný židovský zbabelec?"

Rubin nabral farbu bielej linoleovej podlahy, bez slova sa otočil na opätku a zamieril si to k východovým dverám. Marxisti, ktorých ešte pred 10 minútami tak očaril odrazu stíchli. Vyskočil som na betónový stupienok a povedal zástupu, ktorý sa medzitým podstatne zväčšil, že ohlasujem improvizovanú aleju slobodného prejavu. Zástup nás nasledoval von a ja som predniesol asi polhodinovú reč, v ktorej som odhalil a zosmiešnil Jerryho Rubina. Stretla sa so smiechom a burácajúcim potleskom. V tú noc som spal dobre!

Vďaka našim aktivitám prišlo do New Orleansu niekoľko vynikajúcich vlastencov z celej krajiny. Jedným z prvých, ktorý sa presťahoval z Missouri bol Dennis Nix, sčítaný a oddaný aktivista, vynikajúci spisovateľ a karikaturista profesionálneho kalibru. Ďalším bol Hamilton Barrett, idealista, ktorý so sebou priniesol celé série výborne napísaných básní, ospevujúcich naše dedičstvo a boj za prežitie.

Najmladším bol Lewis Darne, ktorý prišiel až z New Yorku, aby slúžil svojej rase. Nik nebol viac oddaný a odvážny ako práve on. S Dennisom sme pracovali naplno za holé prežitie. Spával na gauči v našej malej kancelárii. Hamilton a Lewis mali popritom svoje povolanie, ale obetovali každý cent, aby udržali organizáciu v chode. Väčšina platu Chloe išla taktiež na tieto účely.

Väčšina našich aktivistov pochádzala z radov stredoškolákov a vysokoškolákov, ako aj mladých pracujúcich ľudí. Mali sme však veľa starších stúpcov, dokonca Jim Lindsay nám občas prišiel pomôcť, keď práve nepracoval v Klane. Dennis a ja sme vydávali mesačník Nationalist a viedli aktivity na uliciach. Pomáhali sme organizovať bielych študentov, ktorí pyšne navštevovali školu pomenovanú po generálovi konfederácie Francisovi T. Nicholsovi. So zvýšenou populáciou černochoch na škole, bieli študenti značne trpeli čiernym násilím a kriminalitou.

Obrátili sa k našej skupine, aby sme ich reprezentovali na stretnutí s predstaviteľmi školy, kde vyjadrovali svoje krivdy. Škola mala dlhú históriu a pyšnú tradíciu a študenti a najmä ich rodičia boli pobúrení nad úsilím černochoch zmeniť symbol školy. Postavili sme sa za študentov a mali u nich ohromnú oporu. Podarilo sa nám udržať zmenu mena školy až kým sa nestala takmer celá čierna.

Požadovali sme zároveň lepšie uplatňovanie zákonov na zastavenie čierneho zločinu v New Orleans. Jednou z našich demonštrácií bol pochod na počesť Cynthie LoBoefovej, mladého bieleho dievčaťa, ktoré pred sobášom znásilnil a zavraždil čierny útočník

A.I. Botnick, miestny šéf ADL (židovská protihanobiaca organizácia) mal blízky vzťah s new orleánskym policajným zborom. Používali lokálnu policajnú stanicu ako svoj vlastný prostriedok na prenasledovanie našej organizácie.

Oni, FBI a ďalší zamaskovaní detektívi začali chodiť na naše stretnutia a fotografovať tvár každého človeka, ktorý navštívil naše verejné stretnutia. Pokúšali sa nás dostať z budovy na rôzne obvinenia. Hľadali najmenšie porušenie predpisov na našich autách. Zastavovali a

doprevádzali mladých ľudí na uliciach na ich ceste do našej kancelárie a hrozili im zatknutím za to, že sa s nami spochujú. Chodievali do hotelov, kde sme mali stretnutia a tlačili na vedenie hotela, aby zrušili naše zmluvy. Ešte zastrašujúcejším bolo to, že išli za zamestnávateľmi a povedali šéfom, že náš stúpenec je podozrivý, sledovaný a majú hlásiť každé jeho podozrivé správanie. Možno si čitateľ len ťažko predstaví tieto operácie v údajne slobodnej krajine, ale takéto taktiky boli praktizované dokonca federálnymi orgánmi počas kongresového Cointelpro (counter intelligence program) vyšetrovania.

Federálni agenti používali Cointelpro na operácie špinavých trikov proti skupinám, ktoré politická pravica a ľavica považovala za rozvratné.⁹⁸⁰ Jednou z ukážok Cointelpra bol plánovaný útok a vražda bieleho aktivistu v Meridian, Mississippi, Jacka Andersona, odhalená v roku 1970.

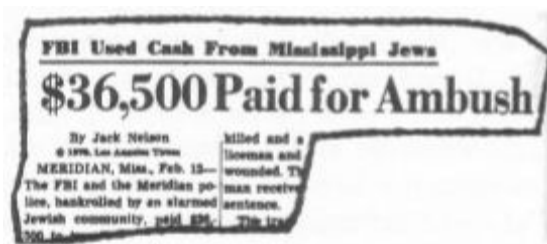
A.I. Botnick poskytol vyše 37 000 dolárov policajným agentúram, aby poštvali aktivistov Klanu k násiliu a potom naaranžovali útok v spŕške výstrelov z automatických zbraní. Sympatická, mladá, biela aktivistka a učiteľka Kathy Ainsworthová bola v tomto útoku zavraždená.⁹⁸¹ Jack Nelson vo svojej vyšetrojúcej správe objavil, že udalosť bola vlastne vraždou na objednávku spáchaná políciou, FBI a ADL. Nelson citoval Kennetha Deana, mladého aktivistu za občianske práva v Mississippi, tvrdiac, že Botnick bol požiadaný "urobiť zmluvu kdesi na severe...na zlikvidovanie dvoch členov Klanu." Dean ďalej cituje Botnicka ako vraví: "Tí, čo sú zodpovední za problémy v Mississippi by mali byť zabití." V Andersonovej správe sa

Kathy Ainsworth vstupuje do svojej triedy

spomína: "Botnick povedal Deanovi, že môže zariadiť takúto likvidáciu a neprebehne žiadne vyšetrovanie." Citovaní sú tiež policajti, ktorí keď vliekli ťažko zraneného člena Klanu, mali v úmysle ďalej do neho strieľať, ale museli zastať, pretože sa okolo zhromaždil dav susedov.

Dokonca aj liberálne Los Angeles Times vystúpili proti FBI a ADL za pokus konať ako "pani Ainsworthovej porota, sudca a popravca." Vravia: "Úrady neskôr objavili, že Kathy Ainsworthová (jediná, ktorá zomrela v pasci) mala spojenie s

Bielymi jazdcami, polícia však nenašla žiaden dôkaz, ktorý by ju spájal s akýmkoľvek zločinom..." Aj po zistení, že zavraždená p. Ainsworthová bola tehotná, šéf ADL A.I. Botnick povedal Nelsonovi: "Máme dočinenia so zvieratami a urobil by som to opäť." Andersonovi však neverili, žeby súkromná organizácia mohla podplatiť verejnú políciu na zneškodnenie nepriateľa.

Vo vládných snahách proti mojej osobe sme ja a moji priatelia čistý register trestov a zdôrazňovali sme nenásilie a zákonnosť pri každej príležitosti. Rovnaká vláda, ktorá tvrdila, že stojí proti násiliu, poslala svojich agentov - provokatérov, aby vyburcovali násilie. Tajní zamestnanci polície a FBI prenikli do našej organizácie a navrhovali nelegálne aktivity. Neznesli sme to, a tak sme ich vyhnali. Vedel som dosť na to, aby som neustále zdôrazňoval všetkým členom, aby boli striktné legálni, pretože naša vláda hľadala zámienku, aby nás zavrela a umlčala.

Muž, ktorý zorganizoval útok na Kathy Ainsworthovú, A.I. Botnick, bol v hlavnom stane v New Orleanse a tesne spolupracoval s Freddie O'Sullivanom, židovským riaditeľom (s írsky znejúcim menom) new orleanskej spravodajskej polície. Boli rozhodnutí zastaviť moju rastúcu organizáciu za každú cenu.

Napriek zastrašovaniu naše rady rástli. Demonštrácie boli pre našich oponentov väčšie a znepokojujúcejšie. Plánovaný pochod s horiacimi fakľami za Cynthiu LeBoefovú bol doposiaľ najväčším. V stredu poobede pred piatkovým pochodom sme ja a náš stúpenec Johnie Schlosser vyrobili kerosénové lucerny metódou, ktorú používali aj vojaci vo Vietname a Laose. Kerosén sme umiestnili do hrubej sedem uncovej fľašky od coca-coly s kúskom knôtu trčiacim z hrdla. Takáto jednoduchá kerosénová lampa

poskytla svetlo na dlhé hodiny. Keď sme niekoľko z nich neskôr testovali pred kanceláriou, dovalilo sa policajné auto a spýtali sa nás, čo robíme. Povedal som im, že robíme lampy na piatkový nočný pochod. Policajt povedal, že na tom nevidí nič zlé, ale že má príkazy sledovať našu kanceláriu a všetko oznámiť. Opýtal sa, či môže použiť náš telefón. Nechali sme ho vojsť a potom, čo povedal šéfovi, čo sme robili, prikázali mu, aby nás zatkol. Protestoval, ale rozkaz bol rozkaz.

Johnnie a ja sme boli obžalovaní z naplňovania fľašiek horľavou tekutinou. Za niekoľko minút bolo v rádiu oznámené, že sme vyrábali "molotove kokteily". Boli sme zatknutí, spútaní a privedení na policajnú stanicu, kde nás postriekali insekticídmi a oddelili. Mňa vzali na vrchné poschodie a vložili do cely s tromi černochochmi. Úmyselne ma zavreli s tromi členmi strany Black Panther Party, ktorí boli uväznení za napadnutie bieleho kandidáta za guvernéra Roswella Thomsona na ulici St.Charles.

Cela bola izolovaná od akejkoľvek stráže. Napriek tomu, že som sa už rozprával s Jamesom Lindsayom, ktorý mal za mňa zaplatiť kauciu, bál som sa toho, čo budem robiť, kým sa tak stane. Rozprával som im o Marcusovi Garveyovi, čiernom nacionalistovi. Boli tým takí ohúrení, že kým sa spamätali čo sa deje, bol som prepustený.

Nasledujúcu chladnú daždivú noc sme sa zúčastnili pochodu a s nami zástup približne 250 ľudí. Na vyvrátenie obvinení som si musel najatť právnik, čo zaťažilo náš už i tak malý rozpočet. Všetkých obvinení som bol zbavený a laboratórium dokázalo, že tekutina bola kerosén, čo nebola trieda A medzi horľavými látkami, ako špecifikoval zákon. V tlači som povedal, že ak mám byť za toto zatknutý, mal by byť zatknutý aj starosta za to, že má vo svojom dome fľašu whisky. Samozrejme nemali sme prostriedky na to, aby sme zažalovali mesto za neoprávnené zatknutie a orgány videli celú epizódu ako znak toho, že môžu proti nám urobiť čokoľvek chcú, vedia, že máme len málo moci na svoju obranu. Napriek pokračujúcemu prenasledovaniu sme zintenzívnili svoje aktivity tým, že sme sa zapojili do prezidentskej kampane za Georgea Wallacea.

George Wallace bol v tú jar postrelený pri svojej kampani v Marylande. Napriek tomu, že nebol tak priamy k rasovej otázke ako sme chceli, bol jediný politik, ktorého sme mohli podporiť. Dúfali sme, že napriek svojmu zraneniu sa bude naďalej uchádzať o post prezidenta, možno ako člen tretej strany. Jeho ústredie v Montgomery to jednoznačne dávalo najavo, a tak sme dúfali aj my. Pracovali sme pre Georgea Wallacea v južnej Louisiane ako sme len mohli a naše dodávky materiálu prichádzali označené ako new orleanské ústredie Wallaceovej kampane. Národná kancelária nám každý týždeň zasielala plné krabice materiálov, ktoré boli v našej oblasti prijaté s veľkou podporou. Potom, v jeden horúci júnový deň, sa náš svet zrútil.

V ŽALÚDKU NETVORA

S prichádzajúcim letom 1972 sa Národná strana rozrástla do stoviek členov, vrátane 100 aktívnych stredoškolských a vysokoškolských členov v oblasti New Orleansu. Organizovali sme pochody, verejné stretnutia a distribúciu literatúry. Kancelária na ulici Dumaine sa stala provizórnou centrálou pre neworleanskú kampaň za Georgea Wallacea. Najímali sme mladých ľudí, získavali financie a distribuovali Wallaceovu literatúru.

Jedno neskoré júnové popoludnie polícia obsadila našu kanceláriu. Moja priateľka Chloe Hardinová, spolupracovníci Hamilton Barret, Lewis Darne a ja sme boli zatknutí za krádež - za vydávanie sa za zástupcov Wallaceovej kampane. S putami na rukách sme sa pozerali ako prehládávali náš osobný majetok a ako ho ničili. Údaje o členoch zabavili, literatúra zalepili a odniesli preč. Odviezli dokonca aj moju osobnú korešpondenciu s Chloe a s rodičmi. Ako som sa prizeral na demolovanie mojej kancelárie a počúval kričanie obscéností na mňa a mojich priateľov, cítil som sa, akoby som vstúpil do Kafkovho príbehu alebo dejinného prípadu agentov komunistickej KGB, drancujúcich kancelárie disidentov východnej Európy.

Boli sme proti drogám, nikdy sme nepodvádzali v škole, dokonca sme ani neodhadzovali odpadky. Z ničoho nič nám vzali našu slobodu, skonfiškovali osobné veci a zlikvidovali našu politickú organizáciu. A to všetko len preto, že sme sa odvážili spochybníť status quo.

Vyčerpanému, demoralizovanému a prestrašenému mi vzali odtlačky prstov, odfotili ma spredu a profilu a potom zamkli do malej izby. Omdletý opilec a ja sme tam boli spolu s väzňom, ktorý vyzeral ako strašidelný tmavý prízrak. "Daj mi prachy," zavrčala postava hneď, ako som bol s ňou sám. "Daj ich sem, ihneď!" Jeho krvou podliate oči pripomínali žeravé uhľíky. Díval sa na mňa uprene, hoci som sa tváril, že ho ignorujem. Nebola to statočnosť, ktorá ma prinútila nedat' posledné peniaze 120 kilovému vyhrážajúcemu sa černochovi s vlasmi ako kukurica. Jednoducho som nabral kurz, ktorý som cítil, že je potrebný, aby som prežil. Zúfalo som potreboval peniaze, aby som mohol zatelefonovať ľuďom, ktorí by mňa a mojich priateľov mohli dostať odtiaľto von.

Oddelenie neworleanskej spravodajskej polície viedlo nonstop kampaň na zastrašovanie mojich spolupracovníkov a mňa. Freddie O'Sullivan, bývalý policajt, ktorý napriek jeho írsky znejúcemu menu bol židovský člen Touro synagógy, celú túto kampaň viedol. Obrovský plagát komunistického revolucionára Leona Trockého ozdoboval stenu jeho policajnej kancelárie. Nech už bol jeho obdiv k Trockému akýkoľvek, O'Sullivan sa neskôr ukázal byť takým oddaným sionistom, že o niekoľko rokov neskôr emigroval do Izraela. O'Sullivan a jeho skupina sa pravidelne ukazovali na našich stretnutiach, často strkajúc fotoaparát do tváří návštevníkov, dávajúc im najavo, že naše verejné stretnutia sú pod intenzívnym policajným dozorom. Bolo to jasné porušenie našich osobných slobôd, škodlivejšie bolo však zastrašovanie našich členov v práci a školách. Mnohí to nevydržali.

Veľa miestnych policajných oddelení malo svoje špinavé triky, svoju malú verziu Cointelpra, ktorú používalo na politických buričov ako my. Boli sme plne oprávnení Wallaceovou národnou kanceláriou v Montgomery (Alabama) viesť jeho kampaň. Poslali sme národnej kancelárii peniaze a objednali si rozsiahle príspevky na kampaň, ktoré boli adresované nám. Na každom balíku bolo napísané "Ústredie neworleanskej Wallaceovej kampane," uznávajúce nás za riadnych miestnych predstaviteľov kampane. O'Sullivan však šikovne zavolať do montgomerského ústredia a spýtal sa niekoho zo štábu, či David Duke, vodca Ku Klux Klanu, má niečo spoločné s George Wallaceovou kampaňou za prezidenta.

Obávajúc sa škandálu Wallaceho pracovník obranne odvetil, že Wallace so mnou nemá nič spoločné. Pod touto zámienkou O'Sullivan triumfálne poslal karavánu policajných áut, aby nás zatkli za krádež. A keďže s nami pracovalo množstvo mladých ľudí, k obžalobe pridali tiež "prispievanie k delikvencii mladistvých," priestupok, ktorý by sa mnohým občanom zdal ako akési sexuálne obťažovanie.

Moji traja priatelia a ja sme boli idealistickí a naivní - ľahká korisť pre skorumpovaný a špinavý svet neworleánskych exagentov. Ocitli sme sa vo väzení, ktoré bolo z 95% čierne. V banke som mal asi 100 dolárov a žiadneho právneho zástupcu. Jedným z mojich najbezprostrednejších problémov bola však táto obrovská kreatúra vyžadujúca všetky drobné z môjho vrecka. V tom momente som nevedel, zistil som to až neskôr, že tento surovec bol obvinený vrah, ktorý bol opätovne chytený po úspešnom úteku. Bohužiaľ, vtedy som bol v dezilúzii, že človek by sa mal vždy postaviť násilníkovi. Väčšinu môjho života tento princíp fungoval, aj keď som bitku prehral, bolo menej pravdepodobné, že ktosi do mňa opäť zadrie.

Pravidlo, ktoré fungovalo v škole bolo však nerealistickým v súčasnom americkom väzení. Neskôr som sa dozvedel od skúsenejších bielych väzňov, že občas museli podstúpiť poníženie a zastrašovanie, aby prežili, ale stále museli vedieť hranicu, ako ďaleko nechať zísť sily okolo seba. Pre väčšinu bielych bolo touto hranicou sexuálne zneužívanie čiernymi väzňami.

V amerických väzniciach sa stane každý rok minimálne pol milióna homosexuálnych znásilnení. Väčšinu z nich páchajú černosi na svojich bielych obetiach. Často je to predmetom žartov, ale vysoká frekvencia tejto zvieracej praxe je určite jedným z najhorších symptómov barbarizmu, do ktorých sa naša spoločnosť prepadla. Samozrejme krutý trest vrátane širšieho použitia trestu smrti je vhodným pre násilných kriminálnikov.

Neexistuje však jasnejší, tvrdší a konštitučne zakázaný trest ako sexuálne zneužívanie v našich väzniciach. Jeho všadeprítomnosť je dôkazom toho, že americká ústava znamená tak málo pre našich vládcov. Radšej než by vláda mala spochybniť politicky "správne" predstavy o rasovej rovnosti, mladí bieli muži sú nútení podstúpiť jedno z najťažších osobných mučení a ponížení. Masmédiá toto ignorujú a ja sám, ako väčšina ľudí som na to nepomyslel, až kým moje uväznenie neprinieslo túto hrozbu. Mojim rozhodnutím bolo bojovať na smrť ak to bude potrebné, aby som tento akt odvrátil. Ak mám byť znásilnený, rozhodol som sa, moji útočníci zneuctia len moje mŕtve telo.

Jediným väzňom okrem môjho mučiteľa v maličkvej cele bol beloch, ale ten bol v bezvedomí, ležiac na drevenej lavici pri stene. Hrozivý černochoch nevyzeral ani ako jeden s priateľských černochochov, ktorých som poznal, keď som bol malý chlapec, pracujúcim v Garyho garáži. Ako sa vrah ku mne priblížil, uvedomil som si jeho ohromnú veľkosť. Vyzeral ako boxerista ťažkej váhy. Vysoký a zavalitý s býčou šíjou na ohromných ramenách pozoroval moju tenkú 185 cm vysokú a 79 kíľ vážiaca postavu s pohrdaním. Zaujal boxerský postoj a fingoval úder, na čo som zodvihol ruky zovreté do pästi.

Posmieval sa mi: "...ha, profesionálny boxer, ha ha..." Mrmlaním nesúvislej reťaze nezrozumiteľných slov okorených obscénnosťami sa prepracoval až k šialenstvu, rozhadzujúc päšťami a krivením tváre až vyzeral akoby žily na jeho krku mali každú chvíľu explodovať. Zdvihol som ruky do úrovne brady, zavrel päsť a pripravil sa na útok.

Štrngajúci zvuk kľúčov odrazu prerušil ticho. Objavil sa strážnik s veľkým mosadzným zväzkom kľúčov, otvoril dvere a vopchal do preplnenej cely piatich ďalších väzňov. Štyria z nich boli bieli. Cítil som sa ako väzeň v cele smrti, čakajúci na poslednú šancu omilostenia od guvernéra. Vrah odskočil k stene a potichu na mňa zazeral. "Ty, ešte sa uvidíme, zistíš, ako to tu beží...he...ešte sa uvidíme..." O hodinu neskôr ma preložili do inej cely, ktorou bol asi 4 metrový štvorec bez lavíc a stoličiek. Jej jedinou ozdobou bola nádoba na moč pri stene z červených tehál. Bol horúci jún, cela bola klimatizovaná, a tak som v krátkych nohaviciach a tenkom tričku cítil mrazivú zimu. Zvratky sa prelievali cez okraj nádoby a šíрили odpudzujúci zápach. Bol som však neskutočne unavený, a tak som sa trasúc vystrel na vlhkú kamennú dlážku. Hlavu som si položil na ruky a rýchlo zaspal, zobúdzajúc sa len na striedavé záchvevy a pohyb väzňov dnu a von.

Strážnikova ťažká ruka ma zobudila o šiestej ráno. Opäť som bol spojený so svojimi priateľmi, Hamiltonom a Lewisom. Preniesli nás do dvoch špinavých ciel v centrálnej časti, Lewis bol v jednej a ja s Hamiltonom v druhej. Každá cela mala zhrdzavené dvojposchodové posteľe bez matracov a každá bola neznesiteľne horúca od neworleánskej teploty a vlhkosti. Keďže nás zatkli neskoro, nemohli sme ísť pred súd až do nasledujúceho rána. Mal som možnosť použiť telefón, a tak som zavolať Jima Lindsaya, aby zariadil právnik a o chvíľu som bol opäť zavretý v cele spolu s Hamiltonom. Vymýšľali sme revolučné

piesne a prejavy a rozprávali si vtipy. Potom sme stíchli v predstave ako sme obvinení a odsúdení na roky vo väzení.

Myslel som aj na Chloe. Nevedel som sa zmieriť s predstavou vidieť ju na tomto brutálnom a špinavom mieste. Spomenul som si na chladné jarné noci, keď som vedľa nej ležal v mäkkej vlhkej tráve v okolí jazera pri lousianskej univerzite. V tom čase a na tom mieste bola láska čistá a vyzerala ako keby naše sny boli dostatočne silné na to, aby sa naplnili. V klasike sira Waltera Scotta, pomyslel som si, pravda nakoniec vždy triumfovala.

Nečakal som, že postavením sa za veci, ktorým verím by som mohol ublížiť najúprimnejšej a najkrajšej osobe akú som poznal, osobe, na ktorej mi záležalo najviac na svete. Noc pokročila, no teplota nepoľavovala a topili sme sa vo svojom vlastnom pote. Po krátkej výmene slov o spoločnom strachu a viere sme Hamilton a ja nakoniec zaspali na zhrdzavených posteliach. Nie však nadhlo. Zobudil som sa z tvrdého spánku s pocitom, že mi niečo prebehlo po tvári. Zobudil som sa a uvedomil si, že to bol šváb.

Pocítil som bodavé pichnutie tohto 6 cm tvora, hryzúceho mi kožu. V šere svetla sme narátali asi pol tucta týchto prehistorických chrobákov, lezúcich zo štrbín stien alebo podlahy. Bolo ich možné počuť skôr ako malé bzučiacie stroje, ktoré sa pokúšali vzlietnuť než ako živé bytosti. Akoby čakali kým zaspíme, aby prešli do nového útoku. Kde sme mohli, snažili sme sa ich zneškodniť topánkami. Hamilton a ja sme si z toho urobili hru, rátajúc, kto ich zabije viac. Vedel som, že Chloe neznáša švábov viac ako ja. Strachoval som sa o ňu a modlil, aby sa jej vodilo lepšie ako nám.

Zobudili sme sa unavení, páchnuci od potu a naše šatstvo bolo mriežkované od hnedej hrdze postelí. Budova súdu bola spojená s neslávnym orleánskym väzením. Bolo to miesto, o ktorom televízia pravidelne informovala o inšpekciách, ktoré našli drogy a zbrane. Vynikalo tiež množstvom napadnutí, vrážd a samovrážd. Pripútani k asi tuctu ďalších väzňov, Hamilton, Lewis a ja sme sa predierali chodbami a schodišťami k celám, ktoré boli neďaleko súdnej siene. Boli sme teraz s ďalšími, asi 25 väzňami, z ktorých 9 alebo 10 bolo belocho. V cele oproti nám bolo asi 30 černocho. Ich cela mala uhlíkom nakresleného čierneho pantera na stene s písmenami BPP a tiež pár zle napísaných čiernych sloganov. Otvorené toalety s pretiekajúcimi výkalmi "zdobili" obe cely.

Ženy čakajúce na pojednávanie boli v cele diagonálne od našej. Zachytil som letný pohľad Chloe. Pokúsila sa o odvážny úsmev. Oči mi zvlhli, zahryzol som si do pery a povedal si, že musím byť silný za ňu a mojich priateľov.

Černosi v cele oproti si tiež všimli Chloe. Zachovala si svoju krásu aj napriek ťažkej noci a vyzerala ako lúč svetla v porovnaní s tmavými, drsnými kriminálnymi elementami okolo nej. Černosi si začali z nej uťahovať, opisujúc postupy imaginárneho sexuálneho aktu. Bolí ma len myšlienka na brutálne, sadistické veci, ktoré vtedy na Chloe kričali. Stálo tu americké dievča, pochádzajúce z kresťanskej rodiny, čeliace teraz nevýslovnej špine, poníženiu a teroru - a to len preto, že bránila prekrásne dedičstvo našich ľudí a krajiny...a tiež preto, že sa ma odvážila milovať a veriť mi.

Ako my traja, aj Chloe skúšala byť silná. Mal som pocit, že chcela byť silná kvôli mne. Vedela, že bezbrannosť a nemohúcnosť zachrániť ju mi spôsobovala muky. Ako sa obscénne výkriky stupňovali, zazrel som v jej očiach slzy, pery sa jej začali triasť a sklonila hlavu do rúk. Černošky žiarliace, že všetka pozornosť bola obrátená na Chloe, sa tiež otočili na ňu s nadávkami. Chloe sa schúlila do rohu cely a vzlykala. Hnev sa vo mne búril voči týmto zvieratám, ktoré zaobchádzali so ženou tak kruto. Odstrániť všetku špinu z tej cely by bolo vysoko morálnym aktom. Viem, že moji oponenti by interpretovali tieto slová ako prejav mojej morálnej spustlosti. Nech! Považujem spoločnosť vinnú za to, že dovolila, aby jedno z najkrajších božích stvorení bolo pošpinené takýmito zlovestnými kreatúrami.

Viem, že pretrvávajúca nenávisť zničí toho, kto nenávidí rovnako ako nenávideného a tak isto viem, že najkrajšie výtvory a poklady ľudstva boli a sú vytvorené v mene lásky a tvorivosti, nie nenávisťou a zloby. Ak však stratíme schopnosť nenávidieť zlo alebo tých, ktorí trestajú nevinných, stratíme nevyhnutný nástroj pre naše prežitie. Vtedy by sa z nás stali ideálni otroci, zbavení emócií, pripravení podstúpiť akúkoľvek nedôstojnosť, zlo a tyraniu pokiaľ by sa tak dialo v mene lásky. Len keď sa vášň vráti do srdca našich ľudí, len vtedy zvíťazíme.

Nakoniec sme boli predvolaní pred súd. Informoval som sudcu, že každý z nás má čistý register trestov a zdôraznil som, že mnohí zo zločincov pred nami boli prepustení. Žaloba namietala, že kaucia za takých politických radikálov ako my, by mala byť vysoká. Naša politická nesprávnosť vyniesla teda našu kauciu vyššie, ako sme si mohli dovoliť zaplatiť.

Keď nás strážcovia viedli späť do nižších poschodí väzenia, Hamilton sa ku mne otočil a sarkasticky poznamenal: "Som rád, že žijem v Amerike, kde nemôžem byť väznený za svoje politické presvedčenie." Opäť sme boli pripútaní k ostatným väzňom a vyvedení von zo súdnej siene, aby sme čelili novým nebezpečenstvám. Pohľad Chloe ma nasledoval celú cestu zo siene, ale vo vlastnom chvení som nevedel rozlíšiť, či to bol pohľad bolesti alebo sklamania zo mňa, že som nám nevedel zabezpečiť slobodu.

Hamilton, Lewis a ja sme sa rozprávali s ostatnými väzňami a vedeli sme, že najhoršie nás ešte len čaká. Centrálna väznica, naša predchádzajúca, bola luxusnou v porovnaní s touto. Uši som mal nastavené a pravidelne som sa pýtal väzňov, ktorí vedeli čo bude nasledovať, aby som našiel spôsob ako lepšie ochrániť svojich priateľov a seba.

Strážnici nás najprv nahnali do miestnosti, kde nám odobrali všetky cennosti a peniaze. Riadiac sa radami skúsených väzňov, odovzdal som každý dolár, ktorý som mal, nechajúc si len pár drobných na telefón. Väčšina ľudí, ktorí boli vo väzení prvýkrát sa domnievali, že by si mali nechať nejaké peniaze na osobné veci ako cigarety, toaletné potreby a jedlo. Nie však v tejto väznici. Najväčšiu kontrolu nad väzňami mali dozorcovia, ktorí boli tiež väzňami - volali sa "dôverníci". Po formálnom odbavení sme vstúpili do veľkej miestnosti v suteréne väznice. Čierni dôverníci zobrali Hamiltonovi a Lewisovi všetky peniaze, ktoré pri sebe mali. Na akékoľvek vzoprenie sa nebola nádej, pretože v priestore suterénu, zvanom A1 bolo asi 60 kriminálnych černochoch s len približne siedmimi alebo ôsmimi belochmi, čo boli bezdomovci pozbieraní za potulovanie a rôzne iné drobné priestupky.

Muž s čiernou pleťou je na takomto mieste kráľom. Ktokoľvek, kto odporoval čiernym pravidlám bol zbitý, znásilnený alebo zabitý. Nikto sa neodvážil oznámiť násilie alebo krádež zo strachu, že bude označený ako "donášač" a bude musieť teda podstúpiť konečný trest za najhoršiu možnú urážku väzenského morálneho pravidla.

Predtým, ako som sa ocitol vo väzení prvýkrát som sa čudoval ako je možné, že je tam tak veľa drog, ktoré sú predsa drahé. Z prvej ruky som sa dozvedel, že drogoví díleri pravidelne vydierali ostatných väzňov. Vo väzniciach je tak veľa peňazí, že ich dokonca aj samotní dozorcovia predávajú väzňom. Vo vnútri systému väzenia, tak ako aj za jeho bránami existuje široký ekonomický záujem neporušeného chodu a udržiavania status quo.

Moje uvedenie do väzenského systému mi pripomínalo hollywoodskú verziu nacistického koncentračného tábora. Po odovzdaní všetkého šatstva, cenností, sprchách a sprejovaní insekticidami na zabránenie šírenia chorôb rozširovaných všami a blchami, sme sa zmenili na väzenské kombinézy a vošli do hlavnej časti veľkého bloku ciel okolo 11 hodiny ráno. Oblasť A1 pozostávala z veľkej miestnosti rozdelenej chodbami železných mreží. Čo som tam videl, bola nočná mora, bohužiaľ nie taká, z ktorej je možné zobudiť sa, táto bola realitou. Ani ja ani moji priatelia sme nevideli nikdy film zobrazujúci scény tak odpudzujúce, aké sa nám naskytli v orleánskom väzení.

Na konci väčšej miestnosti bol v jej strede záchod bez sedadla. Pretekali ľudskými výkalmi a zvratkami. Moč sa zhromažďoval navôkol ako dážď na uliciach po búrke. Zápach prenikal celým blokom. Bolo neznesiteľne horúco a v New Orleans to znamenalo viac ako vysokú teplotu, vlhkosť bola taká skľučujúco vysoká, že sme sa museli nútiť do dýchania. Vo vzduchu jednoducho nebolo dostatok kyslíka. Každý kto nesedel priamo pred ventilátorom bol premočený od potu. K neznesiteľným zápachom ľudských výkalov a potu sa pridával zároveň zápach, ktorý som nevedel hneď identifikovať. Až neskôr som si uvedomil, čo to bolo - pižmový zápach semena.

Černosi a belosi sa oddelili. Malá skupina belochov sedela spolu na hrdzavých laviciach a stoloch a pripomínala mi vagóny idúce na boj s Indiánmi na amerických hraniciach. Čierni väzni boli hluční, hádavi a miestnosť rezonovala ich hnevom a drsným smiechom. Biela menšina bola tichá a zamračená s prerušovanou konverzáciou zvyčajne len medzi dvomi alebo tromi súčasne. Vyhybali sa kontaktu očí s

černochmi a keď jeden z čiernych dôverníkov nariadil bielemu väzňovi poumývať podlahu a vyniesť odpadky, odpoveďou bola len tichá rezignácia a vykonanie rozkazu. Jeden z bielych väzňov mal akýsi sklenený výraz v očiach, sedel nepohnuto a ticho. Na svoj veľký údiv som zistil, že bol pred pár dňami znásilnený. Keď sa postavil, všimol som si pruhy krvi vzadu na nohaviciach. Spýtal som sa na to jedného z väzňov. Odpovedal mi, že to je prirodzený dôsledok väzenských znásilnení. Povedal mi tiež o brutálnych taktikách používaných pri takýchto znásilneniach.

Útočníci používajú žiletku na rozrezanie svalového zvierača na mechanické uľahčenie homosexuálneho znásilnenia. Hovoril o tom tak nezaujato, akoby hovoril o počasí. Pozrel som na znásilneného belocha v nemom úžase a ľúlosti. Zachytil môj pohľad a keď sa pohľady zraky stretli. Mal som pocit, že pozerám do brán pekla. Jeho oči boli bez záblesku života a nádeje, boli to oči civiace z mŕtvej ulity. Z takéhoto barbarizmu na tomto zúfalom mieste ma naplo a na chvíľu som si myslel, že sa vyzvraciam a pridám tak k tunajšiemu zápachu.

Môj priateľ Lewis mal len 19 a vyzeral ešte mladšie, mladá pehavá tvár budila skôr výraz šestnásťročného. Do New Orleansu pricestoval z New Yorku, aby so mnou pracoval v Národnej strane. Hneď ako vošiel do cely, černosi si začali robiť posmech z jeho chudého, nevinne vyzerajúceho červenovlasého výzoru. Začali ho podpichovať sexuálnymi návrhmi a narázkami. Čierny vodca menom Derrick bol stredného vzhľadu, pôvodom jeho dominancie neboli jeho fyzické danosti, ale pohotovosť prejavu a zastrašujúce chvastanie. Priblížil sa k nám a prezrel si Lewisa od hlavy po päty. Zasmial sa a povedal: "Dnes večer budeš moja pobehlica, miláčik." Ostatní černosi ožili a začali po ňom kričať rôzne urážky, hláskujúc v odpudzujúcich detailoch svoje plány.

Lewis ich ignoroval, ale naša predtucha silnela, keď nám belosi povedali, že v noci je to tu oveľa horšie. Zbadali sme pár černochovo ako kradmo zvierali čosi, čo vyzeralo ako dýka alebo cencúľ. Po vyzvedaní nám povedali, že vo väzení sú doslova stovky nožov a iných zbraní. Teraz mi to pripadá takmer komické, ale v smrteľnej vážnosti sme si vtedy skúsili naoštríť plastické zubné kefky pod obrusom stola. Dúfali sme, že budú našou obranou v prípade útoku.

Stále bolo len popoludnie. Po obede akejsi šunkovej substancie na tvrdých horčicou natretých rožkoch, ktoré vyzerali skôr ako papier než chlieb, do našej cely pridali akéhosi bieleho mladíka. Volal sa Tommy Brown a mal dlhé blond vlasy takmer po prsia. Bol to svalnatý mladík s rôznym tetovaním a hrubým koženým remienkom okolo ruky. Pripomínal mi severského bojovníka stredoveku. Tommy bol zavretý po tom, čo jeho priateľ, ktorý riadil, nezastavil na stopke. Policajti, ktorí mu dali pokutu si všimli akési tabletky na zadnom sedadle a podlahe. Napriek tomu, že vodič tvrdil, že to boli cukríky jeho synovca, (čo neskôr testy potvrdili) Tomy bol s priateľom zatknutý pre podozrenie z prechovávanía drog.

Keď Derrick uvidel Tommyho a jeho dlhé blond vlasy, išiel zošalieť. "Hej, je tu s nami zavretá biela baba." "Dnes večer budeš moje baby!" "Schmatneme ťa za tie vlasy a budeš lízať!" "Prehnem ťa a pochutnám si na tej bielej riti!" Tommy ich ignoroval. Derrick sa spýtal falzetom ako sa volá. "Ja som Daarreeeeeek, kto si tyyyyyy?"

Tommy odpovedal so silným odporom: "Moje meno je moja vec." Derrick mu ukázal prostredník a začal naňho nadávať. Tomy, červený od hnevu zdvihol päste. Obaja začali krúžiť okolo a dôverníci nás nahnali do inej, pripojenej cely. Bolo evidentné, že nechcú zabrániť bitke. Ostatní väzni boli oddelení, aby sa zabránilo vzbure.

Všetci bieli, vrátane mňa, boli v jednej cele a až neskoro som si uvedomil, že v cele s Tommym bolo stále asi 12 černochovo. Srdce mi zamrelo a ruky stískali oceľové mreže v hneve, keď som videl ako Tommyho obkolesili černosi. Za pár sekúnd sa na neho vrhli, kopali ho, udierali a trhali. Dvaja útočníci ho začali biť po hlave a rukách palicou na utieranie podlahy. Mohol si len zakryť hlavu a oči a predrať sa k rohu. Celý útok trval asi 30 sekúnd. Dvere cely sa opäť otvorili a my sme boli vpustení do hlavnej miestnosti. Ponáhľal som sa k Tommymu. Mal zlomený palec, pomliaždeniny a krvácal z nosa. Z ľavého spánku mu vytekala tmavá krv. Keď som mu pomohol postaviť sa zo zeme a priviedol k umývadlu, aby som mu vyčistil rany, Derrick sa začal vyhrážať. Cítil som sa vinný za to, že som ho nechal samého s tými zvermi. Určite som však nemal teraz v úmysle nechať sa nimi zastrašiť a nepomôcť mu. Po pár minútach

Tommyho ruka, hlava a ľavé oko strašne opuchli a podarilo sa mi presvedčiť dôverníka, aby ho odniesli preč a ošetrili. Bolo zrejmé, že krvilačnosť černochovo bola uspokojená len na moment a Hamilton, Lewis a ja sme vedeli, že na rade sme my.

Mali sme vonku priateľov, ktorí sa snažili nájsť čestného sudcu, ktorý by podpísal kauciu. Keby sme len mohli prežiť prichádzajúcu noc, dúfali sme, že nasledujúci deň by nás mohli prepustiť. Hamilton navrhol, že vo filmoch väzni naschvál udrú strážnika, aby ich mohli dať do "diery", čo bola izolácia alebo samotka. Túto myšlienku sme hneď zavrhlí, keď sme sa dozvedeli, že "dierou" v tejto väznici bola celá obývaná tromi alebo štyrmi najhoršími černochochmi z celej väznice.

Zanedlho sme počuli Derricka a ostatných černochocho hádajúcich sa medzi sebou, kto dostane prvú šancu zneužiť Lewisa. Potom sme opäť počuli nahnevané výkriky prichádzajúce od skupiny černochocho, ktorí počúvali rádio a hrali karty v rohu miestnosti. WYLD, čierna rozhlasová stanica ohlásila, že David Duke a ďalší traja belosi spojení s KKK boli zatknutí v New Orleans. Aj ten najhlúpejší z černochocho okamžite pochopil, kto sme. Na chvíľu celá miestnosť stíchla. Na moment sa zdalo, že moja mediálna reputácia ich zastrašila. Klan mal povest', aj keď nezaslúženú, takmer ako mafia. Niektorí z černochocho si zrejme mysleli, že ak by ublížili mne, čosi ako "krstnému otcovi", skončili by so zacementovanými nohami na dne Mississippi. Nakoniec však, povzbudení svojimi poznámkami, skupinová nenávisť a hnev prekonali individuálny strach. Šepot a kradmé pohľady začali byť zlovestné a piskľavý hnev sa premenil v nezrozumiteľný prejav a vyhrážky mučenia a smrti. Ich refrén bol: "Veď uvidíte v noci."

Šťastnou zhodou okolností raz týždenne väzňov navštevovali mladí sociálni pracovníci z Tulane a iných lokálnych vysokých škôl. Boh dal, že to pripadlo práve na dnešný deň. Keď prišiel sociálny pracovník - mladý muž s nadváhou, zle udržiavanou pleťou a okuliarmi s hrubým rámom, rozložil si stolík na interview s väzňami. Rozhodli sme sa, že mu povieme náš príbeh v nádeji, žeby mohol zariadiť, aby nás prechodne oddelili. Rozpovedal som mu všetko, čo sa stalo, i to čo nás čaká. V ohromení mi odpovedal, že napriek tomu, že si je vedomý hororu vo väzení, nič nemôže urobiť. Povedal: "Nakoniec, väčšina ostatných väzňov sú s vami na jednej lodi."

Vrátil som sa k malej skupine bielych väzňov a povedal som Lewisovi a Hamiltonovi čo sa stalo. Tváre kamarátov zmrzli. Za mnou stál väzeň z pred dvoch dní - ten istý, ktorého chytili na úteku a ktorý bol so mnou v zadrživacej cele. Jeho veľkosť a reputácia ho okamžite urobili vodcom černochocho v A1 a aj chytrý Derrick sa stal jeho tichým prosebníkom. S nenávisťou v očiach sa na mňa zahľadel a povedal: "Povedal som ti, že dnes v noci bude tvoja riť moja, ty sukin syn."

V tom momente sme si uvedomili, že musíme vymyslieť veľmi inteligentný a premyslený plán, ak to chceme prežiť. Museli sme konať hneď s obrovským rizikom. Skúsil som zavolať právnikovi, ktorého meno mi dal Jim Lindsay, nemohol som sa však k nemu dovolať. Nechal som teda odkaz. Vrátil som sa k sociálnemu pracovníkovi a povedal som mu, že som oboznámil svojho právnikovi so situáciou a dal som mu aj jeho meno. "Ak sa nám čokoľvek dnes v noci stane, vy budete priamo zodpovedný."

Rozčúlený pracovník mi povedal, že neexistujú žiadne garancie, že nás väzenská administratíva premiestni a ak by to oznámil dozorcovi alebo dôverníkom, okamžite by nás zaradil do kategórie donášačov, čím by sme si nad sebou vyriekli ortieľ smrti. Po rýchlej diskusii sme sa rozhodli, že nemáme na výber a povieme všetko dozorcovi, ktorý bol priamo pred našou celou. Domáhal som sa rozhovoru so správcovi. Po pár minútach dohadovania, dozorca súhlasil s tým, že ma pošle do administratívnej budovy.

Doprevádzal ma tam senilný starý pán. Vo výťahu som mu povedal okolnosti našej situácie. Zabúdajúc na realitu mi poradil, aby sme si to s nimi jednoducho vybavili bitkou. Nevieť ako sa mi podarilo nájsť v sebe humor, odpovedal som mu však: "Ó áno, my by sme sa veľmi radi bili, ale sme traja proti 30-tim brutálnym, nenávisťným čiernym kriminálnikom. Nemyslíte, že by bolo nefér, aby sme mali takúto výhodu?" Usmial sa a odvetil: "Oh, áno, myslím, že viem na čo narážate."

Podarilo sa mi presvedčiť správcu o našom bezprostrednom nebezpečenstve a neochotne sľúbil, že nás premiestni - pod podmienkou, že kauciu bude zajtra zložená. Ak sa tak nestane, vráti nás späť do cely A1. Nepohodlne, ale nateraz bezpečne sme sa Hamilton, Lewis a ja natiahli na troch zapáchajúcich matracoch na zemi v cele s čiernym panterom na stene. Nechcelo sa nám konverzovať, a tak sa každý

stiahol do vlastných myšlienok. Ja som sa modlil a dúfal, že zajtra nám všetkým vrátia slobodu.

Ležal som a rozmýšľal dlho po tom, čo Hamilton a Lewis zaspali. Vyčerpaný a čakávajúci na zajtrajšok sa môj život predou mnou premietol ako film. Veci sa akosi neuberali smerom akým som chcel. Pre mňa bola pravda vždy základná zbraň, ktorá musela zvíťaziť, bez ohľadu na to, aká bola nepopulárna alebo hanobená. Ale odrazu som bol v orleánskom väzení zoči-voči neistému osudu, vedomý si faktu, že pravda nás neochránila. V tú noc som dozrel z fantázie mladosti do tvrdej reality dospelosti. Právo nie je vždy obhájiteľné silou. Niekedy sú pravda a život zašliapané do zeme. Na to, aby pravda triumfovala, musia jej tí, ktorí ju milujú dať viac sily než akú silu má lož.

Moje myšlienky sa vrátili k Chloe a predstavil som si ju ako jemne hladí moje čelo a obdarúva ma sladkým bozkom. V skorých ranných hodinách ma zahalil plášť spánku s éterickou predstavou Chloe, ako ma berie do náručia.

Ráno, len pár dní pred mojimi 22 narodeninami som bol opäť vonku - voľný pod vítajúcim horúcim slnkom New Orleansu. Čierny sudca, Israel Augustine, podpísal prepúšťacíu listinu. Aká irónia - s blížiacimi sa voľbami by sa žiaden biely sudca toto neopovážil urobiť z obavy, že by bol označený ako rasista. Sudca Augustine bol zrejme proti tomuto obvineniu imúnny, pretože bol zároveň hrdinom hnutia za občianske práva. Bol vlastne mojím ideologickým oponentom, ale v ten letný deň si zaslúžil môj rešpekt. Ako voľný muž som mohol zariadiť, aby boli Lewis, Hamilton a Chloe prepustení tiež.

V ten večer sme s Chloe dlhé hodiny ležali jeden druhému v náručí pod hlučným prístrojom klimatizácie. Bol som vďačný, že som nažive, že Chloe bola teraz bezpečne vedľa mňa, a že všetci sme prešli týmito súženiami bez zranenia. V priebehu nasledujúcich pár dní som preskúmal svoje záväzky a rozhodol som sa nenechať sa odstrániť nepríjemnou skúsenosťou od svojej misie. Podmienky, ktoré som videl vo väzení len upevnili moje názory na rasy a žalostný stav našej civilizácie. Skorumpovaný a brutálny pokus Freddieho O'Sullivanu umlčať naše hnutie a filozofiu ma ešte viac presvedčil, že mám pravdu a že naši nepriatelia predstavovali vo svete silu zla. Len zlý systém dokáže ignorovať barbarské znásilnenia tisícov mužov.

Pamätám si na výrok, ktorý vraví, že najlepší spôsob ako posúdiť stupeň civilizácie v krajine je podľa jeho podmienok vo väzniciach. Bez ohľadu na to, aká strašná bola vtedy pre mňa táto skúsenosť, trvala len pár dní. Bola nepodstatnou v porovnaní s tým, čím trpelo mnoho iných patriotov. V historickom kontexte mnohí revolucionári čelili oveľa horším väznicam, mučeniu a dokonca smrti. V Amerike sú v posledných dňoch 20. storočia bieli disidenti zatváraní do väzníc, v ktorých dominujú zvieratá najhorších nočných mor.

V nasledujúcich dňoch som si opäť prečítal krásne listy sv. Pavla, z ktorých niektoré boli napísané v najhorších väzniciach starovekého sveta. Moji kamaráti a ja by sme ochotne vymenili zbesilých spoluväzňov v modernom americkom väzení za slabé porcie a nedostatok hygienických zariadení vo väzeniach z biblických dejín. Či vo väzení alebo mimo neho si sv. Pavol zachoval rozvahu, lásku k Bohu a k životu. Jeho príklad a inšpirujúce slová obnovili moju silu a oživil dušu. Teraz, keď som bol z väzenia von som si uvedomil, že O'Sullivan a jeho priatelia zrejme vedeli od začiatku, že nebudeme obvinení zo žiadneho zločinu. Terorizujú nás uväznením, platením rôznych poplatkov a verejným zdiskreditovaním cez negatívne správy v médiách vlastne dosiahli to, čo chceli.

Prišiel som tvrdým spôsobom k poznaniu, že vec, do ktorej som sa zahľbil nebola hrou. Boli sme v boji veľkých proporcií proti organizovanému a bezohľadnému nepriateľovi. Nestačilo sa jednoducho postaviť na roh ulice a hlásať pravdu. Naš boj spočíval v obhájení si práva postaviť sa na tento roh. Naši nepriatelia nás nechceli v tejto hre a boli ochotní ísť do extrémov, aby nás porazili. Kontrolovali informácie cez masmédiá a z politikov urobili svojich dlžníkov vďaka príspevkom na ich kampane a priaznivým zobrazením v médiách.

Ľudia ako ja, ktorí vystúpili z normálnych politických hraníc boli hrozbou, s ktorou zaobchádzali najprv cez zakazovanie a neskôr cez jej očierňovanie. Ak toto zlyhalo, použili rovnaký spôsob aký používala každá tyrania v histórii, ktorá si chcela udržať nadvládu: kontrolu zákonov a jeho vykonávateľov.

Keďže moja organizácia bola na kolenách, členovia a stúpenci zastrašovaní, moja reputácia poškodená, vedel som, že musím urobiť určité zmeny pred tým, ako sa začnem opäť politicky angažovať. Potreboval som dôveryhodnosť. Ináč by som nemohol očakávať rešpekt od tlače, polície alebo verejnosti. Nezáleží na tom, aký sčítaný som bol, potreboval som vysokoškolský diplom, minimum, čo moderná spoločnosť požadovala na uznanie dôveryhodnosti. Rozhodol som sa preto vrátiť a ukončiť posledný rok vysokoškolských štúdií a pokračovať v príprave na boj predom mnou.

O týždeň neskôr ústredie Georgea Wallacea potichu uznalo neworleánskeho právneho zástupcovi, že som skutočne bol autorizovaným zástupcom jeho kampane. Všetky obvinenia voči mne a mojím priateľom boli zrušené. Nikdy sme však nedostali žiadne finančné odškodnenie za nespravodlivé uväznenie. Bol som však odhodlaný nájsť svoje odškodnenie vo víťazstve nad silami, ktoré páchali takéto zločiny. Neskôr možno v malej úteche z pocitu viny ma guvernér Wallace vymenoval za čestného plukovníka alabamskej štátnej milície.

Vďaka traumatickému cyklu udalostí som si plne uvedomil, akú krásnu a oddanú partnerku som mal v Chloe a tak sme sa rozhodli, že sa zoberieme.

RYTIERY KU-KLUX-KLANU

Zahodili sme s Chloe traumou z väzenia za seba a dva mesiace pred svadbou sme boli šťastnejší ako kedykoľvek predtým. Všetky dokumenty som uložil v rodinnom dome pri jazere, predal auto a vybrali sme sa spoločne do West Palm Beach, aby sme sa tam zosobášili. Do presbytariánskeho kostola, kde sa svadba konala prišiel aj môj priateľ Ray Leahart. Chloe si sama ušila šaty a bola krásna nevesta. Bola to jednoduchá svadba s nealkoholickým posedením v recepcnej hale kostola. Rozhodli sme sa, že potrebujeme vypadnúť z menšinami ovládaného New Orleansu a navštívime moju sestru v európskej štvrti Seattlu. Plánovali sme u nej krátko zostať, nájsť si prácu a buď dokončiť moje vzdelanie tam alebo sa vrátiť na louisianskú univerzitu. Cesta do Seattlu mala byť našou svadobnou cestou. Rozhodli sme sa však stráviť prvý deň medových týždňov neďaleko Key West, kempovať na jednom z mnohých malých ostrovov a plaviť sa s Chloe na malom člne. Chceli sme teda ostať pár dní v kempe, potom ísť späť do Palm Beach, vrátiť loďku a vydať sa na cestu do Seattlu. Prešli by sme tým od najjuhuovýchodnejšieho bodu krajiny do jej najseverozápadnejšieho bodu.

Na Key West sme dorazili napakovaní člnom neskoro poobede a zamierili sme si to k jednej z lagún, hľadajúc pieskovú pláž. Po asi troch hodinách sme stále nenašli vhodné miesto a zašli sme už tak ďaleko, že bolo neskoro vrátiť sa späť. Všetky ostrovy na mape boli vlastne husté lesy mangovníkov, ktoré vyrastali priamo z plytčín. Nakoniec sa nám podarilo nájsť malý ostrov bez pláže, ktorý mal len staré drevené mólo na spúšťanie lodí s malou chatrčou veľkosti telefónnej búdky, naplnenou káblovým kotúčom a prevrátenou nabok.

Slnko bolo nízko, a tak sme sa rozhodli ostať na noc na drevenom móle, ktoré bolo len asi 4 metre dlhé. Rozprestrelí sme deku, zhodili zo seba šaty a vklzli do azúrovej vody. Potápali sme sa v krištáľovo čistej vode a po pár minútach odpočívali na deke, pozorujúc žiariace oranžové slnko klesnúť za horizont. Boli sme šťastní, že sme spolu. Keď sa schýlilo k súmraku, pobožkal som ju. Odtiahla sa od mojich pier a vzdychla: "Au". Práve, keď som sa chcel spýtať, že čo som urobil, rovnaké "Au" sa vydralo z úst aj mne. Obkolesil nás roj krvilačných komárov, horších ako hociktoré z tých, ktoré som videl v močiaroch Louisiany. Našťastie sme mali repelent, ale diabolské stvorenia si stále našli nechránené miesto a štípali dokonca aj cez šatstvo.

Po použití asi fľaše a pol repelentu sa zdalo, že problém s komármi sme mali pod kontrolou. Tesne predtým ako zmizli posledné zvyšky svetla, Chloe sa ku mne obrátila tvrdiac, že vidí oči hľadiace na nás z mangovníkového lesa. Myslel som si, že si vymýšľa, ale keď som sa otočil, uvidel som páry očí odrážajúce zvyšky posledného svetla. Boli to oči potkanov. Odrazu sa jeden z nich veľkosti jazvečika pobral oproti nám neukazujúc žiadne známky strachu alebo rešpektu pred dvojicou na medových týždňoch. Ostatní sa zhromaždili na vzdialenom konci móla, akoby to boli vojaci pripravení na vojenskú operáciu. Hodil som po nich pár mušlí, čo ich odplašilo, zostali však na okraji lesa, kde čakali na príležitosť. Videli sme ich oči, žiarili ako žeravé uhlíky, až kým sa súmrak nepremenil v atramentovú temnotu, ktorá vyhasila ich farbu. Zasvietil som baterkou na koniec móla prezerajúc dosku po doske, až kým som uvidel tucty žiariacich očí pozerajúcich na nás z temnoty.

Doposiaľ nám svadobná noc akosi nevychádzala, napriek tomu sme sa ju snažili využiť čo najlepšie. Zostali sme v pohotovosti a pripravili si zásobu mušiel na držanie potkanov od tela. Okolo desiatej večer sa zdvihol vietor a začala sa bližieť búrka. Mólo nebolo dostatočne veľké na rozloženie stanu, a tak keď prišiel chladný dažď, premočil nám lôžka aj šaty. Blesky pretínali oblohu a my sme boli vystavení dažďu na konci móla. Každý blesk ožiaril potkanov, ktorí číhali na druhom konci móla hľadajúc potravu. V najväčšom lejaku sme schmatli svoje veci a zamierili si to k chatrči, nevšímajúc si potkany. Našťastie sme sa zmestili na drevený okraj prevrátenej chatrče, a tak sme boli čiastočne chránení pred dažďom. Nechceli sme byť však na podlahe s potkanmi, ktorí si tu medzitým tiež našli úkryt. Cez asi 15 cm rúru vedúcu z

dutej osi chatrče na zemi až k jej streche pretekala voda. Pritúlili sme sa k sebe tak blízko, ako sme len mohli. Hrdzavá rúra bola medzi nami, na hlavy nám stekala voda a blesky križovali oblohu. Napadlo nás, že rúra je teraz vlastne hromozvodom a mohla by naše manželstvo ukončiť skôr ako nám začalo. Rozhodli sme sa však zostať kde sme, nech sa deje čo sa deje.

Ráno, unavení a nevyspaní, sme sa na móle povystierali a usušili mokré veci. Slnko zahňalo potkanov a komárov späť do mangovníkov. Kým ja som neúspešne rybárčil, Chloe pripravila raňajky, po ktorých sme sa rozhodli, že pohl'adáme lepší ostrov. Ak sa nám to nepodarí, vrátíme sa späť do Palm Beach. Mali sme dosť ostrovného raja.

Keďže sa nám žiaden nepodarilo nájsť, pobrali sme sa na člne smerom k diaľnici, kde sme mali zaparkované auto. Popoludní nám čln doprevádzali dva žraloky, pretínajúce plytkú vodu chrbtovými plutvami. V týchto plytkých vodách sme mali problémy s manévrovaním, a tak som asi v polovici použil kormidlo, na čo sa od juhu prihnala prudká búrka. Nikdy predtým sme nevideli oblohu takej hľbokej purpurovej farby. Vietor, vlny a dážď s nami lomcovali. Snažil som sa udržať čln vo vetre, ako som najlepšie vedel. Kormidlo som nemohol ponoriť úplne kvôli koralom, čím bol čln vo vetre menej stabilný.

V prestrašenej mysli nás napadlo, že ak sa prevrátíme, upokojili by sme apetít žralokov. Chloe začala plakať, držali sme sa však, až kým búrka neprešla. Čln so zjazveným kormidlom a poškodenou plachtou sme nakoniec dopravili k cieľu. Unavení sme ho naložili na príviesny vozík a zamierili si to do West Palm Beach. Bol to 24 hodinový medový deň, na ktorý len tak nezabudneme. Ďalšiu noc sme zostali vo West Palm Beach a s menej ako 200 dolármi vo vrecku sme si to zamierili do Seattlu. Samozrejme za 200 dolárov sa dalo ísť dlho, keďže benzín stál 35 centov za galón. Aby nám však vydržali až tam, museli sme po ceste kempovať, spať v stane a variť si vonku. Navštívili sme národné parky Yellowstone a Glacier. V Yellowstone sme sa zobudili trasúci, pretože cez noc náš malý stan prikryla asi 15 cm vrstva snehu. Auto nemalo ohrievanie, bolo to auto z Floridy.

Napriek obmedzenému rozpočtu sme išli v to ráno do bufetu a dali si prvé teplé raňajky na našej ceste - misku horúcej ovsenej kaše, dva poháre kávy a výborný oddych pri teplom krbu. Do parku Glacier sme prišli práve po tom, čo znovu otvorili cestu Going to the Sun po snehovej búrke. Vrchy boli vďaka snehovej prikryvke prekrásne. Chloe som povedal, že si obliekli svadobné šaty len kvôli nám.

V polovici septembra sme konečne dorazili k sestre. Boli sme unavení, bez peňazí, pripravení nájsť si prácu. Za menej ako týždeň sme si obaja našli prácu u Sea-Tac Motor Inn na Federal Way a tiež podnájom v ošumelej motelovej izbe. Uchádzal som sa o miesto maliara u Boeing Aircraft a ak by to vyšlo, zostali by sme tu a dokončil by som štúdiá na washingtonskej univerzite. Prácu som však nedostal, a tak sme sa rozhodli zarobiť si koľko sa len dá u Sea-Tac, ušporiť si čosi, aby som mohol pokračovať na louisianskej univerzite v jarnom semestri. Aby sa nám to podarilo, museli sme pracovať dvojité smeny. Robil som zároveň hotelového pomocníka a Chloe čašníčku.

So svojim ekonomickým vzdelaním čoskoro robila vedúcu čašníkom a zariad'ovala plánované úlohy. Mnohé dni sme pracovali 16 hodín denne, vedeli sme však, že pracujeme pre budúcnosť. Napriek tomu som každý týždeň prečítal niekoľko kníh, dlhé hodiny v práci mi umožnili premýšľať o mojom boji a najlepšom spôsobe, ako rozšíriť pravdu. Jim Lindsay mi párkrát napísal z New Orleans a snažil sa ma presvedčiť, aby som sa opäť stal aktívnym v Klane. Poslal mi pár kníh o Nathan Bedford Forestovi a vynikajúce materiály, ktoré napísal o pôvodnom Klane, prvom úspešnom rasovom hnutí v dejinách.

Pokiaľ ide o mňa, mal som svoj rasový svetonázor, čo som potreboval bolo usmernenie a prostriedok na prinesenie ideológie k víťazstvu. Svoje štúdiá som sústredil na dejiny revolučných hnutí. Čítal som knihy o americkej a francúzskej revolúcii. Študoval som tiež komunistické hnutie, nacizmus a Musolliniho fašistické hnutie a sira Oswalda Mosleyho. Nazrel som do populistických hnutí Huey Longa z Louisiany a William Jenningsa Bryana, do náboženských hnutí a dokonca aj princípov, ktorými sú organizované úspešné komerčné spoločnosti. Zdalo sa, že všetko, na čo som myslel v pracovných dňoch a čítal doma, bolo vytvorenie hnutia, ktoré by mohlo prebudiť náš národ a organizovať ho k víťazstvu.

V neskorý októbrový piatok som pracoval dvojitú 16-hodinovú smenu, počas ktorej som opäť a opäť premýšľal, ako byť najprospernejším v tomto hnutí. V ten večer som upadol s Chloe po mojom boku do

hlbokého spánku. Ráno o šiestej som sa zobudil svieži a rozhodnutý. Vedel som presne, čo urobím. Plány ležali rozložené v mojej mysli na roky dopredu.

Na jeseň roku 1972 sa skupiny Klanu po celej Amerike zmenšili na malú časť toho, čo kedysi býval. Skontaktoval som sa s Jimom Lindsayom a navrhol som mu kompletnú modernizáciu Klanu. Môj koncept neznamenal zmiernenie toho, v čo veril. Znamenal jeho prehĺbenie s výraznejším rasovým a vedeckým porozumením. Na jeho tradíciách by sme mohli vybudovať moderné sociálne hnutie. Pre mňa to znamenalo vybudovanie Klanu do politickej skupiny, ktorá zmení ľudské myslenie. Znamenalo sústrediť sa na mládež a budúcu generáciu a pritom stále uctievať staré tradície Klanu. Znamenalo to tiež plné práva žien na účasti boja za svoje prežitie a prežitie svojich detí. Bol by to vzdelaný Klan, ktorého stretnutia by sa konali v hotelových konferenčných miestnostiach, ako aj na poliach farmárov, vo veľkých mestách a malých dedinách, na vysokých školách a v továrňach. Klan musel byť znovu vytvorený ako pôvodné hnutie, vedené poznaním a čestnými ľuďmi. Taká bola moja vízia.

Zavolať som Jamesa Lindsaya a spýtal sa ho pár jednoduchých otázok. "Dovolil by si mi modernizovať Klan od hlavy po päty?" "Či by som ti dovolil?" odpovedal. "Chcem aby si to urobil viac než čokoľvek iné na svete." V jeho typicky dramatickom spôsobe hovorenia vecí mi povedal: "Je tvojím osudom urobiť to." Nasledujúcich niekoľko dní som cez deň pracoval v hoteli a po nociach na byte kompletne prepisoval program a smernice Ku Klux Klanu.

Prijal som modernejšiu verziu symbolov a navrhol nové publikácie, často sa radiac po telefóne s Jimom Lindsayom. Federal Way sme s Chloe nakoniec opustili v novembri a vybrali sa západným pobrežím priamo do San Francisca. Prechádzali sme okolo internátu kalifornskej univerzity v Berkeley a boli šokovaní drzými komunistickými plagátmi vylepenými na každej telefónnej búdke. Otvorená propagácia homosexuality nás tiež prekvapila a znechutila. Vedeli sme, že zvyšok krajiny bol len málo pozadu za Berkeley.

Čakalo nás toto aj doma? Ďalej sme sa vydali do červených lesov Giant Forest, miesta, ktoré som chcel opäť navštíviť po prečítaní si Madisona Granta, ktorý bol najzodpovednejším Američanom pri záchrane týchto veľkolepých stromov. Bolo zaujímavé, že jeho práca ma priťahovala dlho predtým, než som sa dozvedel o jeho oddanosti na zachovanie krás západnej civilizácie. Kráčajúc pod týmito velikánmi si človek uvedomí, aký krátky je ľudský život v prírode. Prinútili ma skutočne sa zamyslieť nad našou pokorou k prírode a jej zákonom.

Ďalšou zastávkou bol Grand Canyon. Do batohov sme napchali spacáky, jedlo a vydali sa k rieke Colorado. Na južnom okraji bolo stále 20 cm snehu. V polovici sa cesta zmenila na blato, znížila sa teplota, ale počasie bolo výborné. V priebehu rokov som sa ku Grand Canyonu vrátil aspoň 12 krát. Vždy, keď sa blížim k južnému okraju, som tak dojatý jeho krásou, že na chvíľu nemôžem zo seba vydať ani hláska. Pohľad na skaly vymyté riekou je ako otvoriť veľkú encyklopédiu dejín Zeme. Pre mňa je takéto miesto krajšie ako ktorýkoľvek chrám a výrečnejšie ako akákoľvek písaná forma Božieho slova. Zastavili sme sa vo Flagstaff, u tety a strýka Mildred a Wally Hatcherovcov, pri memoriáli tých, ktorí zomreli pri leteckom nešťastí nad kaňonom.

Poslednou dôležitou zastávkou bolo San Antonio. Pohľad na Alamo po prvýkrát, odkedy sme sa stali rasovo vedomí, zanechal na mňa a Chloe silný dojem. Muži, ktorí tu bojovali a zomreli pochádzali takmer zo všetkých končín Európy. Obetovali svoje životy, aby ľudia nášho dedičstva mohli žiť slobodne v celej krajine. Ich obeť nielenže inšpirovala Američanov k víťazstvu proti Mexičanom, ale mala by tiež, kým je náš genotyp živý, inšpirovať každého Európana. Na druhej strane pohľad na prostitútky, drogových dilerov a iných im podobným za stenami pamätníka, nás priviedol k poznaniu, ako tragicky rýchlo a hlboko náš národ klesol. Bol som nedočkavý začať opäť politickú prácu, a tak som šoféroval do Louisiany rýchlejšie než zvyčajne.

Usadili sme sa v Baton Rouge a ja som sa zapísal na univerzitu. Cítil som energiu, ktorá naplňala dni a noci štúdiom a aktivitami. Začal som organizovať a budovať najväčšiu pobočku Klanu v krajine a založil 22 ďalších v Louisiane a Mississippi. S Chloe sme tiež otvorili denné centrum starostlivosti pri baptistickom kostole vo Woodlawn vo východnej časti Baton Rouge. Nabral som ťažký akademický

náklad 18 až 21 kreditov za semester a cez víkendy som cestoval a organizoval Klan. S narastajúcimi úspechmi ma Lindsay menoval Grand Dragon Louisiany a zároveň Národným informačným riaditeľom organizácie. Klan začal opäť stúpať.

KAPITOLA 35

KLAN STÚPA

Do konca roku 1973 Klan stúpol dramaticky. Najímali sme veľa nových mladých ľudí a dbali zároveň na kvalitu každého nového člena. Médiá vytvorili obraz Klanu ako násilnú, ignorantskú a nenávistnú organizáciu. Na prekonanie tohto imidžu sme každému členovi zdôrazňovali, aby bol absolútne legálny, zodpovedný a nemiešajúci sa do akýchkoľvek problémov nielen pre svoje vlastné dobro, ale aj pre dobro jeho klanových bratov. Považovali sme sa za organizáciu, ktorej svätým poslaním bolo zabezpečenie prežitia a napredovania nášho dedičstva a našich práv. Všetci členovia vedeli, že násilie voči menšinám je nielen nesprávne, ale robí nášmu boju viac zla ako osohu.

Kedykoľvek sa v Amerike udial zločin, ktorý spáchal beloch proti černochovi, médiá ho rozoberali v celej krajine niekoľko dní alebo týždňov, zatiaľ čo bielym obetiam čerochov sa dostala krátka reportáž v lokálnych novinách, ak sa im vôbec nejaká pozornosť venovala. Médiá takto ukazovali, že nenávisť a násilie boli vlastné bielym hnutiam, kým občianske hnutia boli prezentované ako sily lásky a bratstva. Boli sme v psychologickvej vojne a naši nepriatelia mali ohromnú výhodu vďaka ich nadvláde nad médiami.

Veľa mladých belochov sa naučilo na vlastnej koži, koľko zla narobila integrácia ich komunitám, školám a susedstvám. Jej nespravodlivosť sa stala jasná každému, kto navštevoval vysoko integrovanú školu, alebo kto videl úpadok svojho okolia s príchodom čerochov a Mexičanov. Mladí belosi sa chceli proti tomuto postaviť, ale nevedeli ako. Hollywoodské zobrazovanie oponentov integrácie ako násilníkov alebo ako "páličov križov" iba povzbudilo túžbu a snahu mladých ľudí brániť sa. V žiadnej sociálnej inštitúcii nebolo mladým belochom dovolené mať biele skupiny alebo preukázať akúkoľvek formu bielej pýchy, kým čierna pýcha a solidarita boli oficiálne podporované a povzbudzované.

Jedinou odozvou zobrazovania týchto javov v televízii alebo v kine bol fyzický odpor. Niektorí odcudzení belosi napodobňovali násilné, protičernošské správanie, aké videli v televízii. Takéto správanie však len podporovalo obraz, ktorý vytvorili médiá - obraz nenávistného a násilného bieleho rasistu. Samozrejme len malé percento medzirasových zločinov bolo spáchaných bielymi voči čiernym a kdekoľvek čierno-biela zvada skončila víťazstvom belocha, médiá to okamžite vylíčili ako rasový incident. Akákoľvek bitka medzi čerochmi a belochmi, ktorú černosi vyhrali skončila v policajných hláseniach a zriedkavom mediálnom pokrytí. Ak černosi vliekli biele dieťa za bicyklom a následne ho zbili, bola to len detská šarvátka. Ak však biele deti urobili podobnú vec čerochom a čierne dieťa muselo ísť do nemocnice, stal sa z toho národný rasový incident. Jesse Jackson a niekoľko športových hviezd, spolu s tuctom členov spravodajstiev, prichádzali do nemocnice, aby sa odfotili s obeťou a pokračovali v propagande.

Tento vzor sa používa dodnes. Len v zriedkavých prípadoch biely kriminálnik ublíži alebo zabije čerocha. Je to však týždeň v správach, sprevádzané prehláseniami bielych i čiernych politických vodcov odsudzujúcich biely rasizmus. Nasledujú morálne pobúrené a uplakané spovede s rodinnými príslušníkmi a roztrhané spravodajstvá zo súdnych procesov. Skutočnosťou je, že prípady násilia belochov proti čerochom sú extrémne ojedinelé, kým prípady čiernej brutality, znásilnenia a vražd proti bielym sú pravidelné.

S narastajúcou publicitou o mojom postoji v Klane som začal dostávať listy od mnohých detí z integrovaných škôl, sťažujúcich sa a rozprávajúcich mi o svojich skúsenostiach. Z ich listov som videl, že majú právo byť nahnevané. Mnohé z nich boli zastrašované a napádané čerochmi. Boli prinútené existovať v prostredí primitívneho správania a kriminality. V školách boli učené, že ich predkovia boli vydierači, zatiaľ čo čerochom bola vtĺkaná pýcha na svoju rasu a nenávisť k bielym. Po vystúpení v programe národnej televízie som každý týždeň dostával tucty listov od bielych študentov z celej krajiny. Mnohí z nich opisovali hrozné podmienky a strašné incidenty, o ktorých sa v médiách nikdy nehovorilo.

Počas rokov sa počet podobných listov zvýšil a dnes ich dostávam viac, ako kedykoľvek od začiatku

mojej verejnej činnosti. Vysvetľujem všetkým, ktorí mi píšu, že majú právo na obranu, ak sú napadnutí. Ak však robia nelegálne veci, záležitosť tým zhoršia pre seba, svoje rodiny a priateľov. Radím im, že posledné miesto, kde by chceli byť je väzenie, v ktorom je prevažná väčšina černochoch. Zdôrazňujem zároveň, že naše hnutie nie je o násilí, ale o láske k našim tradíciám, dedičstvu a slobode. Vedel som vtedy, tak ako to viem teraz, že jediným spôsobom ako vybudovať trvalé hnutie je vybudovať ho nie na základe nenávisti, ale na základe hlbokej a trvalej lásky k svojmu národu a jeho najvyšším ideálom.

S rastom mojej popularity ma nič netrápilo viac ako označenie "rasista" alebo ako súčasť "nenávisťnej skupiny". Naopak, práve tí, ktorí podporujú integráciu a multikulturalizmus sú zodpovední za vytvorenie klímy rasovej nenávisti. Myslia si snáď liberáli, že chronické opakovanie bieleho "zla" voči čiernym napravi postoj černochoch k bielym? Médiá sa zaoberajú historickým zotročovaním černochoch, diskrimináciou černochoch, lynčováním černochoch a zabíjaním vodcov černošských hnutí. Černosi sú učení nenávidieť bielych a táto zažitá nenávisť je často prejavovaná v ich epidemickom násilí voči bielym ľuďom. Belosi, ktorí chcú jednoducho zachovať svoje vlastné práva sú nazývaní rasistami. Belosi, ktorí chcú žiť v bezpečnom a slušnom prostredí sú nazývaní rasistami. Belosi, ktorí chcú aby ich deti navštevovali dobré a bezpečné školy sú nazývaní rasistami. Dokonca aj jednoduché diskutovanie nad realitou rasových rozdielov nám dáva prívlastok rasisti.

Je to ale predovšetkým nedostatok alebo neschopnosť spoznať tieto rasové rozdiely a podľa toho s nimi narábať. Deti majú dôvod k svojmu roztrpčeniu. Bolo im nanútené navštevovať integrované školy, v ktorých trpia nespravodlivosťou. Biele deti, ktoré sú v čisto bielych školách cítia oveľa menej nevraživosti a často majú kladné pocity voči černochochom a ostatným menšinám. Biele oblasti Ameriky majú najliberálnejší postoj voči černochochom a ostatným rasovým menšinám.

Ak by bolo po mojom, zastavil by som nezmyselné programy nútenej integrácie a výsledkom by bolo oveľa menej nenávisti a nepriateľstva medzi rasami. Ak ľudia skutočne chcú zastaviť rasové nepriateľstvá a nenávisť, musia jednoducho uznať rozdiely, ktoré Boh a príroda stvorila a jednoducho zachovávať tieto odlišnosti. Namiesto toho liberálna elita hlása umelú rasovú rovnosť, ktorá len spôsobuje trenie. Dovolením masívnej nebielej imigrácie a povzbudzovaním rozmnožovania primitívnejších a k násiliu náchyľnejších ľudí sa spoločnosť stáva presiaknutejšou barbarizmom, zločinom a nenávisťou.

Zúčastnil som sa mnohých debát na univerzite a množstvo profesorov ma pozvalo na svoje prednášky. Argument, ktorý sa často opakoval znel, že uznávanie rasových nerovností vedie k brutalitám ako holokaust. Zdôraznil som, že väčšina našich predkov neverila v rasovú rovnosť a nebudovali žiadne údajné plynové komory. Omnoho viac ľudí bolo zavraždených v mene rasovej rovnosti než vďaka akejkolvek inej doktríne v dejinách. V mene rovnosti Jakobíni francúzskej revolúcie zavraždili desiatky tisíc najlepších a najkultúrnejších ľudí Európy a Francúzska. V Rusku, Číne a v krajinách východnej Európy, Kambodži, Vietname a inde - mnoho desiatok miliónov bolo zabitých v mene rovnosti. Rovnosť je náboženstvo nenávisti a závidosti. Keď jej falošná doktrína neprodukuje rovnaké výsledky, presadzuje sa "rovnosť" ľudí represiou a dokonca vraždou.

Židovské supremačné skupiny ako ADL, Anti-Defamation League of B'nai B'rith sú najnotorickejšími používateľmi slova nenávisť na opísanie tých, ktorí sa postavili proti ich pokrytectvu a mizantropii. Radi nás volajú bieli supremacisti. Čo my však skutočne chceme nie je vládnuť nad žiadnou inou rasou, ale jednoducho žiť vo svojej vlastnej spoločnosti, s vlastnými hodnotami, bez toho, aby sme kohokoľvek utláčali. Rasová separácia robí rasové utláčanie nemožným a rasovú nenávisť oveľa ťažšou. Na druhej strane židovský etnocentrizmus je skutočnou nadvládou v klasickom slova zmysle, pretože Židia sa nechcú oddeliť a mať svoju vlastnú spoločnosť tak, ako bieli ľudia. Židovskí mizantropi nechcú byť od nás oddelení, naopak, aktívne nás vyhľadávajú, aby nad nami vládli. Ako som už spomenul, židovskí supremacisti sa snažia zlomiť etnickú pýchu ľudí, medzi ktorými prebývajú.

Obviňujú nás z konečného zla, ktoré asociujú s holokaustom: genocídou. Napriek tomu sa snažia zničiť naše tradície, našu kultúru a v konečnom dôsledku našu genetickú existenciu - čo je skutočne výstižnou definíciou genocídy. Ich konečným riešením je zničenie rasového dedičstva našich národov, o ktorých si myslia, že ich nechápu a táto rasová genocída sa deje v celosvetovom meradle. Volajú nás

"rasistami" za to, že odhaľujeme židovskú supremáciu, oni však nikdy nie sú označení nenávisťníci za ich ustavičné obvinenia kresťanskej netolerancie voči Židom.

Sme napádaní tými istými Židmi-ovládanými médiami za to, že veríme v intelektuálnu prevahu belochov nad černochochmi, ktoré tak nehanebne podporujú názor židovskej intelektuálnej a morálnej zvrchovanosti. Židovskí supremacisti portretujú belochov, ktorí sú proti rasovému miešaniu belochov a černochochov ako netolerantných, úzkoprsých fanatikov, zatiaľ čo ich vlastné organizácie vedú multimilión dolárové kampane v židovských periodikách proti židovskému miešaniu. Sme morálne trestaní za to, že si chránime hranice pred masívnou, neeurópskou, ilegálnou imigráciou, kým židovské médiá chvália Izrael - národ, ktorý dovoľí prisťahovať sa len vlastnej rase. Židia neustále hádzu vinu za holokaust v druhej svetovej vojne na Európanov a kresťanov a volajú nás haters za jednoduché poukázanie na vedúcu úlohu Židov v raných dňoch komunistického režimu v Rusku, ktorý zavraždil desiatky miliónov kresťanov. V 70-tych rokoch Židmi ovládané médiá často hovorili o bielom terorizme, správy FBI však ukazovali, že vedúcimi teroristickými skupinami v Amerike bol radikálny židovský Jewish Defense League⁹⁸² (JDL spáchalo viac bombových atentátov ako akákoľvek iná skupina).

Keď som sa opäť stal aktívnym členom Klanu, dúfal som, že fascinujúci charakter organizácie pritiahne médiá. Hollywood používal obraz KKK ako zlo na presadzovanie svojich cieľov k civilným občianskym hnutiam, avšak aj to urobilo Klan fascinujúcim a vhodným pre médiá. V januári 1974 som urobil mediálny zlom na celonárodne vysielanej *Tomorrow Show* s Tomom Snyderom. Vtedy som zistil, že mnohí z médií jednoducho nemôžu odolať pokušeniu mať vo svojej relácii otvoreného šéfa Klanu. Dokonca aj niektorí z radov najväčších odporcov židovských oponentov neodolali pokušeniu možnosti zvýšenia sledovanosti svojich relácií. Dodnes ma mnohé relácie pozývajú na rozhovor, aby tak zvýšili počet svojich divákov.

Jednou z najzaujímavejších relácií po *Tomorrow Show* bola *Stanley Siegel Show* v roku 1974, ktorá bola vysielaná naživo v Nashville (neskôr sa presťahoval do New Yorku). Siegel sledoval *Tomorrow Show* a rozhodol sa pre rozdielny prístup ako Tom Snyder. Keď nemohol odpovedať na moje fakty, rozhodol sa ma zosmiešniť. Vedel som, že je tvrdým reportérom, naša pobočka Klanu v Nashville mala o ňom pár informácií. Pripravil som si teda odpovede na prípadné osobné útoky. Skúšal argumentovať mojimi tvrdeniami, nevychádzalo mu to, a tak sa na konci relácie uvoľnil a vytiahol svoj tromf:

"Pán Duke, nie je pravda, že príčina prečo ste vy a ostatní členovia Klanu tak zaujatí proti černochoch je, že vy, bieli rasisti sa cítite sexuálne nerovnocenní s černošským mužom? Nežiarlite jednoducho na ich sexuálnu prevahu?" Pozrel som sa na neho a odpovedal: "Viete Stanley, len chorý človek ako vy by vôbec uvažoval týmto smerom. Dovoľte mi, aby som sa vás opýtal pár otázok." "Vravíte, že som mentálne chorý, ale nie je pravda, že ste boli pod dozorom psychiatra 10 rokov? Nie je tiež pravda, že ste sa kúpali nahý v sude so želatinou? ...a, Stanley ak hovoríme o pocitoch nerovnocennosti, prečo (ukazujúc na jeho vyvýšenú stoličku) máte vyvýšenú stoličku? Aby ste mohli vyzerať vyšší ako vaši hostia? Máte snáď pocity nerovnocennosti? Viete, sexuálna nerovnocennosť k černochoch ma nikdy nenapadla, ale rozumiem prečo napadla vás. Len perverzný, malý Žid ako vy môže na čosi také prísť." Siegel sa tak roztriasol, že ledva dokončil reláciu, po ktorej okamžite utiekol do šatne, plačúc ako dieťa. Na chvíľu som ho dokonca ľutoval, ale koledoval si o to.

Tieto programy boli uspokojujúce z niekoľkých hľadísk. So svojou pravdou o rasách som dosiahol milióny ľudí. Prelomil som stereotypy o Klane a musím sa priznať, mal som rád takéto výzvy. Keď som bol členom Klanu, rád som sa zúčastnil každej relácie, každého univerzitného prejavu ako nenávidený prehrávajúci a obrátil strany proti mojím arogantným oponentom. Väčšina ľudí z médií skutočne verila svojej propagande. Keďže nikdy nemali možnosť vypočuť si obidve strany rasových problémov a odhaliť židovskú supremáciu, neboli jednoducho intelektuálne pripravení. Mnohí reportéri boli majstri slova a vedeli ako používať humor, otočiť frázu a dokonca i prestávky na reklamy a kamerovú techniku na svoju

stranu. Avšak základná pravda našej pozície a ľahko odhaliteľné pokrytectvo našich oponentov sú výhody, ktoré sú nevyvrátiteľné napriek ich chytrým odpovediam. Často som sa aj ja dobre pobavil. Pri prejave na vanderbiltskej univerzite v Nashville, Tennessee, v časti otázok a odpovedí, ukričané biele dievča prišlo k mikrofónu ťahajúc za ruku černocho. Počas môjho prejavu mu prešla rukou po vlasoch, objala ho okolo krku a opakovane ho začala bozkávať. Keď nakoniec prišla k mikrofónu, obecenstvo úplne stíchlo. Držiac ho za ruku sa na mňa pozrela a sarkasticky poznamenala: "Nuž pán Duke, čo povie na toto?" Ignoroval som ju, pozrel na černocho a povedal súcitne: "Som skutočne prekvapený, že vidím džentlmena ako vy s takýmto bielym odpadom." Obecenstvo sa začalo hlasno smiať asi tri minúty, kým si nesadla späť v hanbe.

Viac prezentácie médiami malo za následok viac univerzitných prejavov. V tom čase som dostával asi 1200 dolárov za prejav, čo nám skutočne pomohlo na vybavenie, ktoré sme pre hnutie potrebovali. Začínajúc z ničoho sme si postupne vybudovali vlastnú knižnicu a kancelársky materiál. Každý dolár sme využili, ako sme najlepšie vedeli. Kúpil som použitý tlačiaci lis a naučil sa tlačiť. Čoskoro som tlačil za veľmi malé náklady tisíce letákov, ktoré sme roznášali s našimi mesačnými novinami, ktoré sa volali The Klan Action Report, neskôr The Crusader. Zároveň sme s Chloe boli jedinými manažérmi v dennom opatrovateľskom ústave. Chloe našťastie zvládala všetko, čo ústav potreboval. Niekedy, keď mala veľa práce alebo roznášala noviny som išiel do ústavu ja a zaskočil za ňu.

Rád som sedel pri klavíri a vymýšľal si príbehy pre deti o rytieroch, drakoch a princeznách doplnené zvukovými efektmi starej škrípajúcej stoličky. Moje príbehy a rozprávky neboli politicky správne, ale myslím, že práve preto sa deťom tak páčili.

V poslednom semestri na škole, na jar roku 1974 som si potreboval zobrať 24 hodín seminárov, aby som školu skončil. Aby sa mi to podarilo, získal som povolenie od profesora a šiel na skúšku zo sociológie, ktorú som ľahko urobil. Dostal som tiež povolenie od dekana, aby som si mohol vziať viac hodín cez semester, ako bolo zvyčajne povolené.

Napriek aktivitám v Klane som ukončil plných 21 hodín semestra s hodnotením A a B z každého predmetu. Študoval som poctivo a nevedel sa dočkať slávnostnej promočnej ceremónie. Konečne budem môcť nasledovať svoju prácu s plným sústredením. Dva týždne pred promóciami som dostal pozvanie na televíznu show do Chicaga, ktorá pripadla na deň promócií. Celá moja univerzitná kariéra slúžila k podpore boja a nášho dedičstva a vedel som, že mu viac pomôžem v Chicagu ako na ceremónii.

V to leto som prejazdil celú Ameriku a vystupoval na dvoch až troch stretnutiach každý týždeň. V septembri toho roku americký sudca Arthur Garrity nariadil integračné opatrenia, ktorými synovia a dcéry pracujúcej strednej triedy na juhu museli navštevovať drogami a zločinom preplnenú oblasť podobnú Harlemu, kým množstvo černocho z Roxbury začali navštevovať biele školy na juhu. Niektorí z vodcov komunít sa proti tomu postavili a keďže ma videli v televízii, pozvali ma k nim, aby som zorganizoval ľudí v Bostone.

Poslal som dvoch svojich zástupcov, aby zorganizovali v oblasti Klan. Okamžite som zvolal tlačovú besedu pre Freedom Ride North (freedom rides - autobusové linky na juhu, ktoré mali odstrániť rasovú segregáciu v autobusových spojoch a staniaciach - pozn.prekl.), robiac paródiu z freedom rides, ktoré boli na juhu. Vzápätí som letel do Bostonu, kde ma čakalo vrele privítanie od mladých mužov, ktorí zúfalo bojovali, aby zachránili svoje komunity a samotný život svojich detí.

Ľudia Bostonu - kedysi samotného srdca hnutia za zrušenie otroctva a centrum, z ktorého začal útok na juh v roku 1960, bojovali teraz celou svojou silou na odpor proti integrácii. Videl som bostonský odpor ako konečné preukázanie správnosti juhu a čo bolo zaujímavé - ľudia z Bostonu boli v priemere oveľa radikálnejší ako ľudia z Mississippi alebo Louisiany. Musel som im opakovane vysvetľovať, že násilie by iba ublížilo ich úsiliu. Povedal som im ako násilie zničilo odpor proti integrácii na juhu. Dr.Edward Fields,⁹⁸³ ktorý bol v tom čase aktívnym v National States Rights Party v Birminghame, mi povedal o tisíckach belochov v uliciach, ktorí sa postavili proti školskej integrácii.

Zdôrazňoval som, že belosi si musia udržať morálne právo na svojej strane. "Pravdou je," povedal som im, "že zástancovia integrácie majú na svedomí ľudské životy, pretože spôsobili straty tisícok

belochov a spôsobia ešte ďalšie straty tisícok európsko-amerických životov v mestách našej krajiny. Ak by bolo po našom, zachránili by sme životy belochov, černochoch a tiež našej civilizácie." Potom som zavtipkoval o radikalizme Bostončanov, hovoriac jednému z mojich organizátorov z Louisiany: "Musíme týchto ľudí ukládať. Chcú zabíjať černochoch, zatiaľ čo my ich chceme len bezpečne odvieť späť do Afriky."

Doma som sa dozvedel správu, že Chloe je tehotná. Bol to krásny moment pre nás oboch, keď sme zistili, že prinesieme na svet nový život. Neporušená reťaz, ktorá spojila naše dve rodiny spojila ďalšie ohnivo minulosti s budúcnosťou. Chloe sa ťažko sústredila na prácu v ústave a kancelársku prácu pre Klan, nikdy sa však nestážovala. Bola nadšená pri myšlienke na naše prvé dieťa.

Začal som častejšie dostávať pozvánky z univerzít. Na jeden z prejavov som cestoval na Univerzitu Severnej Karolíny v Chappel Hill, 4. apríla 1975. Prejav bol plánovaný v starom auditoriu s asi 2000 miestami. Všetky boli zaplnené, ďalších viac než 500 študentov v okolitých miestnostiach počúvalo môj prejav cez reproduktory a

mnoho ďalších stálo pri oknách auditoria. Čierni študenti sa zhromaždili pred auditoriom asi hodinu pred prejavom.

Tesne pred začiatkom plánovaného prejavu sa asi 100 bojovných černochoch predralo do haly a utvorilo zástup medzi sedadlami a pódium. Vrieskali, tancovali, pískali, hádzali rôzne objekty a robili všetko možné, aby prejav zastavili. Keďže boli medzi obecenstvom a mnou, zástupy nemohli počuť nič z toho, čo som vravel. Ironicky, práve černosť začali kričať: "Slobodu, slobodu, slobodu." Začali byť tak násilní a divokí, až musel dekan prejav odvolať. V ten večer som napísal do univerzitných novín dlhý list, zaoberajúci sa stratou slobody prejavu na univerzite v Severnej Karolíne. Poukázal som tiež na to, ako primitívne správanie čiernych študentov v pokuse potlačiť slobodu pripomínalo nedostatok slobody v čiernej Afrike. Varoval som že, ak sa rasové zloženie Ameriky stane tmavším, naše slobody sa budú tým viac strácať.

V júni bol James Lindsay, môj priateľ a adoptívny otec zo stredoškolských rokov zabitý. Bol zavraždený deň pred tým, ako jeho rozvod nadobudol právoplatnosť, čím umožnil jeho žene zdediť všetok jeho majetok. Neskôr bola obžalovaná z vraždy, ale najala si výborného právnik, ktorý ju zbavil obvinenia. Správa o jeho smrti ma zasiahla ako blesk, smútil som 3 dni nevychádzajúc z domu až do jeho pohrebu, na ktorom som niesol jeho rakvu. S Chloe sme sa rozhodli, že pomenujeme po ňom naše prvé dieťa.

V roku 1975 som sa rozhodol uchádzať po prvýkrát o verejný úrad do senátu štátu Louisiany. Mojm oponentom bol Ken Osterberger, veľmi populárny republikánsky politik, ktorý ako väčšina republikánov bol slušný konzervatívce a dobrým rodinným mužom. Odmietal sa však vyjadriť ku kritickým problémom našej krajiny. Ja som sa o tento úrad uchádzal sľubujúc že budem bojovať proti nútenej integrácii federálnej vlády, pracovať za legislatívu na ukončenie diskriminácie bielych, reformovať systém sociálneho zabezpečenia a spomaliť nelegitímnu pôrodnosť. Ako najmladší kandidát v štáte som získal 33% hlasov a výrazne zvýšil verejnú akceptovanosť Klanu.

Kristin Duke a jej o rok staršia sestra Erika

Mesiac pred voľbami sa nám s Chloe prihodilo niečo, čo pre nás znamenalo oveľa viac ako voľby -

narodilo sa nám naše prvé dieťa, dcéra Erika. Ako mnohí otcovia, dúfal som, že moje prvé dieťa bude syn a keď mi doktor oznámil, že to je dcéra, na moment som pocítil nádych sklamaní. Keď som však na ňu pozrel a držal ju v náručí, d'akoval som Bohu že ju mám. Pomenovali sme ju Erika Lindsay Duke. V pohľade jej jasných očí som videl predošlé generácie a generácie budúce. Po roku a pol sme s Chloe boli požehnaní ďalšou prekrásnou a zdravou dcérou Kristin Chloe Duke a o mnohé roky neskôr dokázala, že je práve tak oddaná nášmu boju ako ja.

Myslel som na to, aké je to ironické, že niektorí ľudia popierajú teóriu rás, keď je to v samotnom pohľade našich detí a v ich duši ako rastú. Rasa je jednoducho predĺženie rodiny. Vitálne predĺženie, ktoré má dosah na každú časť života našich detí. Je pravda, že každý človek je individuálny, ale rasový makeup spoločnosti má hlboký dopad na jeho život a rodinu. Rasu nenachádzame len v tvárach detí, je prítomná vo forme spoločnosti. Ak majú moje deti vyrastať v krajine, kde nie sú bieli ľudia, ich možnosti na rozvoj a kvalitu života sa podstatne znížia. Ich gény by im však dali zdedené výhody kdekoľvek by žili.

Je pre mňa záhadou, že niektorí ľudia nevidia elementárne zákonitosti rasy. Nepochybne jeden z faktorov takéhoto, od reality odtrhnutého vnímania, pochádza z tisícok televíznych relácií a filmov, ktoré ukazujú, že jediný rozdiel medzi rasami je farba pleti. Ľudia nerozmýšľajú nad faktom, že v tých filmoch bieli i čierni herci hovoria slovami, ktoré vyšli z mysle bielej osoby (scenáristu). Čierny herec len papagájuje pocity, hodnoty a morálku pochádzajúcu od bieleho pisateľa, väčšinou Žida alebo liberála. Niet divu, že v médiách vyzerajú rasy vo svojej povahe rovnako.

Napriek tomu, že som bol pozvaný do mnohých televíznych a rozhlasových relácií, veľa z nich bolo zrušených na poslednú chvíľu kvôli tlaku ADL a iných skupín. Niektoré programy natočené a pripravené pre neskoršie vysielanie boli tak isto zrušené po tom, čo sa reportér nesprával voči mne tak, ako plánoval. Jedným z uznávaných a výrečných televíznych reportérov v Los Angeles, Žid s anglickým prízvukom, Michael Jackson, ma pozval do svojho televízneho programu a poslal mi dokonca letenku. Pri jednom z jeho vysielaní povedal, že som "pochoval Toma Snydera". Najprv sme robili cez deň živé rozhlasové vysielanie, v ktorom sa mu veľmi nedarilo, potom sme začali natáčať televíznu show na pásku, ktorá sa mala vysielat' o dva dni neskôr. V show sa stal veľmi útočný a začal ma obviňovať, že som "plný nenávisťi". Slovo "nenávisť" použil aj v rozhlasovom programe predtým, tak som si urobil kópie niektorých nenávisťných citátov z Talmudu a tiež niektoré citáty z novín namierené proti nežidom.

Povedal som mu: "Nie je pravda, že nemám rád černochoch, chcem len žiť medzi svojimi vlastnými ľuďmi podľa vlastných hodnôt, ale ak chcete počuť nenávisť, poskytnem vám nejaké príklady." Začal som citovať Talmud a to časti ako: "Najlepší z nežidov by mali byť zabití" a "nežidia sú ako špinavé zvieratá". Dodal som: "Predstavte si, že by som povedal podobné veci o černochoch a Židoch." Jackson sa nezmohol na slovo, ohromený, že sa niekto odvážil citovať Talmud. Zajakávajúc povedal pár naučených fráz na ukončenie relácie, čím sa show skončila. Bol v pozícii, kedy nemal čo stratiť, pretože ak by ma porazil, nedočkavo by reláciu odvysielal, ale keďže bola točená na pásku, mohol sa vyhnúť ublíženiu svojej reputácie jednoducho tým, že ju celú vymazal a vysielal reláciu inú. Jackson nikdy nepovolil, aby sa táto relácia vysielala.

Počas iných vystúpení po krajine sa ukazovali otvorene komunistické revolučné organizácie a volali po mojej smrti a naliehali na fyzický útok proti mne. Komunistické noviny, ako napr. Progressive Labor Party mali v titulkoch: "Smrť Dukovi". Do jednej rozhlasovej stanice v Chicagu vtrhli komunisti so železnými tyčami, rozbíjali všetko okolo, skúšali ma zasiahnúť, musel som sa brániť stoličkou, až kým ich polícia nevyhnala z objektu. Do roku 1977 som

rozprával na asi 100 stretnutiach a robil 200 rozhlasových a televíznych relácií za rok. S rastom našej organizácie začali byť úrady v pokusoch zastrašiť a rozvrátiť naše hnutie tvrdšie.

V roku 1975 sa na konferencii Klanu v Metairie spolu s medzinárodnou protikomunistickou konferenciou zúčastnili prívrženci z celého sveta. Polícia v civile na parkoviskách hotela fotografovala hostí, oslepujúc ich bleskami len pár centimetrov od tváre. Požiadal som ich, aby odišli a išiel som za vedením hotela. Počas mojej absencie sa jeden z delegátov, 78 ročný muž, dostal do roztržky s políciou a bol zatknutý. Niektorí z delegátov vystúpili proti polícii vo svojich prejavoch, protestujúc proti zatknutiu. Asi 8 hodín po incidente sa ma rozhodli zatknúť za nevhodné chovanie a povzbudzovanie k výtržnostiam. Spolu s Dr. Jamesom Warnerom,⁹⁸⁴ riaditeľom New Crusade Christian Church som bol na súde obvinený. Štát však upustil od jedného z obvinení, takže som nemusel ísť pred porotný súd. Napriek tomu, že dôkazy ma jasne zbavovali viny, sudca Thomas Wicker ma v nemiestnom verdikte odsúdil za povzbudzovanie k výtržnostiam, oficiálne však poznamenal, že "výtržnosti" ale nespôsobili žiadne zranenia alebo škodu na majetku. To ale boli výtržnosti! O niekoľko rokov neskôr sa Wickerova manželka stala federálnou sudkyňou.

V polovici 70-tych rokov som aktívne hľadal spôsoby na verejné odhalenie hrozby, akou bola národná rasová a kultúrna integrita masívnej ilegálnej imigrácie valiacej sa cez hranice s Mexikom. Vodcovia Klanu sa rozhodli, že zvýšia verejné povedomie k tomuto problému. Rozhodli sme sa zorganizovať Klan Border Watch - naši členovia z Kalifornie až po Texas strážili mexicko-americkú hranicu a oznamovali nelegálne prechody cudzincov americkej hraničnej stráž. Začali sme s obhliadkou colnice San Yasidra pri San Diegu.

Zariadenie dávalo verejnosti na požiadanie možnosť obhliadky, tak som o jednu požiadal a čuduj sa svete, vyhovel mi. Tlač bola pobúrená nad faktom, že vodcovi Ku Klux Klanu bola dovolená obhliadka veľkého vládneho zariadenia. Komunisti zúrili.

Pricestovali s miešancami a židovskými obľúbencami aby nás fyzicky napadli. Na konci obhliadky začal značný kontingent marxistov vzburu a výtržnosti, napádajúc hraničnú stráž a nás. Pobehovali po zariadení a hádzali kamene a vajcia. Pamätám si, ako jedna skala zasiahla dobre oblečenú mexickú ženu, ktorá prechádzala cez colnicu ako návštevník. Spadla na zem a pohotovosť jej ošetrila vážne poranenú tvár. Polícii sa podarilo ukončiť zrážku, naštartovala však veľa senzáčných príbehov a pripravila pôdu pre Klan Border Watch.

Takmer každé noviny v USA a mnohé televízne stanice o tom hovorili. V interviách som zdôrazňoval cudziu hrozbu nášmu americkému dedičstvu. Veľa príbehov nás vrhlo do najhoršieho možného svetla, niektoré dokonca naznačovali, že sme napádali Mexičanov. Milióny Američanov ale aspoň videlo, že pár ľudí sa postavilo invázii cudzincov, že aspoň jedna organizácia videla túto inváziu ako krízu. Americkej pohraničnej stráž sa páčilo, že naše hliadky upriamili pozornosť na masívny príval cudzincov a vydala dokonca nariadenie, v ktorom "privítajú informácie od občanov o nelegálnych prechodoch cez hranice." Jedným z politikov, ktorí ma najviac napadal bol starosta San Diega Pete Wilson. Generálnemu prokurátorovi USA, Griffin Bellovi poslal telegram, v ktorom písal: "Hlboko nesúhlasím s názorom presadzovaným miestnou hraničnou strážou, ktorej zdá sa nevádi spolupráca s notoricky rasistickým KKK."

V tom období Wilson dôsledne spochybňoval nebezpečenstvo imigrácie a podceňoval zločinnú povahu afirmatívnych akcií. O pár rokov neskôr si však privlastnil moju pozíciu a pri kandidovaní na kalifornského guvernéra používal a poukazoval na presne rovnaké problémy ako kedysi ja. V nečakanom zvrate udalostí sme objavili, že mexické noviny a miestne rádiá vykresľovali Klan ešte senzácivejšie

a divokejšie ako americké médiá. Na titulných stranách takmer každých mexických novín boli správy o Klan Border Watch. Väčšina z nich sa pýšila zlovestne vyzeraúcimi fotografiami pálenia krížov a starými obrázkami z prelomu storočia zobrazujúcimi lynčovanie černochovo. Niektoré z novín dokonca použili staré fotografie kresťanských askétov zo Španielska s plášťami a kapučňami - vydávajúcich ich za členov Klanu.

Aj vďaka mexickým hrozivým titulkom americká pohraničná stráž konštatovala významný pokles prechodu cudzincov cez hranice, keďže nelegálni Mexičania sa asi báli, že Klan na nich na americkej strane čaká so slučkami v rukách. Pritom jediná vec, ktorú náš Klan Border Watch robil bolo, že sa jednoducho prevážal po hraničných miestach a oznamoval miesta so skupinami nelegálnych cudzincov smerujúcich na sever. Kvôli vraj možnému ohrozeniu Mexičanov, mexická vláda nariadila hliadky na svojej strane hraníc.

Na zdôraznenie, aby sa im nič nestalo na americkej strane, prezident Carter posilnil hraničnú stráž tiež. Noviny The Chronicle News Service oznamovali: "Hovorca pohraničnej stráže povedal, že prítomnosť oddielov mala za následok zníženie nelegálnych aktivít počas víkendu. Stráž zadržala len jedného nelegálneho cudzinca." Prehnaná dychtivosť tlače zobrazovať nás ako nebezpečných ľudí spôsobila zníženie toku cudzincov na niekoľko mesiacov. Ďalším pozitívnym faktom bolo, že kvôli prehnanej publicite o možnom násilí hliadok Klanu, kalifornské úrady vyslali na hraničné územie aj políciu. Takže v snahe chrániť cudzincov pred veľkým nebezpečným Klanom, štát vlastne kontroloval a hliadkoval naše hranice. Stal som sa verbálne zdatným v používaní ohromnej sily médií proti sebe samým formou politického ju-jitsu, ktorý prvý krát použil George Lincoln Rockwell.

Jedným z najzaujímavejších a najefektívnejších dobrodružstiev v tomto období bol výlet do Veľkej Británie v roku 1978. Británia zažívala masívnu imigráciu z krajín tretieho sveta, práve tak ako Spojené štáty a britskí patrioti dúfali, že moja prítomnosť by mohla zvýšiť britské imigračné povedomie rovnakým spôsobom, ako sa to stalo v USA vďaka Border Watch. Podobne ako v americkej imigračnej histórii, židovské organizácie hrali dominantnú úlohu v podporovaní britskej nebielej imigrácie. Počas kritického obdobia imigrácie boli schopní zablokovať všetky predložené zákony na ukončenie invázie cudzincov na aj tak husto obývaný ostrov. V čase mojej návštevy Londýn začínal okusovať chuť násilných zločinov, ktoré zamorili americké veľké mestá a čierny zločin v Británii bol v proporciách prekvapujúco podobný zločinu v USA - na hlavu asi 10 krát vyšší než biely.

Rasovo vedomí Briti ma navštívili v Louisiane, zúčastnili sa rituálov Klanu a vrátili sa do Anglicka, aby tam a v Škótsku otvorili pobočky. Na začiatku roku 1978 naliehali, aby som prišiel do Anglicka. Dostal som vreľé privítanie od niektorých profesorov z Oxfordu pri prednáškach na tému Doba Rekonštrukcie a dynamiky rasovej politiky na juhu. Čas bol rozhodne správny, problém bol v tom, že britská vláda mi zakázala vstup ako politicky nežiadúcej osobe. Napriek tomu som bol rozhodnutý ísť.

Rozhodol som sa pre rezervovanú stratégiu. Nechal som si pár dní narásť bradu, odletel do New Yorku a odtiaľ stand-by do Británie na Laker Airlines. Takýmto spôsobom britská vláda nemala varovanie o mojom prilete. O sedem hodín neskôr som stál v rade pred britskou colnicou a potreboval som sa rozhodnúť. Piatí úradníci kontrolovali pas a než udelili vstupné víza skontrolovali

pas s predpísaným zoznamom nežiaducich osôb. Traja z nich boli typické anglické typy, dvaja boli čierni imigranti z predošlých britských kolónií západnej Indie.

Rozhodol som sa ísť k úradníkovi zo západnej Indie. Ihneď som sa usmial a povedal: "...brý deň, ako sa máte?" Zasmial sa a zabudol sa pozrieť do zoznamu, keď mi dával do pasu pečiatku. Akonáhle som mal v pase pečiatku, bol som v krajine legálne napriek nariadeniu vlády. Neskôr som na to myslel - podarilo sa mi dostať do krajiny a postaviť sa imigrácii vďaka neschopnosti nebieleho imigranta. Začal som stretnutiami s členmi Klanu ako aj s aktivistami British National Front. Vedeli sme, že moja prítomnosť v Británii bude mať za následok titulné strany v britskej senzácivejšej tlači. Rozhodli sme sa, že použijeme publicitu na zdôraznenie imigračných problémov.

Stretol som sa s dvoma reportérmi a fotografom jedných z najväčších novín - Daily Mirror.⁹⁸⁵ Povedal som im, že som opak Paula Revera a prišiel som varovať britských bratov a sestry pred nebezpečenstvom multikulturalizmu. Mojmým mottom bolo: "Tretí svet sa blíži." Zdôraznil som, že Amerika je plná rasových problémov a Británia má šancu sa im vyhnúť, ak bude konať rýchlo.

"Prečo Británia a Európa vždy kopírujú najhoršie aspekty Ameriky namiesto tých najlepších? Musia vaše mestá a školy čeliť rovnakým ruinám ako naše, rovnakému násiliu? Prečo musíte opakovať americké chyby?" pýtal som sa.

Britská vláda okamžite vydala príkaz na deportáciu a moju fotografiu dostal každý policajt v krajine. Cez rôznych sprostredkovateľov sme však vybavili rozhlasové vystúpenia po celej krajine. Na pridanie k tajupnosti celej záležitosti, televízia BBC urobila so mnou rozhovor vysielaný zo zadného sedadla idúceho auta. Oblečený som bol v rube Klanu s pozadím parlamentu a Big Benu.

Pozvaný som bol aj na najsledovanejšiu reláciu v Anglicku - *Tonight Programme*. Spomenul som na nej svoje škótske a britské korene a zdôraznil svoju lásku k britskej domovine a svojim predkom. Príčinou, prečo ma vláda chcela deportovať bolo, aby mi zabránila povedať ľuďom o zlyhaní multikulturalizmu v USA. Po relácii som sa stal v Londýne okamžite rozpoznateľný a známy a urobil som si výjazd na verejnosť. Ľudia so mnou zaobchádzali kráľovsky, takmer každý kto ma spoznal prehodil niečo pekné. Rešpektované britské noviny Daily Telegraph oznamovali môj úspech nasledovne: "Istota pána Duka v reagovaní na agresivitu reportéra Tonight Programme bola taká, že miliónom Britov bude odpustené, ak si pomyslia, že na tom Ku Klux Klane predsa len čosi bude."⁹⁸⁶

Medzi mnou a Scotland Yardom sa rozpútala skutočná hra na mačku a myš. V hale hotela Cunard, v strede rozhovoru s reportérom som videl cez veľké okná prichádzať políciu cez jedny z dverí. Ako prichádzali jedným z eskalátorov, zbehol som dole druhým, smejúc sa a mávajúc im naskočil do čakajúceho auta. Nasledujúci deň titulky v novinách hovorili: "Grand Wizzard urobil miznúce číslo" alebo "Fiasko policajtov z Keystonu so šéfom Klanu." Veľa novín ma prirovnávalo k legendárnemu Angličanovi, ktorý zachránil mnohých francúzskych aristokratov pred terorom francúzskej revolúcie. Bol známy svojimi prevlekmi a svojou nepolapiteľnosťou. Nasledujúce dva týždne som naďalej cestoval a vystupoval, vyhýbajúc sa chyteniu, napriek palcovým titulkom na predných stranách takmer každých veľkých novín. Každým ďalším dňom sa môj príbeh zväčšoval.

Udalosť začínala priťahovať pozornosť ľudí, ktorí mi, či so mnou súhlasili alebo nie, fandili. Hlboko

na mňa zapôsobili a plne som si uvedomil, že práve tak ako Američania, aj oni boli proti imigrácii z tretieho sveta. Ale zároveň práve tak, ako v Amerike, židovskí nepriatelia ich dedičstva kontrolovali médiá a politikov, takže nič sa nedialo, aby bolo zabránené prichádzajúcej katastrofe. Dnes niektoré časti Londýna pripomínajú viac stredný východ než Britániu starých čias. Briti práve tak ako Američania sú dnes "požehnaní" tým, čo médiá volajú radosť rozmanitosti. Je ťažké uveriť ako zvyšujúci sa zločin a drogy, vysoké dane, zaťažaná stredná trieda a neúspešné školy môžu byť radostné.

Aj keď som mal prejav pred veľkým zhromaždením, ľudia nevolali imigračnú políciu. Na oxfordskej univerzite som hovoril asi 200 študentom a členom fakulty a odišiel tesne pred tým, ako prišla polícia. Farmár menom Beau Claire z farmy Red Ascot usporiadal za mňa na vidieku sviečkovú slávnosť. Na cestách sa vytvorila masívna zápcha, ľudia sa chceli slávnosti zúčastniť aj napriek policajným zátarasom. Nezúčastnil som sa jej, ale na druhý deň som do Red Ascot prišiel a usporiadali sme slávnosť ďalšiu.

V rozhlasovom vystúpení vo východnom Londýne som pri príchode polície ušiel zadnými dverami. Noviny písali: "Klansman stále nepolapiteľný". Robili si z prvého mena ministra, Merlina, žarty a písali: "Merlin a Wizzard". O afére bolo napísaných a uverejnených veľa básní, stovky politických kreslených vtipov, niektoré zábavné a iné pomáhali našej veci. Jeden z nich napríklad ukazoval rad imigrantov na úrade a člena Klanu v róbe, hovoriaceho s úradníkom: "Som tu už dlho, určite už mám na niečo právo".

Bola to všetko výborná zábava. Slová článku v Mirror zhrňovali celú cirkusovú atmosféru: "Pán Duke je príjemný, presvedčivý hovorca, najlepšia imitácia kladnej postavy akú Klan kedy mal".⁹⁸⁷

V jedno popoludnie, zatiaľ čo ma Scotland Yard hľadal, som sedel v štúdiách večerných správ ABC na ulici Fleet a robil interview s Petrom Jenningsom na jeho večerné odvysielanie. Po odvysielaní sme pri

Na tému mojej britskej návštevy sa objavili doslova stovky karikatúr. Tu sú dve z nich, ktoré moju návštevu využívajú na dobré účely. V jednom prípade je môj neoprávnený vstup použitý na ukázanie ilegálnej invázie cudzincov s tretieho sveta a druhý sa vysmieva zo sociálneho systému. Klansman sedí na sociálnom úrade a hovorí, "Som tu už dlho, určite už mám na niečo právo."

čaji a zákusokoch otvorene diskutovali o vážnej situácii Palestínčanov. Jennings bol jedným z mála vyššie postavených reportérov, ktorí rozumeli sionistickej nespravodlivosti v Palestíne (bol vyslaný na Stredný východ pre ABC).

Na ulici Fleet som sa tiež stretol s reportérom Associated Press, s ktorým som sa spriatelil. V jeho kancelárii som videl svoje fotografie z pred Big Ben, ktoré boli publikované v novinách a mestách okolo celého sveta - Moskvy, New Yorku, Pekingu, Prahy, Buenos Aires a dokonca aj na takých vzdialených miestach ako Nepál a Borneo. Vedel som, že každý kúsok publicity vlastne znamenal príležitosť na rozšírenie pravdy o rase medzi ľuďmi.

Nad'alej som vystupoval v rozhlasových reláciách na rôznych miestach a pýtal sa ľudí prečo sa vláda tak všemožne ma snažila umlčať. Zdôrazňoval som, že skutočnou otázkou nie je moje právo prejavu, ale ich právo počuť odlišný názor na túto dôležitú tému. Aby som do celej aféry priniesol trochu humoru, nechal som sa odfotografovať so strážcami pred londýnskou vežou a tiež priamo pred znakom Scotland Yard, pred jeho ústredím v Londýne. Prejavy som predniesol aj na stretnutiach strany British National Front a ich prijatie bolo ohromujúce. Obecenstvu bolo zvlášť sympatické, že britský národ počul Američana, ktorý nevelebil rasovú integráciu.

Vládni agenti ma nakoniec chytili cez zradného reportéra, ktorý ma zapredal za svoju reportáž. Dolapili ma v krčme s primeraným názvom Líšky a psy. Reportér i ja sme mali brady a vďaka byrokratickej neschopnosti, ktorá existuje v každej krajine, si ma agenti pomýlili s reportérom. Ich šéf, ako keby čítal scenár, začal: "Nuž pán Duke, vodili ste nás za nos, ale teraz sme vás nakoniec chytili" a podal reportérovi predvolanie.

Napodobňujúc anglický prízvuk som mumlal čosi o reportáži a podarilo sa mi dokonca vyjsť z krčmy von, kým reportér komediálne vysvetľoval, že majú nesprávneho muža. Unikal som do tmy, avšak asi 5 dverí od bezpečia domova stúpencu ma dohnali. Noviny oznamovali, že som pri zatýkaní povedal: "Boh ochraňuj Britániu a kráľovnú". Priatelia zohnali dobrého advokáta a tak som mohol zostať ešte pár dní a urobiť množstvo vystúpení pred tým, ako som sa vrátil k svojim naliehavým aktivitám Klanu v USA.

Cestu do Anglicka som považoval za úspešnú, pretože donútila ľudí ku konfrontácii s imigračnými problémami. Mala dokonca dopad aj na Ameriku vďaka tuctom národne vysielaných správ, televíznych reportáží a celostranových článkov v Newsweek. Hlavne však zlepšila imidž Klanu, pretože bolo ťažké zobrazovať Klan ako skupinu južanských ignorantov, keď ich vodca našiel v Anglicku takú veľkú podporu.

Moje verejné vystúpenia začali pre Klan budovať pozitívnejší obraz. Niektoré médiá zdráhavo poznamenali, že moja skupina Knights of Ku Klux Klan bola nenásilná, zákon poslúchajúca, že vedenie bolo vzdelané a zreteľné a naša skupina bola jediná, do ktorej sa mohli prihlásiť aj ženy a že sme hlavne hnutie mladších ľudí.

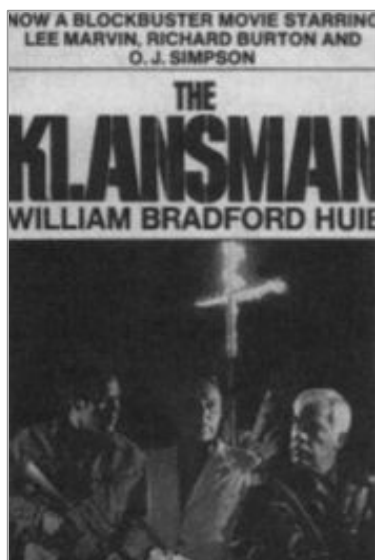
Ben Bradlee ml. napísal o našej organizácii sériu výborných článkov pre Los Angeles Times zvanú "Nový Klan", jedny z najférovejších, aké som videl. Klan odporoval vlně liberálnych sklonov médií. Od niektorých čestných redaktorov, ktorí ešte v médiách ostali sme začali dostávať poctivú publicitu. Urobili sme výrazný postup vpred a ako sme v tomto postupe napredovali ADL a vláda sa začali viac strachovať. Klan pozostávajúci zo "starých dobrých chlapcov", ktorí sa v soboru večer odviažu - to sa tolerovať dalo. Rozhodne však nechceli vidieť začiatok vážneho masového hnutia, politicky orientovaného Klanu s efektívnym vodcom. To sa jednoducho pripustiť nemohlo.

ADL začala extrémne útočiť na našu organizáciu a mňa. Posielali očierňujúce "informačné balíky" každému reportérovi, každému redaktorovi v písomných i vysielaných médiách. Varovali ich pred možnosťou venovať mi akúkoľvek publicitu a naznačovali, že čokoľvek iné ako odsúdenie mojej osoby by znamenalo vlastne odsúdenie holokaustu. Tlač začala dosahovať nový stupeň zlomyseľnosti. Koncom 70-tych rokov jedna prominentná židovská novinárka dokonca napísala na základe mojej postavy román pod názvom The Grand Dragon.

GRAND DRAGON A ŽIDOVSKÁ MYSEL

Čelil som stále sa zvyšujúcim útokom zo strany židovskej tlače. Kým niektorí reportéri sa snažili o fér spravodajstvo, čoraz viac som sa stretával s určitými židovskými reportérmi, ktorí ma pred verejnosťou očierňovali. Nezdráhali sa použiť najšpinavšie triky. Geraldo Riviera robil so mnou interview v ústredí Klanu v Metairie, Louisiane pre program stanice ABC - Good morning America. Interview trvalo viac ako dve hodiny a nenávisť voči mne ukazoval tak otvorene ako vystavoval svoje tetovanie Dávidovej hviezdy na zápästí. Spolovice Puertorikánc, spolovice Žid sa viac stotožňoval so svojou židovskou polovicou. Keď bol program vysielaný, zistil som, že zostrihal dvojhodinový program na asi dve minúty. Bolo by to v poriadku v prípade televíznych správ, on však zostrihal tie dve minúty tak, že ma zobrazil v absolútne prekrútenej a nenávisťnej podobe. Niektoré z jeho šikovne vystrihnutých klipov obsahovali len časti viet a úplne prekrútil slová a ich význam.

Ako sa útok ADL a židovských médií zosilnil, namiesto ústupu som naopak začal v rozhlasových a televíznych programoch a univerzitných prednáškach spomínať židovské otázky častejšie. Židovské médiá začali byť na oplátku voči mne ešte viac hysterické. Jedny z židovských novín ma nazvali jedným z najnebezpečnejších antisemitov na svete. Použili dokonca beletriu ako prostriedok, aby ma zdiskreditovali, vediac, že v beletrii nie sú absolútne žiadne zábrany pre lži a výmysly. Mohli zo mňa vykresliť portrét diabla, čo skutočne urobili.

V roku 1975 hrali hviezdy ako Richard Burton, Lee Marvin, Linda Evans, Lola Falana a O.J. Simpson vo filme zvanom *The Klansman*.⁹⁸⁹ Je to extrémne protibiely, nenávisťný film, príbeh ktorého sa sústreďuje na černocho falošne obvineného zo znásilnenia belošky, ktorú hrala Linda Evans (jeden z ďalších filmov o nevinnom černochovi prenasledovanom zlými belochmi). Členovia Klanu sú vo filme nevýslovne ohavní, majúci radosť zo znásilnenia nevinnnej, mladej černošky. V jednej scéne prepadli a brutálne znásilnili a zbili čiernu ženu.

Mladý čierny hrdina O.J. Simpson urobí "správnu vec" a pripraví vraždu šéfa Klanu, ktorý je mladý, inteligentný, navonok príjemný, ukrývajúci však srdce diabla. V televíznej relácii sa producenti filmu priznali, že šéfa Klanu vymodelovali podľa vzoru "Davida Duka z Louisiany". Melvina Belli, známeho advokáta zo San Francisca "toto nehanebné poburovanie k vražde" tak nahnevalo, že ma pozval do svojej kancelárie v Kalifornii, aby so mnou prebral žalobu proti spoločnosti Paramount.

Zo súdu nakoniec nič nebolo, producenti a herci však prestali spomínať moje meno v televíznych reláciách. Niektorí z producentov tohto filmu boli: Alvin Bojar, Jerry Levy, Michael Marcovsky, Howard Effron, Joe Ingber, Peter A. Rodis, Bill Schiffirin, Daniel K. Sobol. Hlavným scenáristom bol Millard Kaufman, popredný komunistický scenárista McCartyho éry. Odkaz filmu bol jasný - členovia Klanu sú takí zlí, že černosi sú ospravedlnení, ak ich zabijú.

Na začiatku roku 1977 prišla do Louisiany v Amerike narodená a v Anglicku žijúca židovská novinárka, aby napísala o Klane reportáž pre prestížny Telegraph Sunday Magazine. Volala sa Irma Kurtzová a na základe jej novinárskych skúseností z rozhovorov s predstaviteľmi Klanu napísala román *The Grand Dragon*. O pár rokov neskôr mala pravidelnú rubriku The agony column v magazíne Cosmopolitan, kde sa stala aj redaktorkou. Jej román *The Grand Dragon*⁹⁹⁰ je zlomyseľným a zároveň fascinujúcim útokom na mňa, pretože potvrdzuje všetko, čo som sa naučil o židovskej nadvláde a pokrytectve.

V americkom, Židmi ovládanom literárnom svete, ktorý spisovateľ Truman Capote označil "židovská literárna mafia", je rasová nenávisť považovaná za anglosaskú vlastnosť. V *The Grand Dragon* Kurtzová nielen objavuje hlboko zakorenený židovský strach a nenávisť k nežidom, zároveň túto nenávisť ospravedlňuje a podporuje.

Príbeh románu je o americkej Židovke, novinárke, ktorá pracuje v Anglicku pre britské noviny a cestuje späť do USA, aby urobila reportáž o Ku Klux Klane. Navštívi ďaleký juh a robí interview s mladým šéfom Klanu, ktorý je vzdelaný, prednáša na univerzitách a nijako nepasuje do stereotypu Klanu vytvoreného médiami. Príbeh umiestnila nie do New Orleansu, ale do Natchez. Voľne založila príbeh na skutočných udalostiach, ako napríklad interview pri obede, keď som ju prvýkrát stretol. Niektoré state sú doslova citované z našej konverzácie. Od toho bodu sa však v jej rozprávaní objavujú už len útržky pravdy.

V Kurtzovej románe sa židovská hrdinka zamiluje do mladého klansmana a sexuálne sa mu oddá. Po noci šťastia sa zúčastní stretnutia Klanu, kde sa učený klansman zmení na hrubého a nenávisťného tvora, ktorý vykrikuje všetky možné rasové obscénosti, aby potešil svojich nežidovských nasledovateľov. Po vypočutí jeho prejavu sa hrdinka cíti pošpinená a zahanbená a uvedomí si, že jej otec mal pravdu, keď vravel, že nežidia sú od narodenia zlí a skazení. Znovuobjaví svoje židovské dedičstvo a rozhodne sa emigrovať do Izraela.

Ak by knihu *The Grand Dragon* napísal nežid, žiaden vydavateľ by nedovolil jej vydanie. Len Židia majú licenciu písať periodiká a knihy, v ktorých ukazujú nenávisť, akú Irma Kurtzová a mnohí iní Židia cítia k nežidom. Ako je tomu vždy v našich tendenčných médiách, ktokoľvek odhalí židovskú netoleranciu je obvinený z netolerancie. Poukázaním na túto knihu pri rôznych príležitostiach sa moja reputácia antisemitu značne zvýšila.

Na začiatku knihy Kurtzová ukazuje nenávisť jej otca k nežidom:

"...a vo vnútri každého goyima, každej goye (goyim, gojim, goya - židovský spôsob označenia nežidov, pozn. prekl.) je vrah Židov!"⁹⁹¹

"Sú to kanibali. Čo je ich hostinou a ich vínom, ktoré hltajú v nedeľu? Mäso a krv Žida."⁹⁹²

"Nebezpeční ľudia...nenávideli Židov. Všetci by mali zomrieť. Mali by byť postavení k stene a zastrelení. Všetci...Odmĺkol sa, hľadajúc najhroznejšiu vec, ktorá by mu prišla na um."⁹⁹³

"V jedno ráno ma otec zobral stranou a spýtal sa ma, ako môžem zničiť to, že sa ma dotkol kresťan."⁹⁹⁴

Predstavte si nežidovského spisovateľa, ktorý by napísal:

"A spýtal sa ma, ako môžem zničiť to, že sa ma dotkol Žid."

Alebo:

"Vo vnútri každého Žida je vrah Ježiša Krista."

Spočiatku jej hrdinka s otcom nesúhlasí, jednoducho neverí, že nežidia môžu byť až takí zlí. Na konci románu si však uvedomuje, že otec mal vo všetkom pravdu. Židovská dcéra uvádza:

"Konečne som pochopila strach svojho otca vychádzajúci z vysokej trávy diaspory, kde tigre čakajú na mäso kôšer. Niektorí z týchto ľudí nikdy nestretli alebo nevideli Žida, ale antisemitizmus, nesený na konci nežidovskej spermie a vrozený ich potomkom sa v nich aj tak usadil."⁹⁹⁵

Ak by nežidovský spisovateľ vytvoril postavu, ktorá by mala podobné poznámky o Židoch - pocity obhajované hrdinkou v závere knihy, od kritikov by sa vyliala ostrá kritika a obvinenia z antisemitizmu. Takéto poznámky by určite zaradili tak hrdinku, ako aj autora za stelesnené zlo.

Nebolo nič prekvapujúce, že židovskí kritici nevideli nič neprijateľné na netolerancii knihy *The Grand Dragon*. Kurtzovej v médiách vytkli len literárnu kvalitu jej práce, nikdy však nenávisť k nežidom. V skutočnosti postúpila a stala sa redaktorkou najväčšieho ženského časopisu na svete - *Cosmopolitan*. V knihe je viditeľných niekoľko ďalších vecí o židovskej povahe a taktike proti ich nepriateľom.

Ak by Kurtzová napísala namiesto románu rozprávanie svojich skúseností s Klanom a so mnou, nemohla by tak ľahko poprekrúcať fakty. Na ospravedlnenie hanebného líčenia mojej osoby a podnietenie nenávisť v čitateľovi, vymyslela si pre mňa na konci knihy strašný prejav, v ktorom volám po smrti Židov a černochovo. Moja postava dokonca porovnáva Židov k pavúkom, ktorí sa musia vykynožiť.

Posolstvo pre čitateľov je zrejme: môžem znieť logicky a inteligentne, dokonca súcitne, keď vzdelaná židovská žena sympatizuje s mojimi argumentami, v skutočnosti však ukrývam zlé srdce. Ako dôkaz uvádza kompletne vymyslený, nenávisťný prejav, výtvor svojich vlastných predsudkov.

Mnohé časti knihy poskytujú zaujímavý pohľad do židovskej mysle. Oddáva sa myšlienke, že nežidia sú zlo a zároveň ju európska estetika fascinuje podobne ako Phillipa Rotha v jeho románe *Portony's Complaint*.⁹⁹⁶ Ukazuje tiež, akí sú mnohí Židia nepriateľskí k našej kultúre a hodnotám. Spomína svoj let cez Atlantik, kde videla, ako židovský otec strhol slúchadlá z hlavy svojho syna lebo chlapec bol očarený blondatým, nežidovsky vyzerajúcim hrdinom kovbojského filmu. Všimnite si pasáž o klansmanovi, ktorého stretla:

"...vedela som, že muž tejto zlatej americkej zmesi nemôže byť z môjho plemena,...a našla som sa v konverzácii s hrdinom západného filmu."⁹⁹⁷

...Blond vlasy mu padali cez čelo, upravil si ich gestom netrpezlivosti a márnivosti. Akýkoľvek bol jeho pôvod - germánsky, odhadla som, alebo vikingský - jeho silné zdravie a nemilosrdná sympatickosť boli prejavované spôsobom vlastným len tomu, kto sa narodil v Amerike.."⁹⁹⁸

...Niektorí tvrdia, že Hitlerov starý otec bol Žid a všetky jeho výstrelky boli len pokusom na zakrytie škvrny na jeho duši, možno všetky predsudky boli vyjadrením averzie k sebe samému. Ale *Grand Dragon* obrátil ku mne hlavu a vedela som, že v ňom nebola žiadna židovská krv, žiaden tmavý patriarcha nezlomil jeho zlatú líniu. Pochádzal priamo od severského boha."⁹⁹⁹

V časopise *Telegraph Sunday* Kurtzová použila rovnaký jazyk: "Duke je štíhly, pekný s vlasmi odtieňa germánskeho kukuričného vlákna a s prejavom, ktorý sa páči obecenstvám univerzít, ktorým prednáša."¹⁰⁰⁰

V *The Grand Dragon* Kurtzová dokonca pripúšťa, že Klansman je čestný:

"Vedela som, že ktoréhokoľvek pokrytca by zničila pravda, ktorú ukrýval, ale muž, ktorý absolútne veril, že vraví pravdu a ktorého pravda je nebezpečná bol neprípustný niečomu inému, než osudu alebo guľke. Cítila som, že *Grand Dragon* je takýto muž."¹⁰⁰¹

"Pozrela som na neho. Žiaril naplnený úprimnosťou a ja som sa opäť zamyslela. Je nebezpečný, pretože som vedela - musela som vedieť z jeho prvých slov - že som odsúdená na prehru v argumentoch s týmto klansmanom tak, ako boli možno porazení všetci reportéri."¹⁰⁰²

"Uvedomila som si, že existujú zlatí goyimovia ochotní zomrieť za krajinu, ktorá bola pre mňa cudzím miestom..."¹⁰⁰³

Židovskému psychiatrovi by asi zabralo celý deň interpretovať psychiku Kurtzovej hrdinky, ktorej bol Klansman a jeho argumenty sympatické. Domnievam sa, že účelom knihy bolo presvedčiť verejnosť a hlavne tlač o tom, že nezáleží na tom, aký som navonok, pod povrchom sa ukrýva srdce zla.

Ironicky, kým Kurtzová odsudzuje Klansmanove úsilie na záchranu svojho dedičstva, zároveň uvádza ako sa uľavilo rodičom snúbenca hlavnej hrdinky keď sa dozvedeli, že nová nevesta hovorí po židovsky. Pred tým, ako sa dozvedeli, že nevesta je Židovka, ženichovi rodičia "boli pripravení zakryť zrkadlá v smútku kvôli strate syna, až kým nevesta nepovedala pár slov po židovsky, ktoré priviedli svokru k slzám úľavy..."¹⁰⁰⁴

Na začiatku knihy, pred tým, ako stretla *Grand Dragon*, nenávisť Židovky vychádza na povrch:

"Chcem, aby Grand Dragon ostarol a myslím, že by som ho rada videla sklamaného, cítiac ako sa mu vytráca chuť do života s každým artritickým prstom zatvárajúcim sa do dlane. Chcela by som, aby zostarol sám vo väzení, v uzamknutej cele, v pevnosti kontrolovanej hlúpymi cudzincami až kým by bolo jeho telo škaredé a prázdne a ležalo šesť stôp v zemi na väzenskom dvore." ¹⁰⁰⁵

Je zvláštne, keď takáto jedovatá nenávisť pochádza od ľudí, ktorí sú prezentovaní ako tolerantní a láskaví.

Predstavme si na moment, že by som napísal román o mladom mužovi, ktorého rodičia by nenávideli Židov a on by vznešene odmietol akceptovať ich predsudky. Potom by odcestoval na interview so židovským vodcom a zistil by, že Židia cítia dedičnú nenávisť voči nežidom. Hrdina románu by predniesol, že antikresťanstvo je nesené na "konci židovskej spermie a narodené v ich potomkoch" a uvedomil by si, že jeho otec, ktorý cíti vražednú nenávisť voči Židom, mal vo všetkom pravdu. Nakoniec by sa rozhodol emigrovať do výlučne Bielej, nežidovskej krajiny. Ako by bola takáto kniha prijatá?

Ani hlások protestu nezaznel proti tejto židovskej rasovej nenávisti, ktorú Kurtzová opisuje vo svojej knihe a ani náznak kritiky tejto stále prominentnej mediálnej osobnosti. Hlavná kritika spojená s touto knihou je kritika mojej osoby za poukázanie na jej nenávisť. Píšuc tieto riadky, pasáže z Kurtzovej knihy mám stále v pamäti:

"Je čestný, pomyslela som si a ľutovala som ho, pretože česť je podľa mňa slabosť detí, slabosť, ktorú môj rod nikdy nemal. Boli sme starými podvodníkmi." ¹⁰⁰⁶

The Grand Dragon ilustruje tieto fakty naozaj výrečne.

ROZČAROVANIE A NOVÉ SMERY

V roku 1972, keď som začal byť v Klane opäť aktívny, predstavoval Klan len vädnucci zvyšok niekdajšej slávy. Inteligentní vodcovia skupiny ako Don Black - druhý v poradí vo velení, J.McArthur - náš vydavateľ novín a iní vodcovia v celej Amerike mu vdýchli život. Klan sa stával čoraz viac atraktívny pre vzdelaných a úspešných ľudí nášho dedičstva. Napomínali sme k legálnosti a nenásiliu a vyučovali a organizovali európskych Američanov k záchrane našej rasy, kultúrneho dedičstva a slobody.

Pritiahnutí radikálnym imidžom Klanu, jeho menom a tajomnosťou, médiá považovali Klan za neodolateľný - jednoducho museli o ňom písať, aj keď to znamenalo jeho očierňovanie. Vždy som vyhľadával príležitosť hovoriť rasovú pravdu inteligentným a rozumným spôsobom. Záujem, ktorý pochádzal z mediálneho prezentovania Klanu spôsobil na druhej strane fakt, že Klan bol pre verejnosť fascinujúcim.

Mnohí členovia Klanu v 60-tych rokoch tvrdili, že vládni agenti podporovali nelegálnosť a potom, keď vyvolali násilie použili nelegálnosť na to, aby organizáciu zničili. Vládny program Cointelpro zorchestroval proti klansmanom sériu špinavých trikov. Šéfom Klanu dokonca posielali ľúbostné listy, v ktorých ich informovali o manželkinej nevere, dúfajúc, že zničením manželstva oslabia hnutie. Nechali ich šikanovať IRS (daňový úrad - pozn. prekl.), zatýkali za nezmyselné obvinenia, posielali agentov FBI do pracovísk, aby ich zamestnávateľ vyhodil.

Vo veľmi anti-Dukovej knihe zvanej *The Rise of David Duke*, ktorú napísal novinár z neworleanských novín *Times Picayunne* je citovaný policajt ako vraví, že aj keď vedeli, že to nie je pravda, ich agenti povedali všetkým členom Klanu, že som donášač pre FBI.

Používali všetky možné spôsoby na zdiskreditovanie a oslabenie organizácie. Agentom v prestrojení dali rozkazy na podlomenie Dukovej dôveryhodnosti roznášaním informácií, že Duke bol vlastne policajným donášačom. "Hovorievali sme - hej, on je s nami. Nebola to pravda, ale dúfali sme, že správa sa rozšíri a oslabí to jeho dôveryhodnosť," povedal Fred O'Sullivan, ktorý viedol informačné oddelenie neworleanskej polície v čase, keď Duke založil Klan.¹⁰⁰⁷

Na oslabenie mojej organizácie a ublíženie jej imidžu podporovali radikálne, násilné a súperiace skupiny Klanu. Jeden z členov mojej organizácie, Bill Wilkinson bol nasadený FBI. Neskoršie objavy FBI archívov novinami *The Nashville Tennessean* ukázali, že sa s nimi radil len pár dní potom, čo sa pridala ku Klanu.¹⁰⁰⁸ Zaujímavá vec bola tá, že Wilkinsonova skupina používala poburujúcu rétoriku a zúčastnila sa násilia proti menšinám. Na rozdiel odo mňa používal hanlivý výraz "negri" a kultivoval hollywoodskú verziu imidžu Klanu ako násilnej organizácie, motivovanej nenávisťou.

Keď sa ho reportér opýtal na otázku zbraní, odpovedal: "Zbrane sú na zabíjanie ľudí." Napriek tomu, že som nemohol zabrániť skresleniu mediálnych správ, bol som vždy opatrný a prezentoval som dobrý imidž Klanu. Wilkinson vedel, že médiá radi poskytujú značnú publicitu každému nenávisnému a násilnému rečníkovi. Keďže na Klan neexistovala ochranná známka, nemohli sme mu zabrániť, aby sa neprezentoval ako legitímny člen Klanu. Verejnosť ťažko chápala, že nie všetky skupiny Klanu boli rovnaké.

S dramatickým rozrastaním Klanu, ktorý som viedol, som si neuvedomil, že dobrá publicita, ktorú som kultivoval môže pomôcť nielen mojej organizácii, ale všetkým skupinám "Klanov", z ktorých niektoré možno odrážali hollywoodsky imidž viac, ako jeho historickú realitu.

Stále viac týchto tzv. šéfov Klanu sa začalo objavovať v televízii, mnohokrát to bolo pár ľudí, ktorí sa prezentovali ako Klan. Jeden z takýchto urobil mojej práci viac škody, než tucet antiklanovských programov a relácií. Jedna vec bola, keď médiá tvrdili, že Klan je nenávistný a hlúpy a druhá, oveľa horšia, keď sa nejaký jeho člen naozaj tak správal. Bol to samozrejme výsledok ohromnej moci médií,

pretože mohli zobrazit' ako ignorantskú a nenávistnú akúkoľvek organizáciu. Tento problém pokračoval do konca 90-tych rokov. V Jerry Springer show vystupoval niekoľkokrát dokonca "vodca" Klanu, ktorý žil s černoškou. Vláda a židovské skupiny hrali významnú úlohu v propagovaní falošného obrazu vodcov Klanu a podporovali konflikty medzi jednotlivými organizáciami.

Tieto snahy ublížili môjmu kultivovanému obrazu Klanu a teda tiež mojej dôveryhodnosti. V každej rozhlasovej alebo televíznej relácii som zdôrazňoval, že Klan je legálne, zákonné hnutie bojujúce za záchranu svojho európsko-amerického dedičstva a nie je o nenávisti k iným rasám, ale jednoducho o láske k svojim vlastným rodinám a národu. Reportér však, aby ma zobrazil menej dôveryhodne, pustil pásku iného "vodcu Klanu", ktorý hovoril o "zabíjaní negrov a Židov".

Reportéri radi vyhadzovali na oči násilné činy spáchané Klanmi, aj keď som nebol v akomkoľvek spojení s násilníkom alebo organizáciou, do ktorej patril. Na povrch vyšiel celý rad idiotov, obliekajúcich sa do kostýmu Klanu a vraviac bizarné veci, keď zistili, že sa im ujde pozornosť médií alebo zaplatený výlet do Los Angeles alebo New Yorku. Média to milovali. Keďže Klan nemal autorské právo, bolo nemožné držať takéto aktivity na uzde. Nie je možné vylúčiť ľudí, ktorí do našej skupiny nikdy nepatril.

Bolo to ťažké obdobie. Úrady nás informovali o vážnych vražedných hrozbách. Väčšinu času som cestoval a nevenoval sa dostatočne rodine. Nemali sme peniaze a ja som pokračoval v boji so žiarlivosťou a rivalitou rôznych

hnutí Klanu. Ku koncu 70-tych rokov som bol frustrovaný neustálym vyvracaním tvrdení falošných Klanov a hádzaním mi do tváre ich prehlásenia. Bolo ťažšie a ťažšie diskutovať o kritických problémoch, pred ktorými stála naša rasa a náš národ.

Každý aspekt môjho života vyzeral ťažký a namáhavý, vrátane manželstva. V tom čase som určite nebol človek, s ktorým by sa žilo ľahko. S Chloe sme sa nakoniec rozišli. Vrátila sa na južnú Floridu k rodičom, aj keď bola nášmu boju stále rovnako oddaná. Rozišli sme sa rešpektujúc jeden druhého, oddaní dobru našich detí. Ja som zostal v Louisiane a to bol zlomový bod v mojom živote.

Bol som hrdý na historický Klan a na to, čo som dosiahol v 70-tych rokoch, zdalo sa však, že sme sa nehýbali k víťazstvu, ktoré ma motivovalo. Uvedomil som si, že dôležitá nie je žiadna konkrétna organizácia, ale víťazstvo, ktoré sme museli vybojovať na uchovanie a pokrok nášho dedičstva. Aj keď som si stále vážil dejiny a tradíciu pôvodnej organizácie Rekonštrukcie a kus práce Klanu, ktorý som viedol, bolo mi jasné, že ak má byť hnutie úspešné, musí nabrat' novú formu. Klan neznamená koniec, má význam výhradne ako nástroj na záchranu a revolučný pokrok našich ľudí. Veril som, bez ohľadu na to, ako veľmi som miloval symboly a dedičstvo organizácie, že musím ísť cestou, ktorá je najefektívnejšia pre svätý boj nášho rasového prežitia a vzostupnej evolúcie.

Vonkajšie pozlátko hnutia nie je dôležité, skutočne posvätnými sú jeho základné princípy a jadro. Cítil som zároveň, že tí, ktorí naplňajú hollywoodsky imidž Klanu, či už úmyselne alebo nie, značne škodia tejto, kedysi vznešenej organizácii. Nechcel som ale kritizovať tých, ktorí úprimne pracovali ako najlepšie mohli za svoje dedičstvo.

Zvolal som stretnutie vodcov v organizácii a diskutovali sme o možnej zmene mena organizácie - malo to byť meno, ktoré by nás oddelilo od ostatných skupín, ktoré by sme zaregistrovali a chránili tak jeho reputáciu. Želali sme si meno, ktoré by vyjadrovalo naše princípy bez akejkoľvek príbuznosti s nelegálnosťou, násilím alebo nenávisťou. Rozhodli sme sa založiť novú organizáciu a nechať tých, ktorí si želali ostať s Klanom, aby tak urobili. Blízky priateľ Don Black sa stal vodcom Ku Klux Klanu a ja som sa rozhodol založiť novú organizáciu.

Už skôr mi ľudia navrhovali meno *National Association for the Advancement of White People* (Národná asociácia pre pokrok Bielych ľudí). Ak mohla existovať *National Association for the*

Advancement of Colored People (Národná asociácia pre pokrok farebných ľudí), prečo by sme my nemohli mať skupinu venovanú právam a dedičstvu belochov? Začal som si na tento koncept navykať - jednoduché používanie mena odhalí dvojaký štandard médií. Každý z našich vrcholných vodcov - Don Black, J.McArthur a ostatní, súhlasili s mojim plánom na sfornovanie National Association for the Advancement of White People. Dokonca aj tí, ktorí sa rozhodli zostať s Ku Klux Klanom, pochopili a podporili moje úsilie s NAAWP.

NAAWP mala silný nástup. Podarilo sa mi do svojich radov dostať dvoch amerických námorných admirálov v penzii - admirála Johna G. Cromelina, ktorému sa vrazilo "srdce amerického podniku" a admirála Iru McMillana. Získal som aj podporu odvážneho námorného dôstojníka, generála Pedra Del Valle, ktorý býval neďaleko Annapolisu v Marylande. Postup NAAWP bol od začiatku správny. Aj keď nedostal rovnaké množstvo publicity ako Klan, bola to publicita oveľa lepšia. Žiadne tvrdenia nelegálnosti alebo násilia nemohli byť proti nám vznesené. Všetci naši hovorcovia vyjadrovali naše postoje presne a len určení vodcovia mali povolenie hovoriť oficiálne za organizáciu. Nasledujúcich niekoľko rokov som cestoval po celej krajine a odhaľoval pokrytectvo médií. Prečo by malo byť postavenie sa za civilné práva bielych trestuhodné, keď postavenie sa za práva černochovo bolo chvályhodné?

Opakovane som zdôrazňoval, že európski Američania musia mať najzákladnejšie občianske právo zo všetkých - právo udržať si dedičstvo a kultúru nažive. Keď sa vláda snažila zabrániť našim stretnutiam na verejných priestranstvách, alebo keď noviny skúšali odmietnuť našu inzerciu, každý mohol ihneď vidieť dvojaký štandard. Ak NAACP mohla používať verejné priestranstvá, prečo nie NAAWP? Ak NAACP mohla podporovať súťaž o čiernu miss Ameriky, prečo nemohla NAAWP podporovať súťaž o bielu miss?

Pracoval som tvrdo na podpore princípov NAAWP v miestnej oblasti Metairie, vždy pripravený sa postaviť za práva belochov v školách a na pracoviskách. Zároveň som poukazoval na protibiele tendencie v médiách. Viac a viac ľudí začínalo rozumieť, že som nepodporoval násilie alebo utláčanie, ale reprezentoval legálnu organizáciu pokúšajúcu sa zastaviť diskrimináciu a utláčanie belochov a ich dedičstva.

V 70-tych rokoch som položil základy politického aparátu zapísaním stoviek lokálnych ľudí oddaných našim princípom. V roku 1979 v Metairie, v čase členstva v Klane, som sa uchádzal o louisianský senát s Joeom Tiemanom a získal som 26 % hlasov, čo bol dobrý základ na budúcu prácu. V 80-tych rokoch som podporoval NAAWP, cestoval po krajine a povzbudzoval ľudí, aby sa postavili za svoje práva a svoje dedičstvo. V roku 1988 som vstúpil do základných volieb za prezidenta. Cestoval som po Amerike a zobúdzal biele povedomie našich ľudí. Urobil som polhodinový televízny prejav, ktorý sa vysielal v obchodoch po celej Amerike a tiež v New Orleanse.

Získal som 26 000 hlasov v Louisiane, čím som prevýšil počet hlasov niektorých hlavných kandidátov nominovaných za prezidenta Spojených štátov. Neskôr toho roku som vyhral nomináciu Populistickej strany za prezidenta, zúčastnil sa kampane po celej Amerike a v deň volieb získal 150 000 hlasov.

POLITICKÉ VÍŤAZSTVO

V roku 1988 som cestoval po krajine, kandidujúc v prezidentských primárkach za demokratov, tak ako kedysi George Wallace. V primárkach v New Hampshire som sa tiež pripojil k nominácii na post viceprezidenta demokratov a zvíťazil v nich zo 60 % hlasov. Napriek tomu, že nominácia nemala veľkú účasť, dokázala, že ľudia budú voliť moje ideály, ak dostanú príležitosť. Veril som, že Američania už tak zúfalo potrebujú niekoho, kto sa za nich postaví – že mediálne útoky na niekoho ako „rasistu“ sa obrátia proti nim.

V prezidentských primárkach v Louisiane som sa dostal pred niekoľkých hlavných kandidátov. V niektorých oblastiach som získal celkový počet hlasov prevyšujúci výsledok hlavných kandidátov ako All Gore, Gary Hart, Paul Simon a Dick Gephardt. Noviny *The Times-Picayune*, snažiac sa bagatelizovať môj dobrý začiatok, uviedli celkový počet mojich hlasov ako „ostatní“. Napríklad, v St. Bernard Parish, príslušnom okrsku východne od New Orleans, mal Gephardt 13 percent hlasov, Gore 6 percent, Simon 1 percento, Hart 7 percent a „ostatní“ 17 percent. Kategória „ostatných“ hlasov sa skladala takmer výlučne z mojich hlasov. Moji pracovníci v kampani boli rozčúlení, že kandidát ako Senator Paul Simon z Illinois, iba s jedným percentom hlasov, bol na zozname uvedený, ale ja so 17 percentami som bol označený ako „ostatní“. Takéto očividné mediálne prekrúcanie sa používa na udržiavanie ľudí v nevedomosti, že je významné množstvo ľudí, ktorí budú podporovať politického kandidáta, ktorý sa stavia za práva Európskych Američanov.

Média sa riadia jedným z najstarších a najspoľahlivejších princípov propagácie, a tým je, že najdôležitejšia vec nie je to, aký dobrý alebo zlý je výrobok, ale či si ľudia myslia, že je populárny. Tlač stále robí všetko čo môže, aby ma opísala ako nepopulárneho, dúfajúc, že ma tým naozaj urobia nepopulárneho. Rovnaký základný princíp možno vidieť pri práci na školskom ihrisku, kde majú deti sklón obľubovať tých, ktorých obľubujú tí populárni z nich a nemať radi tých, ktorých oni nemajú radi.

parish area			
Jefferson	St. John	Plaquemines	St. Bernard
Democrats	Democrats	Democrats	Democrats
262 of 264 precincts reporting (99%)	16 of 16 precincts reporting (100%)	19 of 19 precincts reporting (100%)	36 of 36 precincts reporting (100%)
Dukakis 13,268 30%	Dukakis 1,502 17%	Dukakis 732 22%	Dukakis 4,753 35%
Gephardt 5,013 11%	Gephardt 734 8%	Gephardt 265 8%	Gephardt 1,782 13%
Jackson 9,300 21%	Jackson 4,112 45%	Jackson 1,264 37%	Jackson 2,817 21%
Gore 8,829 20%	Gore 1,232 14%	Gore 511 15%	Gore 859 6%
Simon 488 1%	Simon 66 1%	Simon 35 1%	Simon 127 1%
Hart 1,623 3%	Hart 431 5%	Hart 145 4%	Hart 970 7%
Other 4,994 14%	Other 977 11%	Other 420 13%	Other 2,343 17%

Tabuľka, ktorú *Times-Picayune* zverejnili pri prezidentských primárkach v roku 1988. Značný počet hlasov s označením „ostatní“ sú moje hlasy, ktoré nechceli priznať.

V roku 1988 som cestoval do Cincinnati, aby som sa uchádzal o nomináciu pod vedením Willisa Carta a Dona Wassala. Získal som ju pred dvoma hlavnými uchádzačmi: Demokratickým Kongresmanom Johnom Trafficantom a plukovníkom na dôchodku Bo Gritzom. Nasledujúcich pár mesiacov som navštívil veľa štátov, kde som využil každú príležitosť hovoriť za práva a dedičstvo Európskych Američanov. Pod mojou prezidentskou kampanou získala Populistická strana nakoniec 150 000 hlasov celoštátne, počet ktorý zďaleka prevýšil ostatné tri strany, ktoré mali k dispozícii viac finančných prostriedkov než naša strana.

Náročné cestovanie a volebný boj ma unavili, ale mnohému som sa priučil. Pri rozprávaní sa z ľuďmi zo všetkých možných kútov národa som si uvedomil, že väčšina Európskych Američanov v kútiku duše verí v rovnaké veci ako ja. Každý prieskum verejnej mienky ukázal, že viac než 80 percent ľudí je proti afirmatívnym akciám, nútenej integrovanej autobusovej doprave a invázií imigrantov z tretieho sveta. Je pravda, že mnohí nevedeli vedecké fakty o rase, ale prevažná väčšina chce zreteľne žiť medzi svojimi vlastnými ľuďmi a v spoločnosti, ktorá odráža hodnoty a kultúru Západného ľudstva. Európski Američania sa jasne vyjadrujú, s kým sa chcú stotožňovať. Majú tiež predstavu Ameriky, ktorá je radikálne odlišná od multikultúrnej nočnej mory podporovanej médiami. Naším ľuďom proste len nebola daná príležitosť vyjadriť sa.

To, čo skutočne brzdí kandidátov, ktorí sú otvorene pro-Európsko-Americkí je médiami vštepovaná psychológia porážky. Ľuďom je nahovárané, že je zbytočné voliť obhajcu bielych práv, pretože nemá žiadnu šancu vyhrať. V podstate je im opakovane vtíkané, že vo svojich názoroch sú sami a sú nepopulárni. Začalo mi byť jasné, že zraniteľné miesto americkej politiky je na miestnom stupni, pretože tam môže úprimný kandidát prostredníctvom osobného kontaktu prekonať neúmerné výdavky na kampaň a mediálnu predpojatosť. Ak sa kandidát zúčastňuje debát a fór a klope na dostatočne veľa dverí, jeho odkaz môže byť silný – tak účinný ako sa môže prejaviť na osobnom stupni. Uvedomil som si, že akonáhle kandidát prekročí viditeľnú hranicu podpory a ľudia *veria*, že jeho výhra je možná, potom sa to stáva možným.

Naučil som sa tiež, že psychológia víťazstva sa stáva jednoduchšou v mene veľkej strany. Až do zmieneneho roku som bol Demokratom štýlu Georgeho Wallaca, marxisti z Demokratickej strany a nahlas sa prejavujúce menšinové prvky mi však znemožnili zostať naďalej v Demokratickej strane. Nemohol som zostať v strane Jesseho Jacksona a Michaela Dukakisa. Nominovaný som bol Populistickou stranou a bol som jej kandidát na prezidenta, v rámci budovania Populistického hnutia a zvýšenia rasového povedomia Američanov. Jediným skutočným víťazstvom, ktoré možno dosiahnuť v takýchto voľbách nie je samotný úrad, ale získanie si srdca a mysli miliónov Američanov.

Aby ste boli zvolení, uvedomujúc si reality americkej politiky, je nutné kandidovať za niektorú z veľkých strán. Napriek tomu, že vedenie Republikánskej strany tiež zapredalo naše Európsko-Americké dedičstvo, bieli sa prevažne pripájajú k republikánom, pretože Demokratická strana sa stala dokonca ešte horšou alternatívou. Milióny bielych sa pridávajú k Republikánskej strane, pretože majú dojem, že Republikáni budú brániť tradičné americké dedičstvo.

Aj keď si to republikánski vodcovia nechcú priznať, rasové otázky poháňajú Republikánsku stranu na juhu. Napríklad, prvý veľký južanský prelom v Republikánskej strane v 60-tych rokoch nastal s kandidátúrou senátora Barryho Goldwatera, ktorý urputne hlasoval proti zákonu o občianskych právach. Nixon a Reagan často hovorili o bielych otázkach ako napr. nútená autobusová doprava, zneužívanie sociálneho zabezpečenia, kriminalita a afirmatívne akcie – z ktorých všetko nieslo jasné rasové prvky. Keď sa však dostali do úradu, Republikáni v týchto veciach nič neurobili a v skutočnosti, pod Nixonom aj Reaganom sa všetko – nútená autobusová doprava, sociálne zabezpečenie, kriminalita menšín a afirmatívne akcie – dramaticky zhoršilo.

Nakoniec sa mnohí bieli presunuli do Republikánskej strany a to z rovnakých dôvodov z ktorých sa sťahovali na predmestia: Jednoducho sa cítili pohodlnejšie medzi svojimi vlastnými a Demokratická strana sa stala stranou všetkých možných rasových menšín, radikálnych feministiek, homosexuálov a krajne ľavicových šialencov. Demokratická strana sa neskladá z “ich vlastných” a preto vidia Republikánov ako lepšie z dvoch ziel.

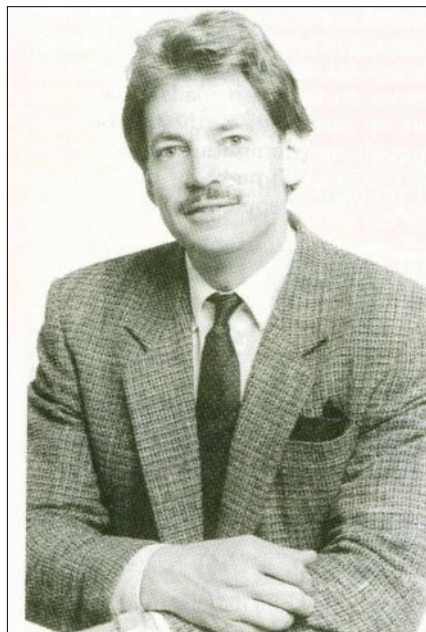
Bez ohľadu na to, ako by si človek želal aby to bolo inak, americká politická štruktúra je zostavená na základe dvoch strán. V americkom Senáte neexistuje jediný poslanec, ktorý nie je členom jednej z týchto dvoch hlavných strán. Amerika má samozrejme široké spektrum politických myšlienok, avšak skutočnosť, že len dve strany kontrolujú prakticky všetko zastúpenie vo vláde dokazuje vstavanú predpojatosť systému. Takmer všetky ostatné demokratické národy majú systémy viacerých strán s oveľa širším spektrom politických myšlienok.

Jediným vyvažujúcim faktorom systému dvoch strán je ten, že strany sú všadeprítomné a hľadá sa na ne ako na verejné celky, ktoré musia každému dovoliť účasť. Každý môže kandidovať vo väčšine volieb na verejný úrad ako Demokrat alebo Republikán. Je to právo, ktoré strany považujú za veľmi nepríjemné. Aj napriek tomu, že som slúžil ako zvolený Republikánsky zákonodarca, v niektorých štátoch mi bolo odmietané dokonca aj právo uviesť moje meno na hlasovací lístok v prezidentskej kandidatúre za Republikánov. Mohol som zvíťaziť na federálnych súdoch, tie však rozhodli v môj prospech až niekoľko mesiacov po voľbách. Staré príslovie, že v Amerike má každý právo kandidovať za prezidenta, sa rýchlo stáva zastaraným.

Kandidovanie v mene veľkej strany vám dáva oveľa viac dôveryhodnosti než kandidátovi tretej strany a preto je dôležité pre rozvíjanie nanajvýš dôležitej psychológie víťazstva. Každý považuje za samozrejmé, že len Demokrat alebo Republikán môže vyhrať, takže keď niekto kandiduje ako člen tretej strany, poškodzuje to jeho dôveryhodnosť. Verím, že keď sa v Amerike objaví úspešná Európsko-americká tretia strana - čo si myslím, že sa stane v prvých desaťročiach 21. storočia – vynorí sa z jednej z veľkých strán – pravdepodobne z Republikánskej. Vo veľkých stranách nie je žiadna prekážka, ktorá by mohla brániť vlastencom v organizovaní sa v nich, napríklad ako Republikáni držiaci sa politiky “Amerika na prvom mieste“ a stavajúci skutočný základ hnutia vnútri strany. Dokonca aj oficiálne hnutie tretej strany sa môže neoficiálne pridať k niektorej z hlavných strán a v nej sa učiť mechanizmu volebného procesu.

Víťazstvo vo voľbách

V roku 1988 bol Chuck Cusimano, II, člen louisianskej Snemovne Reprezentantov z mojej domácej oblasti 81 v Metairie, zvolený do úradu sudcu, ponechajúc svoje miesto otvorené. John Treen, predseda Republikánskej strany v Jeffersonovom okrsku a brat bývalého Republikánskeho guvernéra Daveho Treena, očakával, že sa do úradu dostane ľahko. Aj napriek tomu, že Treen mal za sebou celú mašinériu Republikánskej strany, otvorené miesto pritiahol množstvo hlavných miestnych kandidátov, vrátane člena školskej rady Deltona Charlesa, ktorý mal podporu najmocnejšieho politika v oblasti Lawrencea Chehardyho, daňového odhadcu. Ďalším z hlavných kandidátov bol Demokrat D.J. (Bud) Olistier, ktorý mal podporu populárneho čínsko-amerického šerifa Jeffersonu, Harryho Leea. Kvôli častým lúpežiam černochoch, ku ktorým dochádzalo v bielych štvrtiach, si Lee získal celonárodnú povest’ “rasistu“, keď svojim zástupcom prikázal, aby zastavovali staré polorozpadnuté autá riadené čiernymi mladíkmi v čisto bielych štvrtiach. Do horúcich vôd sa v médiách dostal aj za pokus postaviť na ulice barikády, oddeľujúce čierny Orleans Parish a biely Jefferson Parish.

Naša hlavná kampaňová fotka

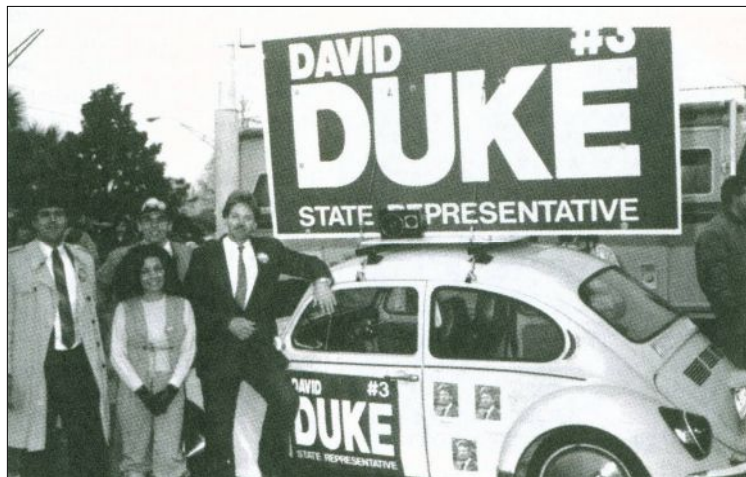
Po porade s mojim dlhoročným priateľom Howie Farrelloom a inými priateľmi a podporovateľmi, som sa zaregistroval ako Republikán a rozhodol sa vstúpiť do volieb. Celkový počet sedem tvrdo pracujúcich kandidátov na plný úväzok, sa zúčastnilo volebného boja o kreslo.

Svoju rétoriku som oproti tej, používanej v NAAWP, nezmenil, len som zdôraznil tie témy, ktoré sa týkali voličov v danej oblasti. Otvorene som hovoril o afirmatívnych akciách a obrovskej diskriminácii voči bielym ľuďom a vysokej, na sociálnych dávkach závislej nemanželskej pôrodnosti, ktorá ničí našu ekonomiku a spôsobuje to, že tí produktívni sú početne prevýšení a prehlasovaní.

Odvážil som sa hovoriť o kriminalite menšín, ktorá privádza naše ulice k barbarizmu a skutočnosti, že potrebujeme aspoň jedného človeka v zákonodarnom zbore, ktorý sa za nás otvorene postaví, presne tak ako to robia čierni zákonodarcovia pre svojich ľudí. Jedine

vtedy by sme mohli zmeniť smerovanie vlády.

Mal som obmedzené finančné zdroje, ale ako vždy, dokázal som ich dobre využiť, keď som si písal a skladal vlastné kampaňové tlačoviny a dokonca tlačil na tlačiarenských strojoch, ohýbal a posielal svoje listy voličom. Do ulíc som vyrážal už skoro ráno a zostal tam až do 10-11 v noci. Zúčastnil som sa každého politického fóra a v každom som bol veľmi dobre pripravený a sebavedomý. Pri debatách s kandidátmi som si získal prevažnú podporu ľudí. S každým novým fórom sa psychológia mojich podporovateľov začínala meniť, keď videli moju širokú podporu a uvedomovali si, že nie sú jediní, ktorí ma podporujú. Oblasť mala tisíce domovov, čo mi znemožňovalo zaklopať na každé dvere, takže som sa rozhodol pracovať najprv od domov a firiem na hlavných cestách. Mnohí obyvatelia mi dovolili vyvesiť kampaňové transparenty na ich predných záhradkách. Hneď ako som mal od ľudí dostatok povolení na dobrý úvod, tucet dobrovoľníkov a ja sme pracovali celé tri noci po sebe, roznášajúc transparenty po celej oblasti. Keď sa ľudia zobudili a videli tú záplavu modro-bielych transparentov s menom Duke a to nielen na verejných priestranstvách, ale aj na trávnikoch voličov, malo to ohromný vplyv na ich psychológiu. Odrazu sa stalo módnym podporovať ma. Každý nový vyvesený transparent zvyšoval účinok; umožnil ostatným, ktorí ma tajne podporovali, aby boli odvážnejší a začali o mne hovoriť svojim priateľom, prípadne si sami objednali transparent. Čoskoro sme mali na dvoroch ľudí viac transparentov než všetci ostatní kandidáti dokopy.

Don Black (naľavo), sprevádzaný mojimi dlhodobými podporovateľmi

Pre moju kampaň bolo zásadne dôležité veľké množstvo viditeľnej podpory. Ľudia potrebovali posilnenie. Howie Farrell navrhol, aby som použil len jednofarebný modrý transparent s písmenami v bielom, malými písmenami napísaným DAVID, veľkými DUKE a opäť malými STATE REPRESENTATIVE. Moje transparenty boli nápadné a ich umiestnenie na hlavných uliciach dávalo dojem, že sú dokonca ešte početnejšie. Vyžiadalo si to veľké sumy peňazí a veľa času udržiavať ich vyvesené. Naši odporcovia ich často strhávali ešte v tú istú noc, čo sme ich vyvesili. Prišli sme o tisíce transparentov, rovnako sme však aj zistili, že mnohé z nich zobrali naši podporovatelia, ktorí ich chceli mať na

svojich vlastných dvoroch, alebo teenageri, ktorí ich chceli mať vo svojich izbách. Stovky transparentov s nápisom DUKE sa dokonca začali objavovať na dvoroch ďaleko od našej oblasti.

V deň volieb prvých primáriek (po ktorých malo dôjsť k rozhodujúcemu stretnutiu medzi prvými dvoma), som dostal 33 percent hlasov. Najbližší kandidát po mne bol John Treen s 19 percentami. Keď som skončil na prvom mieste, posledná bariéra nedostatku sebadôvery, ktorá ma zdržiavala, sa rozplynula. Veľa ľudí v našej oblasti si uvedomilo, že po prvý raz počas ich volebného života mohli voliť niekoho, kto reprezentoval ich vlastné stanovisko. Po prvý raz niekto nahlas hovoril to, čo si ľudia hovoria v súkromí svojich domovov alebo medzi svojimi priateľmi. Ľudia boli rozvášnení. Mnohí ľudia stredného veku mi povedali, že veria, že ich hlas pre mňa bol najdôležitejším hlasom, ktorý kedy odovzdali.

Times-Picayune si tiež napokon uvedomili, že mám reálnu šancu vyhrať. Tentoraz už moje víťazstvo v primárkach nemohli označiť ako "ostatní". Noviny a štruktúru moci to privádzalo do šialenstva. Ich zaobchádzanie so mnou prešlo od tichého zaobchádzania k maximálnym osobným útokom. Fotky, kde ako 19-ročný protestujem proti Williamovi Kunstlerovi a ďalšie, kde som v róbe Klanu, zaplavili v podobe reklamnej pošty každú domácnosť v okolí a opakovane sa objavovali v médiách. Desiatky tisíc

židovských dolárov sa vrazili do Treenovej kampane a *Times-Picayune* spustili voči mne vlnu výpadov (ktorá sa opakovane rozpútava až do dnešných dní).

Radikálny Žid z New Yorku, Mordechai Levy z Organizácie Židovskej Obrany, prišiel do New Orleans, aby usporiadal zhromaždenie proti mne. Naštval tým miestnych židovských vodcov, pretože vedeli, že ľudia z mojej oblasti neboli príliš naklonení Židom z New Yorku, prichádzajúcim do Metairie, aby im hovorili ako majú voliť. Miestne ľavicové židovské skupiny im určite chceli hovoriť ako voliť, len nie tak otvorene. Levy sľúbil, že Židia ma zastavia a zničia moju kampaň za každých okolností, dokonca aj za cenu "krvipreliačia".⁹⁹³

V satelitnej prípojke z New Yorku, urobila neworleanska pobočka ABC, WVUE-TV, v živom vysielaní v správach o šiestej hodine z Levym rozhovor. Keď si Levy myslel, že rozhovor sa skončil a mikrofón je vypnutý, povedal reportérovi, že ľudia z Metairie sú "debilní idiotskí bieli diabli". Vďaka náhodnej technickej chybe bolo vysielanie stále v étery keď to povedal a ľudia z Metairie jasne a zreteľne počuli, čo si o nich myslia moji židovskí protivníci. Dobrí ľudia z mojej oblasti boli šokovaní. Reklamy, útočiace na mňa ako na nacistu, klansmana, rasistu a antisemitu zaplnili televíziu, rádio a noviny. Židovské organizácie, vymýšľajúce si proti mne senzačné obvinenia, zaplnili miestne spravodajstvá. Židovské peniaze sa vliali do Treenovej kampane a desiatky židovských študentov z Tulane klopali na dvere v mojej oblasti uplakane hovoriac voličom, že moje zvolenie by sa rovnalo ďalšiemu Holokaustu. Židia sa prikláňali k prakticky každému zvolenému funkcionárovi v Louisiane, či už to bol Republikán alebo Demokrat, aby ma odsúdili a podporili Johna Treenu. Židovskí vodcovia sa dostali do takého zúfalstva, že vytiahli nehanebnú lož, že som akýmsi spôsobom anti-kresťan a anti-katolík (moja oblasť bola zo 65 percent katolícka). Pre mňa to bolo konečné pokrytectvo – najoddanejšia anti-kresťanská skupina od čias Krista, mala tú drzosť zlomyseľne ma ohovárať ako anti-kresťana – nemali v sebe žiadnu hanbu.

Vyvinuli dokonca nátlak na najväčšieho katolíckeho arcibiskupa z New Orleansu, Phillipa Hannana, aby napísal vyhlásenie, ktoré by sa čítalo na omši každého katolíckeho kostola v oblasti. Stálo v ňom: "Voľby ukážu presvedčenie voličov oblasti o základnej dôstojnosti osôb, uznaní ľudských práv každej osoby a rovnosti rás vytvorenej božskou prozreteľnosťou".

Od čítania vyhlásenia Cirkvou počas Pôstnej Nedele, najsvätejšieho času roka pre katolíkov, sa očakávalo, že bude mať veľký dopad. Množstvo odvážnych katolíkov však statočne vyšlo zo svojich lavíc a protestovali proti čítaniu, hovoriac, že je nesprávne prinášať politiku do kostola. Katolíci, ktorí ma podporovali, sa tak rozhnepali, že arcibiskup napokon trochu ustúpil a vydal vyhlásenie, v ktorom stálo: "Nikdy som nevyhlásil, či už slovne alebo písomne, že podporujem niektorého z kandidátov."

Howie Farrell, vedúci mojej kampane, a oddaný kresťan, v liste arcibiskupovi poukázal na skutočnosť, že ani len jediný protikresťanský písomný dokument alebo výrok mi nikdy neboli mojimi ohováračmi dokázané. Ako sa blížili voľby, moji nepriatelia vedeli, práve tak ako ja, že víťazstvo v týchto malých voľbách bude mať následky ďaleko za volebným obvodom 81. Bieli ľudia budú povzbudení, aby otvorene prehovorili po celej Amerike a možno aj po celom svete.

Ako sa podpora zväčšovala, tradičný nepriateľ nasadzoval všetky možné páky. Prezidenta Busha primäli k tomu, aby napísal list voličom oblasti, prejednávajúc v ňom kritickú dôležitosť volieb. (Samozrejme, dôvod prečo sa malé miestne voľby stali kritické pre prezidenta Spojených štátov bol taký, že boli považované za kriticky dôležité z hľadiska židovskej moci.) Ronald Reagan robil reklamu v rádiu, hovoriac ľuďom, aby volili "jeho priateľa" Johna Treenu.⁹⁹⁴ Pod silným tlakom – takmer každý štátny zástupca vystúpil proti mne; senátor každého štátu; každý americký kongresman a americký senátor v Louisiane a mnohých okolitých štátoch; Guvernér a

S vlastencom a priateľom Howiem Farrellom

jeho zástupca; riaditelia obchodnej komory; Arcibiskup; mnohí protestantskí kňazi; rovnako ako tréneri, športoví hrdinovia, Hollywoodsky herci a prezident Spojených štátov, viceprezident Spojených štátov a množstvo bývalých amerických prezidentov. Vo svojich prejavoch som často hovorieval, “Jediný, kto sa neobjavil, aby sa proti mne postavil, bol Ayatollah Khomeini. A jediným dôvodom prečo, bola skutočnosť, že bol mŕtvy.”

V deň volieb vyšli do ulíc tisíce ľudí, aby mi vyjadrili svoju podporu. Ľudia dobrovoľne ozdobili svoje autá na podporu mojej kampane a po stovkách ich vystavovali na obdiv po celý deň, blikajúc svetlami a trúbiac klaksónmi. Spravodajca správ ABC Mike Von Fremd vyjadril údiv pri sledovaní tejto ukážky neuveriteľnej podpory. Povedal “Viete, keby nebolo vašej klanovskej minulosti, mohli by ste vyhrať voľby do amerického Senátu.” Po sledovaní tej eufórie však v priebehu ďalších pár minút dodal, “Nie, myslím, že môžete vyhrať aj tak.”⁹⁹⁵

Účasť bola 78 percent registrovaných voličov, čo je asi každý volič v oblasti (ktorý sa neodst'ahoval, alebo nezomrel). Bola to najväčšia účasť v miestnych voľbách v dejinách Louisiany.

Howie Farrell a ja sme šli do First Parish Courthouse, správnej budovy v Metairie, pre sčítanie hlasov. Počas večera to bolo stále nerozhodné, až sa napokon môj náskok zvýšil a vyhral som s 8459 hlasmi pred Treenom s 8232 hlasmi.

Howie bol rozradostený a ja som tam chvíľu len neveriacky sedel. Šiel som k telefónnej búdke a zavolať otcovi a potom matke. Nikdy vo svojom živote som nebol viac hrdý než vtedy, keď som im oznámil tú správu. Cestou na volebný večierok každý v aute počúval volebné spravodajstvo a tešil sa z poznámok komentátorov, alebo ich vypískaval. Myslel som na všetky tie urážky, ktoré som podstúpil počas všetkých tých rokov za svoje názory. V tom momente víťazstva to všetko za to stálo. Bol to prelom, o ktorom viem, že by mohol inšpirovať mnohých ďalších po celej Amerike, snáď dokonca celé nasledujúce roky. Ak som mohol vyhrať takéto voľby v najviac vzdelanej časti Louisiany, s protivníkmi ukazujúcimi fotky z mojej mladosti so svastikou a z neskorších rokov v róbe Klanu – ak som mohol poraziť to, čo bol podľa mnohých politický bozk smrti, potom existovala príležitosť pre tých, ktorí jednoducho zastávali moje názory, avšak bez toho, aby mali kontroverznú minulosť.

Samozrejme, skutočnosť, že moja minulosť bola kontroverzná, poháňala voľby a urobila zo mňa najznámejšieho štátneho zákonodarcu v Amerike. Dokázal som, že je možné prekonať aj obrovské prekážky, keď má človek silu pravdy a vieru v jej moc. Pravda môže byť na chvíľu utláčaná, ale ona si nejaká nájde cestu k víťazstvu, ak ju budeme vytrvalo hájiť.

Záplava satelitných antén a oslnivých svetiel privítala Howieho a mňa na víťaznom večierku v Lions Clube na Metairie Road. Stovky povzbudzujúcich podporovateľov čakali vonku v chladnej noci a vnútri bola malá sála preplnená od steny k stene nadšenými ľuďmi. Vystúpil som na pódium a predniesol krátku reč, ktorú som ledva dokázal dokončiť, kvôli burácaniu ľudí. Potom som šiel von do zimy, aby som pozdravil tých, ktorí sa nezmestili do sály.

Vliezol som do batožinového priestoru auta a hovoril k nim:

Musel som vyjsť sem von, aby som bol s vami, pretože toto je to, o čom táto kampaň celá je, o fakte, že zakladajúce prvky tejto krajiny, mnohí z mužov a žien, ktorých predkovia vybudovali Ameriku, sú teraz vonku v mraze afirmatívnych akcií. Mnohí sú vonku v mraze, pretože nie sú schopní poslať svoje deti ani len do škôl, ktoré si zaplatili zo svojich vlastných daní.

Dnes večer vzdorujeme mrazu, pretože máme predstavu Ameriky – predstavu, že budeme môcť kráčať po vlastných uliciach bez strachu, môcť využívať naše školy a mať rovnaké práva pre všetkých v Amerike, nie zvláštne privilégia pre niekoľkých. Zdieľame predstavu skutočnej pomoci chudobným cez reformu sociálneho systému, ktorý len podporuje nemanželské pôrody a zvyšuje drogovú závislosť, chudobu a kriminalitu.

Požadujeme Ameriku založenú na zásluhách. Sme oddaní našim deťom usilujúcim o dokonalosť v spoločnosti, založenej na tom najlepšom z nášho dedičstva. A my, priatelia, nedovolíme, aby bolo naše dedičstvo obetované na oltári multikulturalizmu.

Vy, skvelí ľudia, nebudete v mraze príliš dlho. Nabudúce keď sa stretneme, vymeníme si pozdravy vo veľkom teplom dome, ktorý postavil Huey [Long], v štátnej snemovni reprezentantov v Baton Rouge.

Poslanec Duke

Nasledujúcich pár dní sa striedalo medzi nebom a peklom. Počuli sme, že naši protivníci boli odhodlaní vziať si nezákonne to, čo nemohli dosiahnuť vo voľbách. Bola snaha vyjadriť pochybnosti o dĺžke času, ktorý som prežil v oblasti a zrušiť tak moju kandidatúru a zbaviť voľby platnosti. Úradník na súde už potvrdil platnosť volieb a po súdnom boji sudca uznal moje víťazstvo. Moji protivníci sa ho však opäť rozhodli spochybníť v samotnej legislatíve v snahe vyvolať proti mne “zvláštne vyšetrovanie“, ktoré by mi zabránilo, aby som bol prehlásený do úradu.

Zákon o pobyte bol veľmi presne stanovený. Tým, ktorí namietali voči kandidátovým predpokladom, dával určitú lehotu na podanie sťažnosti. Ak raz termín vypršal, neexistovala žiadna príležitosť na spochybnenie. Samozrejme, zákon nezastavil mojich protivníkov, ktorí sa nerozpakovali žiadať pre mňa odlišné kritéria než od každého iného zvoleného funkcionára v štáte. Zákonodarný zbor napokon o námietkach oponentov hlasoval a ja som zvíťazil. Keď som skladal prisahu, celý svet to videl v priamom prenose na CNN.

Hoci George Bush, viceprezident Dan Quayle a Lee Atwater, národný predseda Republikánskej strany ma zavrhovali, Republikánska delegácia v louisianskej Snemovni reprezentantov sa ku mne správala celkom dobre. Bol som považovaný za plného člena delegácie a moje meno bolo zahrnuté na prvej strane ich mesačníka. Členovia delegácie podporili všetky mnou predložené návrhy zákonov, práve tak, ako som ja podporil tie ich. V priebehu nasledujúcich troch rokov som nahromadil dokonalý republikánsky volebný záznam a ešte stále som bol oficiálnym členom Republikánskej delegácie, keď George Bush podporil kandidáta liberálnych demokratov J. Bennetta Johnstona vo voľbách do amerického Senátu. Neskôr podporil nápadne skorumpovaného liberálneho demokrata Edwina Edwardsa proti mne vo voľbách do funkcie guvernéra. Bush ma zradil nielen ako kolegu Republikána, ale škodením mne uškodil aj politickým šancám všetkých Republikánskych kandidátov v štáte.

Ako poslanec nováčik, som predložil sériu prevratných častí legislatívy. Medzi množstvom záležitostí som vytvoril legislatívu, ktorá navrhovala:

- 1. Prehlásenie afirmatívnych akcií za nezákonné, zakázaním akýchkoľvek zvýhodňujúcich programov, ktoré diskriminujú lepšie kvalifikovaných belochov v zamestnaní, pracovnom povyšovaní, štipendiách, prijímaní na univerzity, alebo pri získavaní kontraktov.**
- 2. Povinné využívanie kontroly pôrodnosti, ako napr. Norplant, matkami so sociálnou podporou ako podmienka sociálnej starostlivosti. Mohli mať toľko nemanželských detí koľko len chceli, nemali však právo nútiť daňového poplatníka, aby im za ne platil.**
- 3. Povinné drogové testy prijímateľov sociálnych dávok a obyvateľov štátom pridelených domov a ich vyradenie zo zoznamu príjemcov v prípade pozitívneho výsledku. Ak môžeme testovať na drogy ľudí, ktorí si zarábajú na živobytie a platia dane, prečo nepožadovať od príjemcov dávok, aby nebrali drogy?**

Bol som tiež spoluautorom návrhov zákona o odpracovaní si svojich sociálnych dávok namiesto poberania zdarma, tvrdšie tresty za znásilnenia a vraždy a väčšiu ochranu močiarov a životného prostredia Louisiany. Hoci bolo ťažké dostať tieto návrhy cez výbor, môj hlas a prejavy k mnohým návrhom a dodatkom ovplyvnili veľké množstvo zákonov. A Republikánska delegácia ma podporila v určitých mojich návrhoch. Moja prítomnosť tiež prinútila iných Republikánov kopírovať moje legislatívne návrhy. Napríklad, Republikánsky Senátor Ben Bagert, ktorý plánoval kandidovať do amerického Senátu (proti mne) predložil obsiahly návrh zákona o odpracovaní si sociálnych dávok, ktorý som spolunavrhol a ten prešiel – ako jeden z prvých návrhov sociálnej reformy, ktorý bol kedy v národe schválený.

Guvernér, konzervatívny Demokrat menom Buddy Roemer, viedol program proti zvýšeniu daní, hovoriac, že ak nejaké zvýšenie daní pozdvihne svoju škaredú hlavu, odsekne mu ju. Tak ako citát Georga Busha "Čítaj mi z pier, žiadne nové dane" na celonárodnom stupni, Roemer tentoraz predložil návrh o najväčšom zvýšení daní v dejinách štátu Louisiana. Zvýšená daň bola jedným z dôvodov, prečo Roemer podporil môjho protivníka, Johna Treena, ktorý sľúbil, že bude pokračovať v ním navrhnutom zákone o zvýšení daní. Keďže dodatok o daniach bol v rámci ústavy, musel zvíťaziť medzi väčšinou voličov ako aj dvoma tretinami zákonodarného zboru. Návrh som nenávidel a to nielen z daňových dôvodov, ale obsahoval aj vyhradené zaistenie menším (proti-biela diskriminácia), zahrnuté na získanie podpory čierneho výboru v zákonodarnom zbore. Dodatok ľahko prešiel legislatívou a prieskum verejnej mienky vyzeral, že vo voľbách ľahko získajú schválenie. Stretol som sa s daňovým odhadcom Lawrencom Chehardym z Jefferson Parrish a po celom štáte sme verejne spojili sily v opozícii k návrhu. S jeho vplyvom v Jeffersoni a mojou podporou v celej severnej Louisiane, sme sa odhodlali poraziť návrh zákona o daniach.

Počas troch týždňov predchádzajúcich hlasovanie, som dňom a nocou cestoval po štáte. Zástancovia daní, väčšinou veľkí podnikatelia, míňali milióny, kým malí a strední podnikatelia štátu a pracujúci ľudia mali len nepatrný mediálny rozpočet.

Jadrom nášho snaženia bolo moje celoštátne úsilie prejavov a rozhovorov v správach proti návrhu. Keď sme s Guvernérom cestovali krížom krážom po štáte, vedeli sme, že naše cesty sa v budúcnosti politicky opäť skrížia. V Shreveporte a inde po štáte, som pritiahol oveľa väčšie davy ľudí než Roemer. V jeho domovskom meste Shreveport som hovoril k študentom a pracujúcim, prijímajúc potlesk na univerzite, kým Roemer hovoril k zazobancom na druhej strane mesta. Noviny *Shreveport Journal* oznamovali veľkými titulkami, "Duke poráža Roemera." Všetko, čo mohol Roemer povedať bolo, "Nezaujíma ma čo David Duke a Americká Nacistická Strana hovoria o daňových voľbách!"

V noci po voľbách v Electrical Union Hall v Metairie, s 300 podporovateľmi, sudom piva a bez kapely, sme čakali na výsledky. Bol to riadny rozdiel v porovnaní s večierkami našich protivníkov so šampanským v najvychytenejších hoteloch v štáte. Keď však prišli výsledky hlasovania, po vyzývaní guvernéra a všetkých tých peňazí, ktoré sa doňho investovali, sme vyhrali. Voliči drvivou väčšinou zákon odmietli. Reportéri sa zhromaždili okolo a ja som povedal, že voliči sa jasne vyjadrili. "Odmietajú akékoľvek ďalšie dane! A odmietajú proti-bielu rasizmus!"

Voľby do senátu

Na mojom legislatívnom mieste, preberajúc návrh zákona o daniach s finančným úradníkom.

Na začiatku roku 1990 to vyzeralo tak, že je správny čas využiť naše výhody. Senátor J. Bennet Johnston sa uchádzal o znovuzvolenie. Johnston, 18 rokov v politike, bol prototypom kariéristu. Keď bolo politicky rozumné postaviť sa na juhu proti integrácii, urobil tak, dokonca inicioval súdny proces, aby dokázal nesúhlas s integráciou. Keď sa však politická klíma zmenila a bolo jasné, kto ovláda médiá, podporoval celý program liberálov.

Pokrytecky, napriek svojej vlastnej minulosti, ma kritizoval za moju "rasistickú a bigotnú minulosť". Aj keď si udržiaval imidž konzervatívneho demokrata, na jeho volebný záznam by bol pyšný aj Ted Kennedy.

V skutočnosti mal v niektorých ukazovateľoch len Kennedy z celého amerického senátu liberálnejší volebný záznam ako on. Johnston zradil juh a európsku väčšinu nespočetne veľa krát vo všetkom - od afirmatívnych akcií až po finančné podpory Izraelu. Veril som, že je zraniteľný,

aj keď prvý prieskum pre Baton Rouge Morning Advocate ukázal, že náš pomer bol 60 ku 23 % v jeho prospech.¹⁰¹² Vedel som, že musím ísť do volieb teraz a že to nebude ľahké, pretože sily v médiách a vo vláde ma v konečnom dôsledku o určitý podiel podpory verejnosti pripravila.

Štátny senátor Ben Bagert sa uchádzal o republikánsku nomináciu aj vďaka štruktúre zvyklostí republikánov, ktorá bola obsadzovaná ľuďmi zvnútra. Louisiana však mala otvorený primárny systém, ktorý znamenal, že ktokoľvek z hociktovej strany sa mohol uchádzať o miesto v prvých primárkach a ak by nikto nezískal väčšinu, dvaja najúspešnejší kandidáti by sa potom uchádzali o miesto v Senáte. Pre mňa to znamenalo dobrú situáciu, pretože som vedel, že by som mohol zvíťaziť nad Bagertom a Johnston by bol potom nútený ísť do volieb o senát. Akonáhle je bývalý senátor vo voľbách ľahko zraniteľný, vyzývateľ má silnú psychologickú výhodu.

Počas cestovania po štáte moja kampaň získavala ohromnú podporu. Ľudia ma otvorene podporovali napriek tomu, že médiá ma osočovali viac ako rok. Médiá ma obviňovali, že som neamerický, netolerantný, neprincipiálny, protikresťanský, antisemitský, nenávisťný a finančne skorumpovaný. Vyvolali takmer každý osobný útok, aký je len možný a robili tak deň za dňom, týždeň za týždňom. Ľudia však vedeli, že usilujem o rovnaké veci ako oni. Aby médiá ukázali multikulturalizmus módnejší, predstierali, že si ho každý želá. V skutočnosti však boli európski Američania hlboko nespokojní so smerovaním krajiny a zúfalo potrebovali niekoho, kto sa tomu postaví a povie pravdu. Museli vedieť, že nie sú sami. Ja som sa postavil a povedal verejne to, čo si mnohí ľudia hovorili len v súkromí.

Médiá im opakovane hlásali, že moje pravdy sú nepopulárne a držia sa ich len spiatočníci a netolerantní ľudia. Keď však ľudia prišli na zhromaždenie, alebo ho videli v televízii, uvedomili si, že ich názory zdieľajú tisíce ďalších ľudí. Objavili, že väčšina ich priateľov a známych verí v to, v čo oni sami a v čo verím aj ja. Pravdepodobne najväčšiu podporu som získal od muža, ktorého som obdivoval od svojich školských rokov - Willisa Carta. Pomáhal mi s poštovými zbierkami na moju kampaň.

Podarilo sa nám získať 2,4 milióna dolárov. Bennett Johnston a ostatné proti-Dukovské sily nás tak prevýšili v pomere 3 ku 1. Keďže sme zbierali peniaze v malých množstvách v pošte a cez drahé reklamné zhromaždenia, stálo nás to oveľa viac ako našich protivníkov a preto sme mohli minúť len malú časť z toho, čo naši oponenti míňali v kampaňových aktivitách a mediálnych reklamách.

Na rozdiel od Johnstonovej kampane, moja mala extrémne málo veľkých prispievateľov. Musel som preto používať hromadné poštové zásielky a verejné stretnutia. Za poštové poplatky sme zaplatili 50 tisíc a v príspevkoch sme mohli očakávať návratnosť asi 75 tisíc, niekedy menej. Takže napriek tomu, že sme vyzbierali 75 tisíc, len 25 tisíc bolo použiteľných na plagáty, reklamu a iné spôsoby získavania voličov. Rovnaký princíp sa uplatňoval pri verejných zhromaždeniach, na usporiadanie ktorých sme si museli prenajať priestory, objednať hudbu, zaistiť stravu a rozsiahlo reklamovať. Boli sme šťastní ak sa náklady na podujatie vyrovnali príspevkom. Naši stúpenci si nemohli dovoliť zaplatiť tisíc dolárové a väčšina ani stodolárové kampaňové večere. Namiesto toho sme usporadúvali stretnutia zadarmo a ak bola večera, bola to skôr 20 dolárová fazuľa a ryža. Ak sme na stretnutí minuli 3000 dolárov, vrátilo sa nám rovnaké množstvo, často nás však zhromaždenie stálo viac, ako sme dostali príspevkov. Samozrejme, tieto stretnutia boli výborné pre inšpiráciu a organizovanie našich ľudí, nepokryli však finančne televíznu reklamu.

Pokiaľ ide o mediálne reportáže, každé väčšie noviny v štáte sa postavili za Johnstona a pravidelne uvádzali extrémne tendenčné články proti mojej kandidatúre. Každý článok opakoval moju minulosť v Klane, akoby to bola súčasť môjho priezviska, napriek tomu, že každý človek v Louisiane to už vedel. Takmer každý článok ma predstavoval ako "ex-KuKluxKlansmana Davida Duka" a väčšina z tých, ktoré som čítal vynechala zmienku o mojom titule štátneho zástupcu.

Dostal som 10 krát viac príspevkov ako môj protivník s 18 ročnou politickou kariérou. Avšak príspevky prívržencov strednej triedy boli malé, kým príspevky od jeho mála, ale vplyvných prívržencov boli veľké. Moje malé príspevky pochádzali zo strednej vrstvy, jeho veľké od špeciálnych záujmových skupín ako záruka na návratnosť investícií.

Moji židovskí protivníci navyše sformovali proti mne niekoľko skupín ako napr. Koalícia proti

rasizmu a nacizmu a Louisianskú koalíciu (financovanú z viac ako 90 % Židmi). Zakaždým, keď médiá hovorili o zhromaždení, ich ohováračská skupina bola tam, aby poskytovala rozsiahle rozhovory. Zatiaľ čo väčšina prejavov a kampaňových zastávok Johnstona bola zobrazovaná v médiách, takmer každá reportáž o mojej zastávke sa sústredila na obvinenia radikálov, ktorí ma prenasledovali. Médiá ich radi zahrňovali štedrou publicitou. Často bol jednému alebo dvom židovským oponentom, ktorí prišli na moje zhromaždenia poskytnutý dvakrát taký vysielací čas, ako môjmu prejavu alebo stovkám mojich prívržencov.

Najúčinnejšou taktikou mojich protivníkov bolo ekonomické vydieranie. Argumentovali: "Aj keď máte radi Duka a súhlasíte s ním, nemôžete preňho voliť jednoducho preto, že ak tak urobíte, neuživíte svoju rodinu." Vyhrážali sa ľuďom predpoveďami, že Pentagon zavrie svoje armádne a letecké vojenské základne, akou bola tá v Alexandrii v Louisiane. Tvrdili tiež, že štát by stratil dôležité federálne projekty.

Prostriedky, ktoré som mal, som použil na 30 minútovú televíznu kampaň, v ktorej som ľudí požiadal o ich podporu. Mala veľký úspech, ľudia radi počuli niekoho hovoriť tak otvorene o problémoch v ktorých žili a ktoré žiaden iný kandidát nespomenul.

Napriek ekonomickému vydieraniu a neustálemu mediálnemu očierňovaniu sa zdalo, že smerujeme do volieb o senát s Bennetom Johnstonom. A vtedy explodovala mína. Len týždeň pred voľbami sa oficiálny republikánsky kandidát Ben Bagert vzdal kandidatúry a podporil Johnstona - čo bola zrada pre ľudí môjho štátu a dokonca aj jeho vlastných voličov. Priblížil sa tak blízko k volebnému dňu, že jeho meno nemohlo byť odstránené z hlasovacích lístkov a všetci tí, ktorí preňho volili (a ktorí by sa pravdepodobne stali mojimi voličmi) stratili hlas. Bagertove vypadnutie zaistilo Johnstonovi víťazstvo v prvých primárkach. Keď Johnston počul správu o Bagertovi, zastavil svoj karavan na okraji cesty, otvoril šampanské a od radosti tancoval.¹⁰¹³

Johnston a médiá predpovedali jeho víťazstvo. Lance Hill, bývalý zástanca Viet Kongu, ktorý bol vedúci Výboru proti nacizmu a rasizmu predpovedal moju zdrvivú porážku. Zozbieral som však 44% hlasov oproti Johnstonovým 54%. Len Bagertovo vypadnutie zabránilo môjmu vstúpeniu do ďalších volieb a teda do dobrej šance, že by som vyhral miesto v americkom senáte. Hill povedal: "Voľby boli referendum o nenávisti a nenávisť vyhrala."¹⁰¹⁴

Svojím spôsobom mal Hill pravdu. Médiá a silná židovská menšina, ktorá nenávidela mňa aj americký spôsob života o ktorý som stál, vyhrali. Prehral som spolu s mojimi voličmi - najvzdelanejšími, najtvrdšie pracujúcimi ľuďmi v štáte. Celkovo som získal cez 60% hlasov bielych voličov. Prevažná väčšina poberateľov podpôr, drogovu závislých ľudí, kriminálnikov a negramotných volila mojich oponentov, médiá napriek tomu tárali o tom, ako dobrí ľudia v štáte zvíťazili vo voľbách. Pozitívne však je, že hlasy, ktoré som dostal znamenali odkaz, ktorý sa rozliehal po celej Amerike. Stovky kandidátov od pobrežia k pobrežiu si povedalo: "Ak David Duke môže získať takú podporu pre svoju obhajobu európskych Američanov napriek svojej kontroverznej minulosti, opozícii médií a niekoľkonásobnej finančnej prevahe svojich protivníkov, možno aj ja budem môcť riešiť tieto problémy účinne." Nasledujúci rok senátor Jesse Helms po prvý raz vo svojich kampaniach vyjadril opozíciu proti-bielym afirmatívnym akciám, aby vyhral znovuzvolenie v tesných voľbách Severnej Karolíny.

Po voľbách sa začali mnohí ľudia so mnou rozprávať o voľbách za guvernéra na budúci rok. Nepriatelia nášho dedičstva vedeli, že som bol silnejší ako kedykoľvek predtým a že som pre nich predstavoval najväčšiu politickú hrozbu v posledných desaťročiach. Boli rozhodnutí použiť akýkoľvek prostriedok, aby túto hrozbu zastavili.

Súdy a trápenie

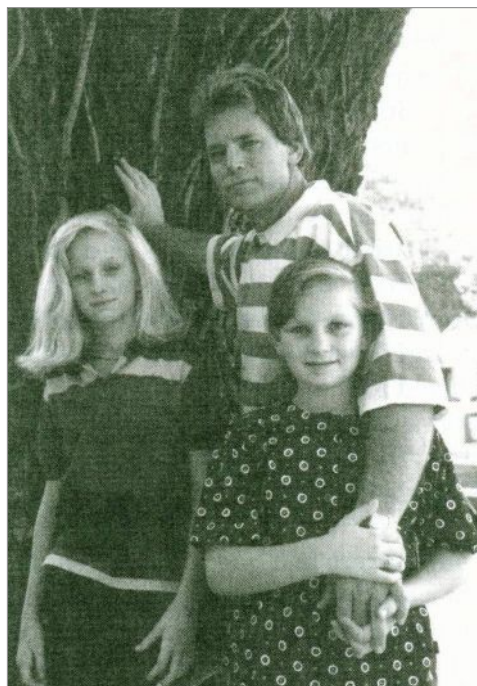
Po zvolení za štátneho zástupcu ma židovské publikácie označovali za "nádejného Hitlera" a za "najnebezpečnejšiu hrozbu židovským záujmom na svete". Začal som cítiť príkry účinok židovskej moci a to viac ako kedykoľvek predtým. Táto kapitola nechce byť detailným vyvracaním mnohých tvrdení mojich nepriateľov proti mne. Správne vyvrátenie všetkých falošných ohováraní a lží by si vyžadovalo

knihu samo o sebe. Táto kniha je o tom, v čo verím a ako som k tomu dospel. Zároveň je pre čitateľa podstatné, aby rozumel, ako naši tradiční nepriatelia používajú očierňovanie proti všetkým vodcom nášho boja.

Krátko po mojom zvolení som mal česť hovoriť na stretnutí Populistickej strany v Chicagu. Na recepcii po prejave sa muž, ktorého som nepoznal a nikdy predtým nestretol, nevinne ku mne priblížil, pozdravil ma a potriasol mi rukou. Odrazu sa rozsvietilo pol tucta fotografických bleskov a informovali ma, že tento muž je známy vodca Nacistickej strany v Chicagu. Bolo to presne to, čo médiá chceli a fotografia sa ocitla v médiách po celej krajine a samozrejme aj v Louisiane. Je takmer nemožné brániť sa takémuto poškrňovaniu. "Pozrite sa", argumentovali. "Duke je nacista, tu sa stretá a zdraví vodcu Americkej nacistickej strany." Po incidente mi jeden poslanec – veterán, povedal, že keď som bol zvolený prvý raz, mohol som byť zvolený do akéhokoľvek úradu v Louisiane, neskôr to už nemusí byť možné.

Oponenti uvádzali opakované "odhaľovania" o mojej osobe. Židovské skupiny usporiadali dokonca výstavu o holokauste v hale štátnej budovy neďaleko mojej pracovne - na prekonanie, ako tvrdili, rastúcej rasovej nenávisti v štáte od môjho zvolenia. So štábom kameramana poslali staršie židovské ženy, aby plakali nad mojou necitlivosťou k holokaustu. V Metairie som mal po dlhé roky knižnicu. Moji nepriatelia navštívili NAAWP a získali staré knihy odhaľujúce židovský supremacizmus od jedného z mojich dobrovoľníkov a potom oznamovali, že vo svojej kancelárii predávam antisemitskú literatúru. Pokúšali sa navodiť myšlienku, že som nesprávne použil svoju štátom financovanú kanceláriu na predaj kníh - antisemitských kníh. Skutočnosť je, že Louisiana poskytuje len malé štipendium na kanceláriu a očakáva, že každý zákonodarca umiestni svoju kanceláriu vo svojich obchodných priestoroch alebo v priestoroch s nimi spojených.

Moji oponenti sa ukázali na každej recepcii, aby ma znemožnili a prevracali každé slovo, ktoré som tlačí povedal. Noviny *Times-Picayune* zamestnali bezcharakterného redaktora Tylera Bridgesa, ktorý sa spolčoval s mojimi stúpenkami a potom výberovo používal ich slová, aby ich a mňa zobrazil ako nespoľahlivých a neseriózných. Jeho úloha na plný úväzok bola vyhrabať akúkoľvek špinu na mojich spoločníkov a mňa. Po rozhovoroch so stovkami ľudí napísal neskôr knihu, avšak napriek tomu, že som získal cez 60 % Bielych hlasov, akosi nemohol nájsť nikoho, kto by povedal o mne čosi kladné. Jeho neskoršia svadba s černoškou možno ukazuje povahu jeho predsudkov voči mne.

S Kristínou a Erikou po víťazstve vo voľbách

Prakticky každý článok v *Times-Picayune* - a počas tých rokov ich bolo mnoho tuctov - obsahoval zámerne názory, ktoré ma mali zobrazit' ako hlúpeho, nešikovného, skorumpovaného, zlovestného alebo podvádzajúceho človeka. Počas jednej z kampaní uviedli úplne vymyslený príbeh o tom, že som raz v Colorade požil kokaín. Inokedy, opäť bez akéhokoľvek dôkazu, Bridges opakoval tvrdenia bulvárnej tlače od prostitútky, ktorá tvrdila, že mala so mnou pred rokmi aféru. Neprekvapujúco zabudol vo svojej knihe spomenúť, že CIA implantovala do jej hlavy vysielače a že ju uniesli vesmírni votrelci.

Ďalší príbeh naznačoval, že som nikdy nemal prácu, hoci som celý život tvrdo pracoval. Načrtli, že som sukničkář a inokedy napísali o inzeráte, ktorý som vraj uviedol v publikácii pre homosexuálov - naznačujúc, že som homosexuál. V televíznom vysielaní som vtipne poznamenal, že ak som sukničkář a zároveň homosexuál, "musím byť veľmi zaneprázdnený". Keď sa dozvedeli ako veľmi som sa snažil o vojenskú kariéru v americkej armáde a že som bol "vynikajúci kadet na louisianskej univerzite," označovali ma za vojenského "ulievača". Na rozdiel od Billa Clintona, ktorý odišiel do Anglicka a podporoval amerických komunistických nepriateľov, ja som podporoval americké vojnové

úsilie ako inštruktor v Laose. Zhromaždili každý citát z mojej minulosti, podľa ktorého som bol nenávisťný alebo neinteligentný a bez ohľadu na to, či bol presný alebo nie, opakovali ho verejnosti. Fakt, že som mal niekoľkokrát zlomený nos sa stal plastickou operáciou, aby "som vyzeral viac árijsky". Naznačovali, že som bohatol z príspevkov na kampaň a pritom dobre vedeli, že z každých volieb som vyšiel zadĺžený.

Tri dni pred voľbami o guvernéra, 13. novembra 1991, uviedli vyhranené protikresťanské a Židmi vlastnené noviny *Times-Picayune* palcovými titulkami na prednej strane článok: "Náboženský vodcovia pochybujú o Dukovom kresťanstve." Článok napísal pán Schleifstein.¹⁰¹⁵ Obvinenia boli zákerné a nikdy nekončiace. Vo väčšine prípadov na tieto obvinenia verejnosť nikdy nepočula moje odpovede. Noviny *Times-Picayune* uverejnili len štyri z mojich listov ako odpoveď na tucty útokov proti mne. Reportér Jason Berry sa dokonca znížil k čomusi tak podlému, že tvrdil, že som sa pokúsil "zapáliť vlastnú matku". Bol to príbeh založený na rozhovore s čiernou pomocníčkou, ktorá pracovala (dlho po Pinky) v našej domácnosti. Matka ju prepustila, pretože kradla.

Žiadne obvinenie, tvrdenie, osočovanie nebolo dostatočne podlé pre mojich oponentov. Čo ma najviac frustrovalo bol fakt, že médiá môžu povedať o mne tie najhoršie veci tisícom ľuďom a tí si pravdepodobne nikdy nebudú môcť vypočúť moju stranu príbehu. Jeden deň, ako experiment, som nechal sekretárke začierniť moje meno v dlhom ohováracom článku a pretvaroval som sa, že som neinformovaný čitateľ. Keď som dočítal celý článok, pomyslel som si - "tento chlap musí byť ale riadny blbec!" Bol to príbeh o mne. Táto skúsenosť ma donútila viac odpúšťať ľuďom, ktorí si o mne mysleli to najhoršie.

Občas sa ma ľudia pýtali: "Ak tie príbehy nie sú pravdivé, prečo sa nesúdite?" Títo ľudia si boli bohužiaľ absolútne nevedomí toho, ako hanobiace zákony v Amerike dovoľujú uverejniť prakticky čokoľvek čo chcú o verejnej osobe, či je to správne alebo nie. Zároveň je takmer nemožné pre verejnú osobu strednej vrstvy úspešne súdiť hlavné mediálne koncerty s ich niekoľko milión dolárovými právnikmi. Osoba, ktorú označia za "bieleho rasistu", by aj tak nemala veľa šťastia, keďže mnohí sudcovia sú z radov menších.

Napriek tomu, že som sa musel naučiť prijímať takéto urážky ako jednoducho súčasť života, občas si vzali svoju daň. Samozrejme v niektorých osobných útokoch bolo aj trochu pravdy. Určite boli časy, keď som nehovoril striedmo alebo sa pomýlil v úsudkoch. Určite boli časy, keď som nesplnil očakávania kohosi, koho som miloval. Keď sa však človek odváži postaviť proti tým, ktorých Kristus volal "otcovia lži", každá prehra, či už osobná alebo imaginárna sa stane stonásobne väčšou. Počas rokov som sa naučil prijímať takéto útoky s poznaním, že to musím jednoducho vydržať - viac kvôli svojim prednostiam, ako svojim chybám. Intenzita osobných útokov, s akou sa cudzí páni médií vrhli na bielych aktivistov priamo odpovedala tomu, ako sa báli ich účinnosti.

Okrem takejto novinárčiny malo štátne zriadenie iné spôsoby ako šikanovať svojich oponentov. Po mojom víťazstve vo voľbách Dan Quayle oznámil: "Máme spôsoby, ako sa postarať o Davida Duka." V priebehu niekoľkých mesiacov som dostal prvú rozšírenú kontrolu účtov. Môj právny zástupca sa pýtal, aký je dôvod tejto kontroly a oni priznali, že podnet prišiel z miesta mimo kontrolnej agentúry.

Počas úradovania, boja za zníženie daní a príprave na voľby do amerického senátu som odrazu čelil vyčerpávajúcej kontrole, ktorá skúmala dokument za dokumentom. Keďže som vedel, aká nedečkavá bola vláda, aby ma zdiskreditovala a možno aj zavrela, ak by mohla, musel som si najatť kompetentnú radu a účtovníkov, ktorí predstavovali veľkú finančnú záťaž. Po rokoch kontrol a procedúr, nenašli žiadnu chybu, avšak neuznaním malej daňovej zrážky z pred šiestich rokov došli k daňovému účtu 40 000 dolárov. V tom čase, aj s mojím legislatívnym platom, to bolo oveľa viac, ako som zarábala za rok. Kým som skončil voľby o guvernéra, rôzne vládne agentúry ma zaplietli do siedmich rôznych kontrol.

V žiadnej z nich neboli zistené žiadne kriminálne porušenia. Federálna vláda našla len 15 malých odchýliek z takmer 50 000 individuálnych príspevkov v mojej kampani do amerického senátu. 15 prispievateľov darovalo čosi viac, ako bolo dovolené. Niektorí napríklad jednoducho neuviedli, že príspevok bol za manžela aj manželku, čím by sa tieto príspevky stali prijateľnými.

Pre tieto chyby môjho štábu, kým ja som bol vonku na rôznych kampaniach, mi uvalili osobnú pokutu

20 000 dolárov. Čo bolo horšie, zabrali stovky hodín môjho času a pritom ma prakticky zruinovali. Kontroly skončili až v roku 1997. Napriek týmto, proti mne namiereným úsiliam, pokračoval som v kampani ďalej. Verejnosť sa ale nikdy nedozvedela o ťažkostiach, ktorým som za scénou musel čeliť. Ako platilo v celom mojom politickom živote, takéto nefér taktiky len utvrdili moje rozhodnutie. Moja osobnosť je ako osobnosť dieťaťa, ktoré sa stáva tým vzdornejším, čím viac ho bijete.

Som si vedomý, že vydanie tejto knihy spôsobí zo strany nepriateľov nášho národa extrémne reakcie po celom svete. Ak by som nemal mojich dobrých priateľov a stúpencov, sotva by som prekonal ťažkosti o ktorých viem, že sú predo mnou.

Voľby o Guvernéra

Vo voľbách o Guvernéra v nasledujúcom roku bola moja kampaň organizovanejšia než tomu tak bolo vo voľbách do Senátu. Teraz sme už mali v činnosti celoštátnu organizáciu. V referende o novelizácii zákona o daniach som porazil úradujúceho guvernéra a priblížil sa k víťazstvu nad 18 rokov úradujúcim Senátorom Spojených štátov.

Bojisko pozostávalo zo šiestich, tvrdo, na plný úväzok pracujúcich a dobre financovaných kandidátov. Na rozdiel od kampane pred voľbami do Senátu bolo uskutočnených veľa televíznych debát, ktoré boli vysielané celoštátne. Napriek charakteristike vraždy, ktorú som prijímal z médií, moja podpora nebola nikdy predtým väčšia.

Keď sa večer po voľbách dostavili výsledky prvých primáriek, bývalý guvernér Edwards nepatrne viedol, s 34 percentami hlasov. Ja som bol s 33 percentami len 1 percento za ním a Guvernér Roemer s 27 percentami dosť zaostával. Roemer niekoľko mesiacov predtým prestúpil do Republikánskej strany, v snahe zabrániť mojej kandidatúre. Ja som však porazil úradujúceho guvernéra, rovnako ako Republikánskou stranou nominovaného Kongresmana Clydeho Hollowaya a v rozhodujúcom stretnutí sa stal republikánskym kandidátom proti diablovej strane v Louisiane: veľmi liberálnemu a skorumpovanému Demokrati, Edwinovi Edwardsovi.

Rovnaké noviny *Times-Picayune*, ktoré opakovane ostro kritizovali Edwardsovú korupciu v jeho poslednom období na poste guvernéra, urobili náhly obrat o 180 stupňov a ľuďom Louisiany hovorili, že sa zmenil a teraz jednoducho chce byť zvolený, aby mohol napraviť svoju poškvrenú reputáciu. Korupcia v Guvernérskom kresle znamenala pre *Times-Picayune* príliš málo v porovnaní s etnickými záujmami ich majiteľov. Keď sa stalo zrejším, že väčšina ľudí neverí v Edwardsov zázračný obrat, jeho podporovatelia vytlačili tisíce obrovských nálepiek na ktorých stálo, "Voľte Podvodníka, záleží na tom."

Moji protivníci sa zmobilizovali tak ako nikdy v žiadnych iných amerických voľbách, len aby ma porazili. Židmi-financované skupiny utrúcali milióny dolárov od sionistických zazobancov – kým moja kampaň mala obmedzené dotácie. Kým zdanlivo míňali peniaze proti kandidátovi namiesto za kandidáta, neboli technicky viazaní k rovnakým zákonom kampane, k akým som bol viazaný ja. Edwards získal mnoho miliónov dolárov a dokonca počas samotného dňa volieb minul 1 500 000 \$ v programe na kupovanie hlasov, nazvanom "získavanie si voliča." V ďalších zvláštnych procedúrach šli zapisovatelia hlasov v niektorých volebných okrskoch do väzníc, aby zaregistrovali väzňov do volieb a v záverečných dňoch im dokonca povolili voliť v neprítomnosti.

The Times-Picayune začali proti mne vydávať redakčné články na prvej strane, mnohé z nich nepretržite každý deň, nazvané "Voľba našich životov." Údajné novinové články proti mne sa čítali ako úvodníky vo všetkých hlavných novinách v štáte. Šéf louisianskej Národnej Gardy v *uniforme* vystúpil v televíznych reklamách, aby ma odsúdil a naliehal na ľudí, aby volili proti mne, zároveň posielal politické listy nepriateľské voči mne všetkým členom louisianskej Národnej Gardy. Proti-dukovské televízne a rádiové reklamy boli vysielané v pomere 50 ku 1 proti mne. Mediálny reklamný guru Raymond Strother v tom čase povedal, že, "To je určite najväčšia kúpa inzercie, aká sa kedy objavila v americkej politike proti jednému mužovi."¹⁰⁰⁰ Ale dokonca aj po všetkej tejto záplave najlepšej propagandy, akú si možno kúpiť za peniaze – a nejakej, ktorú si ani peniaze nekúpia – voľby boli stále vyrovnané.

Po kampani do Senátu prišli židovskí politickí experti na jediný spôsob, ako ma poraziť: ekonomickým vydieraním. Židovskí funkcionári v národných zhromaždeniach, ako napr. Americkej Zdravotnej Asociácii, napísali listy štátnym úradníkom, hovoriac, že zrušia svoje dohody v Louisiane, aj za cenu miliónov s príjmov z louisianskej turistiky a daní, ak budem zvolený. Hlavné noviny nielen priniesli správy o vydieračských taktikách; vo farebných grafických reklamách na svojich úvodných stranách dokonca vytlačili kópie týchto listov. Robotníci v továrňach dostali popri svojich šekoch s výplatami aj varovanie, že ak budem zvolený, tovareň sa odsťahuje z Louisiany a oni prídu o prácu. Tréneri hlavných športových tímov, vrátane populárneho basketbalového trénera z LSU, Daleho Browna, varovali, že moje zvolenie uškodí ich náborovým programom a rovnako všetkým športovým programom na univerzite. Bolo povedané, že naplánované finále futbalovej ligy sa v New Orleans neuskutoční.

Po tom, čo mohutný útok na moju osobu nezabral dostatočne, Židia začali s priamymi hrozbami proti občanom štátu, hovoriac im, že ak ma zvolia, zruinujú Louisianu a každého v nej. Žiadne z veľkých novín alebo mediálnych firiem v Louisiane sa neodvážili kritizovať toto organizované využívanie neskrývaného nátlaku a zastrašovania na kontrolu výsledku volieb.

Snažiac sa zistiť, s akým účinkom pokračovala vydieračská kampaň, som sa rozprával s kamarátmi z taxikárskej spoločnosti United Cab Company, ktorá mala v tom čase iba bielych vodičov a ktorá stratila dvoch vodičov po tom, čo boli v posledných rokoch zavraždení čiernymi zločincami. Skorší prieskum ukázal, že vo voľbách do Senátu a v prvých primárkach ma volilo 90 percent z nich. Keď však vydieračská kampaň dosiahla vrchol, zistili sme, že ma plánovalo voliť už len 60 percent. Niekoľko taxikárov mi povedalo, že nemajú na výber a musia voliť Edwardsa, inak stratia zamestnanie. Chápajúc, že boli pod takýmto druhom tlaku, som cítil vďačnosť a potešenie, že 60 percent z nich ma volilo aj napriek skutočnosti, že sa domnievali, že to povedie k finančným ťažkostiam pre ich rodiny.

Keď sa dostavili výsledky, tak dokonca aj s najväčšou účasťou černochohov v dejinách štátu, predstavujúcich 30 percent s celkového počtu hlasov, som dostal takmer 40 percent hlasov proti Edwardsovi. To znamenalo, že som obdržal okolo 60 percent bielych hlasov. Napriek osobnému očierňovaniu; majúc len nepatrný zlomok kampaňových reklám; so všetkými novinami a médiami proti mne – a dokonca s hrozbou ekonomického zruinovania voči nim, bieli ľudia ma zvolili s veľkým náskokom. Som presvedčený, že bez ekonomického vydierania by som bol ľahko získal ďalších 15 percent bielych hlasov, ktoré som potreboval k víťazstvu.

So svojimi podporovateľmi som zostal dlho do noci. Hotel, v ktorom sme mali povolebný večierok mi dal prezidentskú kúpeľňovú súpravu. Okolo polnoci som skočil do horúceho parného kúpeľa, príliš unavený, aby som toho veľa pociťoval po vedení 17 hodinovej kampane, alebo lepšie povedané, každý deň počas takmer deviatich mesiacov. Za ten čas som si podal ruku najmenej so 75 000 ľuďmi, predniesol tisíc prejavov, napísal takmer všetky kampaňové tlačoviny pripravené na reklamu a odosielanie poštou. Bol som taký vyčerpaný, že som zaspal v bublinkujúcej vode a keď som sa zobudil, voda bola studená.

Namieril som si to do naškrobených perín a ich chladivého úniku z porážky.

Nasledujúci deň mi Howie Farrell zdôraznil aké ironické je, že bieli, ktorí tvoria 70 percent štátu nevyužili v guvernerských voľbách svoju prevažnú väčšinu, kým černosi pri iba 30 percentnom zastúpení volili takmer všetci. Židovské médiá sa zlomyseľne tešili, že “čierni voliči zachránili bielych voličov pred samými sebou.” Keďže voľby o guvernéra a legislatívne voľby sa konajú v rovnakom čase, nemohol som kandidovať na znovuzvolenie a na post guvernéra zároveň. Odslúžil som si svoje obdobie v zákonodarnom zbore, až kým si v januári novo zvolení poslanci zasadli na svoje miesta.

Nezastávajúc žiadne súčasné kreslo, mohol som odkaz, ktorý som úspešne rozšíril v Louisiane, priniesť aj zvyšku národa. Moje posledné voľby ukázali, že som mal slušnú podporu medzi bielymi voličmi a to nielen v Louisiane, ale po celej Amerike. Aj napriek tomu, že to bol takmer beznádejný pokus, rozhodol som sa, že vstúpim do niektorej z republikánskych prezidentských primáriek. Každé verejné vystúpenie mi dávalo príležitosť prebudiť viac Európskych Američanov.

Svoju kandidatúru som oznámil v National Press Club vo Washingtone, D.S., rozhodol som sa však vynechať primárky v New Hampshire a sústrediť sa na niektorú z južných primáriek. Jednou zo sprievodných okolností môjho vstupu do volebného boja bola dať Patrickovi Buchananovi nejaký ten potrebný priestor na oddych. Nech už Židmi-ovládané médiá Buchananovi akokoľvek nedôverovali – v porovnaní so mnou sa zdal byť doslova umiernený. Obávajúc sa celonárodného zopakovania toho, čo som dosiahol v Louisiane, si väčšinu svojej nenávisti nechali pre mňa a jeho na chvíľu nechali na pokoji.

Potom, keď Buchanan dosiahol dobrý výsledok v New Hampshire proti Bushovi, pohnalo to jeho kandidatúru pred moju. Nemôžem klásť príliš veľký dôraz na to, že voliči sa rovnakou mierou zaoberajú kandidátovými bodmi programu a jeho vyhlídkami na víťazstvo. Voliči budú častejšie voliť druhého kandidáta ak si myslia, že ten prvý má malú šancu. Pre väčšinu ľudí je politika umenie možného, nie čisté vyjadrenie ich predností.

V mnohých štátoch som dostal slušný počet hlasov a dokonca aj s účasťou Patricka Buchanana to bolo viac, než mali niektorí kandidáti, ktorí boli úradujúcimi senátormi a kongresmanmi. Buchananove uvedenie v New Hampshire presunulo v nasledujúcich primárkach priveľa mojich hlasov na jeho stranu. Čoskoro som odstúpil, nechajúc pravé krídlo strany úplne otvorené pre neho a napriek jeho neprívetivým poznámkam na mňa som mu pomohol, ako som len mohol. Po tom, čo Buchanan vylúčil moju hrozbu voči systému, sa naňho židovská tlač zniesla so zúrivosťou, ktorú predtým sústredila na mňa. V primárkach v roku 1996 pomohlo veľa mojich podporovateľov kandidatúre Buchanana.

V Južnej Karolíne sa stal koordinátor mojej kampane zo Severnej Karolíny z roku 1992, Dr. William Carter, funkcionárom v Buchananovej kampani. Média kritizovali Buchanana za to, že sa odvážil mať vo svojej kampani bývalých Dukových podporovateľov. V neuváženom kroku vyhodil Buchanan každého môjho podporovateľa, ktorého v jeho tábore našla tlač. Tento čin ho oslabil v radoch mnohých jeho najlepších podporovateľov. Mal tlačiť len odpovedať, že na to, aby ste boli zvolení za Prezidenta Spojených štátov, by ste nemali mať vo zvyku hovoriť ľuďom, aby vás nevolili.

Napriek tomu, že ma Buchanan znevažoval, aj tak som mu pomohol na louisianských Republikánskych schôdzach a moji oddaní podporovatelia po celom štáte boli hlavným dôvodom, prečo vyhral v louisianských Republikánskych primárkach. Hoci Buchanan má veľa nedostatkov, rozhodne bol najlepším kandidátom so šancou zvíťaziť v roku 1996. Vždy som veril, že musíme odložiť naše vlastné osobné úvahy a robiť to, čo je najlepšie pre našu rasu a národ. Aj napriek tomu, že v pokuse odvrátiť kritiku tlače povedal o mne zopár nepríjemných vecí, stále som ho podporoval.

V louisianských voľbách do Senátu v roku 1997 som vstúpil na bojisko so šiestimi hlavnými Republikánskymi kandidátmi a dvoma hlavnými Demokratmi a medzi Republikánmi skončil druhý za poslancom Woodym Jenkinsom, ktorý rovnako ako Buchanan, získal predou mnou čoskoro náskok. Prieskum verejnej mienky naznačoval, že mal najlepšiu šancu vyhnúť sa rozhodujúcemu stretnutiu samých Demokratov. Ja som však pevne pokračoval s 12 percentami hlasov na preplnenom bojisku, napriek tomu, že som bol všetkými ostatnými hlavnými kandidátmi dramaticky vyčerpaný.

Všetky moje volebné úspechy pochádzali z tímovej snahy schopných jednotlivcov, ako napr. mojej vynikajúcej pravej ruky, Glenna R. Montecina a mnohých iných, ktorí obetovali svoj čas v nespočetných

hodinách práce: Farrellova rodina, Kenny Knight, Dr. Shubert, Laura Otilio, Jeffusovci, Donahuovci, Raymond Scalco, Mark Ellis, Touchstonovci, Dan Murphy a mnohí iní skvelí podporovatelia. Nikdy by som nedokázal vymenovať všetkých tých, ktorí si zaslúžia byť menovaní.

V roku 1996 som bol zvolený do Political Executive Committee of the St. Tammany Parish Republican Party, potom o osem mesiacov neskôr ma komisia jednohlasne zvolila za svojho predsedu. Počas svojho úradného obdobia ako hlava Republikánskej strany v St. Tammany Parish sa z neho stal prvý volebný okrskok v Louisiane, ktorý mal viac registrovaných Republikánov než Demokratov a zároveň najväčší počet Republikánov zo všetkých okrskov v štáte.

Ako predseda som pracoval až do roku 2000. Ako jediný zvolený funkcionár v celých Spojených štátoch, ktorý si trúfa hovoriť pravdu o rase a židovskom supremacizme, neprestajne cestujem po Amerike a po celom svete – idúc všade tam, kde žijú Európske národy, aby som hovoril o témach životne dôležitého významu pre prežitie a pokrok nášho dedičstva. Boj vládneho zriadenia o potlačenie pravdy pokračuje, jednotlivcov z radov Európskych Američanov však považujem za viac prístupných k nášmu odkazu, právam a obnove než kedykoľvek predtým.

Cestoval som do Južnej Afriky a zúčastnil sa vysielania “Rádia Slobodná Južná Afrika“, povzbudzujúc Európanov, aby rýchlo povstali k obrane národa, ktorý vybuodovali. V Rusku som sa stretol s mnohými nacionalistickými vodcami, vrátane Alexandra Solženicina a Vladimíra Žirinovského. V úrade strany v Ruskom parlamente som sa stretol s ruským politickým vodcom.

**S Vladimírom Žirinovským
v hlavnom sídle jeho strany v
Dume**

v tlači – moje práva na slobodný prejav nebránili. Najväčšie a najprestížnejšie noviny v okolí, *The Tampa Tribune*, v skutočnosti tleskali faktu, že mojím podporovateľom a mne boli odopreté naše občianske práva. Článok oznamoval: “Je znamením pokroku, že šesť debatačných siení odmietlo Duka, keď sa snažili prenajať priestory pre jeho reč.”¹⁰⁰¹

Federálna vláda nikdy nestíha marxistov, ktorí sa opakovane snažia poprieť moje občianske práva prostredníctvom násilia a zastrašovania. V roku 1996, keď som sa zúčastnil na najviac pokrytej verejnej debata počas verejného hlasovania o návrhu 209 proti afirmatívnym akciám, komunisti robili výtržnosti v snahe zabrániť mi vo vystúpení. Nikto nebol obvinený zo sprisahania za účelom popretia mojich občianskych

Pri Rádiu Slobodná Južná Afrika

Jedným z najviac znepokojujúcich aspektov súčasných čias je narastajúca tendencia vlády aj médií schvaľovať a používať metódy politického nátlaku. Na 5 mája 1997 som mal naplánovaný prejav v Tampe, na Floride. Šesť siení, vrátane niekoľkých verejných miest bolo zrušených po zastrašovaní a hrozbách násilia. Miesto, kde som nakoniec rečnil, muselo byť uchovávané v tajnosti až do úplne poslednej chvíle. Vo svojom prejave som poznamenal, že ak by som bol čierny zvolený funkcionár a bolo by mi odmietnuté využitie verejných priestorov, bolo by došlo k občiansko-právnomu vyšetrovaniu FBI. Vláda by bola použila každý prostriedok, ktorý by bol k dispozícii, aby stíhala a uväznila tých, ktorí použili hrozby násilia k odopretiu mojich občianskych práv. Údajní veľkí ochrancovia práv slobody prejavu:

**Na Červenom námestí
v chladný deň**

práv. V Clevelande, v roku 1997, pre mňa moji podporovatelia prenajali litovskú halu, aby som mohol predniesť reč. Marxisti vpadli do miestnosti, útočiac na každého, kto sa odvážil vstúpiť do haly a potom napadli políciu za prostú snahu uvoľniť priechod cez dvere. Hádzali na nás veľké kusy betónu a rozbili veľké sklenené vstupné dvere do haly. Mestská polícia v tej mele zatkla množstvo komunistov.

Nasledujúci deň stálo v miestnych novinách s veľkými titulkami: “Duke podnietil výtržnosti.“ Ktokoľvek s mojim politickým presvedčením, kto by šiel na zhromaždenie za čierne občianske práva, fyzicky napadol účastníkov a násilím sa vlámal do budovy, by bol obvinený zo “sprisahania za účelom odopretia občianskych práv.“ Samozrejme, žiadny z komunistov nečelil ani len federálnemu vyšetrovaniu. Snahy na obmedzenie slobody prejavu a myšlienky pokračujú aj v rastúcom prijímaní takzvaných zákonov z nenávisťi, kde sú tresty vymeriavané v závislosti od údajnej myšlienky v mysli páchatel’a. To, čo klasická kniha Georga Orwella, *1984*, opisovala ako myšlienkové

zločiny, sa stalo na konci 20. storočia realitou v Amerike a prakticky v každom Európskom národe. Myšlienka toho, že človek by mal byť potrestaný prísnejšie, pretože niekoho nemá rád kvôli jeho sexuálnej orientácii, alebo rase, v protiklade k iným neobmedzeným motívom pre zločin, je smiešna. Keď vláda vydáva nariadenia o tom, že určitá myšlienka v niekoho mysli v čase spáchania zločinu je viac trestuhodná než iná, je to prvý krok k zakázaniu týchto myšlienok a ich vyjadrovaní. V Kanade, Austrálii, Anglicku, Francúzsku, Nemecku a väčšine iných západných národov, k takémuto utlačaniu už došlo. Vo Francúzsku môže ísť občan do väzenia za to, že priateľovi vo vašej obývačke povie, že odsúdenia na Norimberskom procese boli nespravodlivé. Vydanie novín v Anglicku, ktoré sa odvažujú obviňovať imigráciu z krajín Tretieho sveta zo zvýšenej kriminality, môže človeka dostať do väzenia. Vo Švajčiarsku alebo Nemecku je trestné jednoduché hovorenie pravdy o tom, že plynové komory ukazované turistom v Osvienčime sú podvodom. Zopakujem to ešte raz, aby nemal nikto pochybnosti o tom, čo sa deje.

V tejto chvíli sú v mnohých takzvaných slobodných národoch muži vo väzení za prosté pochybovanie o židovskom výklade dejín. Len dnes ráno, keď píšem tieto riadky, je v novinách *Times-Picayune* článok oznamujúci, že švajčiarsky autor a vydavateľ jeho knihy boli odsúdení na vyše roka vo väzení, a to len za vydanie knihy, ktorá tvrdí, že plynové komory ukazované turistom v Osvienčime sú falzifikáty postavené po vojne. (doložené videonahrávkou komentovanou riaditeľom tábora, historikom Dr. Francizkom Piperom).¹⁰⁰³ Či už človek autorovi a jeho vydavateľovi verí alebo nie, treba uznať, že skutočne slobodná spoločnosť neuväzňuje človeka za vyhlásenie názoru o určitej historickej udalosti. Uväznenie týchto dvoch mužov za vyjadrenie nepopulárneho názoru ide proti samotným základom dohody Spojených Národov o ľudských právach a každému princípu slobody slova a tlače, ktoré média a civilizované národy sveta údajne presadzujú. Nie je jedným z dôkazov médií používaných k preukázaniu zla nacizmu to, že sa pálili knihy? Ak je toto dôkazom zla a tyranie, ako sa dá potom presne

Väzenské tresty za popieranie holokaustu

BADEN, Švajčiarsko – Švajčiarsky autor, ktorý napísal knihy popierajúce existenciu nacistických plynových komôr a vydavateľ, ktorý ich vytlačil, boli v utorok švajčiarskym súdom odsúdení k väzenským trestom. Spisovateľ Jürgen Graf a jeho vydavateľ, Gerhard Föerster, bývalý dôstojník v Hitlerovej armáde, boli uznaní vinnými z porušenia švajčiarskeho zákona proti rasovej diskriminácii. Graf, 47, bol odsúdený na 15 mesiacov, a Föerster, 78, dostal jeden rok. Graf si stál za svojimi názormi, vyhlasujúc, že holokaust je zveličovanie a nacisti nikdy nepoužili plynové komory na zabíjanie Židov. “Som veľmi spokojný s tým čo som dosiahol“, povedal Graf, ktorý píše revizionistické knihy od roku 1993.

nazvať to, keď národy nielenže zakazujú politicky nesprávne knihy, ale zároveň uväzňujú ich autorov a dokonca vydavateľov?

Dôkaz o tom, aké bláznivé sa to už stalo v západných národoch možno vidieť v ďalšom nedávnom čine švajčiarskych úradov. Židia po celom svete zorganizovali zlomyseľnú kampaň proti Švajčiarom, aby mohli vymáhať miliardy. Až pokým švajčiarske banky nekapitulovali, Židia hrozili, že použijú svoj vplyv na zatvorenie švajčiarskych bankových a obchodných podnikov v národoch celého sveta, vrátane Spojených štátov. Jeden vlastenecky založený švajčiarsky pán navrhol, že ak Židia bojkotujú Švajčiarsko, to by malo v sebaobrane bojkotovať židovské obchodné záležitosti a dovolenky v Izraeli. Za obhajovanie toho istého, čo Židia v rovnakej dobe robili v celosvetovej miere proti Švajčiarom, bol obvinený z podnecovania rasovej nenávisti !

Je to čistý podvod – od národa vymáhajú miliardy dolárov a zároveň pretlačia zákon, ktorý každého, kto sa na to sťažuje, posadí do väzenia.

V Amerike sú “zákony z nenávisti“ prvým krokom k rovnakým drakonickým metódam na zabránenie toho, aby sa pravda dostala k Američanom. Simon Wiesenthal, ADL, a ďalší, začali kampaň, ktorá by webové stránky odhaľujúce židovský supremacizmus, izraelské utláčanie Palestínčanov, alebo vedecké fakty o rasových rozdieloch odstraňovala z internetu. Takéto stránky sa im už podarilo zakázať zákonom v Nemecku, Francúzsku, Švajčiarsku a mnohých iných Európskych národoch. Stoja za internetovými filtrami, ktoré v školách, knižniciach a domácnostiach blokujú stránky brániace Európsko-americké práva a dedičstvo. Ak si v niektorých verejných knižniciach chcete pozrieť moju webovú stránku: www.duke.org – hľadanie vás presmeruje na upozornenie, že moja stránka je “nenávistná stránka“ a potom ste presmerovaný na domácu stránku ADL, útočiacu na mňa a iných, ktorí sa odvažujeme odhaľovať židovský supremacizmus.

Dokážem plne pochopiť židovské snahy o potlačenie slobody slova, pretože to je jediný spôsob, ako zabrániť odhaľovaniu ich lží. Revolúcia, ktorá vyplynie z pravdy, je jedinou vecou, ktorá môže zmariť mesiánske sny o nadvláde a genocídnom, konečnom riešení, plánovanom pre našich ľudí. Pravda však zvíťazí len vtedy, ak nájdeme odvahu o nej hovoriť, brániť ju a bojovať za ňu s inteligenciou a odvahou.

ÁRIJSKÁ VÍZIA

Ak by boli nejakou nešťastnou náhodou všetci zlatí labradorskí retríveri zabití a ostalo by len pár kusov z plemena na svete, považovalo by sa to iste za tragédiu, ak by tí, čo prežili neboli chránení. Napriek tomu sa zdá, že mnohí ľudia sa viac starajú o zachovanie jedinečného plemena psov, než o pokračujúce a jedinečné dedičstvo prekrásneho ľudského plemena. Aké zvláštne, že ťažká situácia niektorých veľrýb a iných ohrozených druhov vyvolá globálne obavy a akcie, kým naliehavé nebezpečenstvo, pred ktorým stojí dnes biela rasa a otázka jej samotného prežitia nevyvoláva vo svete žiadnu odozvu.

Predstavte si, ak by vláda začala program na potlačanie najmúdrejších, najšikovnejších, najvzdelanejších a najtalentovanejších ľudí. Čo ak by to skonfiškovalo majetok inteligentných, tvrdo pracujúcich, zodpovedných a produktívnych ľudí, zredukovalo ich pôrodnosť a použilo ich peniaze na finančnú podporu vysokej pôrodnosti ľudí menej inteligentných, menej úspešných a kriminálne aktívnejších?

Toto je presne politika každej vlády západu. Naša vláda nestavia najinteligentnejších a najproduktívnejších ľudí do radu a nestriela ich, avšak každá západná spoločnosť vyhladzuje ich vzácne gény podporovaním faktorov, ktoré znižujú ich pôrodnosť. V každej civilizovanej spoločnosti najmenej schopní, najmenej zodpovední a najmenej inteligentní majú najväčšie počty detí. Väčšina západných vlád im na to cez rôzne programy podpôr dáva vlastne ekonomické podnety, kým produktívnych ľudí odrádza mať viac detí vďaka vysokým daniam.

Sú obdobia, keď civilizácia rastie, buduje skvelú architektúru a umenie, učí sa, dosahuje technologické a kultúrne úspechy a potom klesne, často oveľa rýchlejšie ako tam vystúpila. Vynikajúci filozof Oswald Spengler vo svojom diele *Decline of the West*¹⁰²⁰ preskúmal staroveké civilizácie a ponúkol tézy, ktoré tvrdia, že vo svojej povahe boli organické. Navrhol, že každá mala pozoruhodne podobné štádiá, ktoré môžu byť porovnané s ľudskými intervalmi tehotenstva, narodenia, úpadku a smrti. Hľadel na tieto obdobia civilizácie ako na nevyhnutné životné štádiá podobné cyklom človeka. Zdá sa, že jeho pesimistický názor na úpadok západu sa splnil v jeho uskutočnených predpovediach o Nemecku a jeho devastácii počas druhej svetovej vojny a zrýchlenom úpadku západnej civilizácie ku sklonku storočia.

Spengler mal určite pravdu v tom, že civilizácia má svoj organický život. Keď však človek porozumie rasám, stane sa zrejším, že civilizácia je len vonkajšou manifestáciou niečoho oveľa hlbšieho. Skutočná podstata civilizácie pod lesknúcim sa povrchom jej umenia a architektúry, vedy a technológie je genetická kvalita jej národa.

Biológovia volajú vonkajší výsledkový zjav alebo výraz interakcie genotypu s prostredím *fenotyp*.¹⁰²¹ Naši bieli predchodcovia vytvorili reč vo svete bez písma. Keď neexistovalo koleso, vynašli ho. Keď neexistovali budovy, poskladaním palíc a blata skonštruovali veľké stavby, vyžadujúce si znalosti vyššej matematiky a inžinierstva. Z ničoho vytvorili čosi, čo sa Afrike nikdy nepodarilo úspešne odkopírovať. Ak by ich zlé podmienky držali pri zemi, potom by nikdy nepovstali z blata na sklonku ľadovej doby v pravekej Európe.

Naopak, neveriteľne drsné prostredie tisícok rokov je to, čo urobilo z nás tých, kým sme. Pred civilizáciami príroda nemilosrdne zabíjala jednotlivcov a skupiny, ktoré nemali genetickú zdatnosť na prežitie. Počas tisícok generácií príroda postupne vyzdvihla nášho predka, až kým nezlomil putá prostredia a nevytvoril to, čo teraz voláme civilizácia. Jej vytvorenie prinieslo jeho veľkosť ako je to vyjadrené v jej organizácii, forme a kráse, zároveň však semená jeho skazy, keďže sa odštiepuje od svojich najlepších génov. Putá, ktoré vytvorila civilizácia urobili prežitie menej závislé na inteligencii, predvídaní, sebadisciplíne a odvahe. Spodina môže žiť na odpadkoch veľkých alebo sa podrobiť pre denný chlieb kohosi štedrosti. Skupinový altruizmus, ktorý povstal v ľadových dobách umožnil našim ľuďom

navzájom si pomáhať a prežiť a našiel svoj výraz s príchodom civilizácie v podporách a súcite s menej šťastnými.

Kým genetická elita našla svoje najväčšie uspokojenie v úspechoch, bohatstve a moci, chudobní to našli takmer výlučne v sexe. Kým najodvážnejší išli do vojen umierať, zbabelci a neschopní zostávali doma. Nakoniec keď civilizované národy dobyli menšie národy, doniesli ich domov ako otrokov, s ktorými sa postupom času križili. Nakoniec sa vlákna DNA otrokov poplietli s vláknami ich majiteľov.

Všetky tieto faktory zničili genetickú vitalitu civilizácie. Spengler si nevšimol, že nie civilizácia je živým organizmom, ale genotyp v jej pozadí. Zrodila sa vďaka veľkému génom, neskôr s kultúrnymi a vedeckými výdobytkami si dysgenetické pravidlá vzali svoje mýto, genetická kvalita ľudí sa degenerovala až kým civilizácia neskolapovala.

Každá civilizácia zlyhala, príroda však nikdy. Reťaz života vyrástla na tejto planéte z najnižších amíno kyselín k najvyšším formám vedomia a evolúcie. Ak budeme pokračovať v genetickom pokroku nášho druhu, civilizácia bude pokračovať vo vývine k vyšším formám, rovnako ako sa evolúcii podarilo vyvinúť od najnižších foriem k najpokročilejším stvoreniam Boha. Je čas na novú civilizáciu, nové krédo, také, ktoré uzná zákony prírody a jej poriadok. Nemusíme nasledovať prírodné zákony do bodky v jej vrtochoch, len ich dušu. Máme predpoklady na to, aby sme to robili s láskou a súcitom a nie brutalitou a ľahostajnosťou zákona oko za oko, zub za zub.

Uvedomil som si, že udržiavanie genetickej sily našej civilizácie môže zabrániť jej úpadku, ktorý sa zdá z dejín nevyhnutný. Videl som, že technológia a kultúra spojená s genetickým pokrokom môže dosiahnuť nové výšky, ktoré sú dnes ťažko predstaviteľné. Takmer celé dejiny človek primárne sústredil svojho génia skôr na vzdelanie, nástroje, výrobu a myšlienky, než na zdokonalenie jeho vnútornej kvality. Cez medicínu sa pokúšame liečiť choroby a mnohí múdri ľudia pritom už dávno sformulovali predpisy zdravého života. Tieto snahy sú podobné úsiliu udržať chod zastaralého mechanického stroja, opravujúc občasné výpady radšej ako vybudovanie stroja nového a vyspelého.

Moderné snahy vzdelania a tréningu sú podobné skúšaniam starého stroja, aby bol schopný ísť 200 míľovou rýchlosťou za hodinu nalievaním lepšieho benzínu a oleja. Dalo by sa povedať, že civilizácii sa opravuje motor a ako časti vypadávajú, nahradzujú sa menej pevným železom, až kým motor neprestane úplne bežať a spoločnosť nepadne do barbarizmu. Veda sa teraz učí ako robiť zmeny v genetickej štruktúre na liečenie biologických chorôb. Raz spútame silu génov nielen na opravu starého stroja, ale na vytvorenie silnejšieho stroja, ktorý vylieči endemické sociálne problémy, ktoré nás zamorujú a zrýchli náš vývoj k najvyšším stupňom krásy.

Arthur de Gobineau začal týmto konceptom v 19. storočí rozumieť. V zhode s Gobineauovým štúdiom bezprostrednej úlohy účinku rás na civilizáciu, Charles Darwin v jeho štúdiách meniaceho a vyvíjajúceho sa charakteru všetkých foriem života demonštroval, že princípy dedičnosti kombinované s čímisi, čo sa nazýva prirodzený výber, vyvinuli výnimočné schopnosti ľudstva. Jeho majstrovské dielo *Origin of Species* má podnadpis, ktorý vyjadruje celú myšlienku v kocke: *Uchovanie prednostných rás v boji o život*.

Pozorovateľ a vnímavá myseľ začne rozumieť úlohe dedičnosti v inteligencii a ostatných charakterových črtách, z čoho vznikla celá nová veda - eugenika. Pán Francis Galton, priekopník vo výskume ľudskej dedičnosti vytvoril termín eugenika z gréckeho eugenes, čo znamená "dobro - narodený". Opisuje eugeniku ako "vedu, ktorá sa zaoberá všetkými vplyvmi na zdokonalenie vrodenej kvality rasy a tiež tými, ktoré ich vyvíjajú k najvyššej výhode."¹⁰²² Od samého začiatku mali eugenici najvyššie humanitárne motívy. Galton napísal vo svojich *Memories of My Life* nasledujúce:

Človek je obdarovaný súcitom a ďalšími vľúdnyimi pocitmi, má však zároveň silu zabrániť mnohým podobám trápenia. Myslím si, že to dobre zapadá do jeho oblasti výmeny prirodzeného výberu inými procesmi, ktoré sú milosrdnejšie a nemenej efektívne.¹⁰²³

Myšlienka, že cez zdokonalenie ľudstva môže byť jeho utrpenie znížené a možnosti ohromne rozšírené, začala rásť. Sám Darwin po prečítaní Galtonovho diela napísal autorovi, že plne podporuje jeho názor.¹⁰²⁴

V prvých rokoch dvadsiateho storočia mala myšlienka eugeniky a ideálu podporu popredných vedcov západnej civilizácie, ako Julian Huxley, Sir Arthur Keith, spisovateľov ako George Bernard Shaw, H.G. Wells a Charles Dickens. Mala tiež podporu vynikajúcich osobností ako J. Maynard Keynes, Winston Churchill, Arthur James Balfour (britský ministerský predseda) a prezident Spojených štátov Teddy Roosevelt. George Bernard Shaw vo svojej klasickej hre *Muž a supermuž* podotkol, že "zbabelosť prehráva s prírodným výberom pod prikrývkou filantropie."¹⁰²⁵

Eugenické záujmy sú veľmi vhodnými pre každú rasu a každú krajinu. Dysgenické (alebo geneticky degenerované) trendy by mali byť také dôležité pre černochoch ako sú pre belochoch. Čierna žena z mesta nachádzajúca sa blízko ekonomického dna má napríklad neuveriteľne vysokú priemernú pôrodnosť 5,4 dieťaťa, kým čierna žena vysokoškolsky vzdelaná má priemer 1,9 - čo je menej, ako je potrebné na udržiavanie počtu.¹⁰²⁶ Takéto dysgenické trendy znamenajú, že čierne problémy sa s rokmi len zosilnia.

Vykryštalizovali sa dve školy eugeniky: pozitívna a negatívna. Pozitívna je zameraná na podporovanie najlepších k pôrodnosti. Teddy Roosevelt bol jej najznámejším zástancam. Mohla by byť charakterizovaná štedrými daňovými úľavami pre platičov s deťmi, aby títo kompetentní členovia populácie neboli pokutovaní za to, že majú deti, kým chudobnejší by boli za to finančne odmeňovaní.

Znamená to dať úspešným vedieť, že bez ohľadu na to ako dobre pracujú, nič nie je dôležitejšie ako predanie ich dedičných schopností a talentu nasledujúcej generácii. Znamená to, že ak je jeden neplodný, dvojica môže zvoliť umelé oplodnenie a mala by si zvoliť geneticky najlepšieho darcu. Pozitívna eugenika znamená tiež spôsob, ako žene umožniť venovať sa svojej kariére a mať deti bez toho, aby trpela profesionálne alebo ekonomicky.

Negatívna eugenika znamená nefinancovanie podpôr a povzbudenie ich príjemcov k zodpovednosti k tomu, aby nepriniesli na svet nechcené dieťa. Znamená podporovanie tých s vážnymi genetickými defektmi k adopcii alebo umelému oplodneniu. Znamená ochranu našich hraníc pred tretím svetom a zastavenie pomoci krajinám tretieho sveta, ak sa neprihlásia k zodpovednosti ohľadne ich preľudnenia. Tieto programy by značne znížili ľudské utrpenie a pomohli ochrániť ekosystém Zeme a zároveň by pomohli týmto krajinám k zvýšeniu životného štandardu pre ich obyvateľov.

Jedna z reportérok, Evelyn Rich, mi raz povedala zábavný príbeh o jej matke v Škótsku. Vždy keď jej matka dostala poštou výzvu na dar pre hladujúcich z krajiny tretieho sveta, jednoducho vložila do spiatočnej obálky prezervatív a odoslala ju späť. Už bolo dosť, vravievala.

Keď som pracoval ako štátny zástupca, stále som sa zapájal do programov na pomoc talentovaným a zároveň som podporoval programy na pomoc postihnutým deťom, či už mentálne alebo fyzicky. Podporoval a sponzoroval som kolegov zákonodarcov v udalostiach ako paraolympiáda. Pri pohľade na výnimočné deti, ktoré dokázali čosi, čo bolo pre nich herculesovou úlohou v mnohých oblastiach olympiády v New Orleanse, som cítil radosť. Radosť sa však miešala so smútkom pri sledovaní ich bolestivého boja na dosiahnutie toho, čo my ostatní považujeme za samozrejmosť. Bielu víťaznú stuhu som pripol víťazke, 12 ročnému dievčatku menom Lola, ktoré šprintovalo 40 yardov na svojich chvejúcich sa, deformovaných nohách. Pri prekračovaní cieľovej pásky som videl ako plače - od fyzickej bolesti a zároveň radosti z jej víťazstva. Pobožkala, objala ma a jej slzy mi zvlhčili líca.

Po sledovaní niekoľkých hier špeciálnej olympiády som porozumel, že osvojenie si správnych eugenických pravidiel nielenže má zmysel, ale bol to jediný spôsob, aby ľudstvo raz mohlo vidieť svet, kde žiadne dieťa nebude slepé, hluché, deformované alebo trpiace bolesťou.

Pozitívna a negatívna eugenika sú kľúčom nielen k zdravotnému pokroku, intelektuálnym kapacitám a želaným charakteristikám ľudstva, ale aj cestou ako dosiahnuť zníženie ľudskej bolesti a utrpenia. Naše budúce generácie sa budú nielenže rodiť s menej dedičnými defektmi, zároveň môžeme mať produktívnejších a tvorivejších ľudí, z ktorých bude mať úžitok každý. Uistenie, že menej detí podstúpi takéto trápenie je skutočne humanitárna úloha. A keď bude menej takých narodených detí, viac prostriedkov bude pre tie deti, ktoré sa postihnuté narodí. Stupeň pomoci mentálne retardovaným a fyzicky postihnutým deťom by mal byť oveľa vyšší ako je teraz, musíme si však pamätať, že pomáhanie postihnutým pomôže len im, kým pomáhanie deťom s výnimočnými schopnosťami pomôže všetkým, aj

postihnutým. Sú to práve tieto nadané deti, ktoré vymyslia efektívne technológie, liečby a lieky na pomoc chorým, ako aj spoločenské bohatstvo, ktoré umožní menej šťastným jedincom poskytovanie lepšej pomoci, ktorú tak potrebujú. Spoločnosť by mala vyvinúť aspoň také úsilie na rozvoj vrodených talentov, aké vynakladá na udržiavanie postihnutých. V tomto úsilí môže byť vytvorený lepší život pre všetkých.

Po jedných olympijských hrách, žena ktorá zrejme nevedela veľa o mojej podpore postihnutým deťom, prišla ku mne a nenávisťne sa opýtala: "Prečo ste tu na tejto olympiáde? S vašimi názormi nemáte právo na to, aby ste tu boli." Počula zákerné a nepravdivé tvrdenia o tom, že podporujem zabíjanie mentálne a fyzicky postihnutých.

Kľudne som zdôraznil, že toto je piata udalosť pre tieto deti a zároveň som pomohol ako sponzor. "Ale vy ich chcete eliminovať," protestovala. "Nie ich," odpovedal som, "chcem eliminovať gény, ktoré im dali ich postihnutie a bolesť. Chcem vidieť, aby raz nemuselo žiadne dieťa znášať to, čo musia oni." Pozrela na mňa zmätená a tak som sa ponúkol, že jej pošlem moje kompletne stanovisko na tento problém. Vymenili sme si karty a zmizla v dave.

O niekoľko dní na mňa v kancelárii čakal list sprevádzaný červenou ružou. Bol od tej istej dámy a stálo v ňom: "Nenávidela som Vás predtým, ako som vedela za čo stojíte a hanbím sa za to. Prečítala som si vaše stanovisko a ďakujem Vám za inteligentné a rozumné návrhy na zdokonalenie životov našich milovaných postihnutých detí a zníženie utrpenia budúcich generácií."

Som presvedčený, že príde deň, keď sa žiadne dieťa nenarodí v bolesti, keď každé dieťa bude mať šancu na krásu a prísľub, ktorý takýto život ponúka ako plnohodnotná ľudská bytosť so všetkými vzácnymi možnosťami, ktoré by ľudská bytosť mala mať - chodiť, bežať, vidieť a počuť, cítiť, myslieť a milovať a pozeráť do oblakov s nádejou a úžasom. Vrcholom tejto vízie je humanita, ktorá sa vyvinie ďaleko za bod, kde sme teraz, k vyšším stupňom evolúcie zajtrajška. Mojm snom je vidieť základy spoločnosti, v ktorej kvalita a schopnosti ľudí rastú každou generáciou. Máme na dosah rozvítie ľudských bytostí šťastnejším, dlhším, inteligentnejším životom s lepšou pamäťou a vznešenejšími charaktermi.

Viem si predstaviť budúcu spoločnosť s menším množstvom kriminálnikov a teda minimálnymi potrebami na reštrikčné zákony, políciu alebo väzenie, a teda spoločnosť s oveľa väčšou osobnou slobodou. Viem si predstaviť národ, kde matka môže vychovať svoje deti doma ak sa rozhodne, bez toho, aby sa obávala finančnej neistoty - kde najlepšie vzdelanie je založené na schopnostiach študenta a nie na bankovom účte jeho rodičov, kde najlepší študenti a postihnuté deti dostanú presne takú formu vzdelania, ktorá je potrebná na rozvíjanie ich najvyšších schopností. Viem si predstaviť spoločnosť, v ktorej médiá učia cti, čestnosti, odvahe a zručnostiam a nie degenerácii ľudského ducha. Viem si predstaviť spoločnosť, v ktorej každá osoba nájde väčšiu osobnú radosť vyvierajúcu zo zdravého tela, atletických aktivít alebo prijímaní krás prírody - nie ako sediaci pozorovateľ. Predstavujem si politický systém, ktorý zvolí človeka do úradu na základe kvality jeho charakteru a myšlienok - a nie záujmov špeciálnych skupín a peňazí.

Viem si predstaviť zdravú ekonomiku založenú na slobodných podnikoch, duchaplnosti, súťažnosti a tiež na cti a počestnosti a nie nenásytnosti, lekársku profesiu orientovanú na udržanie zdravia ľudí a nie naprávaní škodlivých návykov nezdravého života. Viem si predstaviť dobu, keď genetický výskum vylieči rakovinu, cukrovku a iné choroby, ktoré trápi ľudstvo. Viem si predstaviť Zem s čistým vzduchom a vodou, nepreplnenú a neskorumpovanú. Viem si tiež predstaviť umeleckú renesanciu západného národa, kde láska ku kráse nie je nahradzovaná dnešným kultom cudzej škaredosti. Vidím obraz a sochu, ktorá reprezentuje ideál ľudstva a nie znetvorené obrazy mravne pokazeného sveta. Počujem hudbu, ktorá nielen povznáša zmysly a dotýka sa srdca, ale je zároveň inšpiráciou pre ducha. Viem si predstaviť jednotný národ, jednotného dedičstva a spoločnosť, ktorú všetci občania zdieľajú s láskou a záujmom jeden o druhého, národ, ktorý chráni a vychováva svoj najvzácnejší poklad - deti.

Dokonalá spoločnosť neexistuje a stále budú existovať výzvy pre ľudstvo, avšak len ľudstvo vysoko rozvinuté bude schopné čeliť nepredvídateľným úlohám, ktoré ho očakávajú. Existuje mnoho miest na svete, kde je možné vidieť záblesk prichádzajúceho prírodného poriadku dvadsiateho prvého storočia. V týchto oblastiach, ktoré sú dnes takmer výlučne obývané našou rasou, môžeme nájsť komunity dobrých

škôl, čistých ulíc, nízkeho zločinu a pocitov spolupatričnosti. Mnohé z našich komunit sú v podstate zdravé napriek agende cudzích médií a ich podporovaní degenerácie a deštrukcie a napriek školským osnovám často poškodzujúcim ducha. Keď sa celý národ opäť stane bielou komunitou a keď médiá a naše školy budú odrazom našich najvyšších árijských ideálov, potom nové tisícročie skutočne nastane a nastúpi prírodný poriadok.

Árijci chcú viac ako holé prežitie. Modlíme sa k Bohu, bojujeme za novú víziu a nový svet, bojujeme za naplnenie nášho osudu na zemi a vo hviezdach. Ak sa táto vízia stane dostatočne silná v našich srdciach a mysliach, nič nás nezastaví pred jej naplnením.

Nekontrolovaná imigrácia a nízka pôrodnosť belochov majú za následok stúpajúce percentuálne zastúpenie nebielych v predtým výlučne bielych národoch a povedú k tomu, že bieli sa stanú menšinou. Ak sa tak stane, navždy stratíme politickú a kultúrnu kontrolu vo svojich vlastných krajinách. Sociálna integrácia rás sprevádzaná agresívnou mediálnou podporou rasového miešania má za následok vysoké percento medzirasových manželstiev, čo ďalej znižuje počty bielych a bielu lojalnosť v takýchto manželstvách.

Nevyhnutný fakt je, že ak nenastane dramatické prebudenie našich národov a dobre organizovaný odpor, naša rasa stojí pred skutočným biologickým Waterloo: vyhladením nášho genotypu. Ku katastrofickým bielym genetickým stratám v tomto storočí sa pridalo tiež úmyselné podvracanie kultúrnych a sociálnych inštitúcií západného ľudstva.

Čo chceme

Chceme rovnakú spoločnosť pre naše deti, akú si predstavovali a vytvorili pre nás naši predkovia. Chceme uznanie západného umenia a hudby, chceme populáciu sebadisciplinovaných a sebestačných ľudí, zdravých duchom i telom. Chceme zmysel pre bratstvo o ktorom vieme, že je jedinou možnou cestou v rasovo homogénnej spoločnosti. Chceme dobré školy, čisté a bezpečné ulice a šancu na úspech založenú na kvalitách a tvrdej práci. Chceme čestný systém oslobodený od korupcie a pokrytectva. Chceme, aby sa naše deti učili o našom dedičstve s pýchou a nádejou do budúcnosti. Chceme spoločnosť, v ktorej namiesto odcudzenia cítiť priateľské putá jeden k druhému.

Chceme byť súčasťou národa túžiaceho po veľkých métach, zdokonaľujúceho sa každou generáciou, smerujúceho k Bohu. Vieme kto sme. Sme rasovo vedomí bieli muži a ženy, oddaní boju za prežitie a revolučné napredovanie nášho národa. Mali by sme dosiahnuť: Predovšetkým, musíme prežiť. Najzákladnejšia potreba všetkých živých foriem je sebazáchrana. Mali by sme zabezpečiť, že náš genotyp prežije a bude pokračovať práve tak, ako si želáme záchranu ostatných druhov v prírodnom svete. Pre nás neexistuje svätejšia úloha ako záchrana našej rasy ako jedinečného a evolučne pokročilého výtvoru prírody. Naša rasa stvorila veľkolepé obrazy, sochy, hudbu, architektúru, filozofiu, literatúru, poéziu, vládu, vedecké poznatky a náboženské vyjadrenia. V konečnom dôsledku sa nemusíme nikomu ospravedlňovať, len sami sebe. Poslúchnime prvý zákon života samého: sebazáchovu.

Po druhé - uchránime vlastnú spoločnosť vytvorenú na náš obraz a obývanú našimi ľuďmi, spojených v spoločnom dedičstve, kultúre a viere pre budúcnosť. Želáme si žiť vo svojich komunitách, navštevovať svoje školy, pracovať v našich mestách ako jedna veľká rodina vo svojom vlastnom národe. Chceme ukončiť rasovú genocídu integrácie. Chceme pracovať vo vlastnom zriadení, oddelenom od černocho, aby každá rasa mohla slobodne nasledovať svoj vlastný osud bez rasových konfliktov a zlej vôle.

Po tretie - chceme byť slobodní. Sami sa rozhodneme pre svoju vlastnú budúcnosť. Vláda sa má skladať z našich ľudí, pre našich ľudí a za našich ľudí. Nesmie slúžiť žiadnym iným silám, len nám samotným. Len my sami vieme, čo je pre nás najlepšie, pre naše rodiny, náš národ, našu rasu. Tak ako každý dobrý otec a matka kladie na prvé miesto bezpečnosť a istotu svojho dieťaťa, naši vodcovia musia klásť na prvé miesto našu istotu a bezpečnosť. Amerika sa musí opäť stať synonymom nás samých a našej prosperity.

Nechceme nikoho utláčať a nechceme ani vládnuť žiadnemu inému národu. Vieme však, čo je pre nás

najlepšie, tak ako ostatné rasy vedia čo je najlepšie pre nich. Chceme vládu orientovanú smerom k našim základným záujmom a hodnotám, oddanú našej nezávislosti a slobode, vládu, ktorá kladie na prvé miesto našu krajinu.

Po štvrté - chceme slobodnú tlač. Vieme, že v časoch moderných médií, to čo je volané demokracia je vlastne oligarchia, pretože malá, nevoliteľná skupina má ohromnú moc masmédií, ktorá presahuje moc kráľa alebo prezidenta. Masmédiá musia byť oslobodené od cudzej nadvlády a musia sa stať inštrumentom, ktorý posilní naše najvyššie hodnoty a nie ich znehodnotí. Moc médií musí slúžiť našim ideálom, nie kupčiť s našimi slabosťami. Sloboda prejavu musí byť svätým právom pre všetkých občanov a zároveň ohromná moc médií musí byť v rukách nášho národa a službe jeho evolučného osudu.

Po piate - chceme pokročilý vzdelávací systém, ktorý učí každého k maximálnej možnej miere jeho schopností, vyhľadáva a vychováva nadaných, ktorí nás povedú do budúcnosti vedy, umenia, a vlády. Chceme systém, ktorý učí základy života, jazyka a vedy, ale čo je dôležitejšie - učí vznešenému charakteru. Prvá povinnosť vzdelania je učiť dieťa cti, povinnosti, čestnosti, rešpektu, bratstva, nesebeckosti, odvahe, sebadisciplíny a sebadôvere. Ďalej nasleduje rozvíjanie úcty k dedičstvu, uvedomeniu si, že je súčasťou nikdy nekončiacej reťaze života, žijúci v zdravej krásnej krajine na obnovennej zemi. Musíme vedome kultivovať ušľachtilosť medzi našimi národmi, ako ducha, tak i tela.

Po šieste - chceme zdravú, organickú spoločnosť založenú na prírodnom poriadku. Vidíme účel človeka v uvedomení si a uplatňovaní prírodných zákonov života, ktorými sú:

1. **Rasová integrita - záchrana nášho genotypu**
2. **Prírodná hierarchia jednotlivcov, založená na schopnostiach a prispievaní do spoločnosti**
3. **Vodcovstvo najlepšími, politický systém, ktorý vyzdvihuje tých najcharakternejších a najschopnejších k vodcovstvu na každom stupni**
4. **Teritoriálnosť, cez uznanie suverenity národov, kultúr a súkromného vlastníctva jednotlivcov**
5. **Rodina a materstvo, podpora zdravých rodín a zdravých ekonomických štruktúr, ktoré vytvárajú finančné prostriedky a čas nevyhnutný pre matky a otcov, na výchovu svojich detí**
6. **Rešpekt k Zemi, chrániť a dopĺňať ekológiu našej planéty**
7. **Eugenická a kultúrna evolúcia, náš najvyšší záujem musí byť, aby každá generácia postúpila na evolučnom rebríku. Musíme vedome podporovať pokrok vedy, umenia a duchovného života a genetický pokrok budúcich generácií**

Predpovede a boj za pravdu

O Dr. Williamovi Shockleym som sa prvýkrát do počul v októbri 1965. Bol som vášnivým čitateľom *U.S. News and World Report*, ktorý bol v tom čase najkonzervatívnejší z troch veľkých časopisov - *Newsweek* a *Time*. Prečítal som si článok "Kvalita americkej populácie klesá" - čo bol dlhý rozhovor s Dr. Williamom Shockleym.¹⁰²⁷ Odvážil sa v ňom hovoriť o rasových rozdieloch v inteligencii a klesajúcej tendencii genetickej kvality ľudstva.

Shockley je na každom zozname tuctu najvýznamnejších vedcov 20. storočia. Viedol trojčlenný tím v Bell laboratóriách, ktorý vynášiel kontaktný tranzistor a sám vynášiel spojovací tranzistor. Tranzistor priniesol moderný elektronický vek a vek počítačov. Pre svoje vynálezy bol on a jeho kolegovia odmenení Nobelovou cenou za fyziku v roku 1956.

Pred získaním Nobelovej ceny, počas druhej svetovej vojny bol riaditeľom pre výskum amerického lodného Anti-marine Warfare Operations Research Group a za uznanie svojej práce dostal Medal of Merit od prezidenta Trumana. Shockley založil Shockley Semiconductor Laboratories, firmu, ktorá sformovala základ pre známe Kremíkové údolie. Jeho vynález tranzistoru bol nevyhnutný prelom, ktorý urobil počítačovú revolúciu možnou. Svoju firmu predal a dostal prestížne miesto na Standfordskej Univerzite,

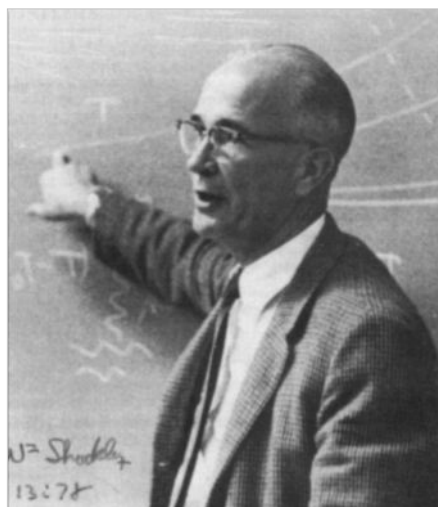
kde pokračoval vo výskume a prednáškach po roku 1963. Dr. Shockley nebol typom, ktorý by sa spoliehal na svoje zásluhy. Jeho brilantná myseľ našla novú a ďaleko dôležitejšiu vedeckú výzvu: genetická kvalita ľudstva. Vedec nezaujímajúci sa o módu alebo popularitu, ale o veľkú lásku k pravde bol presvedčený, že ľudská genetická kvalita bola v ohrození. V uznaní krízy, ktorej čelil náš genotyp - na vrchole svojej kariéry, položil bokom svoju lásku k fyzike a oddal sa výlučne výprave na záchranu nášho národa. Jeho záujem o rasu a genetiku sa začal o niekoľko rokov skôr, keď robil výskum počas druhej svetovej vojny v Indii. Tam sa začal zaujímať o problémy preľudnenia a následného ľudského utrpenia, ktorého svedkom sa stal v Indii. V skúsenostiach podobných mojím sa dopracoval k porozumeniu rasového vymierania kedysi veľkolepej indickej civilizácie. Shockleyho analytická myseľ ho rýchlo priviedla k tomu, že najdôležitejšie faktory úspechu národa sú genetické kvality jeho obyvateľov.

V roku 1968 bol pozvaný na prednášku do Brooklyn Polytechnic Institute, marxisti mu to však znemožnili. V roku 1971 v Dartmouth marxistickí demonštranti vyvolali vzburu a zabránili jeho prejavu. V roku 1971 v Sacramento State College opäť násilne prerušili jeho prejav.¹⁰²⁸ V Staten Island Community College mal vystupovať ako kontroverzný rečník v programe, v ktorom bol aj člen Black Panther strany Bobby Seale. Shockleyho prejav správcovia školy zrušili, Sealeov nie. Dokonca aj Harvard zrušil jeho vystúpenie plánované na apríl 1972 po ľavičiariských nepokojoch. V roku 1973 Harvard Law School zakázala jeho vystúpenie. Noviny *Harvard Crimson* citovali školské memorandum: "Skutočnosti a naliehavé prípady neintelektuálnej klímy prevýšili snahy o slobodný prejav."¹⁰²⁹

Ak jeden z najvýznamnejších amerických nositeľov Nobelovej ceny nemôže mať prejav o dôležitých vedeckých predmetoch na pôde univerzity kvôli hrozbám násilia a terorizmu, potom čo presne má na mysli ten, kto tvrdí, že "v Amerike je sloboda prejavu". Shockley musel čeliť nielen násiliu, netolerantnému rovnostárstvu a marxistom, ale tiež ohováraniu tlače. Muž, ktorý zohral vitálnu úlohu vo vojne proti nacizmu tým, že viedol americký námorný výskum, bol označený za "nacistu" len za to, že tvrdil pravdu o rase.

Ak si Shockley zaslúžil túto nálepku, tlač potom môže označiť za nacistov aj Washingtona, Lincolna, Teddyho Roosevelta. Médiá otvorene klamali o faktoch rasovej kontroverzie vo svojich najväčších a najvplyvnejších časopisoch. Časopis *Time* pri diskutovaní Shockleyho myšlienok napríklad napísal, že "všetci vedci odmietajú tento pohľad na základe toho, že neexistuje presvedčivý dôkaz o intelektuálnych rozdieloch založených na rase alebo intelektuálneho úpadku založenom na genetike."¹⁰³⁰ Pravdou je, že väčšina psychológov uznáva fakt, že černosi majú nižšiu priemernú inteligenciu a väčšina expertov verí, že rasové rozdiely v inteligencii sú aspoň čiastočne genetické.

Napriek všetkej nenávisti a hnevu, ktorý musel podstúpiť pokračoval v bádani levej diery. Neprestával, neustupoval ani nepoľavoval. Jeho patenty mu poskytovali príjem, ktorý potreboval k živobytíu, vybral si však ťažkú a čestnú cestu, pretože miloval svoje dedičstvo a pravdu. Bol to skutočný Árijec.

Keď som mal 16, Shockley bol mojím idolom: chudý muž s okuliarmi, ktorý sa postavil proti hrozbám a fyzickému zastrašovaniu, aby vyjadril svoje kritické pravdy o našom prežití a evolučnom pokroku. Jeho príklad ma ovplyvnil k tomu, aby som zasvätil svoj život rovnakým ideálom. V polovici 60-tych rokov moja úcta k nemu pochádzala takmer výlučne z jeho rasových spisov a odvahy v predostieraní ich verejnosti. Až o 20 rokov neskôr som skutočne začal rozumieť jeho významu.

Dejiny raz zaznamenajú Shockleyho nielen ako vynikajúceho vedca, ktorý odvážne bojoval na verejnosti za rasové a eugenické pravdy, ale aj ako génia, ktorý vytvoril náradie vitálne pre naše víťazstvo.

V 60-tych rokoch nebola ešte elektronika taká rozvinutá a počítač bol len sci-fi fantáziou. Avšak od tranzistora, ktorý Shockley vytvoril

sa začal úplne nový svet. Z jeho práce pochádza moderná revolúcia komunikácií, ktorá významne rozšírili osobnú komunikáciu a internet. V poslednej dekáde 20. storočia informácie plynú ďalej a rýchlejšie než kedykoľvek predtým v dejinách. Počítače umožnili zrod modernej vedy, robotiky, ktorá bude mať ohromné sociálne dôsledky v budúcom storočí.

Robotika už zmenila tvár americkej výroby a produktivity. Umožnila relatívne malej pracovnej sile vyprodukovať veľké množstvo tovaru. Kladie zároveň vysoké nároky na inteligenciu, pretože stroje robia väčšinu fyzickej práce a pracovné miesta sú otvorené pre počítačové softvéry a údržbu týchto precíznych strojov. Na počítačoch založené spoločnosti sa rýchlo stávajú viac a viac závislé na inteligentnej populácii.

Populácia európskych predkov, ktorá má najväčšiu zásluhu na výtvore počítačov má nízku pôrodnosť. Súčasne s preskočením určitých foriem manuálnej práce a jej nahradením strojmi, sa populačná explózia, tak ako sa deje v západných krajinách, vo väčšine skladá z nebielych elementov, nevhodných pre počítačový vek. Počítačové programovanie a technológie vyžadujú matematické zručnosti, ktoré sú nad možnosti mnohých belochov a prakticky všetkých černochoch. S rozšírením týchto vysoko platených pozícií, čoraz menej černochoch bude schopných vyplniť ich. Počítačová spoločnosť má tendenciu jasne vymedziť rasové hranice. V demokracii, kde menšina sa stane väčšinou, čaká produktívnu časť populácie politická korupcia a represie. Na chodbách federálnej vlády vo Washingtone možno je technologicky vyspelý, pokročilý počítač, mesto si však zvolilo pologramotného, crack fajčiaceho obchodníka s prostitútkami za svojho starostu.

Po prepustení z väzenia ho znovu zvolili tí istí nechápaví voliči. Takéto rasové vymedzenia sa s robotikou založenou na schopnostiach v 21. storočí stanú ešte zreteľnejšie. Nebude dlho trvať a roboty budú prijímať objednávky, smažiť hamburgery a predávať ich zákazníkovi, umývať a leštiť podlahy, žehliť šaty, kosiť trávniky alebo umývať riady. Väčšina reštaurácií McDonald si radšej vyberie robot, ktorý nikdy nevynechá prácu, nepožiadá o zvýšenie platu, nič neukradne a nevyžaduje zdravotné, sociálne a dôchodkové poistenie.

Tvrdenie, že stroj na oddeľovanie nitiek bavlny od semien urobil prácu otrokov zastaralou je nesprávne. V skutočnosti tento stroj umožnil rýchle a ľahké spracovanie obrovského množstva bavlny a zvýšil dopyt po surovej bavlně a otrokoch. Čo stroj neurobil, robí teraz počítačová revolúcia v celosvetovom merítku. Mnohí černosi sú v súčasnosti nezamestnatelní. Percento takýchto černochoch sa s technologickou revolúciou len zvyšuje.

Ďalším zaujímavým aspektom počítačovej revolúcie je, že umožní národu s malou populáciou, ale vysokým IQ získať neproporcionálnu moc a silu. Robot môže byť naprogramovaný, aby vyrábala ďalších robotov a tí ďalších. Teoreticky veľmi malý, ale inteligentný národ môže mať kapacitu na vyprodukovanie toľkých televízorov, áut alebo balistických striel ako dnešná supervelmoc. Preto, ak sa populácia bielych nebezpečne zníži, stále bude možné kdesi na svete vybudovať pre bielych spoločnosť s ohromnou ekonomickou a vojenskou silou. Počítačová revolúcia urobila toto a mnohé ďalšie veci, o ktorých sme predtým ani nesnívali, možnými.

Demokratizácia informácií

Na začiatku 20. storočia Židia značne rozšírili svoj vplyv v tradičných komunikatívnych médiách - tlači, knihách a časopisoch. Rýchlo ovládli film a vysielačie štúdiá, ktorým dominujú dodnes. Sila presvedčania filmu a televízie sa stala neodolateľnou a autoritatívnou. Keď sa Edward R. Murrow alebo Walter Cronkite objavili na televíznych obrazovkách, pre mnohých nekritických ľudí to znamenalo takmer akoby k nim prehovoril Boh. Tieto postavy vyzerali väčšie ako život sám a keď prehovorili, bolo takmer hriechom odporovať im.

Ľudia sa ocitli v magickom svete, kde aj to najnemožnejšie sa odrazu stávalo možným. Staré porekadlo "vidieť znamená veriť" sa pretransformovalo do formy propagandy, akú ešte svet nevidel. Filmový hrdina mohol preskočiť z jedného lietadla do druhého a vyzeralo to dôveryhodne, kladná postava

mohla unikáť strelám zo stoviek samopalov bez toho, aby ju zasiahli. Pomaly však niektorí ľudia začali byť k médiám podozrievaví a uvedomili si, že môžu byť veľmi zavádzajúce. Ak však nemali priamu, osobnú skúsenosť bolo ťažké rozpoznať pravdu, keďže médiá boli v rukách niekoľkých vyvolených.

S vynálezom tranzistora, silikónového čipu a moderného počítača sa situácia začala meniť. Namiesto väčšiny, ktorú ľahko kontrolovalo pár ľudí cez televízne spoločnosti, smerujeme teraz k vzoru kontroly väčšiny väčšinou. Každý inteligentný človek môže mať hlas rovnako silný ako New York Times alebo CBS.

Vzostup internetu urobil prezentáciu písomnú alebo vizuálnu možnou pre každého schopného jednotlivca, ktorá môže byť rovnako dobrá ako tá z multimilión dolárových korporácií. Odrazu myšlienky a idey nie sú kontrolované monopolom bohatých, mocných a prepojených. Šikovný dizajnér webových stránok s obmedzeným rozpočtom môže stvoriť stránku takú dobrú, zábavnú a zaujímavú ako Michaelova Eisnerova stránka Walt Disney alebo stránka magazínu Times. A čo je dôležitejšie, ktokoľvek môže túto stránku vidieť kdekoľvek na svete.

Internet prispel k významnej demokratizácii informácií, dovolil jednotlivcom byť na špici komunikácie po prvýkrát v dejinách od dôb, kedy sa informácie predávali rozhovormi na námestiach. Je stále výhodou veľkých mediálnych spoločností fakt, že môžu propagovať svoje vlastné stránky, nie však výhodou neprekonateľnou. Je tiež pravdou, že ak veľké množstvo ľudí navštívi webovú stránku vzrastú tým náklady na jej udržiavanie. Proporcionálne je však internet najlacnejšia a najrýchlejšia forma komunikácie na svete.

Keď som otvoril svoju stránku www.duke.org, takmer okamžite ju ľudia začali navštevovať a videli za čím stojím a nie to, čo im médiá o mne nahovorili. Spôsob, akým internet urýchlil revolúciu prístupu k informáciám je možné vidieť na fakte, že ročne tisíce študentov píšu o mne v školách ročné správy. Ak by sa chceli o mne dozvedieť pred vynálezom internetu, išli by do knižnice, našli by si literárneho sprievodcu a pohládali články o Davidovi Dukovi v novinách, časopisoch a žurnáloch. Tieto by boli vytlačené v židovských liberálnych novinách a reportér, aj keď by nebol Žid, ideologicky a morálne by stál proti mne. Pisateľ či reportér, ktorý je neutrálny alebo dokonca so mnou sympatizuje vie, čo od neho židovskí liberálni zamestnávateľia očakávajú na tému David Duke.

Tlač často prekrúca moje postoje, cituje ma mimo kontext a robí to, čo uzná za vhodné na moje zdiskreditovanie alebo potláča tie moje názory, ktoré by ľudia mohli považovať za pozitívne. V stručnosti - čo ľudia o mne čítajú a vidia v hlavných médiách nie je to, čo tvrdím, ale čo vravia médiá, že tvrdím.

Internet toto všetko zmenil. Keď chce teraz stredoškôlaček alebo vysokoškôlaček napísať o mne prácu, typický spôsob ako nájsť informácie je ísť na internet a použiť hľadač na nájdenie stránok s menom David Duke. Okamžite nájde stránky, ktoré ma napádajú, čo je v poriadku, pretože zároveň nájde moju stránku, kde sa jednoduchým kliknutím myši môže sám presvedčiť v čo verím - cez moje vlastné slová. Môžem použiť toľko priestoru, koľko považujem za vhodné na prezentáciu svojich myšlienok a poskytnúť dokumentáciu, ktorou ich podporím. Môže dokonca počuť môj vlastný hlas bez toho, aby médiá vynechali najpodstatnejšie veci. Cez internetové rádio môže ktokoľvek na svete, kto má prístup k internetu počuť moje rozhlasové vysielanie 24 hodín denne. Odpadávajú pritom náklady na štúdiá, technické vybavenie a vysielacie poplatky. Môj jediný skromný poplatok je za vysielanie.

Odrazu sa hracie plochy vyrovnávajú. Myšlienky môžu teraz súperiť na základe ich hodnoty a nie na základe moci tých, ktorí majú prostriedky na ich propagovanie. Internet slúži pravde ako žiadne iné médium v dejinách ľudstva. Ľudia môžu sami posúdiť, čo má zmysel a čo nie a tiež kto je pokrytecký a podvádzajú. Internet umožňuje krížový výsluch každej myšlienky.

Nemám strach zo slobodného prejavu, pretože hlboko verím, že moja pravda je nemenná, pevná a správna. Samozrejme Simon Wiesenthal a iní ako on sa pokúšajú potlačiť slobodu prejavu na internete. Sú ako falošní svedkovia obávajúci sa krížového výsluchu. Internet sa rozvíja a zanedlho väčšina ľudí európskeho pôvodu bude vďaka nemu spojená. Rýchlosť a technológia internetu sa rapídne zlepšuje, čím umožní prenos kvalitného digitálneho formátu videa a zvuku. Toto dá počítaču potencionálnu silu televízie.

Pokrytci z Anti-Defamation League a centra Simona Wiesenthala začínajú byť nervóznymi, a tak hystericky volajú a propagujú tzv. "hate laws", aby zablokovali slobodu prejavu na internete. Vedia, že ak ľudia dostanú možnosť vidieť a počuť druhú stranu o izraelsko-palestínskom konflikte, spoznajú pravdu o židovskej supremácii. Vedia, že ak sa ľudia dozvedia, že židovskí sovieti zavraždili desiatky miliónov kresťanov, uvidia pokrytectvo nikdy nekončiaceho zveličovania židovského holokaustu. Kedy uvidíme film s názvom "Trockého zoznam" ?

Vynález tranzistora Dr. Shockleyho umožnil tiež pre každého s 500 dolárovou kamerou a 1000 dolárovým počítačom vyrobiť dokument vysokej kvality, závislý len na tvorivých možnostiach výrobcu. Zanedlho budeme môcť toto video poslať cez e mail.

Ľudia európskych potomkov budú spojení cez internet a e-mail na celom svete. Potenciál pre prebudenie našich ľudí je ohromný. V Iráne Ajatolah Khomejní podkopal silný režim s jednoduchými audiokazetami. Sme schopní stvoriť revolúciu myšlienok a konania s videom, audiom a písaným materiálom, ktorý môže byť prenesený cez internet k miliónom ľudí za pár minút. V budúcnosti bude takmer každý Európan spojený e-mailom a internetom. Svoje adresy budú uschovávať na internete a vďaka lacnému priestoru na disku bude väčšina i takto uschovávať svoje elektronické adresy, ktorých počet bude rásť. Tí, s e-mailovou adresou môžu poslať list všetkým v ich adresári za niekoľko sekúnd.

Predpokladajme, že niekto s adresárom 1000 ľudí, dostane myšlienkovu provokatívny článok o rase od priateľa. Okamžite ho môže poslať všetkým tisícim ľuďom v svojom adresári. Rovnaký spôsob platí pre zvukový záznam a tiež pre video, ktoré obsahuje fakty o židovskej nadvláde. Aj keď článok nadchne len pár priateľov, ktorí ho zase pošlú priateľom vo svojom adresári. Takto dosiahne tisíce ľudí za niekoľko dní.

Keď som prvýkrát začal verejne rozprávať na louisianskej univerzite, veril som, že pravda nás oslobodí. V tom čase som však nemal prostriedky na dosiahnutie más ľudí. Teraz sa však situácia zmenila takmer žmurknutím oka alebo snád' mihnutím oka Dr. Shockleyho. Mal som česť rozprávať sa s Dr. Shockleym niekoľkokrát po telefóne na začiatku 70-tych rokov. Fakt, že som ho poznal som držal v tajnosti, pretože som vedel, že médiá by ho dali do spolku so mnou, čo by mu spôsobilo len viac útokov zo strany tlače. Vždy si našiel milé slovo povzbudenia a povedal mi, že ak by bol o 30 rokov mladší a zdravší zúčastnil by sa mojej kampane.

Bol to tvrdý muž, nediplomatický na osobnom stupni a neodpúšťajúci chyby. Žil život prísneho človeka aj mimo laboratórií. V čase keď zomrel, internetová revolúcia len nastupovala a ľudia si začínali uvedomovať ako môže zmeniť svet. V novinách som čítal o lacnej a nenáročnej komunikácii a napadlo ma, že Dr. Shockley bol nielen odvážny priekopník našich myšlienok, ale zároveň dal všetkým Árijcom na zemi zbraň v boji za naše prežitie a evolučný pokrok. Dal nám spôsob ako postaviť pravdu na rovnaký piedestál, na aký kladú naši nepriatelia svoje lži.

Náš posledný rozhovor sa konal počas hurikánovej sezóny v Louisiane. V rozhovore na jeseň roku 1988, krátko pred jeho smrťou, bol netypicky emocionálny. Povedal mi, že jeho vynález tranzistora nemá žiaden význam, ak európsky genotyp neprežije. "Náš jedinečný genotyp," vravel, "je hoden nekonečne viac ako všetky vynálezy na svete. Naše gény sú otcovia vynálezov a zdrojom nádeje pre budúcnosť."

Diskutovali sme o krásnej a zdanlivo inteligentnej herečke, ktorá sa vydala za čierneho herca. S vášňou, na ktorú som nebol zvyknutý z jeho obyčajne chladných vedeckých prejavov povedal: "Strata jej génov z génového poľa nášho národa je tragédiou, akú si ani nevieme predstaviť. Je to tragédia všetkých generácií, ktoré boli pred ňou a všetkých generácií, ktoré by niesli jej gény do budúcnosti." "Vzdal by som sa Nobelovej ceny aj vynálezu tranzistora, ak by som mohol zabrániť tejto svätokrádeži. Jej gény sú oveľa veľkolepejšie ako ktorýkoľvek tranzistor alebo počítačový čip na svete a táto strata je nevyčísľiteľná."

Hovoril mi o svojich pocitoch k nášmu dedičstvu a o hrozných časoch, ktoré sú pred nami. Bol som si vedomý faktu, že bol chorý a povedal som mu, že keď je človek v oku hurikána, necíti jeho silu. Zdalo sa, že významní ľudia, ktorí zmenili svet zriedka rozumeli sile svojho vynálezu. Zdieľal som s ním svoje pocity o tom, že vo svojom boji za genetické víťazstvo dokázal viac ako ktokoľvek iný, pretože práve on dal do pohybu počítačovú revolúciu a zmenil tým náš boj za rasové prežitie. Povedal som mu, že nám dal

najsilnejšiu zbraň, akú svet kedy videl: silu šírenia pravdy. Silu, ktorá nás povedie z chaosu a deštrukcie k evolúcii a výtvorom.

Zomrel v roku, keď som bol zvolený do verejného úradu a napriek tomu, že mi tento muž, ktorého som obdivoval chýba, jeho duša zostala so mnou a povzbudzuje ma na ceste vpred dodnes. Čo je však dôležitejšie, každý deň dáva silu našej revolúcii cez revolúciu elektronickú, ktorú práve on urobil možnou. Dr. Shockley bojoval za pravdu elektronickým exkalibrom, ktorým mávame do budúcnosti!

Etnická vojna: Stručná história

Na prelome storočia mali vodcovia židovského sveta len frakciu moci, ktorú získali na jeho konci. Na masovú komunikáciu ako tlač, časopisy a vydávanie kníh mali len malý, nevýznamný vplyv. Ich moc vo vláдах západného sveta mala svoj limit daný zákonom a zvykmi a vo väčšine západných krajín mali len limitovaný sociálny styk s nežidovskou elitou. V tom období ich najväčšia moc pochádzala z ich bohatstva, keďže mali zastúpenie v medzinárodnom bankovníctve a obchode a patrili medzi najbohatších svetových finančníkov. Národ mohol vzrásť alebo padnúť len, ako to napísal Theodore Herzl, "strašnou silou peňaženky".

Potom sériou kataklizmatických udalostí učinili rýchly postup k svetovej moci, ktorý je snád' najohromujúcejší v svetových dejinách. Tak ako bolo dvadsiate storočie katastrofálne pre bielu rasu, toto storočie bolo neuveriteľne plodné pre Židov - ich sociálnu a politickú moc dosahujúcu nesnívané výšky.

Zdá sa až ironický fakt, že židovský vrah (Princip) vzplanul oheň prvej svetovej vojny zavraždením rakúskeho arcivojvodu Františka Ferdinanda v Sarajeve, čím sa začala prvá zo svetových vojen, ktorá dramaticky posilnila židovskú moc. Prvá svetová vojna splodila Židmi vedený sovietsky štát a vraždu nenávideného nepriateľa - vládnuceho kresťanského cára Ruska. Položila tiež základy sionistického štátu v Palestíne. Britská vláda urobila s Rothschildovcami dohodu na vydanie Balfourskej deklarácie a sľúbila Palestínu Židom ak zatahnu Ameriku do vojny. Založenie sionistického štátu muselo ale počkať až do konca nasledujúcej vojny.

Pôvod druhej svetovej vojny, práve tak ako prvej, mal od roku 1933 významný židovský akcent, keď svetové židovstvo formálne vyhlásilo Nemecku vojnu.¹⁰³¹ Sila ich tlače vytvorila démonickú predstavu Nemecka v západných krajinách a šikovne použili svoj politický vplyv na agitáciu vojny. Skôr než zazneli prvé výstrely v Poľsku v roku 1939, spojenci boli psychologicky na vojnu pripravení .

Napriek tomu, že holokaust je predstavovaný ako veľká tragédia židovského národa, kresťanské straty boli oveľa väčšie. Židovstvo sa však napriek tomu vynorilo po vojne silnejšie ako kedykoľvek predtým počas svojej dlhej histórie. Samotný holokaust sa stal hlavnou zbraňou na ich povojnovom vzostupe k moci. Keďže v Európe bolo kvôli presunu a stratám vo vojne Židov málo, svetová moc sa premiestnila do Ameriky a s ňou aj moc židovská. Stala sa koncentrovanou, geopolitickou, povojnovou nadvládou. Z vládnej byrokracie povstala v Spojených štátoch nová svetová hegemonia.

Židovský mediálny vplyv rýchlo rástol od čias ich kúpy na začiatku storočia. V nasledujúcich desaťročiach značne rozšírili svoju účasť v tlačových médiách a obrátili svoju pozornosť na ohromne silné formy masovej komunikácie - rozhlas, filmy a televíziu. Efektívne tímové úsilie vytlačilo nežidovských inovátorov a vynálezcov z filmu a televízie. Muži ako Thomas Edison a D. W. Griffith boli vytlačení Goldwynami, Mayersami a Selznicksami a títo "vyvolení" vládli tomu, čo židovský filmový kritik Neil Gabler pomenoval v titule svojej knihy: *Ich vlastné impérium*.¹⁰³²

Pochopiac ohromnú silu rádia a televízie na propagovanie svojich politických a sociálnych cieľov, David Sarnoff, William Paley a Leonard Goldhenson (NBC, CBS a ABC) rýchlo ovládli televízne vysielanie. Títo traja tzv. Warm Jews (máme na mysli Židov, ktorí kladú Židov na prvé miesto),¹⁰³³ ktorých rodiny ušli z cárskeho Ruska, efektívne použili správy a zábavné médiá na sledovanie židovských cieľov.

Na začiatku 20. storočia bola židovská finančná moc limitovaná na ich najznámejšiu profesiu - požičiavanie peňazí. V prvých dvoch desaťročiach získali však strategické pozície v politických a

ekonomických sektoroch po celom svete, používajúc svoje bohatstvo na ceste do rád prezidentov a premiérov. Dominovali medzinárodnému bankovníctvu a obchodu. Židovskí finančníci ako Jacob Schiff a Bernard Baruch kontrolovali medzinárodné finančné inštitúcie a burzy. Schiff bol schopný financovať úspešnú japonskú vojnu proti Rusku, čo oslabilo cára a vydláždilo cestu pre bolševizmus.

Židovskí finančníci sa tešili možnosti financovania všetkých antagonistov prvej svetovej vojny. V zúfalstve vojny sa židovskí medzinárodní finančníci stali nepostrádateľní pre amerického prezidenta Woodrowa Wilsona, britského premiéra Lloyd Georgea, francúzskeho premiéra Goergesa Clemenceaua a nemeckého cisára. Ich finančný bojkot podpísal rozsudok smrti pre cára a jeho rodinu.

V Amerike si Bernard Baruch, Jacob Schiff a mnohí ďalší upevnili moc nad americkým bankovým systémom pomocou Federal Reserve Act. Od svojho založenia v roku 1913 bol Federal Reserve Corporation súkromný podnik, ktorého vrchné pozície menoval prezident, značne ovplyvnený židovskými bankármi a ekonómami až po jeho predsedu Alana Greenspana. V politike sa Židia presadili ako hlavní sponzori a prispievatelia politických strán v Amerike až do bodu, kedy sa Clintonov Biely dom stal exkluzívnym hotelom pre najbohatších a najmocnejších Židov a hollywoodskych pánov.

Ovplyvnili aj hlavné politické strany v Európe a vnikli do najvyšších úradov vlád na oboch stranách Atlantiku. Do 30-tych rokov získali ohromnú moc v tlači, rozhlase, divadle, filmovom priemysle a knižnom vydavateľstve. Spojením ich mediálnej a politickej sily Židia podnietili vznik druhej svetovej vojny. Museli zničiť ich poslednú hrozbu v celosvetovom merítku – národno-socialistické Nemecko. Po vypuknutí vojny chceli zároveň uchrániť svoj sovietsky výtvor pred nemeckým dobytím.

Akumulácia vládnej a mediálnej moci na konci druhej svetovej vojny viedla k vyplneniu ich mesiášskeho sna. Po dobu dvoch tisíc rokov bolo ich dennou modlitbou "nasledujúci rok v Jeruzaleme" a ten rok teraz nadišiel. Zrodil sa židovský supremačný, sionistický štát, vybudovaný vojenským ovládnutím a vyvlastnením Palestínčanov.

Izrael nebola krajina na zhromaždenie všetkých Židov sveta, bolo to centrum na koordinovanie ich svetovej moci! Súčasne s vyvlastnením Palestínčanov urýchlili svoje úsilie na démonizáciu, kriminalizáciu a vytlačenie všetkých, ktorí odporovali ich supremácii. Využili k tomu svoju mediálnu, vládnu a finančnú moc. Šikovne začali organizovať útok voči všetkým aspektom tradičného západného zriadenia:

- **Učia rovnostárstvo na školách a v médiách za účelom zničenia bieleho rasového povedomia a solidarity**
- **sú v čele úsilí na otvorenie hraníc Ameriky a ostatných západných krajín krajinám tretieho sveta**
- **bielym vštepujú vinu za otroctvo, vydieranie tretieho sveta a holokaust**
- **rastúcim nebielym rasovým menšinám vštepujú nenávisť a odpor**
- **vedú legálne a vládne útoky na biele školy a komunity**
- **pomáhajú znevážiť rodinu cez feminizmus, znížili morálne štandardy a ekonomickú reštrukturalizáciu**

Po dvoch tisícoch rokoch môžu teraz útočiť proti svojim mnohým nepriateľom, ktorí ich porazili a rozohnali. Nakoniec sa môžu pomstiť všetkým nežidom. Potomkovia Esaua nakoniec pocítia hnev Jakuba.

Do konca druhej svetovej vojny mali dostatočnú moc na vynútenie svojej pomsty na goyimoch. Západ bol bratovražedným konfliktom vyčerpaný. Prívrženci nového svetového poriadku vedeli, že s kontrolou médií a politikov sa im nikto nepostaví do cesty. Uvedomili si, že táto etnická vojna je vojnou na tichých frontoch politickej a ekonomickej moci a predovšetkým vojnou psychologickou. Jej víťazstvo si vyžaduje tímové úsilie a zároveň zničenie ducha svojich protivníkov. V každej vojne existujú obvinenia nepriateľa z páchania zverstiev a masových vražd a táto vojna nebola výnimkou. Uvedomili si, že môžu zakryť vlastnú supremáciu a zároveň znížiť solidaritu nežidov intenzívnou propagandou proti Nemcom dlho po vojne.

Po úspešnom vytvorení nemeckej povojnovej kolektívnej viny za holokaust, rovnakú príležitosť uvideli v celosvetovom meradle. Vštepovaním hororov holokaustu každému Európanovi sa obrnili pred kritikou a odstránili morálne ospravedlnenie pre európsku etnickú sebaobranu.

Nakoniec, využívajúc svoju moc v masmédiách, medzinárodné židovstvo úspešne posunulo druhú svetovú vojnu ako centrálnu udalosť 20. storočia. Ian J. Kagedan, riaditeľ vládnych vzťahov s B'nai B'rith, uviedol, že "holokaust znamená najväčšie zlyhanie západnej civilizácie...dosiahnutie našich cieľov nového svetového poriadku závisí od naučenia sa lekcii holokaustu."¹⁰³⁴

Holokaust sa stal najopísanejšou, najdebatovanejšou a najoplákavanejšou udalosťou v dejinách ľudstva. Sama vojna bola vlastne súčasťou holokaustu. Nezáleží na 40-tich miliónoch ďalších životov. Židovské utrpenie sa stalo ústredným motívom konfliktu. Vo Washingtone bol zasvätený chrám pamiatke svätého holokaustu medzi množstvom ďalších svätých vládnych monumentov, skôr, než bol postavený chrám ostatným obetiam vojny.

Nielen židovské deti boli učené dejiny o vojne, ale tiež my a naše deti sme boli podrobení nikdy nekončiacemu poučovaniu o vine celého nežidovského sveta. Úspešne rozšírili zodpovednosť za zlo ďaleko za hranice Nemecka. Vina narástla a zahrňovala Poliakov, Slovákov, Ukrajincov, Francúzov a dokonca Američania a Briti musia teraz znášať vinu za to, že neurobili dostatočné opatrenia na zabránenie holokaustu a odmietli vstup prísťahovalcom. Nakoniec aj tradičné európske kresťanstvo je obviňované za polozenie základov antisemitizmu bez spomenutia nenávisnej netolerancie talmudského judaizmu.

Cez mocné moderné médiá filmu a televízie sa každý Žid naučil o zlostnej a vražednej povahe nežidov a o potrebe pre solidaritu a aktivizmus pre židovskú propagandu. Židovské sebaospravedlňovanie a supremácia dosiahla nové výšky. Nežidia sa učia ich lekcii o tom, že každý odpor proti židovskej nadvláde je morálne ekvivalentný hororom holokaustu. Dokonca kritika desiatok tisícov civilných obetí v Palestíne a hromadné popieranie ich ľudských práv je porovnávané s antisemitizmom, a teda morálne zobrazované ako ekvivalent holokaustu.

Cez kontrolu médií sa najrasistickejší ľudia na Zemi úspešne zobrazujú ako obeť rasizmu! Ktokoľvek, kto odhalí židovskú nenávisť k ich etnickým nepriateľom je obvinený z nenávisťi. Ľudia, ktorí sa prezentujú ako morálne a intelektuálne nadradení, vraj vyvolení Bohom, pokrytecky charakterizujú nežidov, ktorí sa odvážia postaviť ich nadvláde ako nenávisťných antisemitov. Jedine cez ich dominanciu v médiách môže byť takéto skreslenie reality úspešne dávkované verejnosti. Každá vedúca nežidovská verejná osoba sa rýchlo naučí ako sa pokoriť pred vyvolenými a prosiť ich o požehnanie a odpustenie. Každý mladý nežid alebo kresťan sa naučí lekcii médií - tí, ktorí sa odvážia postaviť vyvoleným sa stanú prototypom zla.

Rozšírili svoju kontrolu médií a stále, do dnešného dňa v tom úspešne pokračujú. Každý politik v Amerike sa naučí, že je možné postaviť sa tabakovej lobby a NRA lobby, ale postaviť sa židovskej lobby znamená politickú samovraždu. Žiadna západná vláda sa im neodváži vzdorovať, vrátane, a bolí ma to priznať, mojej milovanej krajiny Spojených štátov amerických. Ako som na to už poukázal, dokonca aj ich vlastní učenci v izraelskej tlači sa chvália, že Amerika už nemá vládu nežidov.

Sme v okupovanej zemi a výsledky tejto okupácie môžeme vidieť všade. To, čo robia, sú posledné štádiá dobytia a konsolidácie. Začali dokonca ničiť storočia staré západné tradície slobody myšlienky a slova. Bývalý židovský riaditeľ európskeho parlamentu Simone Veil, podporuje uväznenie každého, kto sa odváži čo i len pochybovať o židovskej interpretácii dejín. Zaslepení falošným leskom kontrolovaných médií dovolíme, aby nám boli naše ťažko vybojované slobody vzaté bez akéhokoľvek protestu. Za odvahu protirečiť židovským názorom sú dnes muži vo väzení v Nemecku, Francúzsku, Anglicku, Taliansku i Kanade.

- **ak niekto zdôrazní židovskú nenávisť k nežidom je označený za nenávisťného kriminálnika; dnes sa stalo zločinom z nenávisťi odhaľovanie skutočnej nenávisťi**
- **ak sa snažíme o rovnaké práva pre svojich ľudí, o aké sa snažia Židia pre svojich, nazýva sa to nenávisť**
- **ak sa snažíme o záchranu nášho spôsobu života a štandardov umenia a krásy, je to nazývané nenávisť**
- **ak máme rozdielny názor na historické udalosti ako Židia, nazýva sa to nenávisť**
- **sloboda slova je nazývaná nenávisťou**

- **sloboda myšlienky je nazývaná nenávisťou**
- **obrana slobody prejavu je nazývaná nenávisťou**

Po dlhých stáročiach sú nakoniec Židia slobodní, aby vykonali svoju pomstu za činy Faraona, Hamana, Cézara a Hitlera. Oddávajú sa jej cez naše vyvlastnenie a degeneráciu a tiež cez:

- **podporu sexuálnej degenerácie Sigmunda Freuda a moderného feminizmu Belly Abzugovej, Betty Friedanovej a Glorie Steinemovej na podlomenie pút rodiny**
- **podporu rovnostárstva Franza Boasa, Ashleyho Montagu a Stephena J. Goulda za účelom zničenia porozumenia rasy**
- **podporu Emmy Lazarusovej, Emanulea Cellara a Jacoba Javitsa na odstránenie hraníc a zaplavenie našich krajín miliónmi nebielych cudzincov**
- **podporu síl Kivie Kaplana a Jake Greenberga z NAACP na zničenie našich škôl a miest prostredníctvom integrácie a čierneho zločinu**
- **podporu gýčového umenia Jacoba Epsteina a Jacquesa Lipchitza, obscénne škrabanice Normana Mailera a perverzia Allena Ginsberga na otrávenie našich myslí**
- **podporu Michaela Milkena, Ivana Boeskyho a Meyera Lansky na naše oklamanie**
- **podporu filmov Stanleyho Kramera, v ktorých nás vyzýva, aby sme naše dcéry dali černochoch a Stevena Spielberga, aby sme dušu dali Židom**
- **podporu kazateľa Paula Elricha, ktorý nám vraví aby sme nemali viac detí a učiteľov ako Doctor Spock, učiacich nás nedisciplíny pre deti, ktoré už máme**
- **podporu Simona Wiesenthala a Abrahama Foxmana, aby nám vzali slobodu prejavu**

Dvadsať storočie bolo storočím židovskej moci a najdevastujúcejším a najnebezpečnejším počas dlhých dejín bielej rasy. Naša politická suverenita je vytláčaná v našich vlastných krajinách a teraz je dokonca ohrozená naša samotná existencia v našej vlasti. Amerika, Kanada, Anglicko, Francúzsko, Austrália, Taliansko a dokonca aj málo zaľudnené škandinávске krajiny ako Nórsko a Švédsko sa rýchlo menia pod vplyvom neeurópskych menšín. V najsilnejšej západnej krajine - Amerike a susednej Kanade sú belosi len pár rokov od doby, kedy sa stanú menšinou. Teraz je čas na stvorenie vlastnej evolučnej stratégie, plánu na našu záchranu a pokračovanie evolučného vývinu.

Biela evolučná stratégia

Písal som už o katastrofálnom účinku židovskej moci na západný svet. Je pravda, že ich moc by nemohla byť dosiahnutá bez podvodu, ale musíme uznať ani bez schopností a niektorých obdivuhodných vlastností. Ich prežitie v multikultúrnom svete by ináč nebolo možné. Židia si vyvinuli ideológie na záchranu ich genotypu. Judaizmus je vo svojej podstate evolučnou stratégiou na záchranu a vývin židovského genetického a kultúrneho dedičstva. Ich biblia vyjadruje ich náboženský vzťah s Bohom nie v duševnej oblasti po tomto živote, ale sľubuje Židom moc tu na zemi, ak poslúchnu jej zákony.

Ústredným motívom týchto zákonov je záchrana genetického dedičstva. Judaizmus vyčleňuje Židov ako ľudí väčších ako Boh. Len v židovskom náboženstve môže ich najsvätejšie písmo opisovať incidenty, v ktorých rabíni argumentmi porazili Boha, dokázali mu, že sa mýli alebo dokonca pochybujú o jeho existencii a vysmieávajú sa mu. Boh sa stal pre Židov synonymom samých seba. ("...udrieť Žida je rovnaké ako udrieť Boha.")¹⁰³⁵

Sionizmus sa stal sekularizovanou verziou ich supremácie, ktorá symbioticky dovoľuje judaizmu zotrvať vo svojej pozícii ako eugenický mechanizmus a strážca židovského genotypu. V úcte k rasovým princípom dokonca aj Židia, ktorí sú neveriaci, podporujú nábožensko-rasovú štruktúru ich národa. Ďalšie židovské stratégie môžeme zhrnúť nasledovne:

- **zdôrazňujú vzdelanie a odmeny za kvalitu**
- **aktívne podporujú najinteligentnejších a najúspešnejších z ich rasy k tomu, aby mali**

najpočetnejšie rodiny

- **udržiavajú svoje dejiny, tradície, kultúru a hodnoty nažive**
- **v nežidovských komunitách pracujú tímovo, zdôrazňujú však individuálnu zodpovednosť**
- **zdôrazňujú dôležitosť rodiny**
- **vystupujú proti medzirasovým manželstvám a pozdvihujú genetickú čistotu za ich najvyššiu hodnotu (židovskí "kňazi" sú najčistejší zo Židov a je im zakázané brať si konvertov alebo ich potomkov)**
- **úspešní a mocní Židia sú extrémne štedrý k židovským problémom a nikdy neváhajú použiť svoju moc v prospech svojich ľudí**

Všetky tieto vlastnosti sú obdivuhodné a v multikulturálnych spoločnostiach, v ktorých žijeme, sa môžeme od nich mnoho naučiť. Príčina prečo židovský problém existuje je fakt, že svojim hosťovským národom kážu presne opačnú morálku ako je ich vlastná. Ak by hosťovské národy praktizovali podobné princípy ako Židia, nikdy by sa im nepodarilo získať takú moc v nežidovských spoločnostiach. Naučili sa prežiť uplatňovaním vlastného egocentrizmu, kým úmyselne oslabujú hosťovskú krajinu, jej solidaritu a sebahodnotenie. Takýto cieľ je výborne realizovaný v Spielbergovom *Schindlerovom zozname*, filme, ktorý zvyšuje židovskú solidaritu a nedôveruje nežidom, kým súčasne znižuje odpor nežidov voči židovskej moci.

Židovská dvojité morálka vysvetľuje ostrú židovskú opozíciu euro-americkému eugenickému hnutiu na počiatku 20. storočia, kým Židia sami podporovali eugenické praktiky medzi sebou po tisíce rokov.¹⁰³⁶ Vysvetľuje to tiež, prečo podporujú medzirasové manželstvá medzi nežidmi, zatiaľ čo sú proti takýmto manželstvám u Židov. Kým pre seba podporujú skupinovú lojalitu a solidaritu, napádajú tieto princípy u nežidov. Do západných krajín organizujú otvorenú imigráciu, ale do Izraela striktno obmedzujú imigráciu len pre Židov. Ak máme prežiť, musíme si osvojiť podobné stratégie, avšak bez židovského pokrytectva.

- **musíme mať hnutie a ideológiu, ktorá definuje ochranu nášho dedičstva ako najvyšší akt morálky a jeho ničenie ako najväčší zločin**
- **musíme si osvojiť tímovú stratégiu a solidaritu**
- **musíme podporovať vzdelanie, odmeny a ekonomickú sebestačnosť medzi sebou**
- **musíme byť rasovo altruistickí a finančne podporovať hnutie za naše prežitie, teraz viac ako kedykoľvek predtým**
- **musíme intenzívne podporovať rodinu, starať sa o deti, ich vzdelanie a výchovu ako svoju svätú povinnosť**

Aj keď sú tieto hodnoty podobné hodnotám židovským, musíme zároveň rozpoznať, že náš genotyp je fundamentálne odlišný od ich genotypu. Náš patriotizmus netuží po nadvláde nad inými rasami, ale jednoducho po suverenite v našich vlastných spoločnostiach. Predstavujeme si seba ako organický genotyp, oslavujúci naše európske hodnoty a siahajúci ku hviezdám. Nepokrytecky rozumieme a podporujeme prirodzené právo a impulz všetkých rás na rovnaké ideály v mene ich vlastného genotypu.

Nechceme ovládať alebo vydierať iné rasy, chceme len našu vlastnú spoločnosť založenú na našej kultúre a venovanú našim najvyšším atribútom. Rovnaké vyplnenie želáme pre ostatné rasy, ktoré odzrkadlí ich vlastné rysy a charakter.

Na rozdiel od židovských supremacistov nehlásame jednu morálku pre seba a inú pre ostatných ľudí na Zemi. Sme nemenní a konáme s čistým svedomím a dobrým úmyslom, rešpektujeme iné rasy, ktoré usilujú o vlastné ideály. Na rozdiel od Židov, odmietame hovieť si v trúchlivých mýtoch minulých prenasledovaní, namiesto toho sa sústreďujú na budúcnosť a svoje víťazstvo. Nebudeme sa zaoberať minulými utrpeniami, ale radšej sústredíme svoje životy na súčasnosť a budúcu krásu. Chceme spoločnosť, ktorá nie je založená na chronických recitáloch zla našich historických nepriateľov, ale spoločnosť, ktorá oslavuje ducha a krásu našich hrdinov a hrdiniek. Nezaoberáme sa príbehmi zármutku, ale inšpirujeme sa hrdinstvom a úspechom. Sme kultúra života, nie smrti.

Biela stratégia k víťazstvu

Antagonistická židovská menšina západu sa spolieha na podvod, aby sa udržala pri moci, podvod, ktorý je možný len vďaka ich nadvláde v masmédiách a nadmernému vplyvu vo vláde. Počas dlhých generácií boli vychovávaní k tejto pretvárke, zatiaľ čo nás vychovávala naša európska vlasť k cti a počestnosti ako najvyšším hodnotám. Naše inštinkty nás nútia k pravdovravnosti. Zvíťaziť môžeme len vďaka našim prednostiam, nie našim hriechom. Nikdy sa nám úspešne nepodarí podviesť našich nepriateľov, pretože majstri podvodu sú vládcovia tieňa, kým nám sa darí na svetle. Naše línie sa musia topiť vo svetle pravdy.

Bojovým poľom sú dnes debatovacie haly, politické kampane, rodinné zhromaždenia alebo jednoduchá konverzácia s našimi ľuďmi, kdekoľvek sú. Naše zbrane sú knihy, videá a všetky formy písaného a hovoreného slova a dnes e mail, webové stránky a chat rooms. Z každej prebudenej Bielej osoby sa stáva Árijec: rasovo vedomá Biela osoba oddaná nášmu prežitiu a revolučnému pokroku. S rastom počtu našich ľudí sformujeme puto, silné pre našu rasu tak, ako je judaizmus pre Židov. Naša skutočná sila môže pochádzať jedine z úplného odovzdania sa pravde, celej pravde a ničomu len pravde. Tá môže byť krutá, drahá, môžeme byť za ňu prenasledovaní tými, ktorí je neznesú, ale len pravda je cestou k nášmu víťazstvu.

Európania si nikdy nevybrali Židov za svojich nepriateľov. Naši predkovia sa opakovane pokúšali prispôbiť židovským votrelcom počas 2000 rokov. Ponúkli sme im každú vymoženosť našej kultúry, náboženstva a spoločnosti, žiadajúc späť len to, aby rešpektovali nás a nášho Boha. Každá otvorená ruka a otvorené dvere kostola sa stretali s väčším vzdorom a etnocentrizmom. Rozhodli sa zničiť spoločnosti, ktoré ich vzali pod svoju ochranu. Rozhodli sa pre etnickú vojnu. Naše národy sa dlho snažili vyhnúť konfliktu. Snažili sme sa ho ignorovať, pretvarovať sa, že neexistuje a dúfali, že tým akosi zmizne. Stačilo však. Vieme, že nemôžeme ignorovať urážky tých, ktorí plánujú našu genocídu. Ak máme naozaj zmiznúť, pôjdeme ako bojovníci, nie ako kňučiaci psi lížuci ruku pána, ktorý ich bičuje.

Každý biely človek si musí uvedomiť, že neexistuje ľahká cesta k víťazstvu. Naši zástancovia pocítia hnev našich nepriateľov, nemôžeme vyhrať ak nepomenujeme jasne skupinu, ktorá si vybrala byť našim nepriateľom. Musíme brániť naše kultúrne, politické a genetické hradby. Naša rasa neprežije, ak nepriзнаme, že rasy skutočne existujú a že naša rasa je v smrteľnom nebezpečenstve. Musíme dať všetkým vedieť, o čo tu ide: o naše holé prežitie. Nikdy nedosiahneme skutočné a trvalé víťazstvo, ak nepochopíme, čo skutočné víťazstvo vlastne je: revolúcia myšlienok a činov, ktoré ochránia náš genotyp a posunú našich ľudí k vyššiemu evolučnému osudu.

Koordinované úsilie v celosvetovom meradle proti našim národom zastavíme len podobným úsilím. Naša filozofia uznáva právo každého národa a dedičstva západu na zachovanie etnického, kultúrneho a politického sebaurčenia. Všetci Árijci na celom svete sa musia spojiť v rasovej sebaobrane. Či už sme Angličania alebo Íri, Germáni alebo Slovania, Baskiti alebo Španieli, Chorváti alebo Srbi, náš slogan je jednoduchý: Nech Biela pýcha svetom dýcha! Sme jedna krv, jedna viera, jeden národ, zasvätení jednému: prežitiu a revolučnému pokroku našich ľudí. Kdekoľvek na Zemi žijeme, zdieľame rovnakú predstavu, rovnaký cit pre krásu, rovnakú odvahu a zmysel pre česť a povinnosť. Spolu tento zápas vyhráme.

Praktické záležitosti

Napriek tomu, že musíme jasne pomenovať nepriateľa, vieme, že toto je vojna etnická, ktorá musí byť strategicky bojevaná na všetkých frontoch. Ako vo všetkých vojnách, musíme bojovať inteligentne a občas skryto. Každý Árijec nemusí kričať na plné hrdlo, každý však musí podporovať svojich vodcov. Niektorí môžu pomôcť zásobovaním munície tejto vojny - peňazí, iní vplyvom, ďalší jednoducho neúnavnou prácou. Niektorí budú bojovať politicky, niektorí sociálne, iní nábožensky, ďalší finančne a niektorí dokonca fyzicky až do nášho víťazstva. Každý Árijec však musí bojovať spôsobom, ktorým môže k tomuto boju prispieť najviac.

Árijci by sa nemali vzdať spoločenských postavení, naopak, zotrvať v nich a pretransformovať ich do vlastných inštrumentov. Musíme sa snažiť priviesť čo najviac Árijcov do týchto inštitúcií, aby prebúdali árijské povedomie. Árijskí politickí vodcovia by nemali ostať mlčanliví vo vojenskej službe, vláde, obchode, stredných a vysokých školách, kde Árijci rozšíria naše poslanie o rasovom prežití, slobode, živote a evolúcii. Urobíme všetko preto, aby sme zabezpečili prežitie našich národov. Naši ľudia potichu vybudujú základne, zvýšia našu moc, rozšíria vplyv, udržia kolesá revolúcie v pohybe. Ďalší budú na vyvýšeninách a pódiiach hlásať našu pravdu.

Zároveň musíme pracovať na transformácii inštitúcií spoločnosti, musíme vytvoriť paralelnú árijskú komunitu, kde sa budeme schádzať v družnosti, inšpirácii a výchove. Árijská komunita môže byť malá - pár študentov strednej školy, zdieľajúcich árijské myšlienky a bratstvo, alebo celé mesto alebo okres vedený árijskými aktivistami. A toto sa musí diať, až kým naši prebudení vodcovia nepovedú každý biely národ k víťazstvu.

Ženy a Revolúcia

V ideálnom svete by ženy nemali bojovať, ale v dejinách boli obdobia kedy aj ženy museli zdvihnúť vidly alebo pušku, aby ochránili príbuzných a rodinu. Teraz, v našom boji o prežitie našej rasy na tejto planéte, sú ženy plnohodnotné účastníčky našej revolúcie a prirodzeného poriadku pred nami. Aj napriek rozdielom v pohlaví, zharmonizujeme tieto odlišnosti na vytvorenie genetickej duše našej rasy. V tomto celosvetovom nebezpečenstve je účasť žien v hnutí veľmi potrebná. Židovský feminizmus skúšal rozdeliť mužov a ženy. Je úlohou našich žien a mužov vytvoriť sväté puto v boji za prežitie.

Nadané ženy musia mať právo na kariéru v akejkoľvek profesionálnej oblasti. Vytvorí rodinu a deti, ktoré sú vitálnou záležitosťou nielen pre spoločnosť, ale i pre ne samé. Ak sa stanú krásne a výnimočné deti rovnako módne ako šaty, veľké domy, autá alebo úspech v práci, bude to znamenať pohyb smerom k prirodzenému poriadku.

Odkaz mladým

Musíme tiež pochopiť, že takýto človek nie je ten, kto verí, ale ten, kto je oddaný veci a teda koná za našich ľudí. Pôvodný zmysel slova Árijec znamená v sanskrite "vznešený" a každý musí vedieť, že pomáha nášmu boju nielen svojou vierou a aktivitami, ale aj svojim vznešeným životom. Konečným dôkazom je jeho príkladný život. Naši ľudia potrebujú vodcov, ktorí im budú príkladom. To ako aktivista žije, je rovnako dôležité ako to, čo hovorí. Čím je úspešnejší, čestnejší, tým viac môže urobiť pre našu vec.

V roku 1998 som dostal e mail od mladého muža menom Ben Smith. Písal, že má 15 rokov a že hlboko verí našej veci a chce sa stať Árijec. Takto som mu odpovedal:

Drahý Ben!

Veľmi rád počujem, že si oddaný nášmu národu. Bojujeme za svoju slobodu a dedičstvo, ktoré sú ešte dôležitejšie ako americká revolúcia a ideály Alama. Chceš byť Árijcom. Prvá vec, ktorú musíš vedieť je to, že je veľký rozdiel medzi chcením a dosiahnutím. Byť Árijcom znamená dosiahnuť, nie chcieť.

Si na začiatku svojho života, tvojou prvou úlohou bude posilniť svoje telo: fyzicky, mentálne a emocionálne. Musíš sa snažiť o viac a lepšie, tak ako to chceš pre našu rasu. Ak skutočne veríš v náš boj a chceš byť skutočný árijský bojovník, musíš sa stať vodcom medzi svojimi priateľmi, európskymi Američanmi. Usilovne študuj, nauč sa disciplíne v štúdiu, pretože vedomosti sú sila. Vo všetkom čo urobíš buď príkladom znamenitosti a úspechu.

Nech je tvoje správanie príkladom ideálov, v ktoré veríš. To znamená buď čestný a vznešený. Drž svoje telo v zdraví. Cvič a odviaž silu, ktorá ti je v génoch daná. Vodcovia našej rasy musia

byť silní a atraktívni v gréckom ideály tela, mysle a duše. Staň sa mužom, ktorého druhí muži a ženy obdivujú. Len keď budeš sám silný, môžeš urobiť takou i našu rasu.

Odmietaj židovskú degeneráciu v masmédiách, nefajči, neužívaj drogy a stráň sa nezodpovedného správania s alkoholom a sexom. Prinúť sa do štúdia a v škole sa sústreď, dosiahni v práci a svojej kariére skutočný úspech. Ak nájdeš disciplínu v škole a doma, zocelí to silu tvojej vôle. Staň sa príkladom toho, čo znamená byť Árijcom. Árijec nie je jednoducho len Biela osoba, Árijec je rasovo vedomý beloch, oddaný evolučnému prežitiu a pokroku našich ľudí. Dokážeš to svojim správaním a činmi.

Znamená to tiež poslúchať zákon. Ak príde čas na fyzickú sebaobranu a revolúciu, musíš byť na to pripravený, teraz však môže byť naše hnutie úspešné len silou slova, nie meča. Ak duchovná revolúcia neprebudí našich ľudí, fyzická a politická nikdy nenastane.

K tomu, čo sa naučíš v škole, musíš sa tiež naučiť vedecké fakty o rase a rozšíriť svoje vedomosti až kým vyhráš každú debatu. Nielenže sa musíš naučiť základy našej viery, ale aj to, ako ich efektívne prezentovať. Viem, že niektoré z týchto vecí sa možno zdajú ťažké. Občas sa nám nepodarí dosiahnuť svoje ideály.

Neúnavné usilovanie sa o ne však urobí z teba skutočného Árijca. Nasledujúcich pár desaťročí bude najzaujímavejších a najdôležitejších v dlhých dejinách našich národov a ty budeš môcť byť pri najdôležitejšej revolúcii v dejinách ľudstva. Dosiahneš v živote veľké veci, ak budeš mať odvahu mať veľké sny a konať v ich mene. Takže, ak chceš byť skutočný Árijec, tvoja úloha v 15-tich je siahnuť do hĺbok svojej duše, nájsť to vznešené v твоjich génoch a potom - tú vznešenosť vyjadriť vo svojom živote. Vybuduj si silné, zdravé telo, vzdelávaj svoju myseľ, živ dušu a posilni vôľu - staň sa skutočným Árijcom - a pomôž prirodzenému poriadku prichádzajúcej doby.

Je to tvoj osud, môj priateľ.

David Duke

ČO MUSÍME UROBIŤ HNEĎ

ÁRIJEC: RASOVO VEDOMÁ BIELA OSOBA ODDANÁ PREŽITIU A EVOLUČNÉMU POKROKU SVOJICH ĽUDÍ.

Poznanie pravdy je vzrušujúce a ťaživé zároveň. Pri poznaní krízy našich ľudí, vieme, že sa nemôžeme od tohto boja odvrátiť. Odrazu sa stane najdôležitejšou vecou v našich životoch, pretože vieme, že dlžíme svojim genetickým predkom všetko - náš talent, naše milujúce rodiny a samotnú existenciu. Ak teraz zradíme našich ľudí, tak sa všetok boj, obeť, géniovia, práca, krása a láska mnohých generácií stratí. Verím, že neprehráme.

Pomyslite na milióny mužov a žien našej rasy, rasovo nevedomých, ktorí venovali svoj talent a peniaze do obchodov, domov, práce, hoby a iných rutinných vecí. Ak sa ich dotkneme pravdou, ich gény odpovedia volaniu života a slobody a použijú svoj talent za naše prežitie. Vytvorí silu, ktorá nemá v dejinách obdoby. Naši ľudia stále disponujú obrovským bohatstvom a mocou. Sme ako tiger s očami zviazanými šatkou, ktorého mučí myš. Táto kniha tú šatku odstráni. Čo držalo našich ľudí pri zemi bol nedostatok vedomostí. Keď sa dozvedia pravdu, nájdu odvahu na čin.

Naša úloha

Existujú takí, čítajúci tieto riadky, ktorí by vďaka svojim finančným prostriedkom mohli výrazne posunúť vpred naše hnutie. Je dôležité, aby si uvedomili, že ich peniaze môžu zmeniť svet. Nikto nežiada, aby sa z bohatých stali chudobní. Všetci by však mali štedro, dokonca obetavo prispieť v týchto časoch rasovej krízy. Nasledujúcich pár desaťročí rozhodne, či budeme žiť alebo zomrieme. Každý by mal určiť probielych ľudí a organizácie ako príjemcov v poistení alebo záвете. Podpora nášho hnutia je najistejšia vec, ktorá zanechá posolstvo budúcim generáciám. Skutočne, štedrosť niekoľkých ľudí znamená rozdiel medzi rasovým vymretím a rasovou obnovou. Priateľ to vyjadril takto : "Ak prehráme, nikto si vás nezapamätá. Ak vyhráme budú si vás pamätať ako toho, kto si splnil svoju povinnosť."¹⁰³⁷

Ďaleko dôležitejší ako dar Árijca pri jeho smrti je aktivita počas jeho života. Len ak milióny našich ľudí v tomto boji nájdu svoju najvyššiu motiváciu a význam, môžeme dosiahnuť víťazstvo. Musíme sa pozeráť na každého človeka európskeho pôvodu ako na príbuzného, s ktorým musíme nájsť cestu späť k rozkvetu našich národov. V prebudení našich ľudí, jedného za druhým, sa naša rasa prebudí z dlhého spánku.

Každý by mal ovládať počítač, byť napojený na internet a naučiť sa ako šíriť pravdu a prebudiť našu rasu. Internet je rovnako dôležitý pre našu vec, ako bolo používanie meča v stredoveku alebo pušky v americkej revolúcii.

Každý si musí uvedomiť, že nenávisťná rétorika a terorizmus len naplňajú falošný, Židmi vytvorený, mediálny obraz toho, kto sme a za čo bojujeme. Tí, ktorí nás strápňujú prejavom, správaním alebo nenávisťou, pracujú proti nášmu víťazstvu viac, ako židovskí supremacisti. Tí, ktorí v hneve siahnu po zbrani alebo spôsobia akt terorizmu podkopávajú naše hnutie. Odpudzujú tým ľuďmi, ktorých musíme získať do nášho hnutia. Navyše páchatelia takýchto činov vo väzení veľa pre našu vec neurobia. Ak má naša rasa prežiť, naše národy musia žiť pre našu vec, radšej ako pre ňu zomrieť. Musia ťažko pracovať, bez nároku na odmenu za prebudenie ostatných. Hrdinský život nepochádza z momentu nestriedmosti, ale z ťažkej, neúnavnej práce a aktivity.

Fyzická revolúcia možno bude raz nevyhnutná na oslobodenie našich ľudí a zabezpečenie nášho prežitia, je však ospravedlniteľná najvyššími zákonmi prírody a Boha. Žiadna revolúcia, či už fyzická alebo politická sa nemôže podariť ak najprv nevyhráme srdcia a mysle našich ľudí. Toto je našou prvou úlohou.

Mnohí z nášho hnutia sa musia dať na politickú dráhu. Musíme byť však opatrní, pretože politika pozná spôsoby na umlčanie revolúcie. Politické taktiky a programy musia byť flexibilné, základy prirodzeného poriadku musia byť však ako oceľ. Naša rasa neprežije ak vo vláde a médiách nebudú naši ľudia, oddaní novým ideálom, ktoré zdieľame.

Existuje len jeden problém

Pracujem ako zvolený zástupca republikánskej strany v Louisiane. V mnohom by som mohol byť považovaný za konzervatívca. Podporujem napríklad konštitúciu Spojených štátov a som za obmedzenie štátnej moci. Ak by som mal tú moc, odbúral by som IRS (Internal Revenue Service - daňový úrad, pozn. prekl.) a zrušil dane z príjmu.

Prebral by som kontrolu Federal Reserve od bankárov. Verím v neporušené právo nosiť a držať zbraň. Podporujem malé školy v susedstvách. Stojím proti afirmatívnej akcii. Verím v americkú First foreign policy. Som proti nelegálnej imigrácii a podporujem prísne legálnu imigráciu. Mohol by som pokračovať, nie je to však potrebné, pretože existuje len jeden problém nevyhnutný pre všetky ostatné: rasa.

Z republikána Ginricha, ktorý obhajuje štát Puerto Rico alebo mixovanú adopciu sa stáva náš rovnaký nepriateľ ako Billovia Clintonovia alebo Tedovia Kennedyovci. Podlamuje našich ľudí viac ako ktorýkoľvek iný outsider. Konzervatívni politici prehrávali v mnohých otázkach po desaťročia a teraz, zo zmenou rasovej demografie, stoja zoči-voči vymazaniu týchto problémov.

Ak by černosi alebo Mexičania prevolili našich ľudí, prezidentom USA by bol Jesse Jackson, muž, ktorý išiel do komunistickej Kuby a povzbudzoval marxistov: "Nech žije Castro, nech žije revolúcia."

Víťazstvo ani jedného z kritických problémov nemôže byť dosiahnuté, ak sa staneme menšinou v krajine, ktorú vybudovali naši predkovia, kým médiá nebudú v rukách amerického ľudu a nie v rukách cudzincov, ktorí nám klamú a otravujú našu myseľ a dušu. Žabomyšie vojny ako napríklad zisk z dane alebo či prezident Clinton mal vyzlečené nohavice so židovkou v oválnej kancelárii - sú ako hádanie sa, kto pomieša karty na Titaniku. Mali by sme obetovať svoje peniaze a čas pre organizáciu, ktorá otvorene pracuje za prežitie našej rasy a na odhalení židovskej supremacie. Alebo vyhráme všetko v čo veríme, alebo nevyhráme nič. Ak prehráme tento boj v prvých desaťročiach 21. storočia, nebude to znamenať len stratu ekonomických výhod a tyranu nového poriadku sveta, ale tiež záhubu nášho druhu.

Ironicky, liberáli by mali byť rovnako znepokojení židovskou supremáciou a rasovou deštrukciou Ameriky ako konzervatívci. Ekológovia by mali premýšľať a dozerat' nad populačnou explóziou a ekologickou devastáciou tretieho sveta a čo to znamená pre nás a svetový ekosystém, ak nás zatopia masy tretieho sveta. Feministi by mali zvážiť osud ženských práv, pretože ak sa západný svet stane článkom tretieho sveta, stane sa súčasťou spoločností, kde práva žien neexistujú a milióny mladých dievčat sú zotročované, obrezávané a mrzačené. Občianski liberáli si musia uvedomiť, že epidemické kriminálne správanie nebielych priamo vyúsťuje do prísnych zákonov, reštrikcií a ničenia občianskych slobôd pre všetkých.

Tí, čo veria v súcit, charitu, bratstvo a lásku musia pochopiť, že tieto atribúty sú najviac možné, praktizované a vážené v západných jednorasových komunitách a nie v komunitách multikulturálnych. Súhlas zo židovskou supremáciou porušuje každý morálny princíp, ktorý liberáli hlásajú.

Problém je rasa. Je to vyjadrené v bohatstve a chudobe národov, žezle moci alebo plači bezmocných, pulze dejín a zákonoch evolúcie a života samého. Naše národy musia teraz prevziať právo na život a záchranu svätých kultúrnych foriem, ktoré sme schopní vytvoriť len my, do svojich rúk. Každá zdravá forma života na tejto planéte má pud sebazáchovy. Je čas, aby sme si uctili tento svätý inštinkt a oživil ho.

Prekvapujúce fakty tejto knihy nebude vedieť už len pár ľudí. Musia ich vedieť všetci. Základné fakty boli jasne formulované v tejto knihe:

- **vitálna úloha dedičnosti a charakteru**
- **vedecké fakty odhaľujúce nové "náboženstvo" rasovej rovnosti je podvod**

- **dedičné rozdiely medzi rasami silno ovplyvňujú spoločnosť a teda dejiny**
- **naše prirodzené právo na záchranu nášho genetického a kultúrneho dedičstva**
- **rasová kríza bujnejúca v takmer každej západnej krajine**
- **protizápadné úsilie židovskej rasy a židovskej supremačnej doktríny, ktorá zamorila každý národ, v ktorom dosiahli väčšie počty**
- **židovské úsilie na záchranu ich vlastnej genetickej integrity je snaha o zničenie integrity našej**
- **najvyššia úloha Židov v sovietskej revolúcii a najväčší stroj na zabíjanie v dejinách ľudstva, medzinárodný komunizmus**
- **krádež Palestíny a založenie otvorene supremačného štátu**
- **židovské preniknutie a kontrola médií a vlády v USA a iných západných krajinách**
- **nehanebné používanie tragédie holokaustu ako nástroja na zvýšenie svojho etnocentrizmu a oslabenie našej etnickej obrany**
- **úsilie organizovaného židovstva na zničenie slobody prejavu a tlače všade na svete**

Je to všetko tu. Zdokumentoval som skutočnosti sveta, zhrnul vyše 30 ročné čítanie, počúvanie, analyzovanie a aktivizmus. Teraz musíme rozšíriť tieto dôležité informácie. Pravda je silná, silnejšia než moc prezidentov a ministerských predsedov, parlamentov a kongresov. V konečnom dôsledku je silnejšia než armády, pretože armády sú zostavené z mužov a muži sú na pravdu citliví. Pravda, ktorá je rozšírená je ďaleko viac presvedčivá ako ľahko vyvrátiteľné lži židovských médií. Sily organizovaného židovstva pracujú spolu tak usilovne preto, aby pretlačili tzv. "hate laws", uväznili hlasy disidentov, filtrovali a cenzurovali internet. Vedia, že slobodný prejav odhalí ich pokrytectvo, takže nemajú inú možnosť, len za každú cenu potlačiť pravdu a uväzniť jej šíriteľov.

Tak ako mnohé iné knihy odhaľujúce židovskú supremáciu, aj táto bude v mnohých krajinách zakázaná. Najväčší rasisti ju budú nazývať rasistickou. Bude pálená cenzormi a utláčateľmi. Majstri lži sa budú snažiť na ňu útočiť, bude však čítaná pre silu pravdy, ktorú obsahuje. Každý nášho dedičstva, koho táto kniha prebudila a inšpirovala získa množstvo jej kópií pre priateľov a rodinných príslušníkov. Tisíce prebudených našich ľudí uverejní kapitoly z tejto knihy na svojich webových stránkach tak, aby ich verejnosť našla a čítala.

Desiatky tisícok pošlú elektronickú poštu týchto právd stovkám priateľov a milióny rozšíria pravdu. Mnohí novoprebudení ľudia podporia úsilie, aby sa táto kniha dostala do všetkých verejných a školských knižníc a na miesta k dostupnosti všetkých európsko-amerických politikov, vedcov, hercov, spevákov, obchodníkov a novinárov.

Ak sa táto kniha stane prístupnou pre ľudí, zvýšia sa tým šance, že ju budú čítať. Sme v boji o mysle ľudí, v boji, ktorý rozhodne, či naše dedičstvo prežije alebo bude odsúdené na vymretie. Vyrozprával som pravdu podľa svojich najlepších možností a schopností. Prešiel som prírodnými zdrojmi, ktoré nás robia tým, čím sme, ako jednotlivcov a ako rasu a odhalil som tiež sily moderného sveta, ktoré sú úplne iné, ako ich ľud bežne vníma.

Naša revolúcia nie je len o víťazstve nad tými, ktorí nás ničia. Je o túžbe po slobode a úsilí po živote v spoločnosti, ktorá vyjadruje najhlbšie túžby našej duše. Je o základe života samého. Naša revolúcia nebude len revolúciou politickou, sociálnou a kultúrnou. Nachádza svoje fundamentálne vyjadrenie v špirále DNA, smerom nahor, k vyšším formám.

Je to cesta k obnovení Zemi a cesta ku hviezdám - revolučná cesta našich ľudí k ich prebudeniu. Cesta k nášmu osudu začína pravdou a tebou. Hovoríme pravdu, pretože nám to kážu naše gény. Hovoríme pravdu za naše prežitie. Za našu slobodu. Za našu cestu ku hviezdám.

Ako to kedysi povedal George Orwell: "V časoch všeobecnej lži je hovorenie pravdy revolučným činom."

Nech začne revolúcia!

KONIEC

PRÍLOHA

SKUTOČNÝ PRÍBEH ZA UVÄZNENÍM DAVIDA DUKA

David Duke strávil v americkom väzení viac ako rok. Jeho prenasledovanie a uväznenie bolo priamym dôsledkom jeho amerického a svetového úspechu v odhalení šovinistov, ktorí ovládli americkú zahraničnú politiku. Jeho uväznenie bolo schválené sionistom Michaelom Chertoffom z kriminálneho oddelenia ministerstva spravodlivosti a veliteľa protiteroristického útvaru.

Chertoff je jedným z tých, ktorí podporovali zákon Patriot a je predstaviteľom, ktorý v tichosti vpustil do krajiny 100 izraelských špiónov, ktorí boli chytení v súvislosti s 11. septembrom. Pán Chertoff napadol Davida Duka po decembri 2002, po tom, čo vystúpil v televízii al Džazíra pred 40 miliónovým obecnstvom. Poukázal na rozsiahlu izraelskú špiónážnu sieť, ktorá operovala v Spojených štátoch pred a po 11. septembri. Ponúkol množstvo dôkazov, ktoré ukazovali na to, že Mosad vedel o udalosti vopred a odsúdil tiché prepustenie izraelských špiónov do Izraela, aby boli mimo dosahu vyšetrovateľov.

Časopis Newsweek oznámil, že americká vláda sa pokúsila zabrániť vystúpeniu Davida Duka v televízii al Džazíra tým, že obmedzí jej prístup k americkým udalostiam. Sionisti začali proti nemu ohováračskú kampaň v pokuse podlomiť podporu, ktorú si nesporne zaslúžil. Dvaja vedúci z nich - riaditeľ ADL Abe Foxman a Mark Potok dezinterpretovali jeho prípad pomocou starej taktiky rozdeľuj a panuj.

Počas pobytu vo väzení sa David Duke nemohol brániť ich tvrdeniam. Väčšina ľudí počula len vládnu verziu, je čas, aby však ľudia poznali celý príbeh.

Ako ktosi, kto je dôkladne oboznámený so všetkými faktami, dovoľm si vám ho priblížiť. Viete si predstaviť, žeby ste boli ktosi, koho tlač neustále identifikuje ako "bývalého vodcu Klanu" a byť zavretý s 1600 nebielymi väzňami?

David Duke bol vo federálnom väzení v Big Springs v Texase, čo je miesto známe svojimi nepokojmi a zmätkom. Výtržnosti a dokonca úmrtia sa vyskytli aj počas jeho pobytu. V jednom prípade si jeden černochoch s pomocou mikrovlnky vyrobil domáci napalm, ktorý potom použil na svoju spiacu obeť.

David Duke bol v časti, v ktorej bolo asi 175 ďalších väzňov. Neboli to cely, aké poznáte z hollywoodskych filmov. Títo väzni boli natlačení spolu do spojených ciev a každý z nich mal prístup k ostatným, dokonca aj v noci. V prípade vzbury (vyskytli sa dve) bol celý blok aj s väzňami vo vnútri uzamknutý bez dozorcov. David bol úplne v rukách vládnych predstaviteľov, ktorých rozhodnutie mohlo mať za následok jeho zmrzačenie alebo smrť.

Neskôr bol premiestnený do väzenia Baton Rouge v Louisiane, päť mesiacov neskôr ako mal prisľúbené na začiatku. Po jeho príchode sa lokálna televízna stanica chodila pýtať černochoch čo si myslia o tom, že "bývalý vodca Klanu je v ich susedstve?" Výsledkom bolo množstvo vyhrážok. Napriek tomu ostal oddaný svojej veci.

Predovšetkým vám musím povedať, že to, čo čítate v tlači sú priame lži. Napriek chronickej rivalite medzi rôznymi vlasteneckými skupinami, väčšina našich vodcov, mysliteľov, aktivistov a oddaných vlastencov stojí za Davidom Dukom a vyjadrujú mu úplnú podporu. Bohužiaľ sú tu aj takí, ktorí možno vďaka vlastnému zlyhaniu alebo žiarlivosti pomáhajú rozširovať lži. A potom sú ti tí, ktorí ho bránia, avšak nevedia podrobnosti.

Citujú tvrdenia z novín a ľudia majú tendenciu veriť tomu, čo čítajú v novinách napriek tomu, že vedia, že zdroj nie je objektívny. Pokúsim sa odhaliť niektoré zjavné lži o Davidovi Dukovi a jeho prípade, najprv však chcem ukázať prečo musel trpieť, byť zdiskreditovaný a nakoniec aj uväznený šovinistami.

Motívy za ohováraním

Nesporným faktom je, že žiadna žijúca osoba na svete neurobila toľko na prebudenie našich ľudí a ich inšpiráciu ako David Duke. Mal tisíce prejavov, debát, demonštrácií a talkšou, v ktorých efektívne odhalil sily, ktoré vedú ľudí k tyranii a záhube. Čelil za to hnevu, napriek tomu bol však zvolený do louisianskej snemovne reprezentantov a bol blízko zvolenia do amerického senátu. V každých voľbách získal v Louisiane viac hlasov ako Patrick Buchanan získal v prezidentských voľbách. Nikto v našom hnutí nebol viac nenávidený nepriateľmi ako David Duke.

Mnoho krát ho to stálo takmer jeho život. Bol som s ním veľa krát, kedy čelil osobnému nebezpečenstvu. Médiá ho zobrazujú ako nebezpečného "rasistu" a "antisemitu" a stáva sa tak najviditeľnejším terčom černošských a židovských teroristov a radikálov.

Vo filme Klansman s O.J. Simpsonom dáva jasný dôkaz mladým černochoch - zabiť Duka. Židovský filmový režisér niekoľkokrát v televízii povedal, že hlavný hrdina, ktorého Simpson spravodlivo zavraždí, bol postavený na základe postavy Davida Duka.

Židovský psychopat z JDO (Jewish Defense Organization) a terorista Mordechai Levy (v New Yorku bol väznený za údajný pokus o vraždu) zverejnil adresu Davida Duka na svojej webovej stránke a otvorene volal po jeho smrti. Napriek tomu, že toto sa stalo v časoch, keď sa David stal oficiálnym kandidátom do amerického kongresu, FBI s tým neurobila nič.

Návštevy Davida Duka v Európe a na Blízkom východe sa stali vážnym záujmom ADL a šovinistov všade na svete. ADL písala o "hroznom nebezpečenstve", ktoré on predstavuje oživením "východoeurópskych antisemitov" a tým, že dá Palestínčanom silnú propagandistickú zbraň v boji proti Izraeli.

David Duke zdieľal pódium na medzinárodných konferenciách s hlavami štátov a ďalšími známymi osobnosťami. Jedna z najväčších európskych univerzít preložila a vydala jeho poslednú knihu. Jeho hlas sa stával čoraz silnejším a rešpektovanejším. Pred uväznením objavil sa tiež v televízii pre Ritu Cosby z Fox News vo vysielaní z Moskvy. Tu poukázal na úlohu Mosadu v útoku z 11. septembra. V novembri 2002 bol pozvaný na Blízky východ do Bahrajnu a Quatáru, kde boli jeho prejavy vítané obrovským, entuziastickým obecenstvom. V hlavnom vysielacom potom čase sa hosťoval v televízii al Džazíra. Po tomto predstavení Michael Chertoff prikázal daňové a finančné federálne vyšetrowanie Davida Duka.

David Duke sa musel rozhodnúť medzi tromi tragickými možnosťami. Alebo by ostal voľný, vyučoval a písal vo východnej Európe, nikdy by sa však nemohol vrátiť domov alebo slobodne cestovať po Európe. Mohol bojovať proti obvineniam na federálnom súde alebo prijať dohodu (plea agreement) a ísť na určitý čas do väzenia. Predtým ako sa rozhodol, často so mnou, rovnako ako s ostatnými vodcami hnutia komunikoval. Jeho prvým rozhodnutím bolo samozrejme bojovať na súde. Nespravodlivosť voči jeho osobe vyburcovala jeho prirodzený vzdor. Avšak kvôli spôsobu, akým je vedený právny systém, nebol by to spravodlivý boj.

Bol by súdený v New Orleanse, čo je zo 75% černošské mesto. Navyše federálny súd by, ako tomu bolo v procese Batson proti Kentucky, zabránil jeho obhajcovi možnosť výberu poroty. V každom súdnom procese má právnik právo vybrať si určitý počet porotcov bez udania dôvodu. Ak sa žalobca alebo obhajca domnievajú, že člen poroty nie je nestranný, môže ho odvolať. V procese Batson proti Kentucky nariadili, že právo černocha sedieť v porote prevyšuje právo obhajoby na spravodlivý proces. Černosi v porote plus nariadenia Batsom vs. Kentucky by znamenali, že jeho porota by sa neskladala z osôb podobného stavu. Je veľmi pravdepodobné, že takáto porota by "bývalého vodcu Klanu" odsúdila na čokoľvek, čo by chcela vláda.

Ak by David šiel k súdu, federáli by nazhromaždili množstvá obvinení, ako to zvyčajne môžu v daňových prípadoch robiť. Obvinenie by znamenalo väzenie a umlčalo by na zvyšok života. Predpokladám, že nikto z vás neprechováva žiadnu ilúziu o "zákonnosti" vo federálnom právnom systéme Spojených štátov. Počas niekoľkých minulých rokov vláda zničila väčšinu vzácných ústavných práv. Nielenže by proces a porota bola proti nemu, médiá by o procese nečestne oznamovali mesiace.

Pre Davida Duka to bolo veľmi ťažké rozhodnutie, avšak po prejednaní s mnohými vodcami nášho hnutia sa múdro rozhodol prijať dohodu. (plea agreement) Bola to jediná možnosť ako si byť relatívne istý, že môže v práci neskôr pokračovať.

Po dobu jeho väznenia bol cieľom koncentrovaných útokov, ktoré o ňom klamali za účelom oslabenia jeho podpory medzi ľuďmi. Obviňovanie z antisemitizmu a rasizmu nezlomí podporu jeho stúpcov a tak sa najefektívnejší spôsob ukázalo obviňovanie jeho charakteru - stal sa nemorálnym, zlým, zbabelým, pokryteckým... Je to rovnaký spôsob propagandy, ktorý používa armáda na zničenie nepriateľa. Mottom Mosadu je "Vojna sa robí podvodom" (By deception thou shalt do war). Bolševici zvrhli cára aj tým, že medzi jeho stúpcami šíрили tvrdenia, že cárovná má satanské sexuálne styky s mníchom Rasputinom.

Bez akéhokoľvek dôkazu, než tvrdení, ktoré čítali v kontrolovanej tlači, mnohí ľudia uverili vládnym tvrdeniam o Davidovi Dukovi. Bol obvinený z krátenia daní a zo spáchania poštového podvodu. (mail fraud)

Najjednoduchší a najefektívnejší spôsob ako odhaliť podvod federálneho vyšetrovania Davida Duka je prešetriť jeho prvé obvinenie: vyplnením falošných daňových hárkov sa vyhýbal daňovej povinnosti. Detaily tohto vymysleného obvinenia vám zároveň ukážu nezmyselnosť obvinenia druhého.

Formálne obvinenie uvádza, že David Duke v roku 1998 vyplnil falošné daňové hárky, v ktorých uviedol hrubú daň okolo 18 000 dolárov, keď skutočná v ten rok mala byť okolo 65 000 dolárov.

Tu sú fakty. V roku 1999 vláda zahájila vyšetrovanie vzťahu medzi louisianským guvernérom a Davidom Dukom. Zhabala všetky Davidove osobné bankové a finančné údaje, včetně potvrdení, záznamov a výpisov z banky. Pre istotu jeho daňový účtovník pripravil predbežné daňové priznanie za rok 1998 s tým čo mu ostalo. Označil ho ako predbežné a poslal daňovému úradu (IRS), kde uviedol, že priznanie nie je úplné, pretože federálna vláda zadržala väčšinu jeho finančných záznamov. S daňovým priznaním David Duke poslal zároveň list, kde uvádza, že za ten rok očakáva väčší príjem a väčšie náklady, ale vláda má jeho záznamy. Duke poslúchol zákon a vyplnil daňové priznanie s jasným označením, že nie je kompletne a zaplatil tri krát viac ako v skutočnosti dlhoval.

Všimnite si ešte raz obvinenie. Vláda tvrdila, že Dukov hrubý príjem za rok 1998 bol 65000 dolárov. Hrubý príjem nezahŕňa náklady (výdavky). Náklady pochádzali zo sumy 65000. Príjem 65000 nestačí na náklady jeho kancelárie a publikácií. Suma 65000, ktorú údajne zarobil nestačí na náklady, platy ľudí, technickú údržbu, tlač, prípravu a posielanie Duke Report-u alebo peniaze, ktoré použil na údržbu svojej stránky, cestovanie...

Vláda tvrdí, že hrubý príjem Davida Duka bol len 65 000 dolárov, čo je zárobok priemernej americkej rodiny. Vzhľadom k tomu, čo dosiahol, keby aj osobne dostal tie peniaze, boli by to peniaze maximálne využité. Pravdu povediac, je neuveriteľné, že dokázal tak veľa s tak málo peniazmi.

Druhé obvinenie bol poštový podvod a médiá tvrdili, že Duke "oklamal svojich stúpcov." Priznanie, ktoré vláda uvádza - 65000 ukazuje toto obvinenie ako absurdné. Ktokoľvek, kto pozná Davida Duka dobre vie o jeho úspornom a skromnom životnom štýle. Vo svojom dome v Mandeville žije len v jednej izbe, ostatné dve zaberajú ľudia jeho kancelárie. Väčšina domu je použitá na kancelárske účely. Nikdy v živote si nekúpil nové auto. Nejaké peniaze zarobil rozumným investovaním a obchodnými aktivitami, väčšinu z nich však minul v boji za svoje ideály.

Počas pobytu vo väzení v Big Springs dostal od daňového úradu list o daňovom priznaní za rok 1998. Daňový úrad mu vrátil peniaze a priznal, že daňové priznanie za rok 1998 priznal a zaplatil v ňom o 6000 dolárov viac. Keď dostal šek z úradu o priznaní z roku 1998, ktoré vraj sfalšoval, žartoval nad tým, prečo je vo väzení: "Pretože všetci, ktorí zaplatia tejto chamtivej vláde na daniach viac ako majú, by mali byť zavretí."

Fakty

Druhé obvinenie z poštového podvodu je rovnako nepodložené ako prvé. Stačí sa pozrieť na formálne obvinenie - Bill of information. Je to oficiálny dokument, v ktorom vláda uvádza podrobnosti údajného

zločinu. Ktorýkoľvek právnik vám povie, že v poštovom obvinení vláda stále uvádza konkrétny údaj so sumou. David údajne zveličil svoje finančné potreby a minul peniaze, ktoré dostal ako pomoc v rámci vlastného zárobku. V tomto prípade však vláda neuviedla sumu, ani len približnú. Je to hmlisté, nejasné obvinenie výlučne za účelom zneváženia. Ak by sa jednalo o konkrétnu sumu, určite by bola uvedená na oficiálnom vládnom vyhlásení o podrobnostiach "zločinu."

Po tom, čo bol zvolený do snemovne reprezentantov štátu Louisiana začala vláda masívne vyšetrovanie a audit každého aspektu jeho osobného, politického a obchodného života. Daňový úrad vykonával 4 roky kontrolu jeho osobných daní, štát Louisiany štátnych daní a vláda kontrolovala záznamy jeho organizácie. Boli rozhodnutí ho z úradu vyhnať. Boli ako vlci prahnúci po čerstvej krvi, hľadajúc čokoľvek, čo by mohli dezinterpretovať ako nelegálne alebo nesprávne. David musel platiť obrovské zákonné poplatky, aby bol zvolený, musel si najat' dobrých daňových poradcov a účtovníkov, aby sa chránil pred útokmi. Jeho účty boli tisíce dolárov a aby ich mohol splatiť, musel si požičať.

V čase procesu bol vo finančných ťažkostiach a musel predať svoj starý dom, aby splatil dlhy a na prvú splátku terajšieho domu v Mandeville.

Ďalšie obvinenie bolo, že prehral peniaze svojich stúpcov. Samozrejme vo vládnom obvinení o ňom nie je ani zmienka. Napriek ohováraniu neexistuje najmenší dôkaz, žeby v kasínach prehral alebo podobne minul peniaze svojich stúpcov. Existuje však množstvo dôkazov na to, že odhodlane bojuje za našu vec počas mnohých rokov.

Ako tomu býva vo väčšine iných podvodných prípadoch, on nemusel zaplatiť ani cent náhradu škody. Pretože ju nikto nežiadal. V krátkosti priatelia - neexistoval žiadny zločin. Zrejším faktom je, že David Duke by nikdy nebol väznený, keby neprechovával svoje politické presvedčenie.

Nezávislý profesor ekonomickej univerzity vykonal kompletnú analýzu Dukových finančných záznamov a uviedol, že "neexistuje najmenší dôkaz o daňovom alebo poštovom podvode. Naopak, ukázalo sa, že počas rokov podporoval väčšinu svojej práce pomocou súkromných peňazí..."

David Duke trpel, pretože je talentovaným a odhodlaným bojovníkom našej Veci. Počas týchto ťažkých rokov, cez všetky sklamaná, nebezpečenstvá, osobné útoky, ťažkosti a neúnavnú prácu sa nikdy nezakolísal, nikdy nevzdal, nezalomil rukami a nešiel robiť niečo ľahšie, výnosnejšie...

Faktom je, že David Duke bol v americkom gulagu kvôli svojej práci za nás. Sme za to jeho dlžníkmi. Ostáva naďalej silný, nezlomený. Nedíva sa do minulosti, ale budúcnosti našich ľudí, ktorých chce naďalej viesť k víťazstvu za svoje dedičstvo a slobodu.

Don Black, máj 2004

POZNÁMKY

1. Mason, David P. (1975). *Massacre at Fort Mims: Red Eagle Was There*. Mobile, Alabama: Greenbeery.
2. Halbert, H. S. & Ball, T. H. (1995). *The Creek War of 1813 and 1814*. Pôvodne vydané v roku 1895. Birmingham: University of Alabama Press.
3. Carson, Rachel. (1962). *Silent Spring*. Greenwich, Connecticut: Fawcett.
4. Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy Of Race*. New York: Columbia University Press.
5. Griffin, John Howard. (1961). *Black Like Me*. Boston: Houghton Mifflin.
6. Lee, Harper. (1960). *To Kill a Mockingbird*. Philadelphia: Lippincott.
7. Shuey, A. M. (1958/1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.
8. Roosevelt, Theodore. (1996). *Theodore Roosevelt on Race, Riots, Immigration, and Crime*. Washington, DC: Scott-Townsend. (PO Box 34070, NW Washington, DC 20043).
9. Putnam, C. (1961). *Race And Reason: A Yankee View*. Washington: Public Affairs Press.
10. Jefferson, Thomas. (1829). *Autobiography*, First published in 1829 and later by an Act of Congress in 1853. p.1.
11. Orwell, G. (1982). *1984*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
12. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N.J.: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848.--2. 1848-1858.--3. 1858- 1860.--4. 1860-1861.--5. 1861-1862.--6. 1862-1863.--7. 1863-1864.--8. 1864-1865. — Index.
13. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
14. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
15. From the Proclamation Issued from President Lincoln On Sept. 22, 1862, attested by William H. Seward, Secretary Of State (U.S. Statutes At Large, Vol 12, 36th Congress. p.267).
16. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
17. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
18. Bilbo, Sen. Theodore G. *Take Your Choice*. Poplarville, Mississippi: Dream House Publishing Co. p.72. Quoting The Peace Movement of Ethiopia.
19. Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*.
20. *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). New York: Random House.
21. Boring, E. G. (1923). Intelligence As The Tests Test It. *The New Republic*. June 6. p.35-37.
22. Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.
23. Neisser, Ulrich. (1996). Intelligence: Knowns And Unknowns. Report By The American Psychological Association Committee. *American Psychologist*. Vol. 51. p.7-101.
24. Jensen, A. (1998). *The "g"Factor. The Science Of Mental Ability*. Connecticut: Praeger, Westport. p.77.
25. Duncan, O., Featherman, D.&Duncan, B. (1979). *Socio-Economic Background and Achievement*. New York: Seminar Press.
26. McCall, R. M. (1977). Childhood Predictors of Adult Educational and Occupational Status. *Science*. Vol. 197. p.14.
27. Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Simon & Schuster.
28. Jencks, C. (1979). *Who Gets Ahead? The Determinants Of Economic Success In America*. New York: Basic Books.

29. Hunter, J. E. (1986). Cognitive Ability, Cognitive Aptitudes, Job Knowledge, And Job Performance. *Journal Of Vocational Behavior*. December. p.40-362.
30. Dawis, R. V. (1996). Vocational Psychology, Vocational Adjustment, And The Workforce: Some Familiar And Unanticipated Consequences. *Psychology, Public Policy, And Law*. Vol. 2. p.229-248.
31. Gordon, R. A. (1997). Everyday Life As An Intelligence Test: Effects Of Intelligence And Intelligence Context. *Intelligence*. Vol. 24. p.3-320.
32. Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p.79-132.
33. Murray, C. (1998). *Income Inequality And IQ*. Washington, DC: The AEI Press.
34. Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p.90, 79 - 132.
35. U.S. Department Of Defense, Office Of The Assistant Secretary (Force Management And Personnel). (1989). Joint-Service Efforts To Link Enlistment Standards To Job Performance: Recruit Quality And Military Readiness. Report To The House Committee On Appropriations.
36. O'Toole, B.J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident Mortality. *Accident Analysis And Prevention*. Vol. 22. p. 11-22 1.
37. O'Toole, B.J. (1990). Intelligence And Behavior And Motor Vehicle Accident Mortality. p.220.
38. *The Odyssey* (V, 60).
39. Bennett, Jonathan Francis. (1971). *Locke, Berkeley, Hume: Central Themes*. Oxford: Clarendon Press.
40. Galton, F. (1869). *Hereditary Genius*. London: Macmillan.
41. *Buck vs. Bell*. (1927). 274 U.S. p.201-208.
42. Berg, R. L. (1988). *Acquired Traits: Memoirs Of A Geneticist From The Soviet Union*. D. Lowe, trans. New York: Viking Penguin.
43. Medvedev, Z. A. (1971). *The Rise And Fall Of T. D. Lysenko*. I. M. Lerner, trans. Garden City, New York: Anchor-Doubleday.
44. Soyfer, V N. (1994). *Lysenko And The Tragedy Of Soviet Science*. L. Grulioiw & R. Grulioiw, trans. New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.
45. Whitney, G. (1998). The Vernalization Of Hillary's America. *Chronicles*. Vol. 22, #2. p.6-47.
46. Farber, S. (1981). *Identical Twins Reared Apart: A Reanalysis*. New York: Basic Books.
47. Bouchard, T. (1981). Familial Studies Of Intelligence: A Review. *Science* Vol. 212. p.55-1059.
48. Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.
49. Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
50. Avery, R. D. Et. Al.(With 51 co-authors). (1994). Mainstream Science On Intelligence. *The Wall Street Journal*. December 13. p.A-18.
51. Gottfredson, L. S. (1997). Editorial: Mainstream Science On Intelligence: An Editorial With 52 Signatories, History, and Bibliography. *Intelligence*. Vol. 24. p.3-23.
52. Coren, S. (1994). *The Intelligence Of Dogs*. New York: Free Press.
53. Glees, P.(1988). *The Human Brain*. Cambridge University Press.
54. Gould, S. J. (1996). The Mismeasure Of Man. *Journal Of Personality and Individual Differences*. Vol. 23. p.69- 180.
55. Rushton, J. P.(1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors And Omissions Of The 'Revised' Ad. Of S. J. Gould's, The Mismeasure Of Man. *Journal Of Personality And Individual Differences*. p.69-180
56. Willerman, Et Al. *In Vivo* Brain Size And Intelligence. (1991). *Intelligence*. Vol. 15. p.23-228.

57. Chorney, M.J., Chorney, K., Seese, N., Owen, M.J., Daniels, J., McGuffin, P., Thompson, L.A., Detterman, D.K., Benbow, C., Lubinski, D., Eley, T., & Plomin, R. (1998). A Quantitative Trait Locus Associated With Cognitive Ability In Children. *Psychological Science*. Vol 9. p. 59-166.
58. Chorney, M.J., *Psychological Science*. Vol 9. p. 59-166.
59. Shuey, A. M. (1958/1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.
60. Shuey, A. (1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. New York; Social Science Press.
61. *Larry P. v. Wilson Riles* (1979). No. C-71-2270 Rfp. United States District Court For The Northern District Of California., October 16. 495 F. Supp. 26.
62. Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
63. Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24, #1. p.9-132.
64. Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.
65. Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.
66. Levin, M. (1997). *Why Race Matters: Race Differences and What They Mean*. Westport Connecticut: Praeger.
67. Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.
68. *Newsweek*. (1994). IQ: Is It Destiny? October 24. p.4.
69. Jensen, A. R. (1985). The Nature Of The Black-White Difference on Various Psychometric Tests: Spearman's Hypothesis. *Behavioral And Brain Sciences*. Vol. 8 p.193-219.
70. Jensen, A. R. (1987). Further Evidence for Spearman's Hypothesis Concerning the Black-White Differences on Psychometric Tests. *Behavioral And Brain Sciences*. Vol. 10. p.12-519.
71. Jensen, A. R. (1992). Spearman's Hypothesis: Methodology And Evidence. *Multivariate Behavioral Research*. Vol. 27. p.25-234.
72. Jensen, A. R. (1998). *The G Factor. The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.
73. Jensen (1980). *Straight Talk About Mental Tests And Bias In Mental Testing*. New York: Free Press. p.470.
74. Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.
75. Jensen, A.R. (1993). Spearman's Hypothesis Tested with Chronometric Information Processing Tasks. *Intelligence*. Vol. 17. p.7-77.
76. Jensen, A. R. & Whang, P.A. (1993). Reaction Times and Intelligence. *Journal Of Biosocial Science*. Vol. 25. p.97-410.
77. Wigdor & Garner, eds. (1982). *Ability Testing: Uses, Consequences, And Controversies*. Washington, DC: National Academy Press. p.7.
78. Scarr, S. & Weinberg, R. A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted By White Families.
79. College Board. (1992). *Profile of SAT and Achievement Test Takers*. New York.
80. Seligman, D. (1992). *A Question Of Intelligence: The IQ Debate In America*. New York: Carol Publishing. p.60
81. Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.
82. Jensen, A. R.. (1998). *The g Factor. The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.
83. Palmquist, Matt. (1998). *University Wire*. May 5.
84. Spilka, S. (1996). Letter Of May 9 from Wiley Manager of Corporate Communications.
85. Spitz, H. (1986). *The Raising Of Intelligence*. Hillsdale, NJ: Erlbaum.

86. Currie J. & Thomas D. (1995). Does Head Start Make a Difference? *American Economic Review*. June. p.41- 364.
87. Ferguson, Jr., G. O. (1916). The Psychology Of The Negro. *Archives Of Psychology*. No. 36. April.
88. Scarr, S. & Weinberg R. A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted By White Families. *American Psychologist*. Vol. 31. p.26-739.
89. Weinberg, R. A., Scarr, S., & Waldman, I. D. (1992). The Minnesota Transracial Adoption Study: A Follow-Up of IQ Test Performance at Adolescence. *Intelligence*. Vol. 16. p.17-135.
90. Lynn, R. (1994). Reinterpretations Of The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence* Vol. 19. p. 1-27.
91. Levin, M. (1994). Comment on The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence*. Vol. 19. p.3-20.
92. Reed, T. E. (1969). Caucasian Genes in American Negroes. *Science*. Vol. 165. p.62768.
93. Reed, T. E. Letters. *Science*. Vol. 165. p.353.
94. Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p54296.
95. Zindi. (1994). Differences In Psychometric Performance. *The Psychologist*. Vol. 7. p.49-552.
96. Owen. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa: *Personality and Individual Differences*. Vol. 13. p.49-159.
97. Lynn R. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p.55-296.
98. Owen, K (1992). The Suitability of Raven's Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. *Personality And Individual Differences*. Vol. 13. p.49-159.
99. Zindi, F. (1994). Differences In Performance. *The Psychologist*. Vol 7. p.49-552.
100. Lynn, R. (1994). The Intelligence of Ethiopian Immigrant and Israeli Adolescents. *International Journal Of Psychology*. Vol. 29. p.5-56.
101. *The New York Times*. (1972). July 17. p.4.
102. Garber, H. L. (1988). *The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation In Children At Risk*.
103. Jensen, A. R. (1989). Washington DC: American Association on Mental Retardation. Raising IQ Without Increasing G? A Review Of *The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation In Children At Risk* By H. L. Garber. *Developmental Review*. 9. p. 34-258.
104. Spitz, H. H. (1986). *The Raising of Intelligence: A Selected History of Attempts to Raise Retarded Intelligence*. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.
105. Soyfer, V. N. (1994). *Lysenko and the Tragedy of Soviet Science* (L. Gruliov & R. Gruliov, trans.). New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.
106. Whitney, G. (1998). The Vernalization Of Hillary's America. *Chronicles*. Vol. 22, 2.. p.6-47.
107. Spitz, H. H. (1989). *Raising Of Intelligence*. Also See: *Chicago Tribune*. (1989). Chicago Schools Get an Education in Muckraking. May 8.
108. Seligman, D. (1992). *A Question Of Intelligence: The IQ Debate In America*. p.51
109. Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929)
110. Random House Webster's Electronic Dictionary (1992). (College Edition). New Yo Random House.
111. Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*. Howard Allen edition (1980). (PO 76, Cape Canaveral, FL 32929)
112. Furedy, J. J. (1997). The Decline of the Eppur Si Muove Spirit in North American Science: Professional Organizations and PC Pressures. *The Mankind Quarterly*. Vol. 38. p.5-66.
113. Pearson, R. (1997). *Race, Intelligence And Bias In Academe*. 2"d Ed. Washington DC: Scott-Townsend.

114. Rushton, J. P.(1994). The Equalitarian Dogma Revisited. *Intelligence*. Vol. 19. p.63280.
115. Whitney, G. (1995). Ideology And Censorship In Behavior Genetics. *The Mankind Quarterly*. Vol. 35. p.327- 342.
116. Whitney, G. (1997). Raymond B. Cattell And The Fourth Inquisition. *The Mankind Quarterly*. Vol. 38. p.9-125.
117. *Racism*. Random House Webster's Electronic Dictionary. (1992). (College Edition.). New York: Random House.
118. Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.
119. Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.
120. Avery, R. D. Et. Al. (With 51 co-authors). (1994). Mainstream Science On Intelligence. *The Wall Street Journal*. December 13. p.A-18.
121. Gottfredson, L. S. (1997). Editorial: Mainstream Science On Intelligence: An Editorial With 52 Signatories, History, And Bibliography. *Intelligence*. Vol. 24. p.3-23.
122. Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Free Press.
123. Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.
124. Levin, M. (1997). *Why Race Matters: Race Differences And What They Mean*. Westport Connecticut: Praeger.
125. Rowe, D. C. (1994). *The Limits of Family Influence*. New York: Guilford Press.
126. Rowe, D. C. & Cleveland, H. H. (1996). Academic Achievement In Blacks And Whites: Are The Developmental Processes Similar? *Intelligence*. Vol. 23. p.5-228.
127. Rushton, J. P. (1995). *Race, Evolution, and Behavior*. New Brunswick, New Jersey: Transaction.
128. Shuey, A. M. (1966). *The Testing Of Negro Intelligence* (2nd Ed.). New York: Social Science Press.
129. Rushton, J. P. (1995). *Race, Evolution, And Behavior*. New Brunswick, New Jersey: Transaction.
130. Gould, Stephen Jay. (1981). *The Mismeasure of Man*. New York: Norton
131. Rushton, J. P.(1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of The "Revised" Edition Of S. J. Gould's *The Mismeasure Of Man* (1996).
132. *Personality And Individual Differences*. Vol. 23. p.169-180.
133. Carothers, J. C. (1972). *The Mind of Man in Africa*. London: Tom Stacey Ltd.
134. Ho, K. C., Roessmann, U., House, L., And Monroe, G. (1981). Newborn Brain Weight In Relation To Maturity, Sex, And Race. *Annals Of Neurology*. Vol. 10. p.43-246.
135. Broman, S. H., Nichols, P. L., Shaughnessy, P., & Kennedy, W. (1987). *Retardation In Young Children*. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.
136. Rushton, J. P.& Osborne, R. T. (1995). Genetic and Environmental Contributions to Cranial Capacity Estimated in Black and White Adolescents. *Intelligence*. Vol. 20. p.13.
137. Darwin, C. (1874). *The Descent Of Man*, 2nd Edition. London: John Murray. p.1-82.
138. Whitney, G. (1996). The Return of Racial Science. *Contemporary Psychology*. Vol. 41. p.189-1191.
139. Rushton, J. P. & Ankney, C. D. (1996). Brain Size and Cognitive Ability: Correlations with Age, Sex, Social Class and Race. *Psychonomic Bulletin And Review*. Vol. 3. p.21-36.
140. Jensen, A. & Johnson, F. (1994). Race and Sex Differences in Head Size And IQ. *Intelligence*. p.9-333.
141. Connolly, C.J. (1950). *The External Morphology of The Primate Brain*. Springfield, Illinois.
142. *One Flew Over The Cuckoo's Nest* (1975). Milos Forman. United Artists Cinema.

143. *Frances* (1982). Graeme Clifford. Brooks Films.
144. Halstead, Ward C. (1947). *Brains And Intelligence*. Chicago. p.49.
145. Connolly, C.J. (1950). *The External Morphology of The Primate Brain*.
146. Plomin, R., Defries, J. C., McClearn, G. E., & Rutter, M. (1997). *Behavioral Genetics* (3rd. Ed). New York: W. H. Freeman.
147. Sherman, S. L., Defries, J. C., Gottesman, I. I., Loehlin, J. C., Meyer, J. M., Pelias, M. Z., Rice, J., & Waldman, I. (1997). Behavioral Genetics '97: ASHG Statement. Recent Developments In Human Behavioral Genetics: Past Accomplishments And Future Directions. *American Journal Of Human Genetics*. p.60. p.265-1275.
148. Rector, R. (1991). Food Fight. *Policy Review* Vol. 58. p.1-46
149. Banfield E. (1974). *The Unheavenly City Revisited*. Boston, Massachusetts: Little Brown.
150. Rector R. & McLaughlin M. N. D. (1992). *A Conservative's Guide To State Level Welfare Reform*. Washington, DC: The Heritage Foundation.
151. Banfield, E. (1974). *The Unheavenly City Revisited*. Boston: Little Brown.
152. Bayley, N. (1995). Comparisons Of Mental And Motor Test Scores For Ages 1-15 Months By Sex, Birth Order, Race, Geographical Location, and Education Of Parents." *Child Development*. Vol. 36. p.379-477.
153. Rushton, J. P. (1995). Race And Crime: An International Dilemma. *Society*. p.2, 3741.
154. Raine, Adrian. (1993). *The Psychopathology of Crime: Criminal Behavior as a Clinical Disorder*. San Diego: Academic Press.
155. Raine, Adrian, Editor (1997). *Biosocial Bases of Violence*. New York: Plenum Press.
156. Raine, A., Bushbaum, M., & LaCasse, L. (1997). *Journal Of Biological Psychiatry* Vol. 42. September 15. p.95- 508
157. Hamilton, W. D. (1964). The Genetical Theory of Social Behaviour, I, II. *Journal Of Theoretical Biology* 7:1. p.2.
158. Plomin, R. Lichtenstein, P., Pedersen, N. McClearn, G. E., & Nesselroade, J. R. (1990). *Behavioral Genetics: A Primer* (2nd ed.). San Francisco: Freeman.
159. Rushton, P. P., Fulker, D.W., Neale, M. C., Nias, D.K.B., & Eysenek, H.J. (1986). Altruism and Aggression: The heritability of individual differences. *Journal of Personality and Social Psychology*. 50. p. 1192-98.
160. Tellegen, A., Lykken, D.T., Bouchard, T.J., Jr. Wilcox, K.J., Segal, N.L., & Rich, S. (1988). Personality Differences of Twins Reared Apart and Together. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54. p. 1031-039
161. Floderus-Mnyrhed, B., Pederson, & Rasmuson, J. (1980). Assessment of Heritability for Personality Based on a Short Form of the Eysenek Personality Inventory: A Study of 12,898 Twin Pairs. *Behavioral Genetics*, 10, p. 153- 63.
162. Keller, L.M., Bouchard, T.J., Fr., Arvey, R. D., Segal, N. L. & Dawis R.V. (1992). Wo Values: Benetic and Environmental Influences. *Journal of Applied Psychology*. 77 p. 79.-88.
163. Bouchard, T.J., Jr., (1984). Twins Reared Together and Apart: What They Tell Us about Human Diversity in S.W. Fox (Ed.), *Individuality and Determinism*. New York. Plenum.
164. Dreger R. & Miller, K. (1960). Comparative Psychological Studies of Negroes and Whites in the United States. *Psychological Bulletin* Vol. 57. p.61-402.
165. Kochman, T. (1983). *Black And White Styles In Conflict*. Chicago: University Of Chicago Press. p.1-34, 106- 110.
166. Gynther M. (1972). White Norms And Black MMPI's: A Prescription For Discrimination. *Psychological Bulletin* Vol. 78. p.86-402.
167. Mischel, W. (1961). Preference for Delayed Reinforcement: An Experimental Study Cultural Observation. *Journal Of Abnormal And Social Psychology* Vol. 62:1. p.7.

168. Banfield, E. (1970). *The Unheavenly City: The Nature And Future Of Our Urban Crisis*. Boston: Little Brown.
169. Banfield, E. (1974). *The Unheavenly City Revisited. Inability To Defer Gratification, Extreme Present Orientation*. Boston, Little Brown.
170. Ross, R., Bernstein, L. Judd, H. Hanish, R. Pike, M. And Henderson, B. (1986). Serum Testosterone Levels In Healthy Young Black And White Men. *Journal Of The National Cancer Institute*. Vol. 76. p.5-48.
171. Rushton, J. Philippe. (1995). Race And Crime: An International Dilemma. *Society*. 32. p.7-41
172. Draper, P. (1989). African Marriage Systems: Perspectives From Evolutionary Ecology. *Ethology And Sociobiology*. 10. p.45-169.
173. Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy Of Race*. New York: Columbia University Press.
174. Diamond, J. (1994). Race Without Color. *Discover Mag*. November.
175. Cavalli-Sforza L., Menozzi, P. & Piazza (1994). *The History And Geography Of Human Genes*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
176. Caccone, A. & Powell, J. (1989). DNA Divergence Among Hominoids. *Evolution* 43. p. 25-942.
177. Gibbons A. (1990). Our Chimp Cousins Get That Much Closer. *Science*. 250. p. 76.
178. Gibbons, A. (1995). Out Of Africa At Last? *Science*. 267. p. 272-1273.
179. J. Phillippe Rushton, (1996). *Race Is A Biological Concept*.
180. J. Phillippe Rushton, (1996). *Race Is A Biological Concept*.
181. Lynn, R. (1991). The Evolution Of Racial Differences In Intelligence. *Mankind Quarterly*. 31. p. 9-121.
182. Krantz, G. S. (1980). *Climatic Races And Descent Groups*. North Quincy: Christopher Publishing House.
183. Baker, J. R. (1974). *Race*. Oxford: Oxford University Press.
184. Robins, A. H. (1991). *Biological Perspectives On Human Pigmentation*. Cambridge: Cambridge University Press.
185. Coon, C. S. (1965). *The Living Races Of Man*. New York: Alfred A. Knopf.
186. Coon, C. S. (1967). *Story Of Man*. Harmondsworth: Penguin.
187. Coon, C. S. (1962). *Origin Of The Races*. Knopf.
188. Coon, C. S. (1972). *The Races Of Europe*. Westport, CT: Greenwood Press.
189. Coon, C. S. (1971). *The Hunting Peoples*. Boston: Little Brown.
190. Coon, C. S. (1982). *Racial Adaptation*. Chicago: Nelson-Hall.
191. Lee, R. B. & DeVore, I.. (1968). *Man The Hunter*, Chicago: Aldine.
192. Nelson, R.K (1969). *Hunters Of The Northern Ice*. Chicago: University Of Chicago Press.
193. Miller, E. (1994). Paternal Provisioning Versus Mate Seeking In Human Populations. *Personality And Individual Differences*. 17:2. p. 27-255.
194. Alexander, R. D., Hoogland, J. L. (1979). Sexual Dimorphism And Breeding Systems In Pinnipeds, Ungulates, Primates, And Humans. Chagnon, N. & Irons, W., editors. *Evolutionary Biology And Human Social Behavior*. North Scituate, MA: Duxbury Press. p. 02-532.
195. Miller, E. (1993). Could "R" Selection Account For The African Personality And Life Cycle? *Personality And Individual Differences*. Dec. 15:6, p. 65-676.
196. Baker, J. (1974). *Race*. New York: Oxford University Press.
197. Ama, Simonau, Boulay, Serrese, Theriault & Bouchard (1986). Skeletal Muscle Characteristics In Sedentary Black And Caucasian Males. *Journal Of Applied Physiology*. 61.
198. Malina R. M. (1988). Racial/Ethnic Variation In The Motor Development And Performance Of American Children. *Canadian Journal Of Sports Science*. 13. p. 36-143.
199. Trivers, Robert (1986). *Social Evolution*. Benjamin.
200. Buss, David (1992). *The Evolution Of Desire*. Basic.

201. Symons, Donald (1979). *The Evolution Of Human Sexuality*. Oxford.
202. Detroit News Wire Service (1991). U.S. Syphilis Cases At Highest Level Since '49. *Detroit News*. May 17.
203. Reid, Alexander (1990). Rate Of Illness From Sex Rises In Teenagers. *Boston Globe*. April 11. p.
204. Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic Of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged By Aids. *New York Times*. June 29. p.
205. Koh, Eun Lee (1998). Survey Says Hispanics See Aids As Major Threat To Public Health. *San Antonio Express - News*. May 2. 10A.
206. Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic Of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged By Aids.
207. Miller, E. (1995). Environmental Variability Selects For Large Families Only In Special Circumstances: Another Objection To Differential K Theory. *Personality And Individual Differences*. Dec. 19:6. p. 03-918.
208. Miller, E. (1991). Climate And Intelligence, *Mankind Quarterly*. Fall/Winter. Vol. XXXII No. 1-2, p. 27-132..
209. Carruth, W. H. *Each In His Own Tongue*.
210. Jerison, Herold. (1973). *Evolution Of The Brain And Intelligence*. Academic Press.
211. Brooke, James. (1994). Romantic Rio Has Become The Sickest City In Brazil. *New York Times News Service*, published in the *New Orleans Times-Picayune* Oct. 30 A27.
212. Pendell, E. (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press.
213. Pendell, E. (1977). *Why Civilizations Self-Destruct*. Cape Canaveral, FL: Howard Allen.
214. Hart, M. (1992). *The 100: A Ranking Of The Most Influential Persons In History*. New York: Citadel.
215. Asimov, I. (1989). *Chronicle Of Science And Discovery*. London, Grafton Books.
216. Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. Simon & Schuster.
217. Darnton, J. (1994). A Lost Decade Drains Africa's Vitality. *New York Times*. Jun. 20. p.A1-A9.
218. *Human Events*. May 26. 1995. p. 8.
219. Diamond, Jared (1998). *Guns, Germs, And Steel*. Norton.
220. Wells, H. G. (1971). *The Outline Of History. Being A Plain History Of Life And Mankind*. Garden City, .NY: Doubleday.
221. De Gobineau. (1967). *Inequality Of The Races*. Los Angeles, California. The Noontide Press.
222. Darwin, C. (1859/1972). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life*. New York: E.P. Dutton.
223. Prichard, H. (1971). *Where Black Rules White: A Journey Across And About Hayti*. Free Port, New York: Books For Libraries Press.
224. Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, NJ: Transaction Books.
225. Putnam, C. (1967). *Race And Reality*.
226. Roger Pearson (1992). *Schockley On Eugenics and Race*. Washington, DC: ScottTownsend Publishers.
227. Jensen, A. (1980). *Straight Talk About Mental Tests*. New York: Free Press.
228. Ed. Dudley Randall. (1988). *The Black Poets* p. 26. (Quoted In *The Other Side Of Racism*. Anne Wortham. Columbus, OH: Ohio University Press, 1981, p. 57.)
229. Herrnstein, Richard J. & Murray, Charles (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Free Press.
230. Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks In American Society* Washington, DC: National Academy Press. p. 92, 278.
231. Hacker, A. (1992). *Two Nations*. New York: Scribners and Sons. p. 72.
232. Rubinstein, D. (1994). Cut Cultural Root Of Rising Crime. *Insight*. Aug. 8. p. 8-20.

233. Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks In American Society*. 295.
234. Rushton J. P. (1988). Race Differences In Behavior: A Review And Evolutionary Analysis. *Personality And Individual Differences*. 9. p. 009-1024.
235. Hacker A. (1992). *Two Nations*. Scribners and Sons.
236. Gest, T. (1995). A Shocking Look At Blacks And Crime. *U.S. News And World Report*. Oct 16. p. 3-54.
237. *Journal Of The American Medical Association Issue On Firearms And Violence*. (1996). Jun. 12.
238. Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger.
239. Rushton, J. P.(1995). Race And Crime: An International Dilemma. *Society*. 32. p. 741.
240. August 26, (1997). *Washington Post*.
241. Adam Walinsky in the July 1995 issue of *Atlantic Monthly*.
242. Richter, L & Lichter, R. (1983). *Prime Time Crime*. Washington, DC: The Media Institute. p. 3.
243. Whittaker, K. (1990). *Black Victims*. Washington, DC: Bureau Of Justice Statistics, Office Of Justice Programs, Department Of Justice. Tables 1, 16.
244. FBI Oct. (1993). *Uniform Crime Reports*.
245. *American Enterprise*. (1995). Crime And Race. May/June. Compiled from Justice Department data from 1991.
246. *American Enterprise*. (1995). Crime And Race May/June Issue.
247. U.S. Department Of Justice, *Sourcebook Of Criminal Justice Statistics 1991* (1992). Washington, DC: U.S. Government Printing Office.
248. Lafree, G. D. (1982). Male Power And Female Victimization: Toward A Theory Of Interracial Rape. *American Journal Of Sociology*. Vol. 88, No.2. Sept.
249. Wilbanks, W. (1990). Frequency And Nature Of Interracial Crimes. *Justice Professional*. Nov. 7 Data From The Department Of Justice, Criminal Victimization In The United States.
250. FBI Oct. (1993). *Uniform Crime Reports*.
251. Hacker, A. (1992). *Two Nations*. Scribners And Sons. p. 81.
252. Wilson, J. & Hermstein, R. (1985). *Crime And Human Nature*. New York: Simon And Schuster. p. 62.
253. Thompson, T. (1989). Blacks Sent To Jail More Than Whites For The Same Crime. *Atlanta Journal And Constitution*. Apr. 30. p. A.
254. Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger. 247.
255. Reynolds, G. Ed. (1996). *Race And The Criminal Justice System*. Washington, DC: Center For Equal Opportunity Press. "When Race Trumps Truth In The Courtroom." By M. Weiss And K. Zinmeister. p. 7-64.
256. Cleaver, E. (1967). *Soul On Ice*. New York: McGraw-Hill. p. 1.
257. Cleaver, E. (1967). *Soul On Ice*.
258. *New York Times Book Review*. Quoted from the jacket of published edition.
259. Paul Sheehan (1995). The Race War Of Black Against White. *Sydney Morning Herald*. May 20
260. Harry Ploski And James Williams, Eds.(1983). *Negro Almanac*. Bronxville, NY: Bellwether Publishing 348).
261. Wilbanks, W. (1987). *The Myth Of A Racist Criminal Justice System*. Monterey, CA: Brooks/Cole Publishing Company. p. 35.
262. Silberman, C. (1978). *Criminal Violence, Criminal Justice*. New York: Random House. p. 78,118.
263. Associated Press (1989). School Costs Up But Not Grades, Report Laments. *Omaha World Herald*. Aug. 24. p.6.
264. *The Economist* (1989). Willingly To School. Oct. 7.
265. Sanchez, R. (1989). D.C. Dropouts Quit Even Earlier, Study Finds. *Washington Post*. Jan. 12.
266. Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. *Orange County Register*. Sept. 9. p.B9.

267. Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. *The Wall Street Journal*. Feb. 9. p.A10.
268. *Chronicles*. (1990). Restoring Family Autonomy In Education. Oct. p. 7.
269. Zinsmeister, K. (1990). Growing Up Scared. *The Atlantic*. Jun. p. 1.
270. Hartocollis, A. (1992). School Violence Felt Nationwide. *Newsday*. New York. Feb. 28. p. 7.
271. *New York Times*. (1991). Crime Draws Some Of The Lines In Blueprints For Schools. Mar. 6. p. B8.
272. *The Economist*. (1990). Pick Your Number. Feb. 17. p. 7.
273. Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. *Orange County Register*. Sept. 9. p. B9.
274. Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. *Wall Street Journal*. Feb. 9. A10.
275. West, E. (1990). Restoring Family Autonomy In Education. *Chronicles*. Oct. Edition. p. 7.
276. *Detroit News*. (1992). Aids, Homicides Increase Gap In Black White Life Expectancy. Jan. 8. p. A.
277. Stout, H. (1991). Life Expectancy Of U.S. Blacks Declined In 1988. *Wall Street Journal*. April 9. p. B 1.
278. *Detroit News Wire Service*. (1991). U.S. Syphilis Cases At Highest Level Since '49. *Detroit News*. May 17.
279. *Rocky Mountain News*. (1997). Dick Feagler. Scripps Howard News Service. p. 120.
280. Levin, Michael. (1997). *Why Race Matters*. Westport: CT: Praeger. p. 09.
281. Morgan, J. (1991). Co-Op Sanctioned For Ads Without Blacks. *Newsday*. Nov. 21.
282. Pogrebin, R. (1991). Suit Against The Times: A Model Dilemma. *New York Observer*. Feb. 11. p.
283. *Barnes Review*. (1996). LBJ: Landslide to Disaster December. Voll. II no.12.
284. Rosen, D. (1991). Poverty Rate For Hispanic Children Rises 29% In 1980's. *Orange County (Calif.) Register*. Aug. 27. p.A15.
285. *Monthly Vital Statistics Report* (1991). National Center For Health Statistics. 40:8(S). Dec. 12.
286. Fogel, Robert W. & Engerman, Stanley (1974). *Time On The Cross: The Economics Of American Negro Slavery*. Boston: Little, Brown
287. McAlister, B. (1989). To Be Young Black And Male. *Washington Post*. Dec. 28. p.A
288. Section 703(J) Of Title VII Of The Civil Rights Act.
289. Snow, E. (1988). The Grove City Horror Show. *Chronicles*. Nov. p. 1.
290. Detlefsen, R. (1991). *Civil Rights Under Reagan*. San Francisco: ICS Press.
291. Taylor, J. (1992). *Paved With Good Intentions*. New York: Carroll & Graf. p. 38
292. Freeman, R. (1976). *Black Elite*. New York: McGraw-Hill. Chap..
293. National Research Council. *A Common Destiny*. p. 47.
294. *Time* (1995). Domestic Crime. Cops And Robbers. A Shocking Murder Highlights The Corruption Among New Orleans' Underpaid. March 20. Volume 145, No. 11.
295. Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N.J: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848--2. 1848-1858--3. 1858-1860--4. 1860-1861.--5. 1861-1862--6. 1862-1863--7. 1863-1864--8. 1864-1865. - Index. *The Collected Works Of Abraham Lincoln*, Edited By Roy P. Basler, Rutgers University Press. 1953. September 1859 (Vol. III. p. 99).
296. *Amsterdam News*. (1994). Khalid Muhammad Reiterates Call For Black South Africans To Kill. Nov. 19.
297. Stoddard, L. (1969). *The Rising Tide Of Color*. New York: Scribners & Sons.
298. Grant, Madison. (1970). *The Passing Of The Great Race*. New York: Amo Press.
299. Senate Committee On Government Affairs, Permanent Subcommittee On Investigations. Investigations Of The INS Criminal Alien Program, Minority S Statement (1993). Nov. 10.
300. Simcox, D. (1993). Senior Fellow At The Center For Immigration Studies. *Social Contract Magazine*. Spring.
301. *The New York Times* (1994). April 5.

302. Huddle, D. (1996). *The Net Costs Of Immigration: The Facts, The Trends, And The Critics*. Department Of Economics, Rice University, Oct. 22.
303. *American Demographics*, Oct. 1991.
304. Weisberger, B. (1994). A Nation Of Immigrants. *American Heritage*. Feb.-Mar. p. 5.
305. Jay, J. (1901). *The Federalist: A Collection Of Essays*. New York: The Colonial Press.
306. Paine, T. (1803). *Common Sense*. Boston, J. M. Dunham.
307. Brimelow, P. (1995). *Alien Nation: Common Sense About America's Immigration Disaster*. New York: Random House.
308. *NAAWP News* (1988). #48. p. . quotes from the New Orleans *Times-Picayune*.
309. *NAAWP News* (1988). #48. p. .
310. Ehrlich, P. (1968). *The Population Bomb*. New York: Valentine Books.
311. Friedan, Betty Naomi Goldstein. (1984). *The Feminine Mystique* (reissue edition). New York: Dell Publishing. p.22.
312. Moir, Anne and Jessel, David. (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p.127.
313. *U.S. News & World Report* (1995). His Brain, Her Brain. February 27. p.27.
314. Flor, Henry P. (1979). Gender, Hemispheric Specialization and Psychopathology. *Social Science and Medicine*. 12b. p.155-62.
315. LIFE. (1998). *Were you BORN that Way?* April. p.39.
316. Moir, Anne and Jessel, David. (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p.42.
317. Inglis, J. and Lawson, S. (1981). Sex differences in the effects of unilateral brain damage on intelligence. *Science*. Vol. 212. p.693-95.
318. Witleson, S. F. (1985). The Brain Connection: The Corpus Callosum is Larger in Left Handers. *Science*. Vol. 229. p.65-68.
319. De Lacoste-Utamsing, C. and Holloway, R. L. (1982). Sexual dimorphism in the human corpus callosum. *Science*. Vol. 216 p.1431-32.
320. Moir and Jessel. p. 47-49.
321. Jensen, Arthur R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: The Free Press. p.625 627.
322. Benbow, C. P., and Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. *Progress in Brain Research*. Vol. 61. De Vries, G.J. et al. (eds.). Elsevier, Amsterdam. p. 469-90.
323. Moir and Jessel. p. 47-49.
324. Maccoby, E. and Jacklyn, N. (1975). *The Psychology of Sex Differences*. Stanford University Press.
325. Moir and Jessel. p.17.
326. McGuinness, D. (1985). *When Children Don't Learn*. Basic Books: New York.
327. Benbow, C.P. and Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. *Progress in Brain Research*. Vol. 61. De Vries, G.J. et al. (eds.). Elsevier: Amsterdam.
328. American Health. (1993). *The Gay Debate: Is homosexuality a matter of choice or chance?* March. p.70.
329. Archer, J. (1976). Biological explanations of psychological sex differences. *Exploring Sex Differences*. Lloyd, B. and Archer, J. (eds.). Academic Press: London. p.241-65.
330. Wilson, Glenn. (1992). *The Great Sex Divide*. Washington, DC: Scott-Townsend. p.26-7, 73-6.
331. Durden-Smith, J. and De Simone, D. (1983). Birth of your Sexual Identity. *Science Digest*. September. p.86-88.
332. Moir and Jessel. p.24-25.
333. Wilson. p. 32.
334. Gorski, R. A. (1987). Sex differences in the rodent brain: their nature and origin. *Masculinity and Femininity*. Reinisch, J.M., et al. (eds.). Oxford University Press. p.37-67.

335. Leiberburg, I., et al. (1979). Sex differences in serum testosterone and in exchangeable brain cell nuclear estradiol during the neonatal period in rats *Brain research*. Vol. 178. p.207-12.
336. Goy, R.W. and McEwen, B.S. (1980). *Sexual Differentiation of the Brain*, Massachusetts Institute of Technology Press: Cambridge, Massachusetts.
337. Ehrhardt, A.A. and Baker, S. (1974). Fetal androgens, human central nervous system differentiation, and behaviour sex differences. *Sex Differences in Behaviour*. Friedman, R.C. et al (eds.). John Wiley & Sons: New York. p.33-51.
338. Ehrhardt, A. A. and Meyer-Bahlburg, H.F.L. (1979). Prenatal sex hormones and the developing brain. *Annual Review Med.* Vol. 30. p.417-30.
339. Money, J. et al. (1955). *An Examination of Some Basic Sexual Concepts: The Evidence of Human Hermaphroditism*. John Hopkins Hospital: Baltimore, m. Vol. 97 p.301-19.
340. New York Times. (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails* March 14.
341. New York Times. (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*.
342. New York Times. (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails*
343. Berg, I. et al. (1963). Change of assigned sex at puberty. *Lancet*. 7 December. p.1216-18.
344. *New York Times*. (1997). *Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails* March 14.
345. Dörner, G. (1985). Sex-specific Gonadotrophin Secretion, Sexual Orientation and Gender Role Behavior, *Endocrinologie*, 86 August 00 1-6)
346. Dörner, G. (1979). Hormones and Sexual Differentiation of the Brain. *Sex, Hormones and Behavior*. CIBA Foundation Symposium 62. Excerpta Medica: Amsterdam.
347. Moir, Anne and Jessel, David. (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. Cited within.
348. Ward, I. L. (1974). Sexual Behaviour Differentiation: prenatal hormonal and environmental control. *Sex Differences in Behavior*. Friedman, R. C. et al. (eds.). John Wiley & Sons, New York. p.3-17.
349. Atlantic Monthly. (1993). *Homosexuality and Biology*. March.
350. The Washington Blade. (1993). *X Marks the Spot?* July 16. p. 1.
351. *Insight*. (1994). Family Research Council: Taxpayer Funded Gay-Science or Legitimate Cancer Research? February.
352. Socarides , Charles W. (1995). *Homosexuality: A Freedom Too Far*. Phoenix: Adam Margrave Books.
353. American Psychiatric Association. (1994). *Fact Sheet*. September.
354. Frank, Barney. (1996). Why Party Politics Matters. *The Harvard Gay & Lesbian Review*. Spring.
355. *Dallas Morning News*. (1995). Studying sexes' brain differences a sensitive area. March 5. p. 12A.
356. Wilson. (1992). p.101-111.
357. Moyer, K. E. (1987). *Violence and Aggression: A Physiological Perspective*. Parag House: New York.
358. Langevin, R. (ed.). (1985). *Erotic Preference, Gender Identity, and Aggression in Men: New Research Studies*. Lawrence Erlbaum Associates: New Jersey.
359. Comfort, A. (1987). Deviation and Variation. *Variant Sexuality: Research and Theory*. Wilson, G. (ed.). Croom Helm: London. p.1-20.
360. McGuinness, D. (1976). Sex Differences in Organization, Perception, and Cognition *Exploring Sex Differences*. Lloyd, B. and Archer, J. (eds.). Academic Press: London p. 123-55.
361. Hutt, C. (1975). Neuroendocrinological, behavioural and intellectual differentiation in human development. *Gender Differences: Their Ontogeny and Significance*. Ousted, C. and Taylor, D. (eds.). Churchill Livingstone: London. p.73-121.
362. Garai, J. E., and Scheinfeld, A. (1968). Sex differences in mental and behavioural traits. *Genetic Psychology Monographs*. Vol. 77. p.169-299.

363. Gaulin, S.J.C. et al. (1986). Sex differences in spatial ability: An evolutionary hypothesis and test. *The American Naturalist*. Vol. 127, No. 1. January. p.74-88.
364. Hoyenga, K. B. and Hoyenga, K. (1980). *Sex Differences*. Little, Brown and Company: Boston.
365. Prince, Melissa Weaver. (1988). The Fate of European Women. A popular Monograph circulated on the Internet.
366. United Nations International Report on Female Circumcism. United Nations: New York.
367. *New York Times*. (1997) March 14.
368. Cancian, F.M. (1985). Gender politics: Love and power in the private and public spheres. *Gender and the Life Course*. Rossi, A.S. (ed.). New York: Aldine. p.235-64.
369. Symons, D. (1979). *The Evolution of Human Sexuality*. Oxford University Press.
370. Reinisch, J. M. et. al. (eds.). (1987). *Masculinity and Femininity*. The Kinsey Institute Series. Oxford University Press.
371. Wilson, G. D. and Nias, D. K. B. (1976). *Loves Mysteries: the Psychology of Sexual Attraction*. Open Books: London. p.131.
372. Wilson, Glenn. (1992). *The Great Sex Divide*. Washington, DC: Scott-Townsend.
373. Pendell, Elmer. (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press. p.171.
374. McGill, Bryant, H. (1997). *Equality of the Sexes*. Monograph.
375. Ford, Henry, (1920-1922). The International Jew: the World's Foremost Problem. *Dearborn Independent*. Dearborn, Michigan.: The Dearborn Independent.
376. Irving, David. (1994). *Action Report*. Special Edition.
377. Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans And The Holocaust*. New York: Knopf, Random House.
378. *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York : Pitman Publishing. Corp.
379. *Who's Who In American Jewry*. (1927-). New York : The Jewish Biographical Bureau, Inc.
380. Goldwater, B. M. (1960). *The Conscience Of A Conservative*. Shepherdsville, Kentucky: Victor Publishing Co.
381. Stormer, J. (1964). *None Dare Call It Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press.
382. Schwarz, F. C. (1960). *You Can Trust The Communists*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
383. Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
384. Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People.
385. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
386. Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. p.148.
387. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
388. Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons. p.214.
389. National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067
390. Nettle, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace & World.
391. *Encyclopedia Judaica*. p.791-792.
392. Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence*. ed. trans. Charles Malamuth. London, MacGibbon & Kee.
393. Shub, David. (1961). *Novyi Zhurnal* no. 63.
394. Shub, D. (1966). *Lenin: a Biography*. Harmondsworth, Penguin.
395. *Review de Fonds Social Juif*. (1970). no. 161.
396. Ben-Shlomo, B. Z. (1991). Reporting on Lenin's Jewish Roots. *Jewish Chronicle*. July 26. p.2.

397. Hoffman, Michael. (1997). Campaign for Radical Truth in History. P.O. Box 849. Coeur d' Alene, ID 83816. Ehrenburg won the Order of Lenin and the Stalin Prize and willed his papers to the Israeli Yad Vashem Holocaust Museum.
398. Goldberg, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist : the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York : Viking.
399. Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956 : An Experiment in Literary investigation*, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London : Collins: Harvill Press. p.79.
400. Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
401. *The Jewish Voice*. (1942). New York. January.
402. *The Congress Bulletin*. (1940).(New York). American Jewish Congress, January 5.
403. George Bernard Shaw, quoted in *The Jewish Guardian* (1931). said: "I have seen the statement which Stalin gave recently to the Jewish Telegraphic Agency on anti-Semitism and in which the Soviet leader said that under the Soviet laws militant anti-Semitism is punishable by death."
404. Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency). 12th January 1931, Collected Works, vol. 13.
405. Gregor Aronson. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
406. *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p.76.
407. Latimer, E.W. (1895). *Russia and Turkey in the 19th Century*. A. C. McLury & Co. p. 332.
408. *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). p.1018-1019
409. *New York Journal American* (1949). February 3.
410. Andelman, M.S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26
411. Nedava, J. (1971). *Trotsky and the Jews*. Philadelphia. Jewish Publication Society.
412. Marx, Karl, (1936). *Das Kapital*. English. New York: The Modern library
413. Marx, Karl, (1932). *Capital, the Communist manifesto and other writings*. New York: The Modern library.
414. *Chicago Jewish Sentinel*. (1975). Inside Judaica.. October 30.
415. *Barnes Review*. (1996). The Racism of Marx and Engels. Oct. vol. 2. 10. p.3.
416. *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill. p.496-497.
417. Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. 148.
418. Rapoport, Louis. (1990). *Stalin's War Against The Jews*. Free Press/Simon & Schuster.
419. Curtis, William Elroy. (1907). *National Geographic Magazine*. The Revolution in Russia. May. p.313.
420. Orwell, George. (1948). 1984.
421. Exodus (1960). dir. Otto Preminger United Artists.
422. Kurtzman, Daniel. (1995). Ousted House Historian Seeks Restitution and a Straight Record. *Jewish Telegraphic Agency*. October 31.
423. Bible. King James Version. Ezra chapter 9.
424. KJV Numbers 33:55
425. KJV Joshua 6:21
426. KJV Joshua 10:32-34
427. KJV Joshua 10:37
428. KJV Isaiah 34:2-3
429. RSV Deuteronomy 20:16
430. KJV Deuteronomy 7:2-3
431. KJV Deuteronomy 7:6
432. KJV Ezra 9:12
433. Maimonides, *Mishneh Torah. Laws On Murderers* 2,4,11.

434. KJV Galatians 3:26-29
435. *The Winds of War, War and Remembrance*, and others.
436. *New York Herald Tribune*. (1959). Nov. 17.
437. Dilling, E. (1980). *The Jewish Religion*. Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity)
438. Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. p.400.
439. Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p.261
440. *Jewish Encyclopedia*. (1907). Balaam. p.469.
441. Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 5th footnote on p. 388.
442. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Min. p.594.
443. Talmud. (1935). Soncino Edition.
444. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. p.388.
445. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.617.
446. Talmud. (1935). Baba Mezia. Soncino Edition. 114a-114b.
447. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.621.
448. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 58b. p.398.
449. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.211.
450. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.666.
451. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 76a. p.470.
452. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 57a. p.388.
453. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. 37b.
454. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.664-665.
455. Talmud, Yebamoth. (1936). Soncino Edition. 98a.
456. Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 22a-b.
457. Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 67b.
458. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles. p.617-621.
459. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.617.
460. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.717.
461. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
462. RSV John 8:13T
463. Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. (1483-1546). Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, (1883-1985).
464. *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). "Purim."
465. Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context*.
466. Goldwasser, Phillip. (1998). *Bon Appetit*. Hosted by the Jewish Communication Network on the Internet.
467. Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem*. Translated By Maurice J. Bloom. New York: Philosophical Library.
468. Dubnow, S. (1906). *Foundation Of National Judaism*. Translated From Die Grundlagen Des Nationaljudentums. S.M. Dubnow. Berlin : Jüdischer Verlag.
469. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press
470. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. 482-483.
471. *Attack*. (1976). Goldmann quoted in Zionism I: Theory. no.42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com).
472. Brandies, L. at a speech before the Menorah Society at Columbia University.
473. Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes.

474. Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941-1945*. Pantheon.
475. Lazare, Bernard. (1967). *Antisemitism: Its History And Causes*; Translated From The French. London, Britons Publishing Co.
476. *Encyclopaedia Judaica*. (1994). Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992 Jerusalem : Encyclopaedia Judaica.
477. De Mille, C. B. (1956). *The Ten Commandments*. Hollywood. Paramount.
478. Spielberg, S. (1993). *Schindler's List*. Hollywood. Universal.
479. *Jewish Press*. Brooklyn, NY.
480. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 10A.
481. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 8C.
482. Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle*. May 17.
483. *New Republic*. (1992). May.
484. *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York : Pitman Pub. Corp.
485. *Who's Who In American Jewry*. (1927-). New York : The Jewish Biographical Bureau
486. Putnam, C. (1961). *Race and reason: A Yankee View*. Public Affairs Press.
487. RSV Acts 17:26
488. RSV Acts 17:26.
489. RSV Joshua 6:21
490. KJV Joshua 10:39
491. RSV Deuteronomy 20:10-18
492. KJV Leviticus 19:18
493. KJV Exodus 20:13, 15, and 17
494. RSV Leviticus 19:18
495. TANAKH. (1985). A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text. Philadelphia. The Jewish Publication Society.
496. Talmud - Baba Kamma (1935). 113b. p.666. Soncino Edition.
497. *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Gentile. p.620.
498. Hartung, John. (1995). Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality. *Skeptic*, Vol. 3. No. 4.
499. KJV Leviticus 25:44-46.
500. KJV Deuteronomy 7:2-6.
501. KJV Deuteronomy 7:4.
502. RSV Ezra 9:1.
503. KJV Ezra 9:2.
504. KJV Leviticus 20:24.
505. KJV Nehemiah 13:3.
506. KJV Galatians 3:26-29.
507. RSV Ephesians 6:5.
508. RSV 1 Timothy 6:2.
509. RSV Titus 2:9-10.
510. RSV 1 Peter 2:18 .
511. RSV Leviticus 25:44-46.
512. RSV Luke 7:9.
513. KJV Luke 22:36 .
514. KJV John 2:15.
515. Schonfield, H. J. (1965). *The Passover plot; new light on the history of Jesus*. New York: B. Geis Associates. Random House.
516. KJV Hebrews 8:9.

517. "Judaism." *Encyclopedia Judaica*, p. 396.
518. "Conservative Judaism," *Enc. Encyclopedia Judaica*, p. 906.
519. *Universal Jewish Encyclopedia*, "Authority" p. 637.
520. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.717.
521. Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p.261.
522. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
523. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 52b. p.356.
524. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
525. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado. Pluto Press.
526. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 97-98.
527. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p.21.
528. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 23 & 93.
529. "Goy" *Talmudic Encyclopedia* as quoted by Shahak.
530. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 87.
531. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p.23.
532. Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.
533. RSV Deuteronomy 7:6-12.
534. RSV Romans 9:1-3, 6-8, 24-26.
535. KJV Hebrews 8:6-7, 9-10, and 13.
536. KJV Matthew 21:43-45.
537. KJV John 8:42-48.
538. KJV John 1:47.
539. RSV 1 Thessalonians 2:14-16.
540. RSV Titus 1:13-14.
541. Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag archipelago, 1918-1956 : an experiment in literary investigation*, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London : Collins : Harvill Press. p.79.
542. RSV John 7:13.
543. KJV Hebrews 8:9.
544. Koestler, A. (1976). *The Thirteenth Tribe*. New York: Random House.
545. *Barnes Review*. (1997). The Khazars, Non-Semitic Jews. July. Vol.3. p.9.
546. Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25:p.339-352.
547. *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill.
548. Glazer, Nathan. (1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt*. New York: Basic Books
549. Britton, F. (1979). *Behind Communism*. Noontide Press.
550. Cohen, Jacob. (1993). The Rosenberg File. *National Review*. July 19.: p.48-52
551. Neville, John F. (1997). *The Press, the Rosenbergs, and the Cold War*. London: Praeger.
552. Strom, Kevin. (1998). *We Are All Prejudiced*. Internet Article. April 13.
553. Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). *The Mind of Primitive Man*. New York.
554. Herskovits, Melville J. (1953). *Franz Boas; the science of man in the making*. Clifton, NJ: A. M. Kelley, p. 65.
555. Mead, Margaret. (196 1). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow.
556. Freeman, D. (1983). *Margaret Mead and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press.

557. Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader. Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America.
558. Freeman, D. (1991). On Franz Boas and the Samoan Researches of Margaret Mead. *Current Anthropology*. p.32, 322-330.
559. Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University press
560. Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*.. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.
561. Gelya, F. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. Vol. 99. #4. p.731-745.
562. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.98.
563. Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton.
564. Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage.
565. Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics*. Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books.
566. MacDonald, K. (1996). *A People That Shall Dwell Apart*. Westport, Connecticut: Praeger.
567. Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York.
568. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.45.
569. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.45.
570. Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Trans. by K. Jones. New York: Vintage. p.114-117.
571. Mannoni, O. (1971). *Freud*. Trans. R. Belice. New York. p.168.
572. Friedman, Murray. *What Went Wrong*. (1995). New York: Free Press.
573. Garrow, David. (1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York.
574. Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint*. Radio broadcast. Printed transcript available from National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV 24946.
575. Pappas, T. (1992). A Houdini of Time. *Chronicles*. November 26-30.
576. Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row.
577. *Newsweek*. (1998). Books: The Middle of the Journey, Taylor Branch's Grand CivilRights History Rolls On. January 19. p.62. Quoting from *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster.
578. Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart.
579. Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet*.
580. *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer. p.617.
581. Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth 11 b. p.58.
582. Talmud. (1935). Sanhedrin. 69b. p.469.
583. Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino Edition. 57b. p.386
584. Walt, Vivienne. (1998). Backlash In Africa Against a Major Ritual. *The Sacramento Bee*. July 12.
585. *New York Times*. (1992). December 9.
586. *Network*. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
587. *Thunderbolt*. P. O. Box 1211 Marietta, GA 30061.
588. *Schindler's List*. (1993). Universal. Director: Steven Spielberg. Producers: Gerald R. Molen, Steven Spielberg. Screenwriters: Kurt Luedtke, Steve Zaillian. Cinematographer: Janusz Kaminski. Editor: Ewa Braun.

589. Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own : How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.
590. Stein, B. (1979.). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books.
591. Stein, Ben. (1997). Do Jews Run the Media: You Bet they Do — And What of it? *E! online Internet Magazine*.
592. National Vanguard Books, P. O. Box 330 Hillsboro, WV 24946. Or <http://www.natvan.com>
593. *Time*. (1962). The Newspaper Collector. July 27. p.56.
594. Robertson, W. (1981). *The Dispossessed Majority*. Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).
595. Pierce, Dr. William. (1998). National Vanguard Books. P.O. Box 330, Hillsboro, WV. 24946. Or www.natvan.com. Edited By Brett Anderson.
596. *Birth Of A Nation*. (1915). Director, Composer: D.W. Griffith. Screenwriter: Frank E. Woods, D.W. Griffith. Producer: Frank E. Woods. Cinematographer: Billy Bitzer. Editor: James Smith.
597. *Gone with the Wind*. (1939). Editor: Hal Kern. Producer, Screenwriter: David O. Selznick
598. Dixon, T. (1905). *The Clansman: An Historical Romance Of The Ku Klux Klan*. New York: Grosset & Dunlap.
599. *Barnes Review*. (1997). Birth of a Nation. July. vol. 3. n.7 p.27.
600. Shakespeare, W. (1600). *The Excellent History Of The Merchant Of Venice*: With the extreme cruelty of Shylock the Jew towards the saide merchant, in cutting a just pound of his flesh and the obtaining of Portia by the choyse of three caskets. London: J. Roberts.
601. *Canadian Jewish News*. (1991). January 31. p.33.
602. Mitchell, M. (1936). *Gone with the Wind*. New York: Macmillan.
603. *Guess Who's Coming To Dinner*. Columbia. (1967). Director, Producer: Stanley Kramer. Screenwriter: William Rose. Cinematographer: Sam Leavitt.
604. *Newsweek*. (1991). June 10.
605. *Roots*. (1977). Wolper Productions. Directors: Marvin Chomsky, John Erman, David Greene, and Gilbert Moses. Producer: David Wolper.
606. *The Holocaust*. (1978). Titus Productions. Director: Marvin Chomsky. Producers: Robert Berger and Herbert Brodtkin. Screenplay: Gerald Green. Music: Morton Gould. Producer: Robert Berger.
607. Haley, A. (1976). *Roots*. Garden City, New York: Doubleday.
608. Courlander, H. (1967). *The African*. New York: Crown Publishers.
609. *Freedom Road* (1979). Zev Braun Productions, Freedom Road Films. Director: J'an K'adir. Producer: Zev Braun. Writer: Howard Fast. Editor: Anne Goursaud.
610. Fast, H. (1990). *Being Red*. Boston. Houghton Mifflin.
611. *Farewell Uncle Tom*. [1972] Cannon Releasing Corporation.
612. Medved, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? *Moment*. August.
613. *Priest*. (1994). Miramax Films.
614. *The Crying Game*. (1992). Miramax Films.
615. *Seven Years In Tibet*. (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.
616. *Larry King Live*. (1996). Guest: Marlon Brando. Friday, April 5.
617. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariu*. September 2.
618. Fulbright, Sen. William. (1973). *Face the Nation*. CBS: New York. April 15.
619. Buckley, William F. (1970). *McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning*. New Rochelle, New York: Arlington House.
620. *Wall Street Journal*. (1978). American Jews and Jimmy Carter. March 2. p.18.
621. Getler, Michael. (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. *Los Angeles Times*.
622. *San Francisco Chronicle*. (1968). November 23. p.9.

623. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
624. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
625. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
626. Jonathan Broder. (1997). *Salon*. February 17.
627. *The New York Times News Service*. (1997). Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees.... June 1.
628. *The Spotlight* The leading anti-Zionist newspaper in the United States. Published by Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C. 20003
629. *Jewish Week*. (1997). March 3.
630. *Jewish Week*. (1997). January 24
631. *New York Times*. (1997). October 4.
632. *The Times-Picayune*. (1998). Swiss banks, Holocaust survivors settle war claims. August 13: p.A 13.
633. Findley, Paul. (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.
634. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
635. *Network* (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
636. Komberg, R. (1993). Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism. Bloomington: Indiana University Press. inner quote from Herzl diary, 161.
637. *Microsoft Encarta 96 Encyclopedia*. (1993-1995). "Anti-Semitism." Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.
638. *Grolier's Encyclopedia*. Anti-Semitism.
639. Heschel, Susannah. (1993). *Anti-Semites Against Anti-Semitism*. Tikkun, November/December. p.52.
640. Todd Endelman, (1979). *The Jews of Georgian England, 1714-1830*. Philadelphia. p.95.
641. Wisse, Ruth. (1991). The Twentieth Century's Most Successful Ideology. *Commentary*. Vol. 91, #2. February. p.33.
642. *Jerusalem Post*. (1990). Editorial.). September 15. p.24.
643. Hertzberg, A. (1993). Is Anti-Semitism Dying Out? *New York Review of Books*, XL (12), p.51-57.
644. Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). *Roman Civilization: Sourcebook 11: The Empire*. Harper Torchbooks: New York.
645. Bishop, John. (1964). *Nero: the Man and the Legend*. Robert Hale Limited: London.
646. *The Times-Picayune*. (1998). Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class. July 9. p.A11
647. Twain, M. (1899). Concerning the Jews. *Harper's Monthly Magazine*. September.
648. Rose, P. L. (1990). *Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press. p.7.
649. KJV. Deut. 23:20.
650. KJV. Deut. 23:21.
651. *The Code of Maimonides*, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.
652. Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England*, 3rd edition. Oxford: The Clarendon Press.
653. Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.
654. Weinryb, B. D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.

655. Neuman, A. A. (1969). *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages*; Vols. I & II. New York: Octagon Books. (Originally published in 1942.)
656. Baldwin, J. W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages*. Berkeley: University of California Press.
657. Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews of Northern France in the XII XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*. London: Edward Goldston Ltd.
658. Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.
659. *Encyclopedia Britannica* (1952). Vol. 13. Jews. p.57.
660. Davidson, N. (1987). The Inquisition and the Italian Jews. *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
661. Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe* Trans. S. Haliczer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
662. Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670*. London: Basil Blackwell. p.159
663. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Inner quote from Herzl diary.
Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p.183.
665. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p.161-162.
666. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p.183.
667. Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*.
668. Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press. p.280.
669. Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe. p.24.
670. KJV. Lev. 25:14.
671. *The Code of Maimonides*. (1965). ed. L. Nemoj. Yale Judaica Series, New Haven, Connecticut: Yale University Press. Ch. XII:1. p.47.
672. Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe. p.61.
673. Roth, C. (1974). *A History of the Marranos*, 4th ed. New York: Schocken Books.
674. *Random House Unabridged Webster's Electronic Dictionary*. Marrano.
675. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press.
676. Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
677. Hundert, G. D. (1992). p.54.
678. Hundert, G. D. (1992). p.57.
679. Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons. p.267-268.
680. *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p.76.
681. Mosse, W. E (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Elite 1820-1935*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press.
682. Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans, and the "Jewish Question."* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
683. Birmingham, Stephen (1967). *Our Crowd: The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row.
684. Ehrlich, J. and Rehfeld B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company.
685. Schwartz, M. (1987). Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews. *Palm Beach Jewish World*. January 30.

686. *Newsweek*. (1971). November 17.
687. Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land*. Washington Post. December 19.
688. Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p.276-277.
689. *Bugsy*. (1991). Director: Levinson, B. Screenwriter: Toback, J. Tristar.
690. Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p.8-10.
691. Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press.
692. Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon and Schuster.
693. Friedman, R. R. (1998). The Most Dangerous Mobster in the World. *Village Voice*. May 26.
694. Ibid.
695. Luther, M. (1974). Quoted by Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. p.233, note 10.
696. RSV. Lev. 25:44.
697. Marcus, J. (1952). Jews. *Encyclopaedia Britannica*. Vol. 13. p.57.
698. Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War 11*. Philadelphia Jewish Publication Society of America. p.312.
699. White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America?* White Publishing.
700. Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Vol. 14. Raphael is the editor of *American Jewish History*, the journal of the American Jewish Historical Society at Brandeis University in Massachusetts.
701. Platt, Virginia B. (1975). *And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport*. William and Mary Quarterly. Vol. 32,# 4.
702. Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.
703. Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives. 3[3]
704. Liebman S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem for the Forgotten*. KTAV, New York, p.170, 183. [Liebman is an attorney; LL. B., St. Lawrence University, 1929; M.A. (Latin American history), Mexico City College, 1963; Florida chapter American Jewish Historical Society, 1956-58; Friends of Hebrew University, 1958-59; American Historical Society Contributor to scholarly journals on Jewish history.
705. Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil* p. 72-3 [Note: Wiznitzer, Arnold Aharon, educator; Born in Austria, December 20, 1899; Ph.D., University of Vienna, 1920; Doctor of Hebrew Literature, Jewish Theological Seminary of America; Emeritus research professor, University of Judaism, Los Angeles; Contributor to historical journals in the United States and Brazil including the Journal of Jewish Social Studies and the Publications of the American Jewish Historical Society. Former president, Brazilian-Jewish Institute of Historical Research.]
706. Marcus, J. (1989 *United States Jewry*). 1776-1985. Detroit: Wayne State University Press, p.586.
707. *The Secret Relationship between Blacks and Jews*. (1991). Prepared by the Historical Research Department of the Nation of Islam. Chicago, Illinois: Latimer Associates.
708. Spielberg, S. (1997). *Amistad*. Los Angeles: Dreamworks.
709. Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House,
710. Bristow, E.J. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Schocken books.
711. Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry, II* Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p.310.
712. Specter, M (1998). Slave-traders Lure Slavic Women. *Times-Picayune*. New York Times News Service. January 11.
713. Specter, M (1998). [or] Ibid
714. Specter, M (1998). [or] Ibid

715. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. *Moment*. April. p.45-78.
716. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.47.
717. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.48.
718. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.49.
719. Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. Complete and unabridged, trans., W. Whiston. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers. (12:224).
720. Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. (12:224)
721. Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in the Talmudic Age (70-640 C. E.)*. Trans. G. Levi from Hebrew. Cambridge: Harvard University Press (Originally published in 1980, 1984 by the Magnes Press, Hebrew University, Jerusalem) p.16.
722. Avl-Yonah, M. (1976). *The Jews under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnes Press, reprinted 1984. p.261.
723. Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Antisemitism*. London: The Soncino Press. p.263, 257-258.
724. Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. p.288
725. Ibid. p.289.
726. Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 vols. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. p.950.
727. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. p. 25.
728. Ibid p.26
729. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. p.77.
730. Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politica y religiosa de los Judios de España y Portugal*. Madrid. Vol. 1.
731. Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de Espana y Su Influencia en la Historia Universal. Barcelona*. Vol. II.
732. Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish history*. Trans. E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
733. Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
734. Irving, D. (1981). *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.
735. RSV. Genesis 37:6,7.
736. RSV. Genesis 37:26
737. RSV. Genesis 39:7-23
738. RSV. Genesis 41:33.
739. RSV. Genesis 47:14.
740. RJV. for all of above quotes.
741. Weizmann, C. (1949). *Trial and Error. The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers. p.90.
742. KJV. Genesis 25:23-33
743. KJV. Genesis: 27: 19-39
744. Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners. p.234.
745. Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York.
746. Hook, S. (1989). On Being a Jew. *Commentary*. Vol. 88, # 4. October 29.
747. Spitz, L. (1946). Sermon by rabbi Leon Spitz. *American Hebrew*. March 1.
748. Truman, Harry S. (1945). As quoted from the diaries of Henry A. Wallace from his papers at the University of Iowa. Included in Victory Lasky's book, *It Didn't Start Watergate*.

749. Halkin, Hillel. (1998). Here to stay: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah. *Moment*. p.5.
750. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p.159.
751. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p.397.
752. *Encarta Encyclopedia*. (1996). Funk and Wagnalls.
753. Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall : Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey. : Biblio Distribution Center
754. Jabotinsky, V. (1923). *The Iron Wall: We And The Arabs*.
755. U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p.14.
756. U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p.14.
757. KJV. Joshua 23:12-13.
758. *Exodus* (1960). Director & Producer: Otto Preminger. United Artists.
759. De Reynier, J. (1950). Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem. (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu'), Geneva.
760. Yediot Ahronot. (1972). April 4.
761. Ankori, Zvi (1982). Davar. April 9.
762. Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel-Aviv: Hadar Pub. p.162.
763. Haber, E. (1979). *Menachem Begin, The Man And The Legend*. New York: Delle Book. p385.
764. Erlich, G. (1992). Not Only Deir Yassin. *Hebrew Daily Ha'ir*. May 6.
765. Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Belmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
766. Ibid.
767. Ibid.
768. Fisk, R. (1996). Massacre In Sanctuary: Eyewitness. *The Independent*. April 19. p.1.
769. *Le Monde*. (1993). September 12. p.118.
770. *Look Magazine*. (1962). January 16.
771. *Barnes Review*. (1997). The Balfour Declaration. Jan. vol. 3
772. Encarta. Balfour Declaration.
773. George, D. L. *Memoirs Of The Peace Conference*. p.726.
774. Landman, S. (1936). *Great Britain, Great Britain: The Jews And Palestine*. London: New Zionist Press. p.3-6.
775. Grose, P. (1984). *Israel In The Mind Of America*. New York: Knopf. p.64.
776. Encarta. Balfour Declaration.
777. Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nuremberg : November 14th 1945 Oct. 1 1946. Official French Text. 26th April 1946. Debates, Tome XII. D 321.
778. *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p.1.
779. Dawidowicz, L. (1976). Memo Of June 21, 1933, In: *A Holocaust Reader*. New York: Behrman. p.150-155.
780. Nicosia, F. R. (1985). *The Third Reich And The Palestine Question*. Austin: University Of Texas. p.42.
781. Niewyk, D. L. (1980). *The Jews In Weimar Germany*. Baton Rouge. p.94-95,126-131,140-143.
782. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.1-15.
783. Prinz, J. (1934). *We Jews*. [*Wir Juden*.] Berlin: Erich Reiss.
784. Hohne, H. (1971). *The Order Of The Death's Head*. Ballantine. p.376.
785. Herzl, T. (1970). *Jewish State*. New York: Herzl Press. p.33, 35, 36.
786. Weckert, I. (1981). *Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht*. TüBingen: Grabert. p.212.
787. Black, E. (1984). *The Transfer Agreement*. New York: MacMillan. p.73.

788. Herzl, T. (1897). *Der Kongress*. Welt. June 4. Reprinted In: Theodor Herzls *Zionistische Schriften* (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Jüdischer Verlag, 1920, p. 190 (And p. 139).
789. Rundschau. (1935). September 17. Quoted In: Yitzhak Arad, With Y. Gutman and A. Margaliot, Eds. *Documents On The Holocaust*, Jerusalem: Yad Vashem. (1981). p.82-83.
790. Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. Der Angriff*. Munich. (1988). December 23. p.148.
791. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.56.
792. Brenner, L. (1983). *Zionism In The Age Of The Dictators*. p.138.
793. Margaliot, A. (1977). The Reaction.... *Yad Vashem Studies* Jerusalem. Vol. 12. p.90-91.
794. Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator In Nazi Germany. *Central European History*. Atlanta. September. p.251-281.
795. Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. June 13. p.12.
796. Nicosia, F. (1935). *Das Schwarze Korps*. September 26. Quoted In: *The Third Reich And The Palestine Question* (1985), p.56-57.
797. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.63-64, 105, 219-220.
798. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.141-144.
799. Wistrich, R. (1985). *On Hitler's Critical View Of Zionism In Mein Kampf*. See Vol. 1, Chap. 11. Quoted In: *Hitler's Apocalypse*. p.155.
800. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.26-28.
801. Kotze, H. V. (1974). *Heeresadjutant Bei Hitler*. Stuttgart. p.65, 95.
802. Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust*. p.155.
803. *Barnes Review*. (1995). Secrets of the Mosad. Sept. P. 11
804. Feilchenfeld, W. (1972). *Haavara-Transfer Nach Palästina*. TüBingen: Mohr/Siebeck.
805. Yisraeli, David (1971). The Third Reich And The Transfer Agreement, *Journal Of Contemporary History*. London. No. 2. p.129-148.
806. *Encyclopaedia Judaica*. (1971). Haavara. Vol. 7. p. 1012-1013.
807. Nicosia, F. (1985). *The Third Reich*. p.44-49.[consistency!]
808. Hilberg, R. (1985). *The Destruction Of The European Jews*. New York: Holmes & Meier, p.140-141.
809. Levy, R. S. (1984). *Commentary*, Sept. 68-71.32.
810. Original Document In German Auswurtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224152 And E 234155-58.
811. Yisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem In German Politics 1889-1945*. Israel. p.315-317.
812. Polkhen, K. (1976). The Secret Contacts. *Journal Of Palestine Studies*. Spring-Summer. p.78-80.
813. Yoar-Gelber. (1939-1942). Zionist Policy And The Fate Of European Jewry. *Yad Vashem Studies*. Vol. XII. p.199.
814. Rosenblum, H. (1958). Yediot Aahronot. *Jewish Newsletter*. New York. November.
815. Bar Zohar. (1966). *Le Prophète Armé — : Ben Gourion*. Fayard. Paris. p.146.
816. United Nations General Assembly. (1965). The International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination.
817. Shahak, I.. *The Racism Of The State Of Israel*. p.57.
818. Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. p.156.
819. Ennes, J. (1979). *Assault On The Liberty*. New York: Random House.
820. Gross, F. B. (1975). *Faces of Death*. MPI Home.
821. Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
822. *Barnes Review*. (1996). Aerial Bombing of German Cities. March/April Vol. 4. p. 2.
823. *Barnes Review*. (1996). The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Oct. 96 Vol.2. 10
824. Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddart Publishing.
825. Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany must Perish!* New York: Gordon Press.

826. Frank, Anne. (1952). *Diary of a Young Girl*. Translated from the Dutch by B. M. Mooyaart-Doubleday, with an introduction by Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday.
827. Ibid.
828. Wiesel, E. (1969). *Night*. New York: Avon Books. p.41-44, 79, 93.
829. D. Calder. (1987). *The Sunday Sun*. [Toronto, Canada. May 31. p. C4.
830. Wiesenthal, S. (1967). *The Murderers Among Us*. New York: McGraw-Hill
831. *Encyclopaedia Britannica* (1952).
832. *Encyclopaedia Britannica* (1947), (1952). & (1956).
833. *Encyclopaedia Britannica*. (1967).
834. *Paroles d'étranger* (1982). Editions du Seuil. 86.
835. Kennedy, J. F. (1963). *Profiles in Courage*. New York: Pocket Books.
836. Ibid.
837. Ibid.
838. Ibid.
839. *Washington Daily News*. (1949). January 9.
840. *Sunday Pictorial*. (1949). January 23. London.
841. *Chicago Daily Tribune*. (1948). February 23.
842. Blumenson, M. (1972). *The Patton Papers*. Boston: Houghton Mifflin.
843. Sack, J. (1993). *An Eye For An Eye*. New York: Basic Books.
844. Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies : The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950*. Toronto: Little, Brown and Company, Canada.
845. *Barnes Review*. (1997). Anderson File: The Movie and the Truth. Vol.3. p.17
846. *Holocaust Revisionism Source Book*. (1994). Quote from Vanity Fair. pg. 1.
847. Butler, R. (1983). *Legions of Death*. England. p.235-237.
848. Nuremberg exhibit, U.S.S.R. p.197.
849. Porter, Carlos. (1988). *Made in Russia*. Facsimile reprint from (IMT (Blue Series) vol. 1. p.252.). p.159.
850. Wiesenthal, S. (1946). *Die Neue Weg*. 17/18 p.4-5
851. Shirer, W. L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*. New York. p.971
852. Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Hitler's "Final Solution."* Boston: Little, Brown and Company.
853. Sereny, Gitta. (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder*. New York: McGraw-Hill. p.141.
854. *Los Angeles Times* (1981) Nazi Soap Rumor During World War II. May 16 p.II/2.
855. *Toronto Globe & Mail*. (1990). April 25.
856. Weber, Mark. (199 1). Jewish Soap. *Journal for Historical Review*. Vol. 2. p.224.
857. *Barnes Review*. (1998). The Myth that Refuses to Die. Mar/Apr. Vol. 4. p. 63.
858. Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries*. New York: Morrow.
859. After much intimidation Cole later repudiated his revisionist viewpoints, but the tape of Francizek Piper remains.
860. Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present*. New Haven and London: W.W. Norton & Company. p.363-364.
861. Hinsley, F. H. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*. New York: Cambridge University Press.
862. Pressac, J. C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. New York: Beate Klarsfeld Foundation.
863. Mayer, A. J. (1988). *Why Did The Heavens Not Darken?: The "Final Solution" In History*. New York: Pantheon Books. p.365

864. Ibid. p362
865. *Compton's Multimedia Encyclopedia*. (1991). Miriam Webster.
866. Ibid.
867. Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews*. New York: Harper & Row.
868. The Revised Hilberg. (1986). *Simon Wiesenthal Annual*. Vol. 3. 294.
869. Kelley, J., Eisler, P., Kelly K. (1997). Silent Witness. *USA Today*. May 2. FINAL Page 13A.
870. *Barnes Review*. (1997). Red Rampage 1945. April, vol. 3
871. Kennedy, J.F. *Profiles in Courage*.
872. Mason, A. T. (1956). Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. Viking Press. p.746.
873. Hilberg, R. (1996). Holocaust. *Encarta Encyclopedia*.
874. Barnes Review
875. Goldmann, N. (1978). *The Jewish Paradox*. New York: Grosset & Dunlap.
876. Ibid. p.122-123.
877. Wiesel, E. (1982). *Legends of Our Time*. (chapter 12: Appointment with Hate.) New York: Schocken Books. p.142.
878. Dina Kyriakidou. (1996). *Le Pen Fights Fine*. Reuters Wire Service. June 21.
879. Churchill, Winston, Sir. (1989). *The Second World War*. Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering storm -- 2. Their finest hour -- 3. Grand Alliance -- 4. Hinge of fate -- 5. Closing the ring -- 6. Triumph and tragedy.
880. Eisenhower, Dwight D. (1997). *Crusade in Europe*. Baltimore, London: Johns Hopkins University Press.
881. Wiesenthal Center Press Release (1997). December 8.
882. *Barnes Review*. (1997). Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. December. Vol. 3. 12
883. *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p.1.
884. Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House
885. Congressional Record, April 12, 1924. 6,265-6,266.
886. Ross, E. A. (1914). *The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People*. New York: The Century Co. p.144..
887. Congressional Record, April 12, 1924. 6,272.
888. Congressional Record, April 23, 1952. 2,285.
889. Joint Hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H. R. 2379, And H. R. 2816. March 6April 9, 1951. 563
890. Congressional Record, April 23, 1952. 4,320.
891. Javits, J (1951) Let's Open Our Gates *New York Times Magazine* July 8. p.8, 33.
892. *Congress Weekly*. (1956). Editorial of February 20. p.3
893. Cohen, N. W. (1972). *Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966*. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
894. Ibid. p.342.
895. Sachar, H. (1992). *A History Of Jews In America*. New York: Alfred A. Knopf.
896. Ibid. p.427.
897. MacDonald, K. B. (1994). *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy*. Westport, Connecticut: Praeger.
898. MacDonald, K. B. (1998). *Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary Theory Of Anti-Semitism*. Westport, Connecticut: Praeger.
899. Silberman, C. E. (1985). *A Certain people: American Jews and Their Lives Today*. New York: Summit Books.

900. Higham, J. (1984). *Send These To Me: Immigrants In Urban America*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
901. Bennett, M. T. (1963). *American Immigration Policies: A History*. Washington, DC: Public Affairs Press. p.181.
902. A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.
903. A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.
904. *Jewish Bulletin*. (1993). July. 23.
905. *Jewish Bulletin*. (1993). Feb. 19.
906. Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography Of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.
907. Van den Haag, E. *The Jewish Mystique*. New York, Stein and Day.
908. *Pittsburgh Post Gazette*. (1969). Apr. 1. p.26.
909. Darwin, C. (1892). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life*. New York, D. Appleton And Company.
910. Keith, Arthur, Sir, (1949). *A New Theory of Human Evolution*. New York. Philosophical Library
911. Hamilton, W. D. (1964). *The Genetical Theory Of Social Behaviour*. Vols. 1, 11. *Journal Of Theoretical Biology*. 7:p.1-52.
912. Wilson, E. (1975). *Sociobiology: A New Synthesis*. Cambridge: Harvard U. Press.
913. *Grolier's Electronic Encyclopedia*. (1994). "Dog"
914. Frank, Gelya. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. (99 (4) 731-745.
915. Frank Gelya (1997)
916. Meyerhoff, B. (1978). *Number Our Days*. E. P. Hutton.
917. Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25:339-352.
918. Fraikor, A. L. (1977). Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Ashkenazi Jews. *Social Biology*. 24:117- 134.
919. Sachs, L., & M. Bat-Miriam (1957). The Genetics Of Jewish Populations. *American Journal Of Human Genetics*. 9:117-126.
920. Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
921. Mourant, A. E., Kopec, A. C. & Domaniewska-Sobczak D. (1978). *The Genetics Of The Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
922. Bonn -Tamir, B., Ashbel, S., & Kenett, R. (1977). *Genetic Markers: Benign And Normal Traits Of Ashkenazi Jews In Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews*. Ed. R. M. Goodman & A. G. Motulsky. New York: Raven Press.
923. Karlin, S., R. Kenett & Bonn -Tamir, B. (1979). Analysis Of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations II. Results And Interpretations Of Heterogeneity Indices And Distance Measures With Respect To Standards. *American Journal Of Human Genetics*. 31:341-365.
924. Mille, S. & Kobylansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli Jewish Population Groups Of Different Geographic Extraction. *Human Biology*. 57: 97-111.
925. Kobylansky, E. & Livshits, G. A. (1985). Morphological Approach To The Problem Of The Biological Similarity Of Jewish And Non-Jewish Populations. *Annals Of Human Biology*. 12:203-212.
926. Sofaer, J. A., Smith, P. & Kaye, E. (1986). Affinities Between Contemporary And Skeletal Jewish And Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology. *American Journal Of Physical Anthropology*. 70:265-275.
927. Lenz, F. (1931). *The Inheritance Of Intellectual Gifts In Human Heredity*, Trans. E. Paul & C. Paul, Ed. E. Baur, E. Fischer, & F. Lenz. New York: Macmillan.

928. Patai, R., & Patai, J. (1989). *The Myth Of The Jewish Race*. Detroit, Wayne State University Press.
929. Cohen, Steven M. (1986). *Vitality And Resilience In The American Jewish Family*. In S. M. Cohen & P. E. Hyman (Eds.), *The Jewish Family: Myths And Reality*. New York Holmes & Meier. 228.
930. Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives In Love, Dating, And Marriage*. NCSY/Orthodox Union/University Press Of America. 64.
931. Landau, D. (1993). *Piety And Power: The World Of Jewish Fundamentalism*. New York: Hill And Wang. 300.
932. Shaffir, W. (1986). *Persistence And Change In The Hasidic Family*. In *The Jewish Family: Myths And Reality*. Ed. S. M. Cohen & P. E. Hyman. New York: Holmes & Meier. p.190.
933. Ellman, Y. (1987). Intermarriage In The United States: A Comparative Study Of Jews And Other Ethnic And Religious Groups. *Jewish Social Studies*. Vol. 49. p. 1-26.
934. Kosmin, B. A., Goldstein, S., Waksberg, J., Lerer, N., Keysar, A., & Scheckner, J. (1991). *Highlights Of The CJF 1990 National Jewish Population Survey*. New York: Council Of Jewish Federations.
935. Meyer, M. A. (1988). *Response To Modernity: A History Of The Reform Movement In Judaism*. New York: Oxford University Press.
936. Waxman, C. (1989). *The Emancipation, The Enlightenment, And The Demography Of American Jewry*. *Judaism*. Vol. 38. p.488-501.
937. Elazar, D. J. (1980). *Community And Polity: Organizational Dynamics Of American Jewry*, First Published In 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
938. Ibid
939. Zborowski, M., & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-Town Of Eastern Europe*. New York: International Universities Press.
940. Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). Demographic Trends And Jewish Survival. *Midstream*. November.
941. Jeremias, J. (1969). *Jerusalem In The Time Of Jesus: An Investigation Into Economic And Social Conditions During The New Testament Period*. Trans. F. H. Cave & C. H. Cave (Based On An Earlier Draft Of A Translation By M. E. Dahl). Philadelphia: Fortress Press. p.311.
942. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.
943. Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective*. New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.
944. Churchill, W.I. (1920). *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
945. Levinson, B.M. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. *Journal Of Genetic Psychology*. Vol. 97. p.93-112.
946. Brown, F. (1944). A Comparative Study Of The Intelligence Of Jewish And Scandinavian Kindergarten Children. Vol. 64. p.67-92.
947. Backman, M. E. (1972). Patterns Of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, And Sex Differences. *American Educational Research Journal*. Vol. 9. p.1-12.
948. Levinson, B. M. (1957). The Intelligence Of Applicants For Admission To Jewish Day Schools. *Jewish Social Studies*. Vol. 19 p.29-140.
949. *Journal Of Genetic Psychology* (1958). Cultural Pressure And WAIS Scatter In A Traditional Jewish Setting. Vol. 93.p.277-286.
950. *Journal Of Genetic Psychology*. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. Vol. 97.p.93-112.

- ⁹⁵¹. *Journal Of Genetic Psychology*. (1962). Jewish Subculture And WAIS Performance Among Jewish Aged. Vol. 100. p.55-68.
- ⁹⁵². Mosse, W. E (1987). *Jews In The German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, England: Clarendon Press. p.166.
- ⁹⁵³. Swartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator; His Strategy for Power*. Cape Canaveral, Florida: Howard Allen.
- ⁹⁵⁴. Lynn, R. (1987). The Intelligence Of The Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary And Neurological Theory. *Personality And Individual Differences*. Vol. 8.p.813-844.
- ⁹⁵⁵. Rushton, J. P. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p.255-296.
- ⁹⁵⁶. J. Lynch, C Ed. (1992). *Intelligence: Ethnicity And Culture*. In *Cultural Diversity And The Schools*. Ed.. S.
- ⁹⁵⁷. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.
- ⁹⁵⁸. Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. May.
- ⁹⁵⁹. Yockey, Francis P. (1963). *Imperium : The Philosophy of History and Politics*. Sausalito, California: Noontide Press.
- ⁹⁶⁰. U.S. Bureau of Census. (1996). Projections for the 21st Century.
- ⁹⁶¹. Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House.
- ⁹⁶². Plessy v. Ferguson (1896). U.S. Supreme Court. Citation:163 U.S. 537
- ⁹⁶³. Wilson, Woodrow. (1902). *A history of the American people*. New York: Harper and Brothers.
- ⁹⁶⁴. Griffith , D.W. (1914). Birth of a Nation. Included in the film as a faceplate.
- ⁹⁶⁵. *Encyclopaedia Britannica*. (1910). p. 942-43.
- ⁹⁶⁶. Churchill, Ward. (1990). *The Cointelpro Papers: Documents From The FBI's Secret Wars Against Domestic Dissent*. Boston, Massachusetts : South End Press.
- ⁹⁶⁷. Perkus, Cathy. (1975). *Cointelpro : The FBI's Secret War On Political Freedom*. New York: Monad Press.
- ⁹⁶⁸. Hill, Napoleon. (1965). *The Master-Key To Riches*. New York: Ballantine Books.
- ⁹⁶⁹. Creedence Clearwater Revival. (1969). *Bayou Country*. Born on the Bayou
- ⁹⁷⁰. *Discover* (1994). Riddle of the Chinese Mummies: What are 4,000-Year-Old Caucasians doing in Xinjiang. April (cover story).
- ⁹⁷¹. Polosmak, Natalya. (1994). Mummies Unearthed from the Pastures of Heaven. *National Geographic*. October. p. 80-103.
- ⁹⁷². In Louisiana a Creole is one who has French and Spanish ancestry.
- ⁹⁷³. The Bhagavad Gita (1984). translated by Winthrop Sargeant. Albany, NY : State University of New York Press
- ⁹⁷⁴. Hamilton, Edith. (1963). D.A. Thompson from the *Legacy of Greece* quoted in *The Greek Way*. New York: Time, Inc.
- ⁹⁷⁵. Hamilton, Edith. (1963). *The Greek Way* New York: Time, Inc.
- ⁹⁷⁶. Hamilton, Edith. (1963). *The Greek Way*.
- ⁹⁷⁷. Tacitus, P. Cornelius. (109 AD). *The Annals*. 13. ch. 57.
- ⁹⁷⁸. Tacitus, P. Cornelius. (109 AD). *The Annals*. BOOK I, A. D. 14, 15.
- ⁹⁷⁹. Hoskins, Richard Kelly. (1961). Quoted from, *Our Nordic Race*. Savannah, GA:
- ⁹⁸⁰. Churchill, Ward. (1990). *The Cointelpro Papers*.
- ⁹⁸¹. Nelson, Jack. (1993). *Terror in the Night: The Klan's Campaign Against the Jews*. New York: Simon & Schuster.
- ⁹⁸². Federal Bureau of Investigation. (1980s). Annual (ODEH) reports of terrorist bombing during the 1980s. Washington, DC.

983. Fields, Edward. R. *The Truth At Last*. P.O. Box 1211. Marietta, GA 3006 1.
984. Warner James K Christian Defense League. Arabi, Louisiana.
985. *The Daily Mirror* (1978). March 3.
986. *The Daily Telegraph*. (1978). 135 Fleet St., London. March 9.
987. *The Mirror*. (1978). Mirror Editorial Comment. March.
988. *New Statesman*. (1978). April.
989. *The Klansman*. (1974). Screenplay by Millard Kaufman and Samuel Fuller. Hollywood: Paramount.
990. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. New York: E. P. Dutton.
991. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.47.
992. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.49.
993. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.45.
994. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.80.
995. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.214.
996. Roth, Philip (1969) *Portnoy's Complaint*. New York: Random House
997. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.133.
998. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.134.
999. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.158.
1000. Kurtz, Irma. (1977). The Klan Rises Again: Will it Come to Britain?. *Telegraph Sunday Magazine*. April 24.
1001. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.139.
1002. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon* p139.
1003. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.172.
1004. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon* p.153
1005. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.5.
1006. Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p.135.
1007. Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. Jackson, Mississippi: University Press of Mississippi. p.51.
1008. Thompson, Jerry. (1982). *My Life in the Klan*. New York: Putnam.
1009. Zatarain, Michael. (1990). *David Duke: Evolution of a Klansman*. Gretna, Louisiana: Pelican p.37
1010. *Times-Picayune*. (1989). Bush, Reagan Endorse Treen in Race. Feb. 16. p.A1.
1011. Zatarain, Michael. (1990). *David Duke: Evolution of a Klansman*. Gretna, Louisiana: Pelican p.46.
1012. McMahan, Bill. (1990). Johnston Would Defeat Duke, Poll Says. *Morning Advocate*. January 9. p.6A.
1013. *Times-Picayune* (1990). Bagert Quits to Keep Duke Out of Runoff. Oct. 5. p.A1.
1014. Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. Jackson, Mississippi: University Press of Mississippi.
1015. Schleifsten, Mark, & Grissett, Sheila. (1991). Religious Leaders Doubt Duke's Christianity. *Times-Picayune*. November 13. p.1 A.
1016. Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. p.232.
1017. *Tampa Tribune* (1997). Editorial Page. May 10.
1018. Orwell, George. (1984). *Nineteen Eighty-Four*. New York, NY: New American Library.
1019. Cole, David.
1020. Spengler, Oswald. (1962). *The Decline of the West*. New York: Knopf.
1021. *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary* (1996). "phenotype."
1022. Galton, Sir Francis. (1909). *Essays in Eugenics*. Eugenics Education Society. London. p.35.
1023. Galton, Sir Francis. (1908). *Memories of My Life*. New York. Dutton. p.322

- ¹⁰²⁴. Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers (Quotes Darwin letter of December 3, 1869 to Galton.). p.20.
- ¹⁰²⁵. Shaw, G. B. (1965). *The Complete Works of George Bernard Shaw*. London: Paul Hamlyn. p.159.
- ¹⁰²⁶. Pearson, Roger. (1992). *Shockley on Eugenics and Race*. Washington, DC: Scott Townsend Publishers. p.19.
- ¹⁰²⁷. *U.S. News and World Report*. (1965). Quality of U.S. Population Declining - An Interview With Dr. William Shockley. October.
- ¹⁰²⁸. *Sacramento Journal*. (1971). June 1.
- ¹⁰²⁹. *Harvard Crimson* (1973). October 24.
- ¹⁰³⁰. *Time* (1977). December 19.
- ¹⁰³¹. *London Daily Express*. (1933). "Judea Declares War on Germany." March 24. p. 1.
- ¹⁰³². Gabler, Neal. (1988). *An Empire of their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.
- ¹⁰³³. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). "Warm Jews" is the term used by the Israeli newspaper *Maariv* to describe Jews who are loyal to Jewish interests. *The Jews Who Run Clinton's Court*. September 2.
- ¹⁰³⁴. Kagedan, Ian J. (1991). Memory of Holocaust Central to New World Order. *Toronto Star*. Nov. 26.
- ¹⁰³⁵. Talmud. (1936). London. Soncino Press. Sanhedrin 58b.
- ¹⁰³⁶. Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography Of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.
- ¹⁰³⁷. Strom, Kevin Alfred. (1988). In personal conversation with author.